

Giới thiệu Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước

Thể loại: Trọng sinh, cung đình hấu tước

Số chương: 105 chương

Editor: Lừa Tinh

Beta: HangLe

Thê tử Yến vương phủ có gia thế hiển hách, thân phận mê người, là quý công tử, tương lai trượng phu trong mắt các thiếu nữ. Lâm Vĩ Hi chính là thê tử của hắn. Nhưng nữ chính không phải là nàng.

Nàng chết một lần mới biết mình chỉ là nữ phụ, tác dụng của nàng chính là đá kê chân cho nữ chính đường hoàng bước lên. Nhiệm vụ của nàng là làm nổi bật sự ôn nhu quan tâm của nữ chính.

Nữ chính là thứ muối của nàng, là người mà thê tử cầu không được, nên là ánh trăng sáng trong lòng hắn. Tất cả mọi người đều đem nàng và thứ muối ra so sánh, dùng sự thành công thượng vị của thứ muối để chế cười sự thất bại của nguyên thê là nàng.

Lâm Vĩ Hi cười lạnh, tốt. Tình yêu của các người cảm động trời đất, vậy người tỷ tỷ như ta trở về làm mẹ kế của các người đi!

Thế là, nàng vì tức giận gả cho phụ thân của chồng trước, cha chồng chưa từng gặp mặt ở kiếp trước - chiến thần bảo vệ Đại Tề, sau tang vợ một mực không có tục cưới, nắm giữ binh quyền một vùng trời, uy danh hiển hách - Yến vương.

Về sau, đang bước vào tuổi trung niên, sát phạt quả quyết như Yến vương, nhìn xem kiều thê nhỏ hơn mình cả một con giáp, có chút đau đầu nghĩ.

Thôi, nàng còn nhỏ, hắn sủng ái nàng, dung túng nàng, sau này hãy dạy nàng.

Những tên gọi khác

Ta làm mẹ chồng của nữ chính

Sau khi quay về, ta gả cho phụ thân của chồng trước

2. Thành hôn lúc Lâm Vĩ Hi mười bảy, Yến vương ba mươi bốn, nam nữ chủ tuổi tác chênh lệch khá lớn, để ý người cẩn thận khi đi vào

3. Nữ chính kiếp trước đã chết mất tiêu rồi nhé, nên sau khi cưới, quan hệ luân lý gì đó cũng không thể thành lập, giữa nàng và Yến Vương hoàn toàn không tồn tại cái gọi là luân thường đạo lý, ta chỉ tính thân phận mới của nữ chính thôi.

Thể loại: Cung đình hấu tước xuyên qua thời không nữ phụ ngọt văn

Nhân vật chính: Lâm Vĩ Hi, Cố Huy Ngạn | vai phụ: Cao Nhiên, Cố Trình Diệu |

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trùng sinh

Gió lạnh căm căm, vào đông trời sáng muộn, trong gian phòng nhỏ hẹp, Lâm Vĩ Hi còn mê man nằm ở trên giường, hàng mày nhỏ nhắn cau lại thật chặt, vừa nhìn liền biết trong lúc ngủ mơ cũng không an ổn.

Trong thôn dần dần vang lên tiếng nấu cơm, nông dân không có việc gì, dù cho trời lạnh như vậy, cũng không ít người bắt đầu nhóm lửa nấu cơm. Trong viện sáng sủa nhất là chính phòng cũng truyền tới tiếng động, tựa hồ là Lâm đại nương dậy, Lâm Vĩ Hi mơ mơ hồ hồ có suy nghĩ, nhưng tứ chi lại bất lực, giam cầm ở trong giấc mộng không cách nào tránh thoát.

Bên trong đại viện, một thị nữ chải đôi búi tóc, sợi lụa sáng rỡ, nàng cúi đầu, tựa hồ không dám đối mặt trước người này, tiếng nhỏ như muỗi: "Thê tử phi, mới vừa rồi tiền viện tới truyền lời, nói thê tử hôm nay bận bịu sẽ không tới. Phu nhân nếu là không thoải mái, vậy thì gọi thái y tới xem lại."

Đối diện nữ tử kia tựa hồ ngừng hồi lâu, nửa ngày thanh âm mới yếu ớt vang lên: "Bận bịu? Ta cũng không biết, chuyện gì còn quan trọng như vậy, còn quan trọng hơn cả chính thê sắp chết bệnh là ta."

"Phu nhân..."

"Đừng nói nữa, ta không muốn nghe." Nữ tử ho hai tiếng, nàng tựa hồ hết sức đè nén tiếng ho khan, không chịu trước mặt người khác rơi xuống hạ phong. Đứng ở bên ngoài nha hoàn cũng hiểu được vị này luôn chú ý quy củ, nín thở cúi đầu, không nhìn tới bộ dáng ốm yếu của đối phương. Một lát sau, tiếng ho khan rốt cục chậm một chút, nữ tử kia không dùng trà thẩm giọng, mà là ráng chống đỡ lấy tinh thần hỏi: "Là ai tới truyền lời?"

Nha hoàn mặt lộ vẻ không đành lòng: "Thế từ phi..."

"nói!"

Nha hoàn thờ dài, nói: "Là Vân Tuệ cô nương."

"Vân Tuệ..." Nữ tử cười khẽ, nói không rõ là mỉa mai hay là tự giễu, "Lại là nàng, không tranh nổi, quả nhiên vẫn là không tranh nổi. Nàng hầu hạ thế tử nhiều năm, vẫn là Thâm vương phi ban thưởng tới, loại tình cảm nhiều năm này, ta là một người ngoài sao có thể so sánh được."

rõ ràng là thế tử từ phi, lại nói chính mình là người ngoài, cái này đặt ở những nhà khác nhất định sẽ bị buồn cười, thế nhưng là tại Yến vương phủ, nha hoàn lại biết thế tử phi chưa hề nói sai.

Thế tử cùng thế tử phi thành hôn mới một năm mà thôi, vậy mà đã ngay cả người dung cũng không bằng. Thế tử phi bệnh nặng thành dạng này, các nàng những hạ nhân giàu điểm thế tử phi đi tiên viện ba mời bốn mời, nhưng là kết quả lại một lần so với một lần làm trái tim bằng giá. Nha hoàn biết, thế tử phi mặc dù ngoài miệng cứng rắn, không cho phép các nàng đi gặp thế tử nói giúp, nhưng lại đối với các nàng mở một con mắt nhắm một con mắt, có thể thấy được thế tử phi cũng là muốn gặp thế tử. Thế nhưng, không có, thế tử một lần cũng chưa hề tới.

Lâm Vĩ Hi vẫn còn nhắm mắt nằm trên giường gỗ đơn sơ, nhưng khóe mắt lại không ngừng chảy xuống nước mắt, làm gối đầu đều bị ướt. Lâm Vĩ Hi biết mình đây là bị bóng đè, cho dù ở trong mộng, ký ức quá khứ cũng không chịu buông tha chính mình, lại đưa nàng mang về Yến vương phủ, mang nàng về lần hôn nhân thất bại ấy.

Kỳ thật nàng lúc đầu không gọi Lâm Vĩ Hi, cũng không phải nữ tử ở thôn nhỏ này. Nàng kiếp trước nhà mẹ đẻ phi thường hiền hách, nàng vốn tên là Cao Hi, là đích trưởng tôn nữ phủ anh quốc công, cha đẻ là con trai trưởng duy nhất của phủ, mẹ đẻ là Thợ Khang đại trưởng công chúa. Nàng đầu thai tại loại gia đình này, xuất thân tương đương không tầm thường.

Bởi vì thân phận cao, Cao Hi từ nhỏ đã cực kì hiếu thắng, về sau lấy chồng cũng không hề cho nàng mặt mũi, nàng dựa vào ngoại tổ mẫu, vậy mà cùng Cố Trình Diệu con trai độc nhất của Yến vương đính hôn. Việc hôn sự này công bố khiến cho toàn thành phải sợ hãi, Thợ Khang đại trưởng công chúa vậy mà có thể cho Cao Hi với Yến vương con trai độc nhất, mặt mũi của đại trưởng công chúa thật là khó lường.

nói về Yến vương, đôi mắt khắp thiên hạ bất kể nam nữ già trẻ, hay em bé còn bú sữa cũng đã được nghe nói về uy danh hiển hách của hắn. Tiên đế Kiến Chiêu những năm cuối rất là náo động, Bộ quý phi ương ngạnh, thái giám khống chế triều đình, nếu không phải Yến vương kịp thời vào kinh thành Cần vương, bình định lập lại trật tự, tru sát Yên đảng, chỉ sợ phía sau kinh thành liên đại biến. Yến vương dốc hết sức bảo hoàng bình loạn, chờ sau khi tiên đế băng hà, lại nâng đỡ tân đế gần tám tuổi kế vị. Nước chư hầu Đại Chu ức hiếp tân đế tuổi nhỏ, năm thứ hai không ít địa phương tại biên quan ngo ngoe muốn động. Yến vương chủ chiến, mang theo quân đội ra kinh bình loạn. Lúc Cao Hi còn bệnh nặng nằm trên giường, tiền tuyến vừa mới truyền đến tin Yến vương đại thắng. Tin thắng trận truyền đến, cả triều đều mừng rỡ. Lại nói, tiểu hoàng đế tuổi nhỏ, Tiền thái hậu nhu nhược, trong triều quan lại càng loạn, bấy giờ cả Đại Chu, toàn bộ dựa vào một mình Yến vương trông coi.

Yến vương vẹn vẹn có một đứa con trai là Cố Trình Diệu. Cao Hi làm vợ của Cố Trình Diệu, cha chồng nhiều lần lập chiến công, nàng nên cảm thấy tự hào. Đáng tiếc, vinh quang là Yến vương phủ, không có bất cứ quan hệ nào với thế tử phi là nàng.

Cao Hi có đôi khi cũng đang nghĩ, lúc nàng vừa mới gả cho Cố Trình Diệu, rõ ràng cũng từng có thời điểm ý mật tình nồng, vì cái gì sau đó hắn lập tức liền lạnh nhạt đây?

Còn nhớ kỹ lúc mới gả, khi màn đêm buông xuống, Cố Trình Diệu đẩy khăn cô dâu, cố ý tránh đám người, cười nói với nàng: "Nàng nhìn xem, ta vẫn là tìm được nàng rồi."

Cao Hi không hiểu ra sao, đây là ý gì? Nhưng là vợ chồng mới cưới vốn là da mặt mỏng, Cố Trình Diệu đem sự trầm mặc của nàng xem như thẹn thùng, cười nhạt một tiếng sẽ không nhắc lại nữa. Thiếu nữ nào chẳng mộng mơ, Cao Hi từ nhỏ nghe công tích của Yến vương mà lớn lên. Bấy giờ có thể gả cho con trai độc nhất của Yến vương, đối phương vẫn là phong thái thiên nhân, Cao Hi tâm hồn thiếu nữ lập tức bị đánh trúng, vừa thấp thỏm vừa vui sướng trở thành thê tử của Cố Trình. Sau đó một tháng, hai người bọn họ ý mật tình nồng, cơ hồ là như hình với bóng, Cao Hi hạnh phúc giống như ngã vào mặt bình, nàng từ nhỏ gặp mẫu thân bị thiếp thất làm cho tức giận mà lớn lên. Nàng cho tới bây giờ không nghĩ tới, hôn nhân của mình vậy mà có thể mỹ mãn như thế này.

Có thể là nàng đã đoán sai ý trời, hoa tươi sẽ héo tàn, hồng nhan sẽ già đi. Cái gì quá hoàn hảo sẽ luôn luôn không kéo dài. Vẹn vẹn đúng một tháng, thái độ Cố Trình Diệu thay đổi đột ngột. Ngày đó, hân hạnh lòng nhìn nàng, chất vấn: "Tại sao ngươi lại nói dối? Tại sao lại phải mạo danh thay thế?"

Cái gì?

Nàng khi đó ngay tại lúc may y phục cho Cố Trình Diệu, nàng không quá am hiểu nữ công, bởi vì không sánh bằng Cao Nhiên, cho nên càng ngày càng không thích làm. Nhưng là bây giờ, nàng muốn tự tay làm cho Cố Trình Diệu một bộ quần áo, đều không để ý ngón tay tất cả đều là lỗ kim quần lại. Nghe được Cố Trình Diệu nói, Cao Hi không hiểu. Cái gì nói dối? Cái gì thay thế?

Từ đó về sau, Cao Hi cùng Cố Trình Diệu vợ chồng tình cảm liền lạnh lẽo, nói là rớt xuống ngàn trượng đều không đủ. Cao Hi là đích trưởng tôn nữ công phủ, còn có một người thân là ngoại tổ mẫu đại trưởng công chúa nuông chiều, tính tình có thể nói cực mạnh, Cố Trình Diệu không đến vậy thì đừng đến, cũng đừng trông cậy vào nàng giống như những thiếp thất kia đút tranh thủ tình cảm của trượng phu.

Về sau, vợ chồng bọn họ càng ngày càng lạnh nhạt, quả thực trở thành thù. Đến cuối cùng, Cao Hi vì buồn bức mà bị bệnh, triển miên tại trên giường bệnh không thể dậy được nữa, Cố Trình Diệu thậm chí cũng không chịu tới liếc nhìn nàng một cái.

Cao Hi là người cực kiêu ngạo, thế nhưng lần hôn nhân thất bại này, triệt để phá hủy sự kiêu ngạo của nàng.

Đến lúc sắp chết Cao Hi cũng vẫn không cam lòng, nàng làm không tốt chỗ nào? Vì sao Cố Trình Diệu lại không thích nàng? Cho dù không yêu thích, sao ngay cả thể diện sau cùng của thê tử cũng không cho nàng chứ?

Có lẽ là bởi vì oán hận chưa hết, hồn phách của nàng không bị đầu trâu mặt ngựa câu đi, hồn phách nàng trôi nổi, vậy mà lại một lần nữa trở lại nhân gian.

Lần này, Cao Hi rốt cuộc biết, Cổ Trình Diệu vì sao lại hỏi nàng hai câu nói kia, và mình vì sao lại đột nhiên thất sủng.

Cao Hi tại một mảnh trắng xoá xem được một quyển sách. Nàng nghi hoặc không hiểu, thử thăm dò mở ra, sau đó liền bị nội dung bên trong làm cho kinh ngạc đến toàn thân cứng ngắc, run rẩy không thôi.

Trong sách có nói về cuộc đời của Cao Hi, đáng tiếc, nhân vật chính lại không phải nàng, mà là thứ muội của Cao Hi, là cái đinh trong mắt của nàng từ nhỏ, Cao Nhiên.

Trong sách nói Cao Nhiên là xuyên qua, Cao Hi không hiểu cái gì là xuyên qua, nhưng cái này trong sách bắt quá cũng không trọng yếu, chân chính làm Cao Hi để ý, là câu chuyện phía sau.

Như trong sách miêu tả, Cao Nhiên sau khi xuyên qua trở thành thứ nữ của anh quốc công phủ, một thứ nữ không được sủng ái. Năm gần sáu tuổi, vừa mới bị một trận bệnh nặng, kém chút chết rồi. Có lẽ là đã chết mới có thể bị Cao Nhiên thay vào đó.

Cao Nhiên mượn xác hoàn hồn, vỏ bọc là tiểu cô nương sáu tuổi, nhưng linh hồn lại là một người hai mươi sáu tuổi trưởng thành, nàng nhờ trí thức hiện đại cùng sự từng trải trưởng thành, già vờ ngốc nghếch, già heo ăn thịt hổ. không những giúp đỡ mẹ đẻ Hàn thị trở thành sủng thiếp của thế tử anh quốc công phủ, thậm chí còn dạy bảo tốt đệ đệ ruột của mình, ngày sau do là con vợ lẽ được lập làm thế tử quốc công phủ. Mà chính Cao Nhiên lúc mười ba tuổi tại Phật tự cứu được một người bị mất, nàng không muốn bại lộ thân phận, nhưng đối phương uy hiếp nàng, không chịu thả nàng đi. Cao Nhiên không có cách, liền từ trên thân gỡ xuống một khối ngọc bội, để hắn có năng lực liên tục mình đi tìm.

Cao Hi nhìn đến đây liền cười to, cười đến rơi lệ. Trách không được, khi còn bé nàng luôn bị trưởng bối chỉ trích không hiểu chuyện tri kỷ bằng Cao Nhiên, vô luận học cái gì cũng không bằng Cao Nhiên. Cao Hi vốn cho là Cao Nhiên có lẽ thật là trời sinh thông minh. Bây giờ nghĩ lại, Cao Nhiên căn bản không phải tiêu hài tử, tuổi của nàng thậm chí so ra có thể vượt cả mẫu thân Cao Hi, một lão yêu tinh sống nhờ tại thế xác tiểu hài tử, khó trách làm việc chu toàn.

Trách không được đêm động phòng hoa chúc ngày đó Cổ Trình Diệu nói với Cao Hi: "Nàng xem, ta đã tìm được nàng rồi". Trách không được về sau Cổ Trình Diệu nói nàng nói dối.

thì ra là thế, thì ra là thế!

Cao Hi tức giận đến khóe mắt đỏ lên, mẫu thân nàng Vệ thị là đích nữ của Thọ Khang đại trưởng công chúa, đại trưởng công chúa chỉ có một hài tử, có thể nghĩ tính cách nuông chiều đến hư. Cho nên Vệ thị xưa nay là quý nữ tự cao tự đại, thần thái lãnh đạm, không chịu đồ dành trượng phu, cũng không chịu ôn nhu cẩn thận. Từ nhỏ Cao Hi liền nhìn tận mắt mẫu thân một mình một chiếc đèn, từ chàng vạng tối đợi đến bình minh, cũng chờ không thấy trượng phu đến. Mà thời điểm này, phụ thân Cao Hi anh quốc công thế tử hờn phân nửa ở tại viện của Hàn thị.

Cao Hi đau lòng mẫu thân, cũng tức giận tiểu thiếp ở Tây viện kia quyến rũ. Nhưng nàng là đích tiểu thư, không có khả năng tự hạ thân phận để gây khó dễ với một thiếp thất, cho nên nàng liền mạng đọc sách học tập, muốn hạ thấp nữ nhi Cao Nhiên của tiểu thiếp kia đi. Nhưng mà kỳ quái là, vô luận Cao Hi bí mật phí bao nhiêu thời gian, làm việc luôn luôn không thoả đáng chu toàn bằng Cao Nhiên. Cao Nhiên sẽ gây điệu hát mới lạ, làm cho phụ tử dạy đàn đều thất kinh, nàng phát mình cờ ca rô, cờ cá ngựa, dẫn tới huynh đệ tỷ muội trong tộc đều tranh nhau kết giao. Có khi, Cao Nhiên sẽ còn thốt ra một vài câu thơ cực kỳ tinh diệu, nhưng lúc hỏi lại, Cao Nhiên liền cười nhạt một tiếng, nói mình chỉ nghĩ ra câu này, còn lại quên.

Dạng thơ uyên bác bậc này, không ai tin tưởng Cao Nhiên là quên thật, chỉ cảm thấy nàng là giấu tài, vì thế đám người trong phủ càng thêm coi trọng nàng. Cao Hi muốn để xuống một thứ muội dạng này, áp lực không thể bảo là không lớn. Cũng may thân phận Cao Hi còn đó, Thọ Khang đại trưởng công chúa ủng hộ, Cao Hi cùng Cổ Trình Diệu của Yến vương phủ đính hôn. Cao Hi từng thăm nghĩ ở trong lòng, cuối cùng nàng cũng đã thắng Cao Nhiên một ván, đối mặt cả kinh thành, sẽ không có người nào có thân phận cao hơn Cổ Trình Diệu. Cho dù Cao Nhiên có nhảy nhót thế nào đi nữa, nhà chồng tương lai tất nhiên cũng thấp hơn chính mình.

Đáng tiếc thế sự chính là buồn cười như vậy, Cao Nhiên từng cứu được một người nam tử tại Phật tự. thật vừa đúng lúc, người này lại là Cổ Trình Diệu. Khi đó Cao Nhiên vì thoát thân, từng lấy ngọc bội trên người đưa đi. Khối ngọc bội kia là hình song ngư, vốn là một đôi, đây là vật đặt từ quan ngoại mang về cho Cao Hi. Cao Hi cảm thấy điều khắc coi như tình xảo, liền tiện tay đưa nửa cái cho Cao Nhiên.

Cái kia vốn chính là ngọc bội của Cao Hi, nhưng Cao Nhiên sợ gặp phải phiền phức, cho nên liền lấy đồ của Cao Hi đưa ra. Trong lòng của Cao Nhiên thầm tính toán là, ngày sau nếu có người đến tận nhà tìm, thì bị người ta bắt chẹt chính là Cao Hi.

Cổ Trình Diệu trong đêm trăng đó, đối với nữ tử thần bí cứu mình vừa gặp đã cảm mến, mặc dù không thấy mặt, nhưng đã quyết ý không phải nàng không cưới. Trời xui đất khiến, Cổ Trình Diệu dùng nửa khối ngọc bội này tìm được Cao Hi, cũng đính hôn cùng Cao Hi. Lòng hắn tràn đầy coi Cao Hi là ân nhân cứu mạng, nên tháng đầu tiên sau khi cưới hai người trong mật thêm dầu. Nhưng sang tháng thứ hai, Cao Hi về nhà mẹ đẻ Cổ Trình Diệu bởi nàng cùng nhau trở về, cũng tại anh quốc công phủ gặp được Cao Nhiên muội muội của vợ mình.

Trong tình huống Cao Hi hoàn toàn không biết gì hết đã trở thành người cướp ơn nghĩa, người nói dối và lại bị vứt bỏ.

Đích ty độc ác lừa gạt tình cảm, mạo danh ân công bị vạch trần, sau đó hôn nhân bất hạnh, tính cách Cao Hi lại cương liệt, Cổ Trình Diệu càng không để ý tới nàng, nàng càng phải chứng minh cho tất cả mọi người nhìn. Cao Hi tự thân quản lý Yến vương phủ, quyết đoán chinh đồn và cải cách Yến vương phủ từ điền sản ruộng đất cùng cửa hàng. Đối nội lại chèn ép người bên cạnh Cổ Trình Diệu là nha đầu cận thân là Vân Tuệ đã hầu hạ Cổ Trình Diệu mười năm. Cao Hi lòng tràn đầy mong đợi nghĩ là chỉ cần mình làm được đủ ưu tú, Cổ Trình Diệu liền có thể thấy được nàng tốt, hồi tâm chuyển ý.

Nhưng nàng cố tình đẩy ả bán thân, đẩy ả mình cho đến khi mất mạng, cũng không thể chờ đến khi Cổ Trình Diệu hồi tâm chuyển ý. Nếu nói chuyện cũ chỉ tới đây, Cao Hi ngoại trừ thờ dài một câu nói mình không có phúc vận, cùng Cổ Trình Diệu duyên phận không đủ, liền cũng được. Thế nhưng hết lần này tới lần khác, cái chết của nàng cũng chỉ mới đi được nửa quyển sách, cao trào chân chính mới vừa vận đến. Sau khi Cao Hi chết, anh quốc công phủ cũng cảm thấy Cao Hi không xứng với vị trí đó. anh quốc công phủ cảm thấy áy náy đối với Cổ Trình Diệu, liền đề nghị để Cao Nhiên gả qua làm vợ kế, Cổ Trình Diệu đương nhiên đồng ý, thế là Cao Hi chết đi không bao lâu, Cao Nhiên liền làm tục huyền gả đi.

Cao Nhiên gả vào Yến vương phủ, nàng ôn nhu cẩn thận, khắp nơi thuận theo Cố Trình Diệu, Cố Trình Diệu cũng được lại người mười phần trân trọng, hai người ý hợp tâm đầu hiểu nhau. Cố Trình Diệu sau đó đối với Cao Nhiên động chân tình, thậm chí còn vì nàng giải tán thiếp thất, độc sủng một mình nàng. Sau đó, rất nhiều năm sau, Cố Trình Diệu tiếp nhận nối nghiệp Yến vương, trở thành trụ cột vững vàng mới trong triều. Nhưng dù là vậy, hắn cũng không nạp thiếp.

Cả quyền sách sau đó đều là cuộc sống ngọt ngào hằng ngày của Cố Trình Diệu cùng Cao Nhiên, trong câu chữ đều nói Cố Trình Diệu sủng ái Cao Nhiên đến bậc nào, Cao Nhiên thông minh tài giỏi đến bậc nào, nàng là một thế tử dịu dàng tri kỷ, cũng là thế tử phi người người kính trọng trong Yến vương phủ. Người ủng hộ Cao Nhiên trong kinh thành, kiểu gì cũng sẽ kéo Cao Hi ra, dùng thất bại từ đầu đến đuôi của Cao Hi để làm nổi bật Cao Nhiên thâm tình, cuối cùng còn phải tổng kết một câu: "Quả nhiên cưới vợ không thể chỉ trông coi gia thế, nhân phẩm cùng tính tình mới là quan trọng nhất, đại tiểu thư của anh quốc công phủ cùng thế tử phi của Yến vương là ví dụ tốt nhất."

Nhìn xem, Cao Hi là chính thất nguyên phối, thậm chí ngay cả chức vị thế tử phi này cũng không có tư cách làm.

Cao Hi xem đến đây, cũng không tiếp tục muốn xem tiếp, nàng khép sách lại, để mặc nước mắt tràn đầy gò má.

Phật nói nhân gian có bảy khổ, sinh lão bệnh tử, oán chồng chất, yêu biệt ly, cầu không được.

Cố Trình Diệu là Cao Hi cầu không được, nàng từ nhỏ đã không phải là người phụ thân cùng trường bối trong nhà thích. Gả cho người mình thích, nàng gặp hắn không để ý tới chính mình, đành phải dùng sức cưỡng ngạnh và không quan tâm che giấu, sau đó hao hết khí lực hấp dẫn hắn trở về. Đến khi nàng hao hết chính mình, buồn bực mà chết, cũng không đợi được trượng phu quay đầu.

Kỳ thật thời điểm Cao Hi chết liên biết, Cố Trình Diệu đang thời thanh xuân, gia thế lại xuất chúng, ngày sau tất nhiên sẽ còn cưới thêm. Với quyền thế của Yến vương nữ tử quý tộc gia thế không kém nàng ở kinh thành này đều sẽ tranh giành mà gả cho Cố Trình Diệu làm kế thất. Nhưng người đó, nhất định không thể là Cao Nhiên. Cao Hi lật qua loa những trang sau của quyền sách, nàng mới biết được, thì ra Cố Trình Diệu cũng sẽ trần trọc mong mà không được, hắn cũng sẽ hạ mình lấy lòng nữ tử, hắn thậm chí thâm tình như một, có thể vì một nữ tử thủ thân như ngọc, lại không chạm vào những nữ nhân khác.

Cao Hi tại trong sách nhìn thấy một cái từ, cận bã nam. Cho dù Cao Hi chưa từng nghe qua, dựa vào mặt chữ cũng có thể đoán được ý cái từ này. Cố Trình Diệu là cận bã nam sao? Tựa hồ cũng không thể nói như thế, hắn cũng sẽ tình sâu hơn biển, khát nước ba ngày chỉ uống mỗi một bầu, nhưng phần thâm tình này, từ đầu đến cuối lại không hề dành cho Cao Hi.

Tinh thần Cao Hi đau vụn vỡ, trước mắt lại bắt đầu dần dần mơ hồ, trước khi đánh mất ý thức, Cao Hi nhìn thấy một cô nương nhỏ gầy, xinh xắn nhìn nàng cười e lệ: "Ân nhân tỷ tỷ, muội phải đi tìm cha muội rồi. Sáu năm trước tỷ đã cứu muội, muội không thể báo đáp, đành phải làm phiến tỷ sống sót thay muội."

Cao Hi mơ mơ màng màng không biết ngủ bao lâu, tỉnh lại, nàng nhìn thấy màn hơi cũ, tủ gỗ u ám, cùng một đôi bàn tay tinh tế trắng nõn.

Bên ngoài tựa hồ rất ồn ào, rất nhiều người ồn ào, Cao Hi mơ hồ nghe được "Đền nợ nước" "Yến vương thỉnh chi" "Phong hầu" các loại âm thanh. Cao Hi chống đỡ thân thể hư nhược đi đến trước gương trang điểm, thật dài thật lâu mà nhìn chăm chú lên khuôn mặt trong gương.

Đúng vậy, đích trường tôn nữ của anh quốc công phủ, thế tử phi của Yến vương phủ Cao Hi đã chết. Từ hôm nay trở đi, nàng là Lâm Vị Hi.

Tác giả có lời muốn nói:

Mở văn mới a, lại hoàn toàn là loại hình nữ chính mới, hoàn toàn mới nam nữ chủ CP, cầu ủng hộ a

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Ép gả

Lâm Vị Hi cuối cùng tỉnh lại khỏi cơn ác mộng, nàng thoát ra khỏi mộng cảnh, mở mắt ra nhìn về phía tấm màn hơi cũ, tứ chi cứng ngắc, nhịp tim đập rõ ràng.

Nàng lại mơ tới chuyện của kiếp trước. Cuộc hôn nhân thất bại của mình, sự tuyệt vọng không có chí tiến thủ, trong mơ xem quyền sách kỳ lạ kia, cùng với lúc vừa tỉnh lại từ trong thân thể của Lâm Vị Hi, trong lòng vừa kinh hãi lại cảm kích.

Cao Hi đã hoàn toàn chết rồi, giờ đây thế gian không còn Cao Hi nữa. Đích trường tôn nữ của anh quốc công đã theo thế tử phi của Yến vương hạ táng chỉ còn một cái bài vị. Cao Hi đã chết, thân phận cùng địa vị, ân oán và chỉ trích, của Cao Hi cũng đều không còn quan hệ gì với nàng nữa.

Cải tử hoàn sinh đã là ân đức của trời cao, nàng là Lâm Vị Hi, nàng cũng không tiếp tục muốn bị đám tiện nhân của kiếp trước vây khốn, nàng nên bắt đầu cuộc sống mới của chính mình.

Nghĩ như vậy, Lâm Vị Hi chậm rãi từ cơn ác mộng kinh hãi tỉnh lại. Nàng ngồi dậy, nhẹ nhàng xoay cổ tay, sau đó đi xuống giường.

Lâm Vị Hi lại tới đây đã tầm một tháng. một tháng này nói dài cũng không dài nói ngắn cũng không ngắn, nhưng cũng đủ để nàng thăm dò tình cảnh của Lâm Vị Hi.

nói ra nàng cùng nguyên chủ còn có chút liên quan. Tại thời điểm nàng vẫn là Cao Hi, năm mười một tuổi nàng từ phủ công chúa trở về, tại cửa anh quốc công phủ gặp một đôi cha con. Loại sự tình này vốn không tới mắt của nàng, người phụ xe sợ nàng tức giận, tranh thủ thời gian quát đôi cha con kia đi xa. Cao Hi tiện tay vén rèm lên, nhìn thấy một hán tử hào sảng đứng trước người gác cổng. Bởi vì bị hạ nhân nhục nhã mà xúc động phẫn nộ. Thế nhưng khi hắn quay đầu nhìn nữ nhi nhút nhát của mình, vẫn là nhẫn nhịn, ôn tồn khấn cầu người gác cổng mỉm cười vênh lên trời cho hắn một cơ hội. Hắn có sức khỏe, có thể làm hộ vệ. Mà nếu không được thì làm việc nặng, việc tốn sức cũng được.

Hán tử ăn nói khép nép, tiểu cô nương gầy yếu thỉnh thoảng ho khẽ một tiếng, bàn tay nhỏ từ đầu đến cuối chăm chú nắm chặt vạt áo của Hán tử. Cao Hi đột nhiên bị đá động, nàng từ nhỏ cùng phụ thân không quá thân cận, vô luận nàng làm ra cái gì, anh quốc công thế tử cũng bắt quá không nhẹ không nặng "thế à" một tiếng. Sau đó mặt đầy mặt vui vẻ đi chơi đùa hai tỷ đệ thứ phòng kia. Anh quốc công thế tử oán nàng là nuôi ong tay áo không biết báo ân, chỉ biết thân cận với mẫu thân và Thọ Khang đại trưởng công chúa. Thế nhưng nào ai có thể biết, đại tiểu thư Cao Hi mắt cao hơn đầu đã từng rất khao khát tình thương của cha.

Cao Hi buông rèm xuống, dặn dò vài câu với thiếp thân nha hoàn. Nha hoàn kinh ngạc nhìn Cao Hi một chút, nhưng vẫn thuận theo nhảy xuống xe, cho cha con hai mươi lượng tiền trợ cấp. Cao Hi suy đoán Hán tử này có lẽ vì lo tiền thuốc men cho nữ nhi, lúc này mới vội vã như thế, thậm chí không tiếc ăn nói khép nép. Một văn tiền chẳng lẽ làm khó anh hùng hảo hán, cuộc sống này ai cũng có nỗi khổ riêng. Hai mươi lượng đối với Cao Hi không tính là gì, nếu như có thể giúp bọn hắn một chút, liền coi như là Cao Hi thành toàn cho tâm nguyện có được tình thương của cha từ nhỏ của Cao Hi đi,

Sự tình phía sau Cao Hi cũng không quá rõ ràng. Nàng không hề lộ diện, không hỏi tặc danh của đôi cha con, cũng chưa nói cho bọn hắn biết chính mình là ai. Nếu như đây là Cao Nhiên, tất nhiên sẽ làm như lo đèn lờ ra một chút, hơn nữa nhất định sẽ để mọi người biết là Cao Nhiên nàng ta vừa làm được việc thiện. Thế nhưng là Cao Hi thì sẽ không, đây chính là phong cách làm việc của nàng, nàng muốn làm cái gì là việc của mình, không cần thiết dùng sự gian khổ của người khác thành toàn cho thanh danh của mình.

Đây chỉ là bèo nước gặp nhau, sau đó nàng liền quên chuyện này. Về sau Bộ quý phi làm loạn, trong kinh người người cảm thấy bất an. Nàng càng không có tâm tình nghĩ cái này cái khác. Nhưng mà ai có thể biết, đôi cha con nàng cứu năm đó, lại còn có được tạo hóa khác.

Hán tử kia tên là Lâm Dũng, tiểu cô nương bị bệnh là Lâm Vĩ Hi, Lâm Dũng dùng hai mươi lượng kia chữa khỏi bệnh nặng cho nữ nhi, khó khăn bảo vệ tính mạng của nữ nhi. Vừa vặn đoạn thời gian kia Yên vương vào kinh Cần vương, Lâm Dũng trời sinh thần lực, hần đầu quân dưới trướng của Yên vương. Sau đó đem nữ nhi đưa về quê quán, còn mình thì một lòng đi theo Yên vương để cho nữ nhi một thân đồ cưới dồi dào.

Kiến Chiêu năm thứ mười ba, Mục Tông băng hà. Trước khi lâm chung lập Yên vương làm một trong ba vị đại thần phụ chính. Yên vương chỉ có thể ở lại kinh thành, nâng đỡ hoàng trưởng tử tuổi nhỏ đăng đế. Một năm sau đó biên thùy lại nổi phong vân, tháng hai Yên vương mang người ra kinh, tới biên quan bình loạn.

Bình định phản loạn, nâng đỡ tân đế, cùng đi biên quan diệt địch, những việc này đều tránh không được phải dùng đến một lượng lớn nhân thủ, Lâm Dũng nhân cơ hội này vừa vận ở dưới trướng Yên vương đứng vững gót chân. Dần dần xông xáo ra một chút thành tựu, cũng may mắn khiến cho Yên vương chú ý. Yên vương thấy Lâm Dũng là nhân tài xuất chúng có thể đào tạo, liền chọn hắn theo mình xuất chinh. Lần này bộ lạc Đóa Khoát Lạt Dịch ở biên thùy Tây Bắc mượn cơ hội gây chuyện. Chỗ kia địa hình phức tạp, khí hậu lạnh lẽo, Yên vương tốn chút thời gian, mới dần dần ở thế thượng phong.

Tại một lần vây công nhỏ, Yên vương bị mai phục, Lâm Dũng vì cứu Yên vương mà chết. Lâm Dũng là một trang hảo hán anh dũng oai hùng, dù cho trên lưng trúng ba mũi tên, y vẫn liều mạng hộ tống Yên vương phá vòng vây, chỉ đáng tiếc thương thế của Lâm Dũng quá nặng, sức lực có hạn, không thể vượt phá vòng vây ra. Bộ lạc Đóa Khoát Lạt Dịch dốc hết vốn liếng muốn một trận đạt thắng lợi, nhưng vẫn không thể chiến thắng, thậm chí quá hoá giận, liền trút giận trên người Lâm Dũng, cho dù người đã chết đều không buông tha. Hai ba ngày sau, đầu Lâm Dũng bị cắt lấy, treo trên cửa thành thị uy với Yên vương.

Yên vương dùng một năm thời gian, gần như đem bộ lạc Đóa Khoát Lạt Dịch toàn diệt. Thanh niên trai tráng cùng bé trai toàn bộ bị giết hết, chỉ để lại người già cùng phụ nữ và trẻ em. Một năm sau đó, Yên vương nâng đỡ một chính quyền mới, tiếp nhận nữ nhân cùng tài sản của bộ lạc Đóa Khoát Lạt Dịch, cũng ngăn chặn được hai bộ lạc khác ở phương bắc. Đem Tây Bắc chinh đốn sạch sẽ, Yên vương mới mang theo hài cốt của Lâm Dũng, khai hoàn hồi triều.

Tin tức Yên vương đại thắng truyền về kinh thành, kinh thành một mảnh hân hoan, tiểu hoàng đế với sự bảo vệ cùng thủ phụ Trương tiên sinh, già bộ từng trải viết thư hỏi Yên vương muốn phong thưởng cái gì. Tước vị của Yên vương đã tới Vạn hộ thân vương, quyền cũng là đại thần Nhiếp chính, trong thiên hạ hẳn lại không thiếu bất cứ thứ gì. Nếu như nhất định phải nói, vương phi hẳn đã chết mười năm, có lẽ thiếu một người thế tử.

Nhưng yêu cầu phong thưởng của Yên vương ngoài dự liệu của tất cả mọi người, hẳn không muốn tiền tài hay xin chức quan cho con trai độc nhất, mà là thỉnh chỉ xin hoàng đế sắc phong cho liệt sĩ Lâm Dũng đã hy sinh vì tổ quốc tước vị hầu gia. Một hầu gia trên danh nghĩa mà thôi, cái này lại càng đơn giản hơn so với phong thưởng cho Yên vương phủ, hơn nữa làm như vậy lại cũng có ích đối với uy danh của triều đình. Cho nên thủ phụ Trương đại nhân đồng ý yêu cầu của Yên vương không chút do dự, sau đó, sắc phong Lâm Dũng làm Trung Dũng hầu đã hy sinh anh dũng vì đất nước.

Chính thất của Lâm Dũng đã chết bệnh nhiều năm, dưới gối chỉ có một nữ nhi, tước vị này chỉ truyền thừa đến đây là chấm dứt. Cái mà Lâm Vĩ Hi có thể nhận được, chỉ là ban thưởng cùng thanh danh do phụ thân dùng mệnh đổi lấy mà thôi.

Tin tức Lâm Dũng chết thảm đền nợ nước vào năm Nguyên Gia thứ hai, do Yên vương phái người đưa đến Lâm gia. Mãi đến tháng mười năm Nguyên Gia thứ tư, triều đình mới sắc phong Lâm Dũng làm Trung Dũng hầu. Lúc này, để tang cha ba năm là Lâm Vĩ Hi cũng đã thủ xong, thân thể nguyên thân vốn yếu kém, nàng vừa ra đời mẫu thân liền khó sinh chết rồi, nhiều năm qua cùng cha sống nương tựa lẫn nhau. Nguyên thân sống đến bây giờ, hoàn toàn là đang chờ Yên vương phái người đem hài cốt Lâm Dũng đưa về cố hương mà thôi.

Lâm Vĩ Hi nhớ tới một tháng trước, nguyên thân của tiểu cô nương khiếp nhược đột nhiên cười nhếch nhếch xuất hiện trong mộng của nàng, cũng nói mình muốn đi tìm cha. Chắc hẳn khi đó, hài cốt của Lâm Dũng cũng đã chôn xuống thổ địa Đại Chu rồi.

Trong lòng của nguyên thân, danh dự sang quý là con gái mồ côi cha của phủ Trung Dũng hầu, số lượng lớn điền sản ruộng đất mà triều đình sắc phong, cũng không quan trọng bằng hài cốt của cha mình. Cho nên, nguyên thân chờ cha được của nàng rồi nên mới yên tâm mà đi. Mà Cao Hi từng kết quả thiện duyên với Lâm gia cũng bởi vì thế mới có thể sống lại với thân phận khác.

Hiện tại đã là tháng giêng năm Nguyên Gia thứ năm, tháng mười hai năm ngoái Cao Hi chết bệnh, nguyên chủ cũng đi theo Lâm Dũng, đến bây giờ đã một tháng.

Đây chính là thân thể Lâm Vĩ Hi. Cao Hi, hoặc nên nói là Lâm Vĩ Hi thương cảm một hồi, sau đó liền múc nước, tự thu thập dung mạo bản thân.

Cái này nếu ở kiếp trước, Lâm Vĩ Hi gần như không bao giờ nghĩ đến, ở Quốc công phủ cho dù là nha hoàn nhị đẳng đều không cần làm việc nặng nhọc kể cả vẩy nước quét nhà, Lâm Vĩ Hi từ khi ra đời đến nay, cho dù là rửa tay đều là xoè ngón tay ra, do nha hoàn lau.

Hiện tại nàng phải học tự mình rửa mặt, tự mình chải đầu, thậm chí còn tự mình xách nước giặt quần áo.

Kỳ thật Lâm Dũng đã được triều đình sắc phong làm Trung Dũng hầu, cho dù không dám so sánh với những thế gia đại tộc danh chấn trong kinh thành. Nhưng ở một nông thôn nhỏ như thế này cũng đủ làm cho Lâm Vĩ Hi sống cuộc sống không lo ăn lo mặc, cơm đến chỉ việc há miệng mà thôi. Lâm Vĩ Hi làm cái gì cũng phải tự thân tự lực như bây giờ thật ra phải bắt đầu kể từ hôm được phong thưởng hôm đó.

Trong kinh thành, hoàng đế tám tuổi đăng cơ, năm nay mới mười hai tuổi. một đứa trẻ như thế thì sao có thể trông cậy vào hấn trị quốc. Bây giờ nói là ấu đế cầm quyền, kỳ thật mệnh lệnh cho cả nước đều xuất phát từ một tay của thủ phụ Trương Hiếu Liêm.

Giai cấp thủ phụ đó đối với Lâm Vĩ Hi mà nói, hoàn toàn không thể nhắc tới. Trương Hiếu Liêm trong kinh thành tự tung tự tác một mình, thỏa mãn cho mình một cái thanh danh yêu mến người tài, liền đem tất cả mọi việc vặt giao hết cho thuộc hạ đi làm. Trung Dũng hầu tuy là hầu tước, chỉ có danh tiếng trung liệt. Nhưng vừa không có anh em, vừa không có con trai, cũng không có tông tộc, dưới gối chỉ có một nữ nhi ốm yếu, tương lai ngay cả muốn tìm người ra mặt giúp cũng chẳng có ai. Bấy nhiêu cũng đủ thấy, chờ khi triều đình ban thưởng xuống, qua hàng loạt tay các quan chức rồi mới đến tay Lâm Vĩ Hi thì đã bị vét sạch không còn thứ gì.

Lâm Vĩ Hi nghĩ tới đây còn tức giận, nằng tới muộn, không biết tình hình khâm sai đến hôm đó, chỉ biết sau khi khâm sai đọc thánh chỉ xong, theo lý hẳn là do Lâm Vĩ Hi tiếp chỉ, nhưng đằng sau không biết xảy ra chuyện gì, thánh chỉ chuyển tới quan phụ mẫu huyện thành. Lúc triều đình phong thưởng cũng mang hết lên phủ nhà. Lâm Vĩ Hi vừa tức vừa nôn nóng, điều này hiển nhiên là tiền ban thưởng vừa không đủ, vừa bị người ta đoạt hết. Cũng do cả nhà Lâm đại nương thiên cận, lấy bạc để làm gì? Dem thánh chỉ cùng kim thư thiết khoán cầm lại chứ!

Triều đình phong thưởng phần chính bị huyện thành cùng thôn quan cầm giữ, mà chút cặn thừa của những người gọi là "Quan phụ mẫu" nhỏ giọt lại, đã bị cả nhà Lâm đại nương lấy đi hết. Đến cuối cùng, chân chính rơi vào trong tay Lâm Vĩ Hi, chỉ có một danh hào "Trung liệt chi nữ" mà thôi.

Muốn lấy lại những thứ thuộc về Lâm Dũng, Lâm Vĩ Hi tất nhiên phải bỏ tiền và tìm cách. Nếu như ở trước kia, Lâm Vĩ Hi tùy tiện nói một câu là được. Nhưng hiện tại nằng không còn là thế tử phi Yến vương phủ, nằng muốn lấy đồ của Lâm Dũng về, cũng chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp.

Lâm Vĩ Hi trong lòng suy nghĩ cầm lại thánh chỉ cùng thiết khoán, trên tay còn vụn khăn mặt, khó khăn đem bản thân sửa soạn đến ít nhất có thể gặp mặt người khác. nói ra, Lâm Vĩ Hi cũng có một vẻ ngoài trông thật tuyệt sắc, đòi trước nằng gặp nhiều tiểu thư quan lại, quý tộc mỹ nhân, ngũ quan đơn thuần, không có một ai có thể so sánh với Lâm Vĩ Hi được. Đó là một loại xinh đẹp tinh xảo đến cực đoan, thậm chí bởi vì quá mức xinh đẹp, làm cho người ta nổi lên suy nghĩ khác.

Lâm Vĩ Hi chỉ rửa mặt cùng lau tay, lại đem hơn phân nửa người đều làm ướt, Lâm Vĩ Hi ngại ngừng, vội vã muốn ra ngoài tìm đồ thay ra.

Nằng vừa mới đi tới cửa phòng, đột nhiên nghe phía bên ngoài có tiếng nói chuyện.

Lâm đại nương có lẽ tưởng Lâm Vĩ Hi vẫn còn chưa thức, hoặc cho dù tỉnh cũng không sợ nằng nghe được, cả đòi Lâm đại nương đều làm nông phụ, bỗng nhiên có một đám quan sai mang thánh chỉ đến và còn có rất nhiều ban thưởng, Lâm đại nương không thêm muốn trong lòng mới là lạ.

"Đệ đệ ta mệnh bạc, con gái đệ ấy vừa ra đời thì vạ đệ ấy cũng đã không còn, sau đó còn vì cứu người mà chết ở trên chiến trường, làm tỷ tỷ như ta, thật sự đau lòng cho đệ ấy! Sáu năm trước đệ ấy mang con gái đưa đến nhà chúng ta, mà nhà chúng ta vẫn còn có nhiều miệng cơm, đột nhiên xuất hiện thêm một cái ả sắc thuốc, thêm một gánh nặng như thế, ta có nói cái gì không?"

Bàn tay đang đẩy cửa của Lâm Vĩ Hi đột nhiên liền ngừng lại, nằng cách một cánh cửa, lắng lắng nghe tiếng nói chuyện không che giấu chút nào bên ngoài. "Lâm đại tẩu tử, ta biết ngươi thiện tâm, nuôi con gái của đệ đệ năm, sáu năm. Chỉ là hiện tại đệ đệ ngươi có được công danh, Hi nhi bây giờ là con gái của hầu gia. Lại không phải thân nam nhi, tước vị của đệ đệ ngươi thật là đáng tiếc. Tuy tước vị không giữ được, nhưng tiền tài thì vẫn còn sờ sờ đó, Hi nhi có nhiều đồ cưới như vậy, về sau lấy chồng có phúc lắm đây."

Lâm đại nương nghe nói thế làm bà ta rất không vui: "Ta là tỷ tỷ duy nhất của hấn, hiện tại thì hấn cũng đã mất, tiền tài mà hấn kiếm được, chẳng lẽ ta cũng không có phần, để lại cho Hi nhi hết sao? Con gái đều là ả con người ở nhà ngoài, ta mới là chị ruột của hấn. Huống chi, Hi nhi là nữ nhi không thể nhận tước, Lý Đạt nhà chúng ta là nam nhi đấy!"

Lý Đạt là con trai của Lâm đại nương, hiện tại mười chín tuổi, chưa thành thân. hấn cả ngày chơi bời lêu lổng, hiện tại cũng không biết đi nơi nào.

Vương bà là bà mới nổi danh mười dặm, nghe lời này bà chỉ có thể cười hắc hắc. Mặc dù mặt ngoài hòa khí, nhưng trong lòng của Vương bà cũng không khỏi làm bầm, từng nghe nói gia sản có thể lưu lại cho huynh đệ, có thể giữ lại cho nữ nhi. Nhưng lại chưa từng nghe nói để cháu họ ngoại tới kế thừa tước vị. Đây là cái đạo lý gì.

Nhưng bà là tới làm mai, không cần thiết cãi vã cùng Lâm đại nương. Vương bà tiếp tục cười ha ha nói: "Lâm đại tẩu tử nói đúng, tẩu tử là cô cô của Hi nhi. Cha mẹ của nằng chết rồi, hôn nhân đại sự tất nhiên phải do tẩu tử làm chủ. Đại tẩu tử, đứa con trai nhà Lưu viên ngoại này mà một mối đất giá đó, Hi nhi gả qua đó lập tức sẽ trở thành thiếu phu nhân, không cần ra đồng cũng không cần lo liệu việc nhà, thậm chí còn có một tiểu nha hoàn hầu hạ! Đại tẩu tử, không phải làm bà mới thì ta phải hướng về chủ nhà, nhưng Lưu viên ngoại xác thực là một gia đình tốt, mười tám dặm quanh đây bao nhiêu đại cô nương muốn gả vào nhà bọn họ, hiện tại Lưu viên ngoại nguyện ý để Hi nhi làm chính thất nhà họ. Mối hôn nhân này tốt không thể nói luôn đây."

Còn không phải chuyện tốt nữa hay sao, Lâm Vĩ Hi danh nghĩa có di sản kếch xù, bản thân nằng ấy lại không có huynh đệ thúc bá dựa vào, nhà ai cưới nằng, đây chẳng phải là tự dung có một đồng của hồi môn từ trên trời rơi xuống hay sao. Thậm chí còn có thể lợi dụng danh tiếng Trung Dũng hầu của Lâm Dũng thị uy cho con cháu nhà mình. Ngày sau ra làm quan, buôn bán, thì công danh... thì lợi ích nhiều không tả xiết.

Ngón tay Lâm Vĩ Hi bắt tri bắt giác nắm chặt, tang cha nằng chưa qua, những người này liền tới buộc nằng xuất giá.

Tác giả có lời muốn nói: Cao Hi đã chết hoàn toàn, cho nên quan hệ luân lý của cuộc hôn nhân giữa nữ chính cùng Yến vương phủ cũng không tồn tại nữa, Lâm Vĩ Hi bây giờ hoàn toàn là tự do, là một cô nương độc thân.

Tính cách của nữ chính kiếp này không giống kiếp trước lắm. Nếu như bắt buộc tác giả ta tổng kết thì có thể nói là một quả ổi hiếm, thân thể là gấu bông nhưng tính tình bên trong là chó ngao Tây Tạng..

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Yên vương

Nếu như là ba tháng trước kia, có người nguyện ý cưới Lâm Vĩ Hi, Lâm đại tẩu đã sớm mừng như điên mà đem người gả ngay, nhưng là bây giờ...

Lâm đại nương do dự, bà ta không dám làm trái ý Lưu viên ngoại. Nhưng hiện tại quả thật không thể bỏ được tài sản của đệ đệ. Bà ta là tỷ tỷ đã gả ra ngoài, không được tính là trưởng bối của Lâm gia. Dù cho có thể từ điển sản ruộng đất bên trong của Lâm Dũng lấy một chút nhưng cũng chỉ chút ít. Nhưng nếu để cho Lâm Vĩ Hi gả cho con trai của bà ta, tất cả phong thưởng của Lâm Dũng đều là của nhà bọn họ thì không nói. nói không chừng còn có thể đến quan phủ hối lộ một chút, đem tước vị Trung Dũng hầu này truyền cho Lý Đạt con trai của bà ta. Đây chính là hầu tước đấy, so với tú tài nhà cách vách lợi hại hơn nhiều, Lâm đại nương đồ mất đến không được.

Lâm đại nương cùng bà mối Vương mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, hai người lôi kéo không xong. Hoàn toàn coi Lâm Vĩ Hi là làm cảnh. Lâm Vĩ Hi đứng ở trong phòng nghe đầy đủ, nằng cười lạnh một tiếng, đột nhiên trầm mặt, dùng sức đẩy cửa ra.

Cửa gỗ ầm một tiếng đụng vào trên tường, đem hai người trong viện dọa sợ. Lâm đại nương hoảng sợ quay đầu, phát hiện lại là Lâm Vĩ Hi, kinh hãi lập tức liền biến thành giận dữ: "Người sáng sớm nổi điên cái gì, cánh cửa rơi vỡ người bồi thường nổi không?"

"Sao lại không bồi thường nổi." Lâm Vĩ Hi lưng thẳng tắp, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chú Lâm đại nương. Đôi mắt của nàng đen trắng rõ ràng, trong và sáng vô cùng, phảng phất những thứ dơ bẩn trên đời này cũng không thể tiến vào bên trong đôi mắt này, làm cho tất cả bản thủ cùng hiểm ác không còn chỗ che thân.

"Lâm... Cha của ta hi sinh vì nước, triều đình truy phong cha là Trung Dũng hầu. cô cô đã chiếm đoạt của cha nhiều đồ như vậy, còn không nỡ bỏ một cái cửa gỗ nhỏ nhỏ hay sao?"

Vương bà nhìn thấy người trong phòng, hung hăng hít vào một ngụm khí lạnh. Lúc trước bà ta chỉ biết là có một bé gái mồ côi sống nhờ nhà Lâm đại nương, nghe nói ốm yếu, không thể nào đi ra bên ngoài gặp người. Cho nên Vương bà chưa từng thấy Lâm Vĩ Hi. Tận đến sau khi triều đình đưa phong thưởng tới, Vương bà mới nhớ tới Lâm Vĩ Hi này. hiện tại nười tám dặm quanh đây đều nhìn chăm chăm vào con đẻ béo Lâm Vĩ Hi này. Vương bà thu tiền của Lý viên ngoại, liền vội vội vàng vàng chạy đến làm mai.

Trong suy tính của Vương bà, Lâm Vĩ Hi chính là một cái ả sắc thuốc có tài sản kếch xù, có thể qua đời bất cứ lúc nào. Loại người này khẳng định bị bệnh tật quẩn thân, người ta nhờ bà tới nhà làm mai, chắc chắn không vì bản thân Lâm Vĩ Hi rồi. Nhưng khi Vương bà hiện tại nhìn thấy Lâm Vĩ Hi mới biết trên đời này thực sự có người đẹp như tiên nữ. một tiên nữ múa dài lụa đào như chim nhạn, dung mạo bất phàm là có thực.

Vương bà chán kinh vì dung mạo xinh đẹp của Lâm Vĩ Hi, Mong muốn nói cho thành mối hôn nhân này càng bức thiết hơn. Có gia tài ngàn vạn, có danh hiệu là con gái của dũng sĩ hy sinh vì đất nước, còn có dáng vẻ Hằng Nga. cô gái như thế này không tranh thủ thời gian đoạt đi mới là ngốc.

Lâm đại nương cũng bị giật mình. Bà ta đã sớm biết Lâm Vĩ Hi xinh đẹp, nhưng trước kia Lâm Vĩ Hi luôn tự giam mình ở trong phòng, không nói chuyện hay qua lại với bất kì ai. một bộ dáng ốm yếu, nhìn thấy thôi cũng đã xúi quẩy. Lâm đại nương ghét bỏ tính tình sợ hãi rụt rè của Lâm Vĩ Hi. Nên lúc con trai bà đề xuất muốn cưới Lâm Vĩ Hi làm thế tử, Lâm đại nương chết sống không đồng ý. Từ đó về sau càng ghét Lâm Vĩ Hi nhiều hơn nữa. Bà ta luôn cảm thấy đây chính là hồ ly tinh, còn là loại chết yếu. Bước vào gia môn sẽ chỉ rước lấy xúi quẩy, nhưng Lâm đại nương dù sao cũng nuôi Lâm Vĩ Hi nhiều năm, nhiều năm tốn gạo như thế cũng không thể bỏ không. Lâm đại nương đã sớm tính toán sẵn, định sau này sẽ đem Lâm Vĩ Hi bán cho nhà giàu có làm thiếp thất.

Nhưng từ khi biết Lâm Vĩ Hi có tài sản của Lâm Dũng, Lâm đại nương liền thay đổi chủ ý, nhưng hiện tại vẫn không thể bước qua được thành kiến lúc trước, nên hiện tại rồi vẫn không thôi. Dù vậy, Lâm đại nương đều không để Lâm Vĩ Hi vào mắt. Nhưng bây giờ nhìn thấy Lâm Vĩ Hi đẩy cửa chất vấn bà, chẳng biết tại sao Lâm đại nương lại sinh ra một loại kính sợ. Đầu gối gần như muốn nhún ra. Loại cảm giác này phảng phất như lúc gặp phu nhân huyện lệnh trong huyện thành.

Lâm đại nương hung hăng lắc đầu, thâm cười bản thân thật sự là suy nghĩ nhiều, bà thế này mà lại e sợ một con nha đầu bệnh tật trước mắt này. Lâm đại nương liếc mắt nhìn Lâm Vĩ Hi, tiếng nói chua ngoa: "Cái gì gọi là chiếm đoạt? Những thứ đó vốn là Lâm Dũng để lại cho ta. Tết nhất mua thêm chút đồ đạc trong nhà mà thôi, nầy năm nay ta nuôi người không biết hao tốn bao nhiêu tiền của. hiện tại đệ đệ có công danh, ta cảm vài thứ mua chút đồ đạc trong nhà thì thế nào?"

"Dù ta sống nhờ ở nhà cô cô, nhưng chi tiêu cũng không phải là tiền của Lý gia. Mấy năm qua phụ thân đem hết sức lực phò tá Yên vương, hàng năm đều gửi tiền bạc về, nhưng ta lại chưa hề thấy số bạc đó bao giờ, đều là cô cô nhận đi. không nói những việc này, chỉ nói lúc triều đình đưa truy phong tới, cô cô vụng trộm giấu hộp đựng bạc, chỉ riêng tráp bạc đó thôi cũng đủ cả nhà cô cô mua mấy trăm gian nhà này đó chứ."

Vương bà chán kinh, một hộp đựng bạc? Bí mật của Lâm đại nương bị người vạch trần, tức hỗn hển, tròn mắt đảo liên tục: "Đứa con nít như người mà biết cái gì, nói bậy bạ gì đó. Làm gì có hộp bạc nào, chẳng qua chỉ là mấy miếng bạc vụn. Ta là tỷ tỷ của Lâm Dũng, hẳn được triều đình phong thưởng. Ta cảm mấy khối bạc vụn đều không được sao?"

Chỉ là mấy khối bạc vụn... Lâm Vĩ Hi cười khê trong lòng. Hộ nông dân nhà lao động một năm bớt ăn bớt mặc, có thể để dành được tiền bạc cũng bất quá hai ba lượng. Đây là nhà người ta đông nam nhân lao động cật lực. Theo thu hoạch của Lý gia, một năm sao có thể để dành được một lượng bạc? Trước khi âm thầm chiếm đoạt tài sản của Lâm Dũng cùng Lâm Vĩ Hi, chỉ sợ cả nhà của Lâm đại nương ngay cả bạc cũng chưa sờ qua mấy lần. Cho tới bây giờ, Lâm đại nương còn có thể hùng hồn nói ra câu chẳng qua chỉ mấy khối bạc vụn thôi.

Lâm Vĩ Hi không phải keo kiệt, không phải là người không phân biệt đúng sai. Nàng từ nhỏ được dạy dỗ là đích trưởng tôn nữ mà lớn lên, thanh thoả còn được Thọ Khang đại trưởng công chúa dạy bảo. Về sau còn làm chủ mẫu đương gia của Yên vương phủ. Nàng không phải người tính toán chi li, mà ngược lại, nàng đối với người của mình luôn cực kỳ hào phóng. Nếu như Lâm đại nương đối xử với Lâm Vĩ Hi tốt một chút, hiện tại hơi cần nhắc cho Lâm Vĩ Hi một chút, Lâm Vĩ Hi không có khả năng lấy hết số tài sản kếch xù của được Lâm Dũng để lại, mà không cho Lâm đại nương chút nào.

Nhưng một tháng qua, Lâm đại nương thờ ơ lạnh nhạt, biểu hiện của Lâm đại nương làm cho người ta quá thất vọng. Bà ta chưa từng suy nghĩ bất cứ thứ gì

cho cô cháu gái Lâm Vĩ Hi này. Lúc trước ghét bỏ Lâm Vĩ Hi là cái ám sắc thuốc vương vùi, sau khi thấy Lâm Dũng được triều đình truy phong, lưu lại rất nhiều tài sản, Lâm đại nương lúc này mới nhớ tới tỷ đệ tình thâm.

Cách tốt nhất để chiếm đoạt tài sản của đệ đệ danh chính ngôn thuận là gì? Đương nhiên là để Lâm Vĩ Hi "tự nguyện" gả cho Lý Đạt. Cứ như vậy, tài sản của Lâm Dũng đều là của Lâm đại nương cùng Lý Đạt. Lâm Vĩ Hi sức khỏe không tốt, nếu như sau khi Lâm Vĩ Hi vừa vào cửa thì chết, vậy thì quá tốt rồi.

Lâm Vĩ Hi thấy được rõ ràng, trong lòng càng ngày càng tức giận. Đây là loại người gì, từng chuyện đều nói nhân nghĩa lễ, nhưng trong lòng lại suy nghĩ mưu tài sát hại người khác, Lâm Vĩ Hi xem như đã biết nguyên chủ là chết như thế nào. Nguyên chủ trời sinh tính khiếp nhược, nhưng Lâm Vĩ Hi nằng thì lại không.

Nhưng Lâm Vĩ Hi nhớ tới lời mẫu thân đã từng dạy bảo, cảm thấy mắng chửi người không tốt, cho nên nằng duy trì khí độ đã từng được hàm dưỡng, khách sáo nói: "cô cô, ta cũng cảm kích ân dưỡng dục của ngài, nhưng hiếu kị của cha ta chưa qua, hiện tại không nên nói chuyện cưới gả. Vương bà bà, cảm ơn ngài đi chuyến này, tuy nhiên sau khi ngài trở về thì cũng nhấn lời giùm, Lâm Vĩ Hi cảm kích ân đức phụ thân, quyết ý tụng kinh cầu phúc cho phụ thân, tương lai sẽ không lập gia đình. Nếu sau này có ai cậy nhờ mai mối, ngài từ chối giùm ta."

Sau khi nghe Lâm Vĩ Hi nói sau này sẽ không lập gia đình, Lâm đại nương còn nôn nóng hơn cả Vương bà: "Như vậy sao được? một tiểu cô nương như ngươi không hiểu chuyện thì cũng thôi, ta thì đâu thể đứng nhìn ngươi phạm sai lầm. Chúng ta ở nông thôn không có quy củ nhiều như vậy, để tang cha thím mấy tháng là đủ rồi. Thừa dịp bây giờ tuổi ngươi còn nhỏ, còn có người nguyện ý cưới ngươi, tranh thủ thời gian gả mới tốt."

Lâm Vĩ Hi nén giận, nói ra: "Ta không muốn gả cho người khác". nói xong, nằng không muốn nghe nữa, xoay người liền đi vào nhà.

Lâm đại nương tức đến giậm chân, dùng tay chỉ Lâm Vĩ Hi, lời nói cũng càng chanh chua hơn: "Ngươi bây giờ giả thanh cao, làm như cao giá lắm nói không nguyện ý lấy chồng. Chờ sau này lớn tuổi, không có người lấy ngươi, ta xem ngươi sống ra sao đây!"

Bóng lưng Lâm Vĩ Hi đột nhiên dừng lại, trong gian nhà u ám, đôi mắt Lâm Vĩ Hi dường như phát sáng.

Lời nói của Lâm đại nương thực sự đã giẫm phải vết thương lòng của Lâm Vĩ Hi, đòi trước Lâm Vĩ Hi đích nữ cao quý của công phủ, ngoại tôn nữ của đại trưởng công chúa. Nhưng sau khi lập gia đình thiêu sống vợ chồng nằng không được êm ấm. Sau đó nằng mới biết, mình chỉ là một người vợ trước điều ngoa, một nguyên phối thất bại, một hòn đá kê chân để Cao Nhiên có thể lau sạch thân phận thứ nữ, là bàn đạp để Cao Nhiên có thể danh chính ngôn thuận gả vào vương phủ. Đây quả thực tạo thành một cái gai trong lòng Lâm Vĩ Hi. hiện tại Lâm đại nương ngay trước người ngoài nói Lâm Vĩ Hi giả thanh cao, về sau không ai cưới, đây đúng là chọc vào tổ ong vò vẽ.

Lâm Vĩ Hi bỗng nhiên quay người, trong mắt có ngọn lửa đang cháy hừng hực: "Ta có thể gả ra ngoài hay không mặc mớ gì tới cô cô? cô cô cho cô cô là gì của ta? Và lại, nếu ta không thể gả đi, ở lại nơi này để cô cô hành hạ đến chết, không phải cô cô nên cao hứng sao. Ta chết đi, thanh danh của Lâm gia, phong thưởng của Lâm gia, tất cả đều là của cô cô rồi mà."

Lâm đại nương giống như là bị giẫm phải cái đuôi, tức đến giậm chân: "Này, ngươi nói cái gì đó!"

"Lời nói của ta rõ ràng như thế mà cô cô cũng nghe không hiểu, chẳng lẽ cô cô bị điếc sao? cô cô thật sự cho rằng ta không biết cô cô có ý định quý quái gì hay sao. Ta nói rõ cho cô cô biết, sau này ta sẽ không lấy chồng. Lâm Vĩ Hi ta sinh là người Lâm gia, chết là quý Lâm gia. Điền sản ruộng đất tước vị của Trung Dũng hầu hoàn toàn không hề có bất cứ liên quan nào đến cô cô và con trai của bà."

Lâm Vĩ Hi nói cực nhanh, ào ạt không để cho người khác chen vào được, nhưng trong câu từ của nằng lại hoàn toàn không hề xuất hiện một từ ngữ thô tục nào, nhưng câu nào cũng sắc bén, giống như có vô số thanh đao đâm cho người ta thương tích đầy mình.

Lâm đại nương bị mắng tức đến run người, "Ngươi ngươi ta ta" nửa ngày, ại không thể thốt ra được câu hoàn chỉnh.

Vương bà cũng kinh ngạc không ngậm miệng được, tiểu cô nương này nhìn trông nhỏ bé yếu ớt, sao mắng người lại hung hãn đến như vậy? Mồm miệng liến thoắng nhanh nhẩu, không giống như Lâm đại nương nói cả ngày không thích gặp mặt người lạ, ngược lại giống như ... Thường xuyên dạy dỗ người khác.

Vương bà cũng không biết từ đâu mà mình có loại suy nghĩ này. Bà lắc lắc đầu xua đi ý tưởng lạ thường này, cười rặng rờ nói với Lâm Vĩ Hi: "Nếu Hi nhi thực sự đã suy nghĩ kỹ thì ta không tiện nói thêm gì nữa. Đám người ngoài như bọn ta đau lòng cho ngươi, muốn giúp đỡ ngươi thì lại sợ cô cháu các người giận nhau, hiện tại nếu Hi nhi có thể tự mình nghĩ rõ ràng thì không thể tốt hơn. Hi nhi, ngươi cũng biết nhà của cô cô ngươi cũng không phải mỗi lương duyên, Lý Đạt mặc dù trung hậu, nhưng Lý gia dù sao cũng là nhà nông, nào giống Lý viên ngoại người ta, thi thư gia huyệt, mấy đời trăm anh. Ngươi gả qua đó sẽ là thiếu phu nhân, còn có một nha hoàn hầu hạ ngươi đấy! Hi nhi, bỏ lỡ đám này sẽ không còn đám khác, đừng bỏ lỡ cơ hội hiếm có này."

Lâm Vĩ Hi tức giận đến bật cười: "Bà ở trước mặt ta, nói thi thư gia huyệt, thế hệ trăm anh? Cũng khổ sở cho bà quá, đọc thuộc lòng hai từ này cũng tốn không ít thời gian đúng không? Bà cùng cô cô ta cũng chỉ là chó chê mèo lắm lông thôi. Lý gia là hàng sói, thì Lý viên ngoại cũng miệng cộp, chú ý xấu xa trong lòng bà tưởng tôi nhìn không ra sao? Ta nói rõ ràng cho các ngươi biết, đừng nằm mơ nữa!"

Lý viên ngoại ở vùng này là hoàng đế, có thể để cho công tử nhà Lý viên ngoại mời tới làm mai, Vương bà rất tự hào. hiện tại Lâm Vĩ Hi đem mặt mũi Lý viên ngoại ném xuống đất đã vậy còn giẫm lên, Vương bà rất tức giận, không nể mặt nói ra: "Ngươi đừng thấy ta cho chút mặt mũi rồi lên mặt, ngươi bây giờ chỉ là một bé gái mồ côi không cha không huynh thôi. Chúng ta nể mặt ngươi bảo ngươi một câu "Trung liệt chi nữ", ngươi liền tự cho mình là tiểu thư hầu phủ? Ta nói cho ngươi biết, Lý viên ngoại coi trọng ngươi, đây chính là phúc khí của ngươi. Ngươi thức thời còn tốt, bằng không, ngươi không gả cũng phải gả! Nếu còn ậm ỹ làm bộ làm tịch, coi chừng chọc giận Lý viên ngoại, cho ngươi xuống làm thiếp thất. Làm thiếu phu nhân danh giá lại không làm, mà làm thiếp thất, đến lúc đó ngươi muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc đâu."

"Ngươi chẳng qua chỉ là một tên mai mối không lên được mặt bàn, còn dám nói năng hăm dọa như thế, muốn ép nữ tử từ lương thiện làm thiếp hay sao?"

Đôi mắt Lâm Vĩ Hi như ngọc châu nhìn Vương bà, cười khế một tiếng, đẩy về phía mai: "Đúng là đám ăn to nói lớn, chỉ là một tên viên ngoại thôi, mà còn tưởng mình là hoàng đế? Người biết thì nói hần là phú hộ nông thôn. Người không biết, còn tưởng con của hần là vương gia hay hoàng tử, hiện tại đến đây tuyên phi đấy chứ."

Vương bà nghe xong lời này bị dọa đến gần chết: "Ngươi không muốn sống nữa hả? Loại lời nói bị chém đầu này mà cũng dám nói lung tung!"

"Nếu các người đã dám làm, thì sao lại không cho người khác dám nói. Muốn chơi trò đồ dành trước dọa nạt sau đấy à, quả thực ngu xuẩn đến buồn cười. Lúc cô nãi nãi ta đây chơi trò này, không biết các người còn đang ở cái xó xỉnh nào kia."

Đuôi lông mày Lâm Vĩ Hi khẽ nhếch lên, hàng mi rậm rù xuống, âm thanh như bang va vào ngọc, rõ ràng những lời này cao ngạo khinh người, hơi có vẻ cay nghiệt, nhưng thanh âm của nàng vừa trong vừa nhẹ, ngữ điệu còn có chút yếu ớt, phối hợp với âm điệu có thứ tự rõ ràng của nàng. Nên dù đang nể chửi người nhưng lại có nét duyên dáng rất riêng.

Lâm Vĩ Hi cũng không biết mình đang nể người khác lại bị người đứng nghe đánh giá là duyên dáng rất riêng. Nếu nàng mà biết còn không phải tức chết đi được. Hiện tại, nàng còn đang chỉ vào mũi Vương bà mắng: "Ta nói cho các người biết, cô nãi nãi ta không muốn lập gia đình, chuyện mà ta không muốn làm, thì trên đời này không ai có thể bắt ép ta được. Hôm nay là nhi tử Lý viên ngoại, ngày mai không phải sẽ có cháu trai của Vương viên ngoại sao? Sau này các người dám còn loại tâm tư xấu xa này, ta sẽ đến huyện nha, treo cổ ngay trên chính đường của nha môn. Dù sao kim sách thiết khoán của cha ta còn bị giữ lại, ta chết đi để cho mọi người nhìn thấy các người đã bức bách đứa con gái còn lại của chiến sĩ hy sinh nơi chiến trường như thế nào! Đến lúc đó, chuyện này sẽ không còn là chuyện nhỏ nữa, cả kinh thành cùng Yên vương biết chuyện này, cả đám các người đừng ai hòng sống yên ổn."

"Hi nhi..."

"Cút ngay, nếu các người còn nói thêm câu nào nữa thì ta sẽ đâm đầu xuống hồ ngay lập tức!"

Ngoài cửa viện, mồ hôi lạnh quan huyện chảy ròng ròng, một nam tử nhẹ nhàng xoay nhẫn ngọc, vui giận đều không hiện thị trên gương mặt, hỏi một câu: "Kim sách thiết khoán của Lâm Dũng bị giữ lại?" "không có, chỉ là..., Chỉ là giữ giúp cho Trung Dũng hầu. Ngài cũng biết, ở nông thôn dân trí chưa mở, không có văn hoá, việc ăn cắp luôn xảy ra nhiều lần, bị cầm mà vẫn không ngừng. Hạ quan lo lắng kim sách thiết khoán của Trung Dũng hầu bị kẻ xấu trộm đi, nên mới cất giữ trong huyện nha."

Lời giải thích thật sáo rỗng, nhưng người đó lại chưa hề nói tin hay không tin. Hắn lại nhìn lướt qua tiểu viện nông gia nói: "Trung Dũng hầu khi còn sống không yên tâm nhất chính là nữ nhi của mình, mặc dù chỉ là một tiểu cô nương, nhưng nàng mới chính là hậu nhân của Lâm Dũng. Đồ vật trả lại, trực tiếp giao cho nàng đi."

"Tuân mệnh."

Nam tử giọng điệu bình thản nhưng lại đầy uy quyền, có thể thấy được là nhiều năm ở vị trí cao, quen ra lệnh cho người khác. Quan huyện mặt đầy mồ hôi lạnh gật đầu vâng dạ, phát hiện vị đại nhân này đứng im. Quan huyện kinh ngạc một chút, lập tức hiểu ra, nhanh chóng khom lưng chạy đến cửa viện của Lâm đại nương.

Trong viện, Lâm đại nương cùng Vương bà đều nhìn nhin đầy bụng tức giận. Bọn họ tuy cũng cùng hàng xóm trong thôn cãi nhau, nhưng người chửi ta, ta mắng người, ai nấy cũng chiếm thế thượng phong, không giống như là hiện tại, muốn chen vào nói lại không chen vào được, bên tai chỉ có thể nghe được tiếng của Lâm Vĩ Hi. Thật sự là tức chết người.

Lâm đại nương giận đến mức muốn ra tay, nhưng bà ta vừa mới có ý nghĩ này, đột nhiên cảm thấy bầu không khí không đúng. Bà nhanh chóng quay đầu, trông thấy người tới chân đường như mềm nhũn.

"Huyện lệnh lão gia..."

Huyện lệnh tức hồng hồng phát tay, bên ngoài còn có vị tôn đại Phật đang nhìn đây, cái gì lão gia với không lão gia chứ, đừng làm hỏng con đường làm quan của hắn chứ. Âm thầm cảnh cáo hai thôn phụ này xong, huyện lệnh quay người nhìn về phía Lâm Vĩ Hi, sắc mặt lập tức trở nên hòa ái: "Lâm cô nương, nghe nói mấy ngày trước người lại bị bệnh, bây giờ thân thể đã khỏe hơn chưa?"

Lâm Vĩ Hi cũng không phải thôn nữ bình thường. Nàng nhận ra đây là quan phục cực kì chính thức của huyện lệnh, mà huyện lệnh còn đang hạ mình lấy lòng nàng như thế. Trong lòng Lâm Vĩ Hi càng trở nên cảnh giác, nàng đề phòng nhìn đối phương, nhẹ nhàng hành lễ, sau đó căng thẳng hỏi: "Huyện lệnh đại giá quang lâm, tới đây có việc gì?"

Nét cười lạnh trên mặt huyện lệnh càng rõ ràng hơn, chờ nghe xong huyện lệnh nói, Lâm Vĩ Hi càng thấy kinh ngạc.

Huyện lệnh lại muốn đem kim sách thiết khoán trả lại cho mình, thậm chí phong thưởng do triều đình mang tới cũng sẽ chuyển hết cho Lâm Vĩ Hi đầy đủ không thiếu khuyết miếng nào. Cái này sao có thể, khác thường tất có lý do, hắn muốn làm cái gì?

Huyện lệnh thấy Lâm Vĩ Hi không chịu nói gì, thật sự là gấp đến độ mồ hôi đều muốn rơi xuống, hắn thật sự không còn cách nào, chỉ có thể nghiêng người sang, hướng ra ngoài chỉ một chút, sau đó dùng ánh mắt ra hiệu Lâm Vĩ Hi: "Trong kinh thành có đại nhân vật tới, hắn muốn cho người, người nhận lấy là được."

Lâm Vĩ Hi nhìn theo ra ngoài, nàng nhìn thấy ở những góc cây bên đường đối diện có nhiều ngựa, có rất nhiều người đang đứng nhưng đều cực kì im lặng, kính sợ đứng sau lưng một người.

Lâm Vĩ Hi đã lớn như vậy, gặp qua bao nhiêu cảnh tượng hoành tráng, vậy mà cũng bị khí thế của đối phương làm chấn động, ánh mắt Lâm Vĩ Hi ngưng ngẩn, hỏi: "Đó là ai?"

"Yên vương."

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Mang đi

Yến vương?

Có lẽ là Lâm Vĩ Hi ngạc nhiên quá mức rõ ràng, huyện lệnh cho là nàng không biết Yến vương là ai, chỉ có thể bổ sung một câu: "Vị kia chính là Yến vương điện hạ, ngài ấy vào kinh thành Cần vương, giúp đỡ tân đế. Ngài ấy chính là một trong ba vị phụ chính đại thần mà tiên đế trước khi lâm chung chỉ định, hiện tại ngài ấy vừa mới bình định biên cương loạn lạc trở về, có ý đến Thuận Đức phủ đưa hài cốt Trung Dũng hầu trở về quê hương."

Lâm Vĩ Hi đương nhiên biết Yến vương là ai, nàng nhìn nam tử bên ngoài kia, trong lòng bỗng nhiên hoảng hốt. Đây chính là Yến vương vang danh thiên hạ, chiến công đầy trời, cũng là cha chồng của nàng. Kiếp trước Lâm Vĩ Hi chưa từng gặp mặt cha chồng lần nào.

Lâm Vĩ Hi kiếp trước bởi vì gả cho con trai duy nhất của Yến vương, nên bị hầu hết quý nữ kinh thành ghen tị ròng rã suốt hai năm. Về sau nàng cùng Cố Trình Diệu cãi nhau âm ỉ, thì lời đồn đại bên ngoài mới tốt hơn một chút. Nhưng cho dù như vậy, không ai có thể phủ nhận Lâm Vĩ Hi kiếp trước được gả vô cùng tốt. Nàng là đích nữ công phủ, ngoại tôn nữ của đại trưởng công chúa, tuy thân phận hiển hách, nhưng gả cho con trai Yến vương vẫn là trèo cao.

Ngoại tổ mẫu Lâm Vĩ Hi là công chúa hoàng thất, hàng năm hơn phân nửa thời gian bà đều ở tại phủ công chúa. Cho nên lúc Lâm Vĩ Hi còn rất nhỏ đã được kể về chiến tích của Yến vương. Nghe nói năm Yến vương mười lăm tuổi đã mang binh đi đánh giặc, Kiến Chiêu năm đầu tiên, lão Yến vương chết vì bệnh, Cố Huy Ngạn gần mười bảy tuổi mới trở thành Yến vương. Mười năm này hãn nam chinh bắc chiến, rất được tiên đế Mục Tông trọng dụng.

Về sau triều đình loạn lạc, lúc tiên đế Mục Tông bệnh tình nguy kịch đã ra đạo mật chiếu thứ nhất chính là giao cho Yến vương. Yến vương không phụ sự mong đợi của mọi người bình định loạn lạc ở kinh thành, quét sạch gian thần. Về sau được tiên đế Mục Tông ủy thác, phụ tá hoàng trưởng tử lên làm vua, hiện tại tân đế vẫn còn là tiểu hoàng đế.

Lâm Vĩ Hi nghe công tích của Yến vương mà lớn lên. Lúc trước có thể gả cho Cố Trình Diệu, nàng vui vẻ biết bao. Thế nhưng nàng cùng Yến vương phủ chung quy là không có phúc, tháng giêng năm Nguyên Gia thứ tư, Lâm Vĩ Hi và Cố Trình Diệu thành hôn, mà đến năm Nguyên Gia thứ hai, lúc Yến vương ra kinh bình định bộ lạc Đóa Khoát Lạt Dịch phản loạn, dù cho đại hôn của nhi tử cũng chưa trở lại. Sau đó thì nàng đã chết rồi.

Lâm Vĩ Hi thật không ngờ rằng, nàng gả vào Yến vương phủ đều không có duyên gặp mặt với Yến vương, nhưng sau khi trùng sinh, ở một cái thôn nhỏ lại gặp được vị chiến thần trong truyền thuyết này.

Nội tâm Lâm Vĩ Hi rất phức tạp, nàng với Cố Trình Diệu âm ỉ thành như thế. Lâm Vĩ Hi vốn nên giận cá chém thớt, sẽ không có hảo cảm đối với toàn bộ Yến vương phủ. Nhưng lúc này đây khi Lâm Vĩ Hi nhìn thấy Yến vương, lại phát hiện mình hoàn toàn không hề có ý định giận chó đánh mèo. Yến vương chỉ đứng im ở đó thôi mà khí thế đã bao phủ toàn bộ, làm cho người ta không dám nảy sinh ý định coi thường, chứ đừng nói đến oán trách.

thì ra đây là Yến vương.. Chấn động trong lòng Lâm Vĩ Hi thật sự không thể nào có thể nói thành lời, Yến vương lại có thể còn trẻ như thế, tướng mạo cũng tuấn mỹ cực kỳ. Chỉ là hãn ở vị trí cao như này, thì không có ai còn dám chú ý tới tướng mạo của hãn nữa. Quyền cao chức trọng, dưới khí thế sát phạt quyết đoán, muốn sống thì chớ đến gần thì còn có ai dám đánh giá tướng mạo của Yến vương?

Có thể là Lâm Vĩ Hi nhìn chăm chú quá lâu, lâu đến mức khiến cho Cố Huy Ngạn nhẹ nhàng giật giật mày. Cố Huy Ngạn trong quân đội là chủ soái, ở trong vương phủ là gia chủ, vĩnh viễn sẽ không thiếu những ánh mắt nhìn của người khác, nhưng tiểu cô nương với tuổi tác như Lâm Vĩ Hi lại gần như không có. hãn chinh chiến nhiều năm, trên người luôn tỏa ra khí thế sát phạt lâm liệt. Thậm chí Tiền thái hậu thấy hãn đều có chút gượng ép chứ đừng nói đến các nữ tử khác. Trong kinh thành một vài nữ tử còn trẻ tuổi, mỗi khi nhìn thấy hãn đều cúi đầu nín thở. Các cô nương chưa lấy chồng càng bị dọa sợ đến mức đầu cũng không dám ngẩng lên. Chủ động nhìn hãn giống Lâm Vĩ Hi lúc này thật sự có rất ít, có thể không e dè nhìn hãn chăm chú lâu như vậy cũng chỉ có một mình nàng. Mà ánh mắt tiểu cô nương này cũng có chút thú vị.

Cố Huy Ngạn hơi mỉm cười nhìn lại, sự tìm tòi nghiên cứu trong mắt bị giấu thật kỹ, gần như không thể phát hiện ra. Lâm Vĩ Hi bất ngờ chạm vào ánh mắt của Cố Huy Ngạn, hai người nhìn nhau vền vẹn ngần ngừ chỉ một cái chớp mắt. Lâm Vĩ Hi lập tức cúi đầu thật nhanh, tránh ánh mắt của Yến vương.

Cố Huy Ngạn thấy Lâm Vĩ Hi cúi đầu thì cũng không muốn ép buộc một tiểu cô nương. Nếu không phải Lâm Vĩ Hi nhìn mình quá chăm chú, ánh mắt cũng vô cùng kỳ quái, Cố Huy Ngạn cũng sẽ không nhìn một tiểu cô nương làm gì. Cùng hãn đối mặt có bao nhiêu áp lực Cố Huy Ngạn đương nhiên biết rõ. Thôi, một đứa bé thôi, hãn coi như không biết là được. thì ra cha chồng nàng kiếp trước lại đáng sợ như vậy. Nàng vốn tưởng rằng cha con sẽ tương đương nhau. Nhưng hôm nay gặp người mới biết, nàng tưởng tượng về Yến vương vẫn là quá nông cạn.

Sau khi mọi người biết Yến vương đến, không khí ở đây lập tức thay đổi. Quan huyện cùng lý chính như gặp đại địch, Vương bà cùng Lâm đại nương đã sớm lúi đến góc tường, run lấy bầy, Lâm Vĩ Hi cũng cúi thấp đầu, khép nép giống thỏ con rú đôi tai xuống.

Nào còn có khí thế lúc vừa rồi ki khẩu chiến với Lâm đại nương và Vương bà.

Cố Huy Ngạn cố ý không quản đường xa đến cũng không phải để nghe Lâm Vĩ Hi cùng cô cô nàng cãi nhau. Sau khi hãn cảnh cáo quan huyện xong, liền hỏi: "Mộ phần của Lâm Dũng ở đâu?"

hãn đến Thuận Đức phủ là đưa hài cốt của Lâm Dũng nhập thổ, tiện thể thăm con gái của Lâm Dũng. Trước khi Lâm Dũng qua đời lo lắng duy nhất là cô con gái này, hiện tại xem ra Lâm Dũng miêu tả nữ nhi hãn hoàn toàn không đúng. Cố Huy Ngạn giải quyết xong việc của Lâm Vĩ Hi, tất nhiên là muốn mở quan tài của Lâm Dũng để chôn hài cốt.

Mở quan tài không phải việc nhỏ, lý chính cùng thôn trưởng dẫn Cố Huy Ngạn về hướng mộ phần của Lâm Dũng, nam nhân trong làng cũng hăng hái đi theo một nửa. Lúc này đây Lâm Vĩ Hi rất không phục thân phận nữ nhi của mình. Cũng bởi vì nàng là nữ tử, cho nên việc đại sự như nhập thổ cho hài cốt của cha cũng không thể tham gia.

Bởi vì Yến Vương đến, Lâm đại nương tinh thần hoảng hốt, đã không còn tâm trí nghĩ đến việc sắp xếp hôn sự cho Lâm Vĩ Hi nữa. Lâm Vĩ Hi cũng mang theo tâm trạng nặng nề trở lại phòng mình. Nàng vốn là ra ngoài lấy khăn lau nước bị đổ ra mặt sàn, lâu như vậy, trên mặt đất tất cả đều là nước. Lâm Vĩ Hi thần thờ nhìn chăm chăm vũng nước đọng một lúc lâu, về mờ mịt trong mắt đột nhiên mất đi, ánh mắt dần dần kiên định trở lại.

Nàng không thể ở lại vùng nông thôn tăm tối không bao giờ thay đổi này được. Ở nơi này cả thôn mọi người cùng một họ. Nàng trốn được Lý Đạt, Lý viên ngoại, nhưng sẽ trốn không thoát Lý nhị Lý tam. Nàng có tài sản trong tay nhưng không có sức tự vệ, nếu cứ tiếp tục sống ở trong làng, chỉ mang tới họa sát thân cho chính

mình thôi.

Lâm Vĩ Hi được sống lại lần nữa, trân quý nhất chính là tính mạng của mình. Nhưng nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, không có cha mẹ yêu thương, không có gia tộc che chở. Dù cho Lâm Vĩ Hi đem tất cả vàng bạc cùng ruộng đất điền sản đổi thành ngân phiếu, đi khỏi thôn này thì trên đường đi cũng nguy hiểm trùng trùng..

Biện pháp duy nhất, chính là Yến vương. Mặc dù Lâm Vĩ Hi không quá tình nguyện tiếp tục cùng người Yến vương phủ có quan hệ gì nữa. Thế nhưng vì cuộc sống sau này, chỉ có Yến vương mới có thể mang theo nàng rời đi, đảm bảo an toàn cho nàng, đồng thời tìm cho nàng một nơi có thể sống yên ổn.

Về phần làm sao thuyết phục Yến vương...Lâm Vĩ Hi dù sống hai đời cũng chưa bao giờ từng hạ mình cầu xin nam nhân. Việc này, thôi thì nàng cố gắng làm hết sức mình mà thôi...

Mở quan tài động mộ không phải là việc dễ chịu gì. Chờ mọi việc xong xuôi thì trời cũng đã tối. Thôn trưởng vô cùng hiểu chuyện, lập tức mời Yến vương không chê hàn xá đơn sơ tới làm khách. Huyện lệnh cũng nịnh nọt mời Yến vương đến huyện thành. hần đã chuẩn bị sẵn tiệc rượu đón tiếp Yến Vương.

Cố Huy Ngạn không muốn đi lại nhiều. hần hành quân nhiều năm, đã sớm không để ý tới hoàn cảnh, cho nên quyết định không tới huyện thành, mà mang người đi tới nhà trưởng thôn ở tạm một đêm.

Cố Huy Ngạn lần này mang theo đại quân khai hoàn hồi triều. Lúc đi đến nửa đường, hần mang theo thân tín thoát ly khỏi đại quân, dẫn đầu đi đến Thuận Đức phủ đưa hải cốt Lâm Dũng nhập thổ. Ngày mai lại tiếp tục lên đường đuổi theo quân đội. Dù sao vẫn là trong lúc hành quân, hần là người đứng đầu lại rời khỏi đại quân quá lâu thì không tốt.

Cố Huy Ngạn không chịu đến huyện thành ngủ lại. Huyện lệnh mặc dù tiếc nuối, nhưng ở sâu trong nội tâm cũng lặng lẽ nhẹ nhàng thờ ra. Gần vua như gần cọp. Vị này mặc dù không phải vua, nhưng sức ảnh hưởng thì không hề nhỏ. hần vẫn không muốn lấy đường quan lộ của chính mình ra làm cược.

Thôn trưởng biết được Yến vương điện hạ lại muốn ở tại nhà mình. Ông ta vừa mừng vừa sợ, lập tức phái người trở về thu thập phòng ở, đồng thời đi thông báo cho những nhà khác, chuẩn bị phòng ở để cho đội quân của Yến Vương dùng. Yến vương đi chuyến này còn mang đến rất nhiều thân tín, nông thôn dù cho địa phương lớn cũng không có nhiều phòng để trống. Lập tức thu xếp cho nhiều người như vậy cũng không phải là việc nhỏ.

Thôn trưởng vội vàng đi, Cố Huy Ngạn thì không vội trở về, liền xuống ngựa, bảo tùy tùng tản ra, chậm rãi đi bộ trong đêm trăng, hần có rất ít thời điểm thành thoi như vậy. không có chiến sự, không có việc triều chính, không có quan hệ xã giao. trên đầu là biển sao mênh mông bát ngát, dưới chân còn có sương đêm, trong không khí còn thoang thoảng mùi cỏ thơm. Cố Huy Ngạn đi không mục đích, yên tĩnh không có người quấy rầy. Ở nông thôn một khi vào đêm trời rất tối, trên trời ánh sao chiếu xuống còn thấy bóng của cây cối in xuống hai bên đường. Đột nhiên lỗ tai Cố Huy Ngạn khẽ động, bước chân cũng ngừng.

trên trời mây đen bỗng nhiên che khuất mặt trăng, trong bụi cây lờ mờ, không nhìn thấy rõ lắm, chỉ có thể nhìn thấy một cái cái bóng mơ hồ: "... Cha ơi, nữ nhi bất hiếu có lỗi với người. Từ nhỏ thân thể nữ nhi đã không tốt. Vừa ra đời đã hại chết mẫu thân không nói, còn liên lụy người vì con vất vả bốn ba khắp nơi. Sáu năm trước người nói vì muốn tích lũy đồ cưới cho con, dặn con yên tâm ở nhà chờ tin tức của cha. Lại không ngờ rằng hai cha con chúng ta từ biệt nhau, lại chính là vĩnh viễn. Cha ơi, người vì nước hi sinh, là anh hùng của toàn bộ triều ta. Nữ nhi lẽ ra nên kiêu ngạo vì người... Nhưng, nữ nhi tình nguyện cha chưa bao giờ đến kinh thành. Nữ nhi cũng không muốn đồ cưới làm gì. Chỉ cần hai cha con chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, như vậy thì thật tốt biết bao nhiêu. Bây giờ linh hồn người về, hải cốt trở lại quê hương, Nữ nhi thậm chí cũng không thể tận mắt đưa người nhập thổ vì an..."

(Lời edit: Tấm lòng thương yêu con cái của cha mẹ là vô điều kiện, edit đoạn này mình thấy cảm động quá...)

Cố Huy Ngạn đứng lại tại chỗ, sắc mặt như chìm trong màn đêm. Tùy tùng phía đằng sau thấy Yến vương thật lâu không đi, định tiến lên hỏi thăm, lại bị Cố Huy Ngạn phát tay mà đứng im tại chỗ.

Nơi này sắc trời u ám, Cố Huy Ngạn nhẹ nhàng đi đến, cũng không có phát ra tiếng động quá lớn. Lâm Vĩ Hi không biết chuyện ở bên ngoài, nàng đắm chìm trong sự đau buồn, ngồi xõm ở gốc cây hồi nhõ hay chơi đùa khóc thương cha: "Cha, nữ nhi kính người là anh hùng, cha lên đường bình an nhé. Nữ nhi vừa ra đời mẫu thân liền khó sinh qua đời, là người vừa làm cha vừa làm nương nuôi con lớn. Nữ nhi không muốn gả, thật không muốn gả cho ai cả, Con chỉ muốn ở đây thờ cha mà thôi. Hôm nay cha về quê hương, nữ nhi đưa người lên đường bình an, nếu cha ở dưới tuổi vàng có biết, sẽ không còn lo lắng cho nữ nhi bất hiếu này nữa."

"Nếu cô nương thật sự cả một đời không lấy chồng, hần mới không thể yên lòng nhắm mắt đấy."

Lâm Vĩ Hi kinh ngạc, từ dưới đất đứng lên, trên mặt còn mang theo nước mắt. Nàng quay về phía người đang nói, nhìn một lúc lâu, mới nhìn thấy trong đêm tối là ai đang nói chuyện: "Yến vương điện hạ?"

"Là ta." Cố Huy Ngạn chậm rãi từ trong bóng tối đi tới, hần đứng lại cách Lâm Vĩ Hi ba bước. Cố Huy Ngạn nhìn tiểu nữ tử nhỏ bé yếu ớt trước mặt, vòng eo thiếu nữ mảnh mai còn không bằng cánh tay của hần, không khỏi thờ dài, "cô nương còn trẻ tuổi, còn có nhiều thời gian, sao phải nói những lời lẽ không may như thế này?"

"Cũng không phải là lời lẽ không may." Lâm Vĩ Hi không muốn bị người khác nhìn thấy dáng vẻ khóc lóc thút thít của mình. Nàng định giờ tay lau nước mắt nhưng lại thấy làm như vậy quá rõ ràng. Thế là Lâm Vĩ Hi quay mặt đi chỗ khác, dùng sức nhìn về phía bên cạnh, giọng vẫn còn hơi khàn vì đã khóc, khẽ nói"Hôm nay đã để Yến vương chê cười rồi. Tiểu nữ đã xấu hổ đến mức này, vậy cũng không cần bản khoản nữa, tiểu nữ không ngại nói thẳng với Yên Vương về gia sự của tiểu nữ. Ngài nhìn tình trạng của tiểu nữ bây giờ xem, cho dù ngài giúp đỡ ta mang về kim sách thiết khoán của cha ta. Ngài cảm thấy ta giữ được không? cô cô ruột của tiểu nữ còn như vậy, nữa là những người khác ở trong làng. Bọn họ đều là họ Lý, mà tiểu nữ họ Lâm. Nếu sau này xảy ra chuyện gì, tiểu nữ muốn chạy cũng không thể thoát được đâu."

Cố Huy Ngạn nhanh chóng nghe ra trọng tâm "cô nương không muốn lấy chồng?"

"trên đời này nhiều nữ tử như vậy. Mỗi người đều có một cách sống khác nhau, tại sao nhất định phải lấy chồng!" Lâm Vĩ Hi nhin không được cất cao giọng, sau đó nàng ý thức được bản thân mình quá kích động. Lâm Vĩ Hi hít sâu một hơi, cúi đầu xuống, khẽ nói, "thật xin lỗi, tiểu nữ đã thất lễ rồi."

Tại sao tiểu hải tử bây giờ đều không muốn thành thân? Cố Huy Ngạn cũng không tiện nói rõ ràng với một tiểu cô nương chưa lấy chồng, chỉ có thể gác lại đề tài này, không còn bắt buộc nàng, mà là nhẹ giọng hỏi: "Vậy cô nương nghĩ như thế nào?"

"Yến vương điện hạ." Lâm Vĩ Hi đột nhiên trịnh trọng hành một lễ của văn bối đối với Yến vương, nàng ngược lên, ánh mắt chuyên chú lại kiên định nhìn Cố Huy Ngạn: "Tiểu nữ từ nhỏ đã kính nể công tích của Yến vương. Lần này có thể nhìn thấy ngài, đã là phúc khí hai đời của tiểu nữ. Hôm nay đa tạ ngài đứng ra giải vây. Tiểu nữ cũng ngại câu được voi đòi tiên, nhưng vẫn muốn mạo muội cầu ngài, mang tiểu nữ rời khỏi Lý gia thôn. Chờ sau khi rời khỏi nơi này, Yến vương điện hạ cứ tùy tiện để tiểu nữ ở một thành nhỏ nào đó không ai biết, tiểu nữ cũng không muốn thanh danh con gái của Trung Dũng hầu, chỉ cần có thể trông coi thánh chỉ phong hầu của cha, mỗi ngày tụng kinh lễ Phật, sống yên lặng cả đời, vậy là đã đủ rồi."

Cố Huy Ngạn đưa mắt nhìn Lâm Vĩ Hi, tiếng nói không thể hiện được ý đang vui hay buồn: "cô nương muốn rời đi đến thế ư? Nghĩ cho kỹ, đây là quê hương của cô nương, là nơi ở duy nhất của người thân cô nương đấy."

"Tiểu nữ đã nghĩ rõ ràng rồi, nơi này cũng không thể gọi là quê hương của tiểu nữ. Cha cùng cô nương vì nạn đói mà chạy tới ở nơi này. cô nương lấy chồng sau đó ở luôn thôn này. Nhưng cha bởi vì tiểu nữ mà không được yên ổn, vất vả khắp nơi. Đối với tiểu nữ mà nói, nơi này càng không thể gọi là cố hương. Nơi nào có cha, nơi đó mới gọi là nhà của tiểu nữ."

Cố Huy Ngạn nhìn Lâm Vĩ Hi một lúc, sau đó ngược mắt lên, nhìn về phía bầu trời đầy sao. Trong lòng Lâm Vĩ Hi vô cùng khản trương, lòng bàn tay còn lấm tấm mồ hôi. Hành động của nàng hôm nay rất mạo hiểm, nhưng Yến vương ngày mai sẽ rời đi. Nếu tối nay Lâm Vĩ Hi không hành động, vậy sau này cũng không còn cơ hội nữa.

Cố Huy Ngạn dời mắt khỏi bầu trời đầy sao, nhẹ nhàng nhìn Lâm Vĩ Hi, sau đó xoay người rời đi. Trái tim của Lâm Vĩ Hi như nhảy lên đến tận cổ, Yến vương làm thế là có ý gì? Nàng cố ý bắt chước thủ đoạn của Cao Nhiên. "Vô tình" thất thất yếu đuối mà bị người khác nghe được, nhưng vẫn thất bại sao?

Lâm Vĩ Hi nhìn không được đuổi theo hai bước: "Yến vương điện hạ..."

"Trời không còn sớm nữa, bên ngoài càng ngày càng lạnh, cô nương đi về trước đi."

"Ngài còn chưa nói có mang theo tiểu nữ đi cùng hay không!"

Cố Huy Ngạn thờ dãi trong lòng, hẳn cảm quyền nhiều năm, bị người truy hỏi đến cùng như thế này vẫn là lần đầu tiên. May mắn thân tín sau lưng còn đứng xa. Nếu để bọn họ nghe được câu này, thì ngày mai chuyện riêng của hắn ai cũng sẽ biết. Những người này theo Yến vương nhiều năm rồi, đồng sinh đồng tử, kẻ vai chiến đấu, Cố Huy Ngạn coi những người này như tay chân, nhưng những người anh em này chỉ có một điểm không tốt, đó chính là quá quan tâm việc riêng của hắn.

Vương phi cũng không phải vật nhất định phải có mới được, Yến vương phủ như bây giờ cũng rất tốt, mà hắn cũng không thiếu người thừa kế. Như vậy, thì càng không cần phải cưới thêm một tân vương phi làm gì.

Huống chi trước mặt hắn lại là một tiểu cô nương tuổi vẫn đang non tơ như thế, nhìn tướng mạo nàng cũng lắm chỉ mười lăm mười sáu tuổi, còn nhỏ hơn con trai của hắn. Cố Huy Ngạn biết Lâm Vĩ Hi nói câu này chỉ là sót ruột, cũng không có ý gì khác. Mà Cố Huy Ngạn cũng lớn tuổi rồi, hẳn cũng không muốn danh tiếng một đời của chính mình bị hủy hoại ở loại địa phương như thế này. Thế là Cố Huy Ngạn đứng lại, lần đầu tiên ôn tồn giải thích cho người khác dự định của mình: "Ta sẽ cho người tìm một địa phương an ổn, rồi sau đó sẽ sắp xếp tốt cho cô nương. Đừng lo lắng, Lâm Dũng có ân cứu mạng với ta, cô nương là con gái duy nhất của hắn, ta sẽ không bỏ mặc cô nương đâu."

Lâm Vĩ Hi cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, nghe được lời nói chắc chắn này của Yến Vương là tốt rồi. Từ năm mười bảy tuổi Cố Huy Ngạn đã trở thành Yến vương, hoặc là sớm hơn một chút, từ năm mười lăm tuổi đã đầu quân đi đánh giặc, cũng đã không còn bị ai khách khí hồ to gọi nhỏ. Cố Huy Ngạn không đến mức so đo với một tiểu cô nương, hẳn tiếp tục đi lên phía trước, đi được hai bước thì sau lưng nghe thấy tiếng bước chân, tiểu cô nương kia lại đuổi theo tới: "Yến vương điện hạ, nếu ngày mai tiểu nữ được đi theo người, vậy thì đêm nay sẽ sắp xếp đồ đạc nhé? Ngày mai giờ nào chúng ta gặp nhau?"

Lại là loại lời nói lấp lửng kiểu này nhưng bị người khác nghe được nhất định sẽ nghi ngờ nhân phẩm của hắn. Cố Huy Ngạn chỉ có thể dừng lại, nói với Lâm Vĩ Hi: "cô nương không cần phải vất vả. Tự ta sẽ phái người tới chuẩn bị. Lâm cô nương, trời không còn sớm, người về trước đi."

không cần nàng sắp xếp hành lý thì Lâm Vĩ Hi có thể lý giải, nhưng thời gian gặp nhau cũng không nói sao? Lâm Vĩ Hi rất hoài nghi, nhìn không được nói: "Yến vương điện hạ, Người không phải là lừa gạt tiểu nữ đấy chứ?"

Cố Huy Ngạn thật sự không nghĩ tới, có một ngày lại có thể nghe được lời nói này từ trong miệng người bên ngoài. Hắn nhẹ nhàng cười, hỏi: "cô nương nói cái gì?"

Lâm Vĩ Hi ngâm miệng, trước ánh nhìn của Cố Huy Ngạn lặng lẽ cúi đầu thật thấp. Cố Huy Ngạn thấy vậy thì thu hồi tầm mắt, tiếp tục đi đến chiến mã của mình.

Chờ Cố Huy Ngạn đi được một đoạn, Lâm Vĩ Hi có lẽ là cảm thấy hắn không nghe thấy, dùng âm thanh cực nhỏ, bấu môi nói khẽ một câu: "Đều không phải người tốt."

Cố Huy Ngạn cho ngựa dừng lại, ánh mắt hơi trầm xuống. Lần đầu tiên hắn bị một người nhiều lần khiêu khích sự kiêu chế của mình. Cố Huy Ngạn không quay đầu lại, nhẹ nhàng nói với người đằng sau: "Đêm khuya gió lạnh, Lâm cô nương vẫn là mau đi về đi. Lần sau nếu người muốn nói cái gì với ta, có thể trực tiếp tới tìm ta là được, không cần phải chạy xa như vậy đứng dưới tàng cây nói bóng nói gió."

Sau khi Lâm Vĩ Hi nói cho hả giận thì lập tức hối hận rồi. Vừa rồi nàng bị cảm xúc chi phối, không biết như thế nào lại nghĩ tới Cố Trình Diệu, trong lòng cảm thấy Cố gia đều không có một ai là người tốt, nghĩ trong lòng như vậy mà lại nói ra. Nàng lỡ lời liên hồi hận. Cố Trình Diệu có lỗi với nàng là thật. Nhưng Yến vương lại không làm bất kỳ việc gì có lỗi với nàng, hẳn thủ hộ triều đình này, càng lớn hơn hẳn còn giúp đỡ chính mình, nàng sao có thể nói những lời vong ân phụ nghĩa như này? Sau đó nghe được Yến vương nói một câu kia, sắc mặt Lâm Vĩ Hi đỏ bừng, thậm chí còn không nói nên lời: "Ngài biết?"

Sao có thể không biết. Tâm tư cùng kỹ xảo của nàng cũng quá vụng về. Cố Huy Ngạn lần này không dừng lại, tiếp tục phi ngựa đi xuyên qua màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Cường bức

Lâm Vĩ Hi đi trong bóng đêm về nhà, nàng vừa mới đẩy cửa sân ra, trong viện tối đen bỗng vang lên tiếng nói: "Người đi đâu về vậy?"

Lâm Vĩ Hi bị giật nảy mình, đưa tay lên che ngực, lấy lại bình tĩnh, sau khi thấy rõ người vừa lên tiếng, nàng âm thầm liếc mắt, ngay cả lời cũng không muốn nói, dựa vào hướng phòng của mình mà đi.

Lý Đạt thấy Lâm Vĩ Hi không coi hấn ra gì, trong lòng rất không thoải mái. hấn bước nhanh về phía trước chặn trước mặt Lâm Vĩ Hi, tiếng nói không khỏi to hơn: "Ta hỏi sao người không trả lời!"

Lâm Vĩ Hi cau mày định từ bên cạnh vòng qua. Nhưng nàng đi mấy bước thì Lý Đạt cũng đi theo mấy bước, từ đầu đến cuối ngăn lại trước mặt nàng. Cứ như thế sau ba bốn lần, khoảng cách giữa Lý Đạt và Lâm Vĩ Hi càng ngày gần. hấn dần dần cảm thấy hứng thú, mà Lâm Vĩ Hi thì chỉ thấy chán ghét.

Lâm Vĩ Hi không nề mặt, lạnh lùng nói: "Tránh ra."

Hiếm khi Lý Đạt ở gần với Lâm Vĩ Hi như thế này. hấn thấy Lâm Vĩ Hi trầm mặt, mà chính mình không hiểu sao cũng cảm thấy hậm hực. Nhưng nhìn khuôn mặt tinh xảo của Lâm Vĩ Hi, nam nhân nào có thể đối với nàng tức giận được đây.

Lý Đạt nhẹ giọng nói: "Ta không phải vì lo lắng cho người sao? Người là một tiểu cô nương còn chưa xuất giá, trời tối như vậy đi ra ngoài một mình, còn ra thể thống gì chứ? Ta ở đây đợi người đã lâu mà bây giờ người mới quay về, người thử nói xem người làm thế là đúng hay sai? Nếu như người muốn đi ra ngoài cho khuấy khóa, thì cũng nên nói với mẹ hay với ta một câu, ta sẽ đi cùng với người."

Lâm Vĩ Hi cười khê một tiếng, lời lẽ lạnh như băng: "không cần, ta muốn về phòng." Nàng nói xong cũng đi lên phía trước, bị Lý Đạt đi nhanh hai bước ngăn lại. Lâm Vĩ Hi lại thử lại lần nữa, đều bị hấn vung vàng chặn được. Đuôi lông mày Lâm Vĩ Hi khê nhú lại, khẽ mi nhìn về phía Lý Đạt: "Người có ý gì?"

Mỹ nhân làm gì thì vẫn là mỹ nhân, cho dù là kiểu trùng mắt lạnh lùng vẫn thấy đẹp đến kinh động lòng người. Lý Đạt cười làm lành, nói: "Biểu muội, ta có ý gì, người vẫn chưa rõ sao? Chúng ta là biểu huynh muội, tuổi tác lại tương đương. Từ xưa đến nay vẫn luôn là mối lương duyên cực tốt để thân càng thêm thân. Ta biết cữu cữu đã mất, trong khoảng thời gian này người rất thương tâm. Biểu muội yên tâm, về sau ta sẽ thay thế cữu cữu chăm lo cho người."

Lâm Vĩ Hi khê bật cười. Lúc nàng cười đôi mắt có chút cong lên, quả thật còn chói mắt hơn so với sao trên trời. Lý Đạt nhìn đến ngây dại, nhưng nháy mắt sau đó, mỹ nhân đã thu lại nét cười, đôi môi đỏ mọng cất lên tiếng nói lạnh lùng tới cực điểm: "Chăm lo cho ta xong tiện thể còn có thể chăm lo luôn tiền bạc ruộng vườn mà cha ta lưu lại, ta nói có đúng không?"

Sắc mặt Lý Đạt méo mó, lộ vẻ xấu hổ nói: "Biểu muội, muội nói gì thế..."

"Làm sao, nam tử hán đại trượng phu, dám làm mà không dám chịu? Trong bụng người cùng nương người có ý định quỷ quái gì, chính người còn không biết sao? Người còn nghĩ mình là người tốt, tự cho mình đang làm việc thiện tích đức, thu lưu tiểu biểu muội bơ vơ không nơi nương tựa hay sao? Giữ lại cái ý nghĩ giả nhân giả nghĩa ấy của mình đi. không có người cùng nương người, chính ta còn thể sống tốt hơn nhiều."

Lâm Vĩ Hi nói xong, lạnh lùng trừng mắt nhìn Lý Đạt, rồi bước vòng qua hấn đi về phía phòng của mình. Lần này Lý Đạt cũng không còn ngăn nàng lại nữa. Lý Đạt đứng im ở đó, lúc Lâm Vĩ Hi sắp bước vào cửa, đột nhiên nói với nàng: "Biểu muội, tính cách mẹ ta thế nào nàng cũng biết rồi, ta cũng không có cách nào khác. Ta biết những năm qua bà đối xử lãnh đạm với người, để người phải chịu ủy khuất. Biểu muội yên tâm, ta sẽ cùng bà nói chuyện này, sau này sẽ không còn để người phải chịu ủy khuất nữa. Ta thật lòng muốn cưới người. Ngay trước khi tin tức cữu cữu được phong thưởng truyền về, ta đã nói với nương muốn cưới người làm thế tử."

"Cho nên?" Lâm Vĩ Hi cũng không quay đầu, vẫn là bộ dáng lạnh lùng như cũ: "Bà ấy không đồng ý, mà người cũng không nói gì. Hơn nữa, nếu không phải cha ta được truy phong là hầu gia, người cũng sẽ không nói những lời như về sau sẽ không để ta chịu ách ức nữa. Có phải trong lòng người còn cảm thấy mình là người si tình, tự cảm thấy bản thân mình cảm động lắm đúng không? A! thật ra chỉ là người không chịu thừa nhận, người chính là một người không có chủ kiến, hèn nhát không dám chống lại lời của nương mình mà thôi."

Sau khi nói xong, Lâm Vĩ Hi cũng lười nhìn biểu hiện trên mặt Lý Đạt như thế nào, nàng đẩy cửa phòng ra định đi vào trong. Chân nàng vừa mới bước vào cửa, thì nghe được Lý Đạt nói: "Biểu muội, người thật cay nghiệt, nếu không phải tại người có được gương mặt xinh đẹp đó thì dựa vào tính tình này của người, hoàn toàn sẽ không có nam nhân nào nguyện ý cưới người."

một con giận từ trong lòng Lâm Vĩ Hi bay thẳng lên đỉnh đầu, Lý Đạt cùng Lâm đại nương thật đúng là không phải người một nhà không tiến vào một cửa. Bản thân đã không có bản lĩnh lại luôn nhìn lên cao thì không nói, đã vậy mở miệng ra đều luôn xem thường nữ nhân. hấn nghĩ là nữ nhân thì phải ôn nhu uyển chuyển nịnh nọt lấy lòng bọn hấn ư? Có phải Lý Đạt cùng Lâm đại nương cho là mình là hoàng đế ở xứ này?"

Lâm Vĩ Hi giận dữ không thôi, cuộc hôn nhân thất bại ở kiếp trước chính là cái gai trong lòng nàng, nên kiếp này tối kỵ nhất là bị người khác nói nàng không gả đi được, không lấy được người chồng tốt. Đây chính là vấy ngược trong lòng nàng, ai chạm vào thì người đó chết chắc.

Lâm Vĩ Hi lập tức quay người lại, thậm chí còn cười với Lý Đạt. Dung mạo nàng xinh đẹp không tương nổi. Nàng chỉ đứng đó cười một tiếng thôi mà tựa như tiên nữ hạ phàm. Thế nhưng khi tiên nữ Lâm Vĩ Hi cất tiếng nói thì lời nói giống như guom đao: "không có nam nhân nguyện ý cưới ta thì đã sao? Cha ta được triều đình phong làm Trung Dũng hầu, trên tay ta có trăm ngàn mẫu ruộng tốt, cho dù không có nam nhân, dựa vào của cải mà cha ta lưu lại, thì đời này của ta cũng có thể sống tốt hơn người đến nghìn vạn lần."

Lý Đạt từ nhỏ được Lâm đại nương nâng niu chiều chuộng mà lớn, đã bao giờ nghe thấy loại lời nói như thế này. hấn tức giận đến nổi lồng ngực phập phồng, dùng tay chỉ Lâm Vĩ Hi: "Người..."

Đuôi lông mày Lâm Vĩ Hi khê chau lên: "Người người ta ta cái gì? Bỏ tay xuống. Ai cho phép người lấy tay chỉ vào ta?"

Kiếp trước Lâm Vĩ Hi vẫn còn là Cao Hi, bởi vì nàng có cái tính tình này, bị anh quốc công thế tử phu nhân nói qua rất nhiều lần. Thế tử phu nhân vẫn thường nói, nàng ta là đích nữ của công chúa, từ nhỏ được nuông chiều, nhưng cũng không nuôi ra một Lâm Vĩ Hi không nói đúng lý thì không tha người, có thể đem người mang cho khóc cha gọi mẹ. Thọ Khang đại trưởng công chúa nghe xong cười ha ha một tiếng. Người trong nhà nên nhìn hài tử của mình thế nào cũng thấy thuận mắt. Đại trưởng công chúa liền nói, Hi nhi thân là đích trưởng tôn nữ công phủ, là ngoại tôn nữ của đại trưởng công chúa. Tính tình ngang ngược một chút thì có làm sao. Người khác làm sai, không trách được bị Hi nhi mang.

Lúc trước Lâm Vĩ Hi gả vào Yên vương phủ làm thế tử phi, làm con dâu của hoàng gia nên nàng luôn muốn mình ôn nhu một chút. Nàng cũng không dám ở Yên vương phủ làm càn. Thế nên việc dạy dỗ hạ nhân, quản lý gia nghiệp đều thu liễm rất nhiều. Dù cho nàng cố gắng làm tốt mọi việc, vẫn bị người người trên dưới trong vương phủ ghi hận. Khi truyền đến tai Cố Trình Diệu, tất nhiên hẳn lại sinh ra cảm giác chán ghét.

Sau khi Lâm Vĩ Hi sống lại cũng chìm trong tiêu cực mất một thời gian, nàng cũng từng tự hỏi có phải bởi vì tính tình của mình quá kém, mới có thể làm xấu đi tất cả mọi thứ, cuối cùng bị trăm cảm uất ức mà chết. Có lẽ, loại tính cách như Cao Nhiên, mới thật sự là kiểu mà nam nhân ưa thích.

một tháng sau khi Lâm Vĩ Hi sống lại, lúc này nàng đã nghĩ thoáng hơn, dù sao đời này nàng cũng không có ý định lấy chồng. Trùng sinh một lần vốn là ân đức trời ban, nàng không cần thiết vì suy nghĩ của người khác mà ủy khuất chính mình. Nàng là loại người có tính tình không làm cho người ưa thích, nàng nhận. Điều duy nhất mà Lâm Vĩ Hi có thể làm là quyết định không lấy chồng, không gây tai họa cho gia đình khác, về phần những người khác muốn nghĩ gì, thì cứ mặc kệ họ thôi.

(Lời Editor: Lâm Vĩ Hi ơi lại cực đoan rồi. Vì chính mình không biết nên làm thế nào mới tốt, mới để không mắc phải sai lầm của kiếp trước mà quyết định như thế....)

Nhưng mà Lâm Vĩ Hi không để ý đến một chuyện, lúc trước người khác bị nàng giáo huấn dù xấu hổ như thế nào cũng không dám ngẩng đầu lên. Phần lớn bọn họ là do e sợ thân phận của nàng, hiện tại nàng không có anh quốc công phủ, không có Thọ Khang đại trưởng công chúa, thậm chí Yên vương phủ bảo hộ, người bị nàng mang chửi đến nổi không chen được miệng có làm ra một chút hành động cực đoan cũng là điều dễ hiểu.

Lý Đạt chính là người như thế. Mỗi một câu Lâm Vĩ Hi nói giống như một thanh đao nhọn cắm vào trái tim của hắn. Nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại không phản bác được gì. Lý Đạt tức giận đến khó thở, lúc ấy liền vọt tới chỗ Lâm Vĩ Hi, muốn cho Lâm Vĩ Hi biết một chút nàng đến cùng có cần nam nhân hay không.

Lâm Vĩ Hi thấy Lý Đạt như thế thì giật nảy mình. Nàng định chạy lên phòng trên, nhưng phát hiện phòng trên đã tắt đèn, chỉ thấy một mảnh yên tĩnh. Lâm Vĩ Hi đã hiểu rõ, cả gia đình này đã sớm có ý định cưỡng bức mình rồi.

Lâm Vĩ Hi có chút sợ hãi, thân thể này của nàng cũng không quá khỏe mạnh, đi nhanh hai bước sẽ ho không ngừng, sao có thể so sánh được với một thanh niên trai tráng như Lý Đạt. Nàng hiểu mình không thể bị chặn lại ở trong phòng, nếu không sẽ thật sự là không ai cứu nổi. Lâm Vĩ Hi không biết từ trong tay sờ thấy cái gì, nhìn cũng không nhìn trực tiếp ném về phía mặt của Lý Đạt. Lý Đạt bị cái gì ném trúng, không khỏi dừng lại dụi mắt, Lâm Vĩ Hi thừa cơ hội này chạy ra cửa, liều mạng chạy về hướng cửa sân. Đôi mắt Lý Đạt nhìn không thấy nên nhất thời sơ ý để Lâm Vĩ Hi từ bên người chạy thoát. Đợi một lát sau đôi mắt cũng dễ chịu trở lại, Lý Đạt nghe rằng cười hắc hắc một tiếng, cất bước đuổi về hướng Lâm Vĩ Hi chạy đi.

Lâm Vĩ Hi vừa mới mở được cái chốt cửa, phát hiện Lý Đạt vậy mà đã đuổi theo. Nàng hoảng hồn, dùng sức ném cái giữ cửa về phía Lý Đạt, còn chính mình lao đảo chạy ra ngoài.

Nhưng Lâm Vĩ Hi chạy đi rồi mới biết bản thân làm gì có đủ sức lực, rất nhanh nàng bị Lý Đạt đuổi kịp, Lý Đạt vươn tay ra liền có thể bắt lấy Lâm Vĩ Hi. Lâm Vĩ Hi hét đá là đánh, nhưng không thể tránh thoát được chút nào. Thân này người người đều họ Lý, thôn dân hung ác lại bài xích người ngoài, dù cho họ có nghe được ở đây có tiếng động không bình thường, chỉ sợ cũng sẽ không chạy ra giúp đỡ nàng. Lâm Vĩ Hi thầm hận bản thân mình yếu ớt, mắt thấy mình sắp bị kéo về viện của Lâm đại trưởng công, trong lúc tình thế cấp bách đột nhiên Lâm Vĩ Hi nghĩ đến, nàng cũng đã từng là tiểu thư phủ quốc công, những gia đình có gia thế địa vị coi trọng nhất là an toàn, mỗi ngày về đêm kiểu gì cũng sẽ sắp xếp người trông coi tường viện. Thời đại thái bình thì họ vẫn luôn giữ thói quen này, vậy thì Yên vương đâu rồi?

Lâm Vĩ Hi thực sự không còn biện pháp, quyết tâm đánh cược một lần, nàng không để ý tới khí chất quý nữ được nuôi dưỡng nhiều năm qua, háng giọng hô to: "Yên vương điện hạ, người đã hứa là sẽ bảo vệ tiểu nữ thật tốt, giờ người để mặc ta bị người ta bức hiếp hay sao? Yên vương điện hạ..."

Lâm Vĩ Hi còn chưa hô xong, liền cảm nhận được từ phía sau có một luồng kinh phong ập đến, sau đó là sức lực trên cánh tay bị buông lỏng. Lý Đạt bị đánh đến hôn mê.

Lâm Vĩ Hi sừng sốt một lát, tranh thủ thời gian rút tay mình về, dùng sức lau chỗ bị Lý Đạt chạm qua. Người ra tay lạng lẽ giống một tòa tháp, đứng sau lưng hòa mình với màn đêm, nếu không phải hắn vừa mới cứu mình, Lâm Vĩ Hi sẽ bị dọa gần chết.

"Cám ơn..." Lâm Vĩ Hi nhìn người trước mắt, không khỏi nuốt nước miếng một cái. Nàng cố gắng nờ nụ cười dịu dàng thiện lương, quả thật so với người vừa rồi tưởng như hai người khác nhau: "Xin hỏi vị anh hùng này xưng hô như thế nào?"

"Chu Mậu Thành." Vị hán tử có thân hình to như một con gấu đang nhìn Lâm Vĩ Hi với ánh mắt vô cùng kỳ quái. Hắn nhin rồi lại nhin, cuối cùng nhin không được, bèn hỏi "Có phải vừa rồi ngươi gọi vương gia nhà chúng ta?"

"Đúng vậy." Lâm Vĩ Hi cười ôn nhu, cố gắng tỏ ra cho ân nhân thấy mình là một người dịu dàng: "Chu ân nhân, ngươi có thể đưa ta tới chỗ của Yên vương không? Ngươi cũng nhìn thấy, nơi này... Ta cũng không thể ở lại."

Chu Mậu Thành nhìn Lâm Vĩ Hi bằng ánh mắt quả thật không thể dùng từ ngữ để miêu tả. Lâm Vĩ Hi bị người ta nhìn như vậy thì nụ cười cứng đờ. Đây là có ý gì? Chẳng lẽ hành động mang chửi người khác như một người phụ nữ chanh chua vừa rồi nên lưu lại cho người ta ấn tượng xấu rồi?

Chu Mậu Thành là được Yên vương sắp xếp tới bảo vệ con gái của Lâm Dĩnh. Lúc Chu Mậu Thành tiếp nhận nhiệm vụ này còn thấy rất kỳ lạ, sao vương gia lại chú ý đến một tiểu cô nương như thế? Lập tức hắn nghĩ tới, Lâm Dĩnh là chiến hữu của bọn họ, là huynh đệ vào sinh ra tử. Con gái của Lâm Dĩnh cũng chính là con gái của Chu Mậu Thành. Nên canh giữ bảo vệ tiểu nha đầu này một đêm cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Người tập võ tai thính mắt tinh, lúc Chu Mậu Thành ngồi ở bên ngoài nghe Lâm Vĩ Hi mang chửi người, hẳn đã cảm thấy Lâm Dĩnh miêu tả khuê nữ nhà mình quá không đúng rồi. Làm cha như hắn nhưng mỹ hóa con gái mình lên cũng quá nghiêm trọng. Tuy nhiên không thể không nói, nghe tiểu nha đầu này mang chửi người, vẫn thấy rất thoải mái.

Lúc Lý Đạt làm ra hành động lỗ mãng, Chu Mậu Thành thầm văng tục một câu, lập tức muốn chạy qua giải cứu Lâm Vĩ Hi. Nhưng chẳng thể nghĩ tới, hần chỉ chậm có một lát, vậy mà lại nghe được từ trong miệng Lâm Vĩ Hi những lời nói liều mạng như thế.

Lâm Vĩ Hi gọi ai? Yên vương?

Sắc mặt Chu Mậu Thành đen như gấu, nhưng trong lòng lại không ngừng suy nghĩ tung bay. Dọc theo đường đi Lâm Vĩ Hi luôn cảm thấy vị quân nhân này thỉnh thoảng lại lờm nhàng. Trong nội tâm nàng thấp thỏm không thôi. Nàng đã nói sai cái gì sao?

Trong viện nhà thôn trưởng, dưới ánh nến, Cổ Huy Ngạn vẫn còn đang xem thư tín từ kinh thành. Những việc trong quân cùng kinh thành một khác cũng không cách nào lo là được, huống chi ngày mai hần chỉ sợ không thể đuổi theo đại quân như kế hoạch cũ. Vậy thì những việc này càng phải an bài cho thỏa đáng.

không biết qua bao lâu, cánh cửa bị người gõ ba cái. Đây là quy củ hần đặt ra trong quân đội. Cổ Huy Ngạn cũng không ngẩng đầu lên, nói : "Vào đi."

Chu Mậu Thành vào cửa, nghiêm mặt nói: "Vương gia, khuê nữ nhà Lâm Dũng muốn gặp ngài."

Cổ Huy Ngạn dừng một chút mới nhớ ra con gái Lâm Dũng chính là Lâm Vĩ Hi, Cổ Huy Ngạn nghĩ đến tiểu cô nương này thì không khỏi day khể mi tâm: "Nàng làm sao thế?"

"Nàng nói ngày mai muốn theo ngài cùng đi, hôm nay không muốn trở về, muốn ở lại nơi này cùng ngài."

Sắc mặt Chu Mậu Thành không chút cảm xúc, nhưng ánh mắt lại vụng trộm nhìn Cổ Huy Ngạn. hần nhìn thấy vị vương gia xưa nay cao cao tại thượng người lạ chó gần đang lấy tay đề lên mi tâm, khẽ thở dài: "đã nói là sẽ không bỏ nàng ấy lại mà... Thôi, cho nàng an tâm, vậy thì để nàng ở lại đi. Người đem gian phòng được dọn sẵn cho ta đưa cho Lâm Vĩ Hi ở. Tội nay sắp xếp thêm vài người tuần tra xung quanh. Nàng muốn gì cứ đáp ứng nàng là được."

Cổ Huy Ngạn sau khi nói xong thì dừng lại, sau đó thêm một câu: "Người đến thôn trưởng Lý gia mua thêm chăn đệm giường chiếu mới, lấy bạc trong quỹ của ta." Phân phó xong, chính Cổ Huy Ngạn cũng không chắc chắn lắm: "Nuôi tiểu cô nương như thế này còn cần thêm gì nữa? Phần son trang điểm có nên mua sẵn luôn không?"

Bọn hần là nam tử, những thứ như thế làm sao biết được. Việc hành quân đánh trận bọn hần còn có thể nói rõ ràng, nhưng tiểu cô nương nhỏ nhắn yếu ớt như Lâm Vĩ Hi thì...

Cổ Huy Ngạn vừa nhìn biểu hiện của đám người trong phòng thì đã biết không thể trông cậy vào bọn họ rồi.

hần cố gắng nhớ lại bày trí trong Yên vương phủ, nói: "Thôi để phu nhân nhà thôn trưởng sắp xếp đi, hiện tại rất nhiều thứ cũng không đặt mua ngay được, chờ ngày mai đi huyện thành thì tính tiếp."

Sau khi Cổ Huy Ngạn phân phó xong mới phát hiện Chu Mậu Thành vẫn còn đứng im tại chỗ không nhúc nhích. Cổ Huy Ngạn giật giật mi, tiếng nói không nhanh không chậm, như là chỉ hỏi bằng quơ một câu: "Thế nào?"

Chu Mậu Thành như ở trong mộng mới tỉnh, lập tức đứng thẳng chào Cổ Huy Ngạn theo lễ quân binh, nghiêm túc lui ra: "Thuộc hạ tuân mệnh."

Lâm Vĩ Hi ở ngoài viện đợi một lúc, sau đó liền được phu nhân nhà thôn trưởng dẫn tới một gian phòng rộng rãi. Mặc dù nàng cảm thấy lúc mình vào nhà, ánh mắt của mọi người xung quanh có chút kỳ lạ, nhưng nàng cũng không để ở trong lòng. Nàng lặng lẽ cảm thán nhà trưởng thôn quả nhiên giàu có. Mặc dù chuẩn bị thêm cho nàng một gian phòng, nhưng phòng này vẫn rộng rãi ấm áp.

trên đường đi, Lâm Vĩ Hi nói với Chu Mậu Thành về chuyện xảy ra ở nhà Lâm đại nương cũng không cần thiết phải báo cho Yên vương. Loại chuyện này cũng không về vang gì. Lâm Vĩ Hi không phải để ý thanh danh của mình, nhưng nàng cảm thấy, suy cho cùng Yên vương xem như là thần tượng của nàng lúc còn nhỏ đi. Những việc riêng tư như thế này, vẫn là đừng nên nói cho Yên Vương thì hơn.

Lúc Lâm Vĩ Hi ngồi trên chăn đệm mềm mại, nàng nghĩ lại những việc đã xảy ra ngày hôm nay, cuối cùng sinh ra một loại cảm giác sống sót sau tai nạn. Lúc này nàng nghĩ đến chuyện vừa rồi mới thấy thật sự sợ hãi. Lâm Vĩ Hi vui mình trong đệm chăn, chớp mũi ngửi mùi đệm chăn còn thơm mùi nắng sau khi được phơi qua, nàng nhìn đỉnh giường một lúc, rồi đột nhiên nở một nụ cười thật tươi.

Con ác mộng ăn nhờ ở đậu cuối cùng cũng kết thúc. Giờ đây cả nhà Lâm đại nương sống hay chết, Lâm Vĩ Hi cũng không quan tâm nữa. Đợi ngày mai tỉnh dậy, nàng sẽ theo Yên vương. Dù thế nào đi nữa, nàng phải bám lấy Yên vương để hần mang nàng theo. Đợi khi tìm được một thành nhỏ yên tĩnh chất phác, nàng sẽ không làm phiền Yên vương nữa. Quảng đời còn lại trong tương lai, Lâm Vĩ Hi chỉ muốn chép kinh cầu phúc cho mẫu thân và Lâm Dũng, thuận tiện cũng thấp nhang trường sinh cho Yên vương. Con của hần hại nàng thảm như vậy, Lâm Vĩ Hi chỉ cậy nhờ Yên vương giúp nàng thoát khỏi khó khăn lần này, cũng không xem là quá đáng đâu nhỉ?"

Lâm Vĩ Hi cũng không nghĩ nhiều nữa, cứ như vậy ngủ thật say. Đây là lần đầu tiên từ lúc trùng sinh đến giờ nàng được ngủ an ổn một giấc. Lâm Vĩ Hi ngủ một mạch đến bình minh, lúc mở mắt thấy ánh nắng bên ngoài rọi vào trong phòng, Lâm Vĩ Hi ngơ ngẩn một lát, cố gắng làm mình tỉnh lại.

Nguy rồi! Lâm Vĩ Hi vội vàng quán tạm mái tóc, khoác y phục lên rồi chạy nhanh ra ngoài. Vừa đẩy cửa ra, nàng nhìn thấy người kia đứng trong sân, tự mình lại ngăn người.

Cổ Huy Ngạn nghe được tiếng động thì quay đầu lại, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên người hần, phảng phất như được mạ một lớp vàng: "Thức dậy rồi à?"

Lâm Vĩ Hi sững sờ nhìn một lát, lặng lẽ đóng cửa lại.

Cổ Huy Ngạn tiếp tục chải vuốt bờm của chiến mã Chiêu Tuyết, bên môi khẽ cong lên ý cười. Chu Mậu Thành nhìn thấy tình cảnh này cũng không hiểu ra sao: "Khuê nữ nhà Lâm gia đang làm gì thế? Vì sao lại đóng cửa rồi?"

Cố Huy Ngan cười khẽ lắc đầu, cũng không nói gì.

một lát sau, Lâm Vĩ Hi lại đẩy cửa ra một lần nữa. Lần này gò má nàng trắng nõn, tóc vẫn chỉnh tề, mặc dù vẫn chưa trang điểm, nhưng nàng vốn có ngũ quan tinh xảo, còn chói mắt hơn cả ánh nắng ban mai. Cố Huy Ngan không biết từ nơi nào tìm cho nàng một chiếc xe ngựa, Lâm Vĩ Hi hơi hất cằm, ưu nhã trèo lên xe ngựa, rất có tư thái của quý nữ. Sau khi Cố Huy Ngan thấy, khuôn mặt vạn năm bất động cũng nhuộm đăm ý cười. hần thấy mọi người đã chuẩn bị kỹ càng, liền dẫn đầu cười trên Chiêu Tuyết, thanh âm trong trẻo mà uy nghiêm: "Lên đường."

"Vâng." Tiếng trả lời to mà tràn ngập khí khái, trăm người như một, âm thanh vang tận trời cao, sau đó là tiếng mọi người đồng loạt lên ngựa. Chu Mậu Thành tận đến khi ngồi lên ngựa vẫn cảm thấy kỳ quái. Vương gia cười gì vậy? Tại sao hần không thấy chỗ nào buồn cười thế?

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Việc hôn nhân

đã rất lâu rồi, một lần nữa Lâm Vĩ Hi lại ngồi lên xe ngựa. không biết trải qua bao nhiêu lần xóc nảy, âm thanh huyền ảo bên ngoài màn xe bắt đầu nhiều hơn, Lâm Vĩ Hi đoán, có lẽ đã vào thành rồi.

Quả nhiên, người thủ thành nhìn thấy lệnh bài của Yên vương, lập tức kiểm tra cũng không dám, khẽ cúi đầu mời xe ngựa của Yên vương vào thành. Trong thành, huyện lệnh nghe được hôm qua Yên vương nói rõ ràng muốn đi vậy mà đích thân tới huyện thành. hần giật nảy mình, tranh thủ thời gian mang theo huyện thừa đến đây nghênh đón.

"Cung nghênh Yên vương điện hạ. Vương gia đích thân tới, hạ quan không tiếp đón từ xa, xin vương gia thứ tội."

"không có gì, đứng lên đi." Cố Huy Ngan cầm dây cương trong tay, ngồi ngay ngắn ở trên cao nhìn xuống, tiếng nói có một chút lãnh đạm: "Gần đây có sân viện nào yên tĩnh không?"

Sân viện? Yên vương định ở lại đây mấy ngày? Huyện lệnh có chút ngờ ngác, hần nhìn lướt qua về phía xe ngựa sau lưng Yên vương, mơ hồ đoán được lý do mà Yên vương muốn tìm sân viện thanh tĩnh. hần nghe nói Yên vương để tang vợ gần mười năm... Trong đầu Huyện lệnh chỉ là lóe lên suy nghĩ, cũng không dám nghĩ tiếp nữa, tư thế của hần càng cung kính hơn: "Vương gia, ngài đại giá quang lâm đã là vẻ vang cho tiểu huyện. Hạ quan làm sao dám để ngài đi thuê chỗ ở bên ngoài? Trách viện của hạ quan coi như thuận mắt, nếu vương gia không chê, có thể đến tiểu viện của hạ quan nghỉ ngơi."

Cố Huy Ngan nhìn lướt qua huyện lệnh. Huyện lệnh này trông thật bình thường, vậy mà tiếng phổ thông ngược lại nói thật rõ ràng. Cố Huy Ngan nắm chặt dây cương, vỗ về Chiêu Tuyết đang có chút nóng nảy, liền nói: "không cần, tìm một sân viện khác đi."

Ngữ khí Cố Huy Ngan tuy bình thường lãnh đạm, nhưng huyện lệnh lập tức từ đó nghe ra một sự nguy hiểm. trên lưng huyện lệnh chảy ra mồ hôi lạnh, hần không còn dám tự chủ trương nữa, cúi người đáp: "Hạ quan tuân mệnh, vương gia người chờ một lát."

Lâm Vĩ Hi cảm giác được xe ngựa dừng lại, mặc dù bên trong xe chỉ có một mình nàng. Nhưng nàng vẫn an tĩnh ngồi đó, cũng không tò mò vén rèm lên xem. Cũng không lâu lắm, xe ngựa lại tiếp tục lóc cộc đi trên đường. Lâm Vĩ Hi ước chừng đi được một lúc, phía sau xe truyền đến tiếng "Kết", sau đó là tiếng Chu Mậu Thành từ bên ngoài vang lên: "Lâm khuê nữ, xuống xe đi."

Kỳ thật với giáo dưỡng nhiều năm của Lâm Vĩ Hi, thân hình diện mạo của nàng, trừ phụ huynh ra không thể bị nam tử bên ngoài nhìn thấy, xe ngựa cũng nhất định phải dừng lại bên trong cổng. Ở trên đường mà xuống xe thì cực kỳ thất lễ. Tuy nhiên bây giờ ở đây chỉ là một thành trấn nhỏ, mà Lâm Vĩ Hi cũng không phải thân phận cũ. Vậy thì, cũng không cần thiết phải giữ ý nữa.

Lâm Vĩ Hi nâng mép váy xuống xe, nàng ngẩng đầu nhìn, phát hiện bọn họ đang mà dừng lại ở một tòa nhà hai viện phía trước. Lâm Vĩ Hi không đoán được tâm tư của Yên Vương. Yên vương đây là có ý gì?

Lâm Vĩ Hi nhìn sang Yên vương. Cố Huy Ngan như thường ngày, đứng trước mọi người. hần im lặng nghe thuộc hạ bẩm báo công việc, phát hiện ra ánh mắt của Lâm Vĩ Hi. hần giơ tay lên để thuộc hạ dừng lại, sau đó nhẹ nhàng gật đầu với Lâm Vĩ Hi: "đi vào đi."

Lâm Vĩ Hi nhìn xung quanh một chút, kinh ngạc thấy chỉ có một mình nàng xuống. Cố Huy Ngan gật đầu, Lâm Vĩ Hi vừa mừng vừa sợ dẫn đầu đi vào trong. Cố Huy Ngan cùng đi phía sau nàng, sau đó mới là đám người còn lại.

Chỗ này bọn họ chỉ là ở tạm, nên Cố Huy Ngan chỉ mua một tòa nhà hai viện. Trong đó viện thứ hai chính là một mình Lâm Vĩ Hi ở. Cố Huy Ngan mang theo thân tín ở phía trước, có chuyện gì tất nhiên sẽ kinh động bọn hần. sự an toàn của Lâm Vĩ Hi là điều chắc chắn.

Sáng nay lúc Lâm Vĩ Hi ra khỏi cửa cơ bản không theo mạng hành lý. Nàng ở nhờ nhà Lâm đại nương sáu năm, nhưng hành lý đã ít lại càng thêm ít. Thứ duy nhất nàng có chính là mấy lá thư mà Lâm Dũng gửi cho nàng. Lâm Vĩ Hi đã đem những cái này gói lại từ lâu, để có thể rời khỏi nơi đó bất cứ lúc nào. Nàng không hề muốn gặp lại cả nhà Lâm đại nương, nên nàng không trở về, mà là nhờ Chu Mậu Thành tới nhà Lâm đại nương, mang theo bọc quần áo của nàng.

Lâm đại nương dù sao cũng là cô cô của Lâm Vĩ Hi, mà lại thu dưỡng nguyên chủ sáu năm, Lâm Vĩ Hi ngoài miệng mắng chửi hung hăng, nhưng thật ra cũng không có ý định làm gì họ, số ngân lượng mà Lâm đại nương cất xén, Lâm Vĩ Hi cũng không có ý định truy cứu, coi như cho ăn mỳ làm việc thiện. Nhưng việc làm hôm qua của Lý Đạt, lại thật sự làm Lâm Vĩ Hi thấy buồn nôn.

Lâm Vĩ Hi đã sống đến từng tuổi này, bất kể khi nàng là Cao Hi hay là Lâm Vĩ Hi, đều chưa bao giờ phải chịu loại khuất nhục này. Nàng tức giận đến không thở nổi. Nhưng bản thân nàng bây giờ không có thân phận, không thể làm gì được Lý Đạt, mà nàng cũng không biết có thể tìm ai giúp đỡ. Lâm Vĩ Hi suy nghĩ mãi, cuối cùng

chỉ có thể âm ức chính mình.

Lâm Vĩ Hi đi về phía nội viện, lúc vào cửa, Chu Mậu Thành thừa dịp người xung quanh không chú ý, lặng lẽ nói với Lâm Vĩ Hi: "Lâm khuê nữ, người đừng sợ, tối hôm qua thúc thúc đã đem tiểu tử kia đánh cho một trận. Hôm nay lúc ta đi lấy đồ, cả nhà bọn hắn bị dọa đến mức rút như chim cun cút, xì hơi cũng không dám luôn á."

rõ ràng là lời rất thô tục, vậy mà Lâm Vĩ Hi lại bật cười một tiếng. Nàng thu lại nụ cười, chân thành nói: "Cám ơn Chu thúc thúc."

Chu Mậu Thành bị câu "Chu thúc thúc" này làm cho lảng lảng, hắn âm thầm cảm thán quả nhiên sinh khuê nữ là tốt nhất, nghe xem, âm thanh dịu ngoan, cách nói năng lễ phép, mạnh hơn đám tiểu tử nhà hắn nhiều.

Chu Mậu Thành nhìn Lâm Vĩ Hi, bỗng nhiên hỏi: "Lâm khuê nữ, không phải thúc chiếm tiện nghi của cháu, Chu thúc thật lòng thích tiểu nha đầu cháu. Vừa vặn trong nhà của ta có mấy thằng nhóc con không nên thân, tuổi tác không chênh lệch nhiều so với cháu, cũng chưa kết hôn. Cháu có muốn tới nhà Chu thúc làm con dâu không? Chỉ cần cháu nguyện ý, cháu coi trọng thằng nào thì Chu thúc sẽ để thằng đó cưới cháu!"

Lâm Vĩ Hi lúc đầu cười, càng nghe nói thì nụ cười dần dần cứng lại: "Chu thúc, cảm ơn ý tốt của ngài, không cần..."

"Cháu đừng khách sáo, nếu cháu nguyện ý, mấy thằng ranh con nhà chúng ta còn cầu mà không được."

"thật sự không cần..."

Sau khi từ biệt về mặt đầy tiếc nuối của Chu Mậu Thành, Lâm Vĩ Hi quay người bước vào trong phòng. Vào phòng, nàng thở thật dài một cái.

Chẳng lẽ nàng cứ phải gả đi mới được sao? Tại sao tất cả mọi người đều muốn làm mai cho nàng? Chu Mậu Thành lại còn định uy hiếp bức bách con trai của mình.

Lâm Vĩ Hi nhẹ nhàng ngồi vào một bên ghế. Nàng nhìn khe hở nhỏ xíu trên chiếc bàn tròn làm bằng gỗ lê, hơi có chút xuất thần.

Yến vương vội vã chạy về kinh thành, chắc là vì Cố Trình Diệu. Đúng vậy, lúc trước nàng bị gia thế che mờ mắt, tự cho mình cảm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, quân gia cũng là một người thạo việc, cho nên người khác nói nàng tốt thì nàng cho là thật sự yêu mến nàng. Thế nhưng một khi thoát khỏi hào quang của gia tộc, nàng lập tức lộ ra nguyên hình.

Lâm Vĩ Hi nghĩ tới đây cười khổ một tiếng. Cũng phải thôi, nếu như nàng là nam nhân, nàng cũng sẽ không thích nữ tử y vào gia thế cùng ngoại tổ mẫu hoành hành ngang ngược như mình. Cho nên, nếu nàng thật lòng cảm kích Chu Mậu Thành, lại càng không thể gả qua đó để gây tai họa cho nhà người ta.

Chu Mậu Thành mặt đầy vẻ tiếc nuối nhìn Lâm Vĩ Hi vào phòng, sau đó lại thở ngắn than dài đi về phía trước. Cố Huy Ngạn đang ở trong thư phòng xử lý một văn kiện khẩn cấp, nghe được tiếng thở dài của Chu Mậu Thành, hắn ngừng đầu nhìn thử, bút mực trong tay vẫn không ngừng, tùy ý hỏi một câu: "Người làm sao thế?"

"Thuộc hạ thấy khuê nữ nhà Lâm gia kia vóc dáng thanh lợi, mồm miệng lưu loát, tương ai cưới vào cửa tất nhiên sẽ ích tử vượng phu. Nên thuộc hạ mới mặt dày mày dạn làm mai cho mấy đứa con trai của thuộc hạ, nhưng con bé lại cự tuyệt. Haiiiiz, tuy đã đoán là sẽ như thế, nhưng vẫn thấy đáng tiếc..."

Cố Huy Ngạn cười khẽ một tiếng. Nha đầu kia cũng không phải thanh lợi bình thường, gan lớn, tâm cao khí ngạo, nếu không phải nam tử có chút bản lĩnh, chi e không thể hàng phục được nàng ấy. Cho nên Chu Mậu Thành bị từ chối ngay và luôn, Cố Huy Ngạn cũng không lấy làm lạ, bởi vì ngay đêm hôm qua, hắn mới chỉ nói một hai câu, còn bị nha đầu này chống đối một trận.

Nhưng nhắc đến Lâm Vĩ Hi ích tử vượng phu, cũng làm cho Cố Huy Ngạn nhớ tới một việc khác. Con dâu mà hắn tự mình viết thư cầu hôn với Thọ Khang đại trưởng công chúa, lại đã bị bệnh qua đời từ cuối năm ngoái.

Cố Huy Ngạn còn nhớ rõ, cô con dâu này tên là Cao Hi, công bằng mà nói, Cố Huy Ngạn rất hài lòng cô con dâu này, chỉ đáng tiếc duyên phận quá mỏng, cuối cùng cũng không thể cưỡng cầu.

Thẩm thị đã chết mười năm, lão vương phi cũng ốm chết từ lâu. Trong Yến vương phủ chỉ còn Cố Huy Ngạn cùng Cố Trình Diệu là hai nam tử. Trong nhà không có nữ chủ nhân quản lý, hôn sự của hai cha con tri hoãn hết năm này sang năm khác. Chính bản thân Cố Huy Ngạn còn không muốn cưới, đương nhiên cũng lười quan tâm tới hôn sự của Cố Trình Diệu, cho nên lúc Cố Trình Diệu đột nhiên gửi cho hắn một nửa khối ngọc bội khắc hình bán ngư, nhờ hắn tìm kiếm chủ nhân khối ngọc bội này, Cố Huy Ngạn còn rất kinh ngạc.

Cố Trình Diệu mới mười sáu tuổi, đã biết tìm cho mình một người thê tử ư? Cố Huy Ngạn không có yêu cầu gì về dòng dõi của con dâu. Dù sao bất kể nhà gái là dòng dõi gì, so với nhà bọn hắn cũng không khác mấy. Nếu Cố Trình Diệu đã thích, vậy thì hắn làm cha cũng không cần thiết giới nước lạnh. Nhưng khi đó Cố Huy Ngạn còn ở biên quan bình định bộ lạc Đóa Khoát Lạt Dịch phản loạn, hắn không có thời gian tìm kiếm ngọc bội của một nữ tử. Cố Huy Ngạn liền tự viết một phong thư, cùng với ngọc bội gửi về kinh thành, nhờ Thọ Khang đại trưởng công chúa tìm kiếm nữ tử này.

Thọ Khang đại trưởng công chúa là cô cô của Cố Huy Ngạn. Năm đó lão Yến vương chưa được phong Vương gia, được Thọ Khang công chúa chăm sóc, nên lão Yến vương cùng lão Yến vương phi vẫn luôn nhớ đến ân tình của Thọ Khang công chúa. Về sau khi Cố Huy Ngạn lập nhiều chiến công trên chiến trường, quyền thế vượt qua phủ Thọ Khang đại trưởng công chúa, Cố Huy Ngạn cũng không đoạn tuyệt quan hệ với phủ đại trưởng công chúa. Hai nhà vẫn đi lại coi như thân mật, Cố Huy Ngạn cũng rất kính trọng cô cô này.

Chính Cố Huy Ngạn cũng không rảnh, liền thuận tiện đem việc tìm người ủy thác cho Thọ Khang đại trưởng công chúa. Thọ Khang đại trưởng công chúa quanh năm chỉ ở tại kinh thành, ngày thường tiếp xúc với nữ quyến cũng nhiều, để đại trưởng công chúa tìm người so với Cố Huy Ngạn tự mình làm thì thích hợp hơn nhiều. Tuy nhiên Cố Huy Ngạn cũng không nghĩ tới, hắn vừa mới đem thư đưa đi, vậy mà thời gian cũng không lâu lắm, Thọ Khang đại trưởng công chúa đã gửi thư hỏi âm tới rồi. Kèm theo thư tín, còn có một nửa khối ngọc bội hình bán ngư.

Ồ! trên đời này lại có việc trùng hợp như vậy sao? Nữ tử mà Cố Trình Diệu muốn tìm, lại đúng là ngoại tôn nữ của Thọ Khang đại trưởng công chúa. Cố Huy Ngạn nhận được hồi âm thì không chậm trễ, lập tức lấy ra con dấu Yến vương của chính mình, vô cùng thành ý thay mặt nhi tử cầu hôn ngoại tôn nữ của đại trưởng công chúa, Cao Hi.

Chuyện xảy ra sau đó, thì tất cả mọi người trong kinh thành đều biết. anh quốc công phủ kết thông gia cùng Yến vương phủ, hai nhà đã thân lại càng thêm thân, mừng vui gấp bội. Cổ Huy Ngạn giải quyết xong việc lớn của nhi tử, sau đó liền chuyển tâm xử lý chiến sự tây bắc, cũng không còn chú ý những chuyện ở vương phủ nữa.

Cổ Huy Ngạn đối với tình hình trong phủ Thọ Khang đại trưởng công chúa rõ như lòng bàn tay. Lúc Thọ Khang công chúa chưa xuất giá rất được sủng ái. Vị hôn phu của bà là võ thám hoa. Phò mã một khi đầy đủ công chúa thì không được làm quan. Mà phò mã công chúa Thọ Khang không phải là người đọc sách, cưới được công chúa quả thật rất vinh quang. Nhưng không thể có được cả công chúa lẫn tiền đồ của thám hoa lang, phò mã có chút mất hi vọng. Tương lai cũng khó tránh khỏi việc phải nhìn vào sắc mặt của công chúa mà sống. Mà tính cách của Thọ Khang công chúa thì lại hơi mạnh mẽ một chút.

Về sau con gái duy nhất của Thọ Khang đại trưởng công chúa là Vệ thị chịu ảnh hưởng bởi cách cư xử của cha mẹ mình, gả vào anh quốc công phủ mà không chịu uyển chuyển, dịu dàng lấy lòng phu quân nên chịu không ít thiệt thòi từ những thiếp thất trong phủ. Nữ nhi Vệ thị là Cao Hi bất bình thay mẫu thân, từ nhỏ đã hiếu thắng, làm cái gì đều muốn trở thành người xuất chúng nhất trong số tỷ muội thậm chí cả huynh đệ trong phủ. Theo Cổ Huy Ngạn thì, nữ tử mạnh mẽ cũng không phải là không tốt. Ngược lại, nếu như Cổ Trình Diệu thật sự coi trọng những nữ tử yếu đuối nhu nhược, Cổ Huy Ngạn lại lo lắng gia nghiệp lớn như Yến vương phủ nhà mình không được quản lý tốt. Mà đứa bé Cao Hi này một năm hơn phân nửa thời gian đều ở phủ Thọ Khang công chúa, có Thọ Khang đại trưởng công chúa tự mình dạy bảo, Cổ Huy Ngạn rất yên tâm.

Nhưng lại không nghĩ tới, Cổ Huy Ngạn mới chỉ không để ý sự vụ trong vương phủ một thời gian thôi, khi nhận được tin tức, lại chính là tin Cao Hi chết.

Mặc dù nói như vậy rất bất kính đối với người chết. Nhưng mà... Cũng quá nhanh đi? Việc làm cho Cổ Huy Ngạn khó hiểu là, Cổ Trình Diệu cho người tới báo tin con dâu chết, lại báo thêm một tin nữa là anh quốc công phủ có ý định để thứ muội của Cao Hi là Cao Nhiên gả tới làm vợ kế. Cổ Trình Diệu đã đồng ý.

Lúc ấy tuy Cổ Huy Ngạn không nói gì, nhưng người ở chỗ này đều biết, Yến vương rất không hài lòng đối với chuyện thế tử cưới thêm lần nữa.

Cổ Huy Ngạn cũng không biết tại sao mình lại bởi vì Lâm Vĩ Hi lại nghĩ đến con dâu trước của mình. Chu Mậu Thành nhìn thấy sắc mặt Cổ Huy Ngạn hơi âm trầm, âm ức chưa kịp kê ra lập tức tiêu tan không thấy. hần quan sát về mặt của Cổ Huy Ngạn, cẩn thận nói: "Vương gia, là thư thế tử gửi sao?"

Cổ Huy Ngạn không khỏi khẽ thở dài: "Kinh thành vừa đưa thư tới, hần và tam tiểu thư của anh quốc công phủ định ra hôn sự vào tháng sau."

Lâm Vĩ Hi đến chỗ Yến vương nói lời cảm tạ, lúc nàng đi qua cửa sổ, vừa vặn nghe được câu này.

Hôn sự của Cổ Trình Diệu cùng Cao Nhiên, ngay tại tháng sau.

Tác giả có lời muốn nói:

Làm lời nói: một đoạn cảm tình tốt có thể để cho người ta biến tốt hơn, mà một đoạn tình cảm thất bại, cũng sẽ phá hủy tự tin của một người tự tin

Lâm Vĩ Hi hiện tại bởi vì hôn nhân thất bại mà hoài nghi bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Kháng hôn

Lâm Vĩ Hi đi ngang qua cửa sổ, vừa vặn nghe được lời Yến vương nói, hôn sự của Cổ Trình Diệu cùng Cao Nhiên định vào tháng sau.

Lâm Vĩ Hi vốn cho là mình đã không còn quan tâm nữa, thế nhưng khi nghe được câu này, nụ cười trên mặt nàng vẫn cứng ngắc một chút.

Tháng mười hai nàng uất ức mà chết, lúc này mới qua được vài ngày, vậy mà Cổ Trình Diệu đã muốn cưới người mới?

Tốt xấu gì nàng cũng là đích trưởng tôn nữ của anh quốc công phủ. Cổ Trình Diệu không thích nàng, Lâm Vĩ Hi nhận. Nhưng anh quốc công phủ đâu? Phụ thân cùng tổ mẫu của nàng đâu? Lại để mặc cho Cổ Trình Diệu làm như vậy. Có lẽ bọn họ còn ước gì Cao Nhiên sớm ngày vào cửa, tuyệt đối không thể bởi vì một người thất bại là Cao Hi mà làm hỏng quan hệ thông gia giữa Yến vương phủ cùng anh quốc công phủ được.

Lâm Vĩ Hi cảm thấy khóe mắt mình cay cay. Năm nàng mười lăm tuổi, mẫu thân Vệ thị nàng qua đời. Thời gian sau đó, một năm hơn phân nửa thời gian Lâm Vĩ Hi đều ở phủ công chúa của ngoại tổ mẫu. Nàng tự cảm thấy mình đối với người thân cũng rất lạnh nhạt. Giữa người thân với nhau cũng cần chữ duyên. Nếu thế tử anh quốc công phủ không thích đích nữ là nàng, mà nàng cũng không thân cận với hần không hiểu kính hần, hai bên hòa nhau, cái này cũng không sao cả. Nhưng sao bọn họ có thể chà đạp tôn nghiêm của nàng đến như vậy? Vì nàng đã chết rồi, sẽ không thể nào biết những việc này, trong nhà cũng không có mẫu thân ra mặt cho nàng. Cho nên cứ không kiêng nể gì hết như vậy sao?

để để cho bọn hần thất vọng rồi, nàng không hề chết, nàng đã trở lại nhân gian rồi.

Thủ vệ bên ngoài thư phòng nhìn thấy Lâm Vĩ Hi, tiếng nói chuyện trong thư phòng cũng dừng lại ngay lập tức.

Lâm Vĩ Hi dùng sức điều chỉnh biểu lộ trên mặt một chút, tươi cười đi lên: "Yến vương điện hạ ở đây sao?"

Thủ vệ còn chưa kịp thông báo, trong phòng đã truyền đến tiếng trầm thấp của Cổ Huy Ngạn: "Để nàng vào đi."

Lâm Vĩ Hi vào phòng, nhìn thấy Chu Mậu Thành đứng ở một bên, đầu hơi cúi xuống, sắc mặt không được tự nhiên.

Cũng phải thôi, nói đến thế tử Cố gia, cho dù những người thân tín như Chu Mậu Thành, cũng không dám nói quá nhiều.

Chu Mậu Thành cúi đầu không nói, Yến vương đối với bọn hắn khoan hậu, nhưng cũng không phải vì thế mà bọn hắn có thể góp ý với Yến vương về việc nhà. Thế tử cố phụ thân như Yến vương, từ nhỏ trải qua cuộc sống của thiên chi kiều tử, hiện tại chỉ là cưới thêm một thế tử phi mới mà thôi, cũng không phải là chuyện lớn gì. Yến vương có thể không vừa ý, nhưng bọn hắn thì không thể được.

Lâm Vị Hi nổi lên ý xấu trong lòng, cố ý hỏi: "Yến vương điện hạ, Chu thúc, các người đang nói cái gì vậy? Ai sắp thành thân thế?"

Chu Mậu Thành nhìn về phía Cố Huy Ngan, phát hiện Yến vương không có ý định ngăn cản, bèn giải thích với Lâm Vị Hi: "Là con trai độc nhất của Vương gia chúng ta, thế tử Yến vương phủ, muốn cưới thế tử phi."

"A, là thế tử phi nguyên phối sao? Vợ chồng son còn trẻ quá, thật sự là chúc mừng."

Chu Mậu Thành trên mặt có chút xấu hổ: "Là vợ kế."

Chu Mậu Thành mang theo chút xấu hổ giải thích với Lâm Vị Hi. Lâm Vị Hi cũng giả vờ giả vịt nghe. Hai người bọn họ đều không chú ý tới, ánh mắt Cố Huy Ngan nhanh nhẹn nhìn thoáng qua Lâm Vị Hi. Ánh nhìn ấy chỉ khẽ lướt qua, thoáng cái là thôi, nhưng trong đó lại mang theo ý tìm tòi nghiên cứu làm người ta sợ hãi. Người bình thường khi nghe được việc thành thân, cũng sẽ không hỏi có phải là nguyên phối hay không. Mà Lâm Vị Hi hỏi như vậy, quả thật giống như biết vốn không phải là nguyên phối.

Cố Huy Ngan chỉ nhìn một chút liền thôi, trên khuôn mặt vẫn không hề gợn sóng, một bên khác Lâm Vị Hi rốt cục "nghe rõ" tình huống bên trong phủ, thở dài: "thì ra công tử quý phủ muốn cưới kế phi, việc này thật sự là điều bất ngờ. Công tử quý phủ đã nhiều tuổi rồi sao? Yến vương còn trẻ như vậy, ta nghĩ thế tử cũng không lớn đâu."

Trong đầu Cố Huy Ngan đang suy nghĩ chuyện vừa rồi, nghe đến đó, hắn nhìn không được bật cười khẽ một tiếng, nhìn về phía Lâm Vị Hi: "Người nịnh nọt cũng quá rõ ràng rồi, hãy luyện thêm thật tốt đi đã."

Lâm Vị Hi vốn đang có ý định gây sự, bây giờ bị phụ thân của chồng trước bắt quả tang, trên mặt khó tránh khỏi có chút lúng túng. Ánh mắt nàng khẽ động, không phục trừng Cố Huy Ngan một chút: "Ta nói chính là thật! Chu thúc, người nói có đúng không?"

Chu Mậu Thành không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cả người nổi đầy da gà. Về mặt hắn đau khổ, cường bức chính mình gật đầu: "Đúng vậy, vương gia tuổi trẻ sức lực dẻo dai, còn thế tử cũng hào hoa phong nhã."

Cố Huy Ngan cười khẽ một tiếng, bầu không khí trong phòng lập tức nhẹ nhõm rất nhiều.

Tâm trạng của Cố Huy Ngan khá tốt. Chu Mậu Thành trong lòng thở phào một hơi, lúc này mới dám nói chuyện: "Vương gia, thế tử cố ý viết thư đến, chính là muốn ngài trở về tham dự hôn lễ. Lần trước chúng ta bình loạn ở Tây Bắc, thật sự không thể về được. Thế tử mặc dù không nói, nhưng tất nhiên cũng rất mong ngài trở về làm chủ hôn cho bọn họ. Lần này vất vả lắm mới có cơ hội... Vương gia, thuộc hạ biết ngài không hài lòng lắm về mối hôn sự này, nhưng ván đã đóng thuyền, dù sao thế tử thích..."

Lâm Vị Hi nghe lời này nhìn không được nói móc méo: "Xem ra vẫn là kiến thức của ta còn nông cạn, Yến vương xuất chinh cũng chỉ là đi một hai năm, bỏ qua hôn lễ đầu tiên của thế tử, nhưng lại còn có thể bắt kịp hôn lễ thứ hai."

Chu Mậu Thành bị câu nói này của Lâm Vị Hi làm cho nói không ra lời, sắc mặt đỏ lên, Cố Huy Ngan lại không buồn bực chút nào, ngược lại còn cười nhìn về phía Lâm Vị Hi: "cô nương tựa hồ rất có ác cảm với Cố Trình Diệu, cũng rất tức giận mối hôn sự này. Nhưng dường như cô nương không biết hắn nữa?"

Lâm Vị Hi cả kinh, thầm than sao mình lại quá mức sợ hãi. Sao nàng lại quên mất, người trước mặt là Yến vương quyền thế một phương. Chẳng qua chỉ tiết lộ chút cảm xúc trong lời nói của mình mà thôi, vậy mà đã bị hắn phát hiện được.

Lâm Vị Hi dù sao cũng đã từng là chủ mẫu đương gia, sắc mặt nàng không thay đổi, cố ý lộ ra thái độ ngang ngược: "Ta đương nhiên đối địch với hắn rồi. Ngài rõ ràng đã hứa là sẽ sắp xếp cho ta trước, sau đó mới trở lại kinh thành. Nhưng bây giờ chỉ một phong thư của hắn, đã muốn mang ngài đi qua đó! Còn ta phải làm sao đây?"

Lý do này hợp tình hợp lý, Cố Huy Ngan chấp nhận. Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng liền cho qua không nhắc tới nữa. Trái tim Chu Mậu Thành đập rất nhanh. Trong khoảnh khắc thời gian đã bị dọa mấy lần. Hắn bây giờ nhìn Lâm Vị Hi với ánh mắt khác trước rồi. Rốt cuộc là nghe con nên không sợ cợt, hay đơn thuần chỉ do nha đầu này gặp may mắn, lại dám nói chuyện kiểu này với Yến vương? Ngạc nhiên nhất chính là Yến vương lại không hề tức giận?

Chu Mậu Thành cảm khái một hồi, sau đó thu tầm mắt lại, vẫn muốn thử thêm lần nữa: "Vương gia, về chuyện của thế tử..."

"không cần phải nói, ta sẽ không về đâu." Cố Huy Ngan đem bút đặt ở trên bàn sách, rõ ràng sắc mặt hắn không thay đổi mà trong phòng đột nhiên có một luồng khí lạnh, "Vợ cả mới chết bệnh không đến một tháng, hắn đã muốn cưới nữa, hôn sự lại còn định tại tháng hai năm nay. Hắn làm như vậy đã bao giờ cân nhắc qua Thọ Khang đại trưởng công chúa nghĩ gì không? đã từng tuổi đó rồi, lại còn ngây thơ lỗ mãng như thế."

Chu Mậu Thành muốn nói giúp cho Cố Trình Diệu: "Thế tử còn trẻ, nên mới không biết nghĩ đến tình nghĩa giữa hai nhà..."

"Còn trẻ? Năm nay hắn đã mười bảy rồi. Năm ta mười bảy tuổi, đã thụ phong Yến vương, tiếp nhận toàn bộ Yến vương phủ rồi. Người nhìn hắn xem, đã làm được những việc gì rồi."

Chu Mậu Thành quả nhiên không còn lời nào để nói. Kỳ thật dù là ở bất kỳ nhà ai, tiểu tử mười bảy tuổi đều là dạng choai choai, càng đừng nói đến quý công tử trong kinh thành. Chính là kiều cử ngựa dựa nghiêng cầu, đến hồng tỵ lâu phong lưu đi. Ai bảo phụ thân thế tử, Yến vương Cố Huy Ngan thành danh quá sớm, sáng chói như mặt trời ban trưa. Cố Huy Ngan mười tám tuổi đã lên chiến trường, mười sáu tuổi nhờ đánh thắng đẹp một trận mà thành danh, từ đó thanh danh lên cao, vang vọng khắp trời nam đất bắc. Sau đó năm mười bảy tuổi trở thành Thân vương trẻ tuổi nhất Đại Chu. Năm hai mươi tám tuổi chiến công hiển hách, trở thành

thần tử kiêm cháu họ mà tiên đế nể trọng nhất. Đến năm hai mươi bảy tuổi dấy lên phong trào Cần vương lập nhiều công lao, năm hai mươi chín tuổi trở thành đại thần nhiếp chính dưới một người trên vạn người. Cho tới bây giờ, Yến vương cũng chỉ mới ba mươi ba tuổi mà thôi, đã danh chấn thiên hạ, không ai không biết.

(Editor: Các chị em lưu ý, Cổ Huy Ngạn “mới” chỉ 33 tuổi thôi, còn Lâm Vĩ Hi là một tiểu cô nương mới 15,16 tuổi nhé ^^)

Dưới ánh hào quang rực rỡ của phụ thân của mình, Cổ Trình Diệu xác thực có chút yếu ớt. Tuy Cổ Trình Diệu những năm này thể hiện cũng có chút thành tựu. Đời mất thế hệ tuổi trẻ khắp kinh thành, cũng là một trong số những nhân tài kiệt xuất. Nhưng nếu so sánh cùng phụ thân của hắn thì quả thật không đáng nhắc tới.

Cùng vì vậy mà Cổ Huy Ngạn đối với Cổ Trình Diệu có chút không vừa lòng. Chu Mậu Thành thì không còn lời nào để nói. Lâm Vĩ Hi nghe được Yến vương không trở về tham gia hôn lễ của Cổ Trình Diệu cùng Cao Nhiên, nàng suốt nửa thì cười ra tiếng.

rõ ràng ở trên đường về mà lại tránh không đi, cái này so với việc bởi vì đánh trận mà không thể trở về là hai chuyện khác nhau hoàn toàn. Lâm Vĩ Hi cúi đầu che đi nụ cười trên nỗi đau của người khác của mình. Mà Chu Mậu Thành là một người trung thực, nhìn không được, lại khuyên thêm vài câu: "Vương gia, thuộc hạ biết ngài đối với thế tử có nhiều kỳ vọng. Nhưng thế tử dù sao vẫn còn trẻ tuổi, hắn không giống chúng ta, lăn lộn trong chiến trường người sống ta chết, nên đã luyện được thân thép cốt sắt. Thế tử một mực ngưỡng mộ ngài, đáng tiếc bởi vì chiến sự mà hai người luôn gần gũi thì ít mà xa cách thì nhiều. Lần này hồi kinh ngài khó có được thời gian ở chung với thế tử, dù ngài có bất mãn, thì cũng nên từ từ nói chuyện với thế tử."

Cổ Huy Ngạn sau khi nghe xong thì không tỏ thái độ, không nói lời nào cũng không lộ ra sắc mặt giận dữ. Nhưng mà loại biểu hiện này thường còn đáng sợ hơn cả tức giận, Chu Mậu Thành không dám nói nữa, nhìn về phía Lâm Vĩ Hi xin giúp đỡ: "Lâm khuê nữ, hay cháu nói thử xem?"

Lâm Vĩ Hi cười lạnh trong lòng. Bảo nàng làm thuyết khách? Chồng trước cùng thứ muội của nàng muốn thành hôn, lại mong đợi người tỷ tỷ là nàng đến chúc phúc cho tình yêu đích thực của bọn hắn sao? Quả thực là nằm mơ. hiện tại phụ thân của Cổ Trình Diệu, cha chồng tương lai của Cao Nhiên đang ở trước mắt, Lâm Vĩ Hi không thừa dịp cơ hội trời cho này nói xấu bọn hắn, thì nàng đã sống uống phí một đời này rồi!

"Yến vương điện hạ, ngài làm rất đúng, hài tử làm sai thì phải phạt, không thể nuông chiều hắn! Hắn đã lớn như vậy rồi, cái gì chịu được cái gì không chịu được. Rồi xa sự che chở của ngài, chẳng lẽ lời khó nghe hắn cũng không chịu được sao?"

Chu Mậu Thành ngạc nhiên nhìn Lâm Vĩ Hi, mà Cổ Huy Ngạn nhìn một chút, vẫn là nhìn không được cười: "thật đúng là người ghi hận hận. Thôi, liền nghe người, lần này tuyệt đối không nhân nhượng. Nhưng một đứa bé như người sao lại ăn nói chuyện già dặn thế, người còn nhỏ hơn Cổ Trình Diệu một tuổi đấy, mà mở miệng giáo huấn hắn chẳng khác gì trường bối của hắn."

Lâm Vĩ Hi bị gọi thành "Đứa bé", nàng vốn không quá vui, nhưng nhìn thấy thần sắc người xung quanh như trút được gánh nặng, đại khái đoán được để Yến vương cười vẫn là rất khó. Ít nhất chứng minh sắp tới không còn gì để lo nữa rồi. Lâm Vĩ Hi trời xui đất khiến giải vây cho Cổ Trình Diệu, trong lòng nàng cực kì không muốn, nhưng mà làm người không thể quá mức, Yến vương có ân với nàng, nàng có khích bác thêm thì cũng không có tác dụng.

Cổ Huy Ngạn nhìn thấy thần sắc Lâm Vĩ Hi không quá tình nguyện, càng cảm thấy tiểu cô nương này thật sự là sinh động, so với con người già dặn lời đời như hắn giống như hai thế giới. Cổ Huy Ngạn cũng không muốn làm nàng khó xử, liền hỏi: "Mới vừa rồi còn chưa hỏi, người qua đây làm gì?"

Lâm Vĩ Hi gần như đã quên chuyện này, nàng vội vàng nói: "Ta có ý đến để cảm ơn Yến vương điện hạ! Cảm ơn ngài đã chủ trì công đạo giúp ta, cảm ơn ngài đã mang ta rời khỏi cái ổ sói kia."

Việc này cũng chỉ là một câu nói thôi, Cổ Huy Ngạn cũng không để ở trong lòng, hắn ra hiệu với Chu Mậu Thành, Chu Mậu Thành lập tức lui ra. Chờ trong thư phòng không có người ngoài, Cổ Huy Ngạn mới nói về chuyện đại sự của bản thân nàng Hi: "cô cô của người có lòng tham quá mức, đây cũng không phải là một mối hôn sự tốt. Phía Lý viên ngoại ta cũng đã cho người đi điều tra, con của hắn nhu nhược không có chính kiến, khó làm nên việc lớn. Người không muốn gả đến hai nhà này là đúng. Huyện thành mặc dù nhỏ, nhưng khoảng cách với quê cũ của người cũng gần. Người ở chỗ này lập gia đình, là có thể an ổn sống qua ngày, cũng có thể tránh thoát sự quấy rầy của Lý gia thôn. Ta đã bảo huyện lệnh cầm một phần danh sách tới, trong đó có mấy thanh niên..."

Lâm Vĩ Hi nghe xong cảm thấy dường như tai mình có vấn đề: "Yến vương điện hạ, ngài đang nói gì thế?"

Cổ Huy Ngạn khe thờ dài, nhìn Lâm Vĩ Hi với ánh mắt bất đắc dĩ: "Hôm qua người còn đang tức giận nên ta mới chiều theo ý người. Nhưng tuổi người còn trẻ, đang tuổi thanh xuân mon morn, đâu cần phải làm bạn với chuông mõ và kinh Phật, sống cô độc chứ?"

"Tại sao lại không được." Lâm Vĩ Hi nhìn Cổ Huy Ngạn, chẳng biết tại sao ánh mắt đã uơn ướn, "Ta vốn tưởng rằng ngài sẽ không giống người khác. Ta kính trọng ngài xuất phát từ nội tâm, nhưng vì sao ngay đến ngài cũng muốn bức ta?"

Sau khi Lâm Vĩ Hi nói xong, không dám nhìn sắc mặt Cổ Huy Ngạn nữa. Nàng quay đầu bước nhanh ra ngoài. Chu Mậu Thành đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy Lâm Vĩ Hi hai mắt đỏ ửng lao ra, hắn giật nảy mình: "Lâm khuê nữ, người sao thế?"

Lâm Vĩ Hi không nói lời nào, trực tiếp chạy đi. Chu Mậu Thành ngầy người ra, nhìn về phía thư phòng, thì thấy Cổ Huy Ngạn đang đau đầu day day mi tâm.

Chu Mậu Thành nhìn thần sắc của hai người này, trong đầu tưởng tượng đến tình cảnh mà ngay chính hắn cũng bị dọa gần chết. Hắn đứng ở cửa, cẩn thận hỏi: "Vương gia, Lâm khuê nữ sao thế?"

(Chị em có biết Chu thúc nghĩ đến cái gì không? ^^)

Số lần thờ dài của Cổ Huy Ngạn hôm nay còn nhiều hơn cả một năm qua: "Giận ta buộc nàng lấy chồng."

Hóa ra là việc này, ai u, hù chết hắn. Chu Mậu Thành thờ phào nhẹ nhõm. Hắn nghĩ tới chuyện ngày hôm qua, thoáng do dự một chút, vẫn là quyết định nói cho Yến vương biết.

Chờ Chu Mậu Thành đem chuyện của Lý Đạt nói xong, sắc mặt của Cổ Huy Ngạn đã đen đến không thể nhìn. trên mặt hắn lạnh như băng, thanh âm chứa đầy giận dữ: "Tại sao hôm qua lại không nói?"

"Nàng là một tiểu cô nương, da mặt mỏng thì làm sao chịu được người khác biết loại chuyện này."

Cổ Huy Ngạn nghĩ nghĩ, trong lòng đột nhiên cảm thấy đau lòng, hẳn chỉ nghĩ nàng cầu kinh, nên mới nói nhất quyết không lấy chồng, thì ra từng xảy ra loại chuyện như thế này. một cô gái ốm yếu, đơn độc một mình gặp phải loại chuyện này thì làm gì có ai để xin giúp đỡ. Khó trách nàng lại bài xích việc thành thân đến vậy. Cổ Huy Ngạn thở dài, nhưng lời nói ra lại lạnh lùng tới cực điểm: "Gọi Cổ Minh Đạt đến đây."

Cổ Minh Đạt là phụ tá đắc lực của Yến vương. Chu Mậu Thành nghe xong liền biết lần này Yến vương giận thật sự rồi. Mấy năm nay Yến vương quyền cao chức trọng, cảm xúc cũng càng ngày càng thu lại, hiếm khi nào cảm xúc lại lộ ra như lúc này. Cả nhà Lâm đại nương có thể làm được đến mức này, quá giỏi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Kinh thành

Sau khi Lâm Vĩ Hi nói với Yến vương câu nói kia, sau đó liền đẩy cửa chạy về phía tiểu viện. Chờ trở lại phòng của mình, nàng mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Lâm Vĩ Hi cũng không biết vì sao mình lại đột nhiên bùng nổ. Cũng có thể là do những việc không vui của kiếp trước cùng với nội dung trong quyển sách kia vẫn đè lên nàng, đã vậy, đêm qua lại xảy ra việc của Lý Đạt. Bao nhiêu thứ dồn nén làm cảm xúc của Lâm Vĩ Hi đột nhiên bùng lên, cũng có thể là bởi vì lời nói này của Yến vương. Người khác nói thì nàng cũng có thể dựa vào lí lẽ để biện luận, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại là Yến vương...

Lâm Vĩ Hi không châm đèn, cứ như thế ngồi ngẩn người ở trong phòng, dần dần sắc trời tối dần đi, đồ đạc trong phòng cũng không thấy rõ lắm. Lâm Vĩ Hi vẫn đang ngây người. Đột nhiên cánh cửa bị gõ vang: "Lâm cô nương, cô nương có ở bên trong không?"

Lâm Vĩ Hi hoàn hồn, tiếng nói này chưa từng nghe qua, tại sao lại ở ngoài cửa phòng nàng? Mặc dù Lâm Vĩ Hi còn hồn đỗi, cũng vẫn tin tưởng Yến vương chắc chắn đảm bảo an toàn của nàng, nên nàng không suy nghĩ nhiều, đứng lên đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa là một nữ tử chải song nha kế, khoảng tầm mười bảy mười tám tuổi, nhìn cách ăn mặc thì giống như là nha hoàn. Người tới nhìn thấy Lâm Vĩ Hi thì kinh ngạc một chút, sau đó nàng ta ý thức được chính mình thất lễ, lập tức cúi đầu hành lễ: "Lâm cô nương, nô tỳ là Uyển Nguyệt, phụng mệnh Vương gia đến đây để chăm sóc cô nương."

Lâm Vĩ Hi nhìn người tới, ánh mắt khẽ động: "Là Yến vương bảo người tới?"

"Vâng."

Lâm Vĩ Hi mím chặt môi, không biết Yến vương là có ý gì. Tuy trăn trối nhau vừa rồi là do Lâm Vĩ Hi không đúng, Yến vương xuất phát từ góc độ của trường bối, làm như vậy cũng là muốn tốt cho nàng, là Lâm Vĩ Hi không biết điều. Nhưng Lâm Vĩ Hi còn đang phân vân có nên đi qua đó nhận lỗi hay không, mà nháy mắt Yến vương đã cho người tới rồi, dường như người ta vốn không đem chuyện vừa rồi để ở trong lòng. Yến vương không so đo, Lâm Vĩ Hi vốn nên thờ phào một hơi. Nhưng thực tế trong nội tâm của nàng cũng rất phức tạp. Việc này làm cho Lâm Vĩ Hi cảm thấy mình ở trong mắt Yến vương hoàn toàn không quan trọng gì, giống như chỉ là một đứa trẻ chưa hiểu chuyện, cần người sắp xếp ôn hòa từng chút.

Nghĩ vậy, Lâm Vĩ Hi tự cười nhạo mình một tiếng. Bây giờ nàng vốn cũng không phải người thân quen của Yến vương, Yến vương cứu nàng khỏi nhà Lâm gia đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ nàng rồi. Chờ đến thành trấn tiếp theo, Lâm Vĩ Hi sẽ chủ động chào từ giả. Trong kinh thành Yến vương còn có đại sự, huống chi hôn lễ của Cổ Trình Diệu sắp đến. Yến vương ngoài miệng nói không sao, nhưng làm sao có thể thật sự không quay về tham gia chứ? Nếu như Lâm Vĩ Hi biết điều, thì sẽ không ở lại tránh làm liên lụy Yến vương.

Thế là Lâm Vĩ Hi không nói gì, chỉ nhẹ gật đầu, nhích người sang bên cạnh: "Vào đi. Người là người ở đâu?"

"Nô tỳ là người trấn Thuận Đức, vốn hầu hạ tiểu thư nhà huyện lệnh, Yến vương mua lại nô tỳ từ phủ nha, sai nô tỳ đến hầu hạ Lâm cô nương."

Mồ hôi trên trán Lâm Vĩ Hi gần như muốn rơi xuống: "Người vốn là nha hoàn cận thân của thiên kim tiểu thư nhà huyện lệnh sao?"

"không được coi là cận thân, chỉ là làm vài việc vặt thôi."

Lâm Vĩ Hi làm quan gia nhiều năm, xem cách ăn nói của Uyển Nguyệt thì thấy ngay nha hoàn như này hẳn rất được chủ nhà trọng dụng. Tuy thành trấn nhỏ như ở đây không so được với kinh thành, nhưng muốn bồi dưỡng một đại nha hoàn như Uyển Nguyệt có lẽ phải tốn khá nhiều thời gian. Có lẽ đây là hoàn hồi môn mà huyện lệnh phu nhân chuẩn bị cho con gái ruột của mình. thật không ngờ Yến vương lại trực tiếp đòi người đến. Hành động này khá thất lễ đối với các đại hộ danh môn, dù sao đại nha hoàn bên người tiểu thư tương đương với thể diện của chủ nhà. Yến vương làm việc... Cũng quá bá đạo rồi.

Vốn Lâm Vĩ Hi chỉ suy nghĩ một chút thôi, cũng không sao cả, cũng sẽ không đem người trả về. Trong tay có một nha hoàn lành lợi là vô cùng quan trọng. Dù sao đây cũng là Yến vương ra mặt, Lâm Vĩ Hi ngồi mát ăn bát vàng, có sao mà không làm?

Lâm Vĩ Hi lại hỏi Uyển Nguyệt mấy vấn đề, sau khi đã chắc chắn, liền không nhắc tới nữa.

Mặc dù Lâm Vĩ Hi nhận ân tình của Yến vương, nhưng nàng vẫn cảm thấy kỳ quái. Yến vương không so đo với nàng, trái lại lại đưa cho nàng một nha hoàn đắc lực. Vậy thì, Lâm Vĩ Hi cũng nên chủ động nhận lỗi đúng không? Mặc dù Yến vương có vẻ dễ nói chuyện, nhưng hẳn cũng là Thân vương quyền khuynh thiên hạ, là chủ soái lập nhiều chiến công hiển hách của tam quân. không nói đầu xa, chỉ nói chuyện bộ lạc Đóa Khoát Lạt Dịch phản loạn ở tây bắc năm trước. Bộ lạc Đóa Khoát Lạt Dịch ngoan cố gây hấn với Yến vương, sau khi thất bại toàn bộ nam tử già trẻ lớn bé đều tuyệt chủng. Đây chính là Yến vương tự mình ra lệnh.

Hiện hoà để nói chuyện chỉ là đáng về bên ngoài của hắn. Loại người này, Lâm Vĩ Hi thật sự không dám đắc tội, mà cũng không đắc tội nổi.

Sáng hôm sau, Lâm Vĩ Hi lẻ mà lẻ mẽ đến tiền viện tìm Yến vương. Chu Mậu Thành đang bận rộn liền đưa, nhìn thấy Lâm Vĩ Hi, từ xa đã chào hỏi: "Lâm khuê nữ, sớm như vậy cháu đã dậy rồi?"

Lâm Vĩ Hi ngai ngừng. Hôm qua nàng chỉ là quá kinh sợ, nhưng sau khi ổn định lại thì hiếm khi mới ngủ được một giấc ngon lành như thế này, nên hôm nay mới ngủ thẳng đến mặt trời lên cao mới tỉnh. Nhưng bình thường giáo dưỡng của nàng rất nghiêm, cũng không bao giờ làm ra loại việc như thế này. Lần ngủ quên duy nhất của Lâm Vĩ Hi lại bị Yến vương bắt gặp, làm phiền mọi người đợi nàng thời gian thật lâu thì không nói, còn đầu bù tóc rối xuất hiện trước mặt Yến vương. Lâm Vĩ Hi chỉ mới nghĩ đến khung cảnh lúc đó thôi đã cảm thấy xấu hổ rồi, đã vậy Chu Mậu Thành còn nói to như thế ngay trước mặt nhiều người như thế.

Lâm Vĩ Hi buồn bực, nụ cười cứng đờ: "Chu thúc, thúc đừng hiểu lầm, ta đã dậy từ lâu rồi." Lâm Vĩ Hi sợ Chu Mậu Thành hỏi tiếp, tranh thủ thời gian nói sang chuyện khác: "Chu thúc, mới sáng ra thúc đã đi đâu vậy?"

Chu Mậu Thành quả nhiên bị dòi chủ đề, nói ra: "Ta phụng mệnh vương gia, ra ngoài mua thêm vài thứ. Nếu người chê bọn họ ồn ào, thì về hậu viện đợi cũng được."

Lâm Vĩ Hi suy đoán có lẽ Yến vương tiện thể hiện tại có thời gian, ở đây mua thêm chút vật dụng cần dùng ở trên đường. Đây là chuyện bình thường của đội ngũ Yến vương, Lâm Vĩ Hi rất rõ ràng thân phận của mình, nên cũng hỏi thêm gì nữa. Nàng vụng trộm nhìn lướt qua về hướng thư phòng, phát hiện nơi đó hoàn toàn yên tĩnh.

Chu Mậu Thành thấy được động tác của Lâm Vĩ Hi, về mặt hiểu rõ, liền hỏi: "Người muốn tìm Vương gia sao?"

đã bị phát hiện, Lâm Vĩ Hi cũng không giấu diếm, thẳng thắn thừa nhận: "Liên quan tới một số việc của cha, ta muốn hỏi Yến vương điện hạ một chút."

Chu Mậu Thành nghe nói là chuyện của Lâm Dũng, lập tức thờ dài, ánh mắt nhìn Lâm Vĩ Hi càng trở nên thương tiếc: "Sáng sớm hôm nay vương gia đã đi ra ngoài. Nếu người có việc muốn nói với ngài, hãy chờ một chút."

Lâm Vĩ Hi gật đầu, nàng vô cùng hiểu chuyện, nghe vậy thì cười nói: "Ta đã hiểu, cảm ơn Chu thúc."

Chu Mậu Thành nhìn thấy sắc mặt Lâm Vĩ Hi hơi kém, suất nữa thì nói cho nàng biết hôm nay Yến vương ra ngoài rất cục là làm việc gì. Nhưng hắn nhớ đến nữ tử da mặt thường mông, loại việc này cuối cùng vẫn có hại cho danh tiết của nàng, nên thôi không nói cho Lâm Vĩ Hi biết.

Lâm Vĩ Hi biết được Yến vương không có ở đây, đáy lòng nhẹ nhàng thở ra, sau đó liền đi về hậu viện chờ, cũng không quấy rầy Chu Mậu Thành làm việc nữa. Nhưng dường như số mạng nàng trời sinh phải làm việc hao tâm tổn trí. Lúc nàng khoảng hơn mười tuổi thì vào phủ công chúa ở. Năm mười hai tuổi thì theo ngoại tổ mẫu cùng nhau quản lý nội vụ phủ công chúa cùng với sản nghiệp bên ngoài. Thọ Khang đại trưởng công chúa thấy Lâm Vĩ Hi thật sự thích giải quyết những cái này, liền chuẩn bị cho nàng rất nhiều điền sản ruộng đất cùng cửa hàng làm của hồi môn, đợi lúc nàng mười bốn tuổi đính thân với Cố Trinh Diệu, đại trưởng công chúa lập tức đem những sản nghiệp này giao cho nàng, để chính nàng quản lý đồ cưới của mình.

Về sau, khi nàng gả vào phủ Yến vương, tuy là thế tử phi, nhưng bên trên không có mẹ chồng cũng không có bà nội, toàn bộ trên dưới Yến vương phủ ăn ở đều do một mình nàng quản lý. Lâm Vĩ Hi sớm tạo thành thói quen ra lệnh, quản lý con người lẫn công việc. Nhưng từ khi nàng trở thành Lâm Vĩ Hi, bên tai đột nhiên trở nên yên tĩnh, nàng cảm thấy có chút không quen. Lúc trước ở nhà Lâm đại nương không có điều kiện thì không nói, bây giờ mỗi khi nghe được âm thanh ở bên ngoài, bảo Lâm Vĩ Hi ngồi im một chỗ, thật là làm khó nàng mà.

Lâm Vĩ Hi thật sự không nhịn được, nàng mang theo Uyển Nguyệt đi tới tiền viện, nhìn một chút liền bắt đầu chỉ huy thuộc hạ của Yến vương.

Chu Mậu Thành mang người đi mua đồ trở về, hắn cũng không biết rõ là tốt hay xấu, thấy thuận mắt thì mua. Lâm Vĩ Hi thấy thế thì lại không chịu được, bắt giác lại lên tiếng sắp xếp một hai. Dần dần, trong sân lại thành Lâm Vĩ Hi nói, còn những hán tử này nghe, sau đó ra sức khuôn đồ.

Những người này phần lớn là quân nhân, tính tình thường trầm mặc kiệm lời, làm nhiều hơn nói, so với những ma ma giáo hoạt lắm mồm bên trong nội trạch thì tốt hơn biết bao nhiêu. Lâm Vĩ Hi sai khiến cực kì thuận lợi. Mà Chu Mậu Thành vốn thấy thà dùng chân tay làm việc tốn sức vẫn dễ hơn, nên cũng mặc nàng sai bảo. Hắn cùng mấy tùy tùng khác âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Chu Mậu Thành nhìn thấy Lâm Vĩ Hi điều khiển tự nhiên như thế, trong lòng lại thôn thức một lần nữa, nhà đầu Lâm Vĩ Hi này miệng mồm lạnh lẽ, sắp xếp việc nhà cũng trật tự như thế, nhìn thôi đã thấy là người biết quản lý việc nhà. Có thể nghĩ, bất kể ai cưới nàng, thì sự nghiệp sau này chỉ có thể càng ngày càng lớn. Đáng tiếc, mấy người con trai của ông lại không có được phúc phận này.

Lúc hoàng hôn Cố Huy Ngạn mang người trở về, ở nửa đường đã có thân tín báo cáo cho hắn động tĩnh trong viện ngày hôm nay. Cố Huy Ngạn nghe được Lâm Vĩ Hi điều khiển mọi việc, bộc lộ tài năng thì bật cười khê.

Như vậy cũng tốt, đầu óc thông minh, tính tình cương trực. Sau này dù nàng có gả cho ai, Cố Huy Ngạn cũng không cần lo lắng nàng bị người ta tham tài mà sát hại tính mệnh. Dù sao Lâm Dũng cũng vì cứu Cố Huy Ngạn mà chết. Chỉ cần đủ khả năng, Cố Huy Ngạn cũng muốn chăm lo cho huyết mạch duy nhất của Lâm Dũng cả một đời com áo không lo, hạnh phúc cả đời.

Lâm Vĩ Hi nghe nói Yến vương trở về, nàng rồi rắm một lúc lâu. Cuối cùng vẫn là mang theo Uyển Nguyệt đi về phòng của Cố Huy Ngạn thỉnh an.

Bất kể là từ góc độ của kiếp trước, hay nhìn từ góc độ của Lâm Dũng, Cố Huy Ngạn vẫn là trưởng bối của Lâm Vĩ Hi. Nàng là văn bối đến thỉnh an Yến vương thuận thể kiểm điểm sai lầm của ngày hôm qua, Yến vương thân là trưởng bối, hẳn là sẽ không làm khó một tiểu bối vô tri như nàng đâu.

Lần này Lâm Vĩ Hi vừa mới đến thư phòng, thủ vệ ở cửa không cần thông báo đã cho nàng đi vào. Cố Huy Ngạn thấy Lâm Vĩ Hi đến cũng không lấy làm lạ, hình như hắn đang bận công vụ, tiện tay chỉ hướng một cái ghế gỗ lê, nói: "Người ngồi đây chờ một lát đi."

Lâm Vĩ Hi nhu thuận ngồi xuống, cho dù ở trước mặt anh quốc công nàng vẫn là tính tình không phục, đừng hi vọng nàng có thể nghe lời thuận theo. Nhưng đối mặt với Cố Huy Ngạn, Lâm Vĩ Hi không biết bản thân mình sao nữa, hoàn toàn không hề có chút nóng nảy nào.

Cố Huy Ngạn cụp mắt xuống xem thư, Lâm Vĩ Hi thấy Cố Huy Ngạn xem một cách nghiêm túc như thế, nàng sinh lòng hiếu kì. Chờ lúc Cố Huy Ngạn khép thư lại, nàng nhìn không được hỏi: "Yến vương điện hạ, đây là thư của ai thế? Sao ngài lại xem nghiêm túc như vậy?"

Động tác trên tay Cổ Huy Ngạn dừng lại, ngược mắt nhìn Lâm Vĩ Hi, trong lòng sinh ra một chút hứng thú: "Làm sao ngươi biết ta xem nghiêm túc?"

"Cái này thì quá đơn giản rồi, lần trước lúc ta đến, ngài xem thư rất nhanh. Nhưng phong thư này lại tốn thời gian gấp hai lần so với lần trước."

Cổ Huy Ngạn nhẹ nhàng lộ ra một nụ cười, trong mắt ánh lên vẻ tán thưởng: "Ngươi quan sát thật sâu sắc." Chỉ mới đến đây lần thứ hai, đã có thể phát hiện sự khác biệt nhỏ này. Những cựu thần như Cổ Minh Đạt đương nhiên cũng có thể nhìn ra, nhưng so sánh với Lâm Vĩ Hi về tuổi tác, sự nhạy bén này rất đáng quý.

Đột nhiên được Yến vương khen ngợi, Lâm Vĩ Hi vừa mừng vừa sợ. Cổ Huy Ngạn cũng rất hiền hoà trả lời câu hỏi vừa rồi của Lâm Vĩ Hi: "Là Trương Giang Lăng."

Lâm Vĩ Hi suy nghĩ một chút, ngạc nhiên: "Là Trương thủ phụ?"

Trương Hiếu Liêm quê ở Giang Lăng, cho nên được gọi là Trương Giang Lăng, chuyện này vốn không phải bí mật gì trong chốn quan trường. Nhưng mà đối với Lâm Vĩ Hi thì sao?

Sắc mặt Cổ Huy Ngạn cũng không thay đổi, hắn đem thư để sang một bên, lại giống như một trường bối hiền lành, nhẹ giọng dỗ dành đứa cháu chưa hiểu chuyện: "Là hắn."

Lâm Vĩ Hi bị dọa, nằng trềng to mắt khi thấy Cổ Huy Ngạn tùy ý để thư lên trên bàn. Nàng có chút kinh sợ: "Yến vương điện hạ, ta chỉ là thuận miệng nói, không dám quấy nhiễu ngài giải quyết chính sự. Ngài vẫn nên giải quyết chuyện của thủ phụ đi."

"Gấp cái gì." Cổ Huy Ngạn tùy ý, thủ phụ vang danh thiên hạ, nhưng trong miệng hắn dường như cũng chỉ là một người học trò bình thường thôi.

Lâm Vĩ Hi phát hiện mình vô tình đã làm trễ nải công việc mà Thủ phụ tự tay viết thư đến, lập tức cảm thấy ngồi cũng không vững. Lúc này nàng mới giật mình, Cổ Huy Ngạn thân là một trong ba vị đại thần phụ chính, còn có cả được bình quyền, được tín nhiệm nhất từ hoàng đế. Trước kia nàng cảm thấy chẳng qua chỉ là những danh hiệu nghe vang dội mà thôi, hiện tại nàng mới chân chính cảm nhận được cuối cùng có ý nghĩa như thế nào.

Ở trong mắt Lâm Vĩ Hi thì họ đều là những nhân vật ở trên cao, có bối cảnh lớn, quyền thế ngập trời. Còn đối với Cổ Huy Ngạn thì cũng chỉ là một đồng liêu trong quan trường, thường viết thư qua lại mà thôi.

Lâm Vĩ Hi khiếp sợ nói không ra lời. Cổ Huy Ngạn thấy nàng bị dọa, thế là dời đi chủ đề, chủ động nói: "Nghe nói hôm nay Chu Mậu Thành đi mua sấm đồ đặc về, ngươi lập công không nhỏ?"

"Không dám nhận, chỉ nói hơi nhiều một chút thôi." nói đến chủ đề này, Lâm Vĩ Hi quả nhiên buông lỏng rất nhiều, "Yến vương điện hạ, ngài sắp khởi hành lên đường sao?"

"Đúng vậy, lúc đầu tòa nhà này là mua cho ngươi, định chờ sau khi sắp xếp chuyện chung thân đại sự của ngươi xong, ta sẽ trở lại kinh thành. Tuy nhiên ngươi đã không nguyện ý, vậy cũng không cần thiết ở lại đây nữa."

Lâm Vĩ Hi nhẹ nhàng ồ một tiếng, nàng hơi có chút chột dạ, cúi đầu xuống nói với Cổ Huy Ngạn: "Đa tạ vương gia."

"Không có gì, vốn là ta suy nghĩ không chu toàn. Cho dù ta để lại cho ngươi nhiều đồ đặc phòng thân hơn nữa, nhưng nơi này cách kinh thành quá xa, cũng sẽ có lúc vượt khỏi tầm kiểm soát của ta. Huyện lệnh nơi đây có thể an phận nhất thời, thời gian càng dài, về sau chỉ sợ sẽ còn gây khó dễ cho ngươi. Ngươi là một nữ tử yếu ớt không có cách nào chống lại quan phủ. Thay vì để ngươi sống trong sợ hãi lo lắng, không bằng ta đưa ngươi tới nơi trong tầm mắt của mình."

Lâm Vĩ Hi lúc đầu một lòng cảm kích, Yến vương thật sự là một người tốt. Thế nhưng càng nghe phía sau nàng dần dần càng cảm thấy không đúng: "Yến vương, ngài đây là có ý gì?"

"Chu Mậu Thành không đem trang sức cùng quần áo đưa cho ngươi sao? trên đường xóc nảy, thừa dịp bây giờ chuẩn bị chu đáo, đi đường mới có thể an tâm."

Lâm Vĩ Hi giật mình trềng mắt thật to, hơi há hốc mồm: "Ngài dự định mang ta cùng đi lên kinh sao?"

Cổ Huy Ngạn ngạc nhiên nhìn nàng một chút, nói với vẻ đương nhiên: "Đây là tất nhiên. hiện tại ngươi đang để hiểu cho cha, nên không muốn gả đi cũng không cần gấp. Ngươi cứ yên tâm ở lại Yến vương phủ, muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu, Yến vương phủ cũng không keo kiệt đến mức không nuôi nổi thêm một cô nương đâu."

Tác giả có lời muốn nói:

Trở lại kinh thành, Lâm Vĩ Hi muốn chiến trường của nàng nha.

Lời editor: Chuyện vui còn ở phía sau. Kịch tình sắp bắt đầu.

Này thì thiện nữ, này thì kẻ thù, này thì ôn nhu lương thiện Cao Nhiên, ừ ờ...

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Trở về

“Ngươi cứ yên tâm ở lại Yến vương phủ. Muốn ở bao lâu thì cứ ở bấy lâu.”

Câu nói này giống như vẫn còn lần quần bên tai Lâm Vĩ Hi, nàng trở mắt ngậy người, chờ sau khi lấy lại tinh thần, vội vàng nói: "không được."

Sắc mặt Cổ Huy Ngạn không thay đổi, nhưng sâu trong ánh mắt lại ẩn giấu đi sự tìm tòi không thể gọi tên: "Vì sao?"

Câu hỏi này bảo Lâm Vĩ Hi biết trả lời như thế nào. Chẳng lẽ nàng lại nói thật ra con trai của người là trưởng phu kiếp trước của ta, mà cô con dâu sắp vào cửa của người lại là thứ muội của ta? Lâm Vĩ Hi đã bị hai người kia đối xử quá thảm hại rồi. Bây giờ nàng đã đổi thân phận, lại còn bảo nàng trở về một lần nữa sao?

Lâm Vĩ Hi không cần suy nghĩ đã từ chối: "Yến vương, việc này không thích hợp. Ta với phủ Yến vương vốn không thân quen gì. Ta tự dung ở lại vương phủ như thế thì coi sao được chứ?"? Mà con dâu mới của ngài chẳng mấy chốc sẽ vào cửa, ta là một người ngoài lại ở đó, chẳng phải sẽ làm nàng ta chú ý sao?"

Ánh mắt của Cổ Huy Ngạn bình tĩnh nhìn Lâm Vĩ Hi, cười nhẹ: "Người cứ an tâm ở lại là được. Ta nói có thể chính là có thể. Nếu có người lắm miệng, không cần biết là ai, người cứ nói cho ta biết là được."

Câu nói "không cần biết là ai" làm Lâm Vĩ Hi thấy rung mình. Yến vương đang ám chỉ Cao Nhiên sao? Cũng đúng thôi, một bé gái mồ côi không cha không mẹ sống nhờ nhà người khác tất nhiên có thêm rất nhiều phiền toái. Chủ mẫu làm sao có thể dễ chịu cho được? Lâm Vĩ Hi cũng đã làm con dâu, nàng hiểu rõ những khó khăn bức bối trong đó. Nhưng nếu như người nói là Yến vương, hẳn nói có thể chính là có thể, có phiền phức nữa thì cũng phải nhìn.

Lâm Vĩ Hi đột nhiên sinh ra cảm khái, dường như mới mấy ngày trước thôi nàng còn vất vả lo liệu việc trong ngoài ở Yến vương phủ. Đứng trước vẻ vang bao nhiêu thì đằng sau lại vất vả bấy nhiêu, có đôi khi phải cắn nát răng với máu mà nhịn nuốt xuống. Thế mà mới chỉ trong chớp mắt, nàng lại từ người nhọc lòng chăm lo người khác, biến thành người có đặc quyền.

Tạo hóa thật sự rất kỳ diệu, mà tất cả nguyên do của việc này, cũng chỉ là một câu nói của người trước mặt này mà thôi.

Lâm Vĩ Hi cảm thán một hồi, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Yến vương diện hạ, lòng tốt của ngài ta xin nhận. Nhưng ta chỉ muốn có cuộc sống yên tĩnh, không buồn không lo sống qua cả đời này. Cửa lớn của Yến vương phủ quá cao, ta không bước vào nổi."

"Người thấy không hợp? Sao ta lại cảm thấy là người không muốn đến?"

Lâm Vĩ Hi bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ áp lực. Đây chính là Yến vương. Nói chuyện với hắn không hề cảm thấy hắn có một chút kiêu ngạo nào. Hắn luôn cười nhẹ nhàng vô hại, để cho người ta như tắm trong gió xuân ấm áp, tinh thần thoải mái. Thế nhưng chờ khi người giật mình phát hiện, dòng suối cạn nước mình đang lộ, lại là biển sâu vô cùng. Bên ngoài thì luôn bình tĩnh, nhưng thật ra là con báo ngủ đông, bất cứ lúc nào cũng có thể nhấc lên muôn nghìn sóng lớn. Lâm Vĩ Hi bây giờ là người bị chìm xuống nước sâu, vô cùng lạnh lẽo, hết lần này đến lần khác.

Lâm Vĩ Hi âm thầm chửi mình là đầu óc heo. Hôm qua mới thua một lần, tại sao hôm nay lại bị bắt lấy sơ hở rồi. Nàng bày ra vẻ mặt tiểu cô nương nông thôn không muốn tới phủ lớn nhà cao cửa rộng sống nhờ, cô ý nói: "Lúc ta mười tuổi sinh bệnh thì có từng đến kinh thành. Trong kinh thành người nhiều xe cũng nhiều, tùy tiện một người ở trên phố còn có thân phận hơn cả nhà trưởng thôn. Nhưng khi đó ta bệnh đến mức sắp chết, trên đường nhiều người như vậy, cũng không có một ai dừng lại hỏi thăm, thậm chí còn đuổi ta với cha đi. Ta không thích kinh thành. Với lại, ngài là Yến vương, đừng nghĩ ngài hiện tại nhẹ nhàng nói chuyện với ta, khi về tới vương phủ chắc chắn ngài sẽ không như vậy nữa. Ta ở nhà cô cô ta ở còn không ôn, huống chi là đi tới vương phủ."

Cổ Huy Ngạn ngược lại không để ý đến cảm xúc của tiểu cô nương nhỏ yếu, hắn thu lại khí thế, cố gắng làm cho giọng mình nhẹ nhàng nhất, nói: "Đừng sợ, ta mang người trở về, chuyện người gặp năm mười tuổi sẽ không còn xảy ra nữa. Hơn nữa bên trong vương phủ ít người, ta chỉ có một đứa con trai. Mặc dù hắn không hiểu chuyện, nhưng cũng không đến mức làm khó dễ người. Sau khi đến kinh thành người cứ yên tâm mà ở, nếu như người không thích người khác quấy rầy, ta sẽ tìm một tiểu viện riêng biệt trong vương phủ, nhà hoàn mả mả đều tùy ý người chọn. Về phần áo cơm tiêu xài càng không cần lo lắng, chi tiêu của người lấy từ túi tiền riêng của ta, muốn dùng cái gì tùy tiện phân phó, sẽ không có ai dám đến sờ xét người."

"thật ra tìm một thành trấn nhỏ mộc mạc chất phác an tĩnh, để cho ta ở nơi đó yên ổn sống qua ngày cũng rất tốt..."

"Trước mặt tiền tài thì không có nơi nào thật sự mộc mạc chất phác. Người mang số tài sản khổng lồ bên mình lại còn trẻ tuổi như thế, nếu sống lẻ loi một mình ở bên ngoài, vô luận là ở đâu cũng đều không an toàn. Nhưng chỉ cần người đi vào kinh thành, bất kể sau này người muốn cưới gả hay vẫn muốn sống một mình, chỉ cần phủ Yến Vương còn tồn tại, thì sẽ không có ai tới quấy rầy người."

"Ta..." Lâm Vĩ Hi há to miệng, phát hiện Cổ Huy Ngạn đã nói hết những gì nàng muốn nói rồi. Vậy mà nàng lại không tìm ra được lý do để phản đối. Nàng nói không muốn ăn nhờ ở đậu, Cổ Huy Ngạn liền tìm cho nàng một tiểu viện đơn độc. Nàng lo lắng mình cùng với nữ chủ nhân mới có xung đột, Cổ Huy Ngạn liền để cho nàng dùng tiền riêng từ túi hắn. Và cứ thế, không ai có thể quản thúc được nàng. Lâm Vĩ Hi nhìn một lúc, cuối cùng chỉ thốt lên một câu: "Như vậy làm phiền ngài quá rồi..."

"không phiền đâu."

Lâm Vĩ Hi thật sự không còn lời nào để nói. Nàng thấy Yến vương ung dung, bình tĩnh, bỗng nhiên sinh ra một cảm giác kỳ quái.

Sao nàng lại cảm thấy, Yến vương đang cố ý đợi nàng nói ra lời từ chối, sau đó dùng lý lẽ phá hỏng từng con đường lui thân của nàng vậy nhỉ?

Yến vương nhìn thì có vẻ hiền hoà, nhưng nếu hắn muốn làm việc gì, căn bản sẽ không cho người ta phản bác lại. Thực sự thì hắn là một người vừa độc tài vừa lộng quyền mà.

Cổ Huy Ngạn phát hiện ra Lâm Vĩ Hi đang âm thầm đánh giá mình. Hắn mỉm cười, lơ đãng hỏi tiếp: "Thế nào? không đến mức là người không thể rời xa quê hương, nên mới không muốn đi đấy chứ?"

thật sự Lâm Vĩ Hi đúng là muốn lấy cớ này. Đáng tiếc mấy ngày trước đó vì muốn Yến vương mang mình đi cùng, chính nàng tự tay cắt đứt con đường lui thân hữu lý nhất của mình mất rồi

Trong lòng Lâm Vĩ Hi dâng lên sự nổi bất lực, nàng thờ dài, cả người đều xẹp xuống: "Được rồi, nghe theo lời của Yến vương điện hạ."

Lâm Vĩ Hi cũng không rõ tình cảm của chính mình đối với kinh thành là như thế nào. Nàng sinh ra và lớn lên ở đó. Thân nhân của nàng cũng đều ở kinh thành rộng lớn kia. Tất cả những gì mà nàng có cũng ở đó. Mà ác mộng cả đời này nàng không bao giờ quên cũng ở đó. Nếu như có thể, Lâm Vĩ Hi càng không muốn trở lại kinh thành. Bảo nàng trốn tránh cũng được, mà bảo nàng lừa mình dối người cũng được. Nàng trọng sinh một đời vốn không dễ dàng gì. Nàng không muốn gặp lại Cố Trinh Diệu và Cao Nhiên. Chỉ cần không nhìn thấy bọn họ, Lâm Vĩ Hi có thể tiếp tục lừa gạt mình rằng: Ngươi không có thất bại đến thế, ngươi có thể tìm một thành thị nhỏ an ổn để sống cuộc sống giàu sang nơi dân dã. Chỉ cần ngươi không nhìn thấy những người đã từng là người thân, bằng hữu, phu quân của ngươi là được. không phải bọn họ vứt bỏ ngươi, không phải bọn họ xem ngươi như đồng rách nát mà vứt đi.

Nhưng khi Cố Huy Ngạn nói "Về Yến vương phủ", ban đầu Lâm Vĩ Hi cực kỳ bài xích. Sau khi phát hiện mình không thể thỏa hiệp được, nàng đột nhiên bình thản trở lại. thật ra thì, nàng cũng không cam lòng.

không nói người khác, chỉ nói Thọ Khang đại trưởng công chúa. Lâm Vĩ Hi muốn trở về gặp lại ngoại tổ mẫu. Nàng là hải tử duy nhất của mẫu thân, mà Vệ thị mẫu thân nàng lại là con gái duy nhất của Thọ Khang công chúa. Mẫu thân đã qua đời từ lâu, bây giờ Lâm Vĩ Hi là huyết mạch duy nhất của Thọ Khang công chúa. Mà tình cảm của ngoại tổ mẫu với phò mã cũng không được tốt lắm. Lâm Vĩ Hi chỉ cần nghĩ tới bên người ngoại tổ mẫu đến một tiểu bối hầu hạ cũng không có thì vô cùng đau lòng. Cho dù là vì ngoại tổ mẫu, nàng cũng phải trở về.

Lâm Vĩ Hi dần dần bình tĩnh trở lại tới. Cố Huy Ngạn thấy Lâm Vĩ Hi nghĩ thông suốt, hần hải lòng nhìn nàng, sau đó lại tiếp tục cúi xuống xem thư tín, thuận tiện nói với Lâm Vĩ Hi: "Thánh chỉ sắc phong của Lâm Dũng, kim sách thiết khoán, còn có khế ước điền sản ruộng đất mà triều đình phân cho lúc phong hầu đều ở chỗ của ta. Nếu mấy ngày hôm nay ngươi không có việc gì làm, thì đối chiếu kiểm kê danh mục quà tặng đi. Có biết xem sổ sách danh mục quà tặng không?"

"Biết!." Từ nhỏ Lâm Vĩ Hi đã đi theo Thọ Khang công chúa chuẩn bị yến hội, lễ tết hàng năm. Lâm Vĩ Hi thăm nghĩ, lễ vật tặng vào hoàng cung của Yến vương phủ các người năm ngoái vẫn là tự tay nàng chuẩn bị đây này. Nếu biết có ngày hôm nay, lúc trước cần gì phải hao tâm tốn trí phí sức quản lý gia nghiệp, nên để toàn bộ sản nghiệp của Yến vương phủ thâm huyệt mới đúng.

"Vậy ngươi đi kiểm tra đi. Chờ sau khi tới kinh thành, ta sẽ đem khế đất đổi thành đất ở xung quanh kinh thành, ngày sau làm đồ cưới của ngươi."

Tài sản truy phong của Lâm Dũng bị cắt xén rất nhiều. Bộ lễ sắc phong hầu quá rõ ràng, không ai dám động. Nhưng trừ cái đó ra, khế ước điền sản ruộng đất, vàng bạc tự lợa bị mất rất nhiều. Cố Huy Ngạn vẫn biết trong quan trường có tình trạng tham nhũng nghiêm trọng, nhưng không nghĩ tới đã nghiêm trọng đến tình trạng này. Nếu không phải hần đột nhiên đi đường vòng đến phủ Thuận Đức, chỉ sợ chuyện này sẽ không giải quyết được gì. Huyện lệnh hôm nay một mực cẩn thận giải vây cho mình, sợ hần giáng tội. Nhưng Cố Huy Ngạn là người có địa vị gì, sao có thể nổi giận với những quan chức cấp thấp như thế. hần trực tiếp viết thư cho Trương Hiếu Liêm, Trương thủ phụ xử lý thủ hạ của hần ta như thế nào, Cố Huy Ngạn không xen vào, chỉ cần cuối cùng từ trong tay Trương Hiếu Liêm cầm kết quả tới là đủ.

Tuy nhiên những việc không được quang minh chính đại như thế này để hần giải quyết là được rồi. không cần thiết phải cho Lâm Vĩ Hi biết. Triều đình phân đất phong hầu cho Lâm Dũng có nhiều loại. Rất nhiều nơi chỉ là mang danh đất phong hầu thôi, thực tế thì Lâm Vĩ Hi không thể cầm trên tay được. Cố Huy Ngạn thay Lâm Vĩ Hi đem những văn tự này bán đứt để đổi đất xung quanh kinh thành. Tất nhiên những việc như thế này thì Lâm Vĩ Hi không làm được, nhưng nếu đổi sang danh nghĩa của hần, vậy thì cũng đơn giản.

Lâm Vĩ Hi suy nghĩ trong đầu một chút, đột nhiên sinh ra hứng thú: "Yến vương điện hạ, cái này đổi như thế nào? Mấy mẫu đất kia là bao nhiêu đất kinh thành?"

Cố Huy Ngạn buồn cười, trong mắt của hần tràn đầy ý cười, vừa bất đắc dĩ vừa trả lời nàng: "Yến tâm, ta còn không đến mức chiếm tiện nghi của ngươi, tất nhiên là một mẫu đổi một mẫu, đổi ngang nhau như ngày trước." Đây cũng không phải là đổi tương đương với nhau sao. Đất phong của Lâm Dũng là ở Thuận Đức. Đất đai ở Thuận Đức làm sao có thể so sánh với đất ở kinh thành? Lâm Vĩ Hi nghe xong, lập tức nhún gót tạ lễ với Yến vương, sợ hần đổi ý: "Tạ ơn Yến vương điện hạ."

Cố Huy Ngạn một tay để lên bàn gỗ, tâm tình thoải mái, mỉm cười nhìn Lâm Vĩ Hi: "Ngươi kháng cự việc lấy chồng như thế, ta còn nghĩ là ngươi không muốn nhắc tới đồ cưới đây."

"Hai chuyện này sao có thể giống nhau được." Lâm Vĩ Hi từ nhỏ đã quản gia, nàng quá hiểu sự ưu việt khi có tài sản riêng. Tuy nàng thật sự không muốn lập gia đình,, nhưng nếu chuẩn bị đồ cưới cho nàng, việc này thì không có vấn đề gì, hoàn toàn không cần để ý lòng tự ái của nàng.

Cố Huy Ngạn bị chọc cười, lần này hần thậm chí còn bật cười khẽ thành tiếng. Nếu như Chu Mậu Thành hoặc những thủ hạ trung thành khác, thấy tình cảnh này nhất định ngạc nhiên đến nỗi không khép miệng lại được. Nhưng Lâm Vĩ Hi vẫn còn chưa biết chuyện có thể để cho Yến vương cười khẽ một tiếng là việc khó khăn cỡ nào. Bây giờ nàng đang vội vã tìm cơ hội cáo lui. Cuối cùng có thể cầm truy phong của Lâm Dũng, bây giờ nàng cảm thấy hai bàn tay mình đang ngứa ngáy.

Cố Huy Ngạn thấy Lâm Vĩ Hi vội vội vàng vàng, hần cũng không làm khó thêm, chỉ vào chiếc hộp trên bàn, nói: "Đây là khế đất của phụ thân ngươi cùng văn tự bán mình của nha hoàn kia, ngươi cũng cầm luôn đi. trên đường không tiện mang quá nhiều nha hoàn, ta tìm một người cho ngươi trước, số còn lại thì tới kinh thành sẽ bổ sung sau."

Lâm Vĩ Hi không khách khí, nhanh nhẹn đi lên, đứng trước Cố Huy Ngạn nhận đồ vật. Lâm Vĩ Hi ôm hộp gỗ, hành một lễ của tiểu bối với Cố Huy Ngạn. Nàng đang muốn rời khỏi, đột nhiên nghe thấy Cố Huy Ngạn nhẹ nhàng băng quơ nói một câu: "Về sau nếu ngươi có oan ức gì, tới tìm ta là được, không cần nhân nhượng bất kì ai để bản thân mình chịu thiệt."

Lâm Vĩ Hi ngơ ngác, trong lòng hiện lên một suy đoán kinh người. Đôi mắt của nàng bất giác mở to, hiển nhiên là rất giật mình: "Ngài đã biết rồi?"

Cố Huy Ngạn không nói gì, hần trải rộng giấy Tuyên Thành ra, đôi tay thon dài tinh xảo cầm bút lông từ trên giá bút, hình như định viết hồi âm cho Trương Hiếu Liêm. Lâm Vĩ Hi im lặng không nói gì, thấy Cố Huy Ngạn chuyên chú mài mực trong khay, liền nhẹ nhàng lui xuống.

Sau khi từ thư phòng đi ra ngoài, một luồng không khí tươi mát thổi phả vào mặt, Lâm Vĩ Hi cầm hộp gỗ lê trĩu nặng trên tay, càng nhắc nhở là nàng đang sống, lúc này Lâm Vĩ Hi mới cảm giác được rõ ràng đó là sự thật.

đã lớn như thế này, và cũng đã sống hai đời, đây là lần đầu tiên có người nói với nàng "không cần nhân nhượng bất kì ai để bản thân mình chịu thiệt ". Lúc trước phụ thân, tổ mẫu, thậm chí phu tử của anh quốc công phủ, hạ nhân, đều từng người từng người nói với Lâm Vĩ Hi rằng: "Ngươi là đích trưởng tôn nữ, ngươi luôn phải giữ

phong thái của trường tử, để cho các muội muội phía dưới noi theo”. Thậm chí cả khi Lâm Vĩ Hi nàng gả cho người ta, nàng cũng miệt mài miệt mài quản lý gia nghiệp nhà chồng, vẫn muốn cố gắng như thế để được trượng phu của mình ghi nhận. Lâm Vĩ Hi đã bao giờ được sống cho chính mình? Nàng đã bao giờ được tùy hứng dù chỉ một lần?

Đôi mắt sáng như châu ngọc của Lâm Vĩ Hi chẳng biết tại sao lại hơi ươn ướt. Thì ra hôm nay Yến vương đi ra ngoài là vì chuyện của nàng, không chỉ xử lý cả nhà Lâm đại nương cùng Lý Đạt, còn lấy lại phong thưởng của Lâm Dũng từ chỗ của huyện lệnh thay nàng.

Đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được cảm giác được người khác che chở, bảo vệ là như thế nào. Lúc trước Cao Nhiên không hề làm gì mà có thể được thế tử anh quốc công phủ, huynh đệ trong tộc, thậm chí biểu huynh biểu đệ luôn ân cần chăm sóc. Khi đó Lâm Vĩ Hi chẳng thèm để ý. Nàng cũng không phải không có tay, những thứ này chính nàng cũng có thể lấy được, cần gì phải cần bọn họ đến làm người tốt? Nhưng bây giờ Lâm Vĩ Hi cũng đã biết, hai việc này không hề giống nhau.

Chỉ riêng sự quan tâm đó thôi, thì không phải cố sức tranh đoạt là có thể so sánh. Mặc dù trên lý thuyết đều giống như nhau là đạt được thứ mình muốn.

Yến vương không dừng lại quá lâu ở huyện thành, chờ sau khi chuẩn bị đầy đủ đồ đạc dùng ở trên đường, Yến vương liền hạ lệnh lên đường, đi về phía kinh thành. Dự định ban đầu của Yến vương chỉ là đi một chuyến đến phủ Thuận Đức, sau khi đưa hài cốt của Lâm Dũng nhập thổ, thì cưỡi ngựa đuổi theo đại quân khai hoàn hồi triều. Nhưng trong đội ngũ lại tăng thêm Lâm Vĩ Hi, kế hoạch đuổi theo quân đội tất nhiên không thực hiện được. Việc Yến vương không có mặt trong đại quân cũng không che giấu được. đã thế, Cố Huy Ngạn dứt khoát viết thư về kinh thành, nói rõ hướng đi của mình, sau đó thì đưa Lâm Vĩ Hi đi về phía kinh thành.

Đối với Cố Huy Ngạn thì đây là cố gắng đi chậm rãi, nhưng đối với Lâm Vĩ Hi, người chưa từng đi xa nhà, thân thể còn không tốt lắm mà nói, hành trình như này vẫn là có chút quá sức.

Mấy ngày trước Lâm Vĩ Hi còn có thể chịu đựng được, sau đó tại một dịch trạm, Lâm Vĩ Hi cuối cùng không chịu được nữa, khi màn đêm buông xuống thì bị sốt cao, mê man không dậy nổi.

Bởi vì Lâm Vĩ Hi sinh bệnh trên đường, đoàn người Yến vương bị trì hoãn khá lâu. Chờ bọn họ trở lại kinh thành, đã là tháng ba rồi.

Hôn lễ của Cố Trình Diệu cùng Cao Nhiên, đã qua một tháng.

Lâm Vĩ Hi ốm yếu tựa ở toa xe bên trên, bên ngoài truyền đến tiếng hạ nhân vấn an: "Lâm cô nương, đã đến phủ Yến vương rồi."

Lâm Vĩ Hi được nha hoàn nâng đỡ, cẩn thận từng chút đi xuống xe ngựa, lại một lần nữa đứng trước toà phủ đệ rộng lớn hoa lệ này.

Yến vương phủ, nàng đã trở về.

Tác giả có lời muốn nói:

Trước đó đem dòng họ mẫu thân của nữ chính làm lẫn lộn. Mẫu thân nữ chính họ Vệ, không phải họ Thẩm. Ta đã kiểm tra toàn bộ phía trước một lần, đem chỗ viết sai đều thay thế, nếu có bỏ sót xin mọi người chớ trách.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thứ muội

"Hôm nay vương gia trở về, phía tiền viện đã kiểm tra sắp xếp chưa?"

"Thế tử phi yên tâm, lão nô tự mình đã đi xem ba bốn lần rồi, cái nô tài chỗ nào cũng đều cẩn thận làm việc, không dám lơ là."

Cao Nhiên thờ phào nhẹ nhõm: "Thế thì tốt, đây là lần đầu tiên Yến vương hỏi phủ, một lúc nữa ta còn muốn ra phía trước để đón cha chồng, bất kể như thế nào đi nữa cũng không được phạm sai lầm."

Đào ma ma vâng một tiếng, nói: "Thế tử phi yên tâm, từ ngày ngài vào cửa đến nay có việc nào là không làm cẩn thận chu đáo đâu. Mà ngài lại đối xử rộng rãi với mọi người, thương cảm lão bộc, miễn đi việc khổ cực cho bọn họ. Lại còn theo tháng phát ngân lương, gọi là cái gì nhỉ... À đúng rồi, lương hưu. hiện tại trong vương phủ từ trên xuống dưới có ai là không gọi ngài là bồ tát, trên đời này không còn có người thập toàn thập mỹ như ngài nữa đâu. Yến vương mặc dù quyền cao chức trọng, nhưng rất minh bạch công bằng. Ngài đem vương phủ quản lý tốt như vậy, điện hạ gặp ngài, chỉ có vui mừng thôi."

Cao Nhiên nghe được lời này thì không phản bác, mà đối với nhũ mẫu hơi cáu gắt: "Đào ma ma người nói cái gì đó, ta nào có thập toàn thập mỹ như thế. Đừng nói như vậy, để cho người ta nghe được sẽ chê cười."

"Sao lại chê cười chứ! Lão nô mặc dù là nhũ mẫu của người, nhưng những lời này thật sự không phải là lão nô khoe khoang. Lúc thế tử phi còn là tiểu thư thì đã người gặp người khen. Học đàn có thể khảy ra giai điệu tươi mới vui vẻ, học cờ có thể nghĩ ra loại cờ mới là cờ ca rô. Khi đi theo lão phu nhân lễ Phật, ngài cũng có thể vô sự tự thông, thuận miệng nói ra sự huyền diệu của Phật lý. Lúc ngài mới mười tuổi còn giảng giải điển tịch cho tiểu thiếu gia, cái gì Trảm Hương cứu mẹ (*), Ông lão đánh cá và con cá vàng, ngài khi đó mới được bao nhiêu tuổi, vậy mà đã có thể nghĩ ra điển tịch như vậy. Tiên nữ trên trời chuyển thế cũng sẽ không hoàn mỹ hơn ngài đâu. Thế tử phi, không phải lão nô là người duy nhất nói như vậy, nha hoàn ma ma ở quốc công phủ đều biết ngài là Cửu Thiên huyền nữ chuyển thế đây. Tiếc rằng xuất thân của ngài hơi kém một chút, nếu không, làm sao đến mức ủy khuất làm kế thất!"

(Cười ia với bà ma ma này)

Tuy ngoài miệng Cao Nhiên khiêm tốn, nhưng lúc Đào ma ma nói nàng ta cũng không ngăn cản, chỉ là mỉm cười lắng nghe, đến khi nghe được xuất thân với kẻ thất, thì nụ cười của Cao Nhiên đột nhiên cứng ngắc lại một chút, nhưng sau đó thì lập tức lại thoải mái. Xuất thân thấp hèn thì thế nào, là thứ nữ thì thế nào, đích thứ xưa nay không phải là điều kiện tiên quyết đánh giá một nữ tử, chỉ cần nàng gả cao, là đích hay thứ thì có làm sao?

Hơn nữa, cho dù là đích nữ cũng chưa chắc có thể sống tốt, xuất thân cao quý nhưng không được phu quân yêu thích mình, cũng sẽ tự đi tìm đường chết mà thôi.

Cao Nhiên không muốn nghĩ tới một người khác vào ngày quan trọng như thế này, sẽ tạo thành điềm xấu. Sắc mặt Cao Nhiên chợt trầm xuống, lạnh như băng nói với Đào ma ma: "Đào ma ma, người đừng quá phận. Tỷ tỷ là trưởng tỷ của ta, lại còn là nguyên phối của thế tử. Người chết lớn nhất, ta vẫn luôn ngưỡng mộ Hi tỷ tỷ. Ta biết người không có ý này, nhưng nếu bị thế tử cùng những người khác nghe được, khó tránh khỏi cho rằng một thứ nữ như ta lại bất kính với đích tỷ đã khuất, dẫn đến phiền toái. Loại lời nói thế này lần sau không được nói nữa, biết chưa?"

Đào ma ma cùng nha hoàn hồi môn của Cao Nhiên tức giận bất bình, Ngưng Phù nói: "Thế tử phi, lúc đại tiểu thư còn ở nhà đã đối xử không tốt với ngài, chờ sau khi lấy chồng thì càng mặt cao hơn đầu, nhưng dù thế ngài vẫn luôn tươi cười niềm nở chào đón, thực lòng kính trọng nàng ta là tỷ tỷ. Cũng bởi vì tiểu thư ngài quá lương thiện, nên mới luôn bị người khác khi dễ."

"Được rồi, đừng nói nữa." Cao Nhiên nhàn nhạt cắt ngang lời nói của bọn nha hoàn: "Vương gia xa nhà ba năm, hôm nay là lần đầu tiên trở về, chúng ta phải sắp xếp mọi việc sẵn sàng. Xe ngựa của vương gia cũng sắp tới, các người theo ta đến nhị môn chờ xem."

Đào ma ma cùng Ngưng Phù lên tiếng, diu Cao Nhiên đi về hướng cửa Thủy hoa. Đào ma ma vừa đi vừa lải nhải: "Ba năm rồi Yến vương chưa trở về kinh lần nào. Chờ vương gia trở về nhìn thấy trong phủ được quản lý ngay ngắn rõ ràng, nhất định sẽ cảm thấy rất may mắn khi cưới được một cô nương lạnh lợi như ngài làm con dâu. Theo lão nô thấy, trên đời này chỉ cần là người mắt sáng, không bị thành kiến đích thứ che mờ mắt, thì đều sẽ thích Tam tiểu thư."

không đợi Cao Nhiên lên tiếng, Ngưng Phù đã cướp lời trước: "không phải sao, thế tử phi quả thực là tiên nữ chuyển thế, không ai là không thích. Chỉ đáng tiếc vương gia trên đường đi bị chậm trễ, không về dự được đại hôn của thế tử cùng thế tử phi."

nói đến đây Đào ma ma cũng rất tiếc nuối, lập trường của bà ta nghiêng về Cao Nhiên, tất nhiên cảm thấy Cao Nhiên cái gì cũng tốt. Mà người gia chủ Yến vương này không thể dự được hôn lễ của Cao Nhiên tất nhiên là một nỗi tiếc nuối vô cùng, nhưng cái tiếc nuối này không phải là Cao Nhiên, mà là Yến vương phủ.

Đào ma ma thấy hai bên đường đi không có người, lặng lẽ nói với Cao Nhiên: "Thế tử phi, nghe nói vương gia vốn là gấp gáp trở về tham gia đại hôn của thế tử. Ngài ấy cố ý rời khỏi quân đội đơn độc đi một mình chính là vì việc này. Đều do trên đường đi một nữ nhi của thuộc hạ ngã bệnh, lúc này mới chậm trễ hành trình của vương gia."

Lúc đầu Cao Nhiên cảm thấy ở Yến vương phủ nghị luận về Yến vương là không thích hợp, nếu như bị người khác nghe được có lẽ sẽ nói xấu. Nhưng việc phụ mẫu nhà trai không có mặt ở hôn lễ đúng là cái gai trong lòng Cao Nhiên. Bây giờ nàng ta nghe được nguyên do trong đó, Cao Nhiên vô cùng hiểu kị, nàng ta không báo Đào ma ma dừng lại, mà là tùy ý để bà ta tiếp tục nói.

"Con gái của thuộc hạ? Đây là ai, vì sao lại có mặt trong đội ngũ của vương gia?"

"Lão nô không biết, nghe nói là một bé gái mồ côi, phụ thân của nàng ta vì cứu vương gia mà chết. Lúc này vương gia mới thỉnh chỉ cho nàng ta một thanh danh. Thời gian trước chuyện này trong kinh thành truyền ra rất nhiều, gọi là... A, đúng, Trung Dũng hầu."

Cao Nhiên nghe đến đó thì đã không còn hứng thú, một bé gái mồ côi cha mẹ, đến kinh thành nương tựa ở vương phủ, sắp trình diện với tiểu bạch hoa lên sàn diễn. Cao Nhiên chỉ nghe đến đó, trong đầu đã tưởng tượng người sắp đến là loại người như thế nào.

Từ kiếp trước Cao Nhiên đã thế phải gả cho phú nhị đại, hôn lễ cũng phải đặc biệt long trọng, nhất định phải vượt qua các bạn cùng học. Đáng tiếc mộng tưởng gả cho phú nhị đại ở kiếp trước còn chưa thực hiện được thì nàng ta đã xảy ra chuyện. Cao Nhiên sau khi xuyên không thì phát hiện bản thân cũng thành bạch phú mỹ, nàng ta vui vẻ vô cùng. Cao Nhiên âm thầm may mắn bản thân có thể xác của tiểu hải tử mà linh hồn là trưởng thành. Nếu không thì nàng ta tuyệt đối bị quốc công phủ cái nơi giam thấp nàng cao mãi dần mà chết.

Về sau đích mẫu ác độc của nàng ta tự mình gây nghiệt chết rồi, người đoạt nhân duyên của nàng ta là Cao Hi cũng bị nghiệp quật, không được trọng phu sủng ái, đã chết sớm nhường lại vị trí kia cho nàng ta. Cao Nhiên giống như mọi nhân vật nữ chính khác, thân phận thứ nữ chỉ để rèn luyện, cuối cùng nàng ta vẫn có thể gả cho trọng phu có quyền có thế, ở trong một phủ đệ sang trọng, cái này so sánh với những phú nhị đại kiếp trước thì lợi hại hơn nhiều.

Cao Nhiên cực kì hài lòng với kiếp sống trọng sinh nghịch tập của mình, việc phụ mẫu nhà trai không có mặt ở hôn lễ chỉ là một tiếc nuối nhỏ nhỏ mà thôi. Cao Nhiên vốn cho rằng Yến vương để ý thân phận thứ nữ của chính mình, hiện tại xem ra, đây rõ ràng chỉ mới là màn dạo đầu. Mà nhân vật của màn dạo đầu kia chính là tiểu bạch hoa sắp đến.

Kịch bản này mới quen thuộc làm sao. Nhân vật nam nữ chính trải qua vô vàn trắc trở cuối cùng cũng được ở cùng một với nhau. Vừa mới thành hôn, thì có một nữ tử phụ mẫu đều mất, tổ tiên có ân đến đây sống nhờ. Sau đó nữ tử này phần lớn sẽ còn đối với Cố Trình Diệu vừa gặp đã yêu, bị phú quý của vương phủ làm mờ mắt, muốn làm thiếp cho Cố Trình Diệu.

Nghĩ đến đây, nụ cười bên miệng Cao Nhiên càng thêm dịu dàng, mà ánh mắt lại ngập tràn sắc nhọn cùng sự công kích.

Cao Nhiên mang theo đông đảo nha hoàn và ma ma đứng ở cửa thủy hoa chờ, Cao Nhiên như vàng trắng sáng. Nàng ta đứng ở đầu tiên trong đám người, tư thế phu nhân đoan trang cao quý. Nàng ta đứng ở cửa một lúc, đội ngũ xe ngựa của Yến vương mới thông thả đi tới, đông đảo quân sĩ vây quanh ở chiếc xe ngựa thứ hai, cẩn thận cảnh giác hộ tống xe ngựa. Mã phu cẩn thận dè dặt đánh xe từng tí một. Toa xe ngựa bé nhỏ bỗng nhiên lay động một chút, xa phu lập tức bị đám người xung quanh tròn mắt liếc nhìn.

Xa phu lập tức xin lỗi với người bên trong. Cao Nhiên nhìn đến đây, nụ cười bên miệng càng sâu, mơ hồ hiện ra sự thắng lợi nằm ở trong tay. Chờ xe ngựa cẩn thận dừng lại hẳn, Chu Mậu Thành gõ gõ cửa xe, nói: "Lâm khuê nữ, đã đến nơi rồi. Cháu có còn khó chịu không?"

Trong xe phát ra một chút thanh âm, một đôi bàn tay trắng nõn xốc rèm che lên, một nữ tử trắng nõn thanh tú xuất hiện ở trước mặt mọi người. Cao Nhiên nhìn người

tới thì lo đến. Quả nhiên, con nhà nghèo thì có thể có khả năng gì. Loại người này, xách gậy cho nàng ta cũng không xứng, sao có thể tranh đoạt với nàng ta được?

Cao Nhiên vừa mới đi tới một bước, đang muốn nói chuyện, thì thấy nữ tử kia xách nhẹ váy nhảy xuống xe ngựa, sau đó liền quay lại nâng một người khác.

Màn xe lại một lần nữa xóc lên, một nữ tử khác chài song nha kế vịn một cô nương xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Mọi người đứng chờ ở nhị môn bên trong vương phủ thấy người tới, không khỏi đều hít sâu một hơi.

Các nàng nhìn nữ tử đầu tiên xuống xe thì không ít người đều sinh lòng coi thường. Dạng này mà cũng làm trễ nải hành trình của vương gia? Cũng chỉ đến như thế thôi. Nhưng mà trên thực tế đây chẳng qua chỉ là một nha hoàn, chờ chính chủ đăng sau ra sân, các nàng nhìn thấy dung mạo của Lâm Vĩ Hi, rất nhiều người trở mặt tại chỗ, miệng đều vô thức há hốc ra.

Ai ai cũng đều yêu thích cái đẹp. Nhưng khi bình chọn mỹ nhân thì mỗi người một ý. Mỗi người đều có một cách nhìn khác nhau, không ai giống ai cả. Có người thích diễm đam đáng yêu, có người lại thích đoan trang hào phóng. Nhưng vị đang chậm rãi từ trên xe ngựa đi xuống này, cho dù là người bất bệ nhất, cũng không thể nói được chỗ nào của nàng không xinh đẹp.

Đó là một loại đẹp đến cực đoan, cực đoan không còn gì để diễn tả. không phải đẹp, mà là quá xinh đẹp! Người trong vương phủ nhìn đến ngây ngốc, Cao Nhiên nhìn từ mặt đến tư thái của Lâm Vĩ Hi, lại quét xuống đôi hài của nàng, hàng mày bất chợt nhăn lại.

Lâm Vĩ Hi bị cuộc hành trình tra tấn, cả người tiêu tụy không chịu được, tinh thần cực kém. Nếu như có thể, Lâm Vĩ Hi không hề muốn mình suy yếu như này mà lộ diện trước mặt những người ở phủ Yên vương. Đáng tiếc thân thể của nàng không chịu được giày vò. Lâm Vĩ Hi bị tra tấn không còn cách nào khác, trong lòng cam chịu, cứ như vậy mà đi. Dù sao đám người ở Yên vương phủ cũng không biết nàng là ai.

Lâm Vĩ Hi được hai nha hoàn cẩn thận từng li từng tí dìu xuống đất, quân sĩ hộ tống xe ngựa nhìn chăm chăm động tác của Lâm Vĩ Hi, thấy nàng bình an đứng trên mặt đất, bọn hắn mới dám buông lỏng tâm tư. Áo choàng bọc kín mít cả người Lâm Vĩ Hi, người nàng nhìn đầu tiên chính là thứ muội Cao Nhiên của mình.

A! Mới có mấy ngày không gặp, mà thứ muội của nàng dường như thay da đổi thịt rồi, thay đổi đến nỗi nàng cũng không dám nhận đây là thứ muội của mình.

Cao Nhiên cũng nhìn thấy ánh mắt của Lâm Vĩ Hi, nàng ta cùng Lâm Vĩ Hi nhìn nhau trong một cái chớp mắt. Cao Nhiên thu lại sự khó chịu trong lòng, miệng cười dịu dàng đi xuống bậc thang, muốn cầm tay của Lâm Vĩ Hi: "Vị này chính là khách quý mà cha chồng nhắc đến trong thư rồi! cô nương xưng hô như thế nào?"

Lâm Vĩ Hi lạnh mặt tránh bàn tay của Cao Nhiên, khuôn mặt hờ hững lãnh đạm, giọng nói lạnh băng không có cảm xúc gì: "không dám, ta họ Lâm, thế tử phi gọi ta là Vĩ Hi là được rồi."

thì ra gọi là Lâm Vĩ Hi... Trong lòng Cao Nhiên thầm ghi nhớ cái tên này, lập tức lại bày ra tư thế của chủ mẫu đương gia, rộng lượng cười nói: "Lâm cô nương vừa tới, chỉ e là còn sợ người lạ. Muội muội không cần sợ, cứ coi vương phủ xem như là nhà của mình là được rồi. Nếu muội muội còn cần gì, cứ trực tiếp nói với ta là được."

"Thế tử phi, cha mẹ ta chỉ có một đứa con gái duy nhất là ta. Ta không làm nỗi muội muội của người đâu." Vẻ tươi cười trên mặt Lâm Vĩ Hi không thay đổi, đôi mắt nặc dù khẽ cong lên nhưng tiếng nói lại ẩn chứa sự lạnh lùng: "Ta cũng không có huynh đệ tỷ muội, cũng không quen cùng người xưng tỷ gọi muội, người cứ gọi tên của ta đi."

Dám gọi nàng là muội muội. Cao Nhiên có khả năng đó sao.

Bị đối xử lạnh nhạt lặp đi lặp lại nhiều lần, về ôn hòa rộng lượng trên mặt Cao Nhiên cũng không duy trì được nữa. Trong lòng nàng ta hừ lạnh, quả nhiên là con nhà nghèo, cả người chỉ thấy mùi hủ lậu, không nhiệt tình rộng rãi. Nhưng càng là như thế, Cao Nhiên càng phải nhiệt tình đối đãi. Để đám người trong phủ nhìn vào mới biết là ai hơn ai.

Chu Mậu Thành nghe được lời nói của Lâm Vĩ Hi thì cảm thấy không ngoài ý muốn chút nào. hắn biết ngoại trừ vương gia thì không ai có thể thoát khỏi lời nói cay nghiệt của nha đầu này. Bất quá dù sao cũng đã chăm sóc cả một quãng đường dài, Chu Mậu Thành vẫn biết Lâm Vĩ Hi ngoài miệng chính người không chút lưu tình, nhưng tâm địa lại vô cùng tốt. hắn sợ thế tử phi gây khó dễ cho Lâm Vĩ Hi, thế là dótir trước nói: "Thỉnh an Thế tử phi! Vương gia vốn muốn đưa Lâm nha đầu đầu hồi phủ, nhưng trong cung triệu gấp, vương gia đành phải tiến cung diện thánh. Điện hạ phân phó cho thuộc hạ đưa nàng trở về. Thuộc hạ phải đến tiền viện để bái kiến thế tử, thân thể của Lâm nha đầu vốn không tốt, trên đường đi còn bị sinh bệnh, còn phải nhờ thế tử phi đề ý cho."

Chu Mậu Thành tuy là người thô kệch, nhưng đều là những người đi theo bên người Yên vương, công phu nói chuyện với người cũng học được không ít. Những lời nói này của hắn nghe qua thì thấy lễ độ nhún nhường, nhưng nói gần nói xa đều lộ ra Yên vương coi trọng Lâm Vĩ Hi, câu nói cuối cùng "Còn nhờ thế tử phi đề ý cho", nặng nhẹ ở trong đó thì biết là được rồi.

Cao Nhiên nghe thấy thế là hiểu, trong lòng càng cảm thấy không thoải mái. một bé gái mồ côi không có cha không có mẹ, không phải chỉ dựa vào có được khuôn mặt đẹp một chút sao? Nào có thể so sánh được với chính mình có thân phận có giáo dục có gia thế? Cao Nhiên âm thầm mĩa mai những người thô kệch này không có ánh mắt, không phân biệt được đâu là châu ngọc đâu là cát sỏi. Cao Nhiên nghĩ thế nhưng trên mặt vẫn rất khách khí từ biệt đám người Chu Mậu Thành, sau đó thân thiết mời Lâm Vĩ Hi vào nhà.

trên đường đi Cao Nhiên hỏi han ân cần, tư thái của đương gia chủ mẫu được nàng ta thể hiện hết sức thuần thực và nhuần nhuyễn, mà Lâm Vĩ Hi vẫn một mực lạnh lùng lãnh đạm. Cao Nhiên cảm lo sợ trên tay, tự hạ thấp địa vị ở trên mà nói chuyện. Trong lòng Cao Nhiên thấy ghen uất cực kỳ, nàng ta tiếp tục cùng Lâm Vĩ Hi đi trong Yên vương phủ, bên trên hành lang là rường cột chạm trổ tinh xảo, chỉ cần khẽ quay đầu là có thể nhìn thấy một bên khuôn mặt tinh xảo của Lâm Vĩ Hi. Cao Nhiên nhìn gương mặt nhìn nghiêng của của Lâm Vĩ Hi, đột nhiên sinh ra một cảm giác cực kỳ hoang đường.

Dường như người đi bên cạnh nàng ta không phải là bé gái mất cha mất mẹ, tìm nơi nương tựa kinh thành Lâm Vĩ Hi, mà là Cao Hi người từ nhỏ đã ở vị trí cao sang!

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thế tử

Cao Nhiên bị ý nghĩ này của mình làm giật mình kêu lên, Lâm Vĩ Hi phát hiện được ánh mắt của người bên cạnh, nghiêng mặt qua hỏi: "Sao vậy?"

Trái tim của Cao Nhiên đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài. Nàng ta nhìn người trước mặt hoàn toàn khác biệt với Cao Hi, cười thầm mình thật sự là suy nghĩ nhiều. Bất kể thân phận hay tướng mạo, tính cách của Lâm Vĩ Hi đều không hề giống với Cao Hi, huống chi Cao Hi đã chết rồi. Cao Nhiên thậm chí còn tự tay thấp một nén hương ở linh đường của Cao Hi đấy.

Cao Hi ý vào ngoại tổ mẫu cướp nhân duyên của người khác cuối cùng vẫn bị báo ứng, không phải là của mình thì có cướp cũng vô dụng. Mà nữ tử trước mắt này, ngoại trừ khuôn mặt thì không có bất kỳ chỗ nào không thích hợp. Lâm Vĩ Hi cũng chỉ là là hòn đá lót trên con đường độc sủng của Cao Nhiên mà thôi.

Cao Nhiên trấn định trong lòng, cười nói với Lâm Vĩ Hi: "Quãng đường này xe ngựa mệt mỏi, Lâm cô nương chịu không ít khổ rồi? Nhưng mà đến vương phủ thì tốt rồi, ta đã phân phó cho hạ nhân bày tiệc tẩy trần cho Lâm cô nương, sau đó Lâm cô nương đã có thể nghỉ ngơi rồi."

Cao Nhiên nói xong, liền cho người đi chuẩn bị chần đêm mới tinh cho Lâm Vĩ Hi. Lâm Vĩ Hi ngắt lời Cao Nhiên, nói: "Thế tử phi khoan đi đã, đồ dùng ăn mặc ngủ nghỉ ta đã tự mang theo, một lát nữa Chu thúc sẽ đến tiễn viện chuyển vào, không cần thế tử phi thu xếp. Còn việc ta tạm trụ ở sân nào... Yên vương điện hạ nói tự ngài ấy có sắp xếp. Thế tử phi không cần lo đâu."

Lâm Vĩ Hi từ đầu đến chân đều để lộ ra vẻ không phối hợp, không cho Cao Nhiên xưng tỷ gọi muội, không cần Cao Nhiên chuẩn bị chần màn đêm gối. Bây giờ đến chỗ ở cũng không muốn để Cao Nhiên nhúng tay vào. Cao Nhiên mặc dù vẫn tươi cười, nhưng khóe miệng cứng nhắc đã tiết lộ tâm tư chân thực của nàng ta. Đào ma ma đi phía sau Cao Nhiên đã có chút không vui. Trái ngược việc luôn phải chịu ảm ức nhà mẹ đẻ, từ khi Cao Nhiên tới Yên vương phủ, chẳng những làm chủ được tất cả mọi việc, mà thế tử cũng rất yêu thương Cao Nhiên. Những hạ nhân như Đào ma ma giống như nước lên theo thuyền, dần bắt đầu kiểu căng, hiện tại một bé gái mồ côi vừa tới đã dám cho thế tử phi sắc mặt không tốt. Nàng dựa vào cái gì?

Trong lòng Đào ma ma oán giận, lập tức không nặng không nhẹ chọt một câu: "Thế tử phi là chủ mẫu đương gia, toàn bộ mọi việc to nhỏ trong vương phủ đều cần đến bàn tay của thế tử phi, Lâm cô nương nói như vậy, nghĩa là việc ăn mặc ngủ nghỉ đều không cần thế tử phi của chúng tôi hỏi đến. Có lẽ gia cảnh nhà cô nương chắc giàu có lắm, nên mới có thể chuẩn bị sẵn tất cả chi phí?"

"Đào ma ma." Cao Nhiên ôn nhu quát khẽ, trong mắt lộ ra trách cứ, "Lâm cô nương là khách."

Lâm Vĩ Hi cười thầm, hèn chi Cao Nhiên có thể thành công lấy thân phận thứ nữ thượng vị, thành công gả cho tỷ phu, lời nói và việc làm của Cao Nhiên quả nhiên cao tay. Câu nói vừa rồi rõ ràng là có ý trách móc, nhưng chỉ cần một câu "Lâm cô nương là khách." Lập tức chứng thực Lâm Vĩ Hi có tình gây sự, rõ ràng gia cảnh đã bần hàn mà lòng còn cao hơn trời.

Lâm Vĩ Hi ôm lõ sừa nhỏ trên tay, che miệng khẽ ho hai tiếng, chờ sau khi ho xong gương mặt Lâm Vĩ Hi nhuộm đỏ không bình thường, càng trở nên xinh đẹp khiếp người, mà giọng nói ngược lại đầy vẻ thờ ơ: "Cũng không giàu lắm, cha ta được sắc phong là nhất đẳng Trung Dũng Hầu, có trong tay trăm ngàn mẫu ruộng tốt, hiện tại phụ thân chỉ còn lại một giọt máu duy nhất là ta, tuy không dám so sánh với hoàng tôn quý tộc, nhưng không cần lo cái ăn cái mặc của bản thân."

Uyển Nguyệt không hổ là nha hoàn được phu nhân huyện lệnh ti mỉ dạy dỗ, thấy tình cảnh này lập tức vây quanh Lâm Vĩ Hi nói: "Tiểu thư nhà chúng tôi mặc dù tuổi nhỏ đã mất chỗ dựa, nhưng là thiên kim nhà hầu gia danh chính ngôn thuận. Trung Dũng hầu vì nước hi sinh, chí trung chí hiếu, tiểu thư chúng ta là con gái duy nhất của Trung Dũng hầu, là hậu nhân của anh hùng trung liệt."

Cao Nhiên nghe đến đó sắc mặt thật khó coi, nàng ta lại quên mất Lâm Vĩ Hi còn có một người cha là Hầu gia trên danh nghĩa, nếu ở thời hiện đại, đây chính là con của liệt sĩ, dù đến trường hay học nghề đều được sự quan tâm đặc biệt. Còn ở cổ đại càng thêm chú trọng danh dự cùng tông tộc thì càng khó mà nói.

Trung Dũng hầu chỉ là Hầu gia trên danh nghĩa, không có phủ đệ cũng không có thực quyền. Nhưng hấn lại hy sinh vì nước, nếu như Lâm Vĩ Hi là con trai, dựa vào danh Trung Dũng của cha, ngày sau dù là tông quân hay ra làm quan thì con đường thăng tiến nhanh như vũ bão. Dù cho Lâm Vĩ Hi chỉ là một cô nương, dựa vào danh dự và tài sản mà Trung Dũng hầu lưu lại cũng đủ cho nàng cả đời cơm áo không lo. Mà Đào ma ma vừa rồi lại có ý định muốn dẫn mất Lâm Vĩ Hi... Sắc mặt Cao Nhiên khó coi, nhưng nhanh chóng được che giấu dưới nụ cười trên môi, nàng ta vờ như tức giận, nói: "Đào ma ma, Lâm cô nương là hậu nhân của Trung Dũng hầu, ta vẫn luôn cực kì ngưỡng mộ, bây giờ nhìn thấy Lâm cô nương mừng còn không kịp, người làm miệng cái gì?"

Đào ma ma cúi đầu vâng dạ, thối lui về phía sau Cao Nhiên. Lâm Vĩ Hi im lặng đứng đấy, dáng vẻ như không liên quan đến mình, thấy màn kịch vừa rồi vuốt nhẹ ống tay áo, sau đó ngẩng đầu nhìn cột trụ hành lang sơn màu đỏ thắm trong vương phủ, chậm rãi nói: "Ta vừa tới kinh thành cũng không hiểu được quy củ trong kinh thành, nên trên suốt đoạn đường đi không dám nhiều lời. Tuy nhiên nhìn cách làm việc của người hầu cận Thế tử phi, thì ra trong kinh thành nói sai cũng không cần trừng phạt sao? Dù nô tài đang cay nghiệt với khách khứa nhưng chỉ cần chủ nhân nói một câu là có thể cho qua."

Nụ cười của Cao Nhiên chọt cứng nhắc ở trên mặt: "Lâm cô nương..."

Lâm Vĩ Hi quay đầu lại, không lo không sợ mà nhìn Cao Nhiên: "Như thế nào, thế tử phi còn muốn dạy ta cái gì sao?"

Cao Nhiên bị ánh mắt thần nhiên coi thường của Lâm Vĩ Hi làm ghen đến tức ngực, sau khi nhìn nhau một lát. Cuối cùng Cao Nhiên cũng không dám mang tiếng xấu là cay nghiệt với con gái của liệt sĩ, mặt âm trầm nói: "Đào ma ma, ta quá dung túng người rồi, làm cho người không biết trời cao đất rộng nữa? Còn không mau xin lỗi với Lâm cô nương."

Đào ma ma trở mặt, từ khi bà ta theo Cao Nhiên đi vào Yên vương phủ, so sánh đãi ngộ với anh quốc công phủ quả thực trên trời dưới đất, bà ta đã quen làm một ma ma của đương gia chủ mẫu uy phong. Bây giờ bảo bà ta phải nói lời xin lỗi với một tiểu cô nương mười sáu tuổi, trước mặt đồng đảng hạ nhân, chẳng khác gì đang làm bà ta xấu mặt. thật ra Đào ma ma có chút coi thường Lâm Vĩ Hi, đây không phải chỉ là đứa con gái nhà quê thôi sao? Dù cho cha của nàng dựa vào vương gia mà được phong hầu, cũng không thể biến Lâm Vĩ Hi từ một cô thôn nữ thành thiên kim tiểu thư vàng thật giá thật được. Đào ma ma không thể tin nổi nhìn về phía Cao Nhiên, chạm tới ánh mắt của Cao Nhiên, Đào ma ma ỉu xiu, khẽ hành lễ nhận lỗi với Lâm Vĩ Hi: "Là lão nô ngao mạn, không biết phép tắc xúc phạm

Lâm cô nương. Mong Lâm cô nương thứ tội cho lão nô."

Chiếc cảm thon gọn của Lâm Vĩ Hi cũng không động đậy, đôi mắt sụp xuống nhìn Đào ma ma, đứng tư thái ở trên cao nhìn xuống, giọng nói cũng bình thản nhẹ nhàng: "Đứng lên đi. Lần này do người chỉ nói năng không lễ phép với ta, nể mặt Yến vương điện hạ ta bỏ qua cho người. Nhưng nếu lần sau người còn dám nói điều không hay về Trung Dũng hầu, tức là bất kính với người đã hi sinh anh dũng vì triều đình, thì không ai có thể che chở cho người được nữa."

Sau khi nói xong, Lâm Vĩ Hi lười nhìn Đào ma ma với Cao Nhiên, đi thẳng về phía trước. Cao Nhiên từ sau khi gả vào Yến vương phủ hiếm khi bị người ta bỏ mặc như thế này, nàng ta lặng người một chút, trong mắt dấy lên lửa giận, nhưng cuối cùng vẫn nén lại, nhanh chân đuổi theo Lâm Vĩ Hi.

"Lâm cô nương, nếu người không muốn sắp xếp sân viện, vậy người bây giờ muốn đi đâu?"

Lâm Vĩ Hi dừng một chút, bước chân chậm dần, suýt nữa nàng đã quên, đây là lần đầu tiên nàng đến Yến vương phủ mà, lẽ ra không biết đường mới phải. Lâm Vĩ Hi che giấu thất thố của mình, khẽ ho một tiếng, nói: "Làm phiền thế tử phi dẫn ta đi đến phòng dành cho khách. Yến vương có đại ân với ta, ta cũng nên chờ điện hạ trở về thỉnh an ngài mới được."

Cao Nhiên không còn lời nào để nói, trong khoảnh khắc ngăn ngui, đánh giá của Cao Nhiên đối với Lâm Vĩ Hi có thể nói đã kém lại càng kém hơn. Nàng ta hiện tại đã biết rõ, đây không phải là một tiểu bạch hoa bình thường, mà là một nhân vật có chút thủ đoạn. Đột nhiên xuất hiện một đối thủ trong nhà như vậy, tương lai còn dài, Cao Nhiên này nhất định sẽ hoàn trả đủ.

Ngon lửa chiến đấu trong lòng Cao Nhiên cháy bùng lên. Nàng ta cúi đầu che giấu ánh mắt mang địch ý cùng tính công kích, lúc ngẩng đầu lại là dáng vẻ dịu dàng hào phóng: "Lâm cô nương quả nhiên có tình có nghĩa, phụ thân trở về thấy người có lòng như vậy, nhất định cũng rất vui mừng. Lâm cô nương đi theo ta, sảnh đường bên trong đi lối này."

Lâm Vĩ Hi sững sờ một chút, mới hiểu từ "phụ thân" trong miệng Cao Nhiên là chỉ Yến vương. Trong lòng Lâm Vĩ Hi hơi phức tạp, đồng thời còn có chút đắc ý. Cao Nhiên muốn dùng quan hệ thân hay xa lạ để ra oai với Lâm Vĩ Hi? Lâm Vĩ Hi nghĩ thầm, nếu bàn về thân sơ, chưa biết là ai thân hơn ai đâu.

trên đường đi đến đây Lâm Vĩ Hi bị mắc bệnh, tới đó phát sốt. Lúc ấy đầu óc nàng bị sốt đến thần trí mơ hồ, nhưng đối với động tĩnh xung quanh lại cực kì nhạy bén. Khi nàng mê man thì nghe được tiếng bước chân đến, nàng gắng sức hé mắt ra một chút, thì thấy được Yến vương đang ngồi cạnh giường, vẻ mặt nghiêm nghị sờ trán của nàng, nhíu mày không nói lời nào, một lát sau, liền dẫn đại phu tới. Lâm Vĩ Hi nằm ở bên trong, chỉ có thể nghe được loáng thoáng tiếng nói chuyện bên ngoài. Cho dù đang bàn bạc bệnh tình, Yến vương đều bảo người khác nói khẽ.

Chỉ riêng phần ân tình hần đưa lúc nàng bị bệnh, Lâm Vĩ Hi liền biết mình xem Yến Vương như một vị thần nhiều năm qua không hề làm người. Tuy rằng nàng thất bại bởi con trai hần, nhưng ngay cả có đề Lâm Vĩ Hi giận chó đánh mèo cũng tìm không thấy. Lần đầu tiên khi Yến vương gặp Lâm Vĩ Hi là lúc nàng đang mắng người, lần thứ hai là lúc nàng dùng mảnh khỏe bị vạch trần. Bị bắt gặp gương mặt vừa ngủ dậy chưa kịp rửa, lúc cầu kinh bị Yến Vương dạy bảo... Lâm Vĩ Hi nghĩ chuyện xấu nhất của mình cũng đều bị hần biết hết, vì thế khi Lâm Vĩ Hi ở trước mặt Cố Huy Ngạn luôn tự nhiên nhất. Cho dù nàng công khai biểu hiện ra không thích Cao Nhiên, Cố Huy Ngạn cũng sẽ không nói gì. Nếu Cao Nhiên tự cho là thông minh đến tố cáo với Yến vương... Aizz đến lúc đó ai tố cáo ai thì vẫn còn chưa biết à.

Lâm Vĩ Hi vẫn biết đại sảnh ở đâu, nhưng vẫn bước sau một bước để Cao Nhiên dẫn nàng đến. Cao Nhiên đang muốn dẫn Lâm Vĩ Hi đi vào, đột nhiên bị một hạ nhân gọi đi. Giáo đường nhiều năm nên Lâm Vĩ Hi tất nhiên sẽ không đi lung tung khi chủ nhân vắng mặt, nên đứng tại chỗ chờ đợi, nàng khoác áo choàng trắng bằng nhung tuyết, nhằm chắn nhìn chăm chú vào cửa sổ khắc hoa, phía sau bỗng nhiên truyền tới tiếng gọi: "Hi nhi."

Lâm Vĩ Hi quay đầu lại đáp, đúng lúc nhìn thấy một nam tử bước vào cửa lớn, đôi mắt hần nhìn thẳng vào mắt nàng. Nghe được tiếng hô vừa rồi, ánh mắt của hần lập tức sững sờ.

Hi nhi?

Lâm Vĩ Hi nhìn thấy người tới thì chợt cứng đờ, nàng lập tức cúi đầu, che giấu đi cảm xúc mãnh liệt trong ánh mắt. Lúc này Chu Mậu Thành đã nhanh chân đi đến bên cạnh Lâm Vĩ Hi, nói sang sảng: "Hi nhi, thân thể cháu đi hai bước đã ho không ngừng, sao không trở về phòng nghỉ ngơi, mà đứng ở đầu gió làm gì?"

Lâm Vĩ Hi sợ bản thân buông lỏng thì sẽ bị lộ, nên chỉ có thể dùng sức lạnh mặt, trên mặt không hề biểu lộ cảm giác gì. Nàng lãnh đạm liếc nhìn người vừa tới, sau đó nhìn về phía Chu Mậu Thành. Chu Mậu Thành vỗ trán một cái, kêu lên: "Ai ư, ta quên giới thiệu cho cháu, vị này chính là con trai duy nhất của vương gia, thế tử Cố Trình Diệu của Yến vương phủ chúng ta. không phải người ngoài, cháu không cần tránh mặt."

"Sao lại không phải người ngoài." Lâm Vĩ Hi chậm rãi nói một câu, cũng không ngẩng đầu lên, cung kính lạnh nhạt hành lễ với Cố Trình Diệu: "Thế tử."

Chu Mậu Thành là kẻ thô lỗ, nên không chú ý tới thân thể của Lâm Vĩ Hi đang căng cứng, còn nhiệt tình giới thiệu cho Cố Trình Diệu: "Thế tử, đây chính là nữ tử mà vương gia nhắc tới trong thư. Con gái duy nhất của Trung Dũng hầu Lâm Dũng, Lâm Vĩ Hi."

Theo lý thì khuê danh của nữ tử không thể tiết lộ ra ngoài, nhưng Cố Trình Diệu là con trai của Yến vương, trong lòng của Chu Mậu Thành đương nhiên không thể xem là nam nhân xa lạ, cho nên tùy tiện nói ra khuê danh của Lâm Vĩ Hi. Đến khi Cố Trình Diệu nghe được tên đầy đủ của Lâm Vĩ Hi, sự khó tả trong lòng mới vơi đi một chút.

thì ra gọi là Lâm Vĩ Hi, không phải Hi nhi kia. Cố Trình Diệu không rõ cảm giác trong lòng là gì, nhưng khách lạ trước mắt, Cố Trình Diệu không để ý đến cảm xúc phức tạp ở trong lòng, cười lễ phép với Lâm Vĩ Hi: "Ta là Cố Trình Diệu, thân nhân muội đã xả thân cứu phụ thân ta, vậy muội chính là khách quý của Yến vương phủ chúng ta. Về sau không cần ngại, cứ yên tâm ở lại Yến vương phủ, nếu có gì khó xử, cứ đến tìm ta là được."

trên mặt Lâm Vĩ Hi vẫn lãnh đạm, nhưng lòng thì bật cười, cười tội nghiệp cho bản thân. Cố Trình Diệu có thể nói với một nữ tử hoàn toàn xa lạ rằng "Nếu có gì khó xử, cứ đến tìm ta là được ". Nhưng kiếp trước, nàng là thế tử của Cố Trình Diệu, vì quản lý gia nghiệp mà lao tâm lao lực quá độ, từ từ sắp xếp sinh hoạt hàng ngày của hần. Đến sau cùng vì vất vả lâu ngày mà bệnh và chết ở trên giường, cũng chưa từng nghe Cố Trình Diệu nói qua dù chỉ là một câu: Nếu như nàng có chỗ nào khó xử, có thể đến tìm hần.

Cùng là kiếp con người, nhưng lại gặp phải sự khác nhau buồn cười như thế này.

Chương 12: Quỳ lạy

Chu Mậu Thành hoàn toàn không biết giữa Lâm Vĩ Hi cùng Cố Trình Diệu có sự khác thường, hiện tại hắn còn nhiệt tình lôi kéo Cố Trình Diệu, kể cho Cố Trình Diệu nghe thân thể Lâm Vĩ Hi mạnh mẽ như thế nào, dọc theo con đường này cần người khác chăm sóc chu đáo như thế nào. Yên vương vì nàng mà mời tới đại phu trong mười dặm xung quanh, càng cẩn thận quan tâm Lâm Vĩ Hi, đã đặc biệt vào thành tự mình chọn một nhà hoàn cho nàng.

Cố Trình Diệu nghe đến đó rất giật mình: "Phụ thân tự mình chọn lựa nhà hoàn?"

"Đúng thế." Chu Mậu Thành hơi phức tạp, đừng nói là Cố Trình Diệu, cho dù là thuộc hạ hầu lâu năm bên cạnh Yên vương như hắn, khi nhìn thấy tình cảnh đó cũng cảm thấy không thể tin được.

Cố Trình Diệu quay đầu lại nhìn Lâm Vĩ Hi, không giống như lần đầu tiên nhìn nàng, lần này ánh mắt phức tạp hơn rất nhiều. Lâm Vĩ Hi không sợ ánh mắt đánh giá hay dò xét của người khác, nàng ngược lại càng để ý một chuyện khác, sao nàng cảm thấy ánh mắt vừa rồi của Cố Trình Diệu có một chút ước ao thoáng qua là sao?

Bất chợt Lâm Vĩ Hi nghĩ đến, đứng rồi, Cố Trình Diệu tuy là con trai độc nhất của Yên vương, nhưng thời gian ở cùng Yên vương cũng không nhiều. Nửa đời của Yên vương đều trên lưng ngựa, nam chinh bắc chiến, chiến tích nhiều đến nỗi trẻ con ở đầu phố cũng có thể kể được vài câu, do vậy thời gian ở tại Yên vương phủ cũng không nhiều, mà thời gian dành cho Cố Trình Diệu lại càng ít.

Chu Mậu Thành thấy vẻ mặt Cố Trình Diệu trầm xuống, nghĩ lại thì hiểu, thăm thò dài trong lòng, ra vẻ thoải mái mà nói: "Loạn lạc ở mọi nơi đã dẹp xong, về sau nếu có việc gì cũng không cần vương gia ra tay. Vương gia về kinh thành lần này, chắc hẳn có thể yên tâm ở lại một đoạn thời gian dài."

Tiền đề lúc lâm chung ủy thác, mà hoàng đế còn nhỏ, ở kinh thành cũng không thể không có người canh giữ. Nếu không phải lần trước bộ lạc ở tây bắc phản loạn rất nghiêm trọng, triều đình cần nhanh chóng bình định phản loạn để trấn nhiếp bốn phương, thì Yên vương cũng không cần đích thân cầm quân xuất chinh. Tuy nhiên sự việc xảy ra lần này ở bộ lạc Đóa Khoát Lạt Dịch truyền đi, chắc chắn một thời gian dài sau đó, sẽ không còn ai dám khiêu chiến Yên vương cùng uy quyền của triều đình nữa.

Cố Trình Diệu nghĩ tới đây cũng nhẹ nhàng thở ra, có thể có được một thời gian dài như vậy cùng phụ thân ở chung một chỗ, thật sự là quá hiếm có.

Cao Nhiên đã giải quyết xong sự vụ, nàng ta trở về có chút vội vàng, lúc nàng ta nhìn thấy Cố Trình Diệu đứng ở trong sân, mà cách đó không xa là Lâm Vĩ Hi đang đứng đó, đôi mắt Cao Nhiên chợt nheo lại.

Cao Nhiên cười nhẹ, khẽ nhún gối thỉnh an Cố Trình Diệu, sau đó tự nhiên đứng bên cạnh Cố Trình Diệu, tư thế của một nữ chủ nhân. Lâm Vĩ Hi nhìn thấy thế thì thầm cười nhạo, trong lòng nàng cực kỳ khinh thường, trên mặt khó tránh khỏi mang theo chút lãnh đạm.

Chu Mậu Thành đến đây cùng với Cố Trình Diệu, hắn đến chủ yếu là vì Lâm Vĩ Hi, bây giờ người đã nhìn thấy, mà thế tử phi cũng quay về rồi, Chu Mậu Thành là một ngoại nam không nên tiếp tục ở tại trạch viện của phủ Yên vương, lập tức liền cáo từ.

Sau khi Chu Mậu Thành đi, trong viện chỉ còn lại ba người bọn họ, chẳng biết tại sao, đám hạ nhân đột nhiên cảm thấy một loại không khí đè nén áp bức.

Kỳ quái, thế tử và thế tử phi phu thê tình thâm, Lâm cô nương mặc dù là người ngoài, nhưng hôm nay là lần đầu tiên tới vương phủ, cũng không phải là có thù hận gì với nhau, làm sao bầu không khí lại đột nhiên căng thẳng như vậy?

Vẫn là Cố Trình Diệu lên tiếng phá vỡ bầu không khí quý dị này. Hắn là nam tử, mà hôm nay Yên vương vào kinh, bên ngoài có việc cần hắn ra mặt, Cố Trình Diệu đưa các nữ quyến vào nhà, sau đó thì đi về phía tiền viện. Cao Nhiên để lại khách ở đó, bước nhanh đuổi theo. Lâm Vĩ Hi nhìn qua cửa sổ có rèm, thấy Cố Trình Diệu cùng Cao Nhiên thấp giọng nói chuyện, hai người đứng rất gần, thì thầm với nhau. Cao Nhiên từ đầu đến cuối đều ôn nhu dịu dàng nhìn Cố Trình Diệu, lúc gần đi, còn đưa tay phủi nhẹ bụi trên vai Cố Trình Diệu.

Lâm Vĩ Hi nhìn mà thấy gai mắt, lúc nàng còn sống đối với trên dưới phủ Yên vương quản lý cực nghiêm. Trong vương phủ bất kể là phòng nào cũng đều được quét dọn mỗi ngày. Cố Trình Diệu ở trong phủ có thể dính phải bụi gì? Cho dù hôm nay có một trận gió đến, trên vai áo Cố Trình Diệu dính phải tro bụi. Chẳng lẽ hạ nhân phía sau hắn đều không có tay hay sao mà còn cần Cao Nhiên phải phủi bụi?

Lâm Vĩ Hi thầm bĩu môi. Hừ! Làm ra vẻ! thật sự thấy buồn nôn mà! Lâm Vĩ Hi thậm chí hận không thôi, lẽ ra nàng không nên bị uy nghiêm của Yên vương áp bức mà đồng ý đến Yên vương phủ. Nếu phải xem cảnh này thời gian dài, không phải nàng sẽ bị đôi tiện nhân này làm tức chết sao.

Cũng may Cố Trình Diệu là nam tử thế gia. Bây giờ vẫn không quen thân mật quá mức với thế tử. Hắn cảm kích nhìn Cao Nhiên một chút, lại thấp giọng dặn dò gì đó, rồi nhanh chân đi ra ngoài.

Lúc này hình như Cao Nhiên mới nhớ tới trong phòng còn có một người khách, nàng đi đến gian phòng giữa, gương mặt ửng đỏ, đứng kiểu nàng dâu mới gả thẹn thùng: "Đề Lâm cô nương chê cười rồi."

Lâm Vĩ Hi phối hợp cười hai tiếng, trong lòng lại khinh bỉ không thôi.

Thời gian còn lại, Lâm Vĩ Hi ngồi tại phòng khách trống lẽ của phủ Yên vương, thỉnh thoảng nghe Cao Nhiên giống như vô tình khoe khoang vương phủ hiển quý, nhà nọ đẻ là anh quốc công quyền thế, cùng với Cố Trình Diệu phu thê tình thâm như thế nào. Nếu không phải lúc đó bên ngoài truyền đến tin Yên vương hỏi phủ, Lâm Vĩ Hi suýt nữa muốn bỏ về.

Cổ Huy Ngan mới vừa vào kinh thì đã bị thái giám đưa vào trong cung, gặp qua hoàng đế cùng Tiền thái hậu, trấn an hai mẹ con nhà này rồi mới thuận lợi xuất cung. Cho tới bây giờ khi hần đứng trước phủ đệ nhà mình, trên người vẫn mang theo một thân bụi bặm.

Từ lúc Cổ Huy Ngan vào cửa, cả tòa Yến vương phủ rõ ràng như sống lại, những người hầu ở trước viện hay hậu viện, không cần biết đang làm công việc gì, cũng đều bỏ xuống chạy ào ra nghênh đón, vừa mừng rỡ lại kính sợ kêu lên: "Vương gia đã trở về!"

Yến vương trở về, ba năm xa cách, vương phủ to lớn cuối cùng đã đợi được chủ nhân chân chính.

Nội viện cũng nghe thấy động tĩnh từ bên ngoài, Cao Nhiên vội vàng đứng lên, vô tình lộ ra thái độ khẩn trương: "Yến vương đã trở về rồi? Đào ma ma, bà nhìn ta xem đã hoàn hảo chưa?"

Cao Nhiên cùng nha hoàn của nàng ta bắt đầu bối rối. Lâm Vĩ Hi ở đằng sau không để ý đến những người kia, chậm rãi đứng dậy nhìn về hướng cửa, thấy người tới, nàng nhún gò hành lễ vạn phúc đúng tiêu chuẩn: "Yến vương điện hạ."

Cao Nhiên nghe được tiếng nói, cũng nhanh chóng chạy ra hành lễ. Cổ Huy Ngan đang hỏi chuyện Cổ Trình Diệu, nghe được âm thanh quen thuộc, hần dừng bước, kinh ngạc nhìn về phía Lâm Vĩ Hi: "Tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Lâm Vĩ Hi bị hỏi đến bối rối: "không phải ngài nhất định muốn dẫn ta tới vương phủ sao?"

Sắc mặt Cổ Trình Diệu với hạ nhân vương phủ ở phía sau thay đổi, đang muốn lên tiếng, lại nghe thấy tiếng thờ dài bất đắc dĩ của Cổ Huy Ngan: "Ta hỏi ngươi vì sao lại không đi nghỉ ngơi. đã sắp xếp người đưa ngươi trở về rồi, tại sao còn để ngươi đứng ở chỗ này?"

Hóa ra là nàng hiểu nhầm rồi, Lâm Vĩ Hi không đợi Cổ Huy Ngan lên tiếng liền ngồi dậy, không để ý lắm nói: "Ta chờ thỉnh an ngài rồi về."

"nói thật."

"thật ra là ta không biết mình sẽ ở chỗ nào, ngài không lên tiếng, ta nào dám đi loạn đâu."

Cổ Huy Ngan mới từ trong cung ra, khí thế đều bình thân tự nhiên nhưng uy thế của Yến vương cũng không phải trò đùa. Thậm chí đến Cổ Trình Diệu gặp cũng kính sợ, toàn tâm thân phục. Thế nhưng đến lượt Lâm Vĩ Hi thì mới chỉ nói hai câu đã làm cho Cổ Huy Ngan nổi lên ý cười. Cổ Huy Ngan buồn cười nhìn nàng: "Mồm mép ba hoa. Thân thể ngươi vẫn yếu cần phải tĩnh dưỡng, Tĩnh Dạm viên thích hợp nhất, người đem đồ vật mang đến đó đi."

Tĩnh Dạm viên? Lâm Vĩ Hi biết rõ ràng đối với cấu trúc trong phủ Yến vương này như lòng bàn tay, nàng cười cười, lập tức hành lễ với Cổ Huy Ngan: "Cảm tạ Yến vương."

Cao Nhiên vội vàng đi ra nghênh tiếp Cổ Huy Ngan, bởi vì nàng ta tự tạo cho mình vẻ bề ngoài hiền lương dịu dàng hào phóng, nên Cổ Huy Ngan chưa nói tới, nàng ta vẫn một mực duy trì dáng vẻ cúi đầu. Thế nhưng ai có thể nghĩ tới Yến vương danh chấn thiên hạ vẫn không coi ai ra gì lại cùng một tiểu cô nương nói những chuyện sinh hoạt thường ngày vặt vãnh như thế này, không có chút nào so đo làm như vậy sẽ mất thân phận. Cao Nhiên nhìn không được ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn lướt qua phía trước, phát hiện trong mắt Cổ Trình Diệu cũng mang theo sự kinh ngạc rõ ràng. Hiển nhiên, Yến vương cũng không phải là một người hiền hoà dễ nói chuyện. Cả nhà nhìn thấy hần thì thờ mạnh cũng không dám, chứ đừng nói đến chống đối. Nhưng mà lời nói vừa rồi của Lâm Vĩ Hi, đối với quy tắc được ngầm thừa nhận của phủ Yến vương phủ, đã là đại bất kính.

Cao Nhiên thầm gan tị, Tĩnh Dạm viên kia nàng ta sớm xem trọng, dự định về sau sẽ để cho con trai mình. Tĩnh Dạm viên xây đối xứng với sân viên dành cho thế tử của Cổ Trình Diệu, ý nghĩa như thế nào thì không cần nói cũng biết. Chỉ bởi vì phủ Yến vương người ít, lúc này mới để đó không dùng tới mà thôi. Lâm Vĩ Hi chỉ là một bé gái mồ côi sống nhờ tại vương phủ, dựa vào cái gì mà được ở đó?

Cổ Huy Ngan lúc này mới nhìn đến những người khác, hần nhìn lướt qua, cất bước đi vào chính đường, giọng điệu bình thân nói một câu: "Đều đứng lên đi."

Cao Nhiên lúc này mới ngồi dậy, chỉ là vừa đối mặt, Cao Nhiên liền cảm nhận được áp lực khó tả. Cuối cùng nàng ta cũng ý thức được, hiểu biết của nàng ta đối với hào môn thế gia chân chính vẫn là quá nông cạn. Yến vương tuyệt đối không phải là những người nhà giàu có mà kiếp trước nàng ta được chứng kiến.

Thậm chí bản thân Yến vương cũng là con em nhà quyền quý, chẳng qua là hần đem vinh quang của nhà mình phát triển gấp nhiều lần mà thôi. Nếu như trước đó Cao Nhiên còn tràn đầy lòng tin với chính mình. Nhưng bây giờ thì nàng ta lại chần chừ, nếu Yến vương không hài lòng về xuất thân của nàng ta... Nàng ta cố gắng quản gia, cố gắng thể hiện mình, thì có hiệu quả thật sao?

Sau khi Cổ Huy Ngan xuất hiện, rõ ràng hần không lộ ra vẻ lạnh lùng hung ác, nhưng trong ngoài cả sánh đường đều nín thở, kính sợ không thôi. hần nhìn Lâm Vĩ Hi, hỏi: "Mấy người các ngươi đều gặp gỡ nhau rồi?"

"Vâng." nói chuyện chính là Cổ Trình Diệu, hần ta tiến lên một bước, đoan chính quỳ xuống trước mặt Cổ Huy Ngan, Cao Nhiên xem xét, cũng tranh thủ thời gian quỳ theo.

"Nhi tử bất hiếu, bất kiến phụ thân."

Cổ Trình Diệu quỳ thật sâu, đem cái trán chạm trên mặt đất, Cao Hi cũng quỳ theo. Lâm Vĩ Hi khẽ nghiêng người, tránh vợ chồng Cổ Trình Diệu làm lễ. Nhưng là cùng lúc đó, trong lòng Lâm Vĩ Hi lại dâng lên cảm giác vui vẻ quý dị. Mặc dù cái quỳ này cũng không phải là hướng về phía nàng, nhưng hiện tại Lâm Vĩ Hi đứng đây, mà lúc này Cổ Trình Diệu cùng Cao Nhiên đều quỳ, như thế này thôi cũng đủ làm Lâm Vĩ Hi vui như mở cờ trong lòng.

Ván đã đóng thuyền, Cổ Huy Ngan cuối cùng cũng không làm khó Cổ Trình Diệu cùng con dâu mới tục cưới, ánh mắt hần bình tĩnh nhìn bọn họ một hồi, liền ra hiệu cho bọn họ bắt đầu. Cao Nhiên nghe xong thì mừng lắm, nha hoàn của nàng ta lập tức nâng khay trà đến, nàng ta bung chén trà, hai tay nâng quá trán, cung kính nói: "Con dâu kính trà cho phụ thân."

Cổ Huy Ngan nhận lấy, mở nắp tách trà, chỉ là ra hiệu một chút liền đặt trên mặt bàn, cũng không có ý định uống trà. Nhưng như thế đối với Cao Nhiên cũng là đủ

rồi, nàng ta đập đầu với Cố Huy Ngạn, sau đó thì nha hoàn hồi môn đỡ người đứng lên.

Lâm Vĩ Hi đứng ở một bên xem toàn bộ quá trình, trong nội tâm nàng cười lạnh không thôi. Bỗng nhiên nghe được Cố Huy Ngạn gọi tên nàng: "Người vốn đang bệnh, ở bên ngoài quá lâu cũng không tốt, trở về nghỉ ngơi đi."

Lâm Vĩ Hi đạt được mục đích, cũng không muốn ở lại chỗ này nhìn xem đôi "Kim đồng ngọc nữ" kia ồn ào. Nàng nhún gối cáo lui với Cố Huy Ngạn. Cố Huy Ngạn nhẹ gật đầu, hình như vẫn chưa yên tâm, lại thêm vào một câu: "Tĩnh Đạm viên từ lâu vẫn không có người ở, nếu có đồ đạc nào không dùng được thì cứ nói, không được tự mình chịu, nhớ chưa?"

Lâm Vĩ Hi "vâng" một tiếng, nhện không được hỏi: "Yến vương, vậy còn rương của ta..."

Cố Huy Ngạn nhướng mày, không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn về phía nàng. Lâm Vĩ Hi cười cười với Cố Huy Ngạn, rất không cần mặt mũi: "Ta đương nhiên không dám hoài nghi Yến vương điện hạ... Chỉ là đồ vật này, dù sao cầm trong tay rồi thì mới yên tâm hơn."

Cố Huy Ngạn thu hồi ánh mắt, vẫn không lên tiếng, nhưng trong ánh mắt đã thấy ý cười: "không thiếu món đồ nào của người đâu, đi đi."

Lâm Vĩ Hi lúc này mới hải lòng cáo từ. Hạ nhân vương phủ dẫn Lâm Vĩ Hi đi về hướng Tĩnh Đạm viên, trên mặt rất kính hãi.

Lâm Vĩ Hi đột nhiên từ một nàng dâu bị bóc lột biến thân thành người thuộc giai cấp bóc lột có đặc quyền, trong lòng sáng khoái đến cỡ nào. Tĩnh Đạm viên quả nhiên không phụ vị trí ưu việt của nó, Lâm Vĩ Hi thư thái tắm rửa tẩy đi một thân bụi bặm, lại chọn một góc. Phía ngoài hạ nhân cẩn thận từng li từng tí tới bảmbáo: "Lâm cô nương, ngài tỉnh rồi sao?"

Người tới nghĩ là Lâm Vĩ Hi không biết nàng ta, thật ra Lâm Vĩ Hi rất rõ ràng. Lâm Vĩ Hi nhìn xem những nha hoàn cũ này trong vương phủ có thái độ hoàn toàn khác biệt, trong lòng châm chọc cười nhẹ một tiếng: "Chuyện gì?"

"Tiền viện sắp khai yến, vương gia nói nếu như cô nương đã tỉnh, sai nô tỳ mời cô nương đến tiền viện dùng bữa."

Yến vương trở về, bữa tối tất nhiên không thể qua loa. Quần áo trang sức của Lâm Vĩ Hi đều đã ổn, cũng không cần thiết trang điểm, nàng đứng lên nói: "Ta đã biết, dẫn đường đi."

Chờ đến phòng lớn, tất cả mọi người đều nín thở đứng trang nghiêm, Cao Nhiên lại càng đứng hầu một bên, không được ngồi xuống. Lâm Vĩ Hi bình tĩnh hành lễ với Cố Huy Ngạn, lại thán nhiên ngồi xuống một bên, tư thế kia, quả thực giống như chính là một thành viên trong nhà này.

Lâm Vĩ Hi nhàn nhã ngồi ở đó, mà Cao Nhiên lại phải đứng đầy hầu hạ trường bối dùng bữa, việc này thật sự làm cho người ta không thoải mái mà. Hết lần này tới lần khác Cố Huy Ngạn lại không thêm đề ý chút nào, hần nhìn thấy Lâm Vĩ Hi thay quần áo, khẽ nhíu mày, hỏi: "Hôm nay còn đau đầu nữa không?"

Đây là vì Lâm Vĩ Hi trên đường mắc bệnh, thân thể nàng yếu ớt, gió thổi thôi là đau đầu nhức, sau khi tắm lại càng phải cẩn thận. Lâm Vĩ Hi lắc đầu, nói: "không sao, không cần phải đề ý đâu."

Cố Huy Ngạn nghe thấy lời này lại muốn nhíu mày, nhưng bây giờ không phải lúc để nói về việc này, hần cũng không nói gì thêm. Thức ăn trải qua tay của đông đảo thị nữ, từng món ăn lặng lẽ đưa vào chính sảnh. Cao Nhiên cầm đĩa cho đám người chia thức ăn, không thể tránh được đành phải đề ý đến Lâm Vĩ Hi. Lâm Vĩ Hi trong lòng mừng thầm, ngoài mặt còn muốn chối từ: "Tạ thế từ phi, thế từ phi thật sự là khách khí rồi."

Dáng vẻ tươi cười của Cao Nhiên chợt cứng ngắt: "Làm thế từ thì muốn giúp chồng dạy con, vun vén việc nhà, đây vốn là việc ta phải làm." Quy củ lúc ăn cơm con gái có thể ngồi nhưng nàng dâu thì không thể, con dâu hầu hạ trường bối dùng bữa cũng là quy củ, thế nhưng Lâm Vĩ Hi thì là gì? Cao Nhiên trong lòng thật sự là tức đến muốn ọe ra cả rồi.

Cố Huy Ngạn nhìn thoáng qua Lâm Vĩ Hi một chút, nói ra: "không có người ngoài, không cần phải xa lạ như vậy. Ngồi đi."

Cao Nhiên theo thường lệ chối từ. Sắc mặt Cố Huy Ngạn thản nhiên như không. Trong lòng Cao Nhiên chợt run lên, nhớ tới trước đó lão bộc đã chỉ điểm cho: Lời của Yến vương chưa từng nói lần thứ hai.

Cao Nhiên không còn dám huênh hoang, vừa vận lúc này Cố Trình Diệu nhìn về phía nàng ta, Cao Nhiên lập tức ngồi xuống bên cạnh Cố Trình Diệu.

Bữa cơm này ăn vô cùng im lặng, Cố Huy Ngạn vừa mới dừng lại, những người khác cũng lập tức buông đĩa. Sau bữa ăn, trong vương phủ còn có thêm nhiều công đoạn. Sau khi Lâm Vĩ Hi được nha hoàn hầu hạ súc miệng rửa tay, thì nghe được Cố Huy Ngạn đang hỏi Cố Trình Diệu, âm thanh kia bình thường không giận không vui, nhưng lại giấu giếm lực lượng mãnh liệt: "Ta nghe Cố Minh Đạt nói, mấy tháng nay vương phủ và phủ Thọ Khang công chúa bên kia đi lại không nhiều, đây là có chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Công đạo

Sau khi Cố Huy Ngạn nói xong, bầu không khí trong phòng rõ ràng trầm lại.

Đại trưởng công chúa Thọ Khang là ngoại tổ mẫu của thế tử phi tiền nhiệm Cao Hi, anh quốc công phủ đối với nữ nhi nhà mình bất kể đích thứ, đều đối xử như nhau, nhưng Thọ Khang đại trưởng công chúa thì chưa hẳn.

Vệ thị là đích nữ công chúa. Năm đó gả cho thế tử phủ anh quốc công cũng nổi tiếng là mạnh mẽ liên hợp, môn đăng hộ đối. Chỉ là sau khi lấy chồng Vệ thị cùng thế tử phủ anh quốc công sống chung cũng không tốt, Vệ thị có sự cao ngạo mạnh mẽ của con gái công chúa, mà thế tử phủ anh quốc công lại đặc biệt thích mỹ nhân mảnh mai yếu đuối. Việc hôn sự này bên ngoài thì phú quý, nhưng bên trong thì Vệ thị trôi qua lại không tốt. Chờ sau khi Hàn thị phục sủng, trở thành người trên đầu quả tim của thế tử phủ anh quốc công, thì quan hệ vợ chồng giữa Vệ thị và thế tử phủ anh quốc công lại càng căng thẳng.

Vệ thị từ nhỏ tâm cao khí ngạo, sao có thể chịu đựng mình bị một thiếp thất có xuất thân thấp hèn vượt lên trên đầu. Tháng giêng năm Kiến Chiêu thứ chín, vừa qua năm mới xong thì Hàn thị lại đi gây sự. Nhiều năm oán hận chất chứa của Vệ thị bị khơi lên, lập tức trở mặt nổi giận, phạt Hàn thị phải quỳ ở từ đường. Sau này, Lâm Vĩ Hi nghĩ đến việc này luôn cảm thấy trùng hợp đáng sợ. Khi đó Hàn thị không dám làm trái mệnh lệnh của chủ mẫu, ủy khuất đi quỳ ở từ đường lạnh buốt. Tháng giêng năm đó thời tiết lạnh vô cùng, Hàn thị quỳ không bao lâu, thì bị sảy thai. Chờ khi thế tử anh quốc công nghe được tin tức vội vàng trở về, thì nhìn thấy á thiếp của chính mình mặt vàng như giấy, dưới bụng không ngừng chảy máu.

Hàn thị vậy mà mang thai, bị quỳ ở dưới sân nhà lạnh buốt, lập tức bị sảy thai. Con nối dòng trong gia tộc vô cùng quan trọng, thế tử giận dữ, phu nhân anh quốc công sau khi nghe được cũng tức giận Vệ thị ngang ngược ghen tị, không để ý thể thống. Vệ thị cũng trượng phu và mẹ chồng đại náo một trận. Thế tử tức giận, nói nhiều lời nặng nề. Vệ thị nhiều năm sâu não uất ức, cuộc sống hàng ngày đã sớm không còn quy luật, vậy mà lại không biết mình đã có thai, tức giận công tâm, lại ngay trong lúc hai người xung đột thì sảy thai. Nữ tử mang thai vốn đã yếu ớt, sinh non càng là tổn thương cực lớn, Vệ thị bởi vậy mà bệnh không day nôi, không được mấy tháng, liền sớm qua đời.

Năm đó con gái duy nhất của Vệ thị là Cao Hi mới mười tuổi, mà Vệ thị sảy mất đứa bé kia là nam hài. Vệ thị chờ đợi nhiều năm, cuối cùng vậy mà gặp phải một kết cục như vậy. Nực cười là, Hàn thị bị phạt quỳ từ đường, thai nhi không giữ được, lại sau chín tháng bình an sinh hạ một đứa con trai.

Đây chính là đệ đệ ruột của Cao Nhiên. Nếu như Lâm Vĩ Hi nhìn thấy trong quyển sách kia không sai, về sau cái nam hài mạng lớn này sẽ còn từ con vợ kế mà trở thành người thừa kế phủ anh quốc công. Dù sao đích mẫu đã chết, huyết mạch duy nhất con vợ cả chỉ có một nữ tử là Cao Hi, mà thế tử anh quốc công lại đặc biệt thiên vị Hàn thị cùng con cái. Dưới tình huống không có con trai của vợ cả, lập thứ trưởng từ làm người thừa kế, vô cùng hợp tình hợp lý.

Nữ nhi duy nhất bị thiếp thất làm cho tức giận mà chết. Sau khi Thọ Khang đại trưởng công chúa biết khẳng định sẽ không tha cho, thế nhưng trong chuyện này Vệ thị cũng có lỗi. Tại nơi mà xã hội đề cao nữ tắc, Vệ thị phạt thiếp thất làm cho đối phương bị dọa sảy, sau đó lại còn cùng mẹ chồng và trượng phu tranh cãi, cuối cùng lại làm cho chính mình tức giận mà sinh non. Thọ Khang là mẫu thân của Vệ thị đương nhiên tức giận đến muốn chết. Nhưng đặt ở bên ngoài, người khác sẽ chỉ nói Vệ thị tự làm tự chịu. Thọ Khang đại trưởng công chúa không có cách nào lấy lại công bằng cho nữ nhi của mình, mà phủ anh quốc công cũng không phải tiêu diệt người chém giết. Thọ Khang đại trưởng công chúa chỉ có thể nhìn xuống con giận này, mang ngoại tôn nữ Cao Hi về phủ của mình, tỉ mỉ giáo dưỡng.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, bi kịch của ngoại tổ mẫu cùng mẫu thân lại một lần nữa xảy ra với Cao Hi. Cao Hi cái gì đều cố gắng đứng đầu. Vậy mà hết lần này tới lần khác sau khi lấy chồng thì cuộc sống gia đình lại không trôi chảy. Thậm chí ràng so ra còn không bằng mẫu thân mình là Vệ thị, mới sống được một năm, cũng buồn bực sâu não mà chết.

Thọ Khang đại trưởng công chúa bị đã kích lớn, nhưng đối phương là thế tử phủ Yến vương, phụ thân của Cố Trình Diệu quyền khuynh thiên hạ, bà có thể nói được gì? Chuyện để cho Thọ Khang đại trưởng công chúa không thể chịu nổi là chuyện sau đó, Cao Hi mới chết được một tháng thì phủ anh quốc công liền bàn bạc để Cao Nhiên gả đi làm vợ kế.

Cao Nhiên là ai? Là nữ nhi của Hàn thị. Mẹ con tiện nhân Hàn thị này hại chết nữ nhi của Thọ Khang không nói, bây giờ còn muốn thay thế ngoại tôn nữ của bà lập gia đình? Thọ Khang đại trưởng công chúa lúc này cùng phủ anh quốc công trở mặt, quan hệ thân quen nhiều năm với phủ Yến vương cũng phai nhạt đi.

Thọ Khang đại trưởng công chúa không thích Cao Nhiên cùng đệ đệ nàng ta là việc mà cả kinh thành đều biết. Cố Trình Diệu cuối cùng cũng cưới được ánh trăng sáng trong lòng, người trên đầu quả tim. Bây giờ nốt ruồi chu sa trong lòng của mình lại bị Thọ Khang đại trưởng công chúa nhắm vào, Cố Trình Diệu cũng không cao hứng. Hắn ta vừa ra đời chính là thế tử, gia thế ưu việt, nhiều năm qua chỉ có người khác chiều theo hắn, đã lúc nào phải nhìn qua sắc mặt của người khác? Nếu Thọ Khang đại trưởng công chúa bày ra thái độ, Cố Trình Diệu cũng không cần nghĩ đến quá khứ đã trôi qua mà đi nịnh bợ. Phủ Thọ Khang công chúa cũng chỉ là một cái cái thùng rỗng, không người kế tục. Bây giờ ai cũng có thể nhìn ra nhà bọn họ đang đi xuống dốc, tuy nhiên bởi vì Thọ Khang bối phận cao, dùng thân phận đại trưởng công chúa để chống đỡ bên ngoài thôi. Nếu thật sự cùng phủ Yến vương đối đầu, Cố Trình Diệu sao phải sợ bà ta?

Cho nên sau khi Cao Nhiên vào cửa, phủ Yến vương cùng phủ Thọ Khang công chúa không thể tránh khỏi trở nên lạnh nhạt với nhau, Cao Nhiên vui khi thấy việc lớn đã thành, còn Cố Trình Diệu cũng không cảm thấy áy náy gì. Bây giờ đột nhiên Cố Huy Ngạn hỏi tới, Cố Trình Diệu chỉ dừng lại một chút, liền nói: "Thọ Khang đại trưởng công chúa hình như đối với thế tử phi có gì hiểu lầm, nhi tử đã muốn cùng đại trưởng công chúa giải thích, nhưng người trong phủ công chúa lại lạnh nhạt với thế tử phi. Đành phu thê chính là một thể, bọn họ bất kính đối với thế tử phi chính là bất kính với nhi tử. Đã như vậy, Nhi tử cũng không cần thiết phải đi lại nữa."

Lâm Vĩ Hi nghe xong câu nói này thì biết, Cố Huy Ngạn sẽ tức giận. Biểu hiện trên mặt Cố Huy Ngạn bình thường giống như mọi ngày, giọng nói của hắn thậm chí vẫn đều đều không khác chút nào: "Người cũng biết vợ chồng là một thể, vậy Cao Hi ngoại tôn nữ của Thọ Khang đại trưởng công chúa, thì không phải là thế tử của người rồi?"

Cố Trình Diệu hướng về Cao Nhiên, Cao Nhiên lúc đầu cảm thấy rất vui mừng, một lão bà bà không được trượng phu yêu thích, không thích nàng ta. Nàng ta cũng khinh thường bước vào cửa lớn phủ công chúa. Đến nhi tử cũng không sinh được, chỉ biết ý vào thân phận công chúa mà chen ép người khác, Cao Nhiên cảm thấy Thọ Khang thật đáng đời. Mà Vệ thị cùng Cao Hi chính là báo ứng. Cố Trình Diệu bởi vì người phủ công chúa mặt lạnh với nàng ta liền đoạn tuyệt quan hệ cùng phủ công chúa. Cao Nhiên cảm thấy rất hưởng thụ, đây mới chính là khí phách của nam chính nhà. Nhưng bây giờ Cố Huy Ngạn buông lời như vậy. Cao Nhiên chợt ngăn người, nhất thời không biết đây là thế nào, Yến vương hẳn là bất mãn vì Cố Trình Diệu? Làm gì đến mức này đâu?

Cố Trình Diệu không giống Cao Nhiên, hắn ta hiểu rõ về phụ thân của mình, nghe xong giọng điệu của Cố Huy Ngạn, hắn ta biết phụ thân đang tức giận. Cố Huy Ngạn càng tức giận càng ung dung thản nhiên. Tình huống hiện tại tất nhiên là đang rất giận dữ.

Cố Trình Diệu không dám ngồi nữa, lập tức đứng lên, cúi đầu nói: "Nhi tử cũng không phải là có ý này... Nhưng Thọ Khang đại trưởng công chúa quá mức ngang ngạnh, thế tử phi đã là chính thê của nhi tử. Trưởng bát tử từ hà hiếu? Bà ta không tôn trọng thế tử phi, nhi tử nếu vẫn như trước đây nghe theo bà ta, làm vậy chẳng phải là hạ thấp mặt mũi của phủ Yến vương ta?"

(Trưởng bát tử từ hà hiếu: Trưởng bối không hiền tại sao con cháu lại phải hiếu thuận)

Cao Nhiên cũng lập tức đứng lên, cực nhanh liếc nhìn Lâm Vĩ Hi một chút, mím môi cúi đầu: "Là con dâu không đúng, không liên quan đến thế tử, mời phụ thân không cần giận chó đánh mèo lên thế tử."

Lâm Vĩ Hi đương nhiên hiểu cái nhìn kia của Cao Nhiên là có ý gì. Đây là việc nhà của phủ Yến vương, dù cho thế nào đi nữa cũng không tới một người ngoài như Lâm Vĩ Hi nghe chuyện. Nếu như bình thường, Lâm Vĩ Hi đã sớm kiếm cớ rời đi, nhưng hết lần này tới lần khác đứng trước mặt nàng lại là Cố Trình Diệu. Giáo dưỡng nhiều năm của Lâm Vĩ Hi nói cho nàng muốn tôn trọng chủ nhà, lẽ ra phải lễ phép tránh đi, thế nhưng... Nàng rất muốn nhìn Cố Trình Diệu bị mắng. Lâm Vĩ Hi cuối cùng thuận theo tâm ý của mình, vẫn như cũ thân nhiên ngồi xuống, cố gắng giảm đi sự tồn tại của chính mình, về mặt đẳng hoàng thân nhiên nhưng trong lòng thì mừng thầm không thôi tiếp tục lắng nghe.

Cố Huy Ngạn nghe được lời Cố Trình Diệu nói, lửa giận trong lòng càng lớn, trên mặt hẳn không thấy vui buồn, chỉ có từ trong lời nói mới có thể cảm nhận được áp lực nặng nề: "Nếu thật sự Đại trưởng công chúa không để ý tới mặt mũi của phủ Yến vương, bà sẽ không để các người vào cửa."

Cố Trình Diệu cùng Cao Nhiên đều cúi đầu, cố gắng thờ nhẹ nhàng. Cố Huy Ngạn bình tĩnh một chút, lúc ổn định lại mở miệng thành một Yến vương bình thân như không: "Chưa thủ đủ tang vợ đã tục cưới, cái này chính là bản thân người không đúng, Thọ Khang đại trưởng công chúa cũng chỉ là có thái độ lãnh đạm. Bà cho người đóng cửa phủ để các người đứng ngoài cũng không có gì quá đáng. Ban đầu là người tự mình viết thư cầu hôn ngoại tôn nữ của đại trưởng công chúa, đối phương lại là huyết mạch duy nhất của đại trưởng công chúa. Mới được một năm đã bệnh chết không rõ ràng trong vương phủ, Thọ Khang công chúa đối với người có thái độ, người còn dám có ý kiến?"

"Phụ thân." Cố Trình Diệu nhịn không được ngắt đầu, "Lúc trước người con muốn tìm cũng không phải là nàng, là nàng cùng đại trưởng công chúa..."

Tiếng nói của Cố Trình Diệu dần biến mất trước ánh mắt của Cố Huy Ngạn, hẳn ta phải ngoan ngoãn cúi đầu, Cố Huy Ngạn mới cười khẽ một tiếng, đem chén trà đặt phịch một tiếng để lên bàn: "Lúc trước người viết thư có phải người hay không? Người đính hôn và trao đổi thiệp canh có phải người hay không?"

Sắc mặt Cố Trình Diệu uất ức, hẳn ta hết nhịn lại nhẫn, vẫn là miễn cưỡng nói: "Vâng."

"Như vậy là đủ, sẽ không ai nghe lý do của người. Người đã lớn như vậy, làm sai chuyện là làm sai, không nghĩ chịu trách nhiệm, lại còn viện cớ cho mình?"

Lâm Vĩ Hi nghe đến đó hốc mắt cay cay, nàng cố gắng mở to mắt, đem nước mắt nuốt trở về. Thời gian dài như vậy, cả trong quyển sách kia, cả phủ anh quốc công, thậm chí đến nha hoàn nô bộc trong phủ Yến vương đều nói là nàng tự làm tự chịu, là nàng đáng đời. Trong nhiều người như vậy, mà chỉ có Yến vương thay nàng giải oan, không chút lưu tình chỉ trích Cố Trình Diệu. Yến vương là phụ thân của Cố Trình Diệu, hoàn toàn là nhà chồng người ta mà.

Ban đầu là Lâm Vĩ Hi mơ hồ thay thế ân cứu mạng của Cao Nhiên, nhưng cái này trách ai? Là Cố Trình Diệu nhận nhầm người, là Cao Nhiên ở sau lưng giở trò. Dựa vào cái gì để nàng phải chịu những sai lầm của người khác? Cho dù cuối cùng phát hiện là trời xui đất khiến lấy nhầm người, nhưng Cố Trình Diệu dù sao cũng đã cưới nàng, vì cái gì Cố Trình Diệu không nghĩ đến trách nhiệm của một người trượng phu đây?

Cố Trình Diệu bị trách mắng đến không còn mặt mũi, Cao Nhiên muốn nói gì, nhưng khi chạm đến ánh mắt của Cố Huy Ngạn, bị dọa đến cổ họng lắp kín, lập tức im lặng.

Hiếm khi Cố Huy Ngạn nổi giận, cả trong ngoài sảnh đường đều cảm như hén, thậm chí cả lão vương gia cũng không dám nói chuyện lúc này. Cả sảnh đường đều yên tĩnh, đột nhiên vang lên mấy tiếng ho khan. Người phát ra tiếng hình như cố gắng ngăn tiếng ho lại, làm sao càng ngăn lại càng ho đến lợi hại. Lâm Vĩ Hi che miệng lại, cau mày, khó khăn nói với Cố Huy Ngạn: "thật có lỗi, ta cũng không muốn quấy rầy ngài cùng thế tử. Chỉ là... Khụ khụ..."

Lâm Vĩ Hi ho khan đến nổi gương mặt đỏ lên, hai mắt rung rung, lại vừa vịn che giấu nàng vừa rồi đã xúc động. Cố Huy Ngạn lúc đầu đang tức giận, trông thấy Lâm Vĩ Hi ho đến đáng thương như thế, lại thở dài, nói: "Tại sao lại ho rồi? Hôm nay không uống thuốc sao?"

Lâm Vĩ Hi nói không ra lời, Uyển Nguyệt tới trước một bước, cẩn thận trả lời: "Nô tỳ đã hầu hạ cô nương uống, nhưng mấy ngày nay khí hậu hanh khô, dùng thuốc mà vẫn chưa đỡ."

"Ngày mai gọi thái y từ trong cung đến, đổi cho người một phương thuốc khác đi."

Lâm Vĩ Hi khó khăn nói lời cảm tạ với Cố Huy Ngạn. Cố Trình Diệu trở mắt nhìn xem một đám người xúm bên cạnh Lâm Vĩ Hi. Thế tử như hẳn ta ngược lại giống như là bị người quên lãng.

Tuy nhiên cũng may cứ như vậy, chuyện vừa rồi cũng dịu đi, hạ nhân hầu hạ Cố Trình Diệu nhẹ nhàng thở ra. Lâm Vĩ Hi vừa nghĩ tới chính mình lại giải vây cho Cố Trình Diệu, nàng tức giận không thôi, cổ họng ngứa càng phát ra tiếng ho không ngăn lại được.

Khó khăn chờ Lâm Vĩ Hi ngừng ho khan, người trong hành lang đều nhẹ nhàng thở ra. Cố Huy Ngạn vẫn cau mày nhìn Lâm Vĩ Hi, Lâm Vĩ Hi một bên cẩn thận hít thở, một bên xem xét Cố Huy Ngạn một chút: "Yến vương điện hạ, ngài còn tức giận phải không?"

Cố Huy Ngạn bắt đầu nhìn Lâm Vĩ Hi một chút, mặt mày không động, nhẹ nhàng nói với Cố Trình Diệu: "Lần sau không thể viện cớ này nữa."

Cao Nhiên nghe vậy thì mừng lắm, Cố Trình Diệu sắc mặt căng thẳng, hẳn ta nhìn Lâm Vĩ Hi một chút, cúi đầu hành lễ với Cố Huy Ngạn. Trong lúc nhất thời đám người ánh mắt tràn đầy cảm kích nhìn về phía Lâm Vĩ Hi, mà Lâm Vĩ Hi cứng đờ, có khổ khó nói.

Kỳ thật, nàng không có ý này...

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Vợ chồng bất hoà

Lâm Vĩ Hi bị thương phát hiện nàng luôn trong lúc vô ý mà giải vây cho Cố Trình Diệu, mà rõ ràng nàng nghĩ là mình đang gây sự. Càng đáng giận chính là, người xung quanh lý giải lời nói của nàng từ một góc độ khác, tự mình cho rằng Lâm Vĩ Hi tâm địa thiện lương, không nhìn được thể tử bị vương gia trách cứ, lúc này mới nghĩ biện pháp giải vây.

Giải vây cái quý ý. Lâm Vĩ Hi bấu môi ước gì Yến vương mắng Cố Trình Diệu thêm hai canh giờ nữa.

Lâm Vĩ Hi tức giận trở lại Tĩnh Đạm viên, sau khi còi áo choàng ngoài, Uyển Tĩnh bung cho Lâm Vĩ Hi tách trà nóng, nhìn thấy sắc mặt Lâm Vĩ Hi lãnh đạm, cười nói: "cô nương đây là làm sao? Bên trong vương phủ còn có người dám làm cho cô nương tức giận sao?"

Uyển Tĩnh chính là nha hoàn được Yến vương mua ở trên đường để chăm sóc cho Lâm Vĩ Hi sau khi nàng sinh bệnh. Lâm Vĩ Hi có một nha hoàn tên là Uyển Nguyệt nên ban tên Uyển Tĩnh cho nàng ta. Bây giờ nàng cũng mới chỉ có hai nha hoàn này thôi.

Uyển Nguyệt đem áo choàng của Lâm Vĩ Hi cất đi, khi trở về vừa vặn nghe được câu này, nàng ta trả lời: "Hôm nay cô nương ở bên ngoài lại bị ho. Có điều cũng thiệt thòi cho cô nương, nếu không thể từ cùng thể tử phi cũng không thể được bỏ qua dễ dàng như vậy."

"Có việc gì xảy ra vậy?"

Uyển Nguyệt đem chuyện xảy ra lúc ăn cơm nói trong hai ba câu. Uyển Tĩnh cảm thán một hồi, khen: "cô nương thật sự là có tấm lòng tốt mà, thể tử phi cố ý để nhũ mẫu của nàng ta chen ép cô nương, vậy mà cô nương còn nguyên ý giải vây cho họ."

Ai nguyên ý. Trong lòng Lâm Vĩ Hi tức giận trả lời một câu. Thân ở vương phủ, Cao Nhiên dù sao cũng là con dâu của phủ Yến vương, những lời này Uyển Tĩnh Uyển Nguyệt không dám nhiều lời, chỉ dám nói vài câu thôi. Uyển Nguyệt nói tiếp: "không phải sao, nhưng mà hôm nay vương gia nổi giận thật sự là dọa người, nô tỳ sợ đến nỗi không dám ngẩng đầu lên, cũng chính là nhờ cô nương mở lời, vương gia mới nói chuyện nhẹ nhàng một chút. Vương gia đối với thể tử quân giáo thật nghiêm, ngay trước mặt nhiều hạ nhân như vậy dạy dỗ đến mặt mũi cũng không lưu lại."

"Bởi vì cái gì vậy?"

"Còn không phải là vì Thập Khang đại trưởng công chúa sao. không nghĩ tới Yến vương phạm tội đến chữ tình, đối với đại trưởng công chúa lại vô cùng hiếu thuận."

Lâm Vĩ Hi nghe đến đó nhàn nhạt bổ sung: "Cũng không phải là ngài ấy hiếu thuận với Thập Khang đại trưởng công chúa đâu. Đại trưởng công chúa tuy là cô cô của Yến vương, nhưng trong hoàng thất có bao nhiêu là công chúa? Nhiều cô cô thúc bá như vậy, cũng không thấy ngài ấy qua lại gần gũi với ai. Yến vương hiếu thuận chính là với lão Yến vương. Năm đó lão Yến vương chưa được phong vương, lại bị tiên đế Thế Tông nghi kỵ, là nhờ Thập Khang công chúa ra sức đảm bảo, lão Yến vương mới được thuận lợi như thế. Bởi vì có chuyện này, Yến vương mới đối với phủ Thập Khang công chúa đặc biệt quan tâm đề ý. Cố Trình Diệu lớn lên ở đất phong, vừa ra đời chính là thể tử phủ Yến vương quyền thế một phương, làm chuyện gì cũng thuận buồm xuôi gió, hẳn ta làm sao có thể hiểu được nguyên do từ đời trước."

"Hóa ra còn có việc này." Uyển Tĩnh sau khi nghe xong, vô ý hỏi, "cô nương, làm sao người lại biết chuyện từ thời tiên đế Thế Tông?"

Bàn tay bung trà của Lâm Vĩ Hi chợt dừng lại, nàng biết những chuyện này tất nhiên là vì Thập Khang đại trưởng công chúa chính miệng kể lại. Thế nhưng Lâm Vĩ Hi là một nữ tử ốm yếu từ nơi khác đến, làm sao mà biết được những chuyện này. Lâm Vĩ Hi âm thầm kinh hãi, nhưng trên mặt vẫn là thái độ hững hờ trả lời: "Năm ta mười tuổi cha có dẫn ta tới kinh thành để xem bệnh, ta ở kinh thành đợi gần nửa năm, ở lại trong ngõ nhỏ nghe được một lão gia nói chuyện."

Uyển Nguyệt cùng Uyển Tĩnh đều là nửa đường tới kinh thành mới đến hầu hạ Lâm Vĩ Hi, đối với quá khứ của Lâm Vĩ Hi hoàn toàn không biết gì cả. Lâm Vĩ Hi giải thích như vậy, các nàng liền tin. Lâm Vĩ Hi nói dối để giải thích với hai nha hoàn của mình. Nàng nhẹ nhàng thở ra, đồng thời cũng âm thầm cảnh cáo mình không thể còn chủ quan như vậy.

Nếu như hôm nay người nghe được lời nói này là Yến vương, vậy thì xong đời rồi.

Uyển Nguyệt cùng Uyển Tĩnh đều là lần đầu tiên vào kinh, mà lần đầu tiên dùng chân chính là vương phủ uy nghiêm đầy, mọi thứ đều mới lạ tò mò. Hai người bọn họ cùng với những nha hoàn đã từng hầu hạ Lâm Vĩ Hi trước đây hoàn toàn khác nhau, liú ríu rất hoạt bát. Thân phận của Lâm Vĩ Hi bây giờ cũng không giống như trước kia nữa. Nàng giờ chỉ là một cô nương mồ côi cha mẹ, chứ không còn là Cao Hi đích trưởng tôn nữ nữa. Nên nàng cũng sẽ không quá nghiêm khắc với nha hoàn của mình. Uyển Tĩnh cùng Uyển Nguyệt đối với đại danh phủ Yến vương phủ lòng tràn đầy tò mò. Bây giờ hai người bọn họ vậy mà lại được theo Lâm Vĩ Hi đến ở phủ Yến vương. Các nàng hạ giọng, kể một ít chuyện bất quá trong phủ Yến vương, nhưng đã đầy đủ đặc sắc về việc trong phủ: "Nô tỳ nghe nói thể tử phi hiện tại là làm vợ kế. Phu nhân trước của thể tử cũng họ Cao, chính là tỷ tỷ của thể tử đấy!"

Uyển Tĩnh kinh ngạc che miệng lại: "Tỷ tỷ ruột?"

"Đúng thế."

Uyển Tĩnh lộ ra biểu lộ sợ hãi than thở: "Thể tử nhìn tuổi thì vẫn còn trẻ, vậy mà đã cưới thêm vợ lẽ rồi."

"Vương gia nhìn trông cũng mới hơn hai mươi tuổi thôi, nếu không phải đã biết, ai dám nói con trai trưởng của vương gia đã mười bảy tuổi đâu."

"Ừm. Thể tử mới mười bảy tuổi, tính ra là thể tử thành thân sớm."

"không phải là ngài ấy thành thân sớm, trước đó đã có một thể tử phi chết sớm." Lâm Vĩ Hi tiếp lời, thậm chí trên mặt còn cười lạnh: "Tháng giêng thành hôn, cuối năm đã chết rồi, tháng hai năm sau mười mười liền vào cửa, thể tử thật vội vàng mà, không trì hoãn chút thời gian nào."

Uyển Tĩnh cùng Uyển Nguyệt không nghĩ tới Lâm Vĩ Hi lại đột nhiên nói tiếp, hai người các nàng không nghĩ quá nhiều, chỉ là thốt thốt: "Thể tử phi trước

đó thật đáng thương làm sao."

Đáng thương sao? Lâm Vĩ Hi cười cười: "Có lẽ vậy. Nhưng Yến vương nói đúng, người đời chỉ nhìn vào kết quả, làm gì có ai biết hỏi thăm nguyên nhân. Nàng đem chính mình lao lực sinh bệnh mà chết, e rằng chính nàng cũng không tránh được mình có lỗi. Thế tử cùng thế tử phi mới tình đầu ý hợp, tình thâm nghĩa trọng, chết sớm một chút để cho muội muội của mình vị trí đó cũng tốt."

Uyển Nguyệt Uyển Tinh nhìn nhau một cái, không biết Lâm cô nương vì cái gì đột nhiên sinh ra cảm xúc bi quan như thế. Tinh tinh Uyển Tinh hoạt bát, mới chỉ cần thời gian một ngày, nàng ta đã từ bên trong vương phủ nghe ngóng rất nhiều tin tức: "thật ra cũng chưa hẳn là thế tử phi trước có lỗi. Hôm nay nô tỳ nghe người ta nói, thế tử phi trước lúc còn sống quản lý vương phủ cực nghiêm khắc, tất cả đều có gia quy, không cho phép nhân rồi tán gẫu, không cho phép lười biếng, cũng không cho phép trộm vặt móc túi. Yến vương phi qua đời rất nhiều năm, Yến vương lại quanh năm chinh chiến bên ngoài, rất nhiều quy củ bên trong vương phủ lỏng lẻo là điều khó tránh khỏi. Thế tử phi trước vừa tới đã quyết đoán chỉnh đốn và thay đổi, mục đích là tốt, chỉ tiếc đắc tội quá nhiều người."

Uyển Nguyệt cùng Uyển Tinh là người ngoài, cho nên mới có thể khách quan đánh giá tình huống bây giờ của phủ Yến vương. Thế nhưng đối với những gia nô lâu năm ở phủ Yến vương mà nói, việc Cao Hi làm là động đến địa bàn, động đến quyền lợi của bọn hắn, nên đối với những người này đương nhiên lúc nào Cao Hi cũng không tốt. Chờ tới khi Cao Hi đem những thói quen, những việc tham ô hối lộ ăn cắp vặt xử lý xong, chính nàng cũng mệt mỏi mà đổ bệnh. Mà lúc Cao Nhiên vào cửa, vương phủ đã được dọn dẹp tương đối sạch sẽ. Cao Nhiên vừa tiếp xúc tới tay, trong vương phủ quy củ đã theo nề nếp rồi, nên tất nhiên thuận lợi vô cùng. Mà Cao Nhiên lại quen bày ra vẻ mặt ôn nhu mềm mại. Nàng ta được lợi ích, quy củ bên trong hơi lỏng lẻo một chút. Có Cao Hi khắc nghiệt để so sánh, Cao Nhiên lập tức thành đương gia chủ mẫu mới dịu dàng làm sao, lương thiện làm sao. Hạ nhân bên trong vương phủ khắp nơi đều nói tốt về nàng ta.

Cho nên khi nói đến tình huống bây giờ, Uyển Tinh Uyển Nguyệt hai nha hoàn mới tới này đều có thể nói ra "Thế tử phi trước dụng tâm là tốt". Thế nhưng những lão nô gia ở cạnh Cổ Trình Diệu lại không hề nhìn thấy.

Lâm Vĩ Hi không nghĩ tới có thể từ miệng của hai nha đầu này lại nghe được lời nói này. Nàng cười gượng một cái, còn có người nhớ là nàng tốt, thật sự là khó có được. Lâm Vĩ Hi cũng không muốn nghĩ lại những việc bức mình như thế này. Bây giờ nàng nhìn thấy Cổ Trình Diệu cùng Cao Nhiên tình chàng ý thiếp dính lấy nhau một bước không rời, mà nha hoàn hồi môn của Cao Nhiên lại còn khắp nơi tuyên dương nàng ta, về mặt vĩnh vào đắc ý. Có trời mới biết những nô tỳ này ở trước mặt Lâm Vĩ Hi thì đầu cũng không dám ngẩng lên, bây giờ thì chỉ thiếu cái đuôi muốn vênh lên thôi.

Lâm Vĩ Hi đứng lên, về mặt hồ hững nói: "Đó là chuyện nhà của bọn họ, bàn tán sau lưng người ta thì không hay, sau này đừng nhắc lại nữa."

Uyển Nguyệt cùng Uyển Tinh liếc nhau, đều cảm nhận được sự mâu thuẫn của Lâm Vĩ Hi. Lâm cô nương rõ ràng rất ý lại vào Yến vương, nhưng khi nhắc đến người nhà của Yến vương thì thái độ lại lạnh lùng vô cùng, yêu ai yêu cả đường đi mới phải chứ. Lâm cô nương vì sao lại mâu thuẫn như vậy? Uyển Nguyệt cùng Uyển Tinh không biết, mà cũng không dám nhắc lại, cẩn thận hầu hạ Lâm Vĩ Hi thay quần áo: "cô nương, hôm nay Yến vương bối vì chuyện của đại trưởng công chúa Thọ Khang mà tức giận với thế tử, còn nói qua mấy ngày nữa muốn dẫn thế tử đến phủ của đại trưởng công chúa để xin lỗi. Người nói đây là sự thực sao?"

"Làm sao không phải là thật." Lâm Vĩ Hi cười khê, ý trào phúng rất rõ ràng, "Bởi vì đại trưởng công chúa không có con mà sinh lòng coi thường, ai cho bọn họ là gan đó? Kể cả phủ công chúa không có người kế tục, nhưng chỉ cần đại trưởng công chúa còn sống một ngày, trong kinh thành sẽ không có người dám coi thường. Yến vương còn gọi Thọ Khang đại trưởng công chúa một tiếng cô cô. Nàng ta chỉ là một cái thứ nữ mà còn nôn nóng không chờ đợi được, tự cho là có thể vĩnh vào tụt đặc tại địa bàn của phủ trưởng công chúa, thật sự là buồn cười mà."

"cô nương..."

Lâm Vĩ Hi cũng nhận thấy tâm tình của mình kích động. Nàng hít sâu một hơi, nói: "Mấy ngày nay chuẩn bị trang phục trang sức cho chu đáo. Ta muốn theo Yến vương cùng đi tới phủ công chúa."

Uyển Nguyệt sững sốt một chút, Lâm Vĩ Hi bây giờ còn đang trong hiếu kỳ, mọi ngày đều đóng cửa từ chối tiếp khách, lần này cô nương nghĩ như thế nào mà muốn đi tới phủ công chúa rồi? Tuy nhiên những việc này không phải là chuyện mà một nha hoàn như nàng ta cần phải biết. Uyển Nguyệt trầm thấp vang một tiếng, liền tự đi chuẩn bị trang phục cho Lâm Vĩ Hi.

Sau khi Cổ Huy Ngạn biết chuyện này cũng không nói gì, gật gật đầu coi như đồng ý. Chờ sau khi hân sắp xếp được thời gian rảnh rỗi, tự mình mang theo mọi người ở phủ Yến vương, tới cửa thăm hỏi đại trưởng công chúa Thọ Khang.

Yến vương đích thân tới, đương nhiên được coi là khách quý lập tức mời vào trong phủ. Đại trưởng công chúa Thọ Khang nghe nói Yến vương đến thăm, lúc này cũng cố gắng ra đón.

Cổ Huy Ngạn thấy đại trưởng công chúa Thọ Khang, lập tức đứng dậy đỡ cánh tay của bà: "cô cô, khuyến tử ngang bướng, không xứng với tâm ý của ngài, bây giờ còn làm phiền ngài tự mình ra đón. Cái này thật sự là tội của con mà."

"Đừng nói những lời như vậy. Bây giờ ngươi đã là thân vương, mọi việc của hoàng thượng đều cần có sự giúp đỡ của ngươi. Ta là bà già một chân đã bước xuống mồ, nào dám nhận lễ xin lỗi của ngươi."

Cổ Huy Ngạn thấy thế cũng không tiện nói tiếp, ánh mắt của hắn nhẹ nhàng nhìn về phía Cổ Trình Diệu, Cổ Trình Diệu hiểu ý của phụ thân, chỉ có thể bắt đầu đi đi tới, hành đại lễ với đại trưởng công chúa Thọ Khang: "Trước kia là vãn bối hồ đồ, mạo phạm cô tổ mẫu, xin ngài hãy tha thứ cho tội của vãn bối."

Cổ Trình Diệu là nhi tử của Yến vương, cho dù đại trưởng công chúa Thọ Khang oán hận hắn không quan tâm đến ý tới Hi nhi, nhưng cũng không thể không để ý tới mặt mũi của Yến vương. Yến vương đặt mình mang nhi tử tới đây để bồi tội. Kể cả từ lễ pháp hay là góc độ đạo đức, thành ý của Yến vương đều đã thấy được, trưởng công chúa Thọ Khang chỉ có thể nhẹ gật đầu, lãnh đạm nói: "Người một nhà không để bụng quá lâu. Ngươi đã hiểu cái sai của mình thì tốt rồi. Đứng dậy đi."

Cổ Trình Diệu đứng dậy, Cao Nhiên đi theo tiến lên hành lễ: "Ngoại tổ mẫu."

Rất rõ ràng trưởng công chúa Thọ Khang hừ lạnh một tiếng, nhìn cũng không nhìn. Cao Nhiên lộ ra vẻ mặt ủy khuất, Cổ Trình Diệu đau lòng không thôi, nhưng mà Cổ Huy Ngạn còn ngồi ở trên đó, Cổ Trình Diệu cho dù tức giận, cũng không dám làm gì.

Cũng là lúc này, trưởng công chúa Thọ Khang mới thấy được còn thêm một người tới đây. Bà nhìn thấy một tiểu cô nương ngũ quan tinh xảo, hệt như những tiểu

đồng tử được vẽ trong tranh phúc ngày tết. Bà có chút ngạc nhiên: "Đây là..."

Lâm Vĩ Hi tiến lên, dập đầu lạy ba cái với Thọ Khang đại trưởng công chúa: "Tiểu nữ Lâm Vĩ Hi, tham kiến đại trưởng công chúa."

Trưởng công chúa Thọ Khang nhìn tiểu cô nương đang dập đầu trên sàn nhà kia, đôi mắt đều mở lớn. Cố Huy Ngạn thấy vậy thì giải thích: "Lúc con ở Tây bắc bình loạn lạc, chủ quan bị trúng mai phục của địch. Nhờ có phụ thân của nàng yểm hộ mà thoát được vòng vây. Phụ thân nàng vì thế mà hi sinh. Chắc ngài vẫn còn nhớ, chính là Trung Dũng hầu thời gian trước đó. Sau khi bình loạn lạc ở Tây bắc xong, con gặp gặp tiểu cô nương này tuổi nhỏ đã mất mẹ, mà hiện tại lại không có phụ thân. một người lưu lạc tại bên ngoài cũng không ổn, con dẫn nàng đến kinh thành. Hôm nay con mang theo tiểu bối đến chỗ ngài thỉnh an, nàng cũng cùng theo tới."

Trưởng công chúa Thọ Khang sau khi nghe xong, trong lòng không hiểu sao có một loại rung động rất rõ ràng. Bà để cho người đỡ Lâm Vĩ Hi dậy, gọi lại tới gần nhìn kỹ một lúc, đôi bàn tay có chút thô ráp vỗ vỗ mu bàn tay Lâm Vĩ Hi, hỏi: "Người tên là Lâm Vĩ Hi, vậy nữ danh gọi là gì?"

"Tiểu nữ vừa ra đời thì không có mẫu thân, không có nữ danh, người trong nhà đều gọi tiểu nữ là Hi nhi."

"Hi nhi." Tên cũng giống nhau như đúc, đôi mắt trưởng công chúa Thọ Khang chợt ẩm ướt, "Tốt, liền gọi Hi nhi. Người sinh nhật vào ngày nào?"

"Tiểu nữ sinh vào giờ mao, ngày mười lăm tháng giêng."

Đôi mắt của Cao Nhiên rõ ràng trừng lớn khi nghe thấy canh giờ này. Sắc mặt Cố Trình Diệu cũng có chút kỳ quái. Cố Huy Ngạn thấy vậy thì đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, hần bình thân hỏi: "Thế nào?"

Cao Nhiên cùng Cố Trình Diệu đều không nói lời nào, vẫn là lão nhân hầu hạ bên cạnh trưởng công chúa lấy tay xoa nước mắt, nói: "Bẩm Yến vương điện hạ, đại tiểu thư nhà chúng ta sinh nhật chính là ngày mười lăm tháng giêng, nhưng mà là giờ dậu."

Cao Hi từ nhỏ cùng bên nhà ngoại thân cận, phụ công chúa đều trực tiếp gọi nàng là đại tiểu thư.

Cố Huy Ngạn nghe đến đó cũng thốt lên kinh ngạc: "Vậy mà trùng hợp như vậy."

Nữ danh giống nhau, cách viết cũng giống nhau, thậm chí đến sinh nhật đều như nhau. Cái loại cảm giác kỳ quái lúc trước lại tới, Cố Trình Diệu nhìn Lâm Vĩ Hi đang đứng ở phía trước, không hiểu sao thấy mình hoảng hốt.

Trong nháy mắt đó, Cố Trình Diệu cơ hồ cảm thấy người đang đứng trước hắn là người vợ đầu đã chết, Cao Hi.

Tác giả có lời muốn nói:

Lâm Vĩ Hi sẽ không cùng đại trưởng công chúa nhận nhau, nàng là một nữ tử thuần túy cổ đại, người hiện đại gặp phải loại chuyện này đều muốn cân nhắc tự vệ, nàng chịu lễ giáo cổ đại ảnh hưởng, sẽ không chủ động nói rõ thân phận của mình, cho dù đó là ngoại tổ mẫu của nàng.

Lâm Vĩ Hi với bà bây giờ là không quen biết nhau, nhưng vẫn sẽ hiếu kính ngoại tổ mẫu. Dù sao Cao Hi đã chết rồi, để lại cho người sống sự đau thương là điều không thể xóa bỏ

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Nhắm vào

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

1.

2.

Chương 15: Nhắm vào

Editor: Lừa tình

"Đây là Hi nha đầu cùng ta có duyên." Đại trưởng công chúa Thọ Khang lúc này còn là vẻ mặt nặng nề, mà bây giờ trong ánh mắt của bà lại lấp lánh ánh sáng. Linh cảm giữa thân nhân với nhau thật sự khó nói lên lời mà. Lâm Vĩ Hi không dám nói rõ sự thật cho ngoại tổ mẫu biết, có thể là đại trưởng công chúa Thọ Khang được sự chỉ dẫn từ trong tâm khảm mà vô cùng thân thiết với Lâm Vĩ Hi, cho dù hai người mới gặp nhau lần đầu tiên. Đại trưởng công chúa Thọ Khang cố chấp cảm thấy, đây chính là ngoại tôn nữ của bà, Hi nhi yêu quý của bà đã trở về.

Đại trưởng công chúa Thọ Khang nhìn không được rơi lệ, bà dùng ngón tay lau đi nước mắt, rồi cười nhẹ với mọi người xung quanh: "Để cho các người phải chê cười cho rồi, người già rồi thật dễ dàng bị xúc động, trông thấy cái gì cũng có thể nhớ đến kỷ niệm ngày xưa."

Mọi người trong phòng khẽ an ủi bà. Cố Huy Ngạn cũng nói: "Cô cô nói gì vậy. Lâm Vĩ Hi cùng người thân duyên phận khá mỏng manh. Mà ngài lại yêu thích nàng như vậy thì trò chuyện với nàng cho đỡ buồn. Như vậy thì thật sự là quá tốt rồi."

Sau khi đại trưởng công chúa Thọ Khang khóc xong thì tâm trạng tốt lên rất nhiều. Bà nhìn Lâm Vĩ Hi, thật sự là càng nhìn càng cảm thấy thuận mắt: "Người sinh vào giờ Mão ngày mười lăm tháng giêng, thời gian này lại vừa đẹp. Trước đó ta luôn cảm thấy sinh nhật của Cao Hi quá rộn ràng, có muốn không nào nhiệt cũng không được. Hi nhi sinh vào giờ Dậu ngày mười lăm tháng giêng, chính vào thời điểm mọi nhà đều sáng đèn, khi đó toàn kinh thành khắp nơi đều là âm thanh của pháo hoa chúc mừng. Mặc dù ồn ào náo nhiệt thì rất thích, nhưng quá náo loạn, sợ rằng sẽ không có phúc. Canh giờ sinh của người lại rất vừa vặn. Giờ Mão sắc trời chuẩn bị sáng, vạn vật đều thức dậy. Giống như tên của người, Hi, đã sớm bừng sáng rồi!"

(Giờ dậu: từ 17- 19 giờ , giờ mão: Từ 5 – 7h sáng)

Lừa tình,9/5/19

#73

Bảo Vy197, Chris_Luu, levuong và 11 others thích bài này.

3.

Lừa tìnhWell-Known Member

Bài viết:

117

Được thích:

2,004

"Tạ ơn đại trưởng công chúa."

"Gọi xa lạ như thế làm gì. Số mệnh của người cũng là không có duyên với người thân của mình. Tuổi còn nhỏ đã mất cả cha lẫn mẹ, thậm chí đến chủ bác cũng không có. Ta dù sinh ra ở hoàng gia, nhưng tình cảm huynh đệ tỷ muội cũng không được sâu đậm, ai cũng có phù đệ riêng của mình, cho tới bây giờ người còn sống cũng còn lại không nhiều. Ta chỉ có một đứa con gái, cũng đã sớm qua đời, còn duy nhất một ngoại tôn nữ cũng... Ta chính là kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh a."

Thọ Khang đại trưởng công chúa tự khóc thương thân, thần sắc cực kì đau buồn, một lão ma ma đứng bên cạnh thấy vậy thì nói: "Lâm cô nương tuổi nhỏ đã mất đi chỗ dựa, mà công chúa của chúng ta cũng không còn con cháu gì. Lâm cô nương đã có duyên phận với công chúa như vậy, không bằng cô nương gọi công chúa một tiếng tổ mẫu đi. Như vậy thì Lâm cô nương cũng có người thân rồi. Mà công chúa của chúng ta cũng hoàn thành được tâm nguyện nhiều năm của mình."

Tiết nuôi cả đời duy nhất của đại trưởng công chúa Thọ Khang chính là con cháu phúc bạc. Lâm Vĩ Hi nhiều năm qua được trưởng công chúa Thọ Khang tỉ mỉ dạy dỗ, trong lòng nàng thì trưởng công chúa Thọ Khang so với tổ mẫu trên danh nghĩa của nàng là phu nhân phủ Anh quốc công thì gần gũi hơn rất nhiều, bà cũng hoàn toàn làm tròn chức trách của một người tổ mẫu. Nhưng giờ đây bà lại bị một chữ "Ngoại" mà phân biệt thân sơ, bà cũng đành phải chấp nhận. Nhưng giờ đây bà lại bị một chữ "Ngoại" mà phân biệt thân sơ, bà cũng đành phải chấp nhận. Nhưng giờ đây bà lại bị một chữ "Ngoại" mà phân biệt thân sơ, bà cũng đành phải chấp nhận. Nhưng giờ đây bà lại bị một chữ "Ngoại" mà phân biệt thân sơ, bà cũng đành phải chấp nhận.

Thọ Khang hốt mất ừng hồng, khẽ thở dài "Ai" một tiếng. Sau đó trưởng công chúa Thọ Khang lại khóc, lão ma ma đứng hầu bên cạnh thấy thế thì lập tức lấy khăn lau nước mắt cho bà.

Bầu không khí cảm động hòa thuận giữa đại trưởng công chúa Thọ Khang cùng Lâm Vĩ Hi làm cho người không biết còn tưởng là bà cháu ruột thịt đang nhận nhau. Mấy người đứng ở phía sau thấy thế thì sắc mặt cũng ngắc, trong lòng cũng hiện lên đủ loại suy nghĩ.

Cảm giác hoảng hốt trong lòng Cổ Trình Diệu càng trở nên rõ ràng, ánh mắt hần ta nhìn Lâm Vĩ Hi cũng bắt đầu mờ lung. Cao Nhiên khẽ liếc nhìn về mặt Cổ Trình Diệu, sau khi thấy rõ biến hóa trên mặt Cổ Trình Diệu, nàng ta khẽ cắn môi, hận ý đối với Cao Hi càng nhiều hơn bao giờ hết.

Lúc trước chính là Cao Hi chiếm lấy vị trí của nàng ta. Cao Hi ý vào chính mình là đích nữ, cùng ngoại tổ mẫu của nàng bé công sự thật, lừa gạt Yên vương cùng Cổ Trình Diệu để đính hôn. Có trời mới biết khi ở trong hôn lễ Cao Nhiên nhìn thấy Cổ Trình Diệu thì kinh ngạc đến cỡ nào. Cổ Trình Diệu lúc ấy bị thương, không thấy được ân nhân cứu mạng mình là ai. Nhưng Cao Nhiên lại nhớ kỹ dung mạo của Cổ Trình Diệu. Cùng với việc bên chỗ của Cao Hi lãng mạng truyền tới lời đồn về ngọc bội song ngư, Cao Nhiên còn có cái gì không hiểu đây. Cao Hi có khác gì với những công chúa trên độc ác trong truyện cổ tích tự nhận mình là ân nhân cứu mạng của hoàng tử, chẳng biết xấu hổ nhận lấy công lao không thuộc về mình, còn cướp đi hoàng tử bạch mã nữa.

Khoảng thời gian đó Cao Nhiên tuyệt vọng và căm hận vô cùng. Tuy nhiên điều làm cho nàng ta vui vẻ nhất chính là sau khi cưới, công chúa mạo nhận ân công lấy bạch mã hoàng tử cũng không được hạnh phúc, đây thật là điều làm cho nàng ta hả hê mà.

Về sau, cô công chúa mạo nhận kia chết rồi, cuối cùng Cao Nhiên cũng được như ý nguyện gả cho bạch mã hoàng tử của chính mình, đồng thời nàng ta vừa vào cửa đã được toàn bộ trên dưới vương phủ kính yêu. Cao Nhiên cho là cuộc đời của mình sẽ đẹp giống như trong truyện cổ tích, cuộc sống mỹ mãn hạnh phúc sẽ kéo dài mãi. Kể cả bên người Cổ Trình Diệu có thiệp thân nha hoàn hay thông phòng cũng không cần lo lắng, sớm muộn có một ngày, nàng ta sẽ bắt được trái tim của Cổ Trình Diệu. Nhưng bây giờ Cao Nhiên nhìn thấy ánh mắt Cổ Trình Diệu tập trung nhìn một nữ nhân khác, mà nữ nhân kia lại có dung mạo tính hảo không ai sánh bằng. Sự đổ kỵ của Cao Nhiên như một mầm cây đâm chồi rồi bám rễ thật sâu trong lòng nàng ta, không cách nào kim nén được.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

4.

Cao Nhiên thật vất vả mới đoạt lại được nhân duyên của mình, nàng ta không cho phép bất kỳ kẻ nào phá hỏng nó. Lâm Vĩ Hi ra sân thật sự là tiêu chuẩn của một nữ phụ. Sau khi nàng ta thành hôn thì xuất hiện, vừa tới đã thắng được nhân vật phản diện là đại trưởng công chúa Thọ Khang với tư thái thanh cao mà thân thể nhỏ yếu, mỗi một cái đều chứng minh, đây chính là nữ phụ trong cuộc đời của Cao Nhiên mà một nữ phụ có mức tiêu bạch hoa.

Cao Nhiên nhìn bóng lưng của Lâm Vĩ Hi, ánh mắt bắn ra địch ý mãnh liệt. Từ kiếp trước đến sau khi sống lại, nàng ta tranh đấu với nữ nhân khác chưa bao giờ chịu nửa điểm thua thiệt. Thậm chí đến Cao Hi có gia thế cao như vậy cũng không thắng được nàng ta. một bé gái nhỏ có tài da tốt một chút thì làm sao trở thành đối thủ của nàng ta được. thật là nàng ta đã nghĩ nhiều rồi.

Cao Nhiên chỉ nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt, cặp mắt xuống suy nghĩ tiếp xem nên làm gì tiếp theo. Cảm xúc của Lâm Vĩ Hi kích động, cũng không chú ý tới động tĩnh phía sau. thật vất vả và nàng mới nhìn thấy ngoại tổ mẫu, mà một lần nhìn thấy này là đã cách nhau cả một đời người. Người đọc sách không nói chuyện yêu ma quỷ quái, Lâm Vĩ Hi không thể nói cho trưởng công chúa Thọ Khang biết chân tướng. Nàng không dám làm việc mạo hiểm như vậy. Nhưng dù không nói cũng không ảnh hưởng tới việc nàng hiểu thuận với ngoại tổ mẫu của mình. Dù sao sau này nàng cũng không có ý định lập gia đình, nàng sẽ dùng toàn bộ thời gian của mình để hiểu kính đại trưởng công chúa Thọ Khang, cho dù giữa hai người đã không còn danh phận bà cháu nữa.

Cổ Huy Ngạn nhìn thấy Lâm Vĩ Hi với trưởng công chúa Thọ Khang vừa mới quen đã thân thiết với nhau. hần ngồi ở một bên lắng lắng nghe, sau đó nói với Lâm Vĩ Hi: "Người cùng cô có hợp ý là chuyện tốt. Đây là việc rất tốt, không cần thiết phải khóc. Người ra ngoài rửa mặt đi, nhìn xem mình khóc đến nỗi mặt mũi đều lem nhem cả ra rồi."

Lâm Vĩ Hi nghe lời này thì giật mình sợ hãi, mặt nàng bị lem nhem? Trời ạ, vậy mà trước mặt Yên vương nàng lại bôi xấu mình như thế.

Gương mặt của Lâm Vĩ Hi ửng đỏ. thật sự nàng nghĩ đáng về mình không gọn gàng. Lần này mặc kệ cái gì, nàng tranh thủ thời gian chạy ra ngoài trang điểm lại. Chờ sau khi Lâm Vĩ Hi đi, Cổ Huy Ngạn kiểm soát Cổ Trình Diệu cùng Cao Nhiên đi ra ngoài. Đại trưởng công chúa Thọ Khang hình như đã hiểu ý của Cổ Huy Ngạn lúc nói Lâm Vĩ Hi khóc đến nỗi hoa lệ đài vũ, bà thân nhiên ngồi ở đó, một tay cầm tách trà, cười hỏi: "Yên vương cố ý đem người đuổi xuống dưới, không biết ngài muốn nói gì với bà già này đây?"

"cô mẫu cũng đã đoán được, con muốn nói chính là việc của Lâm Vĩ Hi." Cổ Huy Ngạn nói: "Phụ thân nàng vì cứu con mà chết. Sau khi Lâm Dững qua đời, nàng ở quê hương cũng không còn người thân. Là con có lỗi với nàng. Bất kể như thế nào con đều muốn thay thế Lâm Dững chăm sóc cho nàng, tốt xấu cũng muốn thay

nàng tìm một nhà chồng đáng tin cậy."

Thọ Khang đại trưởng công chúa gật đầu: "Yến vương suy nghĩ cực kì chu toàn, nàng là một tiểu cô nương không nơi nương tựa, khó tránh khỏi sẽ bị người khác khi dễ, tìm một nhà chồng tốt cho nàng, để cho nàng còn có cái dựa vào sau này."

"Con cũng là có ý này." nói đến đây Cổ Huy Ngạn bất đắc dĩ thở dài: "Nhưng không biết tại sao nàng đối với việc lấy chồng cực kì phản cảm. Trước đó con có nhắc qua hai lần, nàng đều không nguyện ý, cuối cùng thậm chí còn giận đối với con."

"A?" Trưởng công chúa Thọ Khang rất ngạc nhiên, Lâm Vĩ Hi là một tiểu cô nương mà cũng dám cãi kinh với Cổ Huy Ngạn? Từ bao giờ tính tình Cổ Huy Ngạn lại tốt như vậy rồi?

Còn nhiều chuyện hơn nhưng Cổ Huy Ngạn cũng không muốn nhiều lời. Hắn nói có chừng mực, rồi lại nói tiếp với trưởng công chúa: "Đại tiểu thư phủ anh quốc công là con tự mình viết thư hướng ngài cầu hôn, đáng tiếc khuyên từ ngang bướng, cô phụ Cao Hi không nói, còn cô phụ sự mong đợi của ngài. Con biết con không còn mặt mũi cùng ngài nói về chuyện này, nhưng Lâm Vĩ Hi dù sao cũng chưa lấy chồng, cho dù phụ thân của nàng là ân nhân cứu mạng của con, nhưng nếu nàng ở lâu dài tại phủ Yến vương vẫn là danh bất chính, ngôn bất thuận. Nếu cứ thế mãi sợ sẽ tổn hại tới danh tiết của nàng. Cho nên con chỉ có thể mặt dày đưa ra đề xuất quá đáng này với ngài."

Đại trưởng công chúa Thọ Khang nghe đã hiểu: "Người muốn ta thay nàng tìm một mối hôn nhân tốt sao."

"Vâng." Cổ Huy Ngạn cũng không nghĩ tới có một ngày hắn lại quan tâm tới loại chuyện này. Nhưng Lâm Vĩ Hi vẫn còn nhỏ mà tính tình lại mạnh mẽ, thật sự Cổ Huy Ngạn không có cách nào, chỉ có thể phó thác người khác, "Con nói chuyện này với nàng thì nàng lại chống đối. Con thấy nàng cùng cô nữu ngài thân cận, nếu ngài khuyên nàng thì không còn gì tốt hơn nữa."

"Khi nào thì nàng sẽ hết kỳ tang cha?"

"Vào tháng năm năm nay."

Không lâu nữa, chỉ còn hai tháng. Trưởng công chúa Thọ Khang như suy nghĩ điều gì gật đầu đáp ứng. Người già luôn luôn quan tâm đến ý tới hôn sự của văn bối nhà mình. Từ trên người Lâm Vĩ Hi bà thoáng như thấy được ngoại tôn nữ của mình. Chọn cho ngoại tôn nữ của mình một chàng rể tốt, loại việc như vậy có gì mà từ chối. Cổ Huy Ngạn nhìn thấy tâm tình của trưởng công chúa Thọ Khang cũng âm thầm yên tâm. Từ sau khi Cao Hi qua đời, sức khỏe của trưởng công chúa Thọ Khang càng ngày càng kém. Bây giờ trên đời này không còn ai có thể để bà phải lo lắng nữa rồi, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, thân thể tự nhiên càng sa sút. Bây giờ có thể cho trưởng công chúa Thọ Khang tìm một số chuyện để làm, lại còn có thể giải quyết việc hôn nhân đại sự của Lâm Vĩ Hi, nhất cử lưỡng tiện, cơ sao mà không làm?

Hôm nay Cổ Huy Ngạn vừa giải quyết xong hai việc, bên ngoài còn rất nhiều chuyện đang chờ hắn. Thời gian của hắn không có nhiều, liền đứng dậy cáo từ. Lâm Vĩ Hi vừa mới trang điểm trở về, đến ghế cũng chưa kịp ngồi thì bị Yến vương cường ép mang đi. Lâm Vĩ Hi lưu luyến vô cùng cáo từ trưởng công chúa Thọ Khang, leo lên xe ngựa về phủ Yến vương.

Lần đến thăm này có ý nghĩa trọng đại. Yến vương trực tiếp dùng hành động của mình đánh tan lời đồn trong kinh thành về mối quan hệ giữa phủ Yến vương với phủ đại trưởng công chúa Thọ Khang, xác định lập trường của mình. Thế từ phi trước là Cao Hi vẫn là con dâu được Yến vương thừa nhận, dù loại lời đồn đại trong kinh thành lập tức biến mất.

Mà bầu không khí trong phủ Yến vương cũng lặng lẽ thay đổi. Yến vương trịnh trọng đến bái phỏng phủ trưởng công chúa Thọ Khang là cho Cao Hi chính danh, đồng thời đánh vào mặt Cao Nhiên. Cho dù tình cảm vợ chồng giữa Cao Hi với Cổ Trình Diệu có nhiều điều âm ỉ, nhưng Cao Hi vẫn là con dâu của Yến vương, là thể tử phi nguyên phối của phủ Yến vương. Nghĩ thôi cũng biết trong lòng Cao Nhiên hậm hực như nào.

Cao Nhiên vô cùng tức giận. Nhưng ngay sau đó nàng ta tự an ủi mình. Sống lâu mới thấy rõ lòng người. Ngày sau, Yến vương nhất định có thể thấy được nàng ta có khả năng như thế nào, nàng ta tốt đẹp ra sao, rồi sau đó sẽ thừa nhận thân phận và địa vị của nàng ta. Tuy nhiên đó là việc sau này, còn bây giờ Cao Nhiên phải giải quyết cái uy hiếp trước mặt này đã.

Thời tiết càng ngày càng ấm, quần áo mùa đông dần dần được cất đi. Các cô nương xinh đẹp trong kinh thành đều đổi sang mặc trang phục mùa xuân mỏng manh. Lâm Vĩ Hi ở lại phủ Yến vương đã gần một tháng. Thời gian đầu, đám hạ nhân chỉ coi nàng là một người khách, đồ dành cung phụng nàng là được. Nhưng theo thời gian trôi qua, Lâm Vĩ Hi ở trong vương phủ như cá gặp nước, mà người trong phủ Yến vương đối với sự có mặt của Lâm Vĩ Hi cũng càng ngày càng quen thuộc. Thậm chí bởi vì Lâm Vĩ Hi có địa vị đặc biệt, không ít nha hoàn còn coi Lâm Vĩ Hi là chỗ dựa để nịnh bợ nàng. Kẻ thích vô mộng ngựa thì đi đâu cũng thấy mà.

Thời gian này Cao Nhiên trôi qua không dễ chịu lắm, rõ ràng ở vương phủ chỉ có một nữ chủ nhân là nàng ta. Thế nhưng không hiểu mọc đâu ra thêm một người là Lâm Vĩ Hi. Làm cho Cao Nhiên khó chịu không nói, Cao Nhiên còn phải đem vị tổ tông này như một cô em chồng mà chăm sóc nịnh nọt đấy. Lâm Vĩ Hi ở trong vương phủ càng được tôn sùng bao nhiêu thì Cao Nhiên bị dìm vò bấy nhiêu.

Một buổi chiều, Cao Nhiên mời Lâm Vĩ Hi đến hoa viên ngắm hoa nói chuyện. Như nàng ta nói thì bây giờ vương phủ chỉ có hai người bọn họ là nữ quyến. Mà hai người các nàng cũng không giống chị em ruột thịt gì. Lâm Vĩ Hi bị lời nói này làm toàn thân nổi da gà, nàng buồn bực ngán ngán nắm chặt cánh hoa giết thời gian. Bỗng nhiên trông thấy Cao Nhiên để cho người bưng tới rất nhiều mâm đựng trái cây, còn vừa đặt cả bàn cờ, giỏ kim chi.... các loại giải trí khác nhau. Lâm Vĩ Hi yên lặng nhún mày, Cao Nhiên dụ dăng cười, nói với Lâm Vĩ Hi: "Hôm nay trời xuân thật đẹp. Thích nhất là đi dạo xuân. Đáng tiếc là chúng ta không thể xuất phủ, vậy ở trong hoa viên đi dạo một chút nhé."

nói xong Cao Nhiên giống như vô ý cầm lên một quân cờ, nói: "Lâm cô nương, người chơi cờ nhé? Hôm nay ánh nắng đẹp như vậy, chúng ta cũng phong nhã một lần, thưởng hoa đánh cờ?"

Lâm Vĩ Hi nhìn quân cờ màu đen trong tay Cao Nhiên, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng: "Tốt thôi."

Lâm Vĩ Hi tự nhiên hào phóng ngồi đối diện với Cao Nhiên. Cao Nhiên sai người bày quân cờ lấy ra, cổ tay nàng ta chậm rãi đóng đưa, bên môi mang theo ý cười, lơ đãng nói: "Lâm cô nương, đánh cờ không nhằm chán quá, không bằng chúng ta thay cách chơi khác mới hơn đi."

"Ồ! Cách chơi mới gì đây?"

"Cờ ca rô."

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Chiến tranh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 16: Chiến tranh

Quả nhiên là vậy. Sau khi Lâm Vĩ Hi nghe được thì cười cười, ngón tay tinh xảo trắng nõn cầm một quân cờ màu trắng lên, dường như bàn tay nàng còn trắng hơn cả quân cờ, hỏi: "Đây là trò chơi như thế nào, trước đó ta chưa từng nghe nói qua."

Ngưng Phù hừ ha ở một bên Ngưng Phù thấy vậy thì nói tiếp: "Trò chơi này là do thế tử phi của nô tỳ nghĩ ra, thú vị thoải mái. Rất nhiều thiếu gia tiểu thư ở quốc công phủ đều thích chơi trò này."

Lâm Vĩ Hi cười không nói chuyện. Thấy ánh mắt của Lâm Vĩ Hi nhìn về phía bộ cờ, Cao Nhiên nhẹ nhàng nói thêm: "Đây là đồ cưới của ta, gọi là cờ đen trắng, là dùng noãn ngọc làm thành, bất kể lúc nào lấy ra cũng đều ảm áp trơn bóng, dùng lâu còn có tác dụng dưỡng nhan nữa."

Ngưng Phù nghĩ là Lâm Vĩ Hi không biết được cái gì gọi là noãn ngọc, lập tức nói: "Lâm cô nương có lẽ là không biết loại ngọc này? Đây cũng không phải là ngọc thạch thông thường đâu. Dù cho trong kinh thành thì có tiền cũng chưa chắc mà mua được noãn ngọc, nhất là nguyên một khối noãn ngọc thì lại càng khó có được. Nhưng trong số đồ cưới của thế tử phi nhà nô tỳ thì cũng chỉ là một món đồ hồi môn bình thường thôi."

"Ngưng Phù." Cao Nhiên hơi trách cứ, quát khẽ: "Đồ cưới cho cho thêm đều là tâm ý của trường bối. Đây là tỏ mẫu thương yêu ta thì mới cho thêm. Ai cho phép người lấy đó ra để khoe khoang?" Sau khi nói xong, Cao Nhiên nhìn về phía Lâm Vĩ Hi, hơi có chút ngưng ngững: "Đề Lâm cô nương chê cười rồi, Lâm cô nương đừng trách, cho dù là vàng bạc ngọc các, nếu không thể sử dụng thì cũng chỉ là vật ngoài thân thôi, chúng ta đánh cờ vui là được rồi."

Lâm Vĩ Hi nhìn con cờ trong tay, thấy cảnh chủ xứng tỏ họa, cười sâu xa: "Thế tử phi thật đúng là rộng rãi đấy."

Cũng không phải rộng rãi a. Một năm trước thì đây là đồ của Lâm Vĩ Hi nàng mà.

Cái này lúc trước vốn là đồ cưới của Lâm Vĩ Hi. Nha hoàn của Cao Nhiên còn vội vàng giải thích cho Lâm Vĩ Hi, tưởng nàng thật sự là một tiểu cô nương nông thôn chưa bao giờ được thấy cái gì quý giá. Thật sự là buồn cười. Cười xong còn để cho người ta phải nghiêng răng mà uất ức.

Lâm Vĩ Hi biết sau khi mình chết bệnh, đồ cưới của nàng tất nhiên sẽ bị phủ Anh quốc công một lần nữa phân chia lại. Nàng hiểu, thậm chí nàng cũng chấp nhận khả năng này. Thế nhưng khi kết quả này bày ngay ra trước mặt nàng, Lâm Vĩ Hi phát hiện chính mình vẫn khổ mà người ngoài được. Đã thế Cao Nhiên còn nghĩ đương nhiên đồ vốn là của mình. Thật sự là trơ trẽn vô cùng mà.

Không chỉ là bộ cờ trước mặt này, Lâm Vĩ Hi đưa mắt nhìn lại, đồ trang trí vàng bạc bốn phía, đồ sứ thanh hoa, thậm chí cả bàn ghế gỗ hoàng lê đồ dùng trong nhà, đều mang đến một cảm giác quen thuộc.

Lâm Vĩ Hi cup mắt, nếu nhìn tiếp thì nàng sẽ tức mà chết mất. Cao Nhiên thấy sắc mặt cứng ngắc của Lâm Vĩ Hi, cho là Lâm Vĩ Hi bị gia thế phú quý của chính mình làm cho choáng váng, trong nội tâm tự ti mặc cảm. Cao Nhiên hiểu rõ cười cười, nói: "Cô nàng Ngưng Phù này mồm miệng hoạt bát nhanh nhẹn, nhưng nàng ta cũng không có ác ý gì đâu. Lâm cô nương không cần để ý nàng ta làm gì."

"Không quản được miệng của mình thì phải phạt a, còn không học được cách nói chuyện vậy thì tìm bà tử mà bán ra ngoài." Lâm Vĩ Hi vốn cũng đang không thoải mái, nghe xong lời này trực tiếp tỏ thái độ luôn. Nàng không kiên nhẫn nhìn Cao Nhiên vờ vịt, giọng nói nhẹ nhàng vẫn còn bị bệnh, hết lần này tới lần khác nói ra mà không tha người: "Nha hoàn của mình quản giáo không tốt, lại bắt người khác phải tha lỗi cho sao? Tại sao ta phải độ lượng với nha hoàn của người? Chó của nhà người cắn người lung tung người còn không chịu cái chốt đóng cửa hay sao? "

Uyển Tinh "Phốc phốc" một tiếng bật cười, phát hiện ánh mắt của người khác lập tức co lại cúi đầu, dù cho như thế vẫn có thể nhìn thấy bờ vai của nàng ta run run.

Uyển Tinh là nha hoàn bên ngoài trực tiếp mua được, nên bản thân khó tránh khỏi định lực kém một chút, Uyển Nguyệt là ở nhà tri phủ được rèn giũa qua, thấy tình cảnh này thì trấn định hơn so với Uyển Tinh, cho dù là rất muốn cười, nàng ta cũng phải nhịn lại.

Ngưng Phù bị Lâm Vĩ Hi nói phát ngược, đằng sau lại bị Uyển Tinh cười một tiếng, vừa thẹn vừa xấu hổ, con mắt lập tức đỏ lên. Ngưng Phù cùng mấy nha hoàn hồi môn khác giận giữ nhìn Lâm Vĩ Hi, mà Cao Nhiên bị người khác quở trách đại nha hoàn của mình ngay trước mặt, cũng không còn mặt mũi nào, im lặng ngồi im tại chỗ.

Mấy người Đào ma mà trốn mắt xem, Cao Nhiên nhìn thoáng qua sau lưng mình, đôi mắt khẽ động, vẫn rất lương thiện như cũ nói ra: "Ngưng Phù nhanh mồm nhanh miệng, tuy nhiên cũng chỉ là nàng ta nghĩ sao nói vậy, không hề giống những người khác có tâm địa lắt léo. Nàng ta cũng không có ác ý gì, chỉ sợ là Lâm cô nương hiểu lầm."

"Thế từ phi đây là có ý gì?" Lâm Vĩ Hi lạnh giọng nói: "Cái gì gọi là nhanh mồm nhanh miệng cho nên là không có ác ý, ta cũng chưa nhanh mồm nhanh miệng đâu, làm sao thế từ phi đã mất hứng rồi. Mà lại, có một chuyện nói một chuyện, thế từ phi nói những người có tâm địa lắt léo bên trong là đang ám chỉ ai vậy?"

Sau khi Lâm Vĩ Hi nói xong cũng không chờ Cao Nhiên trả lời, mà lúc này trong sân cũng yên tĩnh không bình thường. Lâm Vĩ Hi dừng lại một chút, lập tức kịp thời phản ứng.

Lúc này Cao Nhiên cả người đều ỉu xiu, lại để cho nàng một mình độc thoại đây mà! Trước kia khi Lâm Vĩ Hi là Cao Hi vẫn thường diễn ra tình cảnh này, rõ ràng là đối phương chỉ thích bày ra vẻ mặt ôn nhu trước mặt người khác, tới khiêu khích Lâm Vĩ Hi, làm cho tính cách mắng người của nàng trỗi dậy. Sau đó thì Cao Nhiên

bắt đầu già cầm rung rung nước mắt ùy khuất, mà vào lúc này, nhất định trùng hợp sẽ có trường bối hoặc là huynh đệ thấy được!

Lâm Vị Hi kìm nén bức bối quay đầu lại, quả nhiên thấy Cố Trình Diệu ở cách đó không xa, càng đáng giận hơn là Cố Huy Ngạn còn đứng trước hần ta nữa.

Cao Nhiên lúc này đã đứng lên, dịu dàng ngoan ngoãn hành lễ với Cố Huy Ngạn cùng Cố Trình Diệu, trông nàng ta vừa đoan trang lại hào phóng, mà Lâm Vị Hi hung hăng gây sự, người khác nhìn vào là biết ai mới là người không biết điều.

Lâm Vị Hi mặt lạnh đứng dậy, cứng rắn hành lễ, trong lòng quả thật tức giận vô cùng. Cố Trình Diệu vẫn cau mày, chỉ vì nghĩ Lâm Vị Hi là khách nhân, lúc này mới nhẫn nại không nói thôi.

So với sáng nay bày ra vẻ mặt không thích Cố Trình Diệu, bây giờ Cố Huy Ngạn bình tĩnh rất nhiều, một chút cũng không biết là hần đang nghĩ gì. Cố Huy Ngạn đi đến gần, nha hoàn hai bên rồi rít hành lễ nhường đường. Lâm Vị Hi cùng Cao Nhiên đều cúi đầu, nhẹ nhàng gọi: "Vương gia."

Cố Huy Ngạn nhìn qua bàn cờ, giọng nói nhẹ nhàng, dường như chỉ là đang thuận miệng hỏi một chút thôi: "Các người đang đánh cờ sao?"

Cao Nhiên cướp lời: "Vâng! Hồi còn ở nhà, con dâu thường cùng huynh đệ tỷ muội chơi loại cờ mới này. Con đang giảng cách chơi cho Lâm cô nương, nên không thấy vương gia cùng thế tử đến. Thỉnh vương gia thử rọi cho con."

Trong lòng Lâm Vị Hi hừ lạnh một tiếng. Vừa lúc này nàng còn đang mắng người đây, không biết đã bị nhìn thấy bao nhiêu rồi, mà Cao Nhiên chủ động dừng cờ giảng cờ để che lấp, cứ như vậy, Lâm Vị Hi thành người cô tình gây sự, ác danh không biết tốt xấu càng chân thực rồi.

Dường như Cố Huy Ngạn không được chứng kiến một màn kia, mà bây giờ mới nghe được Cao Nhiên cùng Lâm Vị Hi đang nói chuyện bình thường về cách chơi cờ. Hần mỉm cười hỏi: "Vậy sao? Ta cũng không biết đánh cờ còn có cách chơi khác, là như thế nào?"

Cao Nhiên lại nói lại lần nữa về cách chơi cờ ca rô, Cố Huy Ngạn nghe xong thì trong mắt dâng lên sự hứng thú: "Ai đủ năm quân thắng hàng thì sẽ chiến thắng. Cách chơi này thật thú vị và mới mẻ đấy."

"Để phụ thân chê cười rồi." Cao Nhiên hé miệng cười khế. Đào ma ma đứng hầu bên cạnh còn nói thêm vào: "Bẩm vương gia, cách chơi cờ ca rô là do tiểu thư của nô tỳ nghĩ ra được đấy ạ."

Hứng thú trong mắt Cố Huy Ngạn càng tăng lên: "Thật khó có được như vậy. Nếu hai người các người đã muốn chơi cờ, ta cũng không làm phiền các người nữa, cứ tiếp tục đi."

Vẻ tươi cười trên mặt Cao Nhiên hơi khép lại, nàng ta nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Vị Hi. Lâm Vị Hi nhẫn nhịn giận giữ, đôi mắt sáng đến kinh người, đôi môi đỏ mọng hé miệng lạnh lùng ngang ngạnh nhìn Cao Nhiên: "Ta cùng chơi với người, chả lẽ ta lại sợ người sao?"

Cổ Trinh Diệu nghe thấy lời này thì chân mày nhíu càng chặt, Cao Nhiên quay lại nói xin lỗi với Cổ Huy Ngạn cùng Cổ Trinh Diệu. Hai người gật đầu cười một tiếng, sau đó nàng ta đưa tay ra mời Lâm Vị Hi ngồi xuống.

Lâm Vị Hi mặt lạnh không nói thêm gì trực tiếp ngồi xuống ghế. Cổ Huy Ngạn nhìn thấy thế thì trong mắt khẽ ánh lên ý cười. (^^ anh rất bao dung và độ lượng với sự tùy hứng của chị mà)

Cao Nhiên thân nhiên ngồi ở phía đối diện, ngón tay cầm quân cờ trơn bóng màu đen, nói: "Đây là lần đầu tiên Lâm cô nương chơi cờ này, là ta chiếm được ưu thế, không bằng ta nhường Lâm cô nương ba nước nhé."

"Người có thấy phiền hay không đấy. Nếu thật sự người muốn nhường mà nói, hãy để cho ta đi trước bốn nước đi."

Ánh mắt Lâm Vị Hi mang theo sự địch ý, ngữ khí quả thực giống như ăn phải quả ớt. Nàng nhìn thấy vẻ mặt sừng sờ của Cao Nhiên thì băng quơ nhưn mày: "Làm sao, không nguyện ý? Vậy thì đi trước đi. Thật là vô vị. Người không thấy mệt nhưng ta thì thấy phiền đấy"

"Lâm cô nương!" Cổ Trinh Diệu không nhìn được nữa, trầm giọng nhắc nhở. Một tiếng gọi này của hân ta đã chọc phải bụng tức giận của Lâm Vị Hi, lập tức nàng quay đầu, trong mắt như muốn phun ra lửa: "Người gọi ta làm gì? Ta cũng không nói chuyện với người đâu!"

Lúc Lâm Vị Hi nói lời này thì ánh mắt nàng óng ánh, cả người được ánh nắng chiếu vào như phủ một lớp ánh sáng, hư ảo đến mức không giống người cõi trần gian này. Khuôn mặt tinh xảo như hoa sen mới nở hơi ửng hồng. Đôi môi đỏ mọng thì đang bĩu môi hờn giận. Chỉ có thể nói mỹ nhân làm gì vẫn là mỹ nhân. Cho dù là đang ngang ngược hống hách, người đối diện cũng không cách nào thật sự tức giận với nàng. Huống chi Lâm Vị Hi thân thể mảnh mai, vòng eo còn không đầy cái nắm tay. Một mỹ nhân mảnh mai như liễu này hết lần này tới lần khác muốn trừng mắt làm bộ đáng ngang ngược không nói lý, thì ở trong mắt người khác đáng về ấy so với đang nũng nịu hờn giận cũng không khác gì nhau.

Cổ Trinh Diệu bị sắc mặt một cái, không nói lên lời. Ý cười trong mắt Cổ Huy Ngạn vẫn không ngừng lại. Hân nghiêng đầu cười khẽ, sau đó mới nói: "Chơi cờ chính là đạo của người quân tử, chú ý đức hạnh một chút."

Nghe vậy Lâm Vị Hi mới miễn cưỡng nhẫn xuống, ngồi ở bàn cờ đối diện với Cao Nhiên. Bỗng nhiên Cao Nhiên cảm thấy mình như bị bỏ quên. Đây cũng không phải hiệu quả mà nàng ta mong muốn. Cao Nhiên lập tức nói, đem lực chú ý của mọi người về phía mình: "Lâm cô nương, ta đi trước nhé. Đã ta đã nhường."

CQH

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Cao Nhiên có lòng tin tràn đầy. Cờ vây là nhược điểm của nàng ta. Nhưng nếu là cờ ca rô, cờ cá ngựa, những người cổ đại như này sao có thể thắng được nàng ta? Cao Nhiên có ý ở trước mặt trượng phu cùng Yến vương bộc lộ tài năng của mình. Đồng thời cũng để cho mọi người nhìn xem, ai mới là bông hoa sen có nội hàm, có tu dưỡng. Mà ai ngoài được dung mạo ra còn đầu óc thì chẳng có gì.

Cao Nhiên còn đắm chìm trong suy nghĩ bày ra dáng vẻ chơi cờ của mình phải đẹp thế nào, phải động lòng người ra sao, mình vờ nghiêm túc suy nghĩ như nào để mọi người thấy một mỹ nhân đang chơi cờ. Ngay lúc nàng ta đang bày ra dáng vẻ hạ cờ, bỗng nhiên nhìn thấy ngón tay cầm cờ của Lâm Vĩ Hi đang thả quân cờ về hộp cờ.

Cao Nhiên sững sờ, Lâm Vĩ Hi đây là lại làm gì? Nàng ta có chút không vui: "Thế nào?"

Cố Trình Diệu cạn mảy không nói chuyện, ngược lại là Cố Huy Ngạn dùng ánh mắt nhìn về phía bàn cờ, trên mặt hiện lên ý cười nhẹ: "Nàng thắng."

Lâm Vĩ Hi thắng? Cao Nhiên sợ hãi không thôi. Không có khả năng! Nàng ta chơi chính là cờ ca rô, một người cổ đại làm sao có thể thắng nàng ta được?

Cao Nhiên nhìn nhanh về bàn cờ, phát hiện quả như Yến vương nói, Lâm Vĩ Hi đã được năm quân thắng hàng đầu tiên. Cao Nhiên vẫn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ tư thế của mình phải đẹp như thế nào, vậy mà không phát hiện ra.

Uyển Tinh Uyển Nguyệt ở đằng sau nhìn, hai người bọn họ thật ra xem không hiểu, nhưng nếu Yến vương nói cô nương thắng vậy liền tuyệt đối sẽ không sai đâu. Uyển Tinh lập tức vỗ tay vui vẻ: "Cô nương mới chơi lần đầu tiên, vậy mà đã thắng được thế tử phi người nghĩ ra cách chơi này? Cô nương thật lợi hại."

Mặt mũi của Cao Nhiên đỏ bừng. Từ năm nàng ta tám tuổi đã chuyên chơi cờ ca rô, ý vào quy tắc nên nàng ta chưa bao giờ bị thua. Lần này thật sự là nàng ta đã quá chủ quan rồi, ném đi mặt mũi của chính mình. Cao Nhiên tự rút kinh nghiệm, thu hồi những suy nghĩ không cần thiết, toàn tâm toàn ý cùng Lâm Vĩ Hi chơi tiếp ván thứ hai.

Tuy nhiên sang đến lần này Cao Nhiên mới đi được một lát, đã bị Lâm Vĩ Hi nhẹ nhàng thắng được.

Cao Nhiên ngạc nhiên vô cùng, đối với mắt nhìn của mọi người nàng ta cười xấu hổ, khẽ vuốt lại tóc mai đang bị tung ra, nói: "Lâm cô nương quả nhiên rất thông minh, chỉ giải thích qua đã hiểu. Là do ta xuất thần, để các vị chê cười rồi."

Đây là Cao Nhiên vờ vịt ra hiệu chính mình đang cố ý nhường Lâm Vĩ Hi, Lâm Vĩ Hi khinh thường lừ nhẹ một tiếng. Nàng ta nghĩ là không có ai chú ý vào ván cờ, mà sự thực thì bị Cố Huy Ngạn nhìn thấy đấy.

Cố Huy Ngạn nghiêng đầu ho nhẹ, giấu đi ý cười của chính mình. Thật ra thì Cố Trình Diệu cũng thấy được thái độ của Lâm Vĩ Hi. Hắn ta có chút xấu hổ trong lòng, sau đó thì thấy phụ thân của mình lại cười. Trong lòng Cố Trình Diệu quả thực kinh ngạc đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng.

Ngay từ lúc bắt đầu, ván thứ ba đã tràn ngập mùi thuốc súng. Cao Nhiên nóng lòng cầu thắng, mà Lâm Vĩ Hi cũng thay đổi cách chơi lần trước. Từng nước cờ đều mang tính công kích cực mạnh, chỉ công không cần thủ. Ngay từ đầu Cao Nhiên còn muốn thừa dịp Lâm Vĩ Hi vẫn nóng lòng công kích, nước đi còn loạn mà thừa cơ thủ thắng. Nhưng rất nhanh nàng ta đã phát hiện ra "Tiên công là phòng thủ tốt nhất". Câu nói này không sai bao giờ. Nàng ta mệt mỏi trong vòng vây của Lâm Vĩ Hi, bố cục quân đen của chính mình thì rối tinh rối mù. Ngay lúc nàng ta bị vây công từ ba bốn phía thì Lâm Vĩ Hi lại âm thầm chiến thắng.

Ngón tay Lâm Vĩ Hi thon dài với móng tay ánh lên màu hồng nhạt, nhẹ nhàng thả quân cờ trắng vào bàn cờ, cong môi cười với Cao Nhiên, một bộ dáng tiểu nhân đắc ý không tha người: "Năm ván ba thắng, không khách khí."

Cao Nhiên ngơ ngác một chút, mới phản ứng được câu nói "không khách khí" của Lâm Vĩ Hi là có ý gì. Là đáp trả khi nàng ta nói "đã nhường" từ lúc bắt đầu chơi.

Từ trước đến nay đã bao giờ Cao Nhiên phải chịu mất mặt và uất ức như thế này. Nàng ta chưa bao giờ có thể nghĩ đến, nàng ta là một nữ nhân hiện đại xuyên qua đây, cùng với người cổ đại chơi trò chơi ở hiện đại vậy mà lại thua. Thậm chí còn thua trọn vẹn cả ba ván cờ. Trước đó Cao Nhiên tràn đầy lòng tin, hăm hở cho là mình sẽ thắng dễ dàng, chủ quan không chú tâm đánh cờ. Bây giờ... Cả hai đời Cao Nhiên sống nhiều năm như vậy, lần đầu cảm nhận được câu nói hận không thể có kẻ nỉn để chui vào bên trong cũng không phải là quá khoa trương.

Nhất là Cố Huy Ngạn cùng Cố Trình Diệu còn ở bên cạnh nhìn xem, Cao Nhiên lúng túng ngồi nguyên tại chỗ, đứng lên cũng không nổi. Nha hoàn của nàng ta thấy vậy thình thịch nhào nói: "Trời xuân vẫn hơi se lạnh, hôm nay gió lớn, có phải thế tử phi bị gió thổi làm choáng váng không ạ?"

Cao Nhiên nghe nói như thế phối hợp dùng tay nâng trán: "Có lẽ vậy, hôm nay từ lúc thức dậy tinh thần cũng có chút hoảng hốt không yên, luôn luôn không tập trung được việc gì."

Cố Trình Diệu thấy vậy, đành phải tới đỡ tay ở Cao Nhiên, quan tâm nói: "Thân thể nàng đã không thoải mái thì nhanh đi về đi, trong hoa viên gió lớn, cẩn thận nhiễm lạnh đấy."

Cao Nhiên cảm kích nhìn hấn ta, ánh mắt nhu tình như nước. Lâm Vĩ Hi chậm rãi đứng dậy, thán nhiên nhìn bộ dáng Cao Nhiên giả vờ người bị bệnh nặng như thế nào. Nàng ta mảnh mai được người đỡ đi. Cố Huy Ngạn còn đứng tại chỗ, quay đầu nhìn thấy vẻ mặt Lâm Vĩ Hi, buồn cười hỏi: "Người lại làm sao rồi?"

"không có gì." Lâm Vĩ Hi gần từng chữ nói: "Gió lớn, tiểu nữ đau đầu."

Cố Trình Diệu còn chưa đi xa, nghe được câu này thì bước chân dừng lại một chút, hấn ta nghe được sau lưng truyền đến tiếng cười réo rắt của phụ thân mình, dù cho tiếng cười rất nhẹ, nhưng vui vẻ trong đó lại là thật: "đầu đau đầu, vậy thì nhanh trở về nghỉ ngơi đi."

Editor: Minh thấy được sự cưng chiều và bất đắc dĩ của chú Ngạn với Hi nhi. một người đàn ông mạnh mẽ từng trải cưng chiều sự tùy hứng nũng nịu của một tiểu cô nương. Tình cảm như một đốm lửa, ấp ủ ấp ủ...

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đồ Cưới

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 17: Đồ cưới - Editor: Lừa tình

Về mặt của Lâm Vĩ Hi cùng hai nha hoàn khi đi về phòng cũng vẫn bình thường không có gì khác. Vừa về tới phòng, Uyển Tinh không thể kìm nén sự hưng phấn trên cả đường về được nữa, nàng ta cầm tay Lâm Vĩ Hi nói: "Tiểu thư, người thật lợi hại a! Mới lần đầu tiên đánh cờ đã có thể đem thế tử phi giết đến không còn một mảnh giáp."

Nói đến việc này, sắc mặt Lâm Vĩ Hi vẫn không tốt hơn chút nào, nàng nói: "Cái này cũng không khó, lần đầu tiên chơi có thể sẽ bị thiệt thòi vì chưa nắm được quy tắc. Chỉ cần chơi quen thì sau này rất dễ dàng, so với cờ thông thường thì đơn giản hơn nhiều. Nếu hai người các em thích, ta có thể dạy các em."

"Thật sao? Đa tạ tiểu thư!"

Uyển Tinh cao hứng đến nỗi muốn nhảy dựng lên, Uyển Nguyệt ổn trọng một chút, nhưng nghe được lời này bên mặt cũng đầy ý cười. Lâm Vĩ Hi nhìn hai nha hoàn này hoạt bát tươi sáng, còn chưa bị đại viện nhà cao cửa rộng làm phai mờ đi tính cách vốn có của mình, bên miệng vô tình cũng nổi lên ý cười.

Nàng rời xa sự ấm áp đơn thuần vui vẻ đã quá lâu rồi.

Lâm Vĩ Hi nhớ kỹ kiếp trước của chính mình. Ba tuổi học Thiên Tự văn, năm tuổi học vỡ lòng, sáu tuổi bắt đầu học tập cầm kỳ thư họa. Một hài tử sáu tuổi bảo ngồi nào có chịu ngồi yên bao giờ. Mà nàng phải học tập những cái này, nghỉ ngơi cũng biết khó khăn như thế nào. Sau này có hơn một năm, cùng là hài tử, tính cách Cao Nhiên đột nhiên thay đổi. Không chỉ điềm đạm chững chạc, chính là học chữ, học đàn cũng nhanh hơn Lâm Vĩ Hi rất nhiều. Có một người như vậy để so sánh, càng ngày Lâm Vĩ Hi càng làm cho người khác không thích nàng. Nàng sợ hãi, lúc này mới thật sự chuyên tâm chăm chỉ học tập.

Đáng tiếc Lâm Vĩ Hi một tiểu hài tử chân chính làm sao hơn được Cao Nhiên ở bên trong là một người trưởng thành kia. Trên lớp học phụ tử càng ngày càng thích Cao Nhiên, liên tiếp khen ngợi nàng ta trước mặt chúng huynh đệ tỷ muội. Mọi người trong nhà từ tổ mẫu, phụ thân, huynh đệ đều vẫn rất bình thường nhưng lại chậm rãi thay đổi lập trường

Cái cảm giác này thật sự áp bách. Nàng chỉ là một tiểu hài tử thôi, đâu lại thể nào được với một người có linh hồn của người trưởng thành đây? Nàng trơ mắt nhìn thứ vốn thuộc về chính mình lại bị người khác lấy đi, sự yêu thương của trưởng bối, của huynh đệ tỷ muội lại dành cho một người khác. Nàng như một chiếc lá tuyệt vọng lênh đênh trên biển một mình, mà nàng còn bất lực không biết mình phải làm thế nào mới có thể ngăn cản được mọi thứ đây?

Dường như chỉ trong một đêm, tình yêu thương của trưởng bối, sự kính trọng của huynh đệ tỷ muội... tất cả những gì vốn thuộc về Cao Hi, liền bị Cao Nhiên cướp đi. Cuối cùng nàng cũng chỉ còn mẫu thân Vệ thị, cùng thân phận đích trưởng tôn nữ hữu danh vô thực mà thôi.

Tất nhiên nàng sợ hãi chứ. Nàng cũng chỉ là một tiểu hài tử mà thôi. Đôi khi vẻ bề ngoài càng cường ngạnh thì bên trong lại càng yếu ớt. Lâm Vị Hi bất hạnh chính là kiểu người này. Vì đoạt lại sự chú ý của người thân, cũng vì bảo vệ thể diện đích trưởng tử của chính mình, nàng âm thầm bắt đầu thu mua nhân tâm. Về nữ công Cao Nhiên trong một nén nhang đã có thể nắm bắt được phương pháp, Lâm Vị Hi không làm được. Bên ngoài nàng tỏ vẻ không quan trọng, nhưng khi đi về viện của mình lại liều mạng học bổ túc, dùng gấp đôi thời gian trên lớp để ôn lại những cái đã được học. Dù cho nàng nỗ lực cố gắng đến vậy cũng không dám để người khác biết, Cao Nhiên dễ dàng có thể làm được,

mà nàng phải tốn rất nhiều công sức, loại chuyện này sao có thể để cho người khác biết được?

Nàng quá mức cậy mạnh, dù cho có ứa máu cũng tình nguyện nuốt vào trong chứ tuyệt đối không muốn có một chút xú chất vật ở trước mặt người ngoài.

Năm nàng mười tuổi mẫu thân ngoài ý muốn sinh non mà qua đời, đại trưởng công chúa Thọ Khang đại trưởng công chúa cực kỳ tức giận, trực tiếp đưa nàng vào phủ công chúa. Sau đó thì một năm hơn phân nửa thời gian nàng đều ở phủ công chúa, cuối cùng lúc này mới thoát khỏi cái bóng ma Cao Nhiên.

(Editor: Hóa ra còn có một đoạn khúc mắc như thế này. Bảo sao Lâm Vị Hi thù ghét Cao Nhiên đến vậy. Tất cả đều có lý do của nó. Nếu so với đứa bé 6 tuổi thì Cao Hi quả là nỗ lực rồi, mọi thứ không phải tự nhiên mà có. Ở đây, dù cho bạn có là thân phận cao quý đích trưởng tôn nữ, mà bạn không ngừng vươn lên thì vẫn bị người khác giẫm đạp mà thôi. Người ta chỉ nhìn thấy vẻ ngoài hào nhoáng mà không biết bên trong người khác phải cố gắng và nỗ lực đến thế nào)

Cao Hi năm mười tuổi thật sự coi Cao Nhiên là đối thủ không thể vượt qua, mãi đến về sau khi nàng nhìn thấy quyền sách kia, lúc này mới biết được Cao Nhiên cũng không phải là trời sinh thông minh. Cao Nhiên chỉ là lấy một vỏ bọc non nớt, che giấu đi tâm trí của người trưởng thành hai mươi sáu tuổi. So với đứa bé sáu tuổi thì nàng ta như cá gặp nước thôi. Ở nhóm người đồng lứa sáu tuổi thì Cao Nhiên rõ ràng chiếm ưu thế. Nhưng khi đợi các nàng trưởng thành lúc mười sáu, mười bảy tuổi thì sự chênh lệch đây không đáng kể nữa rồi.

Lâm Vị Hi đang trưởng thành, mà tâm trí của Cao Nhiên thì dừng lại. Cao Nhiên vẫn đắm chìm trong sự ưu việt về tuổi tác mang lại cho chính mình những thứ phù

phiếm hư ảo, mà lại quên mất một chân lý từ xưa đến nay: đi ngược dòng nước, không tiến tất lùi. Mà Cao Hi bởi vì từ nhỏ có một thứ muối cường đại thúc giục, so với người cùng lứa nàng còn nỗ lực hơn rất nhiều.

Lâm Vĩ Hi ở kiếp trước đã ngâm học xong cờ ca rô, cờ cá ngựa, cũng có thể nghe một lần đã nhớ kỹ những tiết tấu âm điệu mới lạ của Cao Nhiên, mà Cao Nhiên cũng không có nên mong vững chắc cho món cảm kỷ thi họa này.

Đối với người có kỳ nghệ cờ vây như Lâm Vĩ Hi mà nói, cờ ca rô cũng không khó, nàng bí mật lặng lẽ luyện hai ván liền hiểu rõ quy luật của nó. Còn đối với Cao Nhiên mà nói, ngoài những món đồ chơi nàng ta mang từ hiện đại về đây, nàng ta cũng chẳng có ngón nghề gì khác.

Đánh bất ngờ để giành thắng lợi là thượng sách, thế nhưng nếu chỉ có thể dựa mưu kế không thôi, sớm hay muộn thì một vị tướng quân cũng sẽ chết do sự lười biếng tự cao tự đại của chính mình. Cao Nhiên quá dựa vào kỹ xảo, mà bỏ qua thực lực chân chính. Cũng nhờ như vậy mà có một màn ngày hôm nay, cho dù Cao Nhiên xuất ra tất cả vốn liếng của mình, cũng không đánh thắng được người đã biết cách chơi cờ ca rô như Lâm Vĩ Hi.

Lâm Vĩ Hi đi sau cũng không nghĩ tới chính mình có thể thắng ba ván trọn vẹn, hoàn toàn nghiền ép mặt mũi của Cao Nhiên. Lúc nàng chọn quân cờ màu trắng, Lâm Vĩ Hi đột nhiên nhớ lại, lúc mười tuổi thì trò chơi này mang đến áp lực nặng nề vô cùng cho nàng. Mà ngọn núi cao cao kia làm nàng nghĩ mình không thể vượt qua được, ngày hôm nay đã sụp đổ vỡ vụn rồi. Giờ đây, Cao Nhiên đã không còn là đối thủ của Lâm Vĩ Hi nữa. Duy nhất chỉ còn chuyện tình cảm nam nữ kia mà thôi.

Cổ Trình Diệu quả thực là vết thương trí mạng trong lòng Lâm Vĩ Hi. Nàng đã từng yêu, cũng đã từng hận. Lâm Vĩ Hi mang trái tim nguyên vẹn của một người thiếu nữ gả vào nhà chồng, gặp phải trượng phu như thế, làm sao mà nàng không hận được đây? Thậm chí lúc phát hiện ra mình sống lại trong cơ thể của một tiểu cô nương, nàng vẫn còn oán giận không thôi. Nhưng oán giận thì có làm được gì đâu? Lâm Vĩ Hi đành cam chịu cho số phận của mình, Cổ Trình Diệu không yêu nàng, nàng có thể làm gì? Cả một đoạn đường theo đoàn người của Yến vương lên kinh thành, từ lúc chào đời đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Lâm Vĩ Hi ở chung với nam nhân lâu như vậy. Có Chu Mậu Thành cùng với những quân sĩ nhiệt tình hết lòng chăm lo cho nàng, Lâm Vĩ Hi cảm thấy, có lẽ chính mình chưa chắc tồi tệ như thế, có thể là do mắt của Cổ Trình Diệu bị mù đi.

Bây giờ Lâm Vĩ Hi nhìn thấy Cổ Trình Diệu đã không còn cảm xúc vừa yêu vừa hận lúc mới trùng sinh nữa. Nàng chỉ muốn thấy hắn sống không thoải mái mà thôi. Nếu có thể, Lâm Vĩ Hi còn muốn tự mình giẫm cho hắn ta mấy cước.

Đến tận hôm nay, Lâm Vĩ Hi nhìn phủ đệ Yến vương vừa lạ lẫn lại quen thuộc, nàng nhìn Tĩnh Đạm viên giống hệt với viện của thế tử phi nàng lúc vào cửa. Cuối cùng nàng cũng thấy, mình không còn vướng bận gì ở quá khứ nữa. Giờ đây, Lâm Vĩ Hi cùng Cao Hi chính thức là một người. Nàng sẽ có một cuộc sống tốt đẹp hơn trước rất nhiều.

Uyển Tĩnh cùng Uyển Nguyệt lúu rú thật lâu, phát hiện thấy Lâm Vĩ Hi im lặng không nói chuyện. Hai người bọn họ kỳ quái hỏi: "Tiểu thư, người lại làm sao rồi?"

"không có gì." Lâm Vĩ Hi đứng lên đi đến bên cửa sổ, dùng sức đẩy cửa gỗ sơn đỏ được khắc hoa tỉ mỉ ra, nàng nhìn thấy bên ngoài là cảnh xuân dào dạt sức sống, khoe miệng khe cong lên "Chỉ là ta đang nghĩ, có lẽ nên đến bãi phóng phủ đại trưởng công chúa, xin bà cho ở lại đó."

Dù trong lòng vẫn có một chút không cam lòng, thế nhưng người ta cuối cùng vẫn phải nhìn về phía trước. Đau khổ buồn vui của nàng ở phủ Yến vương đã qua rồi. Chồng trước Cổ Trình Diệu cùng với thứ muối Cao Nhiên của nàng, tình yêu cùng sự chọn lựa của bọn họ để bọn họ tự trải qua. Lâm Vĩ Hi nên bắt đầu cuộc sống mới của chính mình.

Uyển Tĩnh nghe đến đó thì giật mình cực kỳ: "Lâm tiểu thư nghĩ dọn đi sao? Là có người gây khó dễ cho tiểu thư sao? Nếu như tiểu thư bị ủy khuất, chúng ta đi tìm Yến vương đòi lại công bằng cho tiểu thư nhé. Làm sao có thể để tiểu thư dọn ra ngoài được đây?"

"không có." Lâm Vĩ Hi nói, "Ta cùng Yến vương phủ không thân quen gì. Ở chỗ này vẫn là danh bất chính, ngôn bất thuận. Yến vương khách khí trọng nghĩa, đem chúng ta vào vương phủ để tiện chăm sóc. Thế nhưng chúng ta lại không thể coi đó là chuyện đương nhiên được."

Uyển Tĩnh còn muốn nói điều gì, bị Uyển Nguyệt giữ chặt. Uyển Nguyệt nói: "Nô tỳ hiểu tiểu thư băn khoăn điều gì, chỉ là... Tiểu thư mới cùng đại trưởng công chúa gặp qua một lần, tiểu thư xin đến ở phủ công chúa, có phải là quá vội vàng không?"

Lâm Vĩ Hi nghe vậy thì nàng giật mình. Nàng suýt nữa quên mất, bây giờ nàng họ Lâm chứ không còn là Cao Hi nữa. Trong nội tâm nàng thì đại trưởng công chúa Thọ Khang vẫn là ngoại tổ mẫu của mình. Nhưng là đối với trưởng công chúa Thọ Khang mà nói thì Lâm Vĩ Hi cũng chỉ là một tiểu bối có chút duyên phận với bà mà thôi. một tiểu bối mới quen đã muốn vội vội vàng vàng chạy đến phủ công chúa. Quả thật là quá thất lễ rồi.

Lâm Vĩ Hi đau đầu vuốt trán: "Quên đi, chuyện này còn phải nói lại sau. Toàn bộ việc của hôm nay các người phải kín miệng, không cho phép nói ra bên ngoài, biết chưa?"

Uyển Tĩnh cùng Uyển Nguyệt lập tức cúi đầu: "Vâng."

Kế hoạch đến ở với ngoại tổ mẫu của Lâm Vĩ Hi bị mắc cạn, chỉ có thể tiếp tục ở lại phủ Yến vương. Lâm Vĩ Hi thậm chí còn nghĩ đến việc đặt mua một tòa nhà trong kinh thành, không cần lớn, chỉ cần ba viện là được. Ở đây Lâm Vĩ Hi còn đang suy nghĩ. Mà mới qua một vài ngày, không hiểu có phải do chứng đau đầu làm ảnh hưởng không, mà tính tình của Cao Nhiên bỗng nhiên lại thay đổi. Việc xảy ra ngày hôm đó cũng nhệch nhàng cho qua, Cao Nhiên vẫn là thế tử phi hào phóng lương thiện.

Lâm Vĩ Hi đã quyết tâm để Cao Nhiên trở thành quá khứ. Nhưng Cao Nhiên thì lại không chịu. Định ý của Cao Nhiên đối với Lâm Vĩ Hi càng sâu. Bởi vì Lâm Vĩ Hi làm cho mặt mũi của Cao Nhiên bị mất hết, nhất định Cao Nhiên phải từ phương diện khác bù trở về.

một ngày buổi sáng, Cao Nhiên lại mời Lâm Vĩ Hi tới viện của nàng ta làm khách. Lâm Vĩ Hi chán cực kỳ, nhưng nàng nể mặt Cổ Huy Ngạn, cũng không muốn ở phủ đệ của Yến vương mà náo loạn cùng con dâu của hắn. Nàng cố nén khó chịu mà đi.

Sau khi Lâm Vĩ Hi ngồi xuống, thì nhìn thấy Ngưng Phù từ bên ngoài mang vào một cái lư hương tai thỏ mạ vàng được chạm trổ tỉ mỉ tinh xảo, cái bệ còn được khảm nạm viên hồng ngọc nhỏ.

Bất kể là từ tạo hình hay là ngọc trang trí, đều là trân phẩm không có gì sánh bằng.

Lâm Vĩ Hi nhìn thấy cái lư hương tai thỏ này thì thấy nhức hết mắt. Cao Nhiên đem lư hương đặt ở trên bàn, cố ý mờ nắp thật chậm, vừa châm lửa đốt hương, còn vừa nói với Lâm Vĩ Hi: "Ta quen dùng mùi hương thanh đạm, vẫn không quen mùi kỳ lạ ở trong vương phủ. Mùi Thiên Bộ hương này là do của hàng trên danh nghĩa của ta đưa vào, là mùi hương mới nhất của năm nay, Lâm cô nương người có người quen không?"

(Kỳ lam: gỗ lim)

Lâm Vĩ Hi nhìn cũng không thèm nhìn, thờ ơ nói: "Khách tùy theo chủ, người thích thì cứ đốt đi."

Lúc này Đào ma ma từ trong nhà đi ra, trong tay bưng một hộp gỗ chạm trổ tinh xảo, sắc mặt hơi lo lắng: "Trâm cài tóc kim lam bảo thạch của thể tử phi ở đâu rồi? Cả một bộ trang sức bảo thạch, sao lại thiếu mỗi cái trâm cài này đây?"

Nha hoàn ở cả trong phòng lẫn bên ngoài vang lên tiếng bối rối, tất cả cuống quýt tìm một lát sau mới tìm thấy cái trâm cài tóc tinh xảo này. Tận mắt Lâm Vĩ Hi nhìn thấy các nàng đem trâm cài tóc để vào trong hộp gỗ, cả đá quý long lánh cùng hộp gỗ chạm khắc tinh xảo như hòa với nhau, làm cho người ta nhìn mà gai mắt.

Lâm Vĩ Hi quả thực không biết nên nói cái gì cho phải, nếu như Cao Nhiên muốn từ gia thế danh gia vọng tộc để áp chế nàng, thì chỉ cần đổi sang một bộ trà cụ sứ thanh hoa là được rồi. Cần gì phải khoe khoang đồ trang sức làm gì đâu?

đã vậy, Đào ma ma còn lải nhải không ngừng bên tai, nói liên miên nói bộ đồ trang sức này là do phu nhân phủ anh quốc công đặc biệt làm riêng cho Cao Nhiên, cả kinh thành chỉ có một bộ duy nhất. Lại nói tiếp thể tử cùng lão phu nhân yêu thương Cao Nhiên đến thế nào, thêm đồ cưới cho nàng ta phong phú ra sao.... Lâm Vĩ Hi không thể nhịn được nữa, băng quơ hỏi: "Phủ quốc công đã yêu thương thể tử phi như vậy, sao mấy ngày nay không thấy phu nhân của quý phủ đến thăm thể tử phi đây?"

Đào ma ma đang nói hăng say nghe thấy thể tử im bặt, còn Cao Nhiên bỗng nhiên trầm mặt xuống.

Phu nhân, nãi nãi là xưng hô thường gặp trong đại gia tộc. Nàng dâu thì được gọi là nãi nãi, bà bà được gọi là thái thái, nếu như là người có cáo mệnh mới có thể được gọi là phu nhân.

Nhưng hiển nhiên, thái thái vẫn là phu nhân, những xưng hô này không có quan hệ gì với thiếp thất cả.

Lâm Vĩ Hi cũng không có ý định nghe câu trả lời, nàng buông mắt nhìn lư hương hình con thỏ đang nhả khói vút vút, buông tiếp thêm đòn thứ hai, đòn sau càng nặng hơn đòn trước: "Cái lư hương này tạo thành hình thỏ thật là đặc biệt. Hẳn là thể tử phi tuổi thỏ rồi?"

Đến đây thì Cao Nhiên không bảo trì đáng về ung dung được nữa, sắc mặt nàng ta cứng ngắc. Cao Nhiên tuổi Thìn, nàng ta nhỏ hơn Cao Hi một tuổi. Người tuổi thỏ là Cao Hi, hiển nhiên lúc trước chế tạo cái lư hương này là dành cho Cao Hi chứ không phải dành cho nàng ta.

(Con thỏ trong 12 con giáp bên Trung Quốc là con mèo của Việt Nam mình)

Cả phòng đầy người lập tức im phăng phắc. Lâm Vĩ Hi hài lòng vô cùng với hiệu quả này. Bên mỗi nàng nhoen miệng cười, giọng điệu lại lạnh lùng ra tiếp đòn thứ ba: "thật sự là hâm mộ thể tử phi có nhiều vàng bạc, về sau muốn làm đồ trang sức thì quá thuận tiện rồi. Cha ta mặc dù đem trăm ngàn mẫu khế đất, kim sách thiết khoán, toàn bộ phong thưởng của triều đình đều để lại cho ta, thế nhưng những đồ trang sức hay vàng bạc này đều là do Thượng cung chế tạo, phía dưới còn có con dấu của hoàng gia, không làm được gì. Nếu ta muốn làm đồ trang sức như thể tử phi đây, chỉ có thể mua ở bên ngoài thôi."

Cao Nhiên thừa hưởng một phần đồ cưới của Cao Hi. Sau đó lại còn được phụ thân và tổ mẫu cho thêm, quả thật đầy đủ giàu có. Nhưng mà đồ cưới là từ phủ quốc công mà ra, so sánh với một bên là kế thừa toàn bộ tài sản của hầu phủ, sao có thể giống nhau được đây?

Lâm Vĩ Hi thích thú vô cùng khi thấy cả chủ lẫn tớ đám người này đều ngậm miệng. Hừ! Cùng nàng so cái gì không so, lại đi so tiền tài? thật buồn cười mà.

Ban đầu Lâm Vĩ Hi cũng không thèm so đo với nàng ta làm gì. Nhưng không có nghĩa nàng để mặc nàng ta chủ xướng tố họa như thế. Ai bảo đám người này cứ muốn chọc nàng làm gì. Bị nàng mắng cho có thấy khó chịu không?

Chỗ của Cao Nhiên đương nhiên là không ở lại được nữa, Lâm Vĩ Hi khoan thai trở lại phòng mình. Nhưng khi nàng ngồi xuống, sắc mặt lập tức liền thay đổi.

"Tiểu thư?"

Lâm Vĩ Hi gọi Uyển Tinh đến, nói nhỏ vào tai nàng ta: "Em ra ngoài hỏi thăm một chút về đồ cưới của Cao Nhiên. Cũng không cần cố ý hỏi thăm, lúc nói chuyện phiếm thuận miệng nhắc tới là được rồi."

Uyển Tinh vâng mệnh rất nhanh rời đi. Lâm Vĩ Hi nhìn bình sứ thanh hoa trắng đặt trên bàn gỗ lê được chạm khắc tinh xảo, vẫn là tức giận đến nghiến răng.

không được, Lâm Vĩ Hi nàng vẫn chỉ là người thường mà thôi, rõ ràng quyết định cho qua hết tất cả để cuộc đời sang một trang mới, bắt đầu lại từ đầu cuộc sống của riêng mình. Nhưng khi nhìn thấy Cao Nhiên quang minh chính đại chiếm đoạt tài sản đất đai là của mình, nàng vẫn là tức giận đến muốn xé nát bản mặt vờ ôn nhu vờ lương thiện của nàng ta.

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục. Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì với số đồ cưới của nàng đây?

Tác giả có lời muốn nói:

Lâm Vĩ Hi nghĩ dọn ra ngoài ở là bởi vì tiết chế buông xuống quá khứ, đương nhiên có thể dọn ra ngoài hay không thì sau này chúng ta lại nói. Cố ý miêu tả tâm tính biến hóa là muốn sau này nàng quyết định lấy chồng là xuất phát từ nguyện ý, mà không phải vì kích thích Cố Trình Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Thân gia

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 18: Thân gia – Editor: Lừa Tình

Uyển Tinh nghe ngóng vài chuyện vụn vặt lẻ tẻ mất mấy ngày, cuối cùng Lâm Vị Hi cũng chấp và được chân tướng về đồ cưới của mình.

Năm ngoái Cao Hi chết bệnh, phủ Yến vương quyền khuynh thiên hạ tất nhiên sẽ không tham đồ cưới của nàng dâu làm gì. Cho nên toàn bộ hồi môn của Cao Hi đều được trao trả về phủ Anh quốc công. Phủ Anh quốc công có suy nghĩ muốn để một cô nương họ Cao gả vào làm vợ kế nên chuẩn bị đồ cưới cực kỳ hào phóng. Về sau Anh quốc công thế tử cùng Cố Trình Diệu đều có chung một mục đích, nên để Cao Nhiên gả tới làm vợ kế. Phủ Anh quốc công mừng rỡ vô cùng, đồng thời cũng để lời kéo Cao Nhiên, liền đem toàn bộ đồ cưới của Cao Hi chuyển cho Cao Nhiên. Ngoài ra còn đưa thêm ngân phiếu bạc vụn cho Cao Nhiên tiện dùng thu mua nhân thủ.

Cao Hi là đích trưởng nữ phủ quốc công, tất nhiên đồ cưới của nàng không ít. Mà mẫu thân Vệ thị cũng chỉ có một cô con gái là nàng, nên ngoài đồ

cưới mà phủ Anh quốc công chuẩn bị cho, còn có cả hồi môn của mẫu thân cho nàng. Không những thế, còn có đại trưởng công chúa Thọ Khang tự mình thêm cho. Đồ cưới của Cao Hi quý giá

phong phú đến mười dặm hồng trang cũng không phải nói quá.

Về sau Cao Hi cũng không có hải tử, cứ thế bệnh mà qua đời. Nữ nhi đã xuất giá nếu như không có con cái, đồ cưới sẽ được trả lại về mẫu tộc. Khi đó việc Cao Nhiên gả sang làm vợ kế đã là chuyện vãn đã đóng thuyền. Phu nhân phủ Anh quốc công muốn lấy lòng thông gia là phủ Yến vương, nên thái độ của Cao Nhiên rất quan trọng. Phu nhân phủ Anh quốc công vì thế mà hao tổn tâm trí, đem toàn bộ đồ cưới của Cao Hi đều chuyển cho Cao Nhiên, ngoài ra còn làm thêm bốn bộ đồ trang sức từ thợ thủ công có tay nghề cao trong thành. Tuy nhiên bên trong đồ cưới của Cao Hi còn có một ít hồi môn của Vệ thị. Nếu là nàng dâu bình thường, phu nhân Anh quốc công trực tiếp làm chủ là được, thế nhưng Vệ thị còn có một mẫu thân là công chúa. Aiz... Việc này có chút khó giải quyết.

Vệ thị đã chết nhiều năm rồi, dưới gối cũng chỉ có một nữ nhi. Đồ cưới của Vệ thị đương nhiên do Cao Hi kế thừa, nhà mẹ đẻ không thể lấy về. Đặc biệt là

thi kẻ thù, mà mẹ đẻ không thể lấy về. Kac tới là Cao Hi ngay lúc tuổi còn trẻ cũng qua đời, nàng lại không có con nối dõi. Lúc phủ Anh quốc công giải quyết tài sản của Cao Hi rất thấp thỏm. Đại trưởng công chúa Thọ Khang mặc dù không có người kế

tục, trông có vẻ xuống dốc rồi. Nhưng chỉ cần trưởng công chúa Thọ Khang còn sống một ngày, bà vẫn là cô cô của đương kim hoàng đế, phủ Anh quốc công vẫn là con rể của hoàng gia. Phủ đại trưởng công chúa Thọ Khang suy sụp là việc nhà của hoàng gia, nếu như người ngoài dám không cho đại trưởng công chúa mặt mũi. Vậy thì hoàng thất sẽ cùng người uống trà nói chuyện đạo lý.

Anh quốc công phủ cố kỵ vị trưởng công chúa già đời mà bồi phận cao này, chỉ có thể lễ phép sang phủ công chúa đưa lời, hỏi thăm Thọ Khang đại trưởng công chúa muốn giải quyết sự việc của Cao Hi thế nào, thậm chí cả đồ cưới mà Vệ thị năm đó lưu lại nữa.

Đại trưởng công chúa Thọ Khang cả một đời đều hưởng sự cung phụng của hoàng gia, chính mình lại lập phủ ra ở riêng, không cần sống chung với mẹ chồng và em chồng. Tài vật với bà cũng chỉ là vật ngoài thân, bây giờ bà không còn có gì phải bận tâm nữa. Đại trưởng công chúa Thọ Khang ở phủ

công chúa, mặc dù có phong hào đại trưởng công chúa. Nhưng khi sau khi bà chết đi thì phủ công chúa cũng sẽ bị Tông Nhân phủ thu hồi lại, sửa chữa rồi lại ban thưởng cho một cô công chúa khác. Bà với phò mã cùng gia tộc của phò mã cũng không

có nổi một phen tiền quan hệ gì. Trưởng công chúa Thộ Khang lại không có nhi tử, tài sản của cải nhiều như vậy sau khi chết đều thu về quốc khố. Cho nên đối với đồ cưới của nữ nhi xuất giá bà cũng không coi trọng giống gia tộc bình thường khác.

Nếu như đây chỉ là một thứ nữ bình thường, sau khi Cao Hi qua đời, đồ cưới của Vệ thị sẽ do thứ nữ kế thừa của tử tử, dù cho thứ nữ này cùng Vệ thị hay trưởng công chúa Thộ Khang không có bất cứ quan hệ nào. Thế nhưng Cao Nhiên lại là nữ nhi của Hàn thị - thủ phạm hại chết Vệ thị ngày trước. Trưởng công chúa Thộ Khang sao có thể để một nhà tiện nhân kia chiếm tiện nghi lớn như vậy? Đại trưởng công chúa Thộ Khang sau khi nghe được tin tức thì nở nụ cười lạnh, lập tức không thèm để ý quan hệ thông gia, tự mình đi tới phủ đệ Anh quốc công. Phủ Anh quốc công dự định chuẩn bị cho Cao Nhiên bao nhiêu của hồi môn bà mặc kệ, nhưng riêng của hồi môn của Vệ thị, thêm trang bà cho cho ngoại tôn nữ

Cao Hi của mình, một phen một tác bà đều muốn mang về.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Phủ công chúa thu hồi lại của hồi môn của nàng dâu gả đi là chuyện cách đây nhiều năm rồi. Việc này âm ỉ suốt một thời gian dài lúc đó. Hành động của trưởng công chúa là một cái tát thật mạnh lên mặt mũi toàn bộ phủ anh quốc công. Quý tộc thế gia coi trọng nhất là mặt mũi, mà trưởng công chúa Thọ Khang làm như vậy, chính là ngay trước toàn kinh thành đem mặt mũi phủ anh quốc công giẫm đạp xuống đất. Phu nhân anh quốc công tức giận muốn chết. Thế nhưng ai bảo người ta họ Cố, khắp toàn lãnh thổ Đại Chu này họ Cố chính là họ của hoàng gia đấy. Phu nhân anh quốc công tức giận đến chết đi sống lại, nhưng mà ngoại trừ bí mật cùng nhĩ tử nàng dâu mang vài câu, cũng không dám có thái độ gì với trưởng công chúa Thọ Khang. Cho tới bây giờ quan hệ thông gia giữa hai phủ đã trở mặt thành thù. Lão phu nhân phủ anh quốc công cũng bất mãn, vụng trộm buông lời ai mà thêm những thứ kia của phủ công chúa, bọn hán đường đường là phủ anh quốc công, Cao gia gả nữ nhĩ ra ngoài chẳng lẽ còn không lo nổi đồ cưới hay sao?

Cho nên đồ cưới của Cao Nhiên là hồi môn năm đó phủ anh quốc công chuẩn bị cho Cao Hi, lại thêm chút quần áo bốn mùa cùng đồ trang sức. Những đồ cưới này đương nhiên không thể nói là kém. Thế nhưng so với ở kinh thành, cũng chỉ là đồ cưới của quý nữ bình thường mà thôi. Thế gia quyền quý ở kinh thành nhiều như mây, gia thế ưu việt, nhà mẹ đẻ được sủng ái mà nữ tử lại gả cao thì nhiều lắm. Đồ cưới của Cao Hi so với nhà bình dân thì quả thực là trên trời, nhưng so với nữ tử ở kinh thành thì cũng như nhau mà thôi.

Vệ thị là độc nữ, Cao Hi cũng là độc nữ. Đồ cưới tích lũy ba đời quả thật không thể coi thường. Mà Cao Nhiên lại không có tài lực của mẫu tộc giúp đỡ, tất cả đều dựa vào phủ anh quốc công chuẩn bị đồ cưới cho, thật ra cũng chỉ là thường thường. Dù sao phủ anh quốc công đông con nhiều cháu, Cao Nhiên cho dù gả cao thế nào đi nữa cũng chỉ là một nữ nhĩ gả ra ngoài. Sao có thể so sánh được với các huynh đệ phủ anh quốc công? Tuy nhiên nếu như sau này Cao Nhiên nắm được quyền tài chính của nhà chồng phủ Yên vương thì lại là chuyện khác rồi. Các đại gia tộc dù có phú quý đến đâu đi nữa thì vẫn không thể so sánh được với hoàng tộc.

Lâm Vĩ Hi biết được đồ cưới của mẫu thân Vệ thị, cũng khế đất cửa hàng diện trang ngoại tử mẫu tự mình cho nàng đều bị phủ công chúa thu hồi, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Như vậy cũng tốt. Phủ anh quốc công cho nàng đồ cưới là tài sản riêng của Cao gia, bọn hán nguyên ý chuyển sang cho Cao Nhiên, Lâm Vĩ Hi không có ý kiến gì. Nàng cũng không để ý đến chút đồ cưới này. Nhưng di vật của mẫu thân Vệ thị tuyệt đối không thể bị Cao Nhiên chạm vào.

Di vật của mẫu thân cùng đồ đạc của ngoại tử mẫu không bị rơi vào tay Cao Nhiên, Lâm Vĩ Hi vui vẻ vô cùng. Mấy ngày liền tâm trạng đều vui vẻ thoải mái, ánh mắt khi nhìn Cao Nhiên cũng không còn gay gắt nữa. Như vậy xem ra, đồ cưới của Cao Nhiên kém xa của nàng lúc trước. Lâm Vĩ Hi đối với việc này cực kỳ vui vẻ.

Lúc này lại suy nghĩ một chút về việc khoe khoang của cái của Cao Nhiên mấy ngày trước, Lâm Vĩ Hi càng cảm thấy buồn cười. Tối hôm đó cả khuôn mặt Lâm Vĩ Hi đều mang theo ý cười, thỉnh thoảng lại nhìn một chút về phía Cao Nhiên. Ánh nhìn của Lâm Vĩ Hi cũng không che giấu. Đôi mắt với ánh mắt như cười như không của Lâm Vĩ Hi, chẳng biết tại sao mà Cao Nhiên có chút run rẩy, mà Cố Trình Diệu cũng lờm lờm Lâm Vĩ Hi mấy lần liền.

Dùng bữa được một lát, Lâm Vĩ Hi không còn động đũa nữa, chỉ lấy đũa gắp gắp mấy hạt cơm trong bát. Chờ khi Cố Huy Ngạn buông đũa, lập tức nàng cũng dùng lại. Có lẽ là bởi vì động tác thả đũa quá mức lưu loát, làm cho Cố Huy Ngạn nhìn thoáng qua: "An ổn ngồi ăn cơm đi, dùng ngồi đó cười ngây ngốc nữa."

Lâm Vĩ Hi nghe thấy vậy rất không phục: "Cái gì gọi là cười ngây ngốc?"

Những người hầu hạ trong phòng nghe nói như thế đều sững sờ đến chết lặng, nhưng riêng Cố Trình Diệu thì không. Lâm cô nương ở nhờ tại vương phủ là một tồn tại rất đặc biệt. Bất kể đắc tội ai, cũng không thể đắc tội Lâm cô nương.

Quả nhiên Cố Huy Ngạn nghe được lời chống đối như thế cũng không hề để ý, mà là chuyển đề tài, nói sang một chuyện khác: "Tháng năm người ra hiếu, cũng không còn bao lâu nữa. Đồ đạc cần thiết đã chuẩn bị xong chưa?"

Lâm Vĩ Hi nín thở một tiếng, nàng không trả lời, mà nghiêng mặt nhìn Cố Huy Ngạn: "Muốn ta ở phủ Yên vương ra hiếu?"

Cố Huy Ngạn nhẹ nhàng nhìn nàng một cái: "không phải sao?"

Người nghe bên cạnh đều có chút đứng không yên, Yên vương chủ động đề xuất tổ chức cho Lâm cô nương ra hiếu. Đó là chuyện vinh hạnh cỡ nào mà Lâm Vĩ Hi lại còn có vẻ như miễn cưỡng? Sắc mặt của Cao Nhiên lúc ấy không tốt lắm. Lâm Vĩ Hi cũng quá làm bộ làm tịch đi. Yên vương cũng thật là... Loại nữ tử già mồm này, vì cái gì mà nuông chiều nàng như vậy? Thế nhưng khi Cố Huy Ngạn nhắc đến chuyện này, Cố Trình Diệu ngồi ở bên cạnh cũng không có ý phản đối, Cao Nhiên tuy trong lòng không thoải mái mà vẻ mặt cũng phải cười nhận lời: "Ra hiếu là đại sự, Lâm cô nương có thể ở phủ Yên vương làm lễ ra hiếu, thật sự là hữu duyên cùng vương phủ mà. Lễ ra hiếu ta còn chưa lo liệu qua bao giờ, nếu có gì không hợp với tục lệ ở cổ hương của cô nương, còn xin Lâm cô nương thứ lỗi."

Cao Nhiên khách khí nói vậy, nhưng nghe xong Lâm Vĩ Hi đã hiểu ý tứ của nàng ta muốn gì. Nàng bình tĩnh trả lời: "Nếu như thế từ phi chưa bao giờ xử lý việc hiếu hi, vậy thì thôi đi. Xả tang cũng không phải đại sự gì, chính ta chuẩn bị là đủ rồi, cũng không cần đến thế tử phi giúp đỡ."

Lời này vừa nói ra bầu không khí lập tức lúng túng, Cao Nhiên không nghĩ tới chính mình nói một câu khách khí vậy mà bị Lâm Vĩ Hi không nể nang gì. Khóe miệng

nàng ta cứng ngắc, tự giải thích cho mình: "Mặc dù ta tuổi còn trẻ, nhưng cũng do tổ mẫu trưởng bối trong nhà tự tay dạy dỗ, cũng làm một chút việc rồi. Lâm cô nương đả vương phủ chính là khách quý của nhà chúng ta. Những việc như thế này sao có thể để cô nương tự tay chuẩn bị được?"

"Có cái gì không được, Lâm gia chỉ còn một người là ta. Nếu không phải gặp được Yến vương điện hạ, chuyện lớn bé gì không phải tự ta làm hay sao?" nói đến đây Lâm Vĩ Hi nhìn thoáng qua Cố Huy Ngạn, nàng dám ngay trước mặt đáp trả lại Cao Nhiên, nhưng lại không dám làm phật ý Cố Huy Ngạn. nói trắng ra là quyền quyết định chuyện này vẫn còn phụ thuộc vào Cố Huy Ngạn, chứ không phải do nàng muốn hay không. Lâm Vĩ Hi nhìn thấy Cố Huy Ngạn vẫn ung dung bình tĩnh ngồi đó, một chút cảm xúc cũng không lộ ra ngoài. Nàng cảm nhận được một loại áp lực vô hình. Loại áp lực này không phải một tiểu cô nương ở trong nội viện có thể chịu được. Lâm Vĩ Hi lập tức nhẹ giọng nín thở: "Ta có duyên cùng với Yến vương điện hạ chứ không phải với phủ Yến vương. Để phủ Yến vương giúp ta xử lý ra hiểu thì có vẻ không được hợp lý lắm. Yến vương điện hạ ngài nói có đúng không?"

"Làm sao lại không có duyên phận?" Cố Huy Ngạn nhìn về phía Lâm Vĩ Hi, ánh mắt có vẻ dịu dàng nhưng lời nói thì lại không cho phép người khác phản bác: "Trong mắt người ta cùng phủ Yến vương có gì khác nhau?"

Lâm Vĩ Hi nhẹ giọng trả lời, giọng điệu nghiêm túc nhưng vẫn làm cho người nghe cảm thấy như nàng đang hờn dỗi làm nũng mà thôi: "Đương nhiên là có khác. Yến vương là ngài. Còn phủ Yến vương lại là đất phong do triều đình phân cho gia tộc phong hầu. Nếu là những người khác trong vương phủ sai khiến ta, ta không thêm để ý đâu. Nhưng nếu như người đó là Yến vương ngài, vậy ngài cứ mở miệng, có máu chảy đầu rơi ta quyết cũng không chối từ."

Nghe xong Cố Huy Ngạn phì cười một tiếng, lườm Lâm Vĩ Hi một chút: "Tiểu nha đầu mồm miệng nhanh nhẩu này, vẫn là người biết nói chuyện."

Lâm Vĩ Hi nghe xong ánh mắt sáng lên mừng rỡ: "Vậy việc này cứ quyết định như vậy nhé?"

"Vậy thì tùy người vậy."

Lâm Vĩ Hi lập tức vui vẻ ra mặt. Nhưng nàng vẫn không quên bổ thêm một đao về phía Cao Nhiên: "Tuy nói khách tùy theo chủ, nhưng nếu có thể không làm phiền hai vị, thỉnh thế vẫn là tốt nhất. Thế từ phi không cần sốt ruột, Yến vương điện hạ đã đồng ý, tự ta làm là được rồi."

Chém người rồi mà vẫn không quên mang hấn ra làm bình phong, Cố Huy Ngạn cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười. Loại tâm tư nhỏ nhỏ của tiểu hài tử này thật khác so với thế giới của hấn. Cái Cố Huy Ngạn quen thuộc chính là quân tình chiến báo, là binh pháp bày binh bố trận, là huyết tính mưa máu, hoặc là những đấu tranh vô cảm trong quan trường. Bỗng nhiên hấn bị một tiểu cô nương kéo xuống làm đệm lưng cho việc tính kế con cái của mình, dường như chính hấn cũng không hiểu khí của thế giới khác, thế giới không có khói lửa, chỉ có những chuyện vụn vặt của nhi nữ. Mặc dù có vẻ lạ lẫm đấy, nhưng cảm giác này cũng không xấu. Ít ra bây giờ là hấn cảm thấy thế.

Cao Nhiên cùng Cố Trình Diệu ngồi cạnh nhau. Lúc Lâm Vĩ Hi dùng ánh mắt coi thường khinh bỉ nhìn Cao Nhiên, Cố Trình Diệu cũng thấy được rất rõ ràng. Giáo đường nghiêm khắc cùng tuổi thơ đã trải qua đều nói cho hấn ta biết, hấn ta thích nữ tử ôn nhu hào phóng lại lương thiện. Nhiều năm qua Cố Trình Diệu cũng cho rằng như thế. Lâm Vĩ Hi ngược lại hoàn toàn với nữ tử mỹ đức mà hấn ta vốn kỳ vọng. Cố Trình Diệu vốn tưởng là mình sẽ rất phiền chán nếu gặp phải một nữ tử ngang ngược không tuân thủ nữ tắc, nhưng khi gặp được Lâm Vĩ Hi khiêu khích không che giấu chút nào, đâm chọc người khác không thấy máu không ngừng. Vậy mà hấn ta lại phát hiện chính mình cũng không phải không kiên nhẫn như trong tưởng tượng, ngược lại còn rất bình tĩnh, còn có chút bất đắc dĩ. Tựa như là... có chút dung túng nàng.

Cố Trình Diệu bị ý nghĩ này của mình mà giật nảy mình, lập tức hấn ta lắc đầu tự giễu. hấn ta đang nghĩ vớ vẩn linh tinh cái gì chứ. Cao Nhiên mới là người chủ định trong mệnh mà hấn vẫn luôn tìm kiếm. Bây giờ chỉ là hấn ta ngại mặt mũi của phụ thân, mới tha thứ cho Lâm Vĩ Hi thôi.

Hai vị nam chủ nhân có thái độ dung túng với sự tùy hứng của Lâm Vĩ Hi, tất nhiên là Cao Nhiên không cao hứng rồi. Nàng ta khẳng định là Lâm Vĩ Hi cố ý. Cố ý không đi theo con đường cũ để gây nên sự chú ý của Cố Trình Diệu, sau đó lại tiến một bước giả bộ đáng thương với Cố Trình Diệu. Cao Nhiên tức giận đến nổi nóng bừng hết cả mặt, trong lòng nàng ta càng kiên định hơn. Lẽ ra hiểu đến nhanh để cho Lâm Vĩ Hi dọn ra ngoài. Phủ Yến vương chỉ có thể có một nữ chủ nhân là nàng ta. không thể có thêm một chủ nhân thứ hai được.

Việc ra hiểu của Lâm Vĩ Hi cứ như vậy mà quyết định. Tuy Cố Huy Ngạn nói là tùy ý Lâm Vĩ Hi, nhưng đến hôm lễ vẫn cho người tới giúp nàng. Lâm Vĩ Hi muốn từ chối, Cố Huy Ngạn nói ngay: "Đây là do ta đưa người tới giúp người. không phải người nói không nhận sự giúp đỡ của phủ Yến vương, còn ta thì tùy ý còn gì"

Được thôi, Lâm Vĩ Hi ngoan ngoãn ngậm miệng.

Mùng ba tháng năm, Lâm Vĩ Hi cởi đồ tang mặc, lấy vụn hoa trắng trên búi tóc xuống, ba năm cha hiểu chính thức kết thúc. Ngay cả như vậy, Lâm Vĩ Hi vẫn nhớ ân tình của Lâm Dũng cùng nguyên thân, cũng không có mặc quần áo diêm lệ, mà trang phục của nàng vẫn là màu nhạt mà thôi.

Đại trưởng công chúa Thọ Khang cũng rất quan tâm việc ra hiểu của Lâm Vĩ Hi. Sau đó không lâu chính là tết Đoan Ngọ, hoàng đế cùng Tiền thái hậu muốn đi tây uyển nhìn đua thuyền rồng, thân quyền trong hoàng thất cùng cận thần quyền quý đi theo hầu. Đại trưởng công chúa Thọ Khang đã sớm sai người đem quần áo cùng đồ trang sức mới đưa tới cho nàng, muốn cho Lâm Vĩ Hi thật long lanh để dẫn nàng ra ngoài, chính thức giới thiệu nàng cho chúng phu nhân cũng thái thái các nhà trong kinh thành.

Lâm Vĩ Hi nhìn áo váy gấm hoa được đưa tới mà thờ dài, nhưng cuối cùng nàng cũng không đành lòng để ngoại tổ mẫu thất vọng, liền thuận theo ý của trưởng công chúa Thọ Khang, đặc biệt trang điểm tinh xảo cùng váy áo sang quý mà xuất phủ.

Lâm Vĩ Hi nào có thể nghĩ đến, lần này trưởng công chúa Thọ Khang là muốn mai mối cho nàng.

Tác giả có lời muốn nói:

Ở cổ đại giữ đạo hiếu cho phụ mẫu nói cho đúng là 27 tháng. Nhưng nếu như tính 27 tháng thì tuyển thời gian không khớp, cho nên chỉ có thể để là ba năm đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

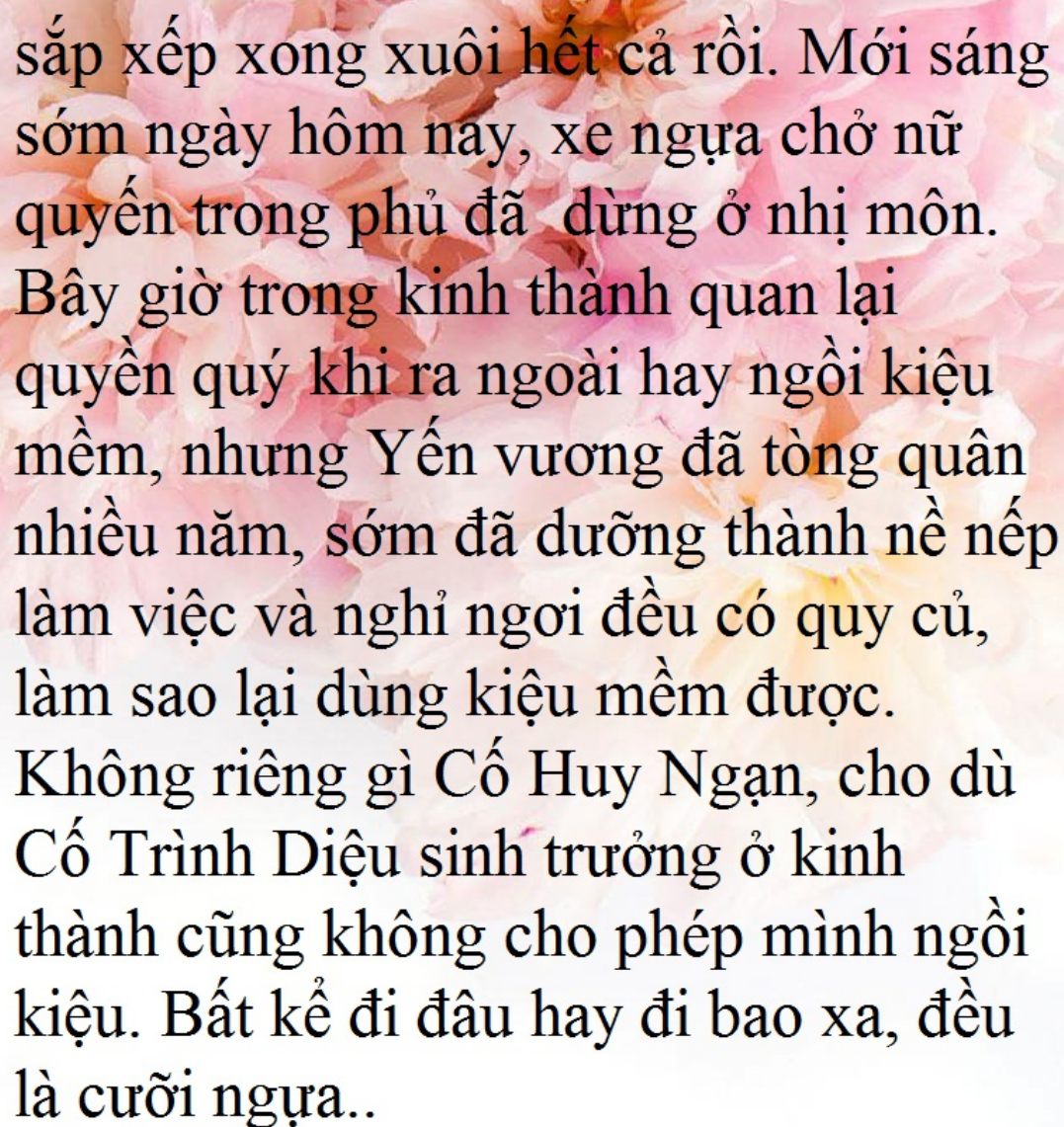
Chương 19: Gia tộc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 19: Gia tộc – Editor: Lừa Tình.

Mùng năm tháng năm, lúc trời còn tờ mờ sáng, nha hoàn nô bộc trong phủ Yến vương bắt đầu chuẩn bị mọi thứ. Hôm nay ở tây uyển hoàng đế tổ chức đua thuyền rồng. Trên danh sách bạn giá với vua thì phủ Yến vương là cái tên đầu tiên, sau đó trong cung còn có yến tiệc mừng tết Đoan Ngọ, rồi một loạt các hoạt động tế Ngũ Độc, chỉ sợ Yến vương không thoát ra nhanh được.

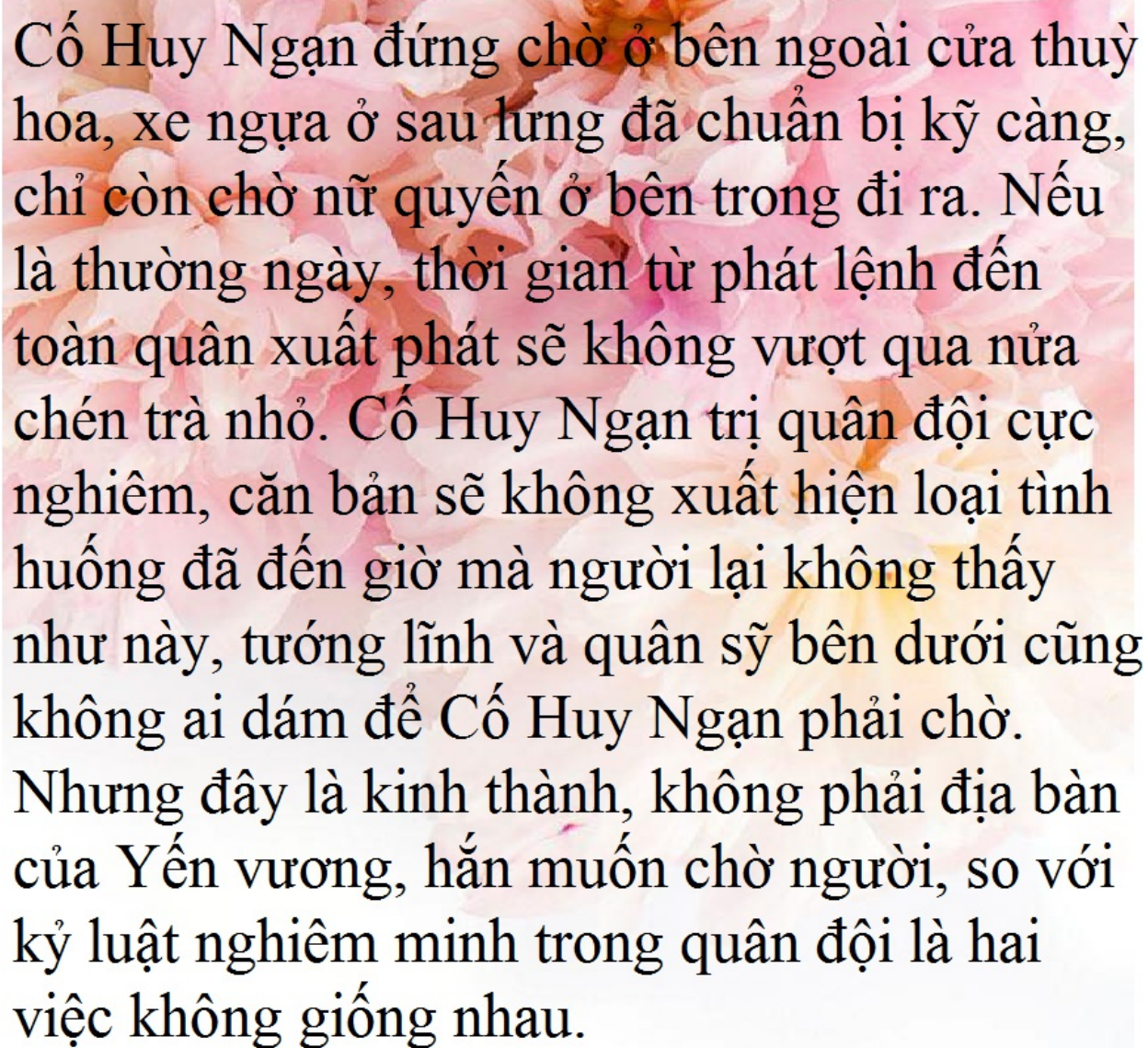
Mà cả ngày hôm nay xác định cũng không thể yên tĩnh được. Hạ nhân trong vương phủ đã sớm chuẩn bị tốt tinh thần. Những vật mang đi để tham dự lễ đua thuyền như xương bồ, bình phong... ngày hôm qua đã

The background of the text is a soft-focus image of pink roses. The petals are in various shades of pink, from light to a deeper rose color, and are layered to create a sense of depth. The lighting is gentle, highlighting the texture of the petals.

sắp xếp xong xuôi hết cả rồi. Mới sáng sớm ngày hôm nay, xe ngựa chở nữ quyền trong phủ đã dừng ở nhị môn. Bây giờ trong kinh thành quan lại quyền quý khi ra ngoài hay ngồi kiệu mềm, nhưng Yên vương đã tòng quân nhiều năm, sớm đã dưỡng thành nề nếp làm việc và nghỉ ngơi đều có quy củ, làm sao lại dùng kiệu mềm được. Không riêng gì Cố Huy Ngạn, cho dù Cố Trình Diệu sinh trưởng ở kinh thành cũng không cho phép mình ngồi kiệu. Bất kể đi đâu hay đi bao xa, đều là cưỡi ngựa..

Cố Minh Đạt dắt Chiêu Tuyết, tùy tùng đứng ngay ngắn ở bên ngoài cửa thủy hoa, Chiêu Tuyết phát ra tiếng phì phì trong mũi, Cố Huy Ngạn mặc một thân áo bào thêu rồng, trên lưng đeo ngọc

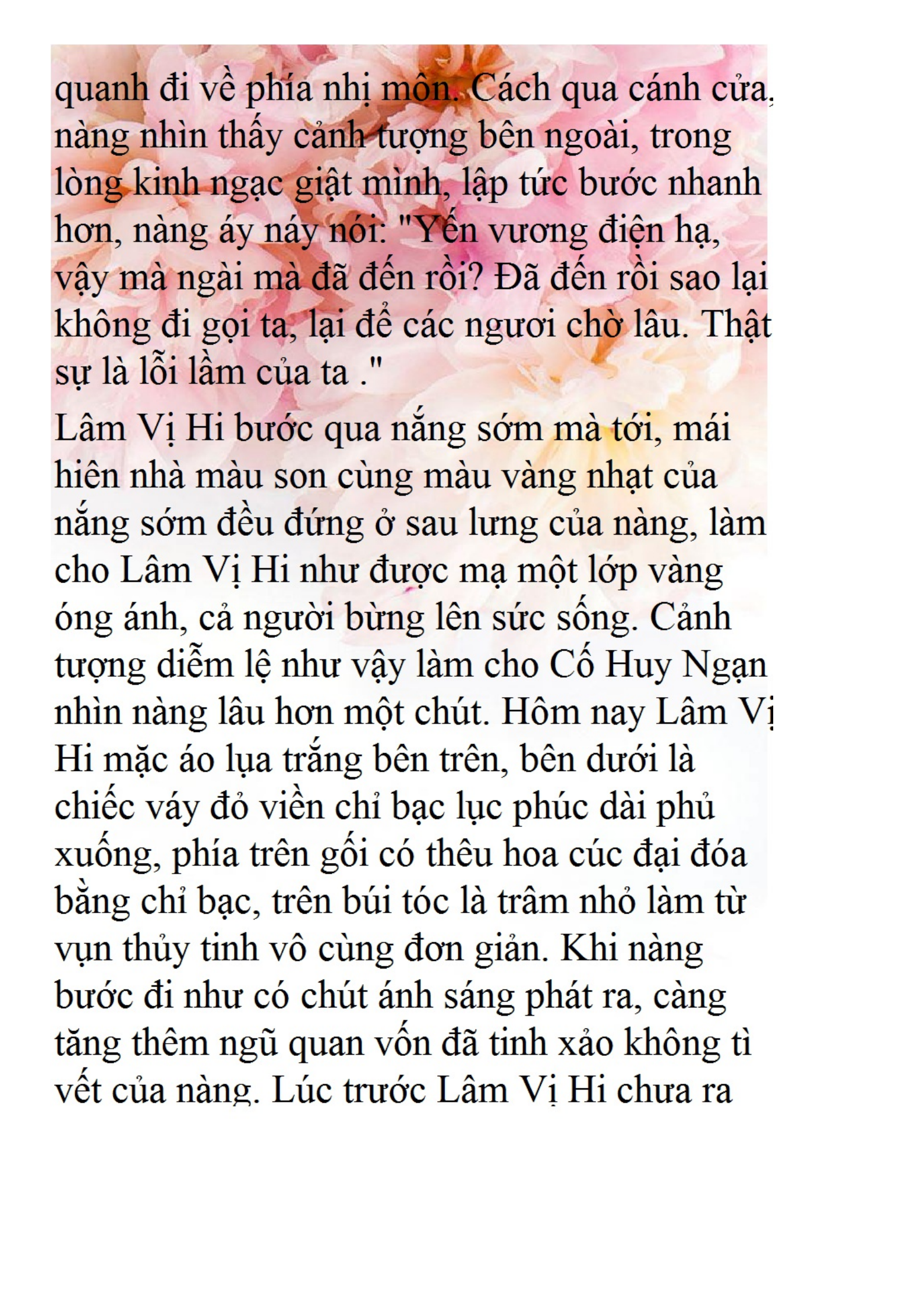
bội tượng trưng cho thân phận nhất phẩm thân vương, dáng người sừng sững chấp tay sau lưng đứng ở phía trước. Cố Trình Diệu cũng mặc phục sức của con cháu hoàng tộc, tuy vậy nhưng từ áo bào đến kim quan ngọc bội đều thấp hơn so với Cố Huy Ngạn. Không biết có phải do hoa văn thêu trên áo bào ít hơn hay không, rõ ràng là màu sắc trang phục của hai cha con đều tương tự như nhau, Cố Trình Diệu mặc vào trang phục thể tử thân vương, nhìn thì cũng là một công tử văn nhã đấy, thế nhưng khi đứng cạnh Cố Huy Ngạn, lập tức trở nên ảm đạm không còn màu sắc. Đứng hai bên dọc đường ở cửa thủy hoa người đầu tiên nhìn thấy là Yến vương, cũng chỉ có thể nhìn thấy Yến vương, tất cả bọn hắn đều cúi đầu, thở cũng không dám thở mạnh.

A background of soft, pink, and white floral patterns, possibly cherry blossoms, with a gentle gradient.

Cố Huy Ngạn đứng chờ ở bên ngoài cửa thủy hoa, xe ngựa ở sau lưng đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ còn chờ nữ quyến ở bên trong đi ra. Nếu là thường ngày, thời gian từ phát lệnh đến toàn quân xuất phát sẽ không vượt qua nửa chén trà nhỏ. Cố Huy Ngạn trị quân đội cực nghiêm, căn bản sẽ không xuất hiện loại tình huống đã đến giờ mà người lại không thấy như này, tướng lĩnh và quân sỹ bên dưới cũng không ai dám để Cố Huy Ngạn phải chờ. Nhưng đây là kinh thành, không phải địa bàn của Yên vương, hắn muốn chờ người, so với kỷ luật nghiêm minh trong quân đội là hai việc không giống nhau.

Toàn bộ nhân mã lặng lẽ đứng im. Không biết là ai lên tiếng đầu tiên, tựa như một viên đá bị rơi tõm xuống hồ, cả hành lang đang tĩnh lặng bỗng lập tức sống động hẳn lên: "Lâm cô nương tới."

Lâm Vị Hi được Uyển Tinh Uyển Nguyệt vây

quanh đi về phía nhị môn. Cách qua cánh cửa, nàng nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, trong lòng kinh ngạc giật mình, lập tức bước nhanh hơn, nàng áy náy nói: "Yến vương điện hạ, vậy mà ngài mà đã đến rồi? Đã đến rồi sao lại không đi gọi ta, lại để các người chờ lâu. Thật sự là lỗi lầm của ta ."

Lâm Vị Hi bước qua nắng sớm mà tới, mái hiên nhà màu son cùng màu vàng nhạt của nắng sớm đều đứng ở sau lưng của nàng, làm cho Lâm Vị Hi như được mạ một lớp vàng óng ánh, cả người bừng lên sức sống. Cảnh tượng diễm lệ như vậy làm cho Cố Huy Ngạn nhìn nàng lâu hơn một chút. Hôm nay Lâm Vị Hi mặc áo lụa trắng bên trên, bên dưới là chiếc váy đỏ viền chỉ bạc lục phúc dài phủ xuống, phía trên gối có thêu hoa cúc đại đóa bằng chỉ bạc, trên búi tóc là trâm nhỏ làm từ vụn thủy tinh vô cùng đơn giản. Khi nàng bước đi như có chút ánh sáng phát ra, càng tăng thêm ngũ quan vốn đã tinh xảo không tì vết của nàng. Lúc trước Lâm Vị Hi chưa ra

hiếu thì quần áo mộc mạc, không trang điểm thì cũng đã vô cùng kinh diễm rồi. Bây giờ nàng đổi lại một thân phục sức hoa lệ, cả người như phát ra ánh sáng nhu hòa ấm áp, tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Bất kể là ai đi qua, khi thấy nàng cũng phải quay đầu nhìn một chút, lại nhìn một chút. Mọi người đối với cái đẹp đều có các suy nghĩ khác nhau. Nhưng đối với Lâm Vị Hi nở rộ đến xinh đẹp tinh xảo thể này, cho dù ngoài miệng không nói, thế nhưng ánh mắt vẫn tiết lộ suy nghĩ thật sự của người ta. Có mỹ nhân giống trà xanh, nhạt lại cần nâng niu, có mỹ nhân giống mẫu đơn, phục trang đẹp đẽ mà tráng lệ, mà như Lâm Vị Hi, đại khái chính là một viên hồng ngọc được nung rèn đến cực điểm. Người có thể không thích nàng, nhưng không thể không thừa nhận nàng hấp dẫn ánh nhìn của người.

Từ khi Lâm Vị Hi xuất hiện một cái, mọi người ở xung quanh có chút không khống chế

đều dời mắt theo từng bước đi uyển chuyển của nàng. Lâm Vị Hi đi đến đâu thì ánh mắt nhìn theo nàng đến đấy. Tận đến khi Lâm Vị Hi đứng trước mặt Cố Huy Ngạn, chúng tướng lĩnh binh sỹ mới thu hồi lại tâm mắt, lặng lẽ cúi đầu.

Cố Huy Ngạn cũng âm thầm tán thưởng một câu, trước đó vẫn biết là dung mạo Lâm Vị Hi đẹp đẽ. Nhưng nếu như mỗi ngày nhìn mãi một khuôn mặt kiểu gì cũng sẽ thấy quen thuộc, không còn bất ngờ nữa. Lực chú ý của hắn tập trung chủ yếu ở tính cách hồ nháo, thích chinh người không thấy máu không thôi kia của nàng. Hôm nay Lâm Vị Hi đặc biệt chú trọng trang phục, trang điểm tinh tế, lực sát thương của nàng lập tức tăng vọt tới một tầng cao mới.

Nhưng Cố Huy Ngạn cũng chỉ tán thưởng cái đẹp thôi. Hoàn phi Yến gầy hân đã được chứng kiến quá nhiều rồi. Cho dù Lâm Vị Hi xinh đẹp đến bức người, ngoại trừ sự kinh ngạc ra, sau đó cũng rất khó làm nhiễu loạn tâm trí Cố Huy Ngạn được. Cố Huy Ngạn không hề nói gì, ra hiệu cho Lâm Vị Hi đi lên xe ngựa: "không có việc gì, lên xe đi."

Lâm Vĩ Hi cũng không chú ý tình huống xung quanh, nàng có chút bồn chồn: "đã để ngài đợi lâu, thật sự là thất lễ rồi. Ngài có chờ lâu không? Sao lại không cho người đi vào gọi ta. Ta không nghĩ là bên ngoài đã có người rồi..."

"không có chuyện gì." Lâm Vĩ Hi khẽ cụp mắt, hàng mi dài như cánh quạt khẽ rũ xuống, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên, cả khuôn mặt bừng lên sức sống của thiếu nữ đẹp đến mức kinh tâm động phách. Thấy dáng vẻ Lâm Vĩ Hi phụng phịu ấy này, ai có thể tức giận cho được, huống chi Cố Huy Ngạn vốn cũng sẽ không có ý trách tội Lâm Vĩ Hi. Sau khi Cố Huy Ngạn nói xong thấy Lâm Vĩ Hi vẫn còn chưa hết ấy này, lại mỉm cười, nói ra: "không cần phải để ý nhiều làm gì, bọn hân chờ người là chuyện nên làm. Lên xe trước đi."

Lúc đầu Lâm Vĩ Hi rất xấu hổ, nghe nói như thế nhìn không được che miệng khẽ cười khúc khích. Nụ cười này quả thực tựa như bảo thạch ở dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng bảy màu, long lanh làm lóa mắt người khác. Cố Huy Ngạn vừa nói như vậy, trong lòng Lâm Vĩ Hi thoải mái hơn rất nhiều, nàng rời tầm mắt khỏi Cố Huy Ngạn, bước về phía sau một bước, khẽ nhún gối hành lễ với Cố Trình Diệu, Cố Minh Đạt và các tướng lĩnh, coi như là chào hỏi qua, sau đó thì mang theo nha hoàn ngồi lên xe ngựa.

Lúc bắt đầu Cố Trình Diệu có chút không kiên nhẫn chờ đợi. Nhưng sau khi thấy Lâm Vĩ Hi xuất hiện, sự kinh diễm làm cho hân ta cảm thấy chờ đợi lâu như thế quả thật cũng xứng đáng. Vậy mà Lâm Vĩ Hi trực tiếp chạy về phía Yến vương, không hiểu sao Cố Trình Diệu lại sinh ra cảm giác kỳ quái. Lại chờ sau khi Lâm Vĩ Hi cùng phu thân nói chuyện mà không coi ai ra gì, Lâm Vĩ Hi mới chịu đem ánh mắt nhìn ra đằng sau, lại qua loa hành lễ vạn phúc xong lập tức quay đầu đi. Cố Trình Diệu cảm thấy trong lòng rất vì diệu, bọn họ nhiều người như vậy cùng nhau chờ ở bên ngoài, tại sao Lâm Vĩ Hi chỉ có thể nhìn nhìn thấy một người là Yến vương đây?

Sau khi Lâm Vĩ Hi lên xe, quả nhiên nhìn thấy Cao Nhiên đã an ổn ngồi trong đó. Cao Nhiên nhìn thấy Lâm Vĩ Hi, hé miệng nhẹ nhàng cười cười: "Sao Lâm tiểu thư bây giờ mới đến, có phải vì trang điểm tốn nhiều thời gian không?"

Trong lòng Lâm Vĩ Hi rất chướng mắt dáng vẻ làm bộ làm tịch của Cao Nhiên, cố ý nói sai thời gian xuất phát, Cũng thật thiết thời cho Cao Nhiên có ý tốt làm loại chuyện này. Lâm Vĩ Hi cười khẽ một tiếng, nhẹ nhàng ngồi xuống, sau đó chỉnh lại nếp gấp trên chân váy, phong thái ưu nhã của quý nữ được thể hiện qua một động tác vô tình như vậy: "Ta cũng không biết thế từ phi vậy mà lại biết trước thời gian, tới sớm một chút. Ta còn thực sự cảm ơn người."

Cao Nhiên cười cười, nói: "Lâm cô nương khách khí rồi. Phu thân không thích nhất chính là đến trễ, về sau Lâm cô nương cũng không thể lặp lại như này."

Lâm Vĩ Hi khẽ hừ một tiếng, mặc kệ nàng ta. Toa xe lắc lư một cái, lập tức liền ục ục đi lên phía trước, trong lúc nhất thời trong xe yên tĩnh không một người nói chuyện. Cao Nhiên âm thầm đặc ý hạ thấp ấn tượng của Lâm Vĩ Hi trong mắt mọi người. Thế nhưng nàng ta lại không biết, chính hành động này của nàng ta, mới làm cho lúc Lâm Vĩ Hi xuất hiện thì là cảnh tượng vạn người chú ý. Nếu nàng ta biết, không biết có âm thầm mà xé nát khăn tay hay không.

Cuộc đời mà. Với nữ nhân thì luôn luôn không cần giảng đạo lý.

Xe ngựa của phủ Yến vương chậm chậm ra khỏi phủ. Ở kinh thành toàn là gia tộc thế gia, tùy tiện một người đi đường cũng là quan lại trong triều, gặp đoàn người phủ Yến vương đều tự giác nhường đường. Sau khi xe ngựa đến cửa sau của cung, một gã thái giám mặc áo màu vàng nhìn thấy dáng người quen thuộc, lập tức đứng chờ ở cửa ra vào. Xe ngựa của Lâm Vĩ Hi đi theo cũng được nhận sự tiếp đón long trọng như thế.

Cao Nhiên xuống xe trước, sau đó mới đến Lâm Vĩ Hi, thái giám dẫn đường sau khi nhìn thấy Lâm Vĩ Hi, hân ta ngạc nhiên mở to đôi mắt. Sau đó thấy mình thất thố mới cụp mắt xuống, hơi khom lưng ân cần cung kính: "Nô tãi thỉnh an thế tử phi, thỉnh an quý nhân. Mời hai vị theo nô tãi đi hướng bên này."

Tây uyển ngay ở phía tây của cung thành, bên cạnh đó là Tử Cấm thành, bốn phía đều là đầm nước, được gọi là thủy lâm tư nhân của hoàng gia. Hội thi đấu thuyền rồng hôm nay được tổ chức ở tây uyển, Gia quyến phủ Yến vương đến sau lập tức gây náo loạn chủ ý cho tất cả mọi người. Hôm nay trường công chúa Thọ Khang đến đây từ sớm, bà nghe được tiếng thông báo của cung nhân, ánh mắt lập tức nhìn về phía cửa ra vào.

Cao Nhiên là thế tử phi phủ Yến vương, xuất hiện một cái lập tức được một đám người vây quanh. Nghe nói vị thế tử phi này sau khi vào cửa rất được thế tử sủng ái, đây chính là tin tức khó thể ngờ tới được. Có thân phận thế tử phi này, xuất thân thứ nữ của Cao Nhiên cũng không còn ai nhắc tới nữa. Nàng ta có nhà mẹ đẻ là phủ anh quốc công cùng nhà chồng là phủ Yến vương là hai chỗ dựa vô cùng vững chắc. Thân phận của Cao Nhiên một bước lên trời, những phu nhân thế gia từng lãnh đạm với Cao Nhiên giờ phút này đều thay đổi, tất cả đều nhiệt tình bắt chuyện với nàng ta. Trong lòng Cao Nhiên đặc ý vô cùng, nàng ta luôn mỉm cười, cùng các vị phu nhân chào hỏi, một bộ dáng phu nhân thế gia huân quý.

Chúng phu nhân nhiệt tình trò chuyện với Cao Nhiên. Còn Lâm Vĩ Hi lại không thích người khác đến gần mình, nàng lui về sau mấy bước. Lúc nàng đang định tránh nhóm quý phu nhân, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng hô: "Phủ anh quốc công đến."

không gian xung quanh Lâm Vĩ Hi dường như đông cứng lại. Nàng đứng sững tại chỗ một lúc, bên tai mới dần dần khôi phục âm thanh ồn ào náo động. Nàng chậm rãi quay đầu, thấy cách đó không xa phu nhân phủ anh quốc công váy áo nhẹ nhàng, trăm cái đầu đỉnh đang, đang cùng phu nhân tiểu thư quen biết kéo tay trò chuyện, thân thiết hỏi thăm tình hình gần đây. Đại nha hoàn bên người phu nhân phủ anh quốc công trông thấy Cao Nhiên, vội vàng cười nói: "Thế tử phi cũng ở đây."

"Là tam cô nãi nãi." Đám người Cao gia cười chào hỏi cùng Cao Nhiên. Phu nhân phủ anh quốc công cầm tay Cao Nhiên, tách nàng ta ra khỏi đám người bên cạnh nói gì đó, Cao Nhiên ứng đối một câu. Phu nhân phủ anh quốc công thoải mái cười to, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng thẳng thành một hàng. Tổ từ tôn hiếu, cuộc sống lại giàu có xa hoa, cho dù ai nhìn thấy cảnh này cũng đều tán thưởng một bức tranh bà cháu vui vẻ. Hình tượng đại gia tộc trên dưới ấm êm hòa thuận mới đáng cười làm sao.

Tất cả đều được Lâm Vĩ Hi nhìn rõ không bỏ sót chút nào. Khóe miệng nàng khẽ nhếch lên ý cười. Tốt! một bức tranh nhị thập tứ hiếu tương thân tương ái. Cao Nhiên gà cao. Đệ đệ của nàng ta là con trai độc nhất của thế tử phủ anh quốc công, con trai con gái đều có tiền đồ tốt như vậy. Hân thị ở phủ anh quốc công nước lên thì thuyền lên, nghe nói còn đang giúp thế tử quản lý việc nhà. không có nương tử chính phòng, trượng phu cố ý lập nhi tử làm người thừa kế. Hân thị bây giờ tuy tiếng là thấp thỏm, nhưng ở nội trạch bên trong so với chính thất cũng có khác gì nhau đâu.

Chuyện cho tới bây giờ, còn có ai sẽ nhớ kỹ Vệ thị cùng với Cao Hi đâu? Vệ thị mặc dù gia thế cao quý, thế nhưng phủ trưởng công chúa Thọ Khang đang đi xuống dốc là sự thật không thể chối cãi. Làm gì có ai sẽ không có mắt, nói những chuyện làm cho Cao Nhiên không thoải mái đây?

Người đi trà lạnh, thế nhân vốn là vậy. rõ ràng là đã sớm biết, thế nhưng giờ đây chứng kiến tận mắt Lâm Vĩ Hi vẫn cảm thấy thật sự rất bi thương.

Bỏ lại những âm thanh âm quen thuộc cùng với tiếng trò chuyện cười khẽ, Lâm Vĩ Hikhông dừng lại, cũng không quay đầu mà tiếp tục đi tiếp.

Phu nhân phủ anh quốc công được nâng đầu, cháu gái vây quanh, bà ta còn đang cầm tay của cháu gái được gả đến nhà phú quý bậc nhất kinh thành này. Theo lý mà nói thi cuộc sống không có gì mà không hài lòng cả. Mà chúng quý phụ nhân còn nói toàn bộ phúc đều là của nhà bà ta. Nhưng không hiểu sao trái tim chợt đập mạnh bất thường, bà ta ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy một nữ tử mặc váy áo nhũ đỏ bạc đang đi về hướng khác. rõ ràng là một bóng lưng rất tinh tế, nhưng lại dễ lộ ra vẻ dứt khoát lạnh lùng. Phu nhân phủ anh quốc công lẩm tấm mồ hôi trên trán, dường như vào giờ khắc này, những đồ vật quý giá mất đi ngay trước mắt bà ta. Mà cái vốn là tự hào của bà ta: gia tộc, tử tôn, phú quý vinh hoa, những huy hoàng lừng lẫy trong tương lai, tựa như biến thành hoa trong gương, trắng dưới nước. Hoặc cũng có thể phát triển thành cái gì bà ta cũng không lường trước được.

"Tổ mẫu?"

Phu nhân phủ anh quốc công lấy lại tinh thần, thì thấy Cao Nhiên lo âu nhìn bà ta. Phu nhân anh quốc công cười cười, thấy chính mình thật sự là lớn tuổi, làm sao lại lo được lo mất. Cháu gái của bà ta gả vào phủ Yên vương làm thế tử phi, còn rất được Yên vương thế tử yêu thích, tương lai sẽ là vương phi đấy. Con trai bảo bối của bà ta càng ngày càng biết chăm lo cho gia đình. Bởi vậy bà ta mới mở một con mắt nhắm một con mắt với thiếp thất Hàn thị của con trai. Mọi thứ đều đang tốt đẹp. Bà ta cũng chỉ cần có vậy thôi. Phủ anh quốc công bên ngoài thì thanh thế hiển hách, ở bên trong thì hoà thuận vui vẻ, mắt thường cũng có thể thấy tương lai tươi sáng của gia tộc, tại sao bà ta lại sinh ra loại suy đoán không có chút nào như vậy. thật là tuổi đã già rồi mà.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Kinh diễm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 20: Kinh diễm - Ed: Lừa Tình

Khóe mắt Cao Nhiên liếc qua thì thấy Lâm Vĩ Hi đang "cô đơn" rồi đi, trong lòng cười cười, đột nhiên khẽ "Nha" một tiếng, để lộ ra một chút sốt ruột: "Xem trí nhớ của ta này, vội vàng nói chuyện cùng tổ mẫu, vậy mà quên mất người khác. Lâm tiểu thư đâu rồi? Trước khi ra cửa ta đã đáp ứng phụ thân, hôm nay phải chiếu cố Lâm tiểu thư thật tốt. Đây là lần đầu tiên nàng đến chỗ như này, e rằng sẽ sợ người lạ."

Mọi người ở xung quanh nghe thấy vậy, một vị phu nhân lạnh lùng lạnh miêng nhìn không được hỏi: "Lâm tiểu thư? Đây là ai?"

"Là con gái của một người bạn cũ của phụ thân. Nói ra thì nàng cũng thật đáng thương, phụ mẫu đều mất, phụ thân thương tiếc nàng còn có một mình không nơi nương tựa liền đem nàng tới ở lại vương phủ."

Các phu nhân nghe xong thì đã hiểu, con gái của bạn cũ tới ăn nhờ ở đậu, phụ mẫu đều mất, thân thể đáng thương. Những phu nhân đương gia chủ mẫu này cười ha ha, liền nói với Cao Nhiên: "Thế tử phi thật sự là cần thận lương thiện, lúc nào cũng nhớ tới con gái bạn cũ của Vương gia."

Trong kinh thành nơi quyền quý nhiều như mây này thì Trung Dũng hầu Lâm Dũng cũng chẳng là ai cả. Những phu nhân thái thái mắt cao hơn đầu này ai còn nhớ rõ Trung Dũng hầu là ai đâu, nghe được họ Lâm cũng sẽ không nghĩ đến điều này. Các bà nghĩ rằng đây cũng chỉ là một tiểu cô nương thân cô thế cô khổ sở đáng thương như biểu muội của trượng phu, của con trai họ mà thôi.

Phu nhân phủ Anh quốc công ngược lại đối với việc này có suy nghĩ khác. Ánh mắt

không còn trẻ của bà ta bình lặng, giọng điệu khinh thị coi thường: "Là bé gái mồ côi mà thời gian trước Yến vương mang về sao? Ngươi gả vào vương phủ cũng không dễ dàng, sớm ngày mang thai, sinh hạ nhi tử mới là chuyện quan trọng. Những việc ở bên ngoài không cần quan tâm đến ý làm gì."

Phu nhân anh quốc công đối với bé gái mồ côi này cũng không quá để ý. một tiểu cô nương có danh nghĩa hầu phủ trên đầu, không có tầm mắt, không kiến thức, lại càng không được giáo dưỡng cẩn thận thì tùy tiện sắp xếp chỗ ở là được rồi. Như thế nào thì chẳng phải chỉ cần một câu nói thôi sao? Đương nhiên, phu nhân anh quốc công có thể nghĩ như vậy, cũng bởi vì bà ta chưa gặp Lâm Vĩ Hi bao giờ, cũng chưa từng một lần bước chân đến phủ Yến vương.

Cao Nhiên nói ra việc này mục đích vốn là muốn thể hiện sự rộng lượng, lương thiện của chính mình, kết quả lại bị phu nhân anh quốc công nói như vậy làm nàng ta lúng túng. Trong lòng Cao Nhiên thầm mắng phu nhân anh quốc công suy nghĩ cổ hủ lạc hậu. Tuy nhiên nàng ta vẫn phải giữ mặt mũi với vị tổ mẫu này. Dù sao thì nàng ta cũng không định coi phủ anh quốc công là nhà mình, nên giả bộ một chút cũng không sao cả.

Cao Nhiên nghĩ như vậy, bèn nói: "Vị Lâm tiểu thư này thân thể rất đáng thương, phụ mẫu đều mất, không có chú bác trong họ hàng. Trước đó vẫn sống nhờ ở nhà cô cô nương, về sau vương gia thấy nàng một mình không nơi nương tựa, liền đem nàng tới vương phủ. Con vừa ra đời đã có tổ mẫu, phụ thân bảo vệ, cũng không biết trên đời này còn có người đáng thương như vậy. Gặp gia cảnh của Lâm tiểu thư, con càng cảm nhận được sự quan tâm chăm sóc của trưởng bối trong gia tộc. Có thể được tổ mẫu bảo vệ yêu thương là trời cao ban phúc cho con. Bởi vậy con càng cảm thấy nên quan tâm ít nhiều đến Lâm tiểu thư. Nếu Phật

tỏ nhìn thấy, chắc chắn có thể ban phước lành cho mẫu thân và đệ đệ của con."

Lời này vừa nói ra thì phu nhân anh quốc công liền tục gọi hài tử ngoan. Quý phu nhân xung quanh cũng tán thưởng Cao Nhiên hiểu thuận. Cao Nhiên hé miệng cười, ngượng ngùng chối từ một hai, sau đó quay người nhẹ nhàng hỏi Ngưng Phù: "Lâm tiểu thư đầu, làm sao chỉ trong chốc lát đã không thấy đâu rồi? Bây giờ các vị phu nhân đều ở đây, ta dẫn Lâm tiểu thư đến giới thiệu cho tổ mẫu cùng các vị phu nhân."

(Editor: Chà hiểu sao các mợ kia lại có thể khen được, nếu không vì muốn Phật tổ che chở, thì liệu có quan tâm đến Hi nhi không? Chưa kể đây chỉ là thị này đang chém gió với bà nội thị ý chứ không phải thật sự là thế.)

Cao Nhiên nhớ tới kiếp trước. Nàng ta vất vả tìm quan hệ để được vào một buổi tiệc toàn các phú nhị đại tụ hội. Nàng ta như ý nguyện được người ta mang theo đi tham gia yến hội của các đồng học bạch phú mỹ. Lúc đó Cao Nhiên vừa thấp thòm lại hí hửng trong lòng, tự cho là mình được tăng lớp kia tiếp nhận. Giờ này ngày này, cảnh tượng lại giống hệt như kiếp trước của nàng ta. Có chăng chỉ là đổi vai từ người đi theo thành người dẫn tới thôi. Bây giờ Cao Nhiên mới biết được, cái cảm giác giới thiệu một người để được tăng lớp khác tiếp nhận, bản thân giống như từ trên cao hạ mình mà bố thí cho kẻ nghèo khó.

Cao Nhiên nhìn một vòng đều không có tìm được Lâm Vĩ Hi. Thấy nàng ta như vậy, nhóm quý phu nhân thái thái đi theo cũng nhìn xung quanh bốn phía: "Tây uyển là vườn thượng uyển của hoàng gia, sao lại còn dám chạy loạn đây..."

Các nàng chăm chú nhìn quanh, đột nhiên một tiếng nói từ phía sau truyền đến: "Thuyền rồng còn chưa bắt đầu, các người ở đây là tìm cái gì?"

Mọi người quay đầu, vừa nhìn thấy mặt tất cả đều cười, rồi rít hành lễ: "Lão tổ tông vạn phúc kim an."

Phu nhân phủ anh quốc công ngượng ngùng, nhưng vẫn là đi theo vãn an với đại trưởng công chúa Thọ Khang: "Đại trưởng công chúa vạn phúc."

Đại trưởng công chúa Thọ Khang được người đỡ lấy chậm rãi đi tới, sắc mặt bà vui vẻ, mặc dù trên mặt đã có dấu vết của năm tháng, nhưng so với thời gian trước thì tinh thần tốt lên rất nhiều, cả người cũng bùng lên sức sống, phẳng phiu như trẻ lại mấy tuổi. Bà cười hỏi: "Xa xa đã nhìn thấy các người nói chuyện náo nhiệt, các người đang nói về ai?"

Cao Nhiên nghĩ bụng định đáp lời, nhưng lại bị một phu nhân trẻ tuổi lạnh lùng chặn đứng: "Thế từ phi đang nói thời gian trước Yến vương điện hạ mang về một tiểu cô nương, nghe nói phụ mẫu đều mất, sống nhờ ở vương phủ, thế từ phi rất thương cảm với vị tiểu thư này. Chúng thần thiếp đang khen thế từ phi hiếu tâm."

"À!?" Đại trưởng công chúa Thọ Khang lạnh lùng nhìn Cao Nhiên một chút, vẻ trào phúng trong mắt không che giấu chút nào: "Nếu không phải ta cũng nhận ra Lâm nha đầu, nghe thế từ phi miêu tả như vậy, ta còn tưởng rằng Yến vương cũng mang một người khác về phủ đây."

Đại trưởng công chúa Thọ Khang cùng Cao Nhiên và phu nhân anh quốc công không hợp nhau lắm là bí mật mọi người đều biết. Nhưng ai cũng không nghĩ tới, hôm nay thái độ lại lớn như vậy, đại trưởng công chúa vậy mà tại loại trường hợp này trực tiếp không cho Cao Nhiên mặt mũi. Mọi người đang cười nói đều im lặng ngay lập tức. Trong kinh thành thì Cao Nhiên vẫn có danh phận, là cháu dâu của hoàng gia, là thế tử phi phủ Yến vương. Nhưng trước mặt trưởng công chúa Thọ Khang thì lại không nói thành lời. Đại trưởng công chúa Thọ Khang là ngoại tổ mẫu trên danh nghĩa của Cao Nhiên, ngay cả tư cách tiếp lời bà cũng không có.

Phu nhân anh quốc công sắc mặt trầm lại. Bà ta cùng đại trưởng công chúa là cùng thế hệ với nhau, nếu không phải đại trưởng công chúa có cái danh phận công chúa ở trên đầu, con cháu dưới gối phu nhân anh quốc công làm sao phải sợ bà. Tuy nói như vậy, nhưng thân phận công chúa cũng không phải nói đùa. Dòng dõi hoàng gia đấy. Trong lòng phu nhân anh quốc công không thoải mái, nhưng vẫn đành phải nói một câu giảng hòa: "Tam cô nương nàng một mảnh chân thành, đại trưởng công chúa đây là thế nào, lại giận chó đánh mèo lên tam cô nương?"

Đại trưởng công chúa Thọ Khang cười lạnh một tiếng, không thêm đề ý, quay người lại là bộ dáng hiền lành, từ ái vỗ tay người bên cạnh, nói: "Các người đã nhắc đến nàng, vậy ta cho các người nhìn một chút tôn nữ ta mới nhận, Hi nhi."

Nghe được xưng hô thế này rất nhiều thái thái quen biết đều ngẩn người, Hi nhi? Các bà nhìn nữ tử đứng bên cạnh đại trưởng công chúa Thọ Khang, phát hiện tiểu cô nương này phần đầu ngọc trác, mới còn ít tuổi đã có vẻ đẹp tinh xảo thế này, không biết nếu thêm vài tuổi nữa thì còn bức người đến bậc nào. Cô nương này mặc dù chưa bao giờ thấy qua, nhưng rõ ràng không phải đại tiểu thư Cao Hi của phu nhân anh quốc công.

Lâm Vĩ Hi tiến lên một bước, hành lễ nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, phong phạm quý nữ vô cùng: "Các thái thái vạn phúc."

Đại trưởng công chúa Thọ Khang thấy vẻ mặt nghi hoặc của mọi người, bà liền cười nói ra: "Đứa bé này là Yến vương mang tới, lần đầu tiên ta gặp nàng đã hợp ý rồi. Đứa bé này với cháu gái ruột của ta cũng không có gì khác biệt. Cũng không biết là thế nào, mới mấy ngày không gặp, đã như là cách mấy năm rồi. Lúc này ta vừa thấy nàng liền mang đi. Hi nhi biết lễ nghĩa, nói không thể không cáo từ, cho nên ta mới mang theo đến cùng thế tử phi nói một tiếng, nàng sẽ đi theo ta, cũng không cần đến thế tử phi làm bộ chiếu cố cho nàng."

Quý phu nhân ở kinh thành thích cho Cao Nhiên mặt mũi, nhưng đại trưởng công chúa Thọ Khang hiển nhiên không cần làm vậy. Cao Nhiên bị đại trưởng công chúa chế nhạo ngay trước mặt mọi người. Mặt nàng ta đỏ bừng, nói: "Ngoại tổ mẫu cùng Lâm tiểu thư hợp ý là chuyện tốt, con vốn có hảo tâm muốn để mấy vị phu nhân gặp Lâm tiểu thư một lần, không nghĩ tới bị ngoại tổ mẫu hiểu lầm."

"Hảo tâm? Hi nhi cũng không cần đến hảo tâm của người." Thọ Khang hừ lạnh một tiếng, nói: "Nàng tuổi nhỏ mắt người thân là không giả, thế nhưng phụ thân của nàng được triều đình truy phong là Trung Dũng hầu. Trên tay nàng có ruợng tốt trăm ngàn mẫu, bất kể là ở đâu sinh sống cũng đều dễ dàng. Vừa mấy ngày trước Yến vương còn cùng ta nói Hi nhi chỉ là tạm ở trong vương phủ. Làm sao khi đến nơi này, lại bị người nói đến khó nghe như vậy đây?"

Đại trưởng công chúa giáo huấn vãn bối, chúng phu nhân lặng lẽ nhủ thầm, đối với việc này đều âm thầm cười cúi đầu, cũng không chen vào nói. Phu nhân anh quốc công nhìn không được, cau mày nói: "Tam cô nương rõ ràng là có ý tốt, chỉ sợ là do đại trưởng công chúa có thành kiến đi, lúc này mới thấy cái gì cũng không đúng. Mà lại, Hi nhi là thế nào? Sao nàng lại gọi tên này?"

Mở miệng một tiếng Hi nhi, phu nhân anh quốc công nghe mà hải hùng khiếp vía. Nếu không phải biết không có khả năng, bà ta còn tưởng rằng Thọ Khang đang gọi Cao Hi đây.

Sao nàng lại có tên này? Lâm Vĩ Hi nghe được người đã từng là tổ mẫu của mình vậy mà có thể nói ra loại lời này, trong lòng bị thương, ý cười trên mặt cũng trở nên cô đơn: "Khê danh của tiểu nữ là Vĩ Hi, từ nhỏ cha đã gọi tiểu nữ là Hi nhi. Nghe ý tứ của phu nhân quốc công, là tên của tiểu nữ có gì không ổn sao? Nhưng đây là tên của cha tiểu nữ lưu lại, bây giờ cha đã qua đời, làm con gái, há có thể đổi tên sao?"

"Đổi tên cái gì? Trong lòng bà ta có quý. Chẳng lẽ còn muốn quân tên của người khác gọi là gì hay sao?" Đại trưởng công chúa Thọ Khang tức giận nhìn phu nhân anh quốc công, nói rành rọt từng chữ: "Trung Dĩnh hầu hi sinh vì nước, được chính tay hoàng thượng phong cho tước vị Trung Dĩnh. Bây giờ một nhà Lâm gia cũng chỉ còn duy nhất giọt máu này, phu nhân quốc công phu hãy thu lại bộ dáng ương ngạnh của mình đi. Con gái của liệt sỹ hi sinh vì nước cũng không phải người mà bà có thể ức hiếp đâu."

Sắc mặt phu nhân anh quốc công tái xanh. Ác danh gây khó dễ cho cô nhi quả mẫu là khó nghe nhất. Mà nếu như đối phương là con cái của liệt sỹ thì không cần thận còn bị vạch tội. Phu nhân quốc công bây giờ tuy như mặt trời ban trưa, nhưng cái này phần lớn là dính hào quang của phủ Yến vương do có một cửa quan hệ thông gia. Thế lực trong triều của Cao gia cũng chỉ thường thường thôi. Phu nhân anh quốc công căng thẳng nửa ngày, vẫn là không dám mạo hiểm con đường quan lộ của con trai mình, chỉ có thể dịu giọng giảng hòa: "Cũng là do ta nghe được cái tên quen thuộc này, thuận miệng hỏi đến thôi, làm sao lại bị Lâm cô nương nói thành đối tên rồi? Năm ngoái ta vừa mới người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, Hi nhi mới mười bảy tuổi đã qua đời, trong lòng ta thương tiếc vô cùng. Bây giờ lại nghe được tên gọi quen thuộc thì giật mình hoảng hốt thôi."

Lâm Vĩ Hi cup mắt lại, sợ người khác thấy được trong mắt mình chỉ có khinh thường cùng bị thương. Phu nhân anh quốc công quả là một vị tổ mẫu hiền từ mà. Lại dám dùng một người đã chết làm bia đỡ đạn cho mình, thật sự là buồn cười. Nàng lại bị tổ mẫu dùng chính cái chết của mình để công kích mình.

Vị phu nhân đứng bên cạnh thấy vậy thì lập tức giảng hòa: "Được rồi được rồi, đều là hiểu lầm thôi, nói ra là tốt rồi. Vị tiểu thư này lớn lên đẹp quá. Thần thiếp vẫn là lần đầu tiên gặp được một mỹ nhân diễm lệ đến như vậy đây."

Trong lòng Lâm Vĩ Hi dù loại suy nghĩ, thấy vậy thì giả bộ như e lệ cúi đầu, che giấu sự oán giận vô cùng ở bên trong. Đại trưởng công chúa Thọ Khang cũng không muốn ở thời điểm này mà gây sự. Hướng chỉ, bây giờ còn đang trong cung đấy. Bà cũng cười nói: "Hôm trước Hi nhi vừa mới ra hiếu, lúc này mới xuất môn đi lại. Đây là lần đầu tiên lộ diện, để cho các người chê cười rồi."

"Đại trưởng công chúa nói gì vậy." Nhóm quý phu nhân thái thái nhìn Lâm Vĩ Hi, trong mắt đều lóe lên sự sốt ruột. Hóa ra đây là con gái của Trung Dĩnh hầu mà thời gian trước trong kinh thành bàn tán đây, thật không nghĩ tới bản thân đáng đáp nàng lại xinh đẹp như vậy, ăn nói cũng tự nhiên hào phóng, người không biết còn tưởng quý nữ nhà nào đấy. Bây giờ còn được đại trưởng công chúa tận tay giới thiệu, thật sự là vô cùng ngạc nhiên mà. Lúc này nghe Cao Nhiên nói chuyện, các bà còn tưởng là một người sa cơ thất thế không danh không phận cơ.

Đại trưởng công chúa Thọ Khang thân mật vỗ tay Lâm Vĩ Hi, vỗ câu giận với đám người này: "Các người cũng không thể bởi vì nàng không có thân tộc mà coi thường nàng, về sau đợi nàng lấy chồng, ta còn mang các thứ ở đây hôm khiêng ra làm của hồi môn cho nàng giữ thể diện đấy."

(Ở đây hôm chỉ những thứ quý giá nhất)

Chúng phu nhân thái thái đương nhiên cười nói phụ họa rồi rít. Mà các phu nhân trong nhà có nhi tử chưa đính hôn tâm tư đã hoạt động. Lâm Vĩ Hi mặc dù bối cảnh không cao, thế nhưng ai có thể chống cự nổi đồ cưới phong phú của người ta đây? Toàn bộ tài sản của hầu phủ nàng mang đi hết. Lại có đại trưởng công chúa thêm trang, tướng mạo còn xinh đẹp đến bậc này... Ngày sau nếu là cưới về trong phủ, danh tiếng Lâm gia trung dĩnh cũng không phải chỉ để nói chơi không đâu, có thể hái ra tiền đấy.

Đại trưởng công chúa Thọ Khang thấy mục đích của mình đã đạt được, bà cười ha ha hai tiếng, nói lời khách sáo rồi dẫn Lâm Vĩ Hi đi. Từ đầu tới cuối, đại trưởng công chúa Thọ Khang cũng đều không thêm quan tâm tới phản ứng của Cao Nhiên, bà cùng phủ anh quốc công phủ đến mặt mũi cũng chẳng muốn vờ vịt làm gì.

Cao Nhiên cố gắng cười chống đỡ. Chờ sau khi người đi xa, một phu nhân thuận miệng phàn nàn với Cao Nhiên: "Thế tử phi thật là, người nói như vậy quả là khiếm tốn, làm thần thiếp còn thực sự nghĩ đây là khuê nữ nhà bình thường đấy. Con gái của Trung Dĩnh hầu, thân phận này cũng có thể. Chỉ là không có thân tộc, điểm này có chút thiệt thòi. Tuy nhiên dung mạo của nàng đẹp mắt, những khuyết thiếu kia cũng không quá quan trọng nữa."

Cao Nhiên càng nghe thì ánh mắt càng tối lại. Đã vậy một phu nhân khác nghe được còn phụ họa một câu: "không phải sao, thần thiếp ở kinh thành nhiều năm như vậy, đã gặp qua bao nhiêu người, mà cũng là lần đầu tiên gặp được một dung mạo như thế. Tính xảo đặc sắc chính là thanh xuân, tuổi trẻ thật tốt a! Ai, thế tử phi người sao vậy?"

Cao Nhiên quay đầu lại ôn hòa cười cười: "không có gì, nhớ tới dặn dò của thế tử lúc ra cửa, có chút thất thần thôi."

Nhắc đến Cố Trình Diệu, các phu nhân lập tức bỏ qua Lâm Vĩ Hi, tràn đầy phấn khởi nói đến phủ Yến vương. một lần nữa Cao Nhiên đem tiêu điểm tập trung đến người mình, lúc này dưới đáy lòng mới khe khẽ hừ một tiếng. Cao Nhiên vốn định đề thấp Lâm Vĩ Hi ngay vào lần đầu xuất hiện, chỉ cần phá hủy những ấn tượng đầu tiên này của các phu nhân, về sau Lâm Vĩ Hi đừng nghĩ đến giả cho người trong sạch. Nhưng mà thật không nghĩ tới, nhanh như vậy Lâm Vĩ Hi đã dựa vào đại trưởng công chúa Thọ Khang rồi. Mà đại trưởng công chúa cũng nguyện ý ra mặt cho Lâm Vĩ Hi. Việc xã giao ở tầng lớp quyền quý này, quan trọng chính là người tiền cứ. Nếu như không có đại trưởng công chúa Thọ Khang dốc hết sức ra mặt, những phu nhân thái thái mặt cao hơn đầu này làm sao lại vui vẻ mà tiếp nhận Lâm Vĩ Hi - loại nữ tử hàn môn có mỹ mạo bức người đây?

Cao Nhiên chuẩn bị rất lâu, bây giờ lại nhận được một kết quả như vậy, trong lòng buồn bực vô cùng.

Đại trưởng công chúa Thọ Khang nhiệt tình dẫn Lâm Vĩ Hi đi gặp các vị công hầu huân thích. Mặc dù những người này Lâm Vĩ Hi vẫn biết, nhưng nàng vẫn nhận tâm ý của ngoại tổ mẫu, khéo léo thỉnh an các vị phu nhân thái thái. Việc này mất rất nhiều công sức, nếu không phải đại trưởng công chúa Thọ Khang sức khỏe không tốt, không phải bà còn muốn đem Lâm Vĩ Hi giới thiệu đến trước mặt Tiên thái hậu đi.

Lâm Vĩ Hi cùng ma ma nha hoàn phủ công chúa đi đại trưởng công chúa Thọ Khang đỡ đến ngồi nghỉ trong cung điện. Vừa ngồi không bao lâu, hội thi thuyền rồng chuẩn bị bắt đầu. Tiên thái hậu mang theo đông đảo nữ quyến đi về phía đài cao để tiện theo dõi. Nữ quyến trong cung ít có gì để tiêu khiển. Loại thi đấu thuyền rồng này là sự kiện trọng đại khó gặp. Mọi người hào hứng vô cùng, Lâm Vĩ Hi mặc dù không thích lắm, nhưng nhìn đài cao nhiều người, nàng sợ xảy ra chuyện gì, cho nên cũng căng thẳng tinh thần, cẩn thận vịn tổ mẫu ra đó.

Cũng thật thiệt thòi cho tinh thần căng thẳng của Lâm Vĩ Hi. không biết con cái nhà ai bị che ánh mắt, trong lòng hán ta không kiên nhẫn, vậy mà đưa tay đẩy người

phía trước. Nữ quyền đứng ở phía trước sao có thể nghĩ đến sau lưng sẽ có người xô đẩy đây, thỉnh thoảng trên lưng bị va chạm, nàng ta vốn đang mang thai, thân hình bất ổn, suýt nữa thì rơi vào trong nước, Lâm Vĩ Hi thấy không đúng, lập tức đưa tay ra kéo. Nữ quyền sợ hãi hướng phía trước lao xuống, Lâm Vĩ Hi bắt lấy tay nàng ta, cố gắng lắm mới níu người lại được. Nữ tử kia tuổi không lớn lắm, trải qua biến cố này dọa đến mặt mũi trắng bệch. Lâm Vĩ Hi cũng bị dọa cho phát sợ, nàng giận không chỗ phát tiết, trầm mặt đi chất vấn tiểu hài tử đây người: "Người là hài tử nhà ai, vậy mà lại làm loại việc này?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

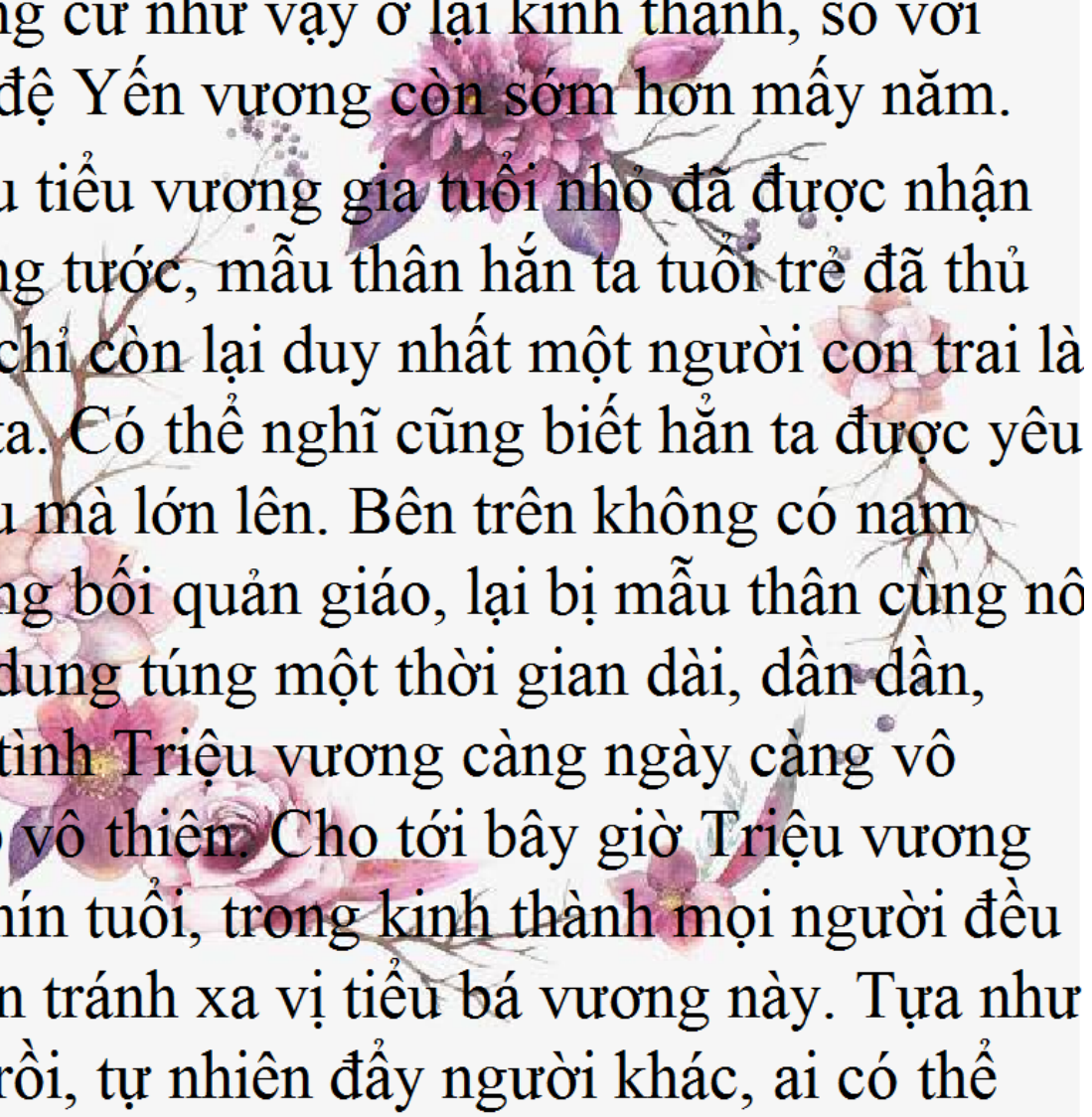
Chương 21: Thủ phụ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 21: Thủ phụ – Ed: Lừa Tình

Việc đẩy người ở đài cao này gây nên rối loạn không nhỏ. Chúng phu nhân thái thái đều bị hù dọa, lạng lẽ lui về sau hai bước. Đứa bé kia cũng chỉ tầm chín mười tuổi thôi mà dáng dấp cũng đầy đặn. Hắn ta nghe được Lâm Vĩ Hi hỏi, ngang ngạnh nói: "Người là ai? Cút ra chỗ khác. Đừng có đứng ở đây cản trở bản vương nhìn thuyền rồng!"

Lâm Vĩ Hi nhìn lướt qua phục sức của hắn ta, đại khái đoán được thân phận của đứa bé này. Mấy năm trước đây Triệu vương tử chiến, chỉ để lại vương phi cùng một ấu tử. Cô nhi quả mẫu làm sao có thể trấn thủ phủ đệ Triệu vương đây. Mục Tông thương tiếc ấu chất tử, liền đem quả phụ cùng ấu tử Triệu vương vào kinh thành, cũng sớm phong chất tử là Triệu vương, để bọn hắn

hưởng thụ bổng lộc của thân vương, không cần lo lắng vì cuộc sống, cũng không cần ở lại phương bắc quanh năm băng tuyết kia. Chờ khi tiểu Triệu vương trưởng thành lại đi đất phong cũng không muộn. Một nhà Triệu vương cứ như vậy ở lại kinh thành, so với phủ đệ Yến vương còn sớm hơn mấy năm. Triệu tiểu vương gia tuổi nhỏ đã được nhận vương tước, mẫu thân hắn ta tuổi trẻ đã thủ tiết, chỉ còn lại duy nhất một người con trai là hắn ta. Có thể nghĩ cũng biết hắn ta được yêu chiều mà lớn lên. Bên trên không có nam trưởng bối quản giáo, lại bị mẫu thân cưng nể bọc dung túng một thời gian dài, dần dần, tính tình Triệu vương càng ngày càng vô pháp vô thiên. Cho tới bây giờ Triệu vương đã chín tuổi, trong kinh thành mọi người đều muốn tránh xa vị tiểu bá vương này. Tựa như vừa rồi, tự nhiên đẩy người khác, ai có thể dung túng cho người? Thế nhưng ai bảo người ta là tiểu vương gia, cơ bản không ai dám quản, xảy ra chuyện chỉ có thể tự nhận mình không may mà thôi.

Phu nhân thái thái xung quanh tất cả đều lui

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

lại tránh đi, một phu nhân thiện tâm nghĩ Lâm Vĩ Hi không biết vị này là ai, nhẹ giọng nhắc nhở một câu: "Vị này là Triệu vương."

Vị này là Triệu vương, nói tới chỗ này là đủ rồi.

Triệu vương thấy vậy vênh váo tự đắc hừ một tiếng: "Có nghe thấy không, ta là vương gia! Ai bảo các người cản trở ta xem thuyền rồng. Bị ném xuống hồ là đáng đời."

Xem kìa, hắn ta đang nói gì vậy. Trong lòng Lâm Vĩ Hi giận lắm, hạ nhân phủ công chúa đỡ Lâm Vĩ Hi, nhắc nhở: "Tiểu thư, Triệu vương còn nhỏ, khó tránh khỏi ham chơi, xem người bị thương trước đi."

Lâm Vĩ Hi biết bây giờ ở trong cung, đối phương vẫn là tiểu vương gia vô pháp vô thiên, coi như ngang ngạnh vô lý, cũng chỉ có thể giao cho người Cố gia giáo huấn, nàng không thể gây chuyện cho phủ công chúa được. Lâm Vĩ Hi tức giận trừng Triệu vương một chút, xoay người đi nhìn vị phu nhân suýt nữa bị đẩy xuống kia: "Phu nhân, người vẫn ổn chứ?"

Vị phu nhân này cũng chỉ hai lăm hai sáu,

vẫn chưa hết sợ hãi, nàng ta nghe thấy đối phương là Triệu vương có lai lịch lớn, nào còn dám truy cứu, vội vàng khoát tay nói: "Ta không sao. Đa tạ tiểu thư cứu mạng, tiểu thư cũng không cần phải nói nữa đâu."

Nữ tử này sợ Lâm Vị Hi bệnh vực lẽ phải sẽ chọc lấy phiền phức, lập tức giữ chặt Lâm Vị Hi, nghĩ cách dàn xếp ổn thỏa. Động tĩnh của nơi này đã để cho Tiền thái hậu ở một phía khác chú ý. Lâm Vị Hi cũng chỉ đành nói: "Phụ nhân người đang có thai, vừa rồi bị như vậy có nặng lắm không? Nếu không ta giúp người ra ngoài mời thái y nhé?"

"Không cần." Nữ tử nghĩ chối từ, nhưng Lâm Vị Hi nhìn sắc mặt trắng bệnh của đối phương, vẫn kiên trì dìu nàng ta xuống dưới tìm thái y. Nữ tử chối từ không có kết quả, lại thêm bụng dưới có chút không thoải mái, không còn dám ở nơi này chờ đợi, liền cảm kích nhìn Lâm Vị Hi một chút, rồi theo Lâm Vị Hi rời đi.

Chờ sau khi rời khỏi khán đài, nữ tử mới dám buông lỏng, sắc mặt cũng bắt đầu nhả lại. Lâm Vị Hi thấy không đúng, lập tức để

cho nha hoàn phủ công chúa cầm bái thiếp của đại trưởng công chúa Thọ Khang, đi thái y viện tìm một thái y tới.

Lâm Vị Hi vịn nữ tử vào một đình thủy tạ ngồi xuống. Nơi này vốn là để cho người tới nghỉ chân. Bây giờ tất cả mọi người đều bồi tiếp hoàng thượng thái hậu nhìn thuyền rồng, đình thủy tạ không có một ai, cực kỳ thanh tịnh. Lâm Vị Hi vịn nữ tử ngồi xuống, nhìn sắc mặt đối phương, thật sự là lo lắng không chịu được.

Nàng từ nhỏ lớn lên trong đại gia tộc, quá hiểu nữ tử mang thai nguy hiểm thế nào. Mẫu thân nàng là Vệ thị cũng bởi vì sinh non mà chết. Cho nên Lâm Vị Hi không ưa nhất chính là có người khắc nghiệt với phụ nữ mang thai. Nàng sốt ruột đến rồi rồi, không ngừng nhìn ra ngoài: “Làm sao thái y còn chưa tới?”

Nữ tử cau mày tựa ở trên ghế, sắc mặt trắng bệch. Nàng ta nhìn thấy Lâm Vị Hi vì mình sốt ruột, cảm động nói: "Tạ ơn tiểu thư. Người và ta vốn không quen biết, người đã cứu ta không nói, bây giờ còn vì ta mà mời

thái y. Đại ân đại đức của tiểu thư, Tổ Nương nhất định ghi nhớ cả đời, nhất định sẽ báo đáp..."

"Đừng nói những lời này. Vừa rồi người bị kinh sợ không ít, bây giờ cần nhất là tĩnh dưỡng. Còn lời báo đáp thì càng không cần. Ai nhìn thấy chuyện này cũng đều không thể khoanh tay đứng nhìn. Sau này hải tử bình an ra đời, người lại chăm sóc cho hải tử thật tốt, đây chính là báo đáp lớn nhất rồi."

Viên mất nữ tử đều đỏ lên: "Tiểu thư ngài thật sự là người tốt, ân tình của người Tổ Nương suốt đời không quên. Tiểu nữ họ Liễu, khuê danh là Tổ Nương, không biết tiểu thư xưng hô như thế nào?"

Liễu Tổ Nương, Lâm Vị Hi nghe được cái tên này cũng không có suy nghĩ nhiều, nói: "Ta họ Lâm, khuê danh là Vị Hi."

Liễu Tổ Nương nghe đến đó, ánh mắt vẻ hiểu rõ: "Nguyên lai là Lâm tiểu thư. Mấy ngày nay nghe nói Yến vương điện hạ mang theo con gái của Trung Dũng hầu hỏi kinh, hẳn là tiểu thư rồi?"

Lâm Vị Hi nghe đến đó thì ngạc nhiên: "Vậy mà người cũng biết ta?"

"không có. Chỉ là nghe quan nhân nói đến, Tổ Nương nhắc lại mà thôi." Liễu Tổ Nương ngại ngùng cười cười, nhìn Lâm Vị Hi, trong mắt là sự thán phục: "Trung Dũng hầu tận trung báo quốc, quan nhân thường xuyên cùng ta nói Trung Dũng hầu mới là tấm gương của hân ta, chỉ đáng tiếc vô duyên không được gặp. không nghĩ tới hôm nay Tổ Nương có phúc ba đời, vậy mà lại gặp được Lâm tiểu thư. Lâm tiểu thư thật sự duyên dáng tài hoa."

(Quan nhân: Vợ gọi chồng)

Lâm Vị Hi đối với nương tử nhỏ nhắn e lệ cũng yêu thích vô cùng. Lại nghe được nàng ta kính trọng với Lâm Dũng, sự hào cảm trong lòng càng sâu. Lâm Vị Hi hỏi: "Ta không nghĩ tới trong kinh thành còn có người nhớ kỹ cha ta. Xin hỏi quý trưởng phu là người phương nào?"

"Lâm tiểu thư khách khí rồi. Quan nhân cũng chỉ là quan biên soạn sử sách ở Hàn Lâm viện thôi, tên là Thân Minh Đạt." Liễu Tổ Nương liên tục chối từ, nàng ta thật sự cảm thấy chức quan của chồng mình không lớn, nên trước mặt Lâm Vị Hi khá ngại ngùng.

Lâm Vị Hi nghe được cái tên này ngẩn người, lập tức khó tin lặp lại một lần: "Thân Minh Đạt?"

Liễu Tổ Nương thấy đột nhiên Lâm Vị Hi cao giọng thì giật mình, kinh ngạc trừng to mắt: "Đúng a. Lâm tiểu thư có biết quan nhân hay sao?"

Nào chỉ là nhận biết, Lâm Vị Hi quả thực đối với cái tên này khắc sâu, như sấm bên tai.

Lâm Vị Hi trước khi trùng sinh ngẫu nhiên thấy được quyển sách kia. Nàng biết được chính mình chỉ là một nhân vật trong quyển sách, hơn nữa còn là con tốt thí cho người khác, nàng sợ đến vỡ mắt, nào có tâm tư nhìn nội dung phía sau. Tuy nhiên ngay cả như vậy, Lâm Vị Hi vẫn là con gái nhà quyền quý, lại còn được đại trưởng công chúa nuôi ở bên người. Trực giác chính trị nhiều năm làm nàng chịu đựng buồn nôn khi thấy tình chàng ý thiếp của Cao Nhiên và Cố Trình Diệu, ở phía sau quyển sách tìm được rất nhiều yếu tố quan trọng. Ví dụ như hướng đi trong tương lai của triều đình mấy năm sau là như thế nào, sau Trương Hiếu Liêm thủ phụ là người nào.

Quyển sách này chủ yếu miêu tả tình yêu ngọt ngào giữa Cao Nhiên cùng Cố Trình Diệu, cũng ca tụng Cao Nhiên vượt qua thân phận thứ nữ thành công như thế nào. Việc liên quan đến triều chính và thời cuộc thì đã ít lại càng thêm ít, tất cả chỉ là lướt qua mà thôi. Lâm Vị Hi chỉ có thể từ trong câu chữ đoán đại khái hướng đi trong tương lai của triều đình. Mà Thân Minh Đạt, chính là trong quyển sách kia được nâng lên một bậc cao mới.

Bởi vì Thân Minh Đạt chính là vị thủ phụ kế tiếp. Thân Minh Đạt từng đỗ trạng nguyên, nhiều năm ở Hàn Lâm viện làm công việc biên soạn, làm người ôn hòa cẩn thận, chưa từng đắc tội đồng僚. Giai đoạn Trương Hiếu Liêm cầm quyền vẫn không nóng không lạnh, thế nhưng là chờ sau khi Trương thủ phụ chết, Thân Minh Đạt đột nhiên bộc lộ tài năng, trong lúc triều cuộc đang rối ren lại ngược dòng mà lên, trở thành nội các thủ phụ mới.

Lâm Vị Hi có thể nhớ kỹ cái tên này cũng may là nhờ có Cao Nhiên. Đệ đệ của Cao Nhiên mặc dù được sủng ái, nhưng dù sao cũng là con thứ, có thể bỏ lên trên được lập làm người thừa kế vẫn không thể thiếu quý nhân phù trợ, Cố Trình Diệu là một vị quý nhân, còn Thân Minh Đạt chính là một vị quý nhân khác.

Mãi ở phía sau quyển sách kia thì Thân Minh Đạt mới xuất hiện. Khi đó địa vị của Cao Nhiên ở phủ Yến vương đã vững chắc rồi, có Cố Trình Diệu độc sủng, ở bên ngoài được mọi người tôn sùng là nữ chủ nhân của phủ Yến vương. Theo lý mà nói thì cuộc đời đã viên mãn vô cùng rồi. Thế nhưng Cao Nhiên là ai, nàng ta là nữ chính đây. Ai đối nghịch cùng nữ chính đều không có kết cục tốt. Nhưng nếu là người thân thích, bạn khuê mật mà nữ chính công nhận thì nhất định cuộc đời đều trôi chảy, mặc dù không so được với nữ chính, nhưng ở các phương diện khác đều vượt trội hơn người thường.

Thứ nữ Cao Nhiên là nữ chính, sau khi cưới được sủng ái, trưởng phu cả đời cũng chỉ có mình nàng ta. Điều không vẻ vang duy nhất có lẽ là thân phận thứ nữ cùng với gia thế của nhà mẹ đẻ. Trong sách Hàn thị tuy là là thiếp thất, nhưng tâm tư thuần lương bằng thanh ngọc khiết, cùng thể từ anh quốc công đến với nhau hoàn toàn là vì tình yêu. Mà thân thích Hàn gia tất cả đều là người lương thiện, thường xuyên đến phủ Yến vương đưa cho Cao Nhiên rau quả theo mùa, được đám người trong phủ đều tán thành. Cao Nhiên có một biểu muội, cũng nhờ do Cao Nhiên mai mối gả cho Thân Minh Đạt làm vợ kế.

Khi đó Thân Minh Đạt chưa giàu có, chỉ là một quan biên tu nhỏ, nghèo khó như vậy, bởi vì tang vợ mà nhiều năm chưa tục cưới. Cao Nhiên cảm thấy nam nhân nhớ mãi không quên vợ trước này nhất định là người tốt. Mặc dù có chút bản hàn, nhưng nhiều năm nàng ta trợ cấp cho Hàn gia như vậy cũng có chút dư giả, không thiếu ăn thiếu mặc. Vậy thì nhân phẩm mới là quan trọng nhất. Cao Nhiên cảm thấy Thân Minh Đạt xứng với biểu muội mình, thế là liền làm chủ gả biểu muội Hàn gia cho Thân Minh Đạt. Chuyện xảy ra sau đó chứng minh đây quả nhiên là cho nữ chính Cao Nhiên một bàn tay vàng. Sau khi Trương Hiếu Liêm chết, Thân Minh Đạt một bước lên mây, rất nhanh liền nhập các trở thành tân thủ phụ. Con trai của Hàn thị có thể trở thành người thừa kế của phủ anh quốc công, có công lớn của Thân Minh Đạt.

Lâm Vị Hi làm sao cũng không nghĩ tới, vậy mà ngày hôm nay nghe được cái tên này. Sau khi Lâm Vị Hi giật mình, lại nhìn Liễu Tổ Nương ở trước mặt thì hiểu rõ. Chỉ sợ, đây cũng là nguyên phối mất sớm mà Thân Minh Đạt nhớ mãi không quên, nhiều năm cũng không nguyện ý tục huyền đi.

"Lâm tiểu thư, tiểu thư sao vậy?"

Lâm Vĩ Hi lấy lại tinh thần, mới phát hiện chính mình đang nhìn chăm chăm vào Liễu Tổ Nương. Liễu Tổ Nương bị ánh mắt của nàng dọa cho phát sợ, Lâm Vĩ Hi khẽ cup mắt, che đi suy nghĩ ngổn ngang trong lòng, lại giống như không có việc gì, cười nói: "không có gì, chỉ là nhớ tới Thân Minh Đạt là trạng nguyên năm Kiến Chiêu thứ chín thôi. Bây giờ ta lại cùng phu nhân trạng nguyên nói chuyện, trong lòng có chút vui mừng thôi."

Liễu Tổ Nương tin là thật, ngượng ngừng cười: "Nào có, Lâm tiểu thư lại chê cười ta rồi."

Lâm Vĩ Hi cười cười không nói lời nào. Cuối cùng thái y cũng đã đến, Lâm Vĩ Hi mau tránh sang một bên để cho thái y bắt mạch. Nàng vừa mới lui hai bước, thì nhìn thấy một nam tử vội vã đi vào thùy tạ, sắc mặt lo lắng: "Tổ Nương, nàng thế nào rồi?"

Toàn thân Lâm Vĩ Hi chấn động. Đây là thủ phụ tương lai, quan trạng nguyên năm Kiến Chiêu thứ chín Thân Minh Đạt? Lâm Vĩ Hi lập tức quay đầu, quả nhiên nhìn thấy mấy người khác bước vào thùy tạ.

Lại còn kinh động tới cả Yến vương.

Sắc mặt Cố Huy Ngạn không tốt lắm. Ánh mắt uy nghiêm nặng nề nhìn trên người Lâm Vĩ Hi. Thấy Lâm Vĩ Hi không sao, sắc mặt hắn mới tốt hơn một chút: "Nghe nói chỗ nữ quyến bị rối loạn, trong đó còn có người suýt nữa bị rơi khỏi khán đài, người có bị thương ở đâu không?"

"Ta không sao." Lâm Vĩ Hi lập tức lắc đầu, ánh mắt hướng về Liễu Tổ Nương ở bên trong: "Là Liễu phu nhân không tốt lắm."

Cố Huy Ngạn đưa tay, thái ý đi theo ở đằng sau lập tức đi vào bắt mạch. Cố Trình Diệu cũng đi theo tới đây. Lâm Vĩ Hi không nói lời nào với hắn ta, tùy ý gạt đầu một cái liền coi như chào hỏi qua.

Chuyện này mà nói thì đối với nhóm quý phu nhân lão gia thái thái xem như chỉ là trò đùa của trẻ con. Nhưng khi Yến vương đích thân tới, tính chất đùa cợt lập tức thay đổi. Người của phủ Triệu vương tranh thủ thời gian dẫn Triệu tiểu vương gia đến thùy tạ. Cao Nhiên nghe thấy Cố Trình Diệu đến đây, cũng lập tức đi theo tới.

Sau khi Cố Huy Ngạn đến không lâu, đình thùy tạ lập tức bị đám người chen lấn mà vào. Lâm Vĩ Hi không để ý đến người ở bên ngoài, chăm chú lắng nghe thái y bên trong chẩn bệnh: "... Phu nhân bị dọa cho kinh sợ, lại thêm thai tượng bất ổn, lúc này mới đau bụng không chịu nổi. Tuy nhiên rất may mắn kịp thời được an trí thỏa đáng, lao phu lại viết mấy phương thuốc an thai..."

Nghe ý tứ của mấy vị thái y thì Liễu Tổ Nương cũng không có gì đáng ngại, Lâm Vĩ Hi khẽ nhàn thờ ra. Lâm Vĩ Hi nhớ lại chuyện này quả thực sợ hãi không thôi. Nếu hôm nay nàng không chú ý xung quanh, hoặc là lúc xảy ra chuyện xảy nàng không kịp thời nắm chặt Liễu Tổ Nương, chuyện sau đó quả thật không dám nghĩ tới nữa. Có lẽ Liễu Tổ Nương mất sớm cũng có quan hệ với chuyện này chăng?

Bên trong vang lên mấy lời nói nhỏ nữa. một lát sau, Thân Minh Đạt đi ra, lập tức muốn hành đại lễ với Lâm Vĩ Hi. Lâm Vĩ Hi gạt nẩy mình, vội vàng né tránh: "Thân đại nhân ngài làm gì vậy?"

Kỳ thật bây giờ với chức quan hiện tại của Thân Minh Đạt còn lâu mới được xưng là "Đại nhân", nhưng do Lâm Vĩ Hi nhất thời bối rối, cũng không chú ý tới. Trong lúc tránh né Lâm Vĩ Hi vô ý tới gần Cố Huy Ngạn. Cố Huy Ngạn đỡ lấy Lâm Vĩ Hi, thay nàng ngăn lại Thân Minh Đạt: "Người không có việc gì thì tốt rồi, người hành đại lễ với nàng, lại làm cho nàng sợ hãi."

Yến vương lên tiếng, Thân Minh Đạt đành phải khom lưng đối với hai người này thờ dài: "Vậy thì hạ quan đa tạ Yến vương điện hạ, đa tạ Lâm tiểu thư."

Với chức quan bây giờ của Thân Minh Đạt hoàn toàn không đủ tư cách để đến tây uyển tham dự yến hội ăn mừng tết Đoan Ngọ. Hôm nay vợ chồng bọn họ có thể vào cung tham dự tất cả đều là vì trạng nguyên là hắn ta làm việc luôn cẩn trọng ôn hòa ở Hàn Lâm viện. Nhưng mà trong cung quyền quý nhiều như mây, hắn ta ở phía trước theo hầu thiên tử còn tốt, Tổ Nương đang có thai, lẽ loi một mình, nàng ấy lại không thích nói chuyện. Trong lòng Thân Minh Đạt sốt ruột không thôi, luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện. Sau đó tin tức truyền đến, nói là Tổ Nương suýt nữa bị đẩy ra khỏi đài cao, Thân Minh Đạt bị dọa mồ hôi lạnh chảy ướt sũng cả người, lập tức bỏ xuống mọi thứ chạy theo Yến vương đến đây. May mắn Tổ Nương không xảy ra chuyện gì. Nếu không... Thân Minh Đạt chỉ nghĩ thôi mà chân đã nhũn ra cả rồi.

Thân Minh Đạt thực tình cảm tạ Lâm Vĩ Hi, hắn ta chỉ có thanh danh trạng nguyên, làm một chức quan nhỏ nhỏ ở Hàn Lâm viện, ở kinh thành không có tư cách để nói chuyện. Làm sao đám người quyền quý này lại để vào mắt việc sinh tử của Tổ nương chứ. Nếu như không phải Lâm Vĩ Hi giữ chặt Tổ Nương, sau đó còn cần các mối quan hệ của mình đi mời thái y, tất nhiên hôm nay Tổ Nương sẽ dữ nhiều lành ít rồi.

Yến vương không cho hắn ta hành đại lễ với Lâm Vĩ Hi, sợ hù dọa Lâm Vĩ Hi, động tác của Thân Minh Đạt lập tức dừng lại. Trong lòng hắn ta âm thầm đem ân tình của Lâm Vĩ Hi khắc cốt ghi tâm, đại ân không lời nào cảm tạ hết được. Sau này nếu có cơ hội, Thân Minh Đạt hẳn tất nhiên sẽ báo đáp ân cứu vớt của Lâm Vĩ Hi.

Người đã không có việc gì, sau này cẩn thận điều trị là được. Sắc mặt Cố Huy Ngạn nhàn nhạt, giọng nói lại mang theo áp bức đè nén người khác: "Là ai đã đẩy người ở trên khán đài?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Quả ót

Editor: Lừa Tình

Sau khi Cố Huy Ngạn hỏi đến, toàn bộ thùy tạ đều im lặng, chỉ có thể nghe được tiếng nước chảy róc rách bên ngoài.

Người Triệu vương phủ bắt đắ đi đi tới, nói: "Là tiểu vương gia nhà chúng nô tài."

Ánh mắt Cố Huy Ngạn sắc bén, thanh âm ẩn chứa uy lực: "Để cho chính hần ta tới đây nói."

Triệu tiểu vương gia nhăn nhó từ phía sau tới bước ra, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu: "Là ta." Sau khi nói xong hần ta cũng không để ý lại làm bầm một câu: "không phải nàng ta còn không bị rơi xuống sao, ai bảo nàng ta cản trở bản vương nhìn thuyền rồng chứ."

"Chuyện cho tới bây giờ, người vẫn không ý thức được sai lầm của mình." Cố Huy Ngạn lạnh lùng nhìn hần ta: "Người còn nhỏ tuổi đã kế thừa vương vị của phụ thân người. Lúc trước ta thương người còn nhỏ đã mất chỗ dựa, cũng không quản giáo người làm gì. Bây giờ xem ra như thế lại là hại người, lại dung túng người vô pháp vô thiên đến thế này."

Yến vương người đứng đầu trong chúng vương gia, Cho dù là Triệu vương đứng ở chỗ này, bị Yến vương răn dạy cũng không dám ngắt đầu, chứ đừng nói đến Triệu tiểu vương gia chỉ là một hài tử mới chín tuổi. Cố Huy Ngạn trải qua mấy lần đại chiến, khí thế sát phạt quanh thân kia là từ trong đồng người chết mà luyện ra. Bị ánh mắt lạnh lùng kia của Cố Huy Ngạn xem xét, Triệu tiểu vương gia lập tức bị dọa sợ oa oa khóc to. Tiếng khóc của hài tử chín tuổi bén nhọn vang dội, lỗ tai đám người đứng xung quanh bị đâm phát đau. Nhưng Yến vương vẫn đang đứng ngay ở chỗ này đấy, ai dám động đến, ngay cả gia nô phủ Triệu vương cũng không dám chạy ra đỡ dành vị tiểu tử tông này nhà mình đâu.

Tiếng khóc trẻ con chói tai vang vọng khắp đình thủy tạ. Từ xa Triệu vương phi nghe được tiếng khóc của con mình, vội vã chạy đến, dường như trái tim cũng tan nát theo từng tiếng khóc của con mình rồi. Nàng ta đẩy đám người ra, bỏ nhào vào nhi tử, ôm thật chặt nhi tử ở trong lòng, cũng khóc lên: "Con ơi, con từ nhỏ đã ốm đau bệnh tật. Là ai làm cho con phải chịu oan ức, để con khóc thành như này? Nương thương con tuổi nhỏ đã mất phụ thân, chỉ để lại cô nhi quả mẫu chúng ta, bị người bắt nạt cũng không có chỗ nói..."

Cố Huy Ngạn nghe thấy mà đau hết đầu. hần có thể răn dạy cháu trai, có thể răn dạy Triệu vương, thậm chí đối với hoàng đế cũng có thể giận dữ mà dạy bảo. Nhưng đối với em dâu tuổi còn trẻ đã phải thù tiết, hần có thể nói cái gì đây?

Triệu vương phi còn đang nghẹn ngào khóc lóc kể lể, Triệu tiểu vương gia có chỗ dựa là mẫu thân, về mặt cực kỳ hùng hồn, tiếng khóc dần dần chuyển từ khóc lóc thành hét lên.

Cố Huy Ngạn chỉ có thể nén giận, giọng điệu bình tĩnh, nhẹ nhàng nhắc nhở: "Cho dù chất tử tuổi còn nhỏ cũng không thể tổn hại nhân luân lễ pháp. Huống chi hần ta cũng không nhỏ nữa rồi, năm nay đã chín tuổi, đã đến lúc phải hiểu lễ biết pháp. Chất tử ở trên đài cao đẩy người, may mắn không xảy ra chuyện gì. Nếu như xảy ra bất trắc thì phải làm như nào? Còn nhỏ như vậy đã coi thường tính mạng người khác, ngang ngạnh vô lý. Nếu như bây giờ không quản giáo, đợi đến khi trưởng thành chẳng phải là dưỡng ra một cường hào ác bá xem mạng người như cỏ rác?"

(Hiếu lễ biết pháp: Hiếu lễ nghĩa và biết về pháp luật)

Triệu vương phi nghe Cố Huy Ngạn nói về con mình như vậy, trong lòng sụp đổ, tiếng khóc càng âm ỉ hơn: "Con trai ta đã làm gì mà để Yến vương phải nói như vậy? hần cũng chỉ là ham chơi, không cần thận trọng phải một ngoại thân phụ đến phẩm cấp cũng không có, vậy mà bị Yến vương mắng chửi như vậy. Cái gì ức hiếp bách tính, xem mạng người như cỏ rác, Yến vương đây là muốn bức tử cô nhi quả mẫu chúng ta phải không? Ta tuổi nhỏ đã mất phụ thân, bệnh tật quán thân từ nhỏ, thân thể yếu ớt. Hai mẹ con chúng ta cũng chỉ là tạm bợ sống qua ngày thôi, không nghĩ tới như vậy mà còn làm cho Yến vương không vừa mắt. một quả phụ như ta ở đâu cũng là điểm xấu. đi! Chúng ta tới cung của thái hậu chờ lệnh, ngày mai về phượng bắc thôi."

Triệu vương phi khóc lóc tìm cái chết, người ở xung quanh lập tức ngăn lại, nói lời tán dương nịnh nọt. Triệu vương phi vẫn khóc sụt sướt như cũ. Nàng ta cũng không ngại mà nhìn lại một chút nàng ta mập mạp trắng trẻo, nào có đáng vẽ của người yếu đuối bệnh tật đây?

(thật sự là một mụ đàn bà chanh chua cả vú lấp miệng em, nào có đáng vẽ phong phạm của vương phi chứ.)

một tay Cố Huy Ngạn chấp sau lưng, sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong mắt lại ẩn chứa uy lực áp chế vạn quân. Thân Minh Đạt thấy vậy, mau chạy ra thờ dài nói: "Ti chức thay mặt nội tử tạ Yến vương, nội tử đã không còn gì đáng ngại, tiểu vương gia là vô ý, vậy thì thôi đi ạ."

Thân Minh Đạt nói lời này cũng không nghĩ gây lên xích mích giữa Cố Huy Ngạn với phủ Triệu vương. Triệu vương phi nghe xong lập tức có lý, nói ra: "Vốn là việc tiểu hài tử đùa giỡn, dù sao cũng không xảy ra việc gì, làm gì mà to tát như vậy. Làm cho con ta sợ quá mà khóc."

Đúng là cha nào con nấy. Có Triệu vương phi như thế, tiểu vương gia có thể làm ra chuyện như ở đài cao đẩy người cũng không ngạc nhiên chút nào. Cố Huy Ngạn nề tình tiểu vương gia dù sao cũng là huyết mạch duy nhất của Triệu vương, cuối cùng cũng không đành lòng cứng rắn răn dạy, chỉ thờ dài khuyên thêm một câu: "Con hư tại mẹ. Người dung túng hần ta như vậy, sợ sau này sẽ thành hại hần."

Triệu vương phi nhất định không chấp nhận người khác nói con trai của nàng ta không tốt. Nàng ta ôm con trai trong lòng, đôi mắt liếc về phía Cố Huy Ngạn, tóc tai bù xù, giọng điệu chua ngoa: "Yến vương không muốn gặp người phủ Triệu vương đúng không? Mà sao câu nào cũng thấy nói con trai ta không tốt đây?"

Mọi người ở phủ Yến vương nghe xong đều nổi giận, hai mắt như phun lửa nhìn chằm chằm vào Triệu vương phi. Triệu vương phi thấy thế thì khề rùng mình, rồi lập tức lại khóc: "Vương gia, ngài làm sao bỏ mẹ con thiếp cô nhi quả mẫu mà đi! Ngài vì giang sơn hoàng thất trấn thủ nơi biên hoang đất lạnh mà chết. Vậy mà những người trong hoàng tộc lại không nhớ đến ngài, cho dù ngài chết rồi vẫn muốn khắc nghiệt con trai độc nhất của ngài, đây chính là huyết mạch duy nhất của phủ Triệu vương chúng ta đấy! Vương gia, thiếp thân có lỗi với ngài. không bằng thiếp thân chết đi cho xong..."

Cố Huy Ngạn bị tiếng khóc lóc làm cho đau hết đầu, khề phát tay ra hiệu cho đám người Cố Minh Đạt lui ra, không thể vô lễ đối với quả phụ Triệu vương phi. Triệu vương phi thấy vậy thì âm thầm đắc ý, ôm con trai mình thân nhiên đi ra ngoài. Trong đình thủy tạ chỉ còn lại người của phủ Yến vương. Tất cả đều tức giận nghiêng răng kèn kẹt. Yến vương giáo huấn Triệu tiểu vương gia còn không phải vì muốn tốt cho hần ta sao? Kết quả lòng tốt không được ghi nhận, còn bị Triệu vương phi tự biên tự diễn cường từ đoạt lý!

Sắc mặt Cố Trình Diệu tái xanh, quay đầu nhìn về phía Cố Huy Ngạn: "Phụ thân..."

Cao Nhiên thấy vậy cũng đến gần hai bước, ánh mắt lộ ra vẻ khẩn khoản: "Phụ thân, là Triệu vương phi tức giận mới nói những lời như vậy. Phụ thân không cần để vào trong lòng."

Cố Huy Ngạn cũng không đến mức tức giận với một vị phụ nhân, hần khoát tay ra hiệu không cần nói nữa, Lâm Vĩ Hi đột nhiên xoay người, nói với Cố Huy Ngạn: "Yến vương điện hạ, ta rất tức giận, ra ngoài hít thở không khí một chút"

Còn không đợi Cố Huy Ngạn đáp lời, Lâm Vĩ Hi đi nhanh ra khỏi đình thủy tạ.

Mấy người ở bên trong thủy tạ đều sửng sốt một chút, sau đó thì nghe được một giọng nói thanh thúy từ bên ngoài vang lên: "Triệu vương phi, xin dừng bước."

"Triệu vương phi, xin dừng bước."

Triệu vương phi nghi hoặc đứng lại, vừa quay người thấy là Lâm Vĩ Hi, trong lòng lo lắng, thần thái cũng không kiên nhẫn: "Người là ai? Mà dám can đảm gọi bản vương phi đứng lại?"

"Cả về thân phận lẫn địa vị ta khẳng định không bằng vương phi. Nhưng nếu bàn về làm người, xem ra so với Triệu vương phi thì ta vẫn có tư cách. Lần này ta gọi ngài dừng bước, là muốn nói với ngài cách làm người, nói với ngài đạo lý dạy dỗ con cái."

"Lớn mật!"

"Bây giờ vương phi hùng hồn đứng ở chỗ này, cũng bởi vì không có chuyện gì xảy ra thôi. Nếu hôm nay tiểu vương gia đẩy người rơi xuống khỏi đài cao, phía dưới là hồ nước sâu như thế. Liều phụ nhân còn đang mang thai, có gì xảy ra chính là một xác hai mạng. Đây chính là phụ nữ mang thai cùng với hài tử chưa ra đời, chính là sát hại hai người đấy. Vương phi cùng tiểu vương gia tích chút đức cho mình đi. Chẳng lẽ sau này không sợ báo ứng đến con cháu nhà mình hay sao?"

Tại một nơi xã hội hình thành từ những gia tộc to nhỏ khác nhau mà nhắc đến báo ứng dòng dõi, đây chính là lời nói vô cùng nghiêm trọng. Triệu vương phi lập tức giận dữ: "Làm can! Người là ai, bản vương phi phải trị người tội đại bất kính!"

"nói về đại bất kính, còn không biết chính xác là ai có mưu đồ làm loạn đâu. Lúc ấy tiểu vương gia đứng sau một đám nữ quyến, cách đó không xa chính là đại trưởng công chúa Thọ Khang. Triệu tiểu vương gia vung trộm đẩy người, ai biết có phải hay không nghĩ là đẩy công chúa hay người nào. Rồi không cần thận nhận nhầm người, mới làm cho Liều phụ nhân phải chịu tội thay. Nếu vương phi nghĩ đi tới chỗ thái hậu để nhờ nương nương phân xử, chúng ta có thể cùng đi, để cho thái hậu xem một chút, con trai của ngài muốn làm gì đấy."

Triệu vương phi ghen tức, việc này đến cùng là nhĩ tử của nàng ta đuổi lý. Nàng ta có thể cùng Yến vương hung hăng quấy rối. Nhưng một khi đến trước mặt Tiên thái hậu, chịu thua thiệt nhất định là phủ Triệu vương. Lâm Vĩ Hi nắm chắc Triệu vương phi không dám nhào đến trước mặt thái hậu, nên mới không kiêng kỵ gì mà châm chọc như vậy.

Nhưng ngay cả như vậy, Triệu vương phi vẫn không nuốt trôi được việc này. Nàng ta cười lạnh nhìn Lâm Vĩ Hi: "Người cho rằng người không nói tên của mình, bản vương phi sẽ không biết người là ai hay sao? Người cứ chờ lấy, ngày mai bản vương phi sẽ cho người hiểu cảm giác biết vậy thì chẳng làm, phải khóc lóc đến phủ Triệu vương thỉnh tội."

"Được a." Hai tay Lâm Vĩ Hi để ở trước người, nhẹ nhàng nghiêng đầu với Triệu vương phi, cười duyên dáng một tiếng: "Triệu vương phi định làm gì với ta, hay là đối với người nhà ta đấy? Cũng không làm phiền vương phi phải đi tra xét, ta trực tiếp nói cho ngài là được. Tên ta là Lâm Vĩ Hi. Mẹ ta đã qua đời nhiều năm rồi. Cha ta chính là Trung Dũng hầu Lâm Dũng, giống như Triệu vương gia, cũng là vì nước hy sinh nơi chiến trường. Nếu Vương phi muốn làm gì đó, cũng không cần thuê quá nhiều người đâu. Trong nhà chỉ còn một mình ta, cứ tìm ta là được rồi. Chờ sau khi vương phi hành động, ta sẽ tới Kinh Triệu doãn đánh trống kêu oan, kiện phủ Triệu vương ức hiếp công gái của liệt sĩ. Đến lúc đó, chúng ta cùng nhìn xem lòng dân hướng về phía ai đấy?"

"Người..." Triệu vương phi tức giận đến nổi dùng tay chỉ Lâm Vĩ Hi, hận đến nghiêng rằng: "Người cho rằng như vậy thì bản vương phi không làm gì được người sao?"

"không dám, cũng chỉ là học theo Vương phi thôi. Vương phi có thể sử dụng danh tiếng liệt sỹ để ép buộc Yến vương, ta cũng có thể dùng thân phận của mình đó. Triệu vương phi là cô nhi quả mẫu, ta cũng là con gái liệt sỹ đấy. không phải vương phi thích nhất là kẻ lẻ bản thân đáng thương sao. thật đúng dịp, ta cũng đang muốn như vậy đây."

Về mặt Triệu vương phi cau có, nàng ta nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Lâm Vĩ Hi, dường như đem cả hàm răng ngà cắn nát. Cuối cùng nàng ta hung hăng trừng Lâm Vĩ Hi, dùng sức phất tay áo quay đi. Lâm Vĩ Hi nhìn Triệu vương phi cùng hài tử y vào thân phận, y vào tuổi nhỏ làm điều ác đi xa, cười lạnh một tiếng, không tránh né, hướng về bóng lưng của mấy người ở phủ Triệu vương mà nói: "Yến vương quân giáo tiểu Triệu vương gia là vì muốn tốt cho hắn. Nếu vương phi thật sự thương yêu nhĩ tử của mình, hãy mang theo hắn tới Thân gia cùng Yến vương để xin lỗi. Sau này quân giáo chặt chẽ, chứ không phải trợ Trụ vi ngược như hôm nay. Nếu không, những nghiệp chướng này sớm muộn sẽ có một ngày báo ứng lên chính các người đấy."

Triệu vương phi không thích nhất chính là nghe người khác nói về con của mình. Lập tức nàng ta dừng bước quay đầu, cách thật xa cũng có thể cảm nhận được sự lãnh lẽo trong ánh mắt. Lúc này Cố Minh Đạt đến gần Lâm Vĩ Hi, cung kính cúi người thờ dài: "Lâm tiểu thư, bên ngoài gió lớn, cần phải trở về."

Đây là Yến vương bình thân tỏ thái độ khiêu chiến. Mượn danh người đã khuất để âm thầm hại hắn cũng không sao. Nhưng muốn động đến Lâm Vĩ Hi... Hừ! Cũng đừng trách hắn ra tay không nể mặt.

Triệu vương phi nghe là hiểu Cố Huy Ngạn đang uy hiếp mình. Cuối cùng nàng ta chỉ có thể tức giận đến nghiêng rằng, oán hận mà đi.

Lâm Vĩ Hi đại thắng. Nàng nhìn đầm nước trong vắt thờ ra một hơi, hừ nhẹ một tiếng: "Quả nhiên, ra ngoài hít thở không khí, tâm trạng buồn bức tốt hơn nhiều. Loại người này là phải mắng đi thôi, chúng ta trở về."

Lâm Vĩ Hi quay người, cách hành lang gấp khúc cong cong, nàng nhìn thấy Cố Huy Ngạn cùng tùy tùng đang đứng ở phía đối diện. Lâm Vĩ Hi xấu hổ đỏ mặt, nhưng vẫn giả bộ đáng vẻ cái gì cũng không xảy ra, về mặt tự nhiên đi qua hành lang quanh co trở về.

Mặc dù vị trí Lâm Vĩ Hi cùng Triệu vương phi nói chuyện hơi xa chỗ thủy tạ, nhưng xung quanh yên tĩnh, cho dù không rõ ràng lắm nhưng vẫn nghe được mang máng. Cố Huy Ngạn nhìn Lâm Vĩ Hi đi xuyên qua hành lang, nàng cup mắt, đáng về yên tĩnh nhu thuận, hoàn toàn không nhìn ra bộ dáng giương nanh múa vuốt hùng hổ mắng người lúc vừa rồi.

Thân Minh Đạt tràn đầy cảm giác sững sờ. Nếu không phải Yến vương cũng đứng ở chỗ này, hẳn ta còn tưởng mình xuất hiện ảo giác. Hắn ta gặp Lâm Vĩ Hi ôn nhu xinh đẹp. Vẫn tưởng đây là vị mỹ nhân mảnh mai nhẹ nhàng như liễu rủ trong gió, nhưng vừa rồi hắn ta nghe được cái gì? Cổ Huy Ngạn khẽ mỉm cười, không biết nói một mình hay nói với người bên cạnh: "Nếu người bị nhầm vào không phải là mình, nghe nàng mắng người, vẫn còn rất hưởng thụ."

Nếu Chu Mậu Thành ở đây nhất định sẽ đồng cảm với lời của Cổ Huy Ngạn. Còn Cổ Trình Diệu nghĩ nghĩ, cũng yên lặng gật đầu.

Cho dù ở trong đình thủy tạ cũng có thể loáng thoáng nghe được Triệu vương phi nói chuyện cùng Lâm Vĩ Hi. Liễu Tổ Nương vừa kinh ngạc lại sùng bái, còn Cao Nhiên đứng ở một bên, trong lòng rất khó chịu.

Nàng ta mới là nàng dâu của vương phủ cơ mà. Yến vương bị một người đàn bà đánh đá quấy rối. Người đuổi theo đi ra nói chuyện lại không phải nàng ta, mà là một người ngoài.

Cao Nhiên dùng sức vỗ khăn tay. Nếu quay lại lúc đó, nhất định nàng ta sẽ không để cho Lâm Vĩ Hi đi.

Sự việc xảy ra đến mức này, Liễu Tổ Nương cũng không có tâm tình gì đi xem thuyền rồng nữa. Thái giám bên cạnh Hoàng đế đã tới thúc giục nhiều lần, Cổ Huy Ngạn không tiện từ chối nữa, chuẩn bị đi theo thái giám. Cao Nhiên cũng theo đó mà cáo lui, đi về phía nữ quyền, đại diện cho phủ Yến vương tiếp tục xã giao. Người không có việc gì như Lâm Vĩ Hi, liền ở lại cùng Liễu Tổ Nương.

Hai người bọn họ ngồi một lúc. Thân Minh Đạt đã xin nghỉ, chạy tới đón Liễu Tổ Nương về nhà. Liễu Tổ Nương vô cùng lưu luyến mà tạm biệt Lâm Vĩ Hi. Lâm Vĩ Hi ngược mắt nhìn Thân Minh Đạt cẩn thận điều Liễu Tổ Nương, chỉ từ bóng lưng của hai người bọn họ mà có thể nhìn ra sự ôn nhu dịu dàng vô cùng. Trong đình thủy tạ chỉ còn lại một mình nàng, Lâm Vĩ Hi tiếp tục ngồi, bàn tay để tách trà xuống bàn đá, đối với không khí yên tĩnh này thờ dài một cái.

Được một lúc, vậy mà trời bắt đầu mưa. Uyển Tĩnh lo lắng nói: "Tiểu thư, chúng ta không mang ô, vậy phải làm sao bây giờ?"

Lâm Vĩ Hi nhìn ra ngoài, hạt mưa bay lất phất vào đình thủy tạ, phía trên mặt hồ lăn tăn gợn sóng: "Có thể làm sao, chờ chứ sao nữa. Yến vương cũng không đến mức đem ta bỏ lại nơi này đâu."

Vừa dứt lời, chỗ rẽ hành lang truyền đến tiếng bước chân, dung mạo người tới theo tiếng mưa tí tách tí tách dần dần hiện ra trước mắt Lâm Vĩ Hi.

Là Cổ Trình Diệu.

(O!)

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ý đồ Xấu

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 23: Ý đồ xấu – Ed: Lừa Tình

Lâm Vị Hi nhìn khuôn mặt người đang tới hiện dần theo từng bước chân, chính nàng cũng không ý thức được, ánh mắt của mình đang dần lạnh xuống.

Nàng nghĩ người tới sẽ là ai chứ?

"Lâm tiểu thư." Cố Trình Diệu cũng không đi vào trong đình thủy tạ, mà là cách tấm rèm nói với Lâm Vị Hi, "Phụ thân bảo ta tới đón người trở về."

Lâm Vị Hi không đáp lời mà quay đầu nhìn màn mưa rơi tí tách bên ngoài. Con mưa này tới vội, mà xung quanh tây uyển cũng toàn là đầm nước, bầu trời mưa bụi xám trắng phảng phất hợp thành một thể cùng hồ nước, nhìn đi đâu cũng thấy tới tấp mờ mịt hơi nước.

"Lâm tiểu thư?"

"Bên ngoài mưa to như thế, cho dù người mang ô theo, ta đi theo cũng khó tránh khỏi sẽ bị ướt. Không bằng ở chỗ này chờ thêm một lát nữa. Mưa tháng năm cũng sẽ tạnh nhanh thôi."

Cố Trình Diệu nghe được lời đề nghị này thì vô thức nhú mày. Bọn họ là cô nam quả nữ,

ở chung trong một phòng thì không ổn. Lâm Vị Hi liếc nhìn về phía Cố Trình Diệu, giọng điệu vẫn không khách khí như cũ: "Đương nhiên, ta nói như vậy là vì chính ta. Thân thể ta không khỏe, gió thổi một chút thôi cũng đã đau đầu rồi. Nếu là lại mắc mưa, chỉ sợ hôm nay ta sẽ không trở về được. Nếu như người không nguyện ý chờ thì đi ra ngoài nhanh đi. Dù sao thân thể thể tử vẫn rất tốt, cũng không quan tâm đến một chút gió táp mưa sa này đâu."

Cố Trình Diệu cũng sẽ không gây khó khăn cho bản thân mình. Trời bên ngoài đang mưa, đã có lựa chọn tại sao còn muốn đi ra ngoài dầm mưa làm gì? Dù sao Lâm Vị Hi không thể đi, vậy thì hẳn cũng có thể đứng bên trong đình thủy tạ chờ một lát.

Cố Trình Diệu để cho tùy tùng cất ô giấy lại, còn hẳn thì đứng dưới mái hiên, cách một tấm rèm, cũng không có vào trong đình thủy tạ cùng với Lâm Vị Hi. Nếu như những nữ tử bình thường khác, hành động quân tử này của Cố Trình Diệu thật sự đáng ghi nhận. Thế nhưng đối với Lâm Vị Hi mà nói thì... Trong

nội tâm nàng chỉ có sự lãnh đạm cùng chán ghét mà thôi.

Hai người bọn họ cứ như vậy mà im lặng. Bình thường Lâm Vị Hi là một người biết ăn nói, giờ phút này cũng yên tĩnh lặng lẽ. Cố Trình Diệu đứng đó một lúc, đột nhiên nói: "Hôm nay cảm ơn người."

Lâm Vị Hi cũng sờ một chút, bàn tay cầm chén trà khựng lại trong không trung, mới phản ứng được là Cố Trình Diệu đang nói chuyện cùng nàng. Người bình thường nói chuyện cho dù không ngồi đối diện nhau thì ít nhất cũng sẽ giao tiếp bằng ánh mắt. Nhưng mà cả hai người này thì đều không như vậy. Cố Trình Diệu vẫn đứng bên ngoài đình thủy tạ ngắm cảnh trời mưa, còn Lâm Vị Hi vẫn ngồi ngay ngắn ở trên ghế gỗ, tức giận nói: "Không cần phải như vậy. Chỉ là ta không muốn người khác nói những lời không đúng với Yên vương, cũng không phải vì phủ Yên vương, càng không phải là vì ngươi. Người cảm ơn cái gì?" Giọng điệu câu cuối Lâm Vị Hi hơi kéo dài, làm cho người khác thấy nàng đang giận dữ đầy, chứ không phải là đang chán ghét người ta đâu.

Cố Trình Diệu nhẹ nhàng cười, cuối cùng cũng quay đầu nhìn về phía Lâm Vị Hi:

"Hình như tiểu thư rất lạnh nhạt với ta.

Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, tiểu thư đã cố gắng muốn giữ khoảng cách với ta rồi, thái độ cũng không thể nói là thân thiện. Trước đó chúng ta vốn cũng không quen biết, ta đang tự hỏi mình đã đắc tội tiểu thư ở chỗ nào đây?"

"Thế tử à, từ nhỏ người đã là thiên chi kiêu tử, chỉ sợ mọi thứ đều thuận lợi dễ dàng, vẫn chưa thực sự trải qua cuộc sống ở thế giới bên ngoài. Hôm nay ta nói cho người biết nữ tử ở dân gian có bao nhiêu là hung hăng càn quấy, vô lý ngang ngược. Thích một người như thế nào thì ta không biết, nhưng chán ghét một người ấy à. Cũng chẳng cần phải có lý do đâu." (=)))

Lâm Vị Hi cho rằng Cố Trình Diệu sẽ tức giận. Nhưng mà hắn ta cũng chỉ lắc đầu cười cười: "Thành kiến của người đối với ta thật đúng là thâm căn cố đế."

Cố Trình Diệu không hề tức giận. Hắn ta vẫn nho nhã lễ độ với nàng - người có thân nhân lần đầu tiên vi phạm thua xa những nữ tử

người có thân phận lẫn địa vị đều thua xa những nữ tử khuê các mà hắn ta từng nói chuyện. Trong lòng Lâm Vị Hi càng cảm thấy bi thương, với một cô gái xa lạ hắn ta còn có thể quân tử lễ độ đến như này. Nhưng đối với người đã từng là vợ cả thì sao? Ngay cả nghe một câu nói hoàn chỉnh hắn ta cũng không có kiên nhẫn chứ đừng nói đến cái khác.

Có lẽ là do không khí bây giờ quá yên tĩnh, hoặc cũng có lẽ là tiếng mưa rơi tí tách ở ngoài đình làm cho người ta thấy mông lung mờ mịt. Lâm Vị Hi chợt nhớ đến lúc nàng vẫn là Cao Hi. Những lời này, lúc đầu nàng cho là cả đời này cũng sẽ không nói ra: "Thế tử, ta vô lý với người đến như vậy. Nhưng người vẫn giữ vững phong độ, bình tĩnh nghe ta nói. Người vốn là thế gia công tử, giáo dưỡng cũng không thể chỉ trích điều gì. Thế nhưng với những người thân cận gần người, tại sao lại giống như thành một người hoàn toàn khác?"

"Người thân cận?" Cố Trình Diệu rất nghi hoặc: "Với phụ thân lúc nào ta cũng kính

Cố Trình Diệu dừng lại, ánh mắt trở nên lạnh lùng, sự tìm tòi trong ánh mắt không che giấu chút nào: "Ngươi là có ý gì? Làm sao ngươi biết?"

"không có ý gì cả. Nghe được nô bộc trong vương phủ tán gẫu, tùy tiện hỏi một chút thôi." Lâm Vĩ Hi vẫn ngồi yên tĩnh ở ghế tử đàn màu nâu đậm. Ở trong đình thủy tạ ngày mưa ánh sáng âm đạm, mà làn da nàng vẫn óng ánh, cả khuôn mặt trong vắt, dường như đang phát ra ánh sáng dịu nhẹ. Lâm Vĩ Hi nhìn về phía Cố Trình Diệu, dung mạo tinh xảo thoát như người trong bức họa, ánh mắt chợt sắc bén bức người: "Thế tử vốn nên là quân tử nhẹ nhàng, ung dung phóng khoáng. Nhưng đối với vợ cả lại lạnh lùng quá phận. Ta rất muốn biết, đây là vì sao?"

Nghe được thế thì Cố Trình Diệu nhìn thẳng vào mắt Lâm Vĩ Hi, chẳng biết tại sao hắn lại nghiêng ánh mắt, không nhìn vào nàng nữa: "không vì cái gì cả. Nàng lừa gạt ta, còn cố ý phá hư nhân duyên chủ định của ta. Tại sao ta lại phải tiếp tục duy trì thái độ tốt với nàng nữa?"

"Lý do này, lúc ngươi không muốn đi tới phủ trưởng công chúa Thọ Khang ta đã nghe qua." Lâm Vĩ Hi nhìn về phía màn mưa mênh mông ở phía sau hắn, chẳng biết tại sao mà bên miệng lại có ý cười: "Còn nhớ rõ Yên vương mắng ngươi như thế nào không? Ngươi nghĩ đơn giản quá. Lúc ngươi quyết định như thế, có nói thẳng thắn với nàng không? Ngươi có thật sự hiểu rõ chân tướng không? Sớm muộn có một ngày, ngươi sẽ vì lý tưởng của mình mà phải trả giá đắt."

Cố Trình Diệu không nghĩ tới lại nghe được lời nói như vậy: "Ngươi..."

Lâm Vĩ Hi không đợi hắn nói xong, thờ thật dài tự giễu nói: "Ta thật hi vọng có thể nhìn thấy một ngày như vậy."

Cố Trình Diệu nhìn về một bên mặt của Lâm Vĩ Hi, trong lòng nổi lên ý cười, lời nói vừa rồi định nói cũng không để ý nữa. Hắn ta cười với Lâm Vĩ Hi: "Vậy thì ta cầu chúc Lâm tiểu thư tâm tưởng sự thành."

Lâm Vĩ Hi khẽ hừ một tiếng, đến ánh mắt cũng chẳng muốn bỏ thí một cái. Sau khi nói chuyện này xong, Cố Trình Diệu cảm thấy khoảng cách với Lâm Vĩ Hi rút ngắn rất nhiều. Hắn ta cũng thuận tiện nói suy nghĩ trong lòng mình: "Lâm tiểu thư, lúc tiểu thư mới tới ta cũng không thích ngươi lắm. Tuy nhiên đến bây giờ, ta nghĩ mình đã suy nghĩ hơi vội vàng. Ta cho là ta sẽ không thích nữ tử có tính cách như ngươi. Nhưng mà sau khi tiếp xúc với ngươi, ta phát hiện tính cách đơn giản ngay thẳng của ngươi thật ra thì cũng có chỗ đáng yêu."

Lâm Vĩ Hi nghe xong quả thực phát cáu: "Ai cần ngươi thích? Ta muốn dung mạo có dung mạo, muốn tài sản có tài sản, tuổi trẻ lại mỹ mạo. Nếu ta nguyện ý, có mà nam nhân tới tranh cướp để cưới ta. Còn tính cách đơn giản ngay thẳng nhưng lại đáng yêu, ta cho ngươi biết ta không cần đến sự đáng yêu của ngươi! Dừng đáng yêu của ngươi với thế tử phi đi."

Cố Trình Diệu không nghĩ tới Lâm Vĩ Hi lại phản ứng lớn như vậy, hăngta bắt đầu dĩ cười khê: "Địch ý của ngươi đối với Cao Nhiên quá lớn."

"Sao? Ngươi cho rằng nàng ta thì không có gì đối với ta sao? Nàng ta cùng ngươi bí mật nói những gì về ta, có cần ta nhắc lại cho ngươi nhớ không?"

Cố Trình Diệu nghe lời này thì khê ho khan: "một cô nương chưa qua cửa như ngươi sao lại nói những lời như thế này?"

Lâm Vĩ Hi bị nói mà sững sờ một chút, lập tức nàng kịp phản ứng, quả thực giận không kiềm chế được: "Chính ngươi nghĩ lung tung, còn trách ta cái gì?"

...

(haha)

Lâm Vĩ Hi đơn phương kết thúc cuộc nói chuyện gà bay chó sủa này. Mưa tạnh. Cố Trình Diệu bắt đầu dĩ nhìn về phía Lâm Vĩ Hi, nói: "Tạnh mưa rồi, cũng sẽ không bị nhiễm nước mưa, có thể đi được rồi chứ?"

Lâm Vĩ Hi tức giận hừ một tiếng, chính mình đi ra ngoài, bước nhanh đi về phía trước. Cố Trình Diệu bị quăng cho một cái bóng lưng, chỉ có thể thờ dài, bước đi theo sau.

Chỗ Yên vương bên kia truyền lời cho Cao Nhiên, hỏi nàng ta có nhìn thấy Cố Trình Diệu không. Cao Nhiên cũng không rõ ràng lắm, sau khi nghe ngóng, thì biết Cố Trình Diệu đi đón Lâm Vĩ Hi, bây giờ còn chưa trở về.

Cao Nhiên trong lòng lộp bộp một tiếng, chờ mưa ngớt, lập tức đi về phía đình thủy tạ.

Nàng ta mới đi được một đoạn, thì nhìn thấy Lâm Vĩ Hi cùng Cố Trình Diệu từ một chỗ rẽ khác đi tới. Cố Trình Diệu tuấn mỹ như ngọc, Lâm Vĩ Hi tinh xảo long lanh, hai người đi trong màn mưa bụi bay bay, so với phim ảnh thần tượng ở kiếp trước còn muốn hoàn hảo hơn rất nhiều.

Cao Nhiên nhảy bén cảm giác được, giữ hai người bọn họ có cái gì thay đổi. Cảm giác này không thể nắm lấy, nhưng trực giác của Cao Nhiên cho thấy, quan hệ giữa hai người này đã rút ngắn rất nhiều.

Cố Trình Diệu nhìn thấy Cao Nhiên thì vừa cười vừa đi về phía nàng ta. Lâm Vĩ Hi hướng về sau hỏi một câu "Muốn xuất cung rồi?", nhận được đáp án khẳng định, Lâm Vĩ Hi chỉ gạt đầu tỏ vẻ đã biết, cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài, không lưu luyến chút nào. Cố Trình Diệu phát hiện ánh mắt Cao Nhiên chăm chú nhìn theo bóng lưng của Lâm Vĩ Hi, hắn ta kỳ quái cúi đầu hỏi Cao Nhiên: "Nàng sao vậy? Vì cái gì mà lại thất thần như vậy?"

"không có việc gì." Cao Nhiên miễn cưỡng trấn định lại, nàng ta theo đông đảo người hầu đi về phía cửa cung, chỉ cần ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy bóng dáng của Lâm Vĩ Hi. Lâm Vĩ Hi mặc dù nhỏ nhắn tinh tế, nhưng dáng vẻ cũng không phải là bằng phẳng đâu, mà là eo nhỏ không đầy cái nắm tay, cần cổ thon dài, chỉ từ bóng lưng thôi cũng có thể nhìn ra đó là một mỹ nhân vô hạn phong lưu. Cao Nhiên cứ nhìn như vậy, suy đoán trong lòng càng ngày càng chính xác.

Lâm Vĩ Hi không thể tiếp tục ở lại. Mặc kệ như thế nào, cũng không thể để cho nàng ở lại phủ Yên vương được nữa.

Cao Nhiên đột nhiên nhớ tới hôm nay Tiền gia như có như không tìm hiểu, Tiền thái hậu khổ tận cam lai cuối cùng được làm chủ Từ Ninh cung. Tiền gia cũng theo đó mà xoay người. Bây giờ trong kinh thành là ngoại thích có thể diện nhất. Công tử Tiền gia coi trọng Lâm Vĩ Hi. Bất kể từ góc độ nào đi chăng nữa mà nói, đây đều là phúc phận của Lâm Vĩ Hi, cho dù vị Tiền nhị công tử này phóng đảng một chút, thích trêu hoa ghẹo liễu một chút.

không có lý do có thể cự tuyệt, cho dù Lâm Vĩ Hi có cáo trạng với đại trưởng công chúa Thọ Khang đi nữa. Thế nhưng trưởng công chúa Thọ Khang một bà lão tuổi đã xế chiều, dám cùng nhà mẹ đẻ thái hậu đối kháng sao?

Cao Nhiên tự nói với mình, nàng ta đây là vì muốn tốt cho Lâm Vĩ Hi. Có thể gả cho chất tử của thái hậu, lại được làm đương gia chủ mẫu, Lâm Vĩ Hi là một bé gái mồ côi không có gì cả, mối hôn sự này tốt đến mức nào a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thê tử

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 24: Thê tử - Ed: Lừa Tình

Thường khoảng thời gian tết Đoan Ngọ thì trời mưa nhiều. Từ sau cơn mưa khi cung yên kia, liên tiếp mấy ngày liền, khắp kinh thành đều bao phủ bởi màn mưa tối tăm mờ mịt.

"Lâm tiểu thư." Người tới chạy nhanh qua viện tử, ở bên trong hành lang tháo đồ che mưa xuống, nàng ta phủi nước ở trên người, tươi cười với Lâm Vị Hi: "Lâm tiểu thư, thế tử phi có chuyện tìm ngài."

Uyển Tinh nhìn trời mưa bên ngoài, nghi hoặc nhìn người truyền tin: "Trời đang mưa mà, làm sao thế tử phi lại gọi tiểu thư của chúng ta vào lúc này?"

"Việc này nô tỳ cũng không biết, có thể là có chuyện gì quan trọng muốn nói cùng Lâm tiểu thư đi."

Lâm Vị Hi nghe như thế từ trên giường đứng lên, nói: "Đã có chuyện quan trọng, vậy thì đi thôi."

Uyển Tinh đi vào phòng trong lấy áo choàng cho Lâm Vị Hi, nàng ta vừa một bên khoác

áo cho Lâm Vị Hi, vừa nói làm bầm: "Tiểu thư từ trong cung trở về cũng có chút cảm lạnh, hôm nay lại đi ra ngoài, đừng có giày vò tiểu thư mà ngã bệnh."

"Uyên Tinh."

Uyên Nguyệt ngắt lời, kéo Uyên Tinh đi ra. Lâm Vị Hi nhìn lướt qua, hai tay kéo căng áo choàng, bước nhanh ra ngoài.

Nước mưa từ mái hiên rơi xuống, từ xa nhìn lại hợp thành từng sợi bạc dài, Lâm Vị Hi đi bên trên hành lang, dù cho ở trên đầu có mái hiên che mưa, nhưng góc áo vẫn không tránh khỏi bị ướt.

Bên trong nhà chính, Cao Nhiên đang nói chuyện cùng một lão bộc quần áo gọn gàng. Nàng ta nhìn thấy Lâm Vị Hi đến, khoát tay về phía bên trong: "Lâm tiểu thư tới rồi.

Trước vào bên trong ngồi đi, ta còn có chút chuyện chưa xử lý xong, mời Lâm tiểu thư chờ một chút."

Lâm Vị Hi nhìn lướt qua phụ nhân kia, không hề nói gì, trực tiếp đi vào bên trong.

Phụ nhân thấy Lâm Vị Hi không nói một lời

mà đi vào gian trong, tròn trắng mắt hướng về bóng lưng của Lâm Vị Hi một chút, hạ giọng nói với Cao Nhiên: "Thế tử phi, vị này cũng thật là, vương gia nhớ kỹ ân tình cho nàng ba phần thể diện, nàng lại còn tưởng mở được phùng nhuộm mà lên mặt lên mũi! Trước mặt vương gia dùng chút ít mảnh khoe ăn nói, nhưng quay mặt đi mà cũng dám bày ra sắc mặt cho thế tử phi."

"Tôn ma ma, đừng nói nữa." Tiếng nói của Cao Nhiên có chút to hơn: "Nàng là con cháu của anh hùng, phụ thân của nàng vì cứu vương gia mà chết, cũng không tránh được tính cách quái gở một chút. Những lời này người nói với ta nói một chút cũng không sao, nhưng ra đến bên ngoài, đừng bao giờ nhắc lại nữa."

"Thế tử phi ngài quá thiện tâm." Tôn ma ma vừa bóp cổ tay, bà ta lại nói nhỏ thứ gì, lúc này mới xoa đôi bàn tay, nói sang một chuyện khác: "Thế tử phi, ngài nhìn việc thu mua ở phòng bếp..."

Lâm Vị Hi ngồi yên tĩnh trên nệm êm, cách

một bức bình phong, loáng thoáng nghe được Cao Nhiên cùng Tôn ma ma thấp giọng lắm bảm chuyện gì đó, sau đó liền nói sang chuyện thu mua ở phòng bếp. Tuy không nghe rõ nội dung câu chuyện, nhưng Lâm Vị Hi cũng có thể đoán được đây tuyệt đối không phải lời nói tốt đẹp gì. Miệng lưỡi Tôn ma ma nịnh nọt, a dua luôn cúi như nào, nàng đã sớm được chứng kiến rồi.

Nói đến việc chính sự, tiếng nói của Cao Nhiên lại bình thường, Lâm Vị Hi ngồi ở bên trong, dứt quãng cũng nghe ra đại khái. Tôn ma ma kể khổ, lại nói cuộc sống khó khăn không dễ dàng, lại nói ở phòng bếp vất vả, cuối cùng đều nhắc tới Thẩm vương phi. Tôn ma ma há miệng nói liên tục, dưới miệng lưỡi của bà ta, phảng phất nàng ta thật sự là một lão bộc trung tâm tuyệt đối không hai lòng, vì vương phủ mà cần trọng chịu khổ, đáng tiếc đắc tội thể tử phi tiên nhiệm. Thế tử phi trước vì nóng lòng muốn cài người mình vào, liền thu lại vị trí của một nhà Tôn ma ma từ trên xuống dưới. Mặc dù Tôn ma ma vẫn ở tại phòng bếp như cũ, nhưng lại không phải

vị trí quan trọng gì, đến bếp lửa cũng không được chạm vào. Thế tử phi trước là lừa gạt cả nhà bà ta mà thôi.

Tôn ma ma nói đến mức gạt lệ mà khóc. Nha hoàn ở xung quanh nghe thấy cũng có vẻ mặt ưu tư. Cao Nhiên thở dài một tiếng, nói:

"Yên tâm, ta vẫn rất rõ ràng lòng trung thành của ma ma. Ma ma là lão nhân lâu năm trong phủ, từ lúc lão Vương phi còn sống cho đến bây giờ. Cho dù ma ma không nói ra những văt vả bà phải chịu đựng này, bằng vào sự tâm tâm hâu hạ lão Vương phi, ta cũng sẽ không bạc đãi cả nhà ma ma đâu."

Tôn ma ma nghe được Cao Nhiên nói vậy thì rung rung nước mắt: "Có thể nghe được thế tử phi nói câu này, lão nô có chết cũng cam lòng."

"Đang vui vẻ nói chuyện, sao lại nhắc đến sống chết làm gì. Tự dừng lại gây điềm xấu"

Cao Nhiên oán trách Tôn ma ma một câu, bàn tay lật mở sổ sách ra, nói: “ Nếu trước đó chỉ là hiểu lầm, vậy việc người bị Hi tử tử đuổi đến biên giới cũng thật là oan ức. Theo ta thấy thì một nhà các người vẫn nên trở về đây, phụ trách việc thu mua ở phòng bếp đi. Những tiểu thương ở chợ vẫn quen thuộc với các người hơn. Giao việc thu mua cho các người, ta cũng rất yên tâm. ”

Tôn ma ma nghe được vậy thì hết sức vui mừng, lập tức quỳ xuống dập đầu: "Tạ ơn thế tử phi."

Lâm Vị Hi đang bung trà chậm rãi thổi hơi nóng, nghe đến đó thì nàng lắc đầu cười cười. Tôn ma ma quả nhiên miệng lưỡi trơn tru. Chỉ sợ trước đó, Cố Trình Diệu cũng là bị những lời hoa ngôn xảo ngữ như này lừa gạt đi.

Tôn ma ma đúng lão bộc đã ở nhiều năm trong phủ. Nhưng ai dám nói lão bộc đều là trung bộc đâu? Càng là lão bộc thì càng rắc rối khó gỡ. Gia nô lập gia đình con, càng dễ dàng làm ra những chuyện không sạch sẽ. Năm ngoái Lâm Vị Hi kiểm tra sổ sách tra

nhưng dính líu tới Thẩm vương phi. ... Tôn ma ma hầu hạ nhiều năm ở bên người Thẩm vương phi, đây cũng là lý do làm bà ta trắng trợn tham ô, hoành hành ở nội trạch mà không sợ cái gì. Khi đó Lâm Vĩ Hi nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp đem một nhà bọn họ đuổi ra khỏi phòng bếp, nếu không phải cố kỵ mặt mũi của Thẩm vương phi, làm sao Tôn ma ma còn có thể ở phòng bếp làm một công việc nhàn rỗi đây?

Kết quả thì sao? Thời gian mới qua bao lâu, Cao Hi qua đời. Tôn ma ma đã chạy đến đây tố khổ rồi. Đầu óc Cao Nhiên cũng không rõ ràng, lại còn tin là thật, còn khôi phục chức vụ ban đầu của nhà bà ta nữa.

thật ra thì Cao Nhiên cũng chưa tin hoàn toàn lý do của Tôn ma ma, nhưng nhìn dáng vẻ thuần phác trung thực của Tôn ma ma, loại người có tướng mạo như này, mặc dù có tư tâm của mình, nhưng cũng không phải là người đại gian đại ác. Ngay trước bởi vì tiền bạc với đồ đạc mua về không khớp nên Tôn ma ma mới bị Cao Hi xử lý. Cao Nhiên mở sổ sách ra kiểm tra, thật sự cảm thấy Cao Hi chuyện bé xé ra to.

Đương gia chủ mẫu là người xuyên qua. Cao Nhiên hiểu rõ đạo lý nước quá trong thì không có cá. Ai đi mua hàng mà lại không có chút lòng tham? không thể nào, cho nên khi Cao Nhiên kiểm tra sổ sách thấy không xảy ra vấn đề gì lớn, liền hủy bỏ xử phạt trước đó của Cao Hi. Cao Nhiên thầm khinh bỉ Cao Hi. Cao Hi là một quý nữ danh môn, còn có danh xưng do đại trưởng công chúa tự mình giáo dưỡng lớn lên, nhưng làm sao điểm EQ ấy cũng không có chứ? Chỉ biết nặng nề trách móc hạ nhân, yêu cầu hạ nhân một điểm cũng không thể sai phạm, khó trách sau khi Cao Hi qua đời, ở vương phủ đều không ai nói năng tốt cả. EQ của chính mình không đủ, còn có thể trách ai?

Tâm trạng của Cao Nhiên rất tốt, những tiếc nuối của kiếp trước dường như đều được bù đắp ở kiếp này. Bây giờ nàng ta cũng là danh môn chi nữ, một bạch phú nữ cao cao tại thượng muốn tiền có tiền muốn quyền có quyền. Vừa "tốt nghiệp" ở nhà mẹ đẻ lập tức đi làm "cao quan". Cao Nhiên vô cùng tin tưởng lấy EQ của chính mình, nàng ta không như cá gặp nước mới là lạ. Như vậy xem ra, trước khi xuyên qua nàng ta là bị giai tầng của mình làm trễ nải tài năng. Nếu không nàng ta sao có thể kém hơn so với những phú nhị đại có gia tộc xí nghiệp ở sau lưng chứ?

Cao Nhiên nhẹ nhàng đi vào phòng trong. Tuy cao hứng nhưng nàng ta cũng không quên nơi này còn một cái phiền toái đang chờ xử lý đây. Cao Nhiên cười ngồi đối diện với Lâm Vĩ Hi, liên tục nhận lỗi: "Mỗi ngày ở vương phủ phải giải quyết bao nhiêu là việc vặt, muốn tránh cũng không tránh được. đã để Lâm tiểu thư phải đợi lâu, thật sự là thất lễ rồi."

Lâm Vĩ Hi không để ý đến Cao Nhiên không hề có thành ý tạ lỗi, Lâm Vĩ Hi rất rõ ràng Cao Hi đã chết rồi, sau này phủ Yến vương có như thế nào cũng không còn liên quan đến nàng nữa. Nhưng nhìn những thứ đã từng là tâm huyết bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, Lâm Vĩ Hi thật sự thấy đáng tiếc, nhìn không được nhắc nhở người kế nhiệm này một câu: "Thế tử phi chỉ dựa vào lời nói của một người đã đem việc thu mua ở phòng bếp giao cho bọn hắn, cẩn thận kẻo có sai lầm."

Ồi chào! Lại còn muốn khoa tay múa chân với quyền quân gia của nàng ta. Cao Nhiên cười mà không phải cười nhìn Lâm Vĩ Hi: "Đây là việc nhà của phủ Yến vương. Lâm tiểu thư cũng không cần phải quan tâm đâu."

Lâm Vĩ Hi xì khê một tiếng, sóng mắt lưu chuyển, lại lười nhác nhìn Cao Nhiên một chút, định nhắc nhở Cao Nhiên một câu.

Cao Nhiên tự nhận là mình chiến thắng, tâm tình tốt hơn, nói chuyện cũng thoải mái hơn: "Lâm tiểu thư, năm nay ngươi đã mười sáu tuổi rồi, ngươi sinh vào đầu năm, nên tính mười bảy rồi."

Lâm Vĩ Hi nhún mày: "Ngươi có ý gì?"

"Ta có thể có ý gì được đây, chỉ là thay Lâm tiểu thư cân nhắc thôi." Cao Nhiên cười nói. Bây giờ ngươi đã hết tang cha, lại chậm trễ không lấy chồng. Mười bảy tuổi còn chưa đính hôn, chờ lúc lễ xong, gả vào nhà chồng cũng mười tám rồi. nói thật tuổi tác đã hơi lớn, người lại không vội vàng chút nào cả. Mà tuổi tác quá lớn, việc sinh con cái sẽ chậm trễ a."

Lâm Vĩ Hi thực sự không nghĩ tới Cao Nhiên lại nói ra những lời như thế này. Nếu như nàng không đoán sai, thế giới trước khi Cao Nhiên xuyên qua đối với tuổi tác kết hôn của nữ tử vô cùng thoải mái? thật sự Lâm Vĩ Hi không nghĩ tới, một người xuyên qua đến cổ đại, vậy mà đi so với nàng - nữ tử cổ đại hàng thật giá thật, còn muốn mưu cầu danh lợi lấy chồng sinh con. Mười bảy tuổi không đính hôn thì thế nào? Kể cả cả đời này nàng nhất quyết không gả, thì cũng có làm sao đâu?

Lâm Vĩ Hi nghe những lời ác cảm như thế, nàng không kiên nhẫn nổi, giọng lạnh như băng nói: "Trời mưa to ngươi gọi ta tới chính là vì chuyện này sao? Nếu như không còn chuyện gì khác, vậy thì ta đi trước."

Cao Hi ngăn Lâm Vĩ Hi lại, vẫn cười nhẹ nhàng như cũ, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâm Vĩ Hi, giọng điệu bất thiện: "Lâm tiểu thư không muốn gả cho người, có thật là vì muốn cầu phúc cho cha, hay là có suy nghĩ không muốn người khác biết với phủ Yến vương đây?"

Sắc mặt Lâm Vĩ Hi hoàn toàn trầm xuống. Nàng không cười, đôi mắt to tròn đen trắng rõ ràng tỏa sáng, như là hạt châu đang nung đỏ thả vào trong nước đá, xoáy sâu vào Cao Nhiên: "Thế tử phi, chú ý lời nói của ngươi."

"Sao Lâm tiểu thư lại tức giận rồi?" Cao Hi cười nhấp một ngụm trà, che miệng nói: "Là ta không đúng, không nên đem những tâm tư thiếu nữ này nói ra. Dù sao thiếu nữ nào chẳng mộng mơ. Lâm tiểu thư mỹ mạo như hoa, đối với thanh niên tuất kiệt vừa gặp đã cảm mến cũng là hợp tình hợp lý." nói đến đây, Cao Nhiên ngừng lại, nhìn về mặt của Lâm Vĩ Hi rồi nhả từng chữ: "Chỉ là, Lâm tiểu thư, thế tử đã thành hôn rồi."

Lâm Vĩ Hi cười nhạo một tiếng, vẻ mặt cười như không cười nhìn về phía Cao Nhiên: "Ta biết, vẫn là cưới hai lần đó."

Cao Nhiên cứng người. Lập tức nàng ta điều chỉnh lại sắc mặt, che giấu thất thố của mình: "Cho dù ta là kẻ thất, nhưng vẫn là kẻ phi được cưới bởi hoàng đế. Dù cho kẻ thất thì vẫn là chính thê. Thế nhưng mà khi chính thất vẫn còn khỏe mạnh, lại không mai mối mà tăng tị với nam tử đã kết hôn, chính là kẻ thứ ba tiện nhân."

"nói như ngươi thì sau khi tỷ tử chết mới quen biết với Cố Trình Diệu vậy, lời này vẫn để lại cho chính ngươi đi." Thấy được ánh mắt của Cao Nhiên, Lâm Vĩ Hi không tránh không né mà nghehnh đón, thậm chí còn hơi nhún mày: "Làm sao, ta nói sai sao? Vì sao tiền thế tử phi vừa chết, chưa đến một tháng, ngươi đã cùng đại tỷ phu đính hôn rồi?"

Cao Nhiên bị đâm đến tim đau nhức. Nàng ta hít sâu một hơi, phất tay ra không thể tranh cãi miệng lưỡi với Lâm Vĩ Hi được. Nếu không có thể bị Lâm Vĩ Hi tuiro sống làm cho tức chết. Cao Nhiên lập tức đổi đề tài khác, nói: "Miệng lưỡi Lâm tiểu thư lanh lợi, nói thế nào mà chẳng được. Người trung thực như chúng ta làm sao có thể đối đáp được với ngươi. Nhưng mà Lâm tiểu thư cũng đã nhiều tuổi, đã đến thời điểm lấy chồng rồi, điều này Lâm tiểu thư không thể phủ nhận chứ? Theo lý

mà nói thì người họ Lâm, chúng ta họ Cố, chuyện cưới gả của người thật sự không tới phiên chúng ta quan tâm đến ý. Thế nhưng người lại ở phủ Yến vương, vốn là vô danh vô phận, nếu ra hiệu còn không lấy chồng, chỉ sợ người ngoài sẽ dị nghị phủ Yến vương chúng ta."

Lâm Vị Hi lạnh lùng nhìn Cao Nhiên: "Người ngậm miệng lại. Ai cho người lá gan để người khinh miệt thanh danh của ta?"

"Khinh miệt? Nếu thật sự Lâm tiểu thư không có ý gì với thế tử, làm sao vẫn còn ở lại phủ Yến vương, chậm chạp không chịu thành thân đây?" Sắc mặt Cao Nhiên cũng lạnh xuống: "Người nguyên ý nhìn chằm chằm chồng của người khác, nhưng ta thì không nguyên ý bị người tính toán đâu. Ta đã cùng Tiền đại thái thái nói chuyện xong rồi, Tiền nhị công tử tuổi tác vừa vặn, lại chưa có hôn phối. Đáng ra hôn sự tốt đẹp như này cũng không đến người ngoài, lại nhất là nữ tử giáo đường còn chưa có. Nhưng ai bảo Tiền nhị công tử nhìn trúng mỹ mạo của Lâm tiểu thư đây? Trai tài gái sắc, cũng là giai thoại đẹp. Nếu vậy thì, Tiền đại thái thái cũng không soi mói xuất thân cùng dòng dõi của người. Đợi sau khi bả bả với thái hậu, Tiền gia sẽ phái người đến trao đổi thiệp cưới."

Lâm Vị Hi nghe đến đó thì trừng to mắt: "Người nói cái gì? Tiền nhị công tử?"

Trong kinh thành thì Tiền nhị công tử nổi danh là công tử bột, trêu con gái nhà lành, không học vấn, không chức quan, chuyên đàn đúm với chúng bạn nơi thanh lâu tầm hoa vấn liễu. Khái quát để nói về vị này chỉ có thể tóm gọn trong bốn chữ: Thiếu gia phế vật. Lâm Vị Hi coi thường nhất là loại con cháu thế gia ý vào cha mẹ mà tác oai tác quái này. Bất kể trước khi trùng sinh hay sau khi sống lại, đối với loại người như này thì ngay cả một ánh mắt cũng đều không nhìn chứ đừng nói đến là tiếp xúc. Vậy mà bây giờ Cao Nhiên tự quyết định thay nàng, nhận lời cầu hôn của Tiền gia?

"Đúng a. Công tử đích tôn của Tiền gia, cháu ruột của thái hậu nương nương. Cửa hôn sự này thật sự là nằm mơ cũng không nghĩ đến được. Chắc, nói ra thì vẫn là người trèo cao. Nhị công tử Tiền gia không ngại dòng dõi, nguyên ý cưới một nữ tử hàn môn như người, đã là phúc phận mấy đời rồi." nói xong Cao Nhiên nhìn lướt qua khuôn mặt Lâm Vị Hi, ý tứ không cần nói cũng biết. Dựa vào thân thế và khuôn mặt đẹp để trèo lên cao, lại là chính thất của chất tử thái hậu. Hãy thỏa mãn đi.

Lâm Vị Hi càng giận lại càng bình tĩnh, nàng hỏi: "Người nói sau khi Tiền gia bả bả thái hậu nương nương xong, sẽ đến trao đổi thiệp cưới, người đã đồng ý với Tiền gia rồi?"

"Đúng a, một hôn sự tốt như thế này. Nếu làm bộ làm tịch để cơ hội tốt này chạy mất, vậy người nên khóc lại là người rồi."

"A, người vất óc tìm mưu kế muốn leo lên gia tộc quyền quý. Nhưng không phải ai cũng giống như người đâu. Khi nào thì người đồng ý? Người bàn bạc những gì với Tiền gia?"

"Đó là công tử Tiền gia đấy, người hãy thỏa mãn đi." Cao Nhiên than thở một tiếng, rất không kiên nhẫn: "Nếu người định cầu cứu phủ trưởng công chúa Thọ Khang, vậy ta khuyên người chớ có uống phí sức lực. Đại trưởng công chúa Thọ Khang không con, chính bà còn óc không mang nổi mình óc, làm sao dám phạt ý mặt mũi nhà mẹ đẻ thái hậu đây? Người nghe một lời khuyên của ta, đối với người mà nói, có thể gả vào Tiền gia, lại còn làm chính thất, việc này đã là phúc phận cực kỳ của nữ tử hàn môn như người rồi. Bằng lòng với số phận đi Lâm Vị Hi."

Ánh mắt sáng rực của Lâm Vị Hi như ngọn lửa đang cháy trong màn đêm: "Cao Nhiên, người thật sự là trời sinh trợ trên không biết xấu hổ. Người cho rằng người là ai mà dám làm chủ hôn sự của ta? Người dựa vào thủ đoạn lắt léo gả cho tỷ phụ của mình, bây giờ còn lấy giọng điệu của chính thất cao quý khuyên nhủ người khác cũng trèo lên người nam nhân giống như mình, thật sự là làm mất mặt phủ anh quốc công."

(Câu này của Hi nhì đau vc)

Cao Nhiên bị câu nói này đâm đúng chỗ đau, lập tức không nể mặt, sẵn giọng: "Người đừng có được đà lấn tới. Ta nể phụ thân phân mới cho người ba phần mặt mũi. Người lại cho là ta sợ người sao? Ta là tiểu thư phủ anh quốc công, là chính phi của thế tử phủ Yến vương. Còn người cũng chỉ là một nữ tử dân thường không hơn không kém. Ta nói chuyện ngang hàng với người là do giáo đường, nhưng người coi đó là đương nhiên mà hồ to gọi nhỏ với ta, đó chính là không có thể thống."

"Người biết rõ nhị công tử Tiền gia là ai, mà còn dám nhận lời. Người làm loại chuyện táng tận lương tâm như này, không sợ bị người khác biết được mà dị nghị người sao?"

Cao Nhiên khinh thường cười nhạo một tiếng: "Người lại định tới chỗ của Yến vương để cáo trạng sao? Nếu người thích thì cứ đi nói đi, để cho mọi người nhìn xem, cửa hôn sự này có phải là một mối lương duyên tốt không? Ta có vì người mà suy nghĩ không? Lâm Vị Hi, người nghĩ người là ai mà tâm cao khí ngạo? một nữ tử bần hàn mệnh mỏng hơn giấy mà muốn đấu với ta sao? thật là người si nói mộng. Ta là thế tử phi phủ Yến vương, sau này sẽ trở thành Yến vương phi. Tương lai con của ta sinh ra sẽ là thân vương. Con trai trưởng của ta cũng sẽ được thụ phong quận vương. Đòi đòi con cháu của ta đều trở thành vương thất quý tộc, hưởng thụ sự cung phụng của vạn dân. Còn các thủ phụ hay tung hoành có thể thay đổi, thế nhưng vương tộc thì không bao giờ, chỉ cần không phạm đại tội đại phản, cả đời bọn ta đều là quý tộc. Mà người? Người thì có cái gì? một cái hầu tước hữu danh vô thực. Dù cho người dựa vào dung mạo mà cao gà, thượng phu cũng chỉ là một đệ tử quan lại. Có muốn thăng quan thì cũng phải dựa vào ân sủng của hoàng gia cùng với thời vận. Nếu không có ân sủng thì người chẳng có gì cả. Học văn võ thành tài thì cũng bán mạng cho đế vương. Ta là hoàng tộc, mà người, mãi mãi cũng chỉ bán mạng cho người. Gặp ta còn phải hành đại lễ. À! Mà không riêng gì người, thậm chí đời đời con cháu của người, sau này chắc chắn cũng không sánh bằng huyết mạch của ta."

Lâm Vị Hi nhìn chằm chằm Cao Nhiên, đôi mắt dường như muốn phun ra lửa, thậm chí Cao Nhiên còn mang theo ý cười nhìn lại. Đúng a. Cho dù Lâm Vị Hi tức giận thì có thể làm được gì đây? Cao Nhiên đã là thế tử phi phủ Yến vương, đôi mắt khắp kinh thành cũng không có mấy người có thân phận cao quý hơn Cao Nhiên. một con ma ốm như Lâm Vị Hi còn có thể làm gì nữa?

Lâm Vị Hi không nói một lời nào, bình tĩnh đứng lên dùng tay vén rèm đi ra. Rèm châu phát ra tiếng va chạm giòn giã. Ngưng Phù thấy vậy thì nhú mồm, tiến lên một bước nói: "Thế tử phi..."

"không có việc gì." Cao Nhiên giơ tay ngăn Ngưng Phù lại, lắc đầu cười nói, "Bây giờ nàng ấy đang phát phát cáu, không cần quan tâm nàng ấy thất lễ làm gì. Xuống dưới làm việc của người đi."

Ngưng Phù đáp ứng, nhẹ nhàng lui ra. Cao Nhiên nhìn về màn mưa ngoài cửa sổ, lầm bầm nói: "Vậy mà lại mưa to..."

Lâm Vị Hi cũng không quay đầu lại, bước nhanh trong màn mưa. Nước mưa rơi xuống đất nổi lên hơi nước mờ mờ trắng trắng, đem toàn bộ hành lang đều bao phủ trong đó. Lâm Vị Hi ở rìa hành lang, bước chân vừa nhanh vừa vội. đi được một lát thì quần áo cũng bị ướt một nửa. Uyển Nguyệt vội vàng đuổi theo, muốn phủ

thêm áo choàng cho Lâm Vĩ Hi: "Tiểu thư, thân thể người không tốt, không thể dính nước mưa."

Lâm Vĩ Hi đang phiền lòng, giọng nói lạnh lùng: "không cần đi theo, tadi một mình cũng được."

"Tiểu thư!" Uyển Nguyệt không bị giọng nói lạnh lẽo cứng rắn của Lâm Vĩ Hi dọa sợ, nàng ta không để ý nước mưa chạy tới trước mặt Lâm Vĩ Hi, cường ép ngăn Lâm Vĩ Hi lại, buộc áo choàng lên cho nàng: "Cho dù trong lòng tiểu thư không thoải mái, cũng không thể hành hạ thân thể của mình được! Lúc tiểu thư ra cửa đã bị cảm lạnh rồi, nếu lại gặp mưa, bị gió lạnh thổi, sau khi trở về không chừng lại bị gãy vò mộtphen thôi."

Uyển Nguyệt cường ép giữ chặt nàng, Lâm Vĩ Hi vốn định hất ra nhưngkhông thành công. Nàng dùng sức vùng vẫy mấy lần, theo từng động tác, cảm xúc của nàng cũng dần dần bình tĩnh lại.

Dùng sai lầm của người khác để trừng phạt thân thể của mình quả thực là cách làm ngu xuẩn nhất. Lâm Vĩ Hi không giãy dựa nữa, tùy ý Uyển Nguyệt khoác áo choàng cho nàng.

Thấy Lâm Vĩ Hi tinh táo trở lại, Uyển Nguyệt cũng nhẹ nhàng thở ra, nàng ta sửa lại cổ áo cho Lâm Vĩ Hi rồi lui lại, an tĩnh đứng sau lưng Lâm Vĩ Hi, cùng nàng nghe tiếng mưa rơi tí tách ngoài hành lang.

Cao Nhiên nói không sai, chiều này của nàng ta quả thật hèn hạ. Nhưng làm sao Lâm Vĩ Hi có thể cảm nàng ta được? Lâm Vĩ Hi cũngkhông lo lắng hôn sự của mình với Tiền gia. một mối nhân duyên nên vợ nên chồng thì rất khó, nhưng hủy đi thì lại quá đơn giản. Chỉ cần nàng kháng kháng không gả, hoặc cùng lắm là dùng cái kéo xuống tóc, Tiền gia còn có thể mạnh mẽ ép cưới sao? Nhưng mà nếu như vậy, nửa đời sau của nàng sẽ làm bạn với chuông mõ và kinh phạt, rất khó để tránh khỏi sự kham khổ rét buốt cô độc ở đó.

Điều làm Lâm Vĩ Hi để ý là lời Cao Nhiên nói sau đó. Tước vị công hầu đến đời thứ ba là thu lại, nhưng còn vương tước thì muôn đời khôngbao giờ thay đổi. Trường tử của thân vương vừa ra đời chính là thế tử, sau này trường thành lại thừa kế tước vị của cha. Những con trai dòng chính khác tất cả đều được phong quận vương, con trai trưởng của con trai trưởng lại nối tiếp vương vị của cha được phong trấn quốc tướng quân, vương vị sở hữu chỉ có tăng chứ không giảm. Chỉ cần thân vương có thể sinh, tước vị thân vương quận vương sẽ truyền xuống nhiều đời. Cho nên Cao Nhiên nói không sai, Yến vương đã tới đỉnh phong của quyền lực. Bây giờ hoàng đế cũng phải dựa vào Yến vương. Tương lai sau này phủ Yến vương sẽ đời đời vinh quang, đời đời con cháu cũng sẽ như vậy.

Cao Nhiên dám làm như vậy, thật ra vì không biết giải quyết nàng thế nào, nên mới ý vào người khác để tính toán nàng sao? Lâm Vĩ Hi hiểurõ bây giờ mình đang bị vây khốn. Nhưng chẳng lẽ nàng lại nhịn xuống cục tức này, tùy ý để Cao Nhiên ác ý muốn làm gì thì làm sao?

Nhưng mà nàng cũng chỉ có nhịn xuống, chứ nàng còn có thể làm gì được Cao Nhiên đây?

Lâm Vĩ Hi đứng ở hành lang một lúc lâu, toàn bộ chân váy đều bị nước mưa ngấm vào ướt nhẹp mà nàng cũng không tránh né. Uyển Nguyệt nhìn thấy thế thì sốt ruột: "Tiểu thư, trời mưa gió lớn, chúng ta đi về nhé!"

"đi về làm gì." Lâm Vĩ Hi đột nhiên xoay người, nàng nhìn màn mưanhe nhàng cười một tiếng, khuôn mặt trắng như tuyết, bờ môi đỏ búng, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng đến dọa người, trong màn mưa tối tăm mờ mịt, quả thực rung động lòng người.

Uyển Nguyệt nhìn thấy thế thì lo lắng, trái tim đập bang bang trong lồng ngực, nàng ta nghe được Lâm Vĩ Hi dùng giọng điệu bình tĩnh, dường như không có gì xảy ra cả, hỏi: "Giờ gì rồi?"

"Cuối giờ Thân rồi ạ."

(Giờ Thân: từ 15h – 17h)

Lâm Vĩ Hi nghe vậy thì khước môi khẽ cong lên, quay người đi ngay, thậm chí còn chưa hề nói nàng muốn đi chỗ nào. Uyển Nguyệt có chút sợ hãi, nhưng là lại không yên lòng Lâm Vĩ Hi đi một mình, chỉ có thểđi theo sát.

Bên ngoài thư phòng, thủ vệ đang hết sức chăm chú mà nhìn về phía trước, cũng không hề vì ngày mưa mà lơ lửng. Bỗng nhiên ánh máthần ta ngưng lại, hơi kinh ngạc nhìn người đang tới: "Lâm tiểu thư?"

Lâm Vĩ Hi đi nhanh đến đây. Bây giờ mép váy đã ướt hết, mà tóc cũng ướt một chút do bị nước mưa dính vào, có mấy lọn tóc còn dính ở hai bên thái dương, càng nổi bật lên da trắng nõn.

"Yến vương ở bên trong à?"

"Vâng." Thủ vệ nhìn Lâm Vĩ Hi, lộ ra vẻ do dự. Lâm Vĩ Hi nhửu mày: "Takhông thể vào được sao?"

"Dĩ nhiên không phải! Chỉ là, Lâm tiểu thư ngài bị dầm mưa ướt, có cần tìm người tới hầu hạ ngài sửa sang lại một chút không ạ?"

"không cần." Lâm Vĩ Hi thấy thủ vệ không có ý kiến, liền cất bước đivào trong nội viện. Thư phòng của Cố Huy Ngạn được thiết kế thànhmột viện độn độc ở bên trong, bởi vì trời mưa, càng lộ ra vẻ thanh tĩnh.

Cố Minh Đạt nhìn thấy Lâm Vĩ Hi đến cũng kinh ngạc: "Lâm tiểu thư? Làm sao ngài bị ướt thành như vậy? Tiểu thư chờ một lát, thuộc hạ đitìm ma ma tới..."

một âm thanh réo rất từ phòng trong truyền đến, có lẽ là bởi vì mộtlúc lâu không nói chuyện, tiếng nói của hần còn mang theo một chút trầm thấp: "Sao vậy?"

Đôi mắt Lâm Vĩ Hi chẳng biết tại sao lại cay cay. Nàng bước nhanh về phía trước: "Yến vương điện hạ."

Cố Huy Ngạn từ trong thư phòng ra, nhìn thấy Lâm Vĩ Hi, đầu tiên là kinh ngạc, lập tức ánh mắt liền trầm xuống: "Chuyện gì xảy ra? Hôm nay là ai hầu hạ? Sao lại để nàng dính nước mưa thế này?"

Uyển Nguyệt một mực cúi đầu, nghe đến đó lập tức liền muốn quỳ xuống. Lâm Vĩ Hi ngăn Uyển Nguyệt, con mắt đen nhánh, chăm chú lại quặt cường nhìn chăm chăm Yên vương: "Chuyện không liên quan đến nàng ta. Yên vương, ta có việc muốn nói với ngươi."

Cố Huy Ngạn nhìn Lâm Vĩ Hi, ánh mắt của nàng lộ rõ vẻ không đạt mục đích thế không bỏ qua. Cố Huy Ngạn thở dài: "Các ngươi lui ra ngoài."

Cố Minh Đạt không nói hai lời, khép cửa lui ra. Lâm Vĩ Hi đứng tại chỗ, nhìn thấy Cố Huy Ngạn quay người vào trong, nàng lại có chút do dự. Thư phòng của Yên vương có rất nhiều cơ mật, nàng không biết được chính mình có thể hay đi vào hay không. Lâm Vĩ Hi chưa kịp nghĩ kỹ thì nhìn thấy Cố Huy Ngạn từ bên trong đi ra, trong tay còn cầm một dải lụa trắng: "Nước nóng ở bên ngoài, ngươi lau tóc trước đi. Chính ngươi biết rõ về bản thân mình như thế nào, muốn nói gì thì lúc nào nói cũng được. Mà lại đem mình ra hành hạ đến thế này. Nếu sinh bệnh thì người chịu khổ chỉ có mình ngươi thôi."

Lâm Vĩ Hi nhận lấy lụa trắng, nàng nghĩ thầm nàng dù sao cũng là công nương trẻ tuổi có chút tư sắc, trước mặt nam tử bất nhả xoa tóc, như thế thì còn ra thể thống gì. Cố Huy Ngạn thấy nàng đứng im, nhún mày khẽ hỏi: "Làm sao, không muốn?"

"Vải tơ lụa không thấm nước, cho dù ngài muốn ta lau tóc, cũng nên cầm một mảnh vải bông ra."

Cố Huy Ngạn thật sự là bất đắc dĩ cực kỳ: "Tốt, lần sau cho ngươi chuẩn bị."

Cũng chỉ thua thiệt một cái này, tâm tình kích động của Lâm Vĩ Hi dần bình tĩnh trở lại, vừa cẩn thận lo nghĩ, sự lo lắng bất an trong lòng càng yếu ớt: "Yên vương, ta có lời muốn nói với ngươi."

"Lại còn nhớ kỹ." Cố Huy Ngạn không để chuyện này ở trong lòng, hăm ngòi trở lại bàn sách của mình, đỡ tay áo nâng bút, chấm mực vào ngòi bút, tùy ý nói: "nói đi."

"Trước đó ngài đã đáp ứng ta, nếu như ta có nguyện vọng gì, chỉ cần không quá phận, ngài đều sẽ thỏa mãn ta?"

Cố Huy Ngạn một bên viết chữ, một bên trả lời: "Ừm"

Lâm Vĩ Hi chưa phát hiện ra giọng nói của mình đã bình thường trở lại, nàng ngập ngừng: "Điện hạ, có phải ngài vẫn thiếu một người thế tử hay không?"

Ngòi bút trên không run một cái, thư trả lời cho Trương Hiếu Liêm lập tức bị mực lem ra phải hủy.

Cố Huy Ngạn ngẩng đầu, ánh mắt tỉnh mạch nhìn nàng: "Ngươi nói cái gì?"

Tác giả có lời muốn nói: Bị tức giận mà hoàn thành một thành tựu lớn.

(Lâm Vĩ Hi đáng yêu vô cùng a)

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Hờn dỗi

Ed: Lừa Tình

Lời vừa nói ra khỏi miệng Lâm Vĩ Hi liền hối hận, thế nhưng việc đã đến nước này, Lâm Vĩ Hi còn có thể sửa lại được không? Nàng chỉ có thể kiên trì, cố già bộ trấn định: "Vương phi của ngài, cũng chính là mẫu thân của Cố Trình Diệu, họ Thẩm, nàng đã qua đời vào năm Kiến Chiêu thứ bảy, cách đây đã mười năm rồi. Ngài với Cố Trình Diệu không giống nhau, ba năm để tang vợ đã qua rồi, dù cho lấy địa vị của ngài cũng không có người dám yêu cầu, nhưng ngài vẫn làm như vậy. Thẩm vương phi đã qua đời mười năm rồi, thế tử cũng đã thành gia lập nghiệp, mặc dù còn chưa có con, nhưng cũng chỉ một vài năm nữa thôi."

"Ngươi muốn nói cái gì?"

Lâm Vĩ Hi đỏ mặt, giọng nói bỗng yếu ớt: "Vương phi đã qua đời nhiều năm, thế tử đã trưởng thành, không còn phải lo lắng chưa có người thừa kế, cũng không cần lo lắng người mới khát khe với con cái của vợ trước. đã không còn gì phải lo lắng, vậy thì ngài cũng nên cưới một kẻ vương phi mới đi thôi."

Cố Huy Ngạn để bút xuống, cũng không quan tâm thư trả lời thủ phụ bị hủy bỏ, nhìn Lâm Vĩ Hi bằng ánh mắt bình tĩnh, ung dung: "Ngươi nói tiếp đi."

Lâm Vĩ Hi vô thức cúi đầu. thật là đáng sợ! So với phu tử cứng nhắc dạy chữ cho nàng hồi nhỏ còn đáng sợ hơn nhiều. Thế nhưng tên đã bắn ra rồi cũng không quay đầu lại được nữa. Nàng cũng không thể nói với Yên vương: Xin lỗi, ngài đã nghe nhầm, chỉ là nàng đang nói nhầm hay sao?

Lâm Vĩ Hi đỏ mặt tới mức nhỏ ra máu. Cố gắng hít sâu một hơi để lấy dũng khí, nhưng thực tế khi lời nói ra lại lí nhí yếu ớt, nhẹ nhàng nói: "Điện hạ, ngài nhìn, ta thế nào?"

Cố Huy Ngạn vẫn là bộ dáng người lạ chớ gần, vui buồn không phân biệt được. Thế nhưng chính hắn biết rõ, nội tâm mình cũng không phải bình thường như vẻ bề ngoài.

Bàn tay Cố Huy Ngạn nhẹ nhàng để lên trên bàn, đây là thư hồi âm cho Trương thủ phụ, vừa mới bị một giọt mực lem mà phải hủy bỏ. Nhưng dưới bức hồi âm này, vẫn còn một bức thư tình xảo khác.

Là thư của đại trưởng công chúa Thọ Khang viết tới. Trong thư đại trưởng công chúa có nói, bà cực kì hợp ý với Lâm Vĩ Hi. một lão nhân gia quanh năm một mình ở

phủ công chúa luôn cảm thấy vắng vẻ. Vừa khéo Lâm Vĩ Hi cũng nhắc đến chuyện này, nên đại trưởng công chúa Thọ Khang muốn đón Lâm Vĩ Hi vào phủ công chúa ở.

thật ra đây là một đề nghị vẹn cả đôi đường. Dù cho không ai dám bàn chuyện về phủ Yến vương, nhưng Lâm Vĩ Hi vẫn là một cô nương chưa lấy chồng, cũng không có quan hệ gì với phủ Yến vương cả. Mà ở phủ Yến vương cũng không có nữ trưởng bối, năng ở chỗ này cũng không tốt cho thanh danh của mình.

Lời đề nghị hợp tình hợp lý, nhưng Cố Huy Ngạn nhìn chằm chằm bức thư này rất lâu, vậy mà vẫn ngập ngừng không cách nào viết xuống một chữ được. Có lẽ ngày mưa sẽ làm cho người ta bức bối, Cố Huy Ngạn cảm thấy bị xúc phạm, không khỏi có chút bức mình. Khi hân hận ra được cảm xúc này thì chính mình cũng giật mình, làm sao lại như vậy? Sắc mặt Cố Huy Ngạn vẫn bình thản ung dung như thường ngày, nhưng trong lòng đã biến động núi lở. hân không phúc đáp thư của trưởng công chúa Thọ Khang, mà là lấy một trang giấy khác, cầm bút hồi âm cho Trương Hiếu Liễm. Lúc Cố Huy Ngạn viết thư hồi âm luôn không tập trung, suy nghĩ không tự giác nghĩ tới một chuyện khác. Đùng lúc này, Lâm Vĩ Hi đẩy cửa đi vào.

Cố Huy Ngạn nhất thời không phân biệt được. Có lẽ là ngẫu nhiên, hoặc là mấy chuyện cùng trùng hợp với nhau cũng nên.

Những suy nghĩ trong lòng hân này thay đổi chỉ trong chớp mắt. Còn thực tế thì Lâm Vĩ Hi vừa mới tự đề cử bản thân xong, xấu hổ đến đâu cũng không ngẩng lên được.

Cố Huy Ngạn nhìn Lâm Vĩ Hi, nàng cúi thấp đầu nhìn khá nhu thuận, cần cổ thon dài giống thiên nga đang rũ xuống, nàng cúi thấp đến nỗi khiến người ta nghi ngờ có phải chiếc cổ nhỏ nhỏ xinh xinh ấy bị gãy hay không? Cố Huy Ngạn không biết mình đã nhìn bao lâu. Có lẽ là một chén trà? Cũng có lẽ chỉ là cái chớp mắt. Rất nhanh hân tỉnh táo trở lại, thu hồi ánh mắt: "Người sốt rồi, trở về tĩnh dưỡng thật tốt đi. Những lời này ta coi như chưa từng nghe qua. Sau này người cứ an tâm ở lại phủ Yến vương. Nếu cần gì thì nói với Cố Minh Đạt."

"Ta không sốt!" Lúc đầu Lâm Vĩ Hi xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt, thế nhưng khi nghe được lời nói của Cố Huy Ngạn, nàng lại phẫn nộ vô cùng: "Yến vương ngài đây là có ý gì? Ta nói những lời như này với ngài, mà ngài lại đơn giản cảm thấy ta đang phát sốt, thân nhiên như không có việc gì bảo ta đi về nghỉ, sau này vẫn đối xử với ta bằng thái độ không mặn không nhạt như cũ. Trong lòng ngài thì cuối cùng ta là cái gì? một đồ vật không có ý nghĩ không có tình cảm, hay là một sùng vật vậy tay thì tới xua tay thì đi, nuôi chỉ để giải trí lúc cần?"

Ánh mắt Cố Huy Ngạn khẽ nhúc nhích, cuối cùng cũng lộ ra một chút cảm xúc thật trong lòng hân: "Người có biết người đang nói cái gì không?"

"Ta biết!" Lâm Vĩ Hi nghĩ thầm dù sao việc đã đến nước này, dứt khoát không cần để ý nói to: "Ta ngưỡng mộ Yến vương diện hạ oai hùng, muốn gả cho ngài làm kế phi. Phụ thân ta nhờ ngài chăm sóc đề ý đến ta, ngài cũng vẫn muốn tìm cho ta một mối hôn nhân tốt, để cho sau này ta có thể dựa vào phụ quân của mình. Nhưng nếu ngộ nhớ nhìn nhầm người thì làm sao bây giờ? Chẳng may hân ta chỉ vì quyền thế của ngài, vì tham lam đồ cưới của ta thì làm sao bây giờ? Ngài có thể bảo hộ cho ta một lần, nhưng có thể che chở cho ta cả một đời được không? đã như vậy, để cho ta ở lại phủ Yến vương, chẳng phải là sự chăm sóc tốt nhất..."

Trước ánh mắt chăm chú của Cố Huy Ngạn, tiếng nói của Lâm Vĩ Hi càng ngày càng nhỏ lại. thật ra thì nàng cũng biết đây chỉ là những lời ngụy biện mà thôi. Thế nhưng nói không dễ nghe thì cũng chỉ có những lý do như vậy. Từ khi Lâm Vĩ Hi quyết định về kinh thành thì nàng đã mâu thuẫn với chính mình rồi. Ở một mặt thì nàng cảm thấy kiếp trước đã qua. Được trùng sinh lại đã là một ân đức của trời cao, nàng nên bắt đầu một cuộc sống mới khác. Những một mặt khác, nàng nhìn lại những chuyện đã xảy ra ở kiếp trước, thật sự vẫn lă không cam tâm. Nàng đã chết rồi, mà những người gián tiếp gây nên cái chết của mình vẫn sống tốt, sống vui vẻ như cũ, thậm chí càng về sau thì càng sống thành thoi sung sướng hơn. Lâm Vĩ Hi nuốt không trôi con ả ả này. thật sự là không được.

Lâm Vĩ Hi nghĩ như vậy, đôi mắt lại ngân ngấn nước. Cố Huy Ngạn nhìn mà đau đầu thở dài. Nhưng lời đại nghịch bất đạo như vậy, hân còn chưa nói gì, mà ngược lại kẻ đầu têu còn tủi thân muốn khóc. Cố Huy Ngạn chỉ có thể nói: "Ngắm nước mưa dễ bị cảm lạnh, người về trước đi, nghỉ ngơi thật tốt đã."

Lại là lý do thoái thác kiểu này! Những người ở trên cao vì sao luôn thích dùng giọng điệu lập lòe nước đôi để nói chuyện nhĩ. Đây là hân nói đồng ý hay không đồng ý đây?

Lâm Vĩ Hi chu miệng, còn muốn nói điều gì, nhưng ánh mắt thâm thúy của Cố Huy Ngạn quét tới. Dừng khí Lâm Vĩ Hi thật vất vả gộp nhặt lập tức vỡ tan thành từng mảnh. Nàng gục đầu xuống, buồn bã hành lễ vạn phúc với Cố Huy Ngạn, ủ rũ quay người đi.

Động tác cáo lui của Lâm Vĩ Hi mang theo chút tức giận, tuy nhiên cũng sẽ không có ai để ý những thứ này. Lâm Vĩ Hi vừa ra cửa, thì nhìn thấy Cố Trình Diệu đang đứng thu ô ở dưới mái hiên, còn Cố Minh Đạt vẫn đứng thẳng lưng thủ vệ ở cửa ra vào. Cố Trình Diệu thấy Lâm Vĩ Hi sắc mặt không tốt, ngạc nhiên nói: "Tại sao người cũng tới đây?"

một câu Lâm Vĩ Hi cũng không muốn nói, mặt lạnh đi qua Cố Trình Diệu. Lúc này Cố Minh Đạt nghe được loáng thoáng tiếng tranh chấp ở trong phòng, thân vệ như bọn hân rất có chừng mực, cũng sẽ không nghe ngóng chủ tử nói chuyện. Thế nhưng Cố Minh Đạt là thuộc hạ lâu năm nhất bên người Yến vương, trong lòng có bao nhiêu là kinh ngạc, lại có người dám tranh chấp với Yến vương?

Cho nên khi nhìn sắc mặt không tốt lắm của Lâm Vĩ Hi lúc đi ra, Cố Minh Đạt cũng không thấy bất ngờ. Ngược lại là Cố Trình Diệu, thấy Lâm Vĩ Hi đi thẳng trong màn mưa về phía viện của mình thì khẽ nhíu mày lại: "Làm sao nàng ấy lại bị ướt nhiều như vậy?"

Sau khi Lâm Vĩ Hi trở lại Tĩnh Dạm viên, vừa mới vào phòng thì đã thấy đau đầu. Khi trời tối thì bắt đầu có dấu hiệu bị sốt. Trận sốt này tới nhanh đến nỗi trở tay không kịp. Cả người Lâm Vĩ Hi đều đau nhức, trán thì nóng bừng bừng. Cũng không trách được, mấy hôm trước ở trong cung đã bị cảm lạnh rồi. Hôm nay còn dầm mưa một lúc lâu như vậy. Lâm Vĩ Hi bị bệnh kinh động đến rất nhiều người. Bất kể là đang đêm, phủ Yến vương đã chạy đi mời thái y, đèn đuốc cả nửa vương phủ đều sáng suốt đêm, soi rọi khắp Tĩnh Dạm viên. Tận đến giữa trưa ngày thứ hai, cơn sốt của Lâm Vĩ Hi mới lui một chút. Nàng mơ màng mở mắt, thì nhìn thấy một bộ áo bào thêu rồng đang đứng ở bên ngoài màn, quần áo màu đen uy nghiêm nặng nề, phía trên dùng kim tuyến thêu bàn long, đứng yên lặng ở khuê phòng tĩnh xảo ấm áp, càng có vẻ uy nghi trang trọng.

Có thể ở vương phủ mặc trang phục như này, cũng có thể đoán được là ai rồi.

Có lẽ là nghe được động tĩnh ở trong giường, tiếng nói chuyện nhẹ nhàng ở bên ngoài chợt dừng lại. một lát sau, ba bốn tầng rèm lần lượt được vén lên, Cố Huy Ngạn đứng ở tấm bình phong bên ngoài, nhìn Lâm Vĩ Hi đang đắp kín chăn, cả người mệt mỏi vô lực thì ánh mắt bắt đầu đi lại thở dài: "Khá hơn chút nào chưa?"

Bây giờ xương cốt cả người Lâm Vĩ Hi đều đau đến ê ẩm, dường như trận sốt này đem xương cốt của nàng đều thiêu đến gòn xóp. Lâm Vĩ Hi mấp máy môi, cố

gắng nói ra: "Vẫn còn tốt."

Tiếng nói vừa ra khỏi miệng, giọng khàn khàn làm cho Lâm Vĩ Hi giật mình. Cố Huy Ngạn thở dài, sao mà tin tưởng nàng là "Vẫn còn tốt" được. Cố Huy Ngạn ra hiệu Uyển Tinh Uyển Nguyệt đem màn buông xuống: "Bây giờ nàng vẫn còn yếu, không thể nhiễm lạnh được. Cần thận điều dưỡng đi."

Uyển Nguyệt tuân mệnh, cẩn thận từng li từng tí đem màn rèm ở phía trong cùng buông xuống. Ở bên ngoài Cố Huy Ngạn còn rất nhiều chuyện phải làm, bây giờ không thể tiếp tục lại trì hoãn nữa, hẳn vừa mới đi hai bước, thì nghe được tiếng nói của Lâm Vĩ Hi từ phía sau truyền đến, giọng khàn khàn yếu ớt: "Điện hạ, việc hôm qua ta nói cũng không phải là thuận miệng nói bậy đâu."

Cố Huy Ngạn dừng lại, hẳn nghiêng người sang, nhìn thấy một bóng dáng mỏng manh trong màn lụa. Lâm Vĩ Hi từ trên giường chống người lên, dù cho không thấy rõ cái gì, nhưng cũng có thể tưởng tượng được ánh mắt nàng đang sáng rực, kể cả đang bị bệnh đến khó chịu, vẫn khẳng khái muốn nghe một câu trả lời.

Uyển Nguyệt đang thả rèm, lại nhìn thấy tiểu thư đang gắng sức chống người lên để nói chuyện với Yến vương, mà Yến vương cũng không nói là ngừng lại. Uyển Nguyệt không rõ ràng cho lắm, chuyện hôm qua là chuyện gì nhỉ? Mặc dù nàng ta theo hầu Lâm Vĩ Hi đi thư phòng, nhưng cụ thể xảy ra chuyện gì thì cũng không thể biết được.

Uyển Nguyệt đang cầm rèm lụa thêu hoa văn tinh tế trong tay, lúng túng không biết nên làm như thế nào cho phải, chỉ có thể đứng an tĩnh cạnh giường, không quấy rầy Lâm tiểu thư nói chuyện với Yến vương, lặng lẽ đứng ở đó.

Cố Huy Ngạn ho khẽ, nói: "Nếu như là người lo lắng chuyện của Tiền nhị công tử, vậy thì cứ yên tâm, ta đã xử lý tốt chuyện này rồi."

Chuyện mới phát sinh trong chiều hôm qua, mà bây giờ Cố Huy Ngạn đã giải quyết xong rồi. Lâm Vĩ Hi nhất thời kích động, không nhịn được nghiêng đầu ho khan không dứt, thật vất vả mới dừng lại được, nàng khàn khàn tiếng, nói: "không phải bởi vì hần."

Nàng biết bây giờ mình vừa ngốc lại xúc động, nhưng nàng đã suy nghĩ cẩn thận rồi.

Ánh mắt Cố Huy Ngạn chợt trầm xuống, nhiệt độ trong phòng cũng đang dần dần đông cứng: "Người có biết chính mình đang nói cái gì không?"

"Ta biết." Lâm Vĩ Hi cố gắng nhìn thẳng vào Cố Huy Ngạn, hết sức nói.

Cố Huy Ngạn cách một lớp màn lụa, một giây này hẳn vô cùng xác định, nàng không biết. Chỉ là nàng đang tức giận.

Cùng ai hờn dỗi, liếc qua là thấy ngay.

Cố Huy Ngạn chỉ đứng lại một lát, rồi lại tiếp tục vén rèm đi ra ngoài, bỏ lại một câu không nóng không lạnh: "Người an tâm dưỡng bệnh cho tốt đi."

Cố Huy Ngạn vừa mới đi ra khỏi phòng, quả nhiên nghe được tiếng cáu giận ở bên trong. Cố Huy Ngạn trong lòng thầm nghĩ: Tốt! Vẫn còn sức để giận dỗi, lại còn học theo người khác ném đồ đạc để xả giận nữa.

Cố Minh Đạt chờ ở trong viện, nhìn thấy Cố Huy Ngạn ra, lập tức đứng ở sau lưng Cố Huy Ngạn, hơi cúi đầu: "Vương gia."

Cố Huy Ngạn mang người đi trên hành lang cần ngọc thiếp vàng. Tất cả nô bộc trong phủ thấy hần thì đều cúi đầu chờ hần đi qua, đôi mắt cũng không dám ngược lên nhìn dù chỉ một chút. Lúc Cố Huy Ngạn đi xuyên qua chỗ sân, đột nhiên dừng lại. Bên ngoài viện Như ý, cây tử đằng từ trên mái hiên rủ xuống đang khẽ đung đưa.

Cố Minh Đạt thấy Cố Huy Ngạn dừng lại, hần ta nhìn về phía trước một chút, tiến lên một bước thấp giọng nói: "Vương gia, có lẽ là gió nổi lên."

Thợ hoa tượng thấy Cố Huy Ngạn dừng lại thì dọa sợ đến nỗi phải quỳ xuống, vương gia không hài lòng cây tử đằng này? Chê nó quá rậm rạp rồi?

May mắn Cố Huy Ngạn chỉ dừng lại nhìn một chút, không nói một lời, lại tiếp tục đi về phía trước, suốt dọc đường đi đều yên lặng.

Sau khi Cố Huy Ngạn trở lại thư phòng, bình tĩnh xử lý những công vụ quan trọng để dành từ hôm qua, lại gọi phụ tá tới dặn dò vài câu, rồi gọi Cố Minh Đạt chuẩn bị ngựa, tới thăm hỏi phủ đại trưởng công chúa Thọ Khang.

Yến vương đột nhiên tới chơi, toàn bộ phủ công chúa đều kinh động. Phải biết rằng, cấp bậc như Cố Huy Ngạn, bất kể đi tới đâu, ít nhất sẽ thông báo trước ba ngày. Đại trưởng công chúa Thọ Khang ngồi ngay ngắn tại chính đường, hơi có chút nghi hoặc hỏi Cố Huy Ngạn: "Hôm nay người nghĩ như thế nào mà lại đến đây? Lại không nhắc trước mà đến bất ngờ thế này, làm ta cũng chưa cẩn thận chuẩn bị cái gì cả."

"Con không dám làm phiền cô cô." Cố Huy Ngạn mỉm cười gật đầu, không nhanh không chậm nói: "Hôm nay con tùy tiện đến thăm, là có một chuyện xin nhờ cô cô."

"A?" Đại trưởng công chúa Thọ Khang nổi hứng tò mò, còn có chuyện gì mà Cố Huy Ngạn cần nhờ người khác? Bà cười nói: "Người lại khiêm tốn rồi. trên đời này còn có chuyện gì mà Yến vương người không thể ra mặt đây?"

Cố Huy Ngạn cười cười, lần này thật đúng là không phải như vậy. hần nói: "Con muốn nhờ cô cô, ra mặt làm mai mối cho con và Lâm Vĩ Hi"

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Làm mai

Ed: LiraTinh

Đáng vẻ tươi cười của trưởng công chúa Thọ Khang chợt cứng đờ. Bà nháy mắt mấy cái, cho là mình nghe nhầm.

Cố Huy Ngạn vẫn duy trì bộ dáng ung dung, bình tĩnh nhìn chăm chú lên Thọ Khang đại trưởng công chúa.

Thấy vẻ mặt Cố Huy Ngạn không giống như đang nói đùa, trưởng công chúa Thọ Khang chậm rãi chép miệng, lúc này mới phản ứng Yến vương đang nói cái gì.

Đại trưởng công chúa Thọ Khang kinh ngạc sắc mặt một cái, thị nữ tiến lên định vỗ lưng bà, thì bị trưởng công chúa đẩy ra: "Người nói cái gì? Người... Lời ấy là thật chứ?"

"Vâng!"

Trưởng công chúa Thọ Khang nhìn đáng vẻ bình tĩnh thong dong, dường như đang nói chuyện ăn cơm uống nước hàng ngày của Cố Huy Ngạn, trong lòng bà đang nổi lên sóng to gió lớn, đến nỗi không còn duy trì đáng vẻ điềm đạm của trưởng bối nữa. Nếu như bà không nhầm, thì mới một tháng trước Cố Huy Ngạn còn nhờ bà tìm cho Lâm Vĩ Hi một nhà chồng trong sạch đấy. Trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì, vậy mà tình huống lại xoay ngược thế này?

Đại trưởng công chúa Thọ Khang tranh thủ uống một ngụm trà, chờ tâm tình bình tĩnh một chút, lại nghĩ tới chuyện này, thật sự là bà vui mừng vô cùng. Sao lại có chuyện tốt như vậy. Trưởng công chúa Thọ Khang đương nhiên muốn ở kinh thành tìm một nhà chồng trong sạch cho Lâm Vĩ Hi. Mấy ngày này bà cũng âm thầm tìm hiểu con trai của vài nhà sạch sẽ. Nhưng nhà quyền quý nào có thể so được với Yến vương?

Mà dù cho trưởng công chúa Thọ Khang có chọn được, Lâm Vĩ Hi đến nhà khác không thiếu được việc phải hầu hạ mẹ chồng, rồi quan hệ tốt với tiểu cô. Kể cả trưởng công chúa Thọ Khang tìm được một gia đình nề nếp, đơn giản, nhưng suy cho cùng thì, nàng dâu với nữ nhi vẫn là khác biệt. Nàng dâu rồi cũng thành mẹ chồng, Lâm Vĩ Hi vẫn phải cẩn thận hầu hạ. Nhưng nếu như ở phủ Yến vương thì những phiền toái này đều không tồn tại. Phụ mẫu Cố Huy Ngạn đã qua đời nhiều năm, vương phủ cũng chỉ có ba chủ tử. Ngoại trừ Yến vương, hai người còn lại đều là tiểu bối con trai con dâu. Nếu như Lâm Vĩ Hi gả cho Yến vương, vừa vào cửa đã là trưởng bối của thế tử với thế tử phi. Cả nhà trên dưới, ai dám bày ra sắc mặt cho Lâm Vĩ Hi?

Đại trưởng công chúa Thọ Khang càng nghĩ càng cảm thấy đây là chuyện tốt. Thủ đoạn của Yến vương không ai không biết, quyền thế ngập trời, không phải loại người sẽ bị chút mách khỏe ở hậu trạch lừa bịp. Sau này chỉ cần Lâm Vĩ Hi không làm cho Yến vương tức giận, chắc chắn nàng sẽ không phải chịu thiệt thòi nơi hậu trạch. Thế tử cũng đã trưởng thành, cũng đã hiểu rõ nặng nhẹ. Lâm Vĩ Hi cứ yên ổn làm mẹ kế thôi, ngược lại lại có thêm một người con dâu hiếu thuận.

Đại trưởng công chúa Thọ Khang nghĩ tới đây mà muốn cười thành tiếng. Cao Nhiên trăm phương ngàn kế đoạt hôn sự của Cao Hi, không phải là vì quyền thế của phủ Yến vương sao? Nàng ta nghĩ làm đương gia chủ mẫu duy nhất ở vương phủ sao? Nhưng đừng quên chủ nhân chân chính ở phủ Yến vương là Yến vương chứ không phải Cố Trình Diệu. Lúc chưa có Yến vương phi, thế tử phi Cao Nhiên thay quyền chấp chưởng việc bếp núc cũng không sao. một khi nữ chủ nhân chân chính vào cửa, Cao Nhiên tính là cái gì?

Trong lòng trưởng công chúa Thọ Khang hết sức vui mừng. Bà cũng yên tâm với việc chung thân của Lâm Vĩ Hi. Lúc này mới có thời gian nghĩ tới dụng ý của Yến vương. Bất quá là thiên tính của nữ nhân mà. Trưởng công chúa Thọ Khang là công chúa cao quý cũng không thể ngoại lệ. Bà hắng giọng thăm dò hỏi: "Yến vương, không phải ta là trưởng bối già mà không đứng đắn. Chỉ là thời gian trước còn rất tốt, bỗng nhiên hôm nay người nói đến chuyện này, có phải có nguyên nhân gì không?"

Đánh chết trưởng công chúa Thọ Khang cũng không nghĩ ra được cái chủ ý này lại là Lâm Vĩ Hi chủ động nhắc tới. Bây giờ bà vẫn còn tưởng là do Yến vương vẫn chăm sóc cho Lâm Vĩ Hi suốt thời gian qua. Bây giờ mắt thấy Lâm Vĩ Hi muốn lấy chồng, có chút không ổn... Hay là trong phủ Yến vương xảy ra chuyện gì mà người ngoài không biết, nên mới thúc giục bà...

Cố Huy Ngạn nhìn thấy ánh mắt hưng phấn kích động của trưởng công chúa Thọ Khang, làm sao mà không đoán được trong lòng cô mẫu đang suy nghĩ gì. Lúc hẳn trở lại thư phòng đã suy nghĩ rõ ràng rồi. Sau đó chuẩn bị ngựa, xuất phủ, đến đây thăm hỏi trưởng công chúa Thọ Khang, hẳn vô cùng hiểu rõ chính mình đang làm cái gì, cũng sắp xếp thỏa đáng cho tương lai sau này. Bây giờ bị trưởng công chúa Thọ Khang hỏi tới, Cố Huy Ngạn cũng thấy băn khoăn, hẳn làm như vậy, là vì cái gì đây?

Cố Huy Ngạn nhớ lại lúc Lâm Vĩ Hi gắng sức nói ra những lời này. Dưa theo tính cách của nàng, những lời này một khi nói ra về sau sẽ không có đường lùi. Hoặc là thành, hoặc là nàng rời khỏi phủ Yến vương, suốt đời không còn gặp lại nhau. Cố Huy Ngạn thừa nhận, hẳn khá có thiện cảm với cô nương hoạt bát này. Nhìn nàng âm ỉ, dường như cái đám nước đọng ngàn năm là hẳn cũng trẻ lại không ít. Nếu để cho Lâm Vĩ Hi rời khỏi vương phủ, vĩnh viễn không còn gặp nhau, không hiểu sao trong lòng Cố Huy Ngạn thấy bức bối. Nếu đã như vậy, vậy thì chỉ còn lại một con đường khác có thể chọn.

Hoặc như thế này hoặc như thế kia, logic rất đơn giản. Từ năm mười lăm tuổi Cố Huy Ngạn đã ra chiến trường, nửa đời trên lưng ngựa, cái am hiểu nhất chính là ra quyết định. Dứt khoát làm luôn một việc gì cũng là một loại quyết định. Chuyện liên quan đến Lâm Vĩ Hi còn đơn giản hơn nhiều so với sự thay đổi trong nháy mắt trên chiến trường. Lợi và hại trong đó quá rõ ràng. Cũng không phải loại trường hợp khó vịn cả đôi đường như bỏ qua một đội quân hay để bị diệt toàn quân mà phải đắn đo suy nghĩ cân nhắc. Cố Huy Ngạn thuộc trường phái hành động, chỉ mất một chút thời gian đã quyết định mình cần phải làm gì.

Nhưng Cố Huy Ngạn cũng không quen trò chuyện thân thiết với người khác, cho nên nghe xong hẳn chỉ cười cười, nói: "cô cô hãy yên tâm. Trong chuyện này cũng không có gì hiểu nhầm cần phải giấu. Chết tử vẫn biết chính mình đang làm gì." Sau khi nói xong, Cố Huy Ngạn lại bổ sung thêm một câu: "Nàng cũng biết."

Hi vọng nàng biết đi.

Trưởng công chúa Thọ Khang làm ra vẻ yên tâm đã hiểu. Nhưng trong lòng bà lại biết sẽ không nghe ngóng được cái gì rồi. Yến vương nhìn thì có vẻ nhiệt tình nói chuyện, nhưng thật ra điểm dừng của hẳn vô cùng nghiêm ngặt. Bà mà hỏi tiếp thì lại thành đi quá giới hạn rồi. Trưởng công chúa Thọ Khang cứ thế chuyển chủ đề, không hỏi tới nữa.

Trưởng công chúa Thọ Khang hôm nay hết sức hưng phấn. Ngoại tôn nữ duy nhất của bà nàng đã qua đời, tuy bà không nói ra nhưng trong lòng vô cùng tiếc nuối

nhớ thương. Bây giờ lại có Lâm Vĩ Hi, trưởng công chúa Thọ Khang vô cùng hăm hở muốn cho Lâm Vĩ một hôn lễ thập toàn thập mỹ, để cho nàng không bạc mệnh giống như Cao Hi. Sau khi Cố Huy Ngạn đem chuyện này giao phó cho trưởng công chúa Thọ Khang thì không hỏi tới nữa. Về phần các loại nghi thức như lục lễ, cầu hôn... trưởng công chúa Thọ Khang nói cái gì thì chính là cái đó. Cố Huy Ngạn cũng không để ý, về phần có nên phô trương không thì lại càng không cần suy nghĩ.

Cố Huy Ngạn thấy đã bàn chuyện xong rồi, liền đứng dậy cáo từ. Trưởng công chúa Thọ Khang cười đưa Cố Huy Ngạn ra chính đường. Sau đó bà vẫn là vẻ mặt hưng phấn sai nữ quan mở kho phòng, bà tự mình chọn cho Lâm Vĩ Hi đồ cưới. không khí vui vẻ tràn ngập khắp phủ trưởng công chúa Thọ Khang, trái ngược hoàn toàn với vẻ yên tĩnh trang nghiêm ở phủ Yến vương. Một ngày trước đó trời vẫn còn mưa. Hôm nay trong không khí còn mang theo mùi ẩm ướt, cây cối trong sân bị nước mưa dội đến giờ vẫn còn chưa khô hẳn, gió thổi qua ông tay áo, mang theo một chút lạnh lẽo.

Vào buổi trưa Lâm Vĩ Hi có tỉnh lại một lát, rồi lại nặng nề ngủ thiếp đi. Hơi thở của nàng nóng rực, có vẻ như ngủ không được an ổn, hàng mày vẫn còn nhũn nhặn lại. Người đến người đi ở Tĩnh Dạm viên đều mang vẻ mặt nặng nề, bất kể thật tình hay vờ vĩnh, ít ra nhìn lại thì mọi người đều lo lắng cho Lâm Vĩ Hi vô cùng. Uyển Tĩnh cùng Uyển Nguyệt túc trực bên giường của Lâm Vĩ Hi, không ngừng thay khăn lạnh trên trán của nàng, cứ như vậy cho đến chạng vạng tối, cơn sốt của Lâm Vĩ Hi mới hết hẳn.

Sau khi Lâm Vĩ Hi tỉnh lại, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy trời đã tối rồi. Nàng cúi đầu ho khan một cái, không cần uống nước, mà vội hỏi: "Yến vương điện hạ có tới đây không?"

"Ngài chưa từng đến ạ."

Lâm Vĩ Hi nhẹ nhàng "A" một tiếng, tâm tình trong lòng dần dần chìm xuống. Nàng vẫn biết rõ mà. Yến vương cũng không ngờ, làm sao lại tùy ý để mặc nàng tính toán.

Uyển Nguyệt nhìn thấy sắc mặt Lâm Vĩ Hi không tốt, trong lòng bỗng nổi lên một dự cảm xấu. Nàng ta thấp giọng, nói thêm: "Vương gia mới từ phủ của trưởng công chúa Thọ Khang trở về, còn chưa đến nội viện. Nếu tiểu thư có chuyện muốn nói, để nô tỳ đi mời vương gia nhé?"

Lâm Vĩ Hi còn chưa kịp nói gì thì nghe thấy tiếng bước chân từ phía ngoài truyền đến. Lâm Vĩ Hi nhìn người tới, vội vàng muốn ngồi xuống: "Cố thống lĩnh..."

Cố Minh Đạt vừa bước vào Tĩnh Dạm viên đã được hạ nhân nghênh đón. Ở phủ Yến vương không ai không biết Cố Minh Đạt. Mấy đời nhà hán ta đều hầu hạ ở phủ Yến vương. Lúc Yến vương còn trẻ đã theo hầu rồi. Thậm chí sau này còn được ban cho họ "Cố" của hoàng tộc, có thể thấy được địa vị của Cố Minh Đạt như thế nào. Thế nhưng thủ hạ thân tín trên tất cả mọi người chỉ dưới chủ nhân, có thể quân tất cả từ tiền sảnh cho đến hậu viện như hán ta lại cực kỳ thủ lễ với Lâm Vĩ Hi. Sau khi Cố Minh Đạt vào phòng thì dừng lại ở bên ngoài bình phong, cũng không nhìn vào bên trong mà khẽ cup mắt xuống, hỏi thăm: "Lâm tiểu thư, bệnh của ngài đã đỡ rồi đúng không?"

Lâm Vĩ Hi để cho Uyển Tĩnh vịn ngồi xuống, nàng cách màn cùng bình phong, cũng có lễ trả lời: "Đa tạ Cố thống lĩnh quan tâm, đã tốt hơn nhiều rồi." Lâm Vĩ Hi vẫn nhìn không được, hỏi lại một câu: "Là Yến vương điện hạ để ngài tới hỏi thăm sao?"

Cố Minh Đạt không trả lời, mà là dừng lại một chút, ngược lại nói ra: "Bệnh của Lâm tiểu thư đã tốt lên rồi. Mấy ngày này Lâm tiểu thư hãy an tâm dưỡng bệnh, chờ thêm mấy ngày nữa trời khô ráo ấm áp, đại trưởng công chúa Thọ Khang muốn đón ngài qua phủ ở một thời gian."

Cố Minh Đạt không trả lời có phải hay không, nếu không phải biết không có khả năng. Lâm Vĩ Hi coi đây là Cố Minh Đạt đang cố ý né tránh. Thế nhưng loại tội tởm làm về vang cho chủ tử như Cố Minh Đạt mà nói, nào sẽ dám tránh né đâu? Lập lờ ứng đối bên trên một câu chẳng phải là ven cạ đôi bên hay sao? Thái độ của Cố Minh Đạt rất kỳ quái. Tuy nhiên cũng không đợi Lâm Vĩ Hi nghĩ rõ ràng, liền nghe được Cố Minh Đạt nói đến việc này làm Lâm Vĩ Hi giật mình. Lâm Vĩ Hi không nghĩ tiếp nữa, nàng chưa phát hiện ra mình đang nghi hoặc nhủ mảy mai: "Vì sao?"

Vì sao mà tỏ mẫu lại muốn đón nàng qua đó ở vào lúc này đây?

"Vì sao ạ?" Cố Trình Diệu cũng nghi hoặc không hiểu nhìn Cố Huy Ngạn: "Bây giờ nàng ấy còn bị bệnh liệt giường. Phủ Yến vương cũng không phải không nuôi thêm được một người. Phụ thân sao phải để nàng rời khỏi vương phủ làm gì?"

Cố Huy Ngạn ngồi bình thản trên ghế bành, không nhanh không chậm cầm tách trà: "Trước kia nàng muốn ở đây bao lâu cũng không có vấn đề gì. Nhưng bây giờ tiếp tục ở lại phủ Yến vương thì có chút không thích hợp."

Cố Trình Diệu không hiểu lắm. hán ta không chút suy nghĩ mà hỏi lên: "Vì sao lại không thích hợp ạ?"

Cố Huy Ngạn bỏ tách trà sứ xanh xuống, động tác của hán ta vẫn ung dung nhàn nhã, sắc mặt vẫn bình tĩnh giống như rất nhiều lần đại chiến trước đó, nắm chắc thắng lợi trong tay, sừng sững uy nghiêm. Nhưng nếu như người đứng đây là Cố Minh Đạt, thì có thể dễ dàng phát hiện động tác của Cố Huy Ngạn chậm lại, tốc độ nói chuyện cũng chậm hơn so với bình thường. Điều đó quả là không hề tầm thường.

Cố Huy Ngạn để lại tách trà lên bàn, suy nghĩ của hán ta đã điều chỉnh tốt, giống như là vô ý, thuận miệng nói: "Mấy ngày nữa nàng ấy sẽ gả vào phủ Yến vương. Nếu như tiếp tục ở lại đây thì sẽ không tốt cho thanh danh của nàng ấy."

một tiếng sấm sét giữa trời quang. Hạ nhân phục vụ trong thư phòng đều kinh ngạc trừng to mắt, lập tức sau đó cắn chặt răng cúi đầu. Cố Trình Diệu ngăn người, một lúc sau mới nghe rõ Cố Huy Ngạn đang nói cái gì: "Phụ thân, người nói Lâm Vĩ Hi muốn gả vào vương phủ? Con cũng không có huynh đệ, cái này..." nói đến đây hán ta hoàn toàn tĩnh lặng, dùng vẻ mặt không thể tin nhìn Cố Huy Ngạn: "Phụ thân, hán ta là..."

"Đúng vậy! Vài ngày nữa ta sẽ cưới nàng làm vương phi."

Người được kinh thành tán thưởng có phong thái quân tử, ôn nhuận như ngọc Cố Trình Diệu đến vẻ mặt cũng sợ hãi, hán ta ngạc nhiên bất chấp hình tượng, miệng mở rộng nhìn về phía Cố Huy Ngạn. một lát sau, sắc mặt hán ta chợt trầm xuống, quả quyết nói: "Phụ thân, không được."

Nghe được lời phản đối của Cố Trình Diệu, Cố Huy Ngạn chỉ nhàn nhạt liếc qua một chút, rõ ràng là không để vào mắt. Cố Minh Đạt từ bên ngoài bước vào, nghe đến đó, nói ra: "Thế tử, người vượt qua."

Cố Trình Diệu cũng cảm thấy lời mình vừa nói thật sự là buồn cười. hấn ta phận con cái, nào có tư cách quản chuyện của trường bối đây? Thế nhưng việc này làm sao có thể được?

Cố Trình Diệu tâm loạn như ma. Đường như hấn ta không suy nghĩ gì đã phản đối, chỉ đơn giản là thốt ra. Sau khi nói hết lời, hấn ta mới cẩn thận suy nghĩ, vì cái gì mà không được đây?

Bởi vì mẫu thân Thẩm thị đã từng nói phụ thân cùng bà vừa thấy đã yêu, tình cảm gắn bó keo sơn vô cùng. Cố Trình Diệu vì giữ gìn tình yêu của phụ mẫu, cho nên không muốn phụ thân tục cưới? Hay là nói người phụ thân muốn cưới là Lâm Vĩ Hi, so với Cố Trình Diệu còn nhỏ hơn mấy tuổi. hấn ta cảm thấy vô lý, cho nên mới phản đối? Hay lại bởi vì người kia là Lâm Vĩ Hi, một người mang đến cho hấn ta cảm giác quen thuộc khó hiểu?

sự hoang mang mờ mịt xuất hiện một lát trong lòng Cố Trình Diệu, sau đó thì bị giọng nói và khuôn mặt từ ái của Thẩm thị trong đầu đè ép xuống. Cố Huy Ngạn nhiều năm chinh chiến xa nhà, thời gian ở vương phủ cũng không dài. Cả tuổi thơ của Cố Trình Diệu là ở bên người mẫu thân Thẩm thị mà lớn lên. Ngày trước lúc còn ở tại đất phong của Yến vương, lúc đó lão Yến vương phi vẫn còn sống, lão vương phi không lạnh không nóng đối với Thẩm thị. Thẩm thị suốt ngày kẻ lẻ khóc lóc bên tai Cố Trình Diệu là mẹ chồng trách móc nặng nề. Cứ như thế, Cố Trình Diệu cũng không gần gũi thân cận với tổ mẫu được, phần lớn chỉ ở bên người mẫu thân Thẩm thị.

Khi đó Cố Trình Diệu vẫn còn nhỏ. Ngày ngày Thẩm thị cứ nhắc mãi với Cố Trình Diệu về tình yêu của bà ta với Yến vương. Yến vương ở trong loạn quân cứu được Thẩm thị, anh hùng cứu mỹ nhân, còn mỹ nhân thì nhất kiến chung tình. Vì thế mà Thẩm thị không ngại xa xôi ngàn dặm đuổi theo. Mãi sau này hai người kết thành vợ chồng, phu thê ân ái, thành một giai thoại cho khắp ngõ ngách chốn kinh thành. thật ra thì Cố Trình Diệu đối với tình yêu của cha mẹ mình, những chuyện giai nhân tài tử cũng không có hứng thú mấy. Nhưng mà ai bảo nhân vật chính trong đó là mẫu thân của hấn ta đây? Suốt cả quãng thời thơ ấu, mưa dầm thấm lâu làm Cố Trình Diệu bị ảnh hưởng sâu sắc. Cho nên dưới tình huống không ý thức được, hấn ta mặc định cuộc hôn nhân của cha mẹ mình chính là một thần thoại hoàn hảo về tình yêu, mặc cho Cố Huy Ngạn quanh năm suốt tháng đóng ở doanh trại không về nhà, mặc cho tổ mẫu lão Yến vương phi vô cùng lạnh nhạt với Thẩm thị.

Về sau Thẩm thị bị bệnh mà qua đời, Yến vương vẫn nhiều năm không tục cưới. Tất cả mọi thứ vẫn đẹp đẽ, trọn vẹn. Đột nhiên thần thoại về tình yêu này bỗng vỡ vụn, nháy ra một người thứ ba. Làm sao Cố Trình Diệu có thể cho phép.

Cố Trình Diệu nghiêm mặt, giọng nói cứng rắn: "Phụ thân, ngài làm như vậy, chẳng lẽ không thẹn với mẫu thân sao? Mấy năm trước phụ thân bề bộn nhiều việc chinh chiến, là một thân một mình mẫu thân quán xuyến việc nhà, hiếu kính tổ mẫu, còn nuôi con lớn khôn. Người tục cưới tần vương phi, đã khi nào từng nghĩ tới mẫu thân dưới cừu tuyến không?"

Trong lòng Cố Minh Đạt nghĩ ngợi một câu, người cũng biết Thẩm vương phi đã ở dưới cừu tuyến. Nhưng thực tế thì Cố Minh Đạt chỉ tiến lên một bước, lạnh như băng nói: "Thế tử, người đi quá giới hạn rồi!"

Cố Trình Diệu nhìn về phía Cố Minh Đạt, Cố Minh Đạt không tránh không né, vẫn dùng vẻ mặt thường thường giải quyết việc chung như cũ, không tức giận chút nào khi thấy ánh mắt của hấn ta. Cố Trình Diệu cuối cùng vẫn chùn bước, cứng rắn nói: "Nhi thần thất lễ", liền xoay người đi cực nhanh.

"Vương gia..."

"không có việc gì." Cố Huy Ngạn cũng không để ý tới tranh chấp vừa rồi, hấn đứng lên đi về phía thư phòng, mỗi ngày tấu chương trong triều chồng chất như núi, thật ra thì hấn cũng không có nhiều thời gian nhàn rỗi đâu: "Suy nghĩ vẫn còn trẻ con, kệ hấn ta thôi."

Cao Nhiên đang ngồi ở trong nhà, nhìn thấy Cố Trình Diệu nổi giận đùng đùng đi về, nàng ta vội vàng đứng lên nghênh đón: "Thế tử."

Nàng ta nhìn thấy sắc mặt không vui của Cố Trình Diệu, bày ra nụ cười yếu ớt tự cho là đẹp, giọng nói ôn nhu như nước: "Thế tử, chàng sao vậy?"

Cố Trình Diệu hít sâu một hơi, nói: "không có gì. Tranh chấp một chút với phụ thân thôi."

Cao Nhiên nghe thấy vậy thì giạt mình: "Sao lại tranh chấp, bởi vì cái gì vậy?" Cố Trình Diệu tranh chấp cùng Yến vương, đây cũng không phải là điều tốt đâu.

"Phụ thân muốn lập Lâm Vĩ Hi làm vương phi, ta nói một đôi lời, sau đó thì xảy ra chút tranh cãi."

thật sự Cao Nhiên đã không thể nghe thấy nửa câu nói sau của Cố Trình Diệu nữa. Toàn bộ tâm trí của nàng ta đều tập trung câu nói đầu tiên. Nàng ta đứng sững người tại chỗ, đầu óc ong ong, một lát sau, mới có thể nói chuyện bình thường: "Chàng nói cái gì?"

Tác giả có lời muốn nói:

Để Cố Trình Diệu lộ ra một chút chuyện xưa. Chỉ có thể nói đến đây, còn lại sau sẽ công bố một chút.

Cho nên mới nói đối với tình yêu, Cố Trình Diệu vừa thấy đã yêu a, phá lệ chấp nhất với việc báo ân, là có nguyên nhân từ tuổi thơ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chính phi

Cố Trình Diệu vừa mới nói cái gì, Yến vương muốn cưới Lâm Vĩ Hi làm phi?

Cao Nhiên trong đầu ong lên một tiếng, rất lâu vẫn chưa tỉnh hồn lại. Bây giờ Cố Trình Diệu cũng đang buồn bực nên không chú ý tới sự khác thường của Cao Nhiên.

Giả vờ "bụp" phát ra tiếng bị đổ, Cao Nhiên mới giật mình bừng tỉnh, đột nhiên nàng ta ý thức được ý nghĩa đằng sau chuyện này. Hôm qua nàng ta mới vừa nhận lời về hôn sự của Lâm Vĩ Hi với Tiền nhị công tử. Mặc dù mới chỉ là hứa hẹn bằng miệng, nhưng Cao Nhiên đã hùng hồn chắc chắn đáp ứng Tiền thái thái, cũng không cảm thấy chuyện này sẽ có vấn đề gì. Tuy nói chuyện cưới xin là lệnh của mẹ cha, thế nhưng trên đời này thánh chỉ tứ hôn nhiều vô cùng, cũng không phải tất cả những người này đều là hoàng thân quốc thích. Chỉ cần quyền lực đủ lớn là có thể vượt qua mọi quy tắc.

Cho nên Tiền thái thái nhắc đến hôn sự của Lâm Vĩ Hi, lại gài đúng chỗ ngứa của Cao Nhiên, nàng ta đáp ứng chắc chắn ngay mà không suy nghĩ một chút nào cả. Cả Tiền gia lẫn Cao Nhiên đều vui vẻ. Còn người trong cuộc nghĩ gì, cần gì phải quan tâm?

Đương nhiên Cao Nhiên biết là Lâm Vĩ Hi sẽ không vui vẻ. Thậm chí nàng ta cũng đoán được Lâm Vĩ Hi chắc chắn sẽ tới trước mặt Yến vương cáo trạng. Nhưng thạch sùng muốn sống phải bỏ đuôi, còn người muốn sống thì chấp nhận cắt tay. So với sự bất mãn nhất thời của Yến vương, thì Lâm Vĩ Hi tiếp tục ở lại phủ Yến vương còn nguy hại lớn hơn. Cao Nhiên sáng khoái bỏ qua cái lợi trước mắt để đổi lấy sự an tâm lâu dài ngày sau.

Nhưng đánh chết Cao Nhiên cũng không nghĩ tới, Lâm Vĩ Hi đi tìm Yến vương để cáo trạng, vậy mà cáo ra một kết quả như vậy.

Lâm Vĩ Hi lại muốn gả vào phủ Yến vương? Càng không thể tưởng tượng nổi chính là, người trong cuộc vậy mà không phải Cố Trình Diệu, mà lại là Yến vương?

Cao Nhiên kinh ngạc đến mức không nói thành lời. Nếu như chỉ là kinh ngạc còn đỡ, phiền phức chính là, trên danh nghĩa bồi phận của Lâm Vĩ Hi sẽ cao hơn nàng ta một bậc. Nếu như Lâm Vĩ Hi nhớ mối thù mai mối, sau này có ý định gây chuyện, Cao Nhiên phiền phức to rồi.

Hiện nay chuyện nhận lời với Tiền thái thái đã không còn quan trọng. Cái làm Cao Nhiên quan tâm hơn chính là việc của Yến vương. Cao Nhiên quá mức vội vàng, vậy mà không chú ý tới tiếng nói của mình không phải kiểu ôn nhu như nước ngày xưa, nàng ta gần như vội vã không nhận nói: "Vì sao phụ thân muốn nạp Lâm Vĩ Hi làm phi? Là chính phi hay là tiểu thiếp?"

Dù cho trong lòng Cố Trình Diệu đang rối rắm suy nghĩ, nghe đến đó cũng không nhận được nhìn về phía Cao Nhiên một chút. Cao Nhiên ngày xưa hiểu rõ đại cục, dịu dàng thủy mị, sao có thể nói ra những lời thô tục không tôn trọng chút nào như vậy. Có khác gì mụ đàn bà chanh chua dùng giọng nói the thé của mình không? Cố Trình Diệu không biết vì sao Cao Nhiên lại có loại suy nghĩ này. Cái này có khác gì sỉ nhục Lâm Vĩ Hi, càng là sỉ nhục Yến vương.

Trong lòng Cố Trình Diệu không vui, nhưng vẫn không tỏ thái độ, chỉ ôn tồn trả lời vấn đề của thế tử mình: "Tất nhiên là chính phi. Là Yến vương phi."

Tia may mắn cuối cùng của Cao Nhiên cũng vỡ tan. Trong nội tâm nàng ta tức giận tới mức muốn ọe ra. rõ ràng đều đã giải quyết tốt, vì cái gì Lâm Vĩ Hi lại làm ra nhiều rắc rối như vậy? thật sự là một tiểu quỷ chuyên gây rối mà!

Cao Nhiên nhú chặt đôi lông mày trầm tư. một lát sau, nàng ta mới ý thức được Cố Trình Diệu đang nhìn mình. Cao Nhiên chợt tỉnh táo, sắc mặt vội vàng dịu lại, nở một nụ cười: "Thế tử, do thiếp vừa mới nghe được chuyện này nên mới giật mình. Đúng rồi, chàng cùng vương gia đang nói chuyện gì, mà lại nói đến chuyện này?"

Nửa câu đầu của Cao Nhiên là đang giải thích vì sao sắc mặt của mình lại ảm đạm, sau khi lấp liếm một chút, lập tức nàng ta chuyển sang chủ đề khác.

nói đến cái này, Cố Trình Diệu cũng không vui vẻ lắm, không tiếp tục truy xét vì sao Cao Nhiên lại thất lễ: "Phụ thân nói muốn đưa Lâm Vĩ Hi sang ở phủ của trưởng công chúa Thọ Khang. Nhất thời ta không hiểu lý do, nên hỏi thêm vài câu, phụ thân mới nói muốn cưới nàng làm phi."

Nếu như Yến vương muốn cưới Lâm Vĩ Hi, nếu tiếp tục để Lâm Vĩ Hi ở lại phủ Yến vương phủ thì quả thực không hay cho lắm. Như vậy xem ra, chuyện này cũng không phải là nghe nhầm đồn bậy, mà chắc chắn Lâm Vĩ Hi muốn từ phủ trưởng công chúa Thọ Khang xuất giá.

Lâm Vĩ Hi dựa vào cái gì thành Yến vương phi không nói, lại còn trời xui đất khiến có một phủ công chúa chống lưng làm nhà mẹ đẻ.

Trong lòng Cao Nhiên rất tức giận, câu chuyện cô bé lộ lem sò sò xảy ra ở trước mắt của nàng ta. Cao Nhiên cảm thấy thật sự chướng mắt vô cùng. Càng làm cho người ta chán ghét hơn là cô bé lộ lem sò này sẽ còn trở thành mẹ chồng của nàng ta. Sau này sẽ có một ngày Cao Nhiên phải nhường quyền quản gia cho vị mẹ chồng tự nhiên nhảy ra này.

Ở kiếp trước, bất kể là từ truyền hình điện ảnh hay trong tiểu thuyết, Cao Nhiên vẫn thường thấy loại mẹ chồng ác độc này. Nếu sau này Lâm Vĩ Hi sinh hạ nhi tử, không tránh được có chủ ý muốn động đến vị trí thế tử của trưởng phu nàng ta. Ác ý của Cao Nhiên đối với mẹ kế không che giấu chút nào. Nhưng mà nàng ta cũng nhanh quên thật, chính mình cũng là kẻ thất. Nếu không phải Cao Hi chết sớm, không con nối dòng, thì Cao Nhiên cũng sẽ là mẹ kế của người khác. Nàng ta lấy tư cách gì mà ác ý với mẹ kế của mình đây?

Trong lòng Cao Nhiên suy nghĩ biện pháp ứng đối cực nhanh trước hoàn cảnh này. Nàng ta cảm thấy quan trọng nhất vẫn là thái độ của Cố Trình Diệu. Nữ nhân có thể nào đi nữa cũng chỉ là quần áo, nhưng Cố Trình Diệu lại là con trai độc nhất của Yến vương, là thế tử của vương phủ. Nếu như Lâm Vĩ Hi dám tính kế ngầm với Cố Trình Diệu, chắc chắn Yến vương sẽ không tha cho nàng. Cho nên, núi dựa lớn của Cao Nhiên vẫn là Cố Trình Diệu. Chỉ cần Cố Trình Diệu cùng nàng ta vợ chồng đồng lòng, cùng chung mối thù, thì Cao Nhiên mới có thể từng bước một tước đi quyền lực của Lâm Vĩ Hi, để cho nàng trở thành một vương phi hữu danh vô thực.

Sau khi Cao Nhiên suy nghĩ cẩn thận, nàng ta càng bình tĩnh tự tin, nhẹ giọng hỏi thăm: "Thế tử, lúc chàng mới đi vào sắc mặt không tốt lắm. Hẳn là chàng cùng vương gia còn nói cái gì nữa, đúng không?"

Cố Trình Diệu thở dài: "Là ta không đúng, ta không nên chống đối phụ thân. Thế nhưng là ta cảm thấy không đáng thay cho mẫu thân. Tình cảm của mẫu thân và phụ thân vô cùng sâu đậm. Nhiều năm rồi phụ thân đều không tục cưới. Làm vậy thì phụ thân đặt mẫu thân ở chỗ nào?"

Cao Nhiên biết mẫu thân là chỉ mẹ chồng hàng thật giá thật Thẩm thị của nàng ta. Thẩm vương phi rất nổi danh ở phủ Yến vương. Cao Nhiên vừa vào cửa đã được nghe ma ma quản sự trong vương phủ nói những chuyện này. Nghe nói năm đó tình yêu của Thẩm vương phi cùng Yến vương cảm động cả trời đất. Thẩm vương phi bỏ qua mọi lễ nghĩa mà ngăn chặn tìm chồng. Sau khi vào vương phủ còn bị cha mẹ chồng làm khó dễ, vẫn một mực không thay đổi chân tình. Tình yêu vừa dùng cảm lại nồng nhiệt. Đáng tiếc trời ghét hồng nhan, nhiều năm Thẩm vương phi chịu sự ghê lạnh của mẹ chồng, vào một lần Yến vương xuất chinh ra trận, ở vương phủ

mắc bệnh mà qua đời.

Sau khi Yến vương trở về biết được việc này, trầm mặc một lúc lâu, rồi tổ chức tang lễ long trọng cho Thẩm thị. Rất nhiều năm sau đó Yến vương đều không tục cưới. Trong lúc đó không thiếu những nữ tử tuổi trẻ mỹ mạo tự tiến cử giường chiếu, mong một bước bay lên làm phượng hoàng, nhưng Yến vương đều không thu nhận. Sau này, chờ Cổ Trình Diệu lớn lên trực tiếp lập làm thế tử. Cao Nhiên nghe xong thì xúc động, cảm nhận sâu sắc về tình yêu của cha mẹ chồng. Nhân vật nữ chính vượt qua rào cản thế tục, nhân vật nam chính vẫn thâm tình nhiều năm, vẫn một mực trông coi vong thể. Thậm chí rất nhiều vị trí trong vương phủ cũng tùy ý nhà hoàn bà tử hồi môn của vong thể trông coi. Cứ như vậy, người thứ ba chen chân Lâm Vĩ Hi cũng thật đáng chán ghét.

Ký ức của Cổ Trình Diệu với mẫu thân Thẩm thị đã rất mơ hồ, nhưng vẫn không ảnh hưởng tới việc hắn ta vẫn thương nhớ mẫu thân, đối xử từ tế với nha hoàn bà tử mà mẫu thân để lại. Ngay cả bây giờ, bên người Cổ Trình Diệu có không ít thủ hạ đặc lực, nhưng vẫn là do Thẩm vương phi lúc trước để lại cho nhi tử của mình. Ngày thứ hai Cao Nhiên vào cửa, ma ma quân sự bên người Cổ Trình Diệu cùng với đại nha hoàn Văn Tuệ đến ngả bài với Cao Nhiên. Cao Nhiên nghe được đối phương là người của Thẩm thị, lập tức vô cùng trọng đãi. So với Cao Hi thì Cao Nhiên biết điều hơn nhiều. Bởi vì Cao Nhiên nịnh bợ đám người Văn Tuệ, mà Cổ Trình Diệu lại rất sủng ái Cao Nhiên, những người còn lại của Thẩm vương phi sau khi gặp Cao Nhiên coi như vui vẻ hòa thuận mà chung sống với nhau.

Cao Nhiên hiểu rõ tâm trạng của Cổ Trình Diệu. Người cha trên danh nghĩa của nàng ta, thế tử phủ anh quốc công, cũng bởi vì ánh mắt của người đời mà không thể cùng tình yêu chân ái Hàn thị ở cùng một chỗ, Hàn thị chỉ có thể ủy khuất làm thiếp. Cao Nhiên nắm chặt tay Cổ Trình Diệu, tha thiết nói: "Thế tử, thiếp hiểu rõ cảm nhận của chàng. Chàng yên tâm, Thẩm vương phi mới là mẹ chồng duy nhất thiếp thừa nhận. Mặc kệ sau này phát sinh chuyện gì, tình cảm của thiếp với chàng sẽ không bao giờ thay đổi."

Cổ Trình Diệu chăm chú cảm tay Cao Nhiên. Lời nói làm cho người ta cảm động, nhưng hôm nay không biết làm sao, Cổ Trình Diệu luôn cảm thấy khó chịu. Những lời này nghe vào trong tai, cũng không làm cho hắn ta rung động giống như trước kia.

Sau khi Cổ Minh Đạt đi, liên tục mấy ngày Lâm Vĩ Hi liên tục dưỡng bệnh ở trong phòng của mình. Ngày đó Cổ Minh Đạt cũng không nói gì. Loại chuyện như đính hôn này, nhà gái luôn luôn không thể nghe được. Nhưng từ về mặt của những người xung quanh trong mấy ngày này, lại thêm người ta chỉ biết nâng cao mà đáp thấp, đại khái Lâm Vĩ Hi có thể đoán được đây là thế nào.

Sau khi Lâm Vĩ Hi phát sốt, đầu óc bị hun đến hồ đồ cuối cùng cũng tỉnh táo lại. Ngày đó nàng nhiễm nước mưa quá lâu, làm cho đầu óc ửng nước. Cuối cùng nàng đã làm những chuyện ngu ngốc gì?

Lâm Vĩ Hi xấu hổ vô cùng. Nàng vẫn không có cách nào đối mặt với việc chính mình đã xử lý sự việc một cách ngu xuẩn, chỉ có thể mượn cớ dưỡng bệnh trốn ở trong phòng, ai tới cũng không gặp. Lý do sinh bệnh thật sự là một cái cái gì thật hay! Lúc trước nàng còn cảm thấy chúng tỷ muội ở quốc công phủ rất hay sinh bệnh, còn kinh động tới trưởng bối trong nhà, thật là khoa trương. Nhưng bây giờ Lâm Vĩ Hi mới biết được, dưỡng bệnh đúng là cái cơ vạn năng. Nàng xấu hổ không muốn gặp người, có thể tránh được ngày nào thì hay ngày đó.

Cũng may không quá hai ngày, người ở phủ trưởng công chúa Thọ Khang đến, vô cùng náo nhiệt đón Lâm Vĩ Hi tới phủ công chúa dưỡng bệnh. Hành lý của Lâm Vĩ Hi vô cùng đơn giản, ngoại trừ những phong thư của triều đình còn nguyên, cũng chỉ còn lại hai nha đầu Uyển Tinh Uyển Nguyệt. Uyển Nguyệt ở phía sau giúp đỡ người của phủ trưởng công chúa kiểm kê lương gỗ từ đàn, còn Lâm Vĩ Hi biếng nhác dựa ở phía trước dưỡng bệnh. Ma ma bên người Cao Nhiên tới nghe ngóng, nhẹ nhàng rón rén đi vào Tĩnh Dạm viên, về mặt cười hiền lành với Uyển Tinh: "Uyển Tinh cô nương, Lâm tiểu thư ở bên trong à? Chẳng mấy chốc Lâm tiểu thư đi rồi, thế tử phi sai lão nô đến hỏi thăm một chút, tiểu thư có muốn mua sắm thêm đồ đạc gì hay không?"

Uyển Tinh không nề mặt: "không cần! Mà cần thì cũng không đến lượt các người mua thêm. Tiểu thư nhà chúng ta cũng không phải không có tiền, lại nói còn có nhóm nữ quan cô ở phủ trưởng công chúa, ai cần phải dùng tới người?"

Nếu như là ngày trước, Uyển Tinh tuyệt đối không dám bày ra thái độ nói chuyện với người bên cạnh thế tử phi. Nhưng ai bảo tiểu thư nhà các nàng sẽ làm vương phi đây? Uyển Tinh là nha hoàn mua được ở trên đường đi, không qua dạy dỗ nội trạch thâm nghiêm, trên người tràn đầy mùi buôn bán của tầng lớp tiểu thương dưới chót, tính toán tỉ mỉ, ăn oán rõ ràng. Lúc có thể giảm một cước nàng ta phải chạy tới đạp mạnh hai cước mới cam lòng.

Uyển Tinh nghĩ, rất nhanh thôi tiểu thư nhà các nàng sẽ trở thành mẹ chồng của thế tử phi. Trong dân gian mẹ chồng với nàng dâu quả thực là đẳng cấp áp chế, hoàn toàn có quyền đánh có quyền mắng. Cứ coi như trong kinh thành, quy củ của thế gia đại tộc với dân gian không giống nhau. Nhưng đáng tiếc theo sự quan sát của Uyển Tinh trong mấy ngày này, phát hiện ở những thế gia vọng tộc này quy củ còn nghiêm khắc hơn so với nhà dân bình thường, đã như vậy thì còn có gì phải sợ. Cái đuôi của Uyển Tinh đang rất vui sướng mà vênh tít lên tận trời. Chuyện ngày đó Uyển Nguyệt vụng trộm cùng nàng ta nói một chút. Uyển Tinh đoán đại khái là thế tử phi nói vài lời không dễ nghe với Lâm tiểu thư, hại tiểu thư sau khi trở về thì mắc bệnh. Bây giờ phong thủy luân chuyển, Uyển Tinh mờ này mờ mặt, còn cần giữ lại mặt mũi cho bọn họ làm gì?

Ma ma này bị quở trách mặt đỏ lên, bà ta ưỡn thẳng lưng nghiêm mặt, nói: "Lão nô biết Lâm tiểu thư xuất thân giàu có, thế nhưng dù sao lão nô cũng phụng mệnh thế tử phi đến đây. Dù cho Lâm tiểu thư không cho lão nô mặt mũi, nhưng cũng không thể không nề mặt thế tử phi được. Nếu như lão nô đến mặt Lâm tiểu thư còn không thấy được, sau khi trở về làm sao phục mệnh với thế tử phi?"

Uyển Tinh bị loại lời khách sáo của cao môn đại hộ này làm cho choáng váng, nàng takhông biết nên đáp trả thế nào, liền bấu môi tức giận nói một tiếng: "Bà chờ ở đây, ta đi hỏi tiểu thư nhà chúng ta đã."

một lát sau, từ trong nhà Uyển Tinh vén rèm đi ra, sắc mặt cực kỳ giống không tước: "Tiểu thư nói, không gặp!"

Ma ma không thể tin: "Ta là phụng mệnh thế tử phi, Lâm tiểu thư nàng..."

"Tiểu thư nhà chúng ta nói, kể cả thế tử phi tới cũng không gặp. đi nhanh đi, đừng cảm lòng gả làm lệnh tiễn, tiểu thư nhà chúng ta không cần đến sự quan tâm của các người."

Uyển Tinh bày ra tư thế mua bán thức ăn ở chợ, chanh chua xô xô đẩy đẩy vừa mắng vừa đuổi ma ma. Về phần lưu lại một đường ngày sau để nói chuyện? Uyển Tinh dương dương đắc ý. không cần! Tiểu thư nhà các nàng về sau là vương phi, là mẹ chồng, ai cần cùng một nàng dâu như người chứa lại chút mặt mũi làm gì.

Lâm Vĩ Hi ở trong phòng, nghe rõ ràng được động tĩnh bên ngoài, Uyển Nguyệt buông danh mục quà tặng xuống, rót cho Lâm Vĩ Hi một chén trà: "Tiểu thư, Uyển Tinh nàng ta đi lại ở chợ búa đã quen, không giữ mồm giữ miệng, tiểu thư tha thứ cho nàng."

Lâm Vĩ Hi che miệng ho nhẹ một tiếng, dùng nước trà làm giảm cơn ngứa họng, không để ý nói: "không sao."

Ăn oán phân minh, nhanh nhẹn nhanh miệng, như vậy rất tốt. Dù sao nàng vẫn giữ vững tư bán mình của Uyển Tĩnh Uyển Nguyệt, nếu sau này Lâm Vĩ Hi tự thân không bảo vệ được, vậy thì sẽ cho hai người bọn họ xuất phủ, tuyệt đối không để các nàng lại cho Cao Nhiên giận chó đánh mèo. Cho tới bây giờ, Lâm Vĩ Hi còn có cái gì có thể cổ kị nữa đâu.

Ma ma kia sau khi quay về báo cáo với Cao Nhiên thì tức giận tới mức nằng nặc Uyển Tĩnh ngông cuồng, một nô tỳ nhỏ nhỏ như Uyển Tĩnh mà dám ăn nói vô lễ, tất nhiên người chủ từ như Lâm Vĩ Hi này có công lao không nhỏ. Người ở cạnh Cao Nhiên đều tức giận bất bình. Nhưng tất cả cũng đều là chuyện sau này. Còn bây giờ, Lâm Vĩ Hi đành an vị lên xe ngựa của phủ trưởng công chúa, mang theo tài sản phong phú của chính mình đến phủ của trưởng công chúa Thục Khang. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, Lâm Vĩ Hi sẽ ở lại chỗ này, tận đến khi chính mình xuất giá.

Đại trưởng công chúa Thục Khang nhìn thấy Lâm Vĩ Hi thì vô cùng vui mừng. Vào sáng sớm một ngày, sau khi Lâm Vĩ Hi dùng đồ ăn sáng trong phòng của mình, thì đến phòng của trưởng công chúa Thục Khang để thỉnh an. Lâm Vĩ Hi vừa mới bước vào cửa đã bị trưởng công chúa Thục Khang ngăn lại, bà cầm tay Lâm Vĩ Hi nhìn một lát, rồi lắc đầu, đau lòng nói với nữ quan bên cạnh: "Sao ta lại cảm thấy Hi nhi gầy đi?"

Lâm Vĩ Hi rung mình, vội nói: "Ngài nói gì vậy chứ, mấy ngày nay con ăn ngon ngủ ngon, đã mập lên rất nhiều."

Trưởng công chúa Thục Khang nghi ngờ nhìn Lâm Vĩ Hi, sao bà nhìn mãi vẫn không thấy mập ra ở chỗ nào. Trưởng bối luôn luôn cảm thấy vẫn bối mập mập một chút mới đẹp mắt, trưởng công chúa Thục Khang đắn đo Lâm Vĩ Hi ăn nhiều hơn, ngủ nhiều hơn. Lâm Vĩ Hi bắt đầu đi vô cùng, nhưng vẫn nhu thuận đáp ứng từng cái một.

Trưởng công chúa Thục Khang thấy Lâm Vĩ Hi vui vẻ đáp ứng, bà vừa lòng thỏa ý, sau đó lại cực kỳ hứng thú nói đến đồ cưới với Lâm Vĩ Hi: "Yến vương đã đưa tới danh mục sinh lễ. Chỉ riêng danh mục thôi cũng dài đến hơn một tấc. Yến vương cũng nói toàn bộ là do chúng ta tự quyết định. Hi nhi, mặc dù nói cưới xin là lệnh của mẹ cha, một nữ nhi như con không thể nghe những chuyện này. Đáng tiếc cha mẹ con đều mất sớm, sau này gả đi cũng nên lo liệu thu vén cho chính mình. Chúng ta cũng không để ý những này quy củ chết này. Con muốn thành hôn vào lúc nào?"

(1 tấc = 10cm)

Lâm Vĩ Hi cảm thấy lúng túng. Tổ mẫu hỏi cô dâu là nàng muốn thành hôn vào ngày nào có vẻ không tốt lắm. Nàng nên trả lời tổ mẫu thế nào? nói sớm hay là nói chậm đây?

Lâm Vĩ Hi chỉ có thể uyển chuyển nói: "Con không hiểu lắm những chuyện này. Toàn bộ để ngài cùng Yến vương quyết định."

"Con cũng nói như vậy, hai người trong cuộc các con đều đứng đình thong dong. Có vẻ như ta hoàng thượng chưa vội thái giám đã lo rồi." Trưởng công chúa Thục Khang thuận miệng oán trách một câu, bà cắt tờ giấy ghi giờ lành lại, bàn tay gỗ từng ngón lên bàn, suy tính xem thành hôn vào ngày nào thì hợp lý đây. Hai người này một người là cháu của bà, một người là cháu gái nuôi bà nhận, không phải thân sinh nhưng hơn hẳn thân sinh. Mặc dù bối phận kém một đời, nhưng trong đại tộc có thể thay mặt thông gia cũng không phải việc to tát gì. Hai hậu bối bà rất yêu quý lại thành thân với nhau, trưởng công chúa Thục Khang vui vẻ vô cùng. Bà ước gì đem việc hôn sự này làm thập toàn thập mỹ đến mức chưa bao giờ từng có.

Trưởng công chúa Thục Khang cùng nữ quan bên người cân nhắc giờ lành. Nếu Lâm Vĩ Hi tiếp tục ngồi lại thì xấu hổ, nàng vừa có ý đứng dậy, trưởng công chúa Thục Khang liền gọi nàng lại, nói: "Hi nhi, đúng lúc con cũng ở đây, Vậy trước tiên nói đến đồ cưới của con nhé. Yến vương đưa sinh lễ tới đặc biệt phong phú, con mang theo tất cả đi. Ngoài ra tổ mẫu còn tự tay chuẩn bị đồ cưới cho con, danh sách ở chỗ này. Con mang hai tờ danh sách này về đi, trở về xem kỹ một chút nhé."

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Nhà mẹ đẻ

Lâm Vĩ Hi không từ chối được, đành mang theo một xấp danh mục quà tặng thật dày trở về phòng mình.

Lễ vật chia làm hai phần, một phần là của Yến vương đưa sinh lễ tới, một phần là trưởng công chúa Thục Khang chuẩn bị của hồi môn. Có lẽ nói đúng ra là ba phần, còn một phần khác là phong thưởng lúc triều đình sắc phong Lâm Dũng. Lâm Dũng qua đời, tài sản do độc nữ Lâm Vĩ Hi thừa kế. Những thứ này vốn chính là của nàng. Bất kể là Yến vương hay trưởng công chúa Thục Khang cũng không muốn để nàng sử dụng những thứ này.

Ba tờ danh mục quà tặng để ở cùng một chỗ, độ dày có thể nhìn rõ. Lâm Vĩ Hi tiện tay cầm lấy một bản, lật xem.

Nàng rút ra chính là danh mục mà trưởng công chúa Thục Khang chuẩn bị đồ cưới. Trong danh sách của bà ghi vô cùng kỹ càng, cẩn thận: ruộng hòm đồ dùng trong nhà, gấm vóc bốn mùa, từ màu sắc đến chất liệu hoa văn đều ghi chép rõ ràng, thậm chí đến đồ dùng vàng bạc nặng bao nhiêu đều được đánh dấu ở bên cạnh. Rất rõ ràng trưởng công chúa Thục Khang sợ Lâm Vĩ Hi mơ mơ màng màng mà bị người khác lừa bịp đồ cưới, lúc này mới chú thích tỉ mỉ cho nàng nắm rõ.

Lâm Vĩ Hi xem cẩn thận từng hàng, từng nhóm rồi lại chậm rãi nhìn tiếp. Ở trên danh mục này nàng nhìn thấy không ít đồ vật quen thuộc, trong đó có của hồi môn của mẫu thân Vệ thị, cũng có của nàng năm đó.

Phải rồi, đại trưởng công chúa Thục Khang đã từ phủ anh quốc công lấy của hồi môn trở về, trên dưới phủ công chúa quả thật sáng khoải thờ dài một ngum. Thế nhưng ngoại trừ mang đi vật trở về, thực ra cũng không có tác dụng gì cả. Chỉ là không muốn tiện nghi cho cả nhà Hàn thị mà thôi. Những đồ dùng này, ruộng hòm này ngay từ đầu chế tạo là vì cho nữ nhi cùng ngoại tôn nữ làm của hồi môn. Vậy mà hai người lại lần lượt qua đời. Những đồ vật đã từng nhiễm hi khí tràn ngập vui mừng giờ chồng chất để ở trong kho phòng không bao giờ còn được nhìn thấy ánh mặt trời nữa, trông vật lại nhớ người. Mà đại trưởng công chúa thì mỗi

ngày một già đi, bà lại không có hậu bối khác. Giữ lại còn có thể cho ai? Cũng chỉ là trăm năm sau lại được hỏi cho Tông Nhân phủ mà thôi.

(*Thương Đại trưởng công chúa quá ...*)

Cũng là trong cõi u minh tự có chủ định, không lâu sau đó Lâm Vĩ Hi xuất hiện. Đại trưởng công chúa Thọ Khang gặp Lâm Vĩ Hi một lần liền sinh ra cảm ứng, không sai, chính là như vậy. Đại trưởng công chúa Thọ Khang lập tức tìm cho mình trụ cột tinh thần, rất nhanh coi Lâm Vĩ Hi là cháu gái ruột của chính mình mà yêu thương.

Bây giờ Lâm Vĩ Hi muốn xuất giá, gả cho Yến vương làm chính phi, thuận tiện làm mẹ chồng của Cao Nhiên. Đại trưởng công chúa Thọ Khang vui tới nỗi nhiều lần trong giấc mộng còn cười mà tỉnh lại. Còn gì hoàn hảo hơn như vậy nữa đâu. Đương nhiên trưởng công chúa Thọ Khang vô cùng hưng phấn. Bà phải làm cho Lâm Vĩ Hi nở mày nở mặt mà xuất giá, số của hồi môn đó sẽ làm cho những người trong kinh thành có thể bàn tán đến mười năm cũng không hết chuyện.

Đại trưởng công chúa Thọ Khang lo lắng Lâm Vĩ Hi kiêng kị, dù sao bên trong đó cũng có đồ cưới của người xưa. Nữ quan bên người trưởng công chúa Thọ Khang cẩn thận nói với Lâm Vĩ Hi, đồ trang sức của Vệ thị và Cao Hi đều làm mới, rương hòm, cặp lồng đều được làm từ những loại gỗ cao cấp nhất. Gỗ tốt càng dùng càng thấy mới chứ không bị phai mờ đi, tất cả màu sơn hồng phía trên đều được làm lại. Còn lại những đồ trang trí như đồ sứ, lư hương, bình hoa.... Nếu như Lâm Vĩ Hi không thích, cũng có thể thay mới.

Đương nhiên Lâm Vĩ Hi cảm thấy không quan trọng. Của hồi môn cũng không phải quan tài, vốn chính là nhiều đời truyền lại. Có gì phải kiêng kị đâu. Huống chi, có một câu mà Lâm Vĩ Hi vẫn chưa nói, năng rất vui khi gặp lại di vật của mẫu thân.

Đại trưởng công chúa Thọ Khang thấy Lâm Vĩ Hi không bận tâm gì thì an lòng. Bây giờ Lâm Vĩ Hi đang ngồi trong khuê phòng, bỏ tờ đồ cưới mà trưởng công chúa Thọ Khang chuẩn bị, cầm một quyển khác lên.

Đây vốn là phong thưởng của Lâm Dũng, Lâm Vĩ Hi đã nhìn rất nhiều lần, đã ghi nhớ kỹ ở trong lòng. Kỳ thật những đồ của Lâm Dũng thì không có nhiều. Triều đình chỉ là ra về ban thưởng cho mấy thời bạc, phía trên còn đóng dấu của Thượng cung, cần bản không thể tiêu xài được. Còn lại những cái đại biểu hầu tước lễ khí, Lâm Vĩ Hi cũng không dám mang ra dùng. Về phần thánh chỉ cùng kim sách thiết khoán, những cái này ngoại trừ để khoe khoang ra thì cũng chẳng có tác dụng gì.

nói cho cùng thì trong số di sản Trung Dũng, quan trọng nhất vẫn là khế đất. Đất đai cùng điền trang mới là nền móng của một gia tộc. Đương nhiên Lâm Vĩ Hi không có gia tộc, Yến vương lại không biết làm gì, đem một phần đất ở quê cũ của nàng đổi được đất ở xung quanh kinh thành, còn lại đổi thành ruộng tốt, chỉ còn một phần đất để lại tại Thuận Đức phủ - quê hương của nàng.

Lâm Vĩ Hi lặng lẽ khen Yến vương chu đáo, cẩn thận. Bình thường nàng sẽ dùng ruộng tốt xung quanh kinh thành để kiếm tiền, chẳng may có xảy ra chuyện gì, vẫn còn có thể về lại nguyên quán Thuận Đức. Nguồn thu nhập cùng đường lui Cố Huy Ngạn đều chuẩn bị cẩn thận cho nàng rồi.

Lâm Vĩ Hi vừa nghĩ tới Yến vương, lập tức lại nhớ đến vài ngày trước chính mình đã làm ra loại chuyện ngu xuẩn. Nàng bỏ tờ danh sách ruộng, gương mặt lại có chút nóng bừng.

Lâm Vĩ Hi nghĩ miên man, sinh lễ cũng đã đưa tới rồi. Hôn sự của nàng với Yến vương là chuyện vãn đã đóng thuyền rồi. Qua mấy tháng nữa thôi, là nàng sẽ trở thành thê tử của vị luôn tồn tại ở trong truyền thuyết, anh hùng từ thời thơ ấu của mình?

Nghĩ đến đây mà đầu Lâm Vĩ Hi tê dại, mơ mơ màng màng giống như là đi trên mây, không có cảm giác chân thực chút nào. Nàng lại làm thê tử của một người khác. Nhưng lần này hoàn toàn khác. Lâm Vĩ Hi có chút lo lắng. Nếu như nàng vẫn không hòa hợp với trượng phu của mình thì nên làm gì bây giờ? Càng đáng chết hơn là lúc trước nàng còn chạy tới thư phòng của Yến vương, chủ động nhắc tới chuyện này.

Có lẽ lúc ấy là đầu bị ngập nước, mơ mơ màng màng. Cuối cùng nàng đã làm những gì rồi?

Lâm Vĩ Hi ở trong phòng nhìn danh sách đồ cưới, còn trưởng công chúa Thọ Khang cũng đang nói tới chuyện này.

"Lâm tiểu thư nhìn rất cẩn thận, nhìn một lúc, sau đó còn ngăn người ra."

Sau khi đại trưởng công chúa Thọ Khang nghe xong thì cười: "Có khi là đang nhớ tới khế đất điền trang của cha mình. thật ra mà nói thì bằng vào những tài sản mà Trung Dũng hầu lưu lại, cả đời này Hi nhi cơm áo không lo, ta cũng chỉ là cho thêm mấy đồ dùng hàng ngày mà thôi."

Nữ quan cười đáp phải, trong lòng lại nghĩ đến sự đời đen tối cùng với những minh tranh ám đấu. Nếu như Trung Dũng hầu còn sống đương nhiên không có vấn đề gì, dù cho Lâm gia có thối bá hay huynh trưởng cũng sẽ tốt hơn một chút. Nhưng đáng tiếc là Lâm gia chỉ còn lại duy nhất một nữ tử là Lâm Vĩ Hi. Nếu như lúc trước không phải Yến vương mang theo Lâm Vĩ Hi về kinh thành, chưa chắc những khế đất này có thể tới tay Lâm Vĩ Hi. Mà dù cho có lấy được, với nàng cũng chưa hẳn là chuyện tốt.

Nữ quan lập tức nghĩ đến dung mạo của Lâm Vĩ Hi, trong lòng cũng bình thường trở lại. Khẳng định thêm vài tuổi nữa Lâm Vĩ Hi sẽ là một mỹ nhân điểm lệ, cho dù không có gia tài bạc triệu, sống ở trong dân gian cũng rất nguy hiểm. một tiểu cô nương có được dung mạo đẹp để mà không có sức tự bảo vệ mình đều là tai nạn chứ không phải may mắn gì. thật may bây giờ có chỗ dựa là Yến vương, sau này Lâm Vĩ Hi còn trở thành Yến vương phi, việc này nói rõ dung mạo lẫn thân thể, tài sản của Lâm Vĩ Hi đều là ông trời chủ định. Đó chính là tạo hóa của nàng.

Đại trưởng công chúa Thọ Khang vẫn rất hào hứng cân nhắc thời gian, nữ quan nhìn thấy tinh thần phấn chấn của bà thì cũng vui mừng. Bà ta cười nói: "Công chúa thật sự là thật hăng hái, chỉ sợ hôn lễ của công chúa năm đó, cũng không để tâm như thế này đi."

Nữ quan vừa nói ra liền biết mình nói sai, quả nhiên thấy sắc mặt của trưởng công chúa Thọ Khang trầm lại, hỏi: "Phò mã vẫn ở Vệ phủ?"

"Công chúa..."

"không có gì." Thọ Khang cười lạnh: "Ta cũng không phải nàng dâu mới gả, đều đã qua đã nhiều năm như vậy, ai sẽ quan tâm hấn ta làm gì? Chỉ sợ là hấn ta nhìn thấy ta chuẩn bị đồ cưới cho Hi nhi, trong lòng ghen ghét, lúc này mới về Vệ phủ ngầm kẻo đùa cháu, ra oai với ta đi."

Nữ quan thấy trưởng công chúa Thọ Khang không có cảm giác đau buồn, lúc này mới thở nhẹ ra, nói: "Phò mã dù sao là anh em với Vệ phủ, nghe nói hai ngày trước Vệ gia lại thêm con cháu, phò mã trở về thăm cháu trai cũng là chuyện thường tình. Nhà bọn họ còn có mấy tiểu thư muốn xuất giá, trước đó Vệ gia thái thái cố ý dẫn mấy tiểu thư tới thỉnh an công chúa, chỉ sợ khi đó đã có ý định này rồi."

"Ồ!". Thọ Khang cảm thấy rất buồn cười, bà cười ra tiếng: "Hắn oán hận ta hủy con đường thăng quan của hắn, nhiều năm không trở về phủ công chúa, vợ chồng chúng ta mỗi người một ngả. Hại hắn không thể tham chính là ta không đứng, ta cũng có thể hiểu được nỗi oán hận này. Thế nhưng đã không nguyện ý thừa nhận người thế từ là ta, vậy thì cũng đừng nhìn chằm chằm vào tài sản của phủ công chúa. một đằng về nhà tổ khổ, lại còn vừa nhìn vào tài sản của ta, muốn giết ta rồi đem tài sản để lại cho Vệ gia, thật sự là buồn cười. Ai cho bọn hắn lá gan này?"

Liên quan đến việc nhà của trưởng công chúa Thọ Khang, nữ quan không đáp lời, chỉ khẽ khuyên nhủ: "Công chúa ngài chớ có tức giận, bây giờ ngài còn có Hi tiểu thư a."

Thọ Khang nghe đến tên của Lâm Vĩ Hi lập tức từ giận thành vui: "Đúng vậy, ta còn có Hi nhi. Đồ đạc ta muốn cho ai, đến phủ nội vụ cũng không dám xen vào. Vệ gia càng nhòm ngó như vậy, ta càng phải đem vốn riêng đưa hết cho Hi nhi."

Cuộc sống nhàm chán chờ gả ngày ngày trôi qua, phủ trưởng công chúa Thọ Khang khua chiêng gõ trống, trắng trợn chuẩn bị mọi thứ. Tin tức Yến vương cưới phi làm cả kinh thành chấn động, bùng nổ một trận. Bây giờ gần như chết lặng, đều bình tĩnh nhìn phủ Yến vương cùng phủ trưởng công chúa giăng đèn kết hoa, chuẩn bị nghênh đón người mới.

Mọi việc liên quan đến Lâm Vĩ Hi - tân nhiệm Yến vương phi thảo luận cho tới bây giờ vẫn chưa hết chuyện. Nhưng bản thân Lâm Vĩ Hi lại hoàn toàn không biết gì cả với náo nhiệt ở bên ngoài. Mỗi ngày nàng đều an tĩnh ở sân viện của mình trong phủ công chúa. Đại môn không ra nhị môn không bước, an tâm chuẩn bị gả. Có một ngày nàng còn nghe được động tĩnh, hình như là Vệ gia thái thái cùng với Vệ tiểu thư tới. Lâm Vĩ Hi biết Vệ gia là đức hạnh gì. Lúc đầu nàng định ra ngoài nhìn người Vệ gia một chút, không muốn ngoại tổ mẫu phải khó xử. Tuy nhiên mới đi được hai bước thì bị người của phủ công chúa ngăn lại. Nữ quan bên người trưởng công chúa Thọ Khang cười nhẹ nhàng nói: Lâm Vĩ Hi là Yến vương phi, không cần vì ngoại nhân mà quấy rầy thanh tịnh. Tiểu thư cứ an tâm chuẩn bị đồ cưới là được rồi.

Nếu trưởng công chúa Thọ Khang không cần nàng, Lâm Vĩ Hi cũng không phạt ý tốt của ngoại tổ mẫu, nàng an tĩnh đợi ở trong phòng. Vệ gia đối với Lâm Vĩ Hi - người chiếm tài sản của bọn hắn cảm thù vô cùng. Nhưng thậm chí đến mặt Lâm Vĩ Hi cũng không thấy. Những lời cay nghiệt đã chuẩn bị để nói, cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng, tiếp tục làm ê răng chính mình.

Thế giới của Lâm Vĩ Hi vô cùng an tĩnh, thanh thoi.

Còn sau khi Cao Nhiên biết được phủ trưởng công chúa Thọ Khang dường như muốn đem toàn bộ cả tòa phủ đệ chuyển tới vương phủ thì nóng ruột không yên. Nàng ta chọn thời gian thích hợp, phân phó người chuẩn bị xe ngựa, mang theo nghi trượng thế tử phi về phủ anh quốc công.

Phu nhân phủ anh quốc công nằm nghiêng trên giường La Hán có khắc hoa lê hoa cúc, sau lưng là gối dựa màu đỏ rực, một tiểu nha hoàn cầm chùy mỹ nhân, nhẹ nhàng xoa bóp bàn chân cho phu nhân phủ anh quốc công. Lư hương đang nhà khói lờ mờ. Cao Nhiên bỏ cái đôn thêu sang một bên, ngồi trước giường La Hán, bực bội nhăn mày, nói chuyện cùng phu nhân anh quốc công.

"Hôm nay ngoại đi ra ngoài, đã xin phép trưởng bối trong nhà chưa?"

Con gái đã lấy chồng, cho dù muốn về nhà ngoại cũng phải được nhà chồng đồng ý. Phu nhân phủ anh quốc công cũng không khắt khe gì với người cháu gái này, bà ta chỉ lo lắng Cao Nhiên về nhà ngoại quá nhiều, sẽ bị nhà chồng nói ra nói vào.

Cao Nhiên nói: "Tổ mẫu ngài yên tâm, phụ thân cả ngày bận rộn, không thể nào quản lý được mọi chuyện trong hậu trạch. Thế tử cũng rất yêu thương con. Con muốn đi đâu chỉ cần cho người chuẩn bị xe ngựa là được. Cũng sẽ không có ai dám dị nghị điều gì."

Lúc này phu nhân anh quốc công mới nhớ tới, phía trên Cao Nhiên không có mẹ chồng lẫn tổ mẫu, muốn làm gì cũng thoải mái tự do hơn nhiều. Bà ta cảm thán: "Người gả đi coi như làm chủ, không cần chịu đựng hầu hạ mẹ chồng. Chỉ dựa vào điều này, trên đời này có không biết bao nhiêu thiếu nữ hâm mộ ngoại đâu."

Trước đó Cao Nhiên cũng vô cùng hài lòng đối với việc mẫu thân của Cố Trình Diệu sớm qua đời. Ở kiếp trước của nàng ta có câu nói như này: Có nhà có xe, cha mẹ đều mất. Mặc dù mẫu thân Cố Trình Diệu đã mất, nhưng cha chồng là Yến vương thường xuyên không có ở nhà. Tình huống cũng không có gì khác so với câu châm ngôn kia. thật đáng tiếc, cuộc sống hôn nhân thoải mái của Cao Nhiên sắp không còn nữa.

Phu nhân anh quốc công cũng đang nghĩ đến vị Yến vương phi sắp vào cửa kia. Cuộc sống rõ ràng đang thoải mái thuận lợi, đột nhiên lại nhảy ra một người mẹ chồng. Đương nhiên cả Cao Nhiên lẫn phủ anh quốc công đều không vui. Thế nhưng việc Yến vương đã quyết, ai dám nhiều lời đây?

Phu nhân anh quốc công chỉ có thể an ủi: "không có việc gì, tuổi tác của vị mẹ chồng mới kia cũng không kém ngoại bao nhiêu, trước đó vẫn sống nhờ nhà cô cô ở nông thôn, chắc cũng không có kiến thức đầu óc gì. Trước tiên ngoại cứ mặc nàng, để cho mọi người thấy rõ trong hai người các ngoại ai hơn ai kém, cuộc sống sau này sẽ tốt thôi."

Phu nhân anh quốc công với Cao Nhiên không mưu mà hợp. Cao Nhiên cũng nghĩ như vậy. Trước hết nàng ta cứ mặc cho Lâm Vĩ Hi muốn làm gì thì làm, chờ cho Yến vương cùng những người khác thấy rõ khả năng của Lâm Vĩ Hi, lúc đó Cao Nhiên đứng ra xoay chuyển tình thế, thu dọn tàn cuộc, chẳng phải là vừa đẹp hay sao? Lúc cần thiết, có lẽ còn có thể thổi lửa thêm một hai.

Phu nhân anh quốc công nhìn ánh mắt Cao Nhiên thì biết nàng ta đã hiểu rõ. Bà ta cũng không nói thêm gì nữa. Bên người bà ta có nhiều cháu gái như vậy, Cao Hi nhìn thì có vẻ bất cận nhân tình, thân sơ rõ ràng, nhưng thật ra lại rất nhân nghĩa. Cũng chỉ có cô cháu gái thứ ba này, có nụ cười hiền hòa, tiếng nói nhẹ nhàng, nhìn thì có vẻ ôn nhu lương thiện nhưng ra tay lại không phân nặng nhẹ. sự thật chứng minh, quả nhiên tính cách như Cao Nhiên mới có thể thành đại sự, không những nở mày nở mặt gả cao, lại còn được nhà chồng coi trọng. Có lẽ sau này còn có thể giúp đỡ nhà mẹ đẻ nữa.

Trong lòng phu nhân anh quốc công rất hài lòng. Thậm chí bà ta còn cảm thấy nội tâm ác độc, đã ra tay là một kích tất trúng cũng không phải chuyện to tát gì, được việc chính là ưu điểm. Bà thân nhiên cho rằng, mặc dù Cao Nhiên ngoan độc xuống tay với người khác, nhưng phủ anh quốc công chính là nhà mẹ đẻ, khẳng định không phải là "người khác" nào đâu.

Tác giả có lời muốn nói:

Trước đó mọi người rất quan tâm vấn đề đồ cưới, chương này liền nói rõ nha. Chương sau là đại hôn.

thật nhiều tiểu đáng yêu quan tâm Cố Trình Diệu có phải hay không là con ruột...hắn ta là con ruột. Nếu như là bị người khác mạo danh, cho dù có thể sinh ra, cũng sẽ không được lập thành thế tử. Sau này Lâm Vĩ Hi sẽ giãy vò con trai con dâu, nhưng sẽ không giống mẹ kế trong truyện cổ tích, vì tước vị mà chèn ép, cố ý làm tàn phế con trai trưởng của nguyên phối. Lâm Vĩ Hi không phải là người như thế. Hậu bối cũng không thể chỉ trông cậy vào tước vị của phủ thân. Lại nói, lúc đầu con của nàng cũng có vương vị a...

Bối cảnh truyện này không có thật, dựa theo tước vị triều nhà Minh. Sau khi con trai của Lâm Vĩ Hi lớn lên trực tiếp phong quận vương, mà con gái đều là quận chúa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hồng trang

Phu nhân anh quốc công nói chuyện với Cao Nhiên một lát, liền nói tiếp: "Người xuất phủ ra ngoài cũng không dễ dàng, bây giờ vẫn còn thời gian, đến viện của di nương trò chuyện một lát đi."

Cao Nhiên nhìn phu nhân anh quốc công mà cười nhạo trong lòng, bà ta nói như vậy nhìn thì cứ tưởng như là thương cảm cho nàng ta. Còn thực tế thì phu nhân anh quốc công chỉ là đang mệt mỏi mà thôi. Tuy biết thế nhưng về mặt Cao Nhiên vẫn không tỏ thái độ gì, chỉ nhẹ giọng cáo lui.

Hàn thị nghe nói nữ nhi về nhà, đã sớm ngồi chờ trong tiểu viện. Vừa nhìn thấy Cao Nhiên tới, nàng ta vội vàng lau nước mắt cầm tay kéo vào trong phòng, Hàn thị lo lắng cho hoàn cảnh của nàng ta ở nhà chồng. Vừa ngồi vào bàn đã hỏi: "Cha chồng của tam tiểu thư muốn cưới cô dâu rồi phải không?"

Quả nhiên, chỉ sợ khắp ngõ ngách trong ngoài kinh thành, từ từ lâu chợ búa cho đến khuê phòng, đã không còn ai là không biết chuyện này rồi.

Cao Nhiên gật đầu: "Vâng, là nữ tử mà lần trước Yến vương mang về."

Hàn thị nghe xong sững sốt nửa ngày, đột nhiên vỗ tay lên bàn, nói một câu giọng nghếch: "Như vậy, nếu như nàng sinh hạ nhi tử, vị trí thế tử của trượng phu tam tiểu thư chẳng phải là khó giữ được hay sao?"

Vừa mới tân hôn mà nữ nhi lại sắp nghênh đón một người mẹ chồng mới, cái quan tâm đầu tiên của người mẫu thân Hàn thị này không phải là con gái sống ở nhà chồng sẽ ra sao, không phải tính tình của mẹ chồng thế nào, mà là vị trí thế tử của Cố Trình Diệu. Hay nói một cách khác, là vị trí thế tử phi của Cao Nhiên, xa hơn là vị trí vương phi sau này.

Nhưng Cao Nhiên lại không khó chịu chút nào đối với chuyện này. Nàng ta gật đầu tán thành: "Đúng là như thế, con cũng đang lo lắng đây. Nhưng mà thế tử đã trưởng thành, cho dù nàng có ý đồ xấu, hoặc là muốn làm chuyện hèn hạ gì cũng không kịp nữa rồi."

"Nên như thế." Hàn thị nghĩ tới đây thì có chút yên tâm: "Thế tử đã mười bảy tuổi, đã sớm hiểu rõ lý lẽ, cũng không phải hài tử choai choai để mẹ kế tùy ý xoa nắn. Nhưng tam tiểu thư cũng nên cẩn thận, nữ tử này cũng không kém vợ chồng tiểu thư bao nhiêu tuổi, Yến vương cưới một tiểu kiều nữ như thế, không chừng sau này còn muốn cung sủng thì sao? Sau này nàng sinh hạ nhi tử, vậy thì thật khó lường rồi. Bây giờ thế tử vẫn chưa kế thừa vương vị, đến lúc đó nàng thôi gió bên gối, không chừng Yến vương sẽ để lại vương vị cho ấu tử."

Cao Nhiên nắm chặt tay Hàn thị: "Di nương, con vẫn hiểu được. Con đã cùng với thế tử nói qua chuyện này. Sau này con sẽ đề phòng nàng ấy."

thật ra thì quy củ của mỗi đại gia tộc đối với người thừa kế đặc biệt nghiêm khắc. đậy bây giờ nội các còn đề xướng lấy đức để trị nước, lấy hiếu để trị gia. Đặc biệt trong hoàng thất thì người kế thừa còn muốn nghiêm ngặt hơn. Dù cho hoàng đế có muốn đổi vị trí thái tử từ trưởng tử thành thứ tử cũng không được, chứ đừng nói đến vương hầu tướng lĩnh phía dưới lại càng không có ngoại lệ. Mà Cố Trình Diệu là trưởng tử, vị trí thế tử cả về lý về tình đều là của hắn ta. Trừ khi Cố Trình Diệu không con mất sớm hoặc là phạm phải đại tội giết người phóng hỏa. Còn không thì thứ tử muốn nhảy vào vị trí đó, quả là khó khăn.

Đáng tiếc Cao Nhiên cùng Hàn thị đều coi thường quy củ của gia tộc, không tin Tông Nhân phủ cũng không tin luật pháp. Cũng phải thôi, cả hai mẹ con đều như nhau, đều chỉ tin vào bản thân chứ không tin ai cả. Cả Cao Nhiên và Hàn thị đều đang hăng say thảo luận làm thế nào để lung lạc nam nhân, làm thế nào để chiến thắng nơi nội trạch, để cho Yến vương truyền vương vị cho Cố Trình Diệu.

Cao Nhiên cùng Hàn thị nói chuyện một lúc, bỗng Hàn thị vỗ tay Cao Nhiên, nói một cách đầy ý vị: "Những thủ đoạn này cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm, quan trọng nhất chính là tam tiểu thư nhanh chóng sinh một đứa con trai. Chỉ cần sinh hạ nhi tử, không ngại có thể lay chuyển được địa vị của tiểu thư. Nhà chồng cũng sẽ coi trọng tiểu thư hơn mấy phần. Đến lúc đó, còn phải sợ vị kế mẫu kia sao?"

Theo đạo lý nàng dâu mới mà nghe được loại lời này kiểu gì cũng sẽ đỏ mặt ngượng ngùng, thế nhưng Cao Nhiên đối với chuyện này lại không có gì bất thường cả, chỉ tùy ý gật đầu: "Con vẫn hiểu."

Cao Nhiên tuy là một thiếu nữ mười sáu tuổi, nhưng sự thực đã hơn ba mươi, làm sao lại dễ ý loại chuyện này đây.

Hàn thị thấy Cao Nhiên đã tính toán sẵn đường đi cho mình, cuối cùng cũng yên tâm. Nàng ta vẫn biết nữ nhi này của mình từ nhỏ đã có chủ kiến. Hàn thị than thở: "Tam tiểu thư đừng trách di nương lăm lòi, là di nương lo lắng cho tam tiểu thư thôi. Chờ tiểu thư sinh hạ nhi tử, tại nhà chồng nẫu bằng tử quý, đệ đệ của tiểu thư

có một người tỷ tỷ là thế tử phi giúp đỡ, ngày sau nhất định sẽ thuận lợi hơn rất nhiều."

nói trắng ra thì Hàn thị hỏi nhiều như vậy, mục đích cũng chỉ muốn hỏi Cao Nhiên có thể giữ được vị trí thế tử phi không. Tất nhiên trong đó có vì nữ nhi mà suy nghĩ, nhưng chủ yếu vẫn là tính toán cho con trai của mình. Có một người tỷ tỷ thế tử phi có thể sinh hạ đích tôn cho phủ Yến vương, con trai của Hàn thị ở phủ anh quốc công, ở lớp học, thậm chí cả ở quan trường sau này, mới có thể là trợ giúp lớn nhất.

Cao Nhiên biết Hàn thị trọng nam khinh nữ, mặc dù thương nàng ta nhưng vẫn luôn luôn đặt đệ đệ ở vị trí đầu tiên. Cao Nhiên đối với việc này cũng không thêm để ý, cũng sẽ không oán trách Hàn thị bất công. Tuy nàng ta xuyên không nhưng vẫn biết đây là cở đại đấy. Thế nên Cao Nhiên cảm thấy việc này cũng không có vấn đề gì cả.

Lúc Lâm Vĩ Hi còn nhỏ, bởi vì trong nhà càng quan tâm yêu thương đường đệ, nàng tranh cường hão thắng nên trên phương diện học hành luôn luôn cố gắng học tốt hơn so với đường đệ. Nhưng Cao Nhiên thì lại không như thế. Nàng ta vui vẻ khi đệ đệ tốt hơn mình, đệ đệ có được thứ tốt nhất nàng ta cũng không ghen tị gì. không biết do hoàn cảnh sinh trưởng hay do tính cách trời sinh mà tính tình hai người hoàn toàn khác nhau. Vì vậy mà nhân duyên gặp gỡ cũng không giống nhau.

Cuộc sống muôn màu, ai ai cũng có chuyện xưa

Cố Huy Ngạn đem hôn sự toàn quyền ủy thác cho đại trưởng công chúa Thọ Khang. Trưởng công chúa Thọ Khang thấy Yến vương hoàn toàn tín nhiệm, bà cũng không khách khí, coi như nhà mẹ đẻ mà tiêu bạc không do dự, các hạng mục lễ tiết đã chú trọng lại càng làm cẩn thận phô trương hơn. Theo lý tuổi tác nhà trai tương đối lớn, gia tộc vì không muốn chậm trễ con nối dòng, kiểu gì nhà gái cũng sẽ rút ngắn thời gian chuẩn bị gả. Mà trong số nhân tài kiệt xuất ở kinh thành thì Yến vương quả thực là hơi lớn tuổi rồi. Thế nhưng Cố Huy Ngạn một tiếng cũng không thúc giục. Đại trưởng công chúa Thọ Khang từ tâm ý của mình, giữ Lâm Vĩ Hi trọn vẹn nửa năm, ở đủ thời gian thì nhà gái mới kiên ngoan không nhanh không chậm cử hành hôn lễ.

Lâm Vĩ Hi ở phủ công chúa từ giữa hè đến đầu mùa đông. Bên ngoài phòng gió bắc gào thét, vạn vật tiêu điều, chỉ chớp mắt, đã đến tháng mười một.

Vào một buổi sáng sớm, Lâm Vĩ Hi đã bị người gọi dậy. Chúng nữ quan đã đứng đầy ở phòng ngoài, nghe được động tĩnh ở trong phòng ngủ, các nàng xếp thành hai nhóm, bưng khay trong tay nối đuôi nhau tiến vào. Uyển Tinh Uyển Nguyệt mặc quần áo mới tinh, tinh thần căng thẳng, sẵn sàng cho mọi việc trọng đại sắp đến.

Phủ trưởng công chúa Thọ Khang tổ chức việc vui, đối tượng thông gia vẫn là Yến vương. Ồ! Việc này thật đáng kinh ngạc. Từ hoàng thân quốc thích đến trụ cột trong triều đình, những người chỉ cần có tiếng tăm trong kinh thành đã sớm chuẩn bị hậu lễ. Phu nhân các nhà cũng sẵn sàng chờ đợi ở phủ trưởng công chúa. Những phu nhân có giao tình thì đến khuê phòng của Yến vương phi đưa gả, còn không có giao tình thì đến phía trước cùng trưởng công chúa Thọ Khang nói chuyện phiếm. Còn những ai mặt mũi cứng rắn hơn một chút, thì đã đến phủ Yến vương ngồi vào bàn chờ tân vương phi rồi.

Có trưởng công chúa Thọ Khang cùng với Yến vương là hai vị ở hoàng gia. Từ sáng sớm, khuê phòng của Lâm Vĩ Hi đã chật ních các đường vương phi, công chúa, quận chúa, ngoài ra còn có những phu nhân tiểu thư là tâm phúc của thái hậu cũng có mặt. Đại trưởng công chúa Thọ Khang tự mình mời phu nhân toàn phúc tới cầm dây nhỏ, trong miệng vừa nói lời cát tường, đôi bàn tay vừa thành thạo chải tóc cho Lâm Vĩ Hi. Lông tơ trên mặt bị chỉ xoắn đứt truyền đến cảm giác đau đớn, Lâm Vĩ Hi chịu đựng không nói một lời, tùy theo toàn phúc phu nhân cử hành nghi thức trưởng thành tượng trưng cho từ khuê tử đến phụ nhân.

Làn da Lâm Vĩ Hi trắng nõn, tinh tế căng mọng mịn màng như vừa lột trứng gà. Toàn phúc phu nhân nhìn Lâm Vĩ Hi, nhìn không được thờ dài: "Ta đã chải tóc cho rất nhiều nàng dâu, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên gặp Lâm tiểu thư duyên dáng yêu kiều đến vậy. Bất kể là khuôn mặt hay làn da, cho dù có ghé mắt vào nhìn, cũng không tìm ra một điểm nào không hoàn hảo."

Đối với lời khen này Lâm Vĩ Hi cũng chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng. Ngày tân hôn luôn nói lời may mắn, năm phần nhan sắc cũng sẽ bị người xung quanh thổi thành mười phần. Kiếp trước Lâm Vĩ Hi đã từng gả một lần, trong nội tâm nàng vẫn hiểu rõ. Toàn phúc phu nhân thấy vẻ mặt không tin tưởng của Lâm Vĩ Hi, liên tục bóp cổ tay. Quả thật nàng ta miệng lưỡi linh hoạt, đồ tân nương từ đến nổi không ngậm miệng được, thế nhưng lần này lời khen của nàng ta là thật lòng đấy.

Theo thời gian trôi qua, trong khuê phòng của Lâm Vĩ Hi người đến càng nhiều, mọi người cười nói như châu ngọc, một mảnh vui mừng, so với lần xuất giá của kiếp trước còn náo nhiệt hơn nhiều.

Lâm Vĩ Hi chỉ kinh ngạc một lát thì cũng hiểu rõ. Kiếp trước tuy nàng là đích nữ công phủ, nhưng trong kinh thành quyền quý nhiều như mây cũng không thiếu một vị quốc công. Nếu không phải trưởng phu của nàng là con trai độc nhất của Yến vương, chỉ sợ hôn lễ của nàng cũng không phô trương như thế. Nhưng cho dù kiếp trước có long trọng thế nào đi nữa, thì Cao Hi với Cố Trình Diệu đều là hai văn bối, cũng chỉ có các công tử tiểu thư trẻ tuổi có bối phận tương đương mới có thể đến đây tham gia náo nhiệt. Nhưng lần này thì không giống thế. Đây là đại hôn của Yến vương, lại có đại trưởng công chúa Thọ Khang lo liệu tiệc cưới, về quyền thế có Yến vương, về bối phận có đại trưởng công chúa, cứ như vậy xôn xao cả kinh thành cũng là điều có thể lý giải.

Cả sảnh đường đang tràn ngập tiếng vui cười cùng lời nói may mắn, còn Lâm Vĩ Hi ở trong phòng thì đang được trang điểm, mặc giá y tân nương tử. Chúng nữ nữ quyến đang trò chuyện vui vẻ, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng pháo nổ. Mọi người nhìn ra bên ngoài một chút, lập tức cười nói: "Có lẽ là đội ngũ đón dâu tới, Yến vương tự mình nghênh đón, khung cảnh này không dễ gặp đâu. không thể để cho điện hạ dễ dàng vào cửa được!"

Tân hôn cũng chỉ yên vẹn có ba ngày. Cũng không có nhiều cơ hội có thể trêu đùa Yến vương. Nhưng ngay cả như vậy, người giữ cửa cũng chỉ dám nói một hai lời đùa cợt, chứ cũng không dám nháo Cố Huy Ngạn cái gì. Huống chi, hôm nay phủ dâu phủ rể đều là quan nhất phẩm, mà đội ngũ theo Yến vương đến đây đón dâu chính là thiết giáp tinh binh. Đội binh sĩ này đông loạt đứng dọc theo hai bên đường, cho dù màu đỏ của hi phục cũng không che được sát khí uy vũ trên người bọn họ. Người giữ cửa bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, chân cũng muốn mềm nhũn, nào còn dám đùa cợt Yến vương?

Cho nên rất nhanh, đội ngũ của Cố Huy Ngạn đã đi tới chính đường. Các nữ quyến nghe được hạ nhân truyền lời Yến vương đã đến, đều kinh ngạc hô lên: "Làm sao lại nhanh như vậy", đồng thời luống cuống tay chân tìm khăn cô dâu, tìm tảo cho Lâm Vĩ Hi. Bởi vì quả táo hơi nhỏ, lại không biết bị ai cố ý giấu đi, trước khi ra cửa lại không tìm được. Vì táo đỏ tượng trưng cho cát tường bình an nên gây ra một chút nhiễu loạn.

rõ ràng Lâm Vĩ Hi là người đã trải qua một lần hôn lễ, bởi vì tìm quả táo mà nàng cũng trở nên bối rối. Nàng giống như con rối bị người khác điều khiển, thời gian dần trôi qua, động tĩnh bên ngoài chợt ngừng lại. Trái tim Lâm Vĩ Hi đột nhiên đập nhanh hơn, tuy đã phủ hi khăn lên đầu, trong tâm mất một mảnh đỏ bừng, thế nhưng nàng vẫn biết, Yến vương đã ở ngay phía trước rồi.

Lâm Vĩ Hi ý thức được, bây giờ mỗi một bước đi đều tới gần Cố Huy Ngạn hơn. Lâm Vĩ Hi ngập ngừng đi từng bước, nàng còn nghi ngờ có phải chính mình đang sợ bị trượt chân không? Lúc này Lâm Vĩ Hi cảm thấy vô cùng may mắn vì trên mặt của nàng đã phủ lụa đỏ, không ai có thể thấy được sắc mặt đỏ bừng của nàng lúc

này, nếu khôngnàng sẽ còn lúng túng nhiều hơn.

Cũng may lúc xuất giá mỗi tân nương từ đều sẽ khăn trương, người bên cạnh chú ý tới dáng vẻ cứng ngắc của Lâm Vĩ Hi cũng chỉ trêu chọc cười một tiếng. Hi nương vịn Lâm Vĩ Hi đến chính đường bái biệt cao đường. Phụ mẫu của Lâm Vĩ Hi đều đã qua đời, nàng quý xuống dập đầu về phía bài vị đen nhánh của Lâm Dũng cùng Lâm mẫu, bỗng nhiên trong lòng nổi lên sự cảm động vô cùng. Giờ khắc này Lâm Vĩ Hi mới sinh ra mộtchút cảm giác chân thực, nàng đang từ biệt song thân, chuẩn bị gả làm vợ người khác. Sau đó nàng sẽ cùng người này đi chung nốt quãng đời còn lại, vui buồn có nhau, vinh nhục cùng hưởng. Người này cũng sẽ thay thế cha mẹ người thân, trở thành người thân cận nhất của nàng.

Mà đó chính là Yến vương Cố Huy Ngạn. Trước đó Lâm Vĩ Hi chưa từng nghĩ tới có thể gả cho Yến vương, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng thấy là càn rỡ. Bất kể từ góc độ của đại trưởng công chúa Thọ Khang hay là góc độ của thế tử phi, tuyệt đối Yến vương vẫn là trưởng bối của nàng.

Nhưng bây giờ, Cố Huy Ngạn đang đứng bên cạnh nàng, cùng nàng dập đầu phụ mẫu Lâm gia. Từ trước đến nay, khí tức mạnh mẽ của Cố Huy Ngạn vẫn luôn rõ ràng, bây giờ hắn đang đứng cạnh Lâm Vĩ Hi, cho dù không nói một lời, nhưng uy nghiêm đó cũng đủ để dọa sợ người đứng ở trong phòng.rõ ràng cái gì Lâm Vĩ Hi cũng không nhìn thấy, thế nhưng là nàng lại có thể cảm giác được nhất cử nhất động của người đứng bên cạnh này, thậm chí cả từng nhịp thở bình ôn của Cố Huy Ngạn.

Từ đây kết tóc làm phu thê, yêu thương kính trọng nhau. Trong lòng Lâm Vĩ Hi nhenhàng gọi một tiếng nương, bây giờ nàng họ Lâm, không có tư cách đi bái biệt Vệ thị. Lâm Vĩ Hi muốn để mẫu thân biết, nàng đã lập gia đình. Nguyên mẫu thân trên trời linh thiêng có thể an tâm, lần này nàng sẽ không đi vào vết xe đổ của lần trước nữa.

Người một thân hoa phục từ biệt không phải song thân, mà là bài vị. một cảnh này làm cho vánh mắt nhiều người đều cay cay. Sau đó hi nương, hoặc là nói Cố Huy Ngạn mang người đến trước mặt đại trưởng công chúa Thọ Khang, hành đại lễ với bà. Đại trưởng công chúa Thọ Khang nhận Lâm Vĩ Hi làm tôn nữ. Trưởng công chúa Thọ Khang không có nhi tử mọi người đều biết, thế nhưng đại trưởng công chúa nguyên ý muốn nhận tôn nữ, ai dám nói ra nói vào? Trưởng công chúa Thọ Khang là cô cô của Cố Huy Ngạn, đồng thời còn là tổ mẫu của Lâm Vĩ Hi, là trưởng bối của Lâm Vĩ Hi nhận lễ của tân lang tân nương. Đó là chuyện đương nhiên.

Thọ Khang đại trưởng công chúa mặc phẩm cấp của công chúa, ngồi ngay ngắn ở trênghế cao. Bà nhìn hai người đang đứng phía dưới, hốc mắt khê cay cay.

Hiếm khi thấy vẻ mặt nhu hòa của Cố Huy Ngạn. Hi phục đó chót hòa tan khí tức uy nghiêm lãnh đạm quanh người, vẻ tuấn mỹ của hắn lại nổi bật ra. Mà hi phục của thân vương cũng có quy chế, bà vai cùng ống tay áo thêu bàn long nhật nguyệt, trang phục này làm cho Cố Huy Ngạn khác hẳn với những tiểu tử choai choai ngoài kia. Uy nghi hoa mỹ, thông dong cao cao tại thượng, uy thế vô hình đập vào mặt người khác.

Cố Huy Ngạn vẫn biết hôm nay là trường hợp gì, hắn đem sự uy nghiêm cùng thân thiện duy trì vừa phải, không đến mức để cho người ta nhìn mà phát khiếp, nhưng cũng sẽ không để cho người khác có chỗ trống mà chui vào. Hôm nay là đại hôn của chính mình, Cố Huy Ngạn thả lỏng khí tức quanh người, dù sao đang ở hi đường mà hù dọa người nhà mẹ đẻ cô dâu thì cũng quá thất lễ rồi. Khi Cố Huy Ngạn cố gắng thu lại uy nghiêm của mình thì sự tồn tại của Lâm Vĩ Hi rõ hơn rất nhiều. Mặc dù khôngnhìn thấy dung mạo của tân nương tử, nhưng chỉ cần nhìn vào dáng vẻ nhỏ nhắn yếu điệu của nàng thì cũng đủ làm cho quan khách biết được tân nương tử mỹ mạo thế nào. Lâm Vĩ Hi cử chỉ đoan trang, lúc đi đường tựa cờ trên khăn cô dâu lắc liên tục vẫnkhông hoảng hốt, bước nhỏ từng bước trên đường. Hai người như vậy sóng vai đứng cạnh nhau ở hi đường, cho dù là ai cũng đều tán thưởng ông trời tác hợp, trai tài gái sắc xứng đôi vô cùng.

Ngày đại hi, đại trưởng công chúa Thọ Khang không dám rơi nước mắt, trang trọng dặn dò hai phu thê. Ngày trước Cao Hi xuất giá cũng lừng lẫy về vang, nhưng dù sao cũng không phải xuất giá từ phủ công chúa. Đại trưởng công chúa Thọ Khang cũngkhông bao giờ nghĩ tới, một ngày kia, tiệc cưới nhiều năm của bà vậy mà lại viên mãn.

Sau khi trưởng bối dặn dò, khâu lễ tại nhà mẹ đẻ hoàn toàn kết thúc. Lễ quan hét to "Giờ lành đến", mọi người đứng đầy ở sân cứ như đám mây ừng hồng, lao về phía cửa lớn.

Lâm Vĩ Hi được hi nương nâng đỡ ngồi lên kiệu hoa, một tiếng hét to, kiệu hoa tám người khiêng được nâng lên. Lâm Vĩ Hi căng thẳng siết chặt quả táo trong lòng bàn tay. một năm đã trôi qua, vậy là nàng dùng một thân phận khác trở lại phủ Yến vương.

Sau hôm nay, nàng cùng người đã từng là trượng phu lại một lần nữa có liên quan đến nhau. Nàng là Yến vương phi, cũng là kẻ mẫu của Cố Trình Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Đại hôn

Tin tức Yến vương đại hôn kinh động cả kinh thành. Ngày hôm nay tất cả mọi người đều đổ xô ra đường, hơn nửa bách tính trong kinh thành đều đứng chen chúc ở ven đường, hàng quán từ lâu thì chật cứng người, cùng nhau vây xem đội ngũ đón dâu của Yến vương.

Tình bình đón dâu, thiết giáp dẫn đường, kết hôn phô trương như thế này tuyệt đối là độc nhất vô nhị. Người xung quanh đối với quyền thế cùng binh quyền của Yến vươngngồi chuyện say sưa. Bọn hắn trời nam biển bắc nói đến nửa ngày, đột nhiên phát hiện, đội ngũ đồ cưới của vị Yến vương phi này sao đi vẫn chưa xong?

Từng rương gỗ đồ sơn sáng bóng được treo hoa lụa đỏ chót, mỗi kiệu phu đều là hán tử vạm vỡ khỏe mạnh, chăm chú bước trên đường, cũng không vì cái nhìn hiếu kỳ của người xung quanh mà chệch đội hình. Đội ngũ khiêng đồ cưới đi một vòng qua đường lớn vẫn là thấy đầu không thấy đuôi. Mọi người đứng xem nghển cổ lên nhìnmột lúc lâu mà vẫn không nhìn thấy rương gỗ đồ cưới cuối cùng.

Mười dặm hồng trang. Mà mười dặm vẫn còn là ít.

Lâm Vĩ Hi ngồi ngay ngắn không nhúc nhích ở trong kiệu hoa, cho dù nơi này không ai nhìn thấy, sống lưng của nàng vẫn thẳng tắp. không biết qua bao lâu, tốc độ

kiệu hoa chậm lại. Lâm Vĩ Hi vẫn ngồi im như cũ. Quả nhiên một lát sau, bên ngoài truyền đến tiếng xé gió, sau đó "Tranh tranh tranh" ba tiếng tên bắn trên đỉnh cửa kiệu, khoảng cách giữa mỗi một tên đều là giống nhau. Sau khi nghi thức bắn tên xua tan tà khí kết thúc, tiếng nói rộn ràng của hỉ nương vang lên: "Mời tân nương từ xuống kiệu."

Lâm Vĩ Hi được mọi người nâng đỡ bước ra ngoài kiệu. cô dâu xuất hiện, mọi người đến phủ Yến vương làm khách lập tức phát ra một trận ồn ào. Sau đó Lâm Vĩ Hi dựa theo hỉ nương chỉ dẫn nhảy qua chậu than, bước qua yên ngựa, bái thiên địa. Mặc dù đây là hôn lễ của nàng, nhưng những việc Lâm Vĩ Hi chân chính tham dự lại rất ít. Toàn bộ quá trình nàng giống như con rối, tùy ý người khác sắp xếp.

Chờ Lâm Vĩ Hi ngồi ngay ngắn trên giường ở hỉ phòng, nha hoàn nữ quan theo hầu đều âm thầm nhẹ nhàng thờ ra. Sau khi tân nương tiến vào phòng cưới thì lễ nghi cơ bản đã hoàn thành, sau đó nếu chẳng may xảy ra sự cố gì, cũng sẽ không bị khách lạ thấy được.

Uyển Tinh Uyển Nguyệt lặng lẽ thờ phào, nhưng Lâm Vĩ Hi lại khần trương lên. Hôm nay nàng mặc một mực che kín bằng khăn đỏ cô dâu, cho nên vẫn chưa nhìn thấy Yến vương. Nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện sắp xảy ra tiếp theo, nàng hồi hộp đến nỗi lòng bàn tay đã lạnh ngắt mồ hôi.

Tân hôn ba ngày không lớn không nhỏ, nào động phòng chính là tục lệ mà nhiều người rành rồi thích làm nhất. Trong phòng sớm đã có người ồn ào muốn nhìn tân nương từ, lần đầu tiên Lâm Vĩ Hi lo lắng vì dung mạo của mình. Hôm nay hỉ nương trang điểm hơi đậm một chút, phấn thơm và son môi phủ lên khuôn mặt của nàng, nhìn thì tinh xảo đẹp để có thừa, nhưng sức sống thì lại hơi ít. Nhưng tất cả tân nương từ đều trang điểm như này, Lâm Vĩ Hi cũng không có cách nào cả.

Nàng đang miên man suy nghĩ, đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày màu đen thêu chỉ vàng. Cho dù là vào thời điểm này, từng bước chân của Cố Huy Ngạn vẫn trầm ổn ung dung, không vội vàng. Thậm chí Lâm Vĩ Hi còn nghi ngờ, khoảng cách giữa mỗi bước chân của Cố Huy Ngạn đều giống nhau.

một thanh huyết ngọc đỡ tua cò, sau đó khăn cô dâu nhanh chóng được vén lên cao, tầm nhìn của Lâm Vĩ Hi theo đó cũng trở nên lớn hơn.

Lâm Vĩ Hi theo phản xạ nhìn về phía nguồn sáng, nàng ngẩng đầu, vừa vặn chạm vào ánh mắt của Cố Huy Ngạn. Đây là lần đầu tiên Lâm Vĩ Hi gặp Cố Huy Ngạn mặc quần áo màu đỏ. Bộ hỉ phục đỏ chói làm cho sắc mặt của hắn nổi bật lên vẻ ôn nhuận như ngọc, cảm giác áp bách người lạ chớ gần ngày bình thường cũng nhu hòa rất nhiều. Kỳ thật ngũ quan của Cố Huy Ngạn rất đẹp, mắt sáng mày kiếm, mũi cao thẳng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng. Khi hắn chăm chú nhìn một người, ánh mắt đen nhánh tỏa sáng, dường như có thể đem người chết chìm trong đôi mắt đó.

Lâm Vĩ Hi đột nhiên nghĩ, tuy là biết lâu như vậy, chỉ sợ hôm nay mới là lần đầu tiên Yến vương nhìn kỹ nàng đi. Lâm Vĩ Hi không rõ cảm giác trong lòng mình là thế nào, nàng cùng Cố Huy Ngạn liếc nhìn nhau một cái, lập tức thu lại ánh mắt, giả bộ như ngượng ngùng cúi đầu.

Hai người bọn họ mất đi mây lại mà không có người phát hiện ra. Người đến xem náo nhiệt còn đang đắm chìm trong sự thán phục đối với dung mạo của Lâm Vĩ Hi: "Đã sớm nghe nói Yến vương phi là mỹ nhân. Hôm nay gặp mặt mới biết trước đó ta đã sống nhiều năm như vậy, trên đời này vẫn còn có dung mạo tinh xảo đến như này. Phải chăng đây là tiên nữ hạ phàm?"

Ở bên trong hỉ phòng đều là hoàng thân quốc thích. một số con cháu hoàng tộc ý vào chính mình tuổi còn nhỏ, cũng cả gan ở lại nơi này nhìn tân nương từ. Về phần những triều thần, mặc dù có tâm tư này, nhưng chỉ sợ cũng không có gan này. (^^)

Trong lúc nhất thời các nữ quyến tán thưởng không dứt, còn đám con cháu hoàng tộc tuổi trẻ đã lại tinh thần, trong lòng đều là đã ao ước cảm thán. Quả nhiên! Yến vương cưới thế tử, kém cái gì thì kém nhưng dung mạo thì không bao giờ. Nghĩ lại thật sự thấy tức giận, mỹ nhân điểm lệ đến như này, không đợi cho bọn hắn thấy, đã sớm bị người khác một cước chặn lại.

Vẻ đẹp của tân vương phi điểm kinh toàn bộ. Yến vương đối với dung mạo của tân vương phi cũng hết sức hài lòng. Hỉ nương rạng rỡ, lập tức nói không ngừng những lời cát tường, bùng rượu mừng tới. Cố Huy Ngạn ngồi đối diện với Lâm Vĩ Hi, cầm chén rượu lên, Lâm Vĩ Hi cũng cầm lên một chén rượu khác. Lễ hợp cẩn nghe nhiều nên thuộc, Lâm Vĩ Hi đối với việc này cũng không lạ lắm, nhưng là nàng lặng lẽ nhìn Yến vương một chút, chén rượu trong tay có chút do dự.

Cố Huy Ngạn đương nhiên nhìn thấy ánh mắt tự cho là kín đáo của Lâm Vĩ Hi, trong lòng của hắn bất đắc dĩ. Lúc tháng năm là gan lớn như vậy, cũng dám chạy đến trước mặt hắn tự tiện cử, bây giờ thì rụt rè giống thỏ trắng không. Cố Huy Ngạn chủ động vòng tay trước, Lâm Vĩ Hi thuận thế cũng làm theo. Lúc hai người ngửa đầu uống rượu không tránh khỏi phải dựa gần vào nhau. Lâm Vĩ Hi nhìn qua bình rượu, thấy được tay áo của nàng cùng Cố Huy Ngạn xếp cùng một chỗ. Giá trị của nàng tinh xảo xa hoa vô cùng, tay áo cũng được thiết kế rất rộng. Bây giờ tay áo tí mi thêu hoa che đi hoa văn bàn long của Cố Huy Ngạn, vậy mà lại tạo ra một loại mỹ cảm khác.

Lâm Vĩ Hi chú ý tay áo của Cố Huy Ngạn, không để ý nên bị rượu hợp cẩn làm sặc một cái. Cũng may chén hợp cẩn này nhỏ nhắn, mà rượu bên trong lại không quá gắt. Lâm Vĩ Hi khẽ ho khan hai tiếng, lập tức nhin xuống con ngựa trong cổ họng, cắn chặt hàm răng, không thể để mắt liếc nhìn vào lúc quan trọng như này được.

Tay áo cưới rất rộng, động tác vạt áo che miệng của Lâm Vĩ Hi cũng khéo léo kín đáo, thế nhưng có thể giấu điểm được người khác, lại không thể giấu được người đang ngồi rất gần nàng.

Cố Huy Ngạn liếc qua Lâm Vĩ Hi. Lâm Vĩ Hi ngại ngùng lúng túng đến nỗi ánh mắt cũng không dám nhìn loạn về phía khác. Cũng may Cố Huy Ngạn chỉ nhìn thoáng qua rồi thôi, dường như cũng không có cái gì xảy ra. Lâm Vĩ Hi thấy vậy thì nhẹ nhàng thờ ra, trong lòng hơi buồn rầu nghĩ ngợi. Thôi xong. Trong lòng Yến vương nàng sẽ không phải thành cái đồ dân đi.

Lúc uống chén rượu giao bôi rất nhiều thiếu niên cao giọng ồn ào. Cơ hội có thể náo nhiệt Yến vương thúc thúc cũng không dễ. Qua thôn này thì sẽ không có tiệm khác. Chúng phu nhân đối với việc này chỉ che miệng mà cười. Hỉ nương thừa dịp bầu không khí hoan hỉ trong phòng, vui vẻ vung trướng, một tay vừa ném quả mừng vừa nói lời cát tường.

Quả mừng từ trên trời giáng xuống vô cùng long trọng. một hỉ nương không chú ý, ném một quả nhãn đập vào trán của Lâm Vĩ Hi. Quả nhãn mặc dù không to, nhưng bị ném vào người thì vẫn rất đau. Lâm Vĩ Hi cố gắng duy trì ý cười, nhưng khóe miệng chỉ nhếch lên được một chút đến nỗi không thể nhìn thấy là đang mấp máy.

Thái độ của Cố Huy Ngạn vẫn như cũ, nhưng lập tức nhìn lướt qua hỉ nương kia. Hỉ nương vốn đang cười, bị ánh nhìn lạnh lẽo của Cố Huy Ngạn mà hai tay đều run. Nàng ta lo lắng, lúc ném quả cũng không dám dùng nhiều sức, chỉ ném về chỗ trống trong phòng mà thôi.

Rất nhiều con cháu hoàng thất thiếu niên vẫn chơi chưa đủ, còn muốn nháo tiếp. Lúc này Cố Minh Đạt đi tới, trầm mặc dừng lại ở cánh cửa bên ngoài. Mặc

dù không nói một lời, nhưng mọi người ở trong phòng đều biết đây là ở bên ngoài có việc, Cố Huy Ngạn đứng lên, nói: "Các vị phu nhân không cần gò bó, cứ tận hứng là được. Các người cẩn thận hầu hạ vương phi."

Những lời cuối cùng này là hướng về phía nha hoàn hạ nhân ở trong phòng, bọn nha hoàn cúi đầu đồng ý. Cố Huy Ngạn lại gật đầu đối với mấy công chúa vương phi có tư lịch, rồi nhanh chân đi ra ngoài. hần vừa bước qua cánh cửa, Cố Minh Đạt lập tức đuổi theo, ghé tai lặng lẽ nói câu gì đó.

(*Tư lịch: Tư cách và lai lịch*)

Sau khi Cố Huy Ngạn đi, bất kể là khách nhân hay nha hoàn trong phòng cũng nhệnhàng thở ra. không có Yến vương ở đây, nhóm phu nhân thái thái nói chuyện tự do hơn nhiều, người tới trừu ghẹo tân nương từ Lâm Vĩ Hi cũng nhiều hơn.

Lục lễ đã thành, từ nay về sau Lâm Vĩ Hi đã là Yến vương phi rồi. Mặc dù vẫn là cô dâu, nhưng hoàn cảnh bây giờ lại không cho Lâm Vĩ Hi thời gian để ngượng ngùng. Lâm Vĩ Hi hít thở sâu rồi điều chỉnh một chút để thích ứng với trạng thái này. Nàng từ hi giường đứng lên, nụ cười trên mặt vừa phải, thẹn thùng lại không mất đi sự hào phóng chào hỏi các vị phu nhân. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, những phu nhân này chính là đối tượng để Lâm Vĩ Hi giao thiệp sau này. Đây là lần đầu tiên nàng lấy thân phận Yến vương phi để ra mắt, cũng không thể để người khác coi thường được.

Điều duy nhất ở kiếp trước có thể làm cho Lâm Vĩ Hi tự hào, có lẽ chính là phong phạm quý nữ của nàng. Lâm Vĩ Hi đoan trang hào phóng đứng dậy tiếp đãi khách nhân, nếu có bị ai trừu ghẹo cũng chỉ ngượng ngùng hé miệng cười một tiếng, cũng không lộ ra thái độ tức giận nhần nhỏ của tiểu hài tử. Những phu nhân này ngoài miệng thì nói cười nhưng trong lòng thì âm thầm cân nhắc một phen, nụ cười với Lâm Vĩ Hi càng sâu hơn.

Mấy thiếu niên hoàng tộc choai choai kia đã sớm không thấy bóng dáng đâu. Cũng không biết là tự mình đi ra hay là bị người của Yến vương mời đi, chỉ còn lại những phu nhân thái thái sống an nhàn sung sướng này, còn có thể nháo đến đâu được nữa. Mọi người cười đùa mấy lần, sau khi mãn nguyện nhìn thấy Lâm Vĩ Hi đỏ mặt, mới chịu đứng lên cáo từ, đi ra ngoài tham gia tiệc mừng.

Hôm nay là đại hôn của Lâm Vĩ Hi. Theo tục lệ thì ngày này mẹ chồng nàng dâu gặp nhau là điềm xấu, mặc dù bình thường đều là tân nương từ vào cửa, mẹ chồng phải tránh mặt đi. Nhưng đặt ở phủ Yến vương thì tình huống lại đảo ngược. Lâm Vĩ Hi một là tân nương từ, hai là mẹ kế. Bất kể từ phong tục hay bối phận vẫn là bề trên. không thể có chuyện Lâm Vĩ Hi phải tránh mặt Cao Nhiên. Cho nên trong phòng của Lâm Vĩ Hi mọi thứ vẫn như thường lệ, còn Cao Nhiên thì cả một ngày đều phải ở trong phòng mình, không thể đi ra ngoài chạm mặt Lâm Vĩ Hi.

Bên ngoài chiêng trống rộn ràng vang trời, Cao Nhiên lại một thân một mình ủ rũ khuất trốn ở trong phòng, còn nhất định phải lộ ra dáng vẻ cam tâm tình nguyện biết ơn, nếu không chính là bất kính với mẹ chồng. Ở trong đó có cảm giác gì, chỉ sợ chỉ có bản thân Cao Nhiên mới biết rõ nhất.

Lâm Vĩ Hi cũng rất vui vẻ vì ngày vui của chính mình sẽ không xuất hiện tiện nhân Cao Nhiên này. Kiếp trước lúc nàng xuất giá vẫn phải chịu đựng nhin bộ mặt đắc ý của Cao Nhiên lặc lư ngay trước mặt mình. không những như thế, nàng còn phải giả bộ tỷ muội tình thâm với Cao Nhiên, khỏi phải nói tới quần quýt với nhau đến mức nào. Bây giờ mới có hơn một năm, Lâm Vĩ Hi có thể danh chính ngôn thuận buộc Cao Nhiên phải tránh mặt đi. Mà hay hơn chính là, sau này nàng còn có thể chỉ mặt gọi tên "đạp bảo" Cao Nhiên cách đối nhân xử thế. Chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy sung sướng ở trong lòng rồi.

Trong phòng đã không còn người ngoài, Uyển Nguyệt đến cạnh Lâm Vĩ Hi, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, nô tì gỡ mũ phượng nhé?"

Lâm Vĩ Hi gật đầu, nàng đã sớm muốn đem mũ phượng nặng trĩu trên đầu lấy xuống. không nghĩ tới mũ phượng của vương phi lại nặng hơn rất nhiều so với mũ của thế tử phi. Lâm Vĩ Hi ngồi vào bàn trang điểm, Uyển Nguyệt cẩn thận tháo từng trâm vàng trên mũ phượng. Uyển Tinh ở cạnh Uyển Nguyệt giúp một tay, đồng thời huých tay ra hiệu nói: "Tiểu thư cái gì, gọi là vương phi!"

Lâm Vĩ Hi từ trong gương nhìn đôi bàn tay thoăn thoắt trên đầu mình, tức giận trừng các nàng một chút. Uyển Tinh cũng không sợ, vẫn cười hi hi đỡ trâm vòng cài đầu phức tạp trên tóc Lâm Vĩ Hi xuống, lại nhẹ nhàng bỏ vào trong tráp đựng trang sức.

Đem đầu tóc gỡ xuống, Lâm Vĩ Hi nhẹ nhàng thở ra. Thành hôn thật sự là việc hành hạ người ta mà, huống hồ thân thể này của nàng còn yếu ớt như vậy. Uyển Nguyệt đang nói chuyện phiếm với Lâm Vĩ Hi, bỗng nhiên một bà tử từ bên ngoài đi tới, bưng một cái khay trong tay hành lễ vạn phúc với Lâm Vĩ Hi: "Nô tỳ thỉnh an vương phi, canh giải rượu của ngài đây ạ!"

Lâm Vĩ Hi sững sờ một chút, quay đầu nhìn Uyển Tinh Uyển Nguyệt: "Hai em gọi canh giải rượu từ lúc nào?"

Uyển Nguyệt cũng sững sờ: "Nô tỳ chưa từng đi qua phòng bếp a."

Bà tử ở phòng bếp cũng ngạc nhiên: "không phải là vương phi phân phó Cố thống lĩnh, để phòng bếp chuẩn bị canh nóng sao?"

Cố Minh Đạt? Mấy người trong phòng đều không hiểu ra sao, Lâm Vĩ Hi lại kóe lên suy nghĩ. Nàng lúng túng ho khan một tiếng, vội nói: "Là ta để cho người đi phân phó, để xuống đi. Các người hôm nay đã vất vả rồi. Uyển Tinh."

Uyển Tinh hiểu ý, đi lên phát tiền thưởng cho bà tử. Hôm nay những ai phục vụ trong tân phòng của vương phi đều có tiền thưởng. Bà tử vốn cho là mình làm việc ở phòng bếp sẽ không dính được hi khí, ai biết vậy mà lại có vận may từ trên trời rơi xuống như này. Bà tử vụng trộm bóp nhẹ phong bao, càng bóp càng vui vẻ ra mặt: "Tạ ơn vương phi! Nô tỳ chúc vương phi cùng vương gia bạch đầu giai lão, sớm sinh quý tử. Nô tỳ vụng về, chỉ biết nói những này, mong vương phi không ghét bỏ nô tỳ."

Lâm Vĩ Hi cười, Uyển Tinh trừu ghẹo đưa bà tử ra ngoài. Sau khi người đi khuất, Uyển Nguyệt kỳ quái hỏi: "Tiểu thư cho người đi phòng bếp chuẩn bị canh từ lúc nào? Hay là do Cố thống lĩnh tới báo?"

Lâm Vĩ Hi cũng không nghĩ tới Cố Huy Ngạn nhìn cao cao tại thượng, vậy mà vẫn có thể lưu ý đến những tiểu tiết như này. Lúc nàng uống rượu hợp cần bị sắc một cái, có vẻ như Cố Huy Ngạn cho là Lâm Vĩ Hi không quen uống rượu, nên mới sai Cố Minh Đạt tới phòng bếp chuẩn bị canh nóng. Lâm Vĩ Hi xấu hổ cười, nói sang chuyện khác: "Thời gian không còn sớm, cũng không biết chính xác lúc nào Yến vương sẽ trở lại. Em chuẩn bị nước nóng đi, ta muốn tắm rửa."

Uyển Nguyệt quả nhiên vâng lời đi vào tịnh phòng chuẩn bị nước nóng, Lâm Vĩ Hi lặng lẽ thở ra. Từ miệng của nha hoàn hồi môn, nàng biết được nguyên nhân Cố Huy Ngạn rời đi. Hóa ra là trong cung ban thưởng, hoàng đế rất tiếc không thể tự mình tham gia hôn lễ của Yến vương thúc thúc, liền sai Phùng Đại Bảo đưa hậu lễ

tới, thay mặt hoàng đế đến đây tham gia yến tiệc. Hoàng đế có ý cho thêm hạ lễ vào tân hôn của Yến vương. Tiền thái hậu nghe xong, cũng sai người chuẩn bị lễ vật, để Phùng Đại Bảo cùng mang tới.

Lúc này Cổ Huy Ngạn ra ngoài, chính là đi nghênh đón Phùng Đại Bảo. không những như thế, hôm nay Trương thủ phụ cũng có mặt tại phủ Yến vương. Ba vị đại thần phụ chính mà tiền đế tự mình bổ nhiệm, vậy mà cùng nhau tụ họp ở đây.

Lúc lâm chung tiền đế Mục Tông đã uỷ thác, lập Yến vương Cổ Huy Ngạn, thủ phụ Trương Hiểu Liêm cùng tư lễ thái giám Phùng Trình làm đại thần giám quốc, cùng nhau phụ tá ấu đế. Cổ Huy Ngạn là thân vương tay cầm trọng binh, Trương Hiểu Liêm là thủ phủ nội các, đứng đầu trong nhóm quan văn, mà Phùng Trình là thái giám, tổng lĩnh xướng vệ.

Tôn thất, quan văn, thái giám, ba cổ thế lực vững chãi như kiềng ba chân phối hợp với nhau trong việc giám quốc. Có thể thấy được mặc dù tiền đế Mục bị Bộ quý phi làm nhiễu loạn hoa mắt ù tai, nhưng chuyện liên quan đến giang sơn thì vẫn rất sáng suốt. Lâm Vĩ Hi nghe đến đó thì thấy rất thần kỳ, Trương thủ phụ, Yến vương điện hạ, tư lễ giám Phùng công công, ba người này có ai là không phải trên vạn người, trước giờ chỉ tồn tại ở trong thoại bản hay kể ở từ lâu. Vậy mà bây giờ, ba nhân vật thần thoại này lại cùng nàng ở chung trên một mảnh đất, cùng nhau hít thở một bầu không khí, thậm chí một vị trong đó là trượng phu của nàng.

Nhân sinh vốn thật nhiều điều bất ngờ mà....

Lâm Vĩ Hi nghĩ một lát, lắc đầu không suy nghĩ miên man nữa. Những đại nhân vật này cách nàng quá xa vời, nàng nghe không hiểu, mà cũng không tới phiên nàng quan tâm. Lâm Vĩ Hi nâng chõu nên tìm hiểu sâu xa làm gì.

Lâm Vĩ Hi gỡ bỏ trang sức đi tắm, sau khi ra ngoài lại bôi tinh dầu thơm. Mái tóc đen nhánh của Lâm Vĩ Hi đã khô lâu rồi mà vẫn là không thấy Cổ Huy Ngạn trở về. Nàng tựa ở trên giường, mệt mỏi đến mức muốn ngủ thiếp đi, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng thỉnh an, Lâm Vĩ Hi giật mình, lập tức bừng tỉnh.

Xuyên qua bình phong, một thân ảnh thon dài mảnh mẽ chậm rãi đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Hoa chúc

Cửa phòng bị mở ra, gió lạnh đầu mùa đông từ khe hở lập tức thổi vào, Lâm Vĩ Hi vô thức đứng lên. Cổ Huy Ngạn vừa mới vừa đi được hai bước, xuyên qua bình phong nhìn thấy bóng dáng mơ hồ, lập tức hấn dừng lại, về mặt không phân biệt buồn vui nhìn về phía người mở cửa.

Bà tử mở cửa không kịp phản ứng, bị ánh mắt lạnh lùng của Cổ Huy Ngạn dọa đến ngây ra như phỗng. Vẫn là Uyển Tĩnh tinh tảo, cảm tấm rèm, quay lại đóng cửa kín lại. Sau khi chặn gió lại, Uyển Tĩnh còn trừng mắt nhìn bà tử: "Tiểu thư nhà chúng ta thân thể mảnh mai, để cho gió lạnh phả vào, người có chịu trách nhiệm được không?"

Bà tử phục vụ thế mới biết lúc này Yến vương tức giận, là bởi vì lo lắng cho tân vương phi. Bà tử phạm sai lầm ngượng ngừng cúi đầu, những người khác trong phòng cũng cúi thấp đầu, không dám thở mạnh. Vô tình Cổ Huy Ngạn lại so đo với một đám hạ nhân, thấy các nàng biết sai rồi thì xoay người đi vào phía trong. Yến vương đi khỏi, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ có mấy người lộ ra vẻ không hiểu, ánh mắt vẫn ngơ ngác không biết vì sao mà Vương gia lại tức giận.

Lâm Vĩ Hi nhìn thấy Cổ Huy Ngạn đến gần, cả người lúng túng không biết nên làm gì: "Yến... Yến vương điện hạ, ngài đã trở về rồi? Bên trong đã có nước ấm, ngài có muốn tắm rửa không?"

Cổ Huy Ngạn nhìn Lâm Vĩ Hi một chút, cuối cùng cũng không làm khó nàng, nhẹ gật đầu đi vào tịnh phòng. Lâm Vĩ Hi ngơ ngác đứng tại chỗ một lát, trong đầu rối bời, tiếp theo nàng nên làm cái gì mới được đây? Hình như trong trường hợp này, một thê tử đủ tiêu chuẩn kiểu gì cũng sẽ chuẩn bị canh giải rượu cho trượng phu của mình. Bất kể lúc nào trượng phu đi yến tiệc trở về, sẽ luôn có sẵn canh giải rượu để trên bàn. Lâm Vĩ Hi vỗ trán một cái. Thôi xong. Vậy mà nàng lại quên. Bây giờ trong phòng chỉ có chén canh nóng mà Yến vương dặn dò kia, nàng thay đổi một chút bụng cho Yến vương thì có bị nhận ra không?

Lâm Vĩ Hi đứng tại chỗ suy nghĩ lung tung, vẫn không biết nên làm thế nào, thì sau lưng truyền đến tiếng động. Nàng vừa quay đầu lại thì giật mình: "Ngài đã ra rồi? Nhanh như vậy sao?"

Cổ Huy Ngạn lặng lẽ nhú mày lại, nhìn nàng: "Đừng nói lung tung."

Lâm Vĩ Hi không hiểu. Cái gì? Nàng nói linh tinh cái gì?

Hiển nhiên Cổ Huy Ngạn so với Lâm Vĩ Hi thì quen với phòng này hơn nhiều, trực tiếp đi về phía gian giữa. Lâm Vĩ Hi rầu rĩ một lát, cũng đi từng bước vào theo.

"Điện hạ, ngài có muốn uống giải rượu không?"

"Nàng cho người chuẩn bị rồi?"

Lâm Vĩ Hi cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: "không có."

Cổ Huy Ngạn bắt đầu nhìn về phía Lâm Vĩ Hi, nhìn một chút, vẫn là nhìn không được cười nói: "Nàng a... Ngẩng đầu lên. Ta cũng không uống nhiều."

Lâm Vĩ Hi ngẩng đầu nhìn Cổ Huy Ngạn, phát hiện sắc mặt Cổ Huy Ngạn vẫn bình tĩnh, nhưng hình như trong mắt đang che dấu điều gì. Mặc dù có chút nóng vội lạ

thường, nhưng xác thực không có dấu vết uống rượu. Cũng phải thôi. Lúc ấy Cổ Huy Ngạn ra ngoài là nhận ban thưởng của hoàng đế cùng thái hậu. Phùng công công tự mình mang lễ vật tới, ngoại trừ Yến vương, còn ai có tư cách tiếp đón? Còn tiệc mừng uống rượu sau đó, tất nhiên cũng chỉ có mấy vị đứng đầu Cổ Huy Ngạn, Phùng công công, Trương thủ phụ. Ba nhân vật dưới một người trên vạn người này, ai có lá gan dám chuốc rượu đây?

Nếu như vậy thì vì sao Cổ Huy Ngạn lại bức bối, hay bối vì lần gặp nhau này. Ngẫm lại thì cũng hiểu được, cũng không biết có phải trùng hợp hay không mà hôm nay ba người đứng đầu trong triều đình lại ở cùng một chỗ với nhau. Những đề tài đàm luận trên bàn rượu của họ chắc hẳn cũng sẽ không nhẹ nhàng, thoải mái gì.

Lâm Vĩ Hi đoán được đại khái, ánh mắt lại chăm chú nhìn về phía Cổ Huy Ngạn. Mặc dù ở kiếp trước nàng với Yến vương có một chút quan hệ. Nhưng bây giờ đã sống lại một đời, tất cả mọi thứ đã tính toán xong, nàng đã thành chính thê của Yến vương thật ra Lâm Vĩ Hi vẫn còn rất đề ý những gì tượng trưng cho địa vị chính thê.

Lâm Vĩ Hi đã từng là con gái thuộc hạ của Yến vương. Yến vương coi nàng là hài tử cũng không sao. Nhưng nếu như sau này hắn vẫn luôn dùng suy nghĩ đó để đối xử với nàng, để lúc nhàm chán có thể giải trí vui vẻ. Như vậy thì tuyệt đối không thể được. Lâm Vĩ Hi biết chính mình chủ động cầu gả ở trước mặt Yến vương chỉ sợ sẽ không có phân lượng gì. Nhưng dù cho Yến vương không vui, nàng cũng muốn sự tôn trọng của địa vị chính thê này. Đây là nguyên tắc từ nhỏ của Lâm Vĩ Hi, không có gì có thể thay đổi.

Lâm Vĩ Hi lại lặng lẽ nhìn Cổ Huy Ngạn, ra vẻ lơ đãng đi về phía trước. Nàng mới đi hai bước, ánh mắt thâm trầm của Cổ Huy Ngạn quét tới, bước đi của nàng lập tức dừng lại, khá là ngắc ngứ.

thật sự là rất lâu rồi không còn rơi vào loại tâm trạng không biết làm gì bây giờ. Cảm một bầu không khí lúng túng ngại ngùng. Cổ Huy Ngạn bắt đầu đi, đành phải nói: "Nàng qua đây."

Bất kể trước đó có hung hăng thế nào, nhưng lúc đối mặt với Cổ Huy Ngạn thì Lâm Vĩ Hi lập tức an tĩnh. Lâm Vĩ Hi ngấp ngừng ngồi đối diện với Cổ Huy Ngạn, hai tay vô ý thức đặt ở trên gối, tư thế giống như tiểu hài tử nhìn thấy phụ tử. Cổ Huy Ngạn nhìn về tay nàng, cười hỏi: "Nàng rất sợ ta?"

"Ngài thật đúng là coi trọng ta." Lâm Vĩ Hi nhin không được thốt ra: "không chỉ có ta, khắp thiên hạ này tất cả đều sợ ngài."

"Ta vẫn nhớ lúc tháng giêng khi thấy nàng, nàng còn bày ra thái độ với ta, còn dám trốn ở sau cây tính toán với ta. Sao bây giờ lại thành sợ ta rồi?"

Lâm Vĩ Hi cảm thấy xấu hổ: "Là ta sai rồi, ta nghe con không sợ cộp, đã đắc tội vương gia." nói đến đây, nàng vụng trộm dò xét sắc mặt của Cổ Huy Ngạn, muốn nói lại thôi: "Yến vương, thời gian trước... Là ta không đứng, ngài đừng so đo với ta."

Cả hai người đều hiểu Lâm Vĩ Hi đang nói đến chuyện gì, Cổ Huy Ngạn tựa lưng vào ghế ngồi nhìn Lâm Vĩ Hi, ngón tay vô thức vuốt ve chén trà, hắn vẫn không ý thức được trong mắt mình nổi lên một chút ý cười: "Nàng cũng đã trở thành Yến vương phi, bây giờ mới nói ta đừng so đo với nàng? Vậy nếu nàng nghĩ ta muốn so đo, thì nàng còn muốn làm cái gì nữa?"

Lâm Vĩ Hi chu miệng đứng lên, dường như đang muốn khóc: "Ta nhận sai rồi vẫn không được sao? Ngài đại nhân đại lượng, không nên cùng một tiểu cô nương so đo."

Bây giờ còn nhớ tới chính mình là tiểu cô nương.

Lâm Vĩ Hi cúi đầu, cho nên không thấy được Cổ Huy Ngạn nghiêng đầu ho nhẹ một tiếng, nắm tay che đi nụ cười nhẹ nhàng bên môi. Trước kia lúc Lâm Vĩ Hi giáo huấn người khác đều hớn hỏ, lời lẽ hùng hồn, thậm chí ngay cả Triệu vương phi cũng không chút lưu tình mà trách mắng. Đáng về biết điều uy khuất như vậy ngược lại hiếm thấy. Tâm tình phiền não của Cổ Huy Ngạn bất tri bất giác bình tĩnh trở lại, dường như những minh tranh ám đấu trong triều đình giờ khắc này đều cách hắn rất xa. Bây giờ người hắn phải đối mặt cũng chỉ là một tiểu cô nương mà thôi.

Cổ Huy Ngạn không tự giác mỉm cười, ngoắc tay về phía Lâm Vĩ Hi, ra hiệu nàng ngồi xuống. Chờ Lâm Vĩ Hi yên vị ngồi xuống, hắn mới nói: "Nàng hãy yên tâm, ta đã đáp ứng nàng thì sẽ không nuốt lời. Ngày trước nàng ở phủ Yến vương như nào thì sau này vẫn cứ như vậy là được rồi."

Lâm Vĩ Hi ngồi trên ghế, bán tín bán nghi: "Ngài nói thật chứ?"

"Đương nhiên."

Yến vương ở trước mặt hứa hẹn như vậy vốn là rất quan tâm rộng lượng, thế nhưng chẳng biết tại sao Lâm Vĩ Hi lại không vui. Nàng âm thầm bĩu môi: "Ngài thật sự là bao dung lại hào phóng, nếu như mấy ngày nữa lại có một vị tiểu thư đến cầu ngài, ngài cũng muốn thuận theo mà nhận lời hay sao? Muốn ta nhìn, chỉ sợ không bao lâu, phủ Yến vương sẽ thành thiện đường."

Cổ Huy Ngạn buồn cười đến nỗi không duy trì bộ dáng nghiêm túc nữa, giọng nói thản nhiên: "Dù sao ta cũng đáp ứng phụ thân chiều cố nàng. Còn có sự chiều cố nào tốt hơn so với việc ở lại phủ Yến vương?"

Lâm Vĩ Hi không hiểu vì sao mình lại tức giận. Nàng vẫn biết Yến vương tuyệt đối không phải là một người lương thiện. Dám gây rắc rối cho hắn, vậy trước tiên hãy chuẩn bị tốt việc mất cả chi lẫn chài.

Lâm Vĩ Hi tức giận mà ngồi bĩu môi, phát hiện Cổ Huy Ngạn hoàn toàn không để ý tới nàng vẫn ung dung uống trà. Đột nhiên Lâm Vĩ Hi cảm thấy chính mình rất ngu ngốc. Ngày trước nàng đội mưa đi gặp Yến vương, đây cũng là việc to gan nhất mà cả hai đời gộp lại nàng từng làm, cũng không phải để ngồi ở chỗ này hờn dỗi với Yến vương, lập lại vết xe đổ của kiếp trước. Sau khi Lâm Vĩ Hi suy nghĩ cân nhắc rất dứt khoát tìm cho mình bậc thang: "Điện hạ, thật xin lỗi, ta cũng không phải là giận đối với ngài, chỉ là..." Nàng vắt hết óc suy nghĩ lý do thoái thác: "Bây giờ tốt xấu ta cũng là Yến vương phi. Sau này nếu như ngài lại thu nhận một nữ tử khác, ta biết mình không có tư cách gì để bắt nạt. Nhưng là..... Mặt mũi của ta vẫn không chịu được..."

Lời Lâm Vĩ Hi còn chưa nói hết, bỗng nhiên bị ngắt lời, giọng nói của đối phương quả quyết lại kiên định: "sẽ không."

Lâm Vĩ Hi trở mặt, Cổ Huy Ngạn cho là Lâm Vĩ Hi không nghe rõ, liền lặp lại một lần: "không có sau này. trên đời này người có ân với ta đã ít càng thêm ít. Có thể để cho ta lấy vị trí vương phi mà đáp ứng, cũng chỉ có một mình nàng thôi."

Trái tim Lâm Vĩ Hi đột nhiên nhảy loạn mấy nhịp: "Ý của ngài là..."

"Ta đã đáp ứng Lâm Dũng bảo vệ nàng chu toàn. Nếu như nàng đã không tin những người khác, không nguyện ý đến nhà khác, thì ở lại vương phủ cũng không sao cả. Nàng cứ là chính mình là được rồi, không cần có quá nhiều trách nhiệm làm gì."

Lâm Vĩ Hi không biết lúc đầu mình muốn nghe được đáp án gì, thế nhưng nàng lại biết sau khi chính mình nghe được những lời này, trái tim vô cùng phiền não mà chìm xuống dưới. Yên vương đáp ứng nàng cố tình gây sự, đáp ứng cưới nàng làm vợ. Tất cả cũng bởi vì hai chữ ân tình, không hơn không kém.

nói trắng ra là, Cố Huy Ngạn không quan tâm có hay không có vương phi, hoặc ai là vương phi. Nếu như Lâm Vĩ Hi yêu cầu, Cố Huy Ngạn nghĩ cảm thấy có thể đồng ý, vậy thì thuận theo ý của nàng cũng chưa hẳn là không thể. Tất cả lý do của chuyện này, cũng bởi vì ân cứu mạng của Lâm Dũng.

Lâm Vĩ Hi có chút thất vọng. Mà nàng cũng không biết mình thất vọng vì điều gì. Theo lý mà nói thì tình huống như vậy so với sự suy đoán của nàng còn tốt hơn nhiều. Nàng vẫn biết trượng phu lạnh lùng của mình có bao nhiêu là mạnh mẽ, có bao nhiêu là đáng sợ. Bây giờ nàng vẫn yên ổn đứng đây không tổn hại gì, Yên vương nguyện ý cùng nàng tương kính như tân, nước sông không phạm nước giếng, như vậy thật sự là rất lý tưởng cho cuộc sống chung của hai vợ chồng. Trong đại tộc thế gia nếu có loại quan hệ vợ chồng này thì cũng đã được người người ca tụng là phu thê ân ái rồi.

Lâm Vĩ Hi cụp mắt, khẽ nói: "Vương gia nói rất đúng, chỉ cần một ngày ngài cho ta thể diện của chính thế, ta cũng sẽ một ngày tận tâm lo liệu việc nhà cho ngài. Sau này, phu Yên vương cùng ta sẽ là một thể, ta nhất định sẽ làm một chủ mẫu đủ tiêu chuẩn, sẽ không để cho ngài thất vọng."

Cố Huy Ngạn nhìn Lâm Vĩ Hi, thật sự nhìn không được đưa tay sờ lên tóc nàng: "Sao lại uể oải suy sụp rồi? Làm sao vậy?"

Lâm Vĩ Hi gạt tay Cố Huy Ngạn ra, sắc mặt lãnh đạm nghiêm túc: "Vương gia, ta là chính thê của ngài, ngài phải tôn trọng ta."

Cố Huy Ngạn nhìn không được, phì cười một tiếng: "Sao nàng lại giống tiểu hài tử vậy, hơi chút là cáu kỉnh rồi."

Con tức giận của Lâm Vĩ Hi vọt tới đỉnh đầu, lại bị nàng đè ép nhìn xuống: "Ta không phải tiểu hài tử. Ta không muốn ngài luôn dùng ánh mắt nhìn hài tử để nhìn ta."

một tay Cố Huy Ngạn chống trên bàn, nụ cười rõ ràng, trong ánh mắt chỉ có bóng dáng Lâm Vĩ Hi: "Vậy thì gọi nàng là gì?"

"Qua hai tháng nữa, là sinh nhật mười bảy tuổi của ta. Ngài nên coi ta là nữ nhân."

không thể nhận ra sự thay đổi trong ánh mắt Cố Huy Ngạn, hần nhìn thoáng qua về phía bên cạnh, tự dưng cho người ta một loại cảm giác nguy hiểm. Lâm Vĩ Hi vô thức theo ánh mắt của hần nhìn sang, phát hiện tầm mắt của hần dừng lại ở đôi nền long phượng, bởi vì đã đốt một lúc lâu, màu đỏ của nền chỉ còn một nửa, sắp nền nhỏ giọt lên nhau thành tòa núi nhỏ.

Mặt Lâm Vĩ Hi không tự giác đỏ lên, nàng còn chưa kịp nói ra lời gì thanh minh cho mình, thì đã cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, lập tức bay lên không trung.

Bỗng nhiên mất trọng lượng, Lâm Vĩ Hi vô thức vòng hai tay trắng nõn qua cổ của Cố Huy Ngạn. Mùi thơm thanh tân của thiếu nữ xốc thẳng vào mũi của hần. Yên vương ở trong quân đội đã nhiều năm, bả vai so với những nam tử trong kinh thành thì vững chãi hơn nhiều, dù cho cách hai tầng y phục, cũng có thể cảm giác được cánh tay thon dài hữu lực. Nhiệt độ nóng bỏng chậm chạp xuyên thấu qua trang phục của hai người, Lâm Vĩ Hi cảm nhận rõ nhất ở bàn tay đang đặt ở eo cùng với đầu gối của mình.

Cuối cùng Lâm Vĩ Hi cũng nhận thức được, chức vụ Yên vương phi ngoại trừ nội quản lý việc hậu trạch, ngoại giao tiếp với bên ngoài, còn đại biểu cho cái gì.

Nền long phượng cháy sáng cả một đêm, màn trướng phập phù a

Tác giả có lời muốn nói:

Mọi người không cần mong đợi, chương sau vừa mở đầu liền là "Trời đã sáng"!

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Kính trà

Suốt cả đêm Lâm Vĩ Hi đều ngủ không được yên ổn, thật ra Cố Huy Ngạn cũng ngủ không ngon giấc. Trước kia hơn phân nửa thời gian hần đều sinh hoạt trên chiến trường, chỉ cần sơ sẩy một chút chính là tử cục, cho nên Cố Huy Ngạn đã sớm dưỡng thành thói quen cảnh giác khi ngủ, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay liền mở to mắt. Bây giờ đột nhiên có thêm một người ở bên cạnh, mà tư thế ngủ của nha đầu này còn không an tĩnh, hết xoay bên nọ lại gác bên kia, có thể nghĩ cả một đêm Cố Huy Ngạn đều không chợp mắt nổi. thật khó khăn để điều chỉnh lại, thì bên ngoài sắc trời cũng dần sáng, thói quen nhiều năm dưỡng thành đồng hồ sinh học lại để cho hần tỉnh giấc đúng giờ.

Cố Huy Ngạn thở dài, xem ra những gì cần phải điều chỉnh còn có rất nhiều. hần chỉ nằm một lát liền ngồi dậy, Lâm Vĩ Hi có chút lạ giường, mơ hồ cảm giác được bên người có động tĩnh, nàng giật mình nên tỉnh lại. Nàng ngơ ngác nhìn đỉnh màn đỏ chót ở trước mắt một lúc lâu, đột nhiên cảm giác được gò má bị người vỗ vỗ: "đã tỉnh thì đứng dậy đi, đừng ngủ gật ở đây nữa."

Lâm Vĩ Hi cố gắng đứng lên, sững sờ nhìn người ở trước mắt, lại quay đầu nhìn đồ đạc ở trong phòng, ý thức cuối cùng cũng thanh tỉnh hẳn. Đúng rồi, hôm qua nàng đã thành thân với Yên vương điện hạ.

Trong lúc nhất thời Lâm Vĩ Hi không phân biệt rõ bây giờ là sáng hay chiều, nàng ôm chầm gắm ngăn người ngồi ở trên giường. Cố Huy Ngạn đã thay quần áo xong, vừa quay lại thì phát hiện ra Lâm Vĩ Hi vẫn một bộ quần áo lụa mỏng ôm gối ngồi bất động ở trên giường, trong lòng vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, chỉ có thể vén màn lên, đứng cạnh giường mộc, nói với nàng: "Vẫn còn ngăn người? một lát nữa các con còn kính trà cho nàng, nàng muốn để cho vẫn bối chờ mình sao?"

Lâm Vĩ Hi đã quen với cuộc sống thoải mái ở khuê phòng, bây giờ ngoài trời lại lạnh như thế, nhất là trải qua đêm qua, thân thể vẫn còn chưa đủ lớn để có thể cá nước thân mật với một đại nam nhân như thế. Nhưng con đau nhức trên người rõ ràng nói cho nàng biết đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Nghe được Cố Huy Ngạn nhắc đến, Lâm Vĩ Hi giật mình tỉnh lại. Đúng rồi! Từ bây giờ trở đi nàng là trưởng bối của Cố Trình Diệu và Cao Nhiên, hôm nay nàng còn tiếp nhận lễ của hai người này. Chuyện tốt há lòng há dạ này sao có thể bị con ngủ nướng làm chậm trễ đây?

Lập tức Lâm Vĩ Hi hăng hái hẳn lên. Cố Huy Ngạn thấy nàng chịu đứng lên, trong lòng mỉm cười, liền buông màn xuống, không còn quấy nhiễu nàng thay quần áo nữa.

Uyển Tinh Uyển Nguyệt đã sớm bung nước nóng đứng chờ ở ngoài cửa, hôm qua trong phòng cũng không để người gác đêm lại. Tình cảnh giấc của Cố Huy Ngạn rất cao, thêm một người ngủ chung giường đã là cực hạn, nếu còn lưu lại nha hoàn gác đêm, chỉ sợ sau này hấn cũng đừng nghỉ ngủ được. Còn Lâm Vĩ Hi từ nhỏ đã quen có một tiểu nha hoàn gác đêm ở bên ngoài, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể thay đổi theo Cố Huy Ngạn, đành phải bỏ nha hoàn bà từ gác đêm.

Sau khi Lâm Vĩ Hi thay xong quần áo, hướng ra phía ngoài gọi một tiếng, lập tức Uyển Tinh Uyển Nguyệt đẩy cửa nói đuổi nhau đi vào. không khí sôi nổi buổi sáng sớm đều theo tiếng gọi của Lâm Vĩ Hi mà nảy nở. Nha hoàn nói đuổi nhau đi ra đi vào, nhìn qua có vẻ lộn xộn, nhưng trong đó lại có trật tự rõ ràng, mà trung tâm của căn phòng này, chính là Lâm Vĩ Hi.

thật ra Cố Huy Ngạn cũng không thể hiểu được vì sao rửa mặt mặc quần áo cũng cần nhiều người hầu hạ như vậy. Thế nhưng vào sáng sớm khi hấn ngồi bình thân trên bàn gỗ lê hoa, nhìn thấy nữ tử có dung mạo tinh xảo tựa thiên tiên đang đứng giữa chúng nha hoàn. Nàng vẫn còn non nớt như thế, khuôn mặt căng mìn làm cho người ta chỉ muốn hung hăng xoa nắn xem có nhỏ được ra nước không, nàng thân nhiên vươn ra tay, tùy ý để nha hoàn hai bên mặc một thân váy áo hoa lệ, lại tỉ mỉ chỉnh từng nếp may trên chân váy. Có lẽ là bởi vì tóc ảnh hưởng đến cổ áo, Lâm Vĩ Hi hất mái tóc dài ra, ba nghìn sợi tóc mềm mại bóng loáng phủ trong nắng sớm như nhuộm thêm một tầng màu. trên khuôn mặt tinh xảo của Lâm Vĩ Hi không có nhiều cảm xúc, nhưng cái tư thái thân nhiên ung dung lại tùy ý này, có một sức hấp dẫn mãnh liệt với sinh vật giống được, dường như bị hấp sâu vào đó, không có cách nào tránh thoát.

Cố Huy Ngạn lặng im nhìn một lúc, yết hầu có chút cử động, cuối cùng ép buộc ánh mắt chính mình nhìn vào tách trà trên bàn. Nửa đời của hấn ở trên lưng ngựa, thế giới của hấn tất cả là đại mạc chiến tranh, là binh pháp cùng những trận hành quân không ngừng nghỉ, cuộc sống của hấn cũng giống như ánh trăng mờ mờ, yên tĩnh, luôn ngăn nắp trật tự không chút hoang mang. Tận đến có một ngày, sự hoang vu quanh quệ trong biển cát đột nhiên xuất hiện một bông hoa yêu kiều màu đỏ. Chính nàng cũng yếu đuối mềm mại, lại vẫn cứ ngoan cường muốn cắm rễ trong sa mạc, muốn lấy sức mình thay đổi cái gì đây?

trên đời này có thiết kỵ, sương lạnh, cũng có liễu xanh hoa hồng. Cái trước là hấn, cái sau chính là Lâm Vĩ Hi. Cố Huy Ngạn đột nhiên hiểu rõ vì sao lại có nhiều tâm vòng phi thủy, bảo thạch đôi mắt như vậy. Nếu như là Lâm Vĩ Hi, quả thật nàng xứng đáng giá được sở hữu toàn bộ trân bảo quý giá trên đời này.

Cách làm việc và nghỉ ngơi của Lâm Vĩ Hi khác một trời một vực với Cố Huy Ngạn. Cố Huy Ngạn làm cái gì cũng không cần nha hoàn hầu hạ, bất kể là tắm rửa ăn cơm hay thay quần áo, đều lặng lẽ lại nhanh chóng. Nhưng Lâm Vĩ Hi thì lại không như thế, hoặc là nói, vừa vận tương phản với nhau. Nữ tử nha, lại là một nữ tử rất có tư sắc, mất một chút thời gian vào việc trang điểm thật sự là chuyện không thể bình thường hơn được nữa.

Chờ Lâm Vĩ Hi trang điểm cho mình đến khi ưng ý, Cố Huy Ngạn đã ở trong phòng bên cạnh xem hết nửa quyển sách. Lâm Vĩ Hi có chút ngượng ngùng đứng ở cửa, nhe răng gọi một tiếng: "Vương gia."

Lúc Lâm Vĩ Hi chưa đi đến gần thì Cố Huy Ngạn đã để quyển sách xuống, vừa vận đứng dậy đến cạnh Lâm Vĩ Hi, sắc mặt vẫn vô cùng bình tĩnh, không hề giống vị thiết diện chủ soái bởi vì thuộc hạ đến muộn một lát mà phạt hai mươi quân còn. Hôm nay Lâm Vĩ Hi mặc áo màu đỏ thêu hoa, phía dưới là chân váy cùng màu, dưới chân váy thêu hoa mẫu đơn nở rộ, trăm cái tóc tinh xảo lay động theo từng bước chân của nàng. Lúc nàng đứng ở chỗ cửa, dường như cả căn phòng đều sáng bừng lên. Ánh mắt Cố Huy Ngạn dừng lại trên người Lâm Vĩ Hi mấy giây, sự kinh diễm trong mắt cũng không che giấu: "Rất tốt, đi thôi."

Lâm Vĩ Hi đi chậm hơn nửa bước, mới hiểu được câu "Rất tốt" là đang khen nàng.

Lâm Vĩ Hi luôn mất nhiều thời gian cho việc trang điểm bởi vì nàng thích làm cho chính mình trở nên xinh đẹp hơn. Lòng yêu cái đẹp ai mà chẳng có, nhất là những cô nương nhỏ nhắn yêu kiều có dung mạo tinh xảo như nàng thì lại càng thích chưng diện hơn, có thể được người khác khen ngợi đương nhiên càng khiến cho người ta vui vẻ, nhất là người này lại là Yến vương. Tâm trạng Lâm Vĩ Hi thoải mái, bước nhanh hơn theo kịp Cố Huy Ngạn, cùng nhau đi về phía chính đường của vương phủ.

không ngoài dự liệu, Cố Trình Diệu cùng Cao Nhiên đã ngồi chờ ở đó. Lâm Vĩ Hi thu lại nụ cười trên mặt, chuyển sang dáng vẻ của trưởng bối, nghiêm túc ngồi xuống bên phải Cố Huy Ngạn.

Cố Huy Ngạn xuất hiện, lập tức tiếng nói chuyện nhỏ nhẹ trong sảnh đường không còn nữa. Cao Nhiên với Cố Trình Diệu cúi đầu đứng ở một bên, cùng nhau nghênh đón phụ thân. Ở phía sau Cố Huy Ngạn, một góc váy đỏ thẫm lướt qua trước mặt, sau đó, Lâm Vĩ Hi an vị tại ngồi trên ghế bành bên trái chính đường, cái cảm hơi thu lại, ung dung nhìn hai người đứng phía dưới.

Cố Trình Diệu cùng Cao Nhiên nhìn thấy cảnh này thì trong lòng ngổn ngáy. Hôm qua là đại hôn của Yến vương và Lâm Vĩ Hi, Cao Nhiên vì kiêng kỵ với mẹ chồng tương lai mà không được đi ra ngoài, mà Cố Trình Diệu là con riêng cũng không có đạo lý nào đi qua đi lại trước mặt mẹ kế trẻ tuổi cả. Vì thế nên mới có buổi gặp mặt ngại ngùng xấu hổ ngày hôm nay. Từ biệt từ tháng năm, ai ngờ lúc gặp lại thì lại thành quan hệ mẹ con. thật sự không thể nào mà tưởng tượng nổi mà.

Nha hoàn ở bên cạnh nhìn thấy vương gia vương phi đã ngồi xuống, lập tức khẽ khonhệ một câu nhắc nhở thế tử cùng thế tử phi còn đang trở mặt nên thỉnh an. Cố Trình Diệu lấy lại tinh thần, ánh mắt sụp xuống, vén áo bào quý lạy Lâm Vĩ Hi: "Phụ thân mẫu thân nhận một lạy của nhi thần. Nhi thần thỉnh an mẫu thân."

Cao Nhiên cũng quỳ xuống theo: "Phụ thân, mẫu thân."

Chỉ cần Lâm Vĩ Hi rũ ánh mắt xuống là có thể nhìn thấy Cố Trình Diệu và Cao Nhiên đang quỳ gối trước mặt mình, hai tay của bọn họ dán trên mặt đất, cái trán vẫn đè lên mu bàn tay, một lễ dập đầu vô cùng tiêu chuẩn. Lâm Vĩ Hi khó khăn lắm mới không chế ý cười của chính mình, nàng cố gắng nghiêm túc, muốn để bọn họ quỳ

thêm một lúc, thế nhưng Cổ Huy Ngạn không để ý đến tâm tư của Lâm Vĩ Hi, hần trăm giọng nói: "Đứng lên đi."

Lâm Vĩ Hi rất tiếc nuối, nhưng nàng cũng biết vẫn còn nhiều thời gian. Vẫn còn nhiều dịp khác để cho hai người này đập đầu với nàng, thật sự không cần thiết dây dưa vào lúc này. Lâm Vĩ Hi nghĩ tới đây cũng lộ ra ý cười, nói: "Ta cũng chỉ lớn hơn thê tử vài tuổi thôi, lại nhận đại lễ của các người như thế thì thật là hổ thẹn. Nhanh đứng lên đi."

Uyển Tinh đứng hầu ở bên cạnh nghe được lời nói này cũng nhịn không được oán thầm, tiểu thư ngài mặc dù nói như vậy, thế nhưng vẫn ngồi đằng hoàng an ổn ở trên ghế, có thể thấy được cũng không phải là thật sự thấy ngại ngùng như lời nói kia. Uyển Tinh còn cảm thấy như vậy, đừng nói đến trong lòng Cổ Trình Diệu có bao nhiêu quý dị, trong lòng Cao Nhiên có bao nhiêu là tức giận, không khó để có thể tưởng tượng ra.

Cổ Huy Ngạn quay sang lườm Lâm Vĩ Hi một chút, nói: "Cái gì gọi là nàng cũng chỉ lớn hơn bọn hần vài tuổi, nàng còn nhỏ hơn hai vợ chồng bọn họ đấy."

Lâm Vĩ Hi chính là muốn thể hiện phong phạm của trưởng bối, cuối cùng lại bị Yến vương phá hư, Lâm Vĩ Hi có chút tức giận trừng Cổ Huy Ngạn một chút: "Vương gia, vẫn còn văn bối ở đây đây."

Được thôi, Cổ Huy Ngạn cũng không tranh luận với Lâm Vĩ Hi nữa, chỉ là xoay người nhẹ nhàng nói một câu: "Đây là lời nói thật."

Lâm Vĩ Hi đương nhiên là giả vờ không nghe thấy. Cao Nhiên đang quỳ trên mặt đất phát hiện hai người này vậy mà không coi ai ra gì trò chuyện giết thời gian, dường như mọi người trong phòng đều không tồn tại. Cao Nhiên vừa xấu hổ lại lúng túng. Chỉ cần nghĩ đến sau này ngày ngày phải tới thỉnh an Lâm Vĩ Hi, lập tức nàng ta cảm thấy vừa tức giận lại tuyệt vọng chán nản.

Cổ Huy Ngạn cùng Lâm Vĩ Hi đều nói đứng dậy, thế nhưng vẫn còn có một đạo lễ tiết chưa hoàn thành, thân là văn bối tuyệt đối không thể tự tiện đứng dậy. Cổ Trình Diệu vẫn quỳ ở chỗ cũ, tiếp nhận chén trà từ tay nha hoàn bên người, hai tay giờ cao quá hàng mày, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào hoa văn trên bàn, không dám nhìn vào mặt Lâm Vĩ Hi: "Mẫu thân, nhi thần mời ngài uống trà."

Trước đó Cổ Trình Diệu đại hôn với Cao Nhiên, bởi vì Thẩm vương phi đã qua đời, Yến vương không có mặt trong phủ, cho nên lễ kính trà của bọn hần vẫn chậm trễ chưa hoàn thành. Về sau Yến vương từ phương bắc trở về, ngày Cao Nhiên bái kiến Yến vương cũng là ngày cô dâu kính trà. Lúc ấy nhận chén trà, Cổ Huy Ngạn chỉ vờ cầm lên rồi để xuống, mặc dù bất cận nhân tình, nhưng vẫn coi như là tiếp nhận. Nhưng mà Cổ Huy Ngạn chỉ là phụ thân, Cao Nhiên kính trà cho mẹ chồng, vẫn còn chưa làm đâu.

Nếu trong phủ không có nữ chủ nhân, Cao Nhiên bưng một ly trà cho bà vị Thẩm vương phi là xong. Mà Cao Nhiên cũng vẫn làm như vậy. Thế nhưng ai mà ngờ được, sau này Yến vương lại tục cưới tân vương phi, Lâm Vĩ Hi cũng đã trở thành kẻ mẫu của Cao Nhiên. Cứ như vậy, còn một lễ kính trà cũng không thể bỏ qua được.

Ngày tân hôn vợ chồng kính trà cho cha mẹ chồng, sau đó sẽ hầu hạ cha mẹ dùng trà dùng bữa, tận tâm tận hiếu. Cổ Trình Diệu đem chén trà nặng quá hàng mày, trong lòng Lâm Vĩ Hi vênh vào tự đắc một tiếng, ra vẻ hạ mình tiếp nhận chén trà, nói: "Lòng hiếu thảo của người ta nhớ kỹ. Về sau người phải cần cù đọc sách, cần thận suy nghĩ đạo đối nhân xử thế, lời nói phải đi đôi với việc làm, thường xuyên nên tự kiểm điểm lại bản thân."

Khi con cái kính trà thì cha mẹ dặn dò là chuyện bình thường, đây đương nhiên là vì muốn tốt cho con cái. Thế nhưng đến lượt Lâm Vĩ Hi nói mấy câu đó, lại làm cho người ta nghe được ý tứ nàng đang nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

Sắc mặt Cổ Trình Diệu không thay đổi, nhàn nhạt đáp vâng. Cổ Trình Diệu bưng trà lên, một ngụm Lâm Vĩ Hi cũng không muốn uống, nàng mở nắp trà gạt gạt mấy cái rồi để xuống, ra vẻ nhấp một ngụm cũng không chịu. Cổ Huy Ngạn đương nhiên nhìn ra địch ý không chút nào che giấu của Lâm Vĩ Hi với Cổ Trình Diệu, thật ra thì lúc còn ở phủ Thuận Đức hần đã biết rồi. Có lẽ còn một ít chuyện vẫn chưa biết rõ, Cổ Huy Ngạn nhìn thấy cảnh này cũng không ngạc nhiên chút nào.

Hiển nhiên Cổ Trình Diệu cũng lường trước được, hần ta đối với việc này cũng không có gì bất ngờ. Cao Nhiên ở bên cạnh nhìn thấy thì mừng thầm, dám không cho thê tử mặt mũi ở trước mặt mọi người, Lâm Vĩ Hi cứ chờ chết đi! Đừng nhìn sắc mặt bình tĩnh của Yến vương và thê tử, trong lòng bọn họ tất nhiên vẫn nhìn thấy rõ ràng. Cứ như vậy thì không cần Cao Nhiên phá làm gì thì hình tượng chủ mẫu của Lâm Vĩ Hi đã giảm đi rất nhiều rồi.

Ý cười của Cao càng chân thành, nàng ta tiếp nhận chén trà từ tay của tỳ nữ, nhẹ nhàng đưa cho Lâm Vĩ Hi: "Vương phi, con dâu mời ngài uống trà."

Cao Nhiên âm thầm giấu lực ở trên tay, Lâm Vĩ Hi lại không nhận trà, mà là hỏi: "Người gọi ta là gì?"

Dáng vẻ tươi cười của Cao Nhiên có chút cứng nhắc: "Vương phi..."

Rất tốt, Lâm Vĩ Hi khẽ hừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía Cổ Huy Ngạn: "Vương gia, ngài nhìn con dâu của ngài đi!"

Cổ Huy Ngạn vẫn bình thản nghiêm nghị ngồi đó, nhưng ánh mắt thì lại nhu hòa, hiển nhiên là đang nín cười. thật sự Cổ Trình Diệu cảm thấy rất bất đắc dĩ. Bất đắc dĩ đối với Cao Nhiên, đối vị kẻ mẫu ngày thơ này, cũng đối với phụ thân của mình.

Cổ Trình Diệu cũng cảm thấy chút thủ đoạn gây khó dễ của Lâm Vĩ Hi chỉ là chút trò vật không đáng kể. Nhưng hần ta vẫn không thể chịu nổi Lâm Vĩ Hi náo loạn, mà phụ thân cũng tùy theo ý của nàng. Rất rõ ràng là Cổ Huy Ngạn thiên vị Lâm Vĩ Hi. Cổ Trình Diệu đã lớn như vậy, vẫn còn chưa thấy có người nào dám vô cớ gây rối ở trước mặt phụ thân đâu, ngoại trừ vị mẹ kế mới vào cửa Lâm Vĩ Hi kia.

Phụ thân đã sẵn sàng nuông chiều nàng, Cổ Trình Diệu cũng không dám nói thêm điều gì. Nhưng mà người Lâm Vĩ Hi nhắm vào lại là thê tử của hần a! Người trong cùng một nhà cần hòa thuận quan tâm nhau. Nếu thỉnh thoảng lại vô cớ gây rối như vậy, khoảng cách giữa Lâm Vĩ Hi với Cao Nhiên sẽ càng ngày càng sâu. Cổ Trình Diệu không có cách nào, chỉ có thể bất đắc dĩ đứng ra nói: "Mẫu thân, Cao Nhiên cũng không có ác ý gì, chỉ là nàng cho rằng người sẽ thích chức vị này mà thôi."

Lâm Vĩ Hi hừ một tiếng: "Ta không thích. Vương gia cũng không gọi ta như vậy, các người dựa vào cái gì mà gọi vương phi?"

Cổ Huy Ngạn nhủ mảy, ý tứ sâu xa nhìn về phía Lâm Vĩ Hi, trong ánh mắt khó nén ý cười, bình thản dựa lưng vào ghế xem trò vui, Cao Nhiên có tức giận cũng không còn cách nào, chỉ có thể thuận theo Cổ Trình Diệu, nói: "Thê tử nói không sai, chỉ là con nghĩ mẫu thân sẽ thích được mọi người gọi là vương phi mà thôi."

Nếu như mẫu thân không thích, sau này con sẽ không gọi như vậy nữa."

Lâm Vĩ Hi nghe được tiếng gọi mẫu thân làm cho toàn thân cảm thấy lâng lâng vui sướng, tâm trạng nàng rất tốt, cũng không còn tiếp tục gây khó dễ: "Vi nương cũng hiểu tấm lòng hiếu thảo của người, đương nhiên sẽ tận tâm tận lực dạy bảo người, nha..."

Lúc Lâm Vĩ Hi tiếp nhận chén trà của Cao Nhiên, đột nhiên tay run một cái, toàn bộ cả tách trà nóng hắt ngược về phía Cao Nhiên và Cố Trình Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hãm hại

Thế tử phi kính trà cho tân vương phi, thế tử phi dịu dàng cung kính, vô cùng hiếu thuận dâng trà, mà vương phi cũng hòa nhã hiền lành. Mặc dù không phải là mẹ chồng ruột thịt, thế nhưng nàng cũng hết lòng dạy bảo thế tử phi. Nếu như chuyện chỉ tới đây, đây chính là một bức tranh mẫu tử từ hiếu người người ca ngợi.

Thế nhưng tình cảnh sau đó lại làm cho tất cả mọi người trong nhà đều choáng váng. Trong lúc tiếp nhận trà của thế tử phi dâng lên, vậy mà tay của vương phi lại run một cái, cả một tách trà nóng đều đổ ngược về phía thế tử phi. Phải biết đây chính là trà nóng mới đun, nếu là bị đổ vào người, chính là đại họa.

Trong tích tắc Lâm Vĩ Hi thấy được trong ánh mắt Cao Nhiên lóe lên ý cười.

Mẹ kế mẹ kế. Cái chữ kế này chính là nguồn gốc của mọi tai họa. Tận tụy chăm sóc con cái của vợ trước lưu lại thì bị người ta nói khẩu Phật tâm xà, cố ý nâng lên để hại, mà lạnh lùng không quan tâm để tránh bị nghi ngờ thì lại bị người khác đồn đại là khắt khe, khắc nghiệt. Người đời đều nói mẹ kế lòng dạ ác độc, chỉ một câu đã khái quát tất cả về những nữ tử làm kế này. Mà mẹ chồng kế thất so với mẹ chồng chân chính nó khác nhau một trời một vực, luôn là trung tâm của mọi sự soi xét. Dù cho có không làm gì nhưng vẫn bị người khác dùng ánh mắt phòng bị nhìn chằm chằm, nếu như trước mặt mọi người hắt vể phía con dâu của nguyên phối cả một tách trà nóng, một khi loại chuyện này truyền đi, thật sự Lâm Vĩ Hi sẽ bị nước bọt dìm cho mà chết đuối.

Cũng may Lâm Vĩ Hi có tám mười năm qua lại với Cao Nhiên, lúc nhỏ cũng chịu không ít thua thiệt ngậm, sau khi lớn lên thì sự cảnh giác ở trong lòng nhiều hơn một chút so với các nữ tử khác. Lúc Lâm Vĩ Hi nhận trà đã âm thầm để ý, quả nhiên, lúc nàng đưa tay ra thì nhìn thấy ngón tay của Cao Nhiên giật giật, cổ tay cũng hơi cứng nhắc một chút.

Lâm Vĩ Hi trong lòng liền "A" một tiếng, nàng bình tĩnh vươn tay ra rồi nhẹ nhàng chuyển hướng, đảm bảo động tác trên tay hoàn toàn lộ ra cho Cố Huy Ngan nhìn thấy. Quả nhiên, Lâm Vĩ Hi vừa mới chạm vào đĩa trà, thậm chí vẫn chưa cảm nhận được trọng lượng, cả tách trà nóng đột nhiên nghiêng về một phía, sau đó liền dội thẳng về cô con dâu Cao Nhiên này.

Từ phía dưới nhìn lên thì là thấy Lâm Vĩ Hi cố ý hắt về phía Cao Nhiên.

Trong sảnh đường im phăng phắc chợt vang lên tiếng kinh hô, ánh mắt Cố Huy Ngan lập tức ngưng lại. Cố Trình Diệu quý gối ở cạnh Cao Nhiên, đối với chuyện phát sinh này thì phản ứng nhanh nhất, hần ta dùng sức kéo Cao Nhiên lại, thật may mắn tránh thoát được tách nước nóng. Mặc dù như thế, trên mu bàn tay, trên cánh tay của Cao Nhiên vẫn không thể tránh khỏi bị nước trà đổ vào. Cao Nhiên bị đau khẽ kêu một tiếng, đầu lông mày nhíu chặt lại, hình như bị bỏng nước nóng không nhẹ, nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn chịu đựng.

Lâm Vĩ Hi đối với việc này chỉ khẽ nhíu mày, sau đó như không có việc gì xảy ra thu tay lại. Nha hoàn bà tử ở xung quanh bị dọa không ít, lập tức đều vây xung quanh Cao Nhiên, vừa rồi rít hỏi thăm tình trạng vết thương lại vừa thương tiếc thế tử phi. Cố Trình Diệu cũng rất tức giận, cả người nóng, ngẩng đầu nhìn lên Lâm Vĩ Hi.

Thế nhưng là khi Cố Trình Diệu nhìn thấy sắc mặt Lâm Vĩ Hi, hần ta không khỏi ngẩn người. hần ta vốn cho rằng sẽ thấy một khuôn mặt giả mù sa mưa, mà Lâm Vĩ Hi cũng nên giả vờ lo lắng và áy náy cho người khác nhìn thấy chứ? Thế nhưng lại không có, Lâm Vĩ Hi vẫn ung dung ngồi ở trên cao như việc đang xảy ra vốn không liên quan đến mình, trên mặt không có áy náy cũng không có đắc ý, thậm chí đáy mắt còn nổi lên ý cười lạnh, dường như những chuyện này vốn đã ở trong dự liệu của nàng.

Cố Trình Diệu nhíu mày, hần ta cảm thấy không thoải mái với ánh mắt bình tĩnh không lo lắng không sốt ruột như người ngoài cuộc của Lâm Vĩ Hi kia. Cố Huy Ngan nhìn khung cảnh rối loạn ở trước mắt, tiếng nói không tự giác trầm xuống, uy áp quanh thân đập vào mặt: "Trật tự."

Trong nháy mắt, trên đại sảnh lập tức yên tĩnh trở lại, đến nỗi tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy được, thậm chí tiếng hít thở nhịn đau của Cao Nhiên cũng nhẹ nhàng khe khẽ. Sau đó, giọng nói lãnh đạm không mang theo tình cảm gì của Cố Huy Ngan vang lên: "Truyền thái y."

Thế tử phi phủ Yến vương bị trà nóng đổ vào làm bỏng cánh tay, đây cũng không phải là việc nhỏ, thái y lập tức tới ngay. Bởi vì thế tử phi ngoài ý muốn bị thương, cho nên không thể tiếp tục tiến hành lễ kính trà cùng nhận thân. Lâm Vĩ Hi bình tĩnh đứng ở thứ gian, cách bình phong nghe thái y chẩn trị vết thương cho Cao Nhiên.

Thái y lại dặn dò rất nhiều, nha hoàn bên trong đáp ứng từng cái một, ngay cả Cố Trình Diệu cũng nghe vô cùng kỹ càng cẩn thận. Cuối cùng Cố Trình Diệu đưa thái y ra, vòng qua bình phong, nhìn thấy Lâm Vĩ Hi chỉ lãnh đạm gặt đầu: "Mẫu thân."

Thái y cũng tranh thủ thời gian hành lễ với Lâm Vĩ Hi: "Yến vương phi."

"Thái y miễn lễ." Lâm Vĩ Hi nâng đỡ thái y một chút, thái y vội vàng không dám nhận, sau đó đứng thẳng. Đương nhiên Lâm Vĩ cũng chỉ là ra về thôi, bây giờ nàng là Yến vương phi, ngay cả phụ huynh (cha và anh) cũng không thể tùy ý chạm vào nàng, chứ đừng nói đến nam nhân khác. Lâm Vĩ Hi khách khí một chút, sau đó cười hỏi: "Thương thế của thế tử phi như thế nào rồi?"

"Kia là trà mới nấu, lại không có gì ngăn cản đồ trực tiếp vào cánh tay, mẫu thân cảm thấy sẽ như thế nào?" Thái y còn chưa đáp lời, Cố Trinh Diệu đã nhìn chăm chăm vào Lâm Vĩ Hi, giọng điệu cứng rắn hỏi ngược lại.

Lâm Vĩ Hi liếc qua cũng không thèm để ý Cố Trinh Diệu mạo phạm, y nguyên lễ phép cười. Cái trán của thái y nhỏ xuống một giọt mồ hôi, đã sớm nghe nói Yến vương muốn tục cưới cô dâu, tiệc cưới hôm qua càng là xôn xao toàn kinh thành. Vẫn chưa qua tân hôn nhưng có vẻ như thể từ cũng không hòa hợp cho lắm với tân vương phithi phải?

Thái y thừa dạ không biết nên nói cái gì cho phải, đúng lúc này Cố Huy Ngạn đi đến. Đây là nơi Cố Trinh Diệu cùng con dâu sinh hoạt hàng ngày, cũng không thích hợp để đi vào nội thất, cho nên khi Cố Trinh Diệu cùng Lâm Vĩ Hi ở bên trong bồi tiếp thái y đến kiểm tra thương thế cho Cao Nhiên, thì hẳn vẫn đứng ở phòng chính bên ngoài chờ đợi. Nhưng bây giờ không biết làm sao, Cố Huy Ngạn đi qua bình phong, ánh mắt đầu tiên là rơi trên người Cố Trinh Diệu, sau đó liền nhìn về phía thái y, giọng điệu nhàn nhạt: "Thế nào?"

Cho dù thường xuyên đi lại nơi nội trạch của các vị quan to, bây giờ đứng đối diện với Cố Huy Ngạn thì thái y cũng có chút không chịu nổi. Yến vương quyền cao chức trọng, đã sớm lộ rõ sự sắc bén, đồng thời theo địa vị hẳn lên cao mà càng ngày càng thu lại. Thế nhưng cái này cũng không chứng tỏ là quanh người hẳn không có gai nhọn, ngược lại, những mũi nhọn này bởi vì không nhìn thấy mà một khi phát ra chính là kích trí mạng.

Bây giờ thái y đang ở bên trong vòng xoáy nguy hiểm, thế từ không nặng không nhẹ hỏi vương phi một câu, sau đó Yến vương đi vào, cũng không thèm che giấu tâm trạng không vui của chính mình... Đường như thái y cũng lơ mờ hiểu cái gì, nhưng hẳn ta cũng không nghĩ nữa, mà cúi đầu, đầu ra đây nói ra: "Tôn thương của thế tử phi nhìn thì đáng sợ, nhưng chỉ cần cẩn thận điều dưỡng, cũng sẽ không có trở ngại gì. Ti chức đã kê đơn thuốc cho thế tử phi, những thực phẩm cấm kỵ gần đây cũng giao cho mấy vị cô nương thị nữ kia. Vương phi và thế tử hãy yên tâm."

Cố Huy Ngạn cũng không tỏ thái độ gì với chuyện này, chỉ phân phó người sau lưng: "Làm phiền Chu thái y. Đưa Chu thái y ra ngoài."

Chu thái y vội vàng chối từ. Thái y cùng gã sai vặt đi xa, trong phòng chỉ còn lại ba người Lâm Vĩ Hi, Cố Trinh Diệu cùng Cố Huy Ngạn.

Lúc này Cố Huy Ngạn mới nhìn về phía Cố Trinh Diệu, ánh mắt tĩnh mịch: "Người dùng thái độ như vậy nói chuyện với nàng?"

"Vương gia..." Lâm Vĩ Hi vẫn chưa nói xong đã bị Cố Huy Ngạn ngắt lời, giọng điệu của Cố Huy Ngạn không tốt lắm, ẩn chứa sự giận dữ, "Để cho nó nói."

Song lần này Lâm Vĩ Hi không thuận theo giống như ngày thường, mà là đi đến cạnh Cố Huy Ngạn, cầm cánh tay Cố Huy Ngạn nũng nịu nói: "Vương gia."

Cố Huy Ngạn cúi đầu nhìn Lâm Vĩ Hi, mà Lâm Vĩ Hi cũng không tránh không né nhìn lại. Ánh mắt hai người chạm nhau một tích tắc, dường như Cố Huy Ngạn khe khẽ thở dài.

Cố Trinh Diệu kinh ngạc nhìn về phía Cố Huy Ngạn, vậy mà phụ thân chấp nhận? hã đã lớn như vậy, vẫn chưa bao giờ thấy phụ thân thu hồi mệnh lệnh, cũng chưa bao giờ thấy Cố Huy Ngạn thỏa hiệp với bất kỳ người nào.

Lâm Vĩ Hi nói tiếp câu còn dở dang: "Thế tử nói chuyện với ta như vậy, đơn giản chỉ là cảm thấy ta có ý đội trà nóng về thế tử phi. Dù sao nước trà vung vãi, từ góc nhìn này, chỉ có thế là do ta làm. Thế tử, có phải như vậy hay không?"

Cố Trinh Diệu quay đầu chỗ khác, nhưng hiển nhiên là chấp nhận, đúng là hẳn ta nghĩ như vậy. Lâm Vĩ Hi cũng không biết nên cười hay nên khóc. đã qua cả một kiếp người, nàng đã đổi một thân phận khác, vậy mà Cố Trinh Diệu vẫn không chịu tin tưởng nàng. Nếu như lúc trước Cao Hi sẽ còn tranh giành giành đua một hai, nhưng bây giờ ngay cả giải thích Lâm Vĩ Hi cũng lười không muốn nói. Ai bảo bây giờ nàng là mẹ của bọn họ đây? Làm mẹ, không phải lúc nào cũng bao che cho sai lầm của con cái đâu.

Cho nên Lâm Vĩ Hi chỉ rộng lượng cười cười, cũng không miêu tả chi tiết lúc xảy ra chuyện: "Ta cũng không biết từ bao giờ thế tử lại có thành kiến với ta sâu như vậy. Cái gì chứng mất ta vẫn có thể nói thẳng, các người còn có thể dám mạo phạm ta sao? Ta cần gì phải làm loại hành vi của tiểu nhân này, khờ khạo đến mức cho tất cả mọi người nhìn thấy ta nhắm vào thế tử phi, đội cả tách trà nóng như thế về phía thế tử phi đây?"

Lúc đầu Cố Trinh Diệu muốn phản bác, nhưng hẳn có chút cứng miệng, vậy mà một chữ cũng không nói nên lời. Đạo lý này của Lâm Vĩ Hi mặc dù méo mó, thế nhưng thật đúng là không thể phản bác lại được.

Lúc đầu Cố Huy Ngạn còn đang tức giận, nghe được Lâm Vĩ Hi nói ra lý lẽ thấu tình đạt lý như vậy, quả thực muốn bật cười.

"Nàng đang nói gì vậy?"

"Lời ta nói đều là sự thật!" Lâm Vĩ Hi bất mãn liếc Cố Huy Ngạn một chút, sóng mắt lưu chuyển, vẻ mặt kiêu ngạo như thế đó là chuyện đương nhiên, "Thế tử, người thấy có đúng hay không?"

Cố Trinh Diệu coi là thật mà suy nghĩ lý lẽ của Lâm Vĩ Hi, phát hiện vậy mà chính mình cũng không nói lại được. Hình như hẳn ta bị một cỗ suy nghĩ kỳ quái che đậy, đầu óc cũng dần dần tỉnh táo trở lại. Đúng vậy, Lâm Vĩ Hi hẳn gì phải làm loại chuyện ngu xuẩn như vậy. Nàng mới là người thân cô thế cô không nơi nương tựa ở vương phủ, trước mặt mọi người gọi trà nóng về phía con dâu, nàng điên rồi phải không? Với lại, nói lời không dễ nghe một chút, nếu như thật sự Lâm Vĩ Hi muốn đội trà, tất nhiên cũng sẽ hướng về phía hẳn, Cao Nhiên cũng chỉ là bị ghét lấy thôi. Cố Trinh Diệu biết rất rõ rằng Lâm Vĩ Hi là ai, thế nhưng khi phát sinh loại chuyện này, vì sao hẳn ta lại không nghĩ tới khả năng đây chỉ là một việc ngoài ý muốn, mà lại trực tiếp nghi ngờ là Lâm Vĩ Hi làm đây?

Trong lòng Cố Trinh Diệu vừa kinh hoàng lại thấy kỳ lạ. hẳn ta bị sao vậy, vì sao lúc này như bị cái gì thu hút, làm cho suy nghĩ của hẳn không minh mẫn giống như bình thường.

Lâm Vĩ Hi hùng hồn nói ra logic của chính mình, vậy mà Cố Trinh Diệu lại tin là thật, Cố Huy Ngạn nhìn hai người trước mặt này, lần đầu sinh ra một loại cảm giác hoang đường. Lâm Vĩ Hi với ngớ ngẩn coi như thôi. Còn con của hẳn, từ nhỏ đã được ti ni giáo dưỡng thành người thừa kế mà lại hồ đồ như thế. Chuyện gì đã xảy ra?

Lúc ba người bọn họ ở gian giữa nói chuyện, cách một tấm bình phong là phòng ngủ không có mây may động tĩnh gì. Bây giờ thì ngược lại, tiếng bước chân bên trong

đột nhiên vọng ra đến nỗi làm cho người ta tưởng là ma ma theo hầu Cao Nhiên cũng bị đau giống nàng ta vậy.

Lâm Vĩ Hi cố gắng lắm mới không trợn trắng mắt, nhìn thủ đoạn vụng về này của Cao Nhiên, quả thực là vũ nhục danh tiếng của phủ anh quốc công! Nữ tử lớn lên nơi đại trạch tường cao mà không am hiểu chút thủ đoạn ngầm thì là ấu trĩ, thế nhưng cho dù phải dùng đến, thì cũng phải tùy trường hợp, cũng phải nhìn xem người đang đứng ở bên ngoài là ai chứ?

Cố Trình Diệu vẫn còn đang muốn chỉ trích Lâm Vĩ Hi, bây giờ lại lúng túng, nhất là thấy vẻ mặt khinh thường không thèm che giấu của Lâm Vĩ Hi. Ánh mắt Cố Huy Ngạn khẽ động, đột nhiên trầm xuống.

Kỳ thật lúc ấy, Cố Huy Ngạn thấy được nhất thanh nhị sở. rõ ràng hấn chú ý tới bàn tay của Lâm Vĩ Hi đưa ra được nửa đường, đột nhiên bàn tay mở ra về phía hấn có thể quan sát được, đồng thời đầu ngón tay chạm đến trên đĩa đựng trà, rõ ràng là vờ đưa tay ra, sau đó chớp mắt tách trà liền lật nghiêng đổ toàn bộ về phía Cao Nhiên. Nhìn vào động tác của Lâm Vĩ Hi, tất nhiên là không thể làm được. Trà Cao Nhiên dâng lên đột nhiên bị đổ, trong chuyện này ắt có mờ ám. Mà động tác kia của Lâm Vĩ Hi cũng rất có ý tứ.

Có lẽ, đây cũng không phải là chút thủ đoạn mà hấn cho là tiểu hài tử ganh đua với nhau.

Trong lòng Cố Huy Ngạn hiểu rõ, sáng như gương, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Lâm Vĩ Hi là thê tử mới vào cửa, bảo vệ che chở cho nàng là trách nhiệm của hấn. Mà Cao Nhiên là con dâu, quan trọng nhất chính là Cố Trình Diệu rất yêu thích nàng ta.

Chỉ sợ nữ tử này cũng không phải người lương thiện gì, nhưng dù sao đây vẫn là chuyện ở trong phòng của con trai độc nhất, chỉ cần Cao Nhiên toàn tâm toàn ý đối với Cố Trình Diệu thì Cố Huy Ngạn vẫn có thể nhịn một chút thủ đoạn bản thủ này.

Những ý niệm này cũng chỉ là trong chớp mắt, sắc mặt Cố Huy Ngạn vẫn như cũ, bình thản nói: "Lúc kính trà ta có thấy được tay của vương phi cũng không dùng sức."

Tựa như sấm sét giữa trời quang, cả trong ngoài mấy căn phòng lập tức yên tĩnh, bầu không khí trong phòng rõ ràng căng cứng. Trái tim Cao Nhiên như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nếu như không phải do vương phi dùng lực, vậy thì sẽ là ai đấy?

không để mọi người phỏng đoán quá lâu, Cố Huy Ngạn lại tiếp tục nói chuyện: "Chắc hẳn đây chỉ là việc ngoài ý muốn. Thê tử phi vẫn chưa quen với vương phi, nên lúc này mới không làm tốt."

Lâm Vĩ Hi nghe đến đó có chút thờ dãi, nhưng cũng không ngoài dự đoán của nàng. Yến vương thân là gia chủ, không có khả năng nói rõ con dâu thế nào thế nào. Cố Huy Ngạn nói ra lời như vậy, liền chứng minh hành động lúc này của Lâm Vĩ Hi không vô ích, hấn vẫn thấy được.

Như thế là đủ rồi, Lâm Vĩ Hi cũng không nghĩ chỉ cần một lần là có thể để cho mọi người trong phủ nhìn thấy rõ con người của Cao Nhiên. Tuy nói như vậy nhưng thực tế thì bước đi đầu tiên bao giờ cũng khó khăn nhất. Bây giờ Cố Huy Ngạn đã sinh lòng nghi ngờ đối với Cao Nhiên, sau này cũng không cần Lâm Vĩ Hi phải làm gì, dựa vào tính cách tự cho mình luôn luôn ưu việt hơn tất cả người khác của Cao Nhiên, thì Cố Huy Ngạn sẽ từng bước bóc dần lớp mặt nạ ôn nhu lương thiện kia của nàng ta. Nếu như Cao Nhiên vẫn còn muốn tiếp tục làm vậy, Lâm Vĩ Hi cũng chỉ có thể chúc phúc cho nàng ta. Vì dù sao cũng không ai biết giới hạn cuối cùng của Yến vương là ở chỗ nào.

Nghĩ đến đây thì tâm trạng của Lâm Vĩ Hi rất tốt, trong lòng tràn đầy vui vẻ. sự phấn khởi của Lâm Vĩ Hi còn không thêm che giấu ở trên mặt, tận đến khi Cố Huy Ngạn lờm lờm một chút, Lâm Vĩ Hi mới miễn cưỡng ho khan thu lại tâm tình hả hê của mình.

Tại sao không phải chén trà đổ thẳng xuống sàn, mà lại dội về phía Cao Nhiên? Đừng nói Cố Trình Diệu, thậm chí những nha hoàn phục vụ ở trong phòng cũng không tin lý do này. Nhưng Yến vương đã nói như vậy, thì đây đúng là việc ngoài ý muốn. Ai dám dị nghị điều gì. So với những hạ nhân kia thì Cố Trình Diệu hiểu rõ phụ thân hơn nhiều, hấn ta vẫn biết cho dù lẫn lộn trong chốn triều đình đầu trí đầu sức thì phụ thân cũng chưa bao giờ phải nói dối. Như vậy thì không thể nghi ngờ Lâm Vĩ Hi rõ ràng không đẩy chén trà.

Đột nhiên Cố Trình Diệu không dám nghĩ sâu hơn nữa, Nếu như không phải là Lâm Vĩ Hi, mà phụ thân lại nói như vậy, là giấu giếm thay cho ai?

Lúc đầu nghi ngờ chỉ hướng về vương phi, đột nhiên tình huống thay đổi đột ngột, cuối cùng lại có Yến vương làm chứng là việc này không liên quan đến vương phi. sự việc phát triển đến đây, hạ nhân ở trong phòng đến thờ mệnh cũng không dám, vô cùng yên tĩnh. Trái ngược với sự yên lặng ở phòng ngoài thì sự lộn xộn bên trong nơi Cao Nhiên đang nằm vô cùng rõ ràng. một nha hoàn không cẩn thận làm rơi một chiếc tráp trên bàn, ma ma bên người Cao Nhiên lập tức thấp giọng mắng: "Tay chân vụng về, không thấy thê tử phi còn đang bệnh sao?"

"Ma ma..." Giọng nói có chút đè nén của Cao Nhiên vang lên, lập tức sau bức bình phong truyền đến một trận tĩnh lặng kỳ lạ, có lẽ Cao Nhiên đang ra hiệu ở bên ngoài vẫn có người.

Đứng ở chỗ này làm cho người ta mất tự nhiên, Cố Huy Ngạn cũng không có tâm tình tiếp tục ở lại. hấn phân phó một câu "Hầu hạ cho tốt", liền dẫn đầu đi ra ngoài. Cố Trình Diệu chỉ dừng lại một lát rồi cũng đi theo Cố Huy Ngạn luôn.

Lâm Vĩ Hi đưa mắt nhìn hai người này lần lượt rời đi. Cố Trình Diệu trải qua chuyện này, chẳng biết tại sao ánh mắt dừng lại chớp mắt ở tấm bình phong. Lâm Vĩ Hi nhìn qua, thì thấy trong ánh mắt đó rõ ràng là sự không kiên nhẫn.

Làm sao vậy?

Cố Trình Diệu thu hồi ánh mắt, bước nhanh đuổi theo Cố Huy Ngạn.

Người không có phận sự lần lượt lui ra. Nha hoàn bên người Cao Nhiên rõ ràng trầm tĩnh lại. Lâm Vĩ Hi thốt tha vòng qua tấm bình phong, cười nhẹ nhàng đi đến trước mặt Cao Nhiên.

Lúc này Cao Nhiên cũng nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài, nàng ta bị dọa sợ không nhẹ. Tận đến khi Yến vương đi ra ngoài thì trong lòng mới thả lỏng một chút. Như vậy xem ra, Yến vương cũng không phát hiện ra chân tướng. Cố Huy Ngạn bảo vệ Lâm Vĩ Hi, khẳng định chỉ là vì mặt mũi của vương phi mới vào cửa mà

thời. (*Ngu xuân*)

Cao Nhiên nhìn thấy Lâm Vĩ Hi không mời mà tới, trực tiếp đứng trước giường của mình, nàng ta cảm thấy không dễ chịu gì, nhưng vẫn cố nhịn, cười ôn nhu nói: "Mẫu thân, tại sao người cũng ở đây? Hôm nay lại để cho mọi người đến tận đây, trong lòng con áy náy vô cùng. Thương thể của con cũng không có vấn đề gì, mẫu thân không cần lo lắng."

"Người đã gọi ta một tiếng mẫu thân, sao ta có thể không nhớ thương người?" Lâm Vĩ Hi cười, khóe mắt liếc nhìn cánh tay được bôi thuốc của Cao Nhiên, giọng điệu nhênhàng: "Ta phải đến xem thể tử phi làm chính mình bị thương có nặng hay không a."

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đáp lễ

"Ta phải đến xem, thể tử phi làm chính mình bị thương có nặng hay không a."

Lúc đầu Cao Nhiên còn đang lo lắng liệu Yến vương có thấy hay không. Bây giờ nàng ta nghe được giọng điệu rõ ràng đang cười trên nỗi đau của người khác của Lâm Vĩ Hi, dường như cũng không cần duy trì nụ cười ở trên môi nữa. Sắc mặt nàng ta lạnh lẽo, hỏi lại: "Con nghe không hiểu ý của mẫu thân là gì."

Ý cười dạt dào trong mắt Lâm Vĩ Hi: "Là ta đang quan tâm thương thể của người ", nhưng khi nhìn về phía Cao Nhiê thì bên trong toát ra một chút rét lạnh: "Người cho rằng ta đang hỏi cái gì?"

Câu hỏi này của Lâm Vĩ Hi một câu hai nghĩa. Nếu như là người ngoài không biết rõ tình hình mà nghe được, đương nhiên cảm thấy đây là Lâm Vĩ Hi đang quan tâm đến con dâu. Thế nhưng là người đã hiểu rõ lòng dạ của đối phương như Cao Nhiên, thì đây chính là Lâm Vĩ Hi đang âm thầm giễu cợt.

Qua nhiều năm như vậy, Cao Nhiên ý vào tuổi tác ưu thế, ý vào kiến thức của mình mà ở bên trong nội trạch dường như mọi việc đều thuận lợi. Lâu dần, nàng ta cũng cảm thấy chính mình muốn làm cái gì là đều có thể thành công, mà chắc chắn là thành công, một kích tất trúng. Ở trước mắt bao người quảng chén trà, việc này thì yêu cầu cả về kỹ xảo lẫn thời cơ đều vô cùng nghiêm ngặt, mà rủi ro trong đó nghĩ thôi cũng biết. Minh vừa bị thương, chẳng may lại bị người khác nhìn thấy. Nếu như là người khác Cao Nhiên sẽ chỉ cảm thấy mưu kế này quả thật là vừa ngu xuẩn lại thua thiệt. Thế nhưng nếu như trực tiếp ra tay thì nàng ta vẫn tự tin nhất định sẽ không có vấn đề gì, trót lọt hất chậu nước bẩn về phía Lâm Vĩ Hi.

Ban đầu thì giống như Cao Nhiên dự tính, tình thế thiên về một bên. Tay áo của nữ nhân vừa dài lại rộng, mà Cao Nhiên lại chờ đợi lúc tay của Lâm Vĩ Hi chạm vào chén trà mới dùng sức, thiên thời địa lợi nhân hoà đều có. Ngay trước mặt mọi người mà Lâm Vĩ Hi dám giãy vò con dâu như vậy, cho dù ai biết đều sẽ tức giận. Lâm Vĩ Hi mới xuất hiện đã phạm phải loại sai lầm lớn như thế này. Nàng ta định ra oai phủ đầu với ai đây? Mặt mũi của tân vương phi mất hết, chắc hẳn sau này cũng sẽ không dám đến đoạt quyền chương gia với Cao Nhiên đâu.

Nhưng mà thật sự Cao Nhiên không ngờ tới đột nhiên Yến vương lại nói như vậy.

Lúc Cố Huy Ngan mới chỉ nói câu đầu tiên thôi, mà Cao Nhiên đã khản trương đến nỗi trái tim đập bang bang như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. thật sự Yến vương nhìn thấy được Lâm Vĩ Hi không đẩy chén trà? Hay là chỉ vì mặt mũi của Yến vương phi nên mới miễn cưỡng giảng hòa? Cao Nhiên hoảng sợ một lát, liền nghe được Yến vương kết luận, chuyện này chỉ là ngoài ý muốn.

Chỉ là ngoài ý muốn. Cao Nhiên nhẹ nhàng thờ ra, Yến vương không nghi ngờ nàng ta là tốt rồi. Thế nhưng sau đó Cao Nhiên suy nghĩ lại, lập tức có chút mất hứng. Nếu như đây chỉ là việc ngoài ý muốn, Yến vương lại làm chứng cho sự trong sạch của Lâm Vĩ Hi, vậy thì việc Cao Nhiên bị bóng nặng như vậy là vì cái gì?

Mục đích không thành, còn làm thương chính mình. Lỡ nặng a.

Cao Nhiên vừa tức lại vừa đau, nàng ta cố gắng khuyên chính mình quên chuyện này đi. Mà Lâm Vĩ Hi lại ngồi lên mép giường, ân cần kéo cánh tay Cao Nhiên, nhìn kỹ vết bóng trên cánh tay của nàng ta.

"Ách... Vừa đỏ lại sưng, đã nổi bong bóng nước rồi, thêm vài ngày nữa chỉ sợ còn muốn lột một lớp da đi. thật sự là nghĩ thôi cũng thấy đau rồi. Chẳng may mà để lại sẹo thì còn gì là làn da không tí vết nữa đây?"

Lúc đầu Cao Nhiên đã đem tâm tình của mình điều chỉnh tốt, bị Lâm Vĩ Hi nói như vậy, dường như vết thương lại bắt đầu âm ỉ đau nhức. Sắc mặt Cao Nhiên cứng ngắt, miễn cưỡng cười định rút tay mình về: "Tạ mẫu thân quan tâm. Vết thương bất nhả, con cũng không muốn làm ô uế đôi mắt của mẫu thân đâu."

Cao Nhiên vừa nói vừa rút tay mình về, lại bị Lâm Vĩ Hi dùng sức giữ lại. Nàng ngẩng đầu cười rạn rở với Cao Nhiên một tiếng, nụ cười kia muốn bao nhiêu thật lòng thì có bấy nhiêu thật lòng: "Trà vừa mới pha, vậy mà đổ toàn bộ vào cánh tay, may mắn là người tránh được. Nếu không, một chén trà nóng kia sợ là muốn hất lên mặt rồi." Ánh mắt Lâm Vĩ Hi dừng lại nhìn trên khuôn mặt của Cao Nhiên, bàn tay trắng nõn khẽ nâng cằm của Cao Nhiên, chậm rãi nói: "Nếu là hất lên mặt, chỉ sợ gương mặt này sẽ bị hủy ngay lập tức."

Cao Nhiên bị Lâm Vĩ Hi soi xét từng tấc từng tấc, làn da trên khuôn mặt trơn nhẵn tựa hồ cũng lâm râm nóng bừng, dường như nơi này thật sự bị dội cho một tách nước nóng. một thể tử phi bị hủy dung... Cả người Cao Nhiên giật mình một cái, lập tức tránh khỏi ánh nhìn lạnh lẽo của Lâm Vĩ Hi, nàng ta có chút giận dữ: "Mẫu thân, ngài tự trọng!"

"Người sợ cái gì, có phải là thật sự dội trên mặt người đâu." Mặc dù Lâm Vĩ Hi nói như vậy, nhưng giọng điệu tựa hồ còn có chút đáng tiếc, nàng rừ mắt xuống kiểm tra vết thương sưng đỏ của Cao Nhiên, nói, "Nhưng mà dội trên cánh tay cũng còn tốt, cho dù lúc bong da có bị sẹo, thì mùa đông có quần áo che lấp, mùa hè mặc quần áo kín đáo một chút cũng sẽ không bị người nhìn thấy đâu. Cũng chỉ là bị đau một chút, thể tử phi cũng không tổn thất cái gì." (*haha*)

Lời nói này làm Cao Nhiên đau răng. Cái gì gọi là cũng chỉ bị đau một chút. Mục tiêu phấn đấu cả đời của con người, không vì bản thân mình thì còn vì cái gì nữa? Vốn Cao Nhiên đã có cảm giác thất bại mất cả chí lẫn tài, bị Lâm Vĩ Hi nói như vậy, trong lòng càng cảm thấy khó chịu hơn.

Sắc mặt Cao Nhiên lạnh xuống. Quan hệ của nàng ta cùng với Lâm Vĩ Hi đã tan vỡ ngay từ hồi tháng năm nàng ta có ý định nhận lời cầu thân của Tiền gia rồi. Bây giờ cũng chỉ là cố làm ra vẻ ngoài mặt mà thôi. Cao Nhiên bị Lâm Vĩ Hi nắm cổ tay, lại còn dùng ánh mắt "thật đáng tiếc a" bắn phá miệng vết thương của mình, như thể có là Bồ Tát sống cũng không nhịn được. Cao Nhiên bỗng nhiên rút tay mình về, bởi vì quá mức dùng sức, vậy mà chạm vào vết thương trên cánh tay truyền tới một cảm giác căng cứng đau đớn, Cao Nhiên bỗng nhiên nhủ thầm, lại lập tức che giấu, giả bộ như không có chút đau đớn nào, nói với Lâm Vĩ Hi: "Cùng mẫu thân nói chuyện phiếm vốn là vinh hạnh của con, thế nhưng đáng tiếc hôm nay con bị thương, lúc này lại bị giày vò lâu như vậy, thật sự con có chút mệt mỏi."

Ý tiền khách hết sức rõ ràng. Mà vẻ tươi cười của Lâm Vĩ Hi càng thực tình, nàng liếc qua phía dưới, nhủ thầm nói: "Vừa rồi như vậy, còn kéo tay chắc rất đau đi. Chu thái y để lại thuốc, nếu như không dưỡng tốt vết thương thì lại phụ lòng khổ tâm của ông ấy. Người tới, mang được cao của Chu thái y ra đây, tự ta bôi thuốc cho thể tử phi."

Nhà hoàn ma ma hầu hạ Cao Nhiên nghe xong cũng có chút hoảng: "Vương phi..."

"không nghe được lời ta nói sao?" Giọng nói Lâm Vĩ Hi nâng cao, âm thanh yếu ớt nhưng lạnh lùng: "Vậy là các người định coi thường vị vương phi là ta phải không?"

Ưuển Tĩnh thấy vậy, tức giận trừng mắt nhìn người Ngưng Phù một chút: "Vương phi là mẹ chồng của thể tử phi. Mẹ chồng tự tay bôi thuốc cho con dâu. Đây là chuyện vinh hạnh cỡ nào, vậy mà các người cũng dám chậm trễ?"

"Nô tỳ không dám." Mấy người Đào ma ma chỉ có thể thấp đầu, sắc mặt uất ức đi lấy được cao mà Chu thái y để lại, bắt đầu đi đưa cho Lâm Vĩ Hi.

Cao Nhiên nhìn thấy Lâm Vĩ Hi thật sự muốn bôi thuốc cho nàng ta, cả mặt trắng bệch: "Mẫu thân, cũng chỉ là vết thương ngoài da không đáng ngại, không cần đến mẫu thân phải tự làm đâu ạ."

"Người cũng gọi ta một tiếng mẫu thân, sao còn phải từ chối làm gì." Lâm Vĩ Hi cười híp mắt nhìn Cao Nhiên: "Trưởng bối ban thưởng không được từ chối. Bây giờ ta cũng không mang theo thứ gì, đành phải tự tay bôi thuốc, coi như đây là tâm ý của mẫu thân ta đi."

Lâm Vĩ Hi nói xong, không thèm đợi phản ứng của Cao Nhiên, lập tức kéo cánh tay của nàng ta, hung hăng mức một thìa thuốc chụp xuống. Làn da ở vết bỏng đặc biệt yếu ớt, chỉ cần chạm vào một cái đã thấy đau rồi, Cao Nhiên nhịn không được kêu một tiếng. Lâm Vĩ Hi ra vẻ giật mình che miệng lại, ánh mắt long lanh: "Đau không?"

Hôm nay Lâm Vĩ Hi mặc quần áo màu đỏ tươi, giờ phút này đôi mắt vô tội mờ to, ở bên trong còn ngập nước mắt, thật sự là người gặp người thương. Đáng tiếc Cao Nhiên vẫn biết rõ ràng trong mắt của Lâm Vĩ Hi có hơi nước không phải vì đau lòng, mà là bởi vì cố gắng nhịn cười.

Hàm răng Cao Nhiên cắn chặt dè nén tức giận, nhưng vẫn nặn ra một nụ cười: "Mẫu thân, con không sao."

"không đau thì tốt rồi. Ta cũng chưa bao giờ làm việc này, khó tránh khỏi không phân rõ nặng nhẹ. Nếu như ta làm đau, thể tử phi hãy cứ nói ra." Lâm Vĩ Hi nói xong, liền tiếp tục bôi thuốc cao tó trên cánh tay của Cao Nhiên. Những năm này Cao Nhiên đã được nuôi chiều đến da mịn thịt mềm, bị bỏng nước trà đã đau lắm rồi, sau đó lại bị Lâm Vĩ Hi bôi thuốc như này. sự đau đớn trong đó thật sự khó mà nói thành lời. Thế nhưng hết lần này tới lần khác, Cao Nhiên khổ không có chỗ nói. Mẹ chồng tự tay bôi thuốc cho nàng dâu, đây quả thực là tin tức kinh động người khác đến cỡ nào. Nếu nàng dâu còn bất mãn, vậy đơn giản là không biết tốt xấu.

Lâm Vĩ Hi sáng khoái trong lòng đáp thuốc cho Cao Nhiên, nàng nhìn thấy bộ mặt Cao Nhiên muốn tránh mà không được, sắc mặt tái mét như ngấm phải hoàng liên mà há hê vô cùng. Mấy người Đào ma ma ở bên cạnh cũng đều tức giận mà không dám nói gì, Lâm Vĩ Hi nín cười đến nỗi cả khuôn mặt đều căng cứng. Chờ Lâm Vĩ Hi hoàn toàn xả hết giận, mới chịu bỏ hộp thuốc cao xuống. Tất cả mọi người trong phòng, thậm chí cả Cao Nhiên đều lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra.

Lâm Vĩ Hi cười như không cười nhìn Cao Nhiên, nói: "Thể tử phi, bây giờ người có thể dưỡng thương thật tốt rồi?"

Cao Nhiên ngoài cười nhưng trong không cười giật giật khóe miệng: "Con dâu tạ ơn mẫu thân."

"không cần cảm ơn." Lâm Vĩ Hi đứng người lên, cup mi mắt, từ trên cao nhìn xuống Cao Nhiên: "Thể tử phi kính trà cho ta. Ta cũng nên có qua có lại mới toại lòng nhau. Thể tử phi hôm nay vất vả, an tâm dưỡng bệnh đi."

Dám dùng khổ nhục kế tính toán nàng, hôm nay Cao Nhiên bị thể thật sự là đáng đời!

Lâm Vĩ Hi báo xong mối thù bị tính kế, từng bước chân trên đường đi đều là tinh thần sáng khoái. Hôm qua lễ bái đường ở tận phòng bên trong cùng của vương phủ. Nội trạch bên trong các thế gia vọng tộc thường để ra một nơi chuyên tổ chức những việc trọng đại như hiếu, hi và thờ cúng. Phòng kia chính là để dùng làm hi đường. Bây giờ hôn lễ đã kết thúc, Lâm Vĩ Hi cũng từ hi đường chuyển về chủ viện của vương phủ, Cảnh Trùng viện.

Cảnh Trùng viện ở chính giữa của vương phủ, chiếm diện tích rộng lớn, uy nghi tráng lệ. Yến vương và Yến vương phi sinh hoạt thường ngày hay tiếp khách đều ở chỗ này. Lúc Lâm Vĩ Hi đi vào Cảnh Trùng viện, bên trong đã đen kịt đầy ắp nô tài hạ nhân rồi. Thấy nàng đi vào, hạ nhân đồng thanh nói: "Nô tỳ/ Nô tài bái kiến vương phi, Vương phi cát tường."

Những người này đều là nô bộc phục vụ ở Cảnh Trùng viện, Lâm Vĩ Hi hơi dừng lại, ánh mắt chậm rãi quét từ đỉnh đầu của mọi người đang quỳ. Nàng không nói một lời, lập tức những nha hoàn lui lại một lối cho nàng đi qua. Chờ ngồi ngay ngắn trên ghế ở chính phòng, lúc này nàng mới từ từ nói: "Đứng lên đi."

"Tạ ơn vương phi."

một loạt tiếng xột xoạt vang lên, bọn nô bộc cho dù đứng lên cũng không dám ngẩng đầu, cung kính nín thở ngưng thần, cúi đầu nhìn sàn nhà.

"Hôm nay thể tử phi không cần thận bị thương, đã làm chậm trễ một chút thời gian. Nếu như vậy, ta cũng không cần nhiều lời, dựa theo danh sách từng cái điểm danh đi. Đầu tiên là quân sự đứng ra, mấy người các người đem công việc chủ quản của mình nói ra. Sau đó dựa theo chức trách, năm người một tổ, đem những tiêu

nha hoàn phía dưới đứng ra để cho ta nhận mặt."

Kỳ thật thì Lâm Vĩ Hi vẫn nhận ra những người đang đứng ở phía dưới này, thế nhưng nàng gần như chỉ sống nhờ ở vương phủ một khoảng thời gian, không nhớ hết được nha hoàn bà tử hầu hạ ở chủ viện. Cho nên, Lâm Vĩ Hi mượn cơ hội này, để cho từng người một đi ra, coi như để nhớ lại cho rõ.

Đợi cho mọi người quỳ lạy tân chủ mẫu Lâm Vĩ Hi xong thì cũng đã đến buổi trưa rồi. Hôm nay Lâm Vĩ Hi dậy thật sớm, kết quả đầu tiên là lễ kính trà xảy ra chuyện, ở phòng của Cao Nhiên mất nửa buổi sáng, sau đó điểm tên nha hoàn lại mất không ít thời gian. Chờ cho lễ quỳ lạy kết thúc, Lâm Vĩ Hi từ trên ghế đứng dậy, đến giường La Hán phía tây phòng tạm ngồi nghỉ một lát. Uyển Nguyệt tới xin chỉ thị: "Vương phi, phải chăng nên bày cơm?"

Suýt nữa Lâm Vĩ Hi muốn gật đầu, thế nhưng đột nhiên nàng nhớ tới chính mình bây giờ đã là Yến vương phi rồi, không còn là tiểu cô nương một mình làm chủ một viện, muốn làm gì cũng tự mình quyết định không cần để ý tới người khác. Bây giờ nàng còn phải quan tâm tới sinh hoạt thường ngày của trượng phu mình. Lâm Vĩ Hi dừng một chút, nói: "Chờ một chút đã. Uyển Tĩnh, em đi tiền viện hỏi một tiếng, lúc nào vương gia trở về dùng cơm."

Trong thư phòng, Cố Huy Ngạn đang nghiêm mặt dạy dỗ Cố Trình Diệu. Cố Trình Diệu cúi đầu nghe dạy bảo, tuy hần ta cẩn thận ứng đối nhưng sắc mặt Cố Huy Ngạn vẫn không được tốt, chỉ có thể cẩn thận hỏi: "Phụ thân, hôm qua thủ phụ cùng Phùng chương giám đến vương phủ..."

Yến vương, Trương thủ phụ, Phùng công công gặp mặt là sự kiện mà toàn kinh thành đều chú ý. Cả trong lẫn ngoài triều đình, ai cũng muốn biết rốt cuộc bọn hần cùng nhau nói chuyện gì.

Đáng tiếc Cố Huy Ngạn cũng không nói nửa lời, hần thân nhiên nói: "Vẫn chưa tới thời điểm ngươi nên biết những chuyện này. Ngươi cứ an tâm đọc sách, chuẩn bị cho kỳ thi mùa xuân năm sau thì hơn."

"Vâng." Cố Trình Diệu cung kính trả lời.

Cố Huy Ngạn lấy quân công lập nghiệp. Mà phủ Yến vương cũng đòi đòi đóng quân nơi trọng địa. Sau này Cố Trình Diệu cũng muốn tòng quân. Thế nhưng tình hình bây giờ ở kinh thành, chỉ sợ không cho phép người thừa kế của phủ Yến chỉ hiểu về quân sự là đủ. Thần tử được tiên đế ủy thác khó mà có thể chết già. Cao điều tận, lương cung tăn, đạo lý này Cố Huy Ngạn vẫn hiểu, và hần cũng không tự tin cảm thấy nhất định mình sẽ là ngoại lệ. Thừa dịp bây giờ vẫn còn đang ở kinh thành, thế lực khắp nơi hỗn tạp, để cho Cố Trình Diệu học hỏi thêm chút kinh nghiệm cũng tốt.

(Cao điều tận, lương cung tăn: Chim chết thì cung tốt bị cắt xó)

Bây giờ Cố Trình Diệu cũng hiểu chắc hần phải như vậy. Từ lâu Cố Huy Ngạn đã không đồng ý, cho nên bác bỏ ý kiến của thuộc hạ, mà nhất quyết để Cố Trình Diệu đi tới những bộ ngành không quan trọng trước, từ tầng chót rèn luyện từng chút một. Bởi vì có phụ thân là Cố Huy Ngạn, Cố Trình Diệu đã nhận được quá nhiều ưu đãi, vầng sáng của phụ thân làm cho cuộc sống từ bé đến lớn của hần ta luôn thuận buồm xuôi gió. Lúc trước Cố Huy Ngạn còn bận rộn nhiều việc chiến sự không có tâm sức để quan tâm. Nhưng bây giờ mà tiếp tục mặc kệ thì không được.

Cố Huy Ngạn nhớ tới cô con dâu có tâm địa lắt léo kia, ánh mắt nặng nề. Đây chính là Cố Trình Diệu không để ý tang vợ mà khăng khăng cầu hôn "Ân nhân cứu mạng". Thất vọng của Cố Huy Ngạn đối với Cố Trình Diệu càng nhiều hơn, nên yêu cầu cũng càng ngày càng khắt khe.

Hình như Cố Trình Diệu cũng nhớ tới chuyện kính trà lúc này, ánh mắt hần ta ngập ngừng, hỏi: "Phụ thân, lúc này người vừa mới nói thấy được..."

Ngay tại lúc đó, một tiếng nói ở ngoài cửa vang lên: "Vương gia, vương phi phái người đến, hỏi ngài lúc nào có thể trở về dùng cơm?"

Cả Cố Huy Ngạn và Cố Trình Diệu đều sững sốt một chút. Lúc trước không phải không có người thúc giục Cố Huy Ngạn dùng bữa, nhưng khi đó là thời gian chiến tranh, hần lại bận bịu xử lý quân vụ, tiểu binh đưa cơm đem hộp cơm đặt ở một bên bàn của hần, thỉnh thoảng sẽ hỏi hần một câu, đây chính là cực hạn. Còn giống bây giờ có người lo lắng, cố ý dằn dò, vẫn là lần đầu tiên.

Hiển nhiên Cố Trình Diệu cũng có chút không quen. Trong ấn tượng của hần ta thì hình như phụ thân luôn ở tại thư phòng, thao trường, hoặc là chiến trường. Đa số những lúc hần ta tới gặp phụ thân là bởi vì có vấn đề cần hỏi. Bất kể hần ta nói cái gì, phụ thân luôn có thể một câu nói trúng trọng điểm, Cố Trình Diệu càng khâm phục phụ thân, sau đó thì gấu sự kính nể trong lòng mà lui ra. hần ta đương nhiên là kính trọng phụ thân, hỏi thăm phụ thân là xuất phát từ yêu cầu của đạo hiếu. Còn khi nào phụ thân đi ngủ, khi nào ăn cơm... Hình như thật sự Cố Trình Diệu cũng không để ý tới. Trong ấn tượng của mọi người thì hình tượng Yến vương luôn luôn cao không thể tới, là chiến thần được mọi người kính sợ nắm chắc thắng lợi trong tay, tự nhiên họ cũng sẽ cảm thấy thần minh thì không cần phải dùng bữa đi ngủ. (*Chắc cũng không cần đi nhà xí quá ^^*)

Tận đến khi nghe được Lâm Vĩ Hi phái người đến truyền lời, Cố Trình Diệu mới kinh ngạc phát hiện, phụ thân đã cưới tân vương phi rồi, thậm chí còn có không gian riêng tư của hai người nữa.

Trong lòng Cố Trình Diệu hơi phức tạp, mà Cố Huy Ngạn cũng có chút ngoài ý muốn. Một lần nữa hần lại ý thức được chính mình đã thành hôn rồi. Mà đối tượng thành hôn lại là một tiểu nha đầu nhỏ mọn nhiều tâm tư. Cố Huy Ngạn coi là thật đứng lên đi ra ngoài: "Ta lại quên thời gian, hôm nay thế tử phi bị thương, người trở về bồi tiếp nàng đi."

Cứ như vậy Cố Trình Diệu bị đuổi đi, hết lần này tới lần khác lý do còn kín kẽ không có chỗ hở. Cố Trình Diệu nhớ tới vấn đề mình đang hỏi còn chưa nói hết, lần đầu tiên có chút không cam tâm, hần ta nhận không được đuổi theo một bước: "Phụ thân, hôm nay kính trà, ngài nói..."

Cố Huy Ngạn gờ tay ngắt lời Cố Trình Diệu: "Muốn biết cái gì, tự mình tìm hiểu đi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Nô đại

Lâm Vĩ Hi phái người tới thư phòng mời Cổ Huy Ngạn, mà trong khoảng thời gian này nàng cũng không nhàn rỗi.

Bên trong Cảnh Trùng viện, mấy ma ma có thể diện trong vương phủ đang nói chuyện với Lâm Vĩ Hi.

"... Vương phi, hạ nhân ở vương phủ đều muốn đến đây dập đầu thỉnh an ngài. Chỉ là hôm qua ngài mới đại hôn, chỉ sợ vẫn còn nhiều chuyện muốn sắp xếp. Cho nên hạ nhân cũng không dám tùy tiện đến quấy rầy ngài."

Lâm Vĩ Hi mới chỉ điểm danh đám nô tỳ, nô tài bên trong Cảnh Trùng viện. Nếu như nàng chỉ là thế tử phi cũng không sao, nhưng bây giờ Lâm Vĩ Hi là vương phi, ngoại trừ sinh hoạt thường ngày của mình ở trong viện, đồng thời nàng còn phải tiếp nhận ý kiến của toàn bộ người trong vương phủ. Lâm Vĩ Hi nghe vậy thì liếc qua ma ma đang nói chuyện một chút, ung dung hỏi: "Ma ma cảm thấy lúc nào ta triệu người tới mới thỏa đáng? Ta thân là vương phi, nếu như ngay cả chủ mẫu này mà hạ nhân trong vương phủ nhận không được, thì cũng quá hoang đường rồi."

Triệu ma ma nhìn thoáng qua người bên cạnh, ưỡn ngực nghiêm mặt cười nói: "Việc này cũng dễ thôi, chỉ cần vương phi vừa ý giờ nào, chúng nô tỳ làm sao dám thay vương phi làm chủ."

Lâm Vĩ Hi trong lòng hừ nhẹ một tiếng, biết không dám thi tốt. Lâm Vĩ Hi mở ra xấp danh sách hạ nhân thật dày của phủ Yến vương, nói: "Chọn ngày không bằng dựng ngày, trong buổi chiều hôm nay đi. Vào giờ Mùi, tất cả mọi người trong phủ dừng công việc lại một chút, đến Cảnh Trùng viện để cho ta nhận mặt."

(Giờ Mùi: 13h – 15h)

Ma ma đứng cạnh Triệu ma ma mặc dù vẫn đứng im, nhưng khóe miệng lại héch lên, sắc mặt không tốt lắm. Ma ma này nhìn tầm trên dưới năm mươi tuổi, mặt dài hàm vuông, bên khóe miệng có một rãnh hằn thật sâu, đôi mắt nhỏ hẹp, tướng mạo nhìn xem có vẻ không dễ ở chung. Trên người bà ta mặc áo lụa màu xanh đậm, phía dưới cũng là váy lụa cùng màu, mũi giày sạch sẽ không nhiễm bụi bẩn, trên đầu cắm trâm vàng vừa đủ, hai tay đều đeo vòng, bề ngang của chiếc vòng tay bằng vàng trên tay phải khoảng chừng một lòng tay. Có thể thấy được ma ma này không những tính tình khắc nghiệt, địa vị trong phủ Yến vương cũng rất cao, hiển nhiên là quen thói ra lệnh cho người khác.

Vừa rồi lúc Lâm Vĩ Hi tra hỏi, trước khi Triệu ma ma trả lời vẫn nhìn thoáng qua bên cạnh, chính là ma ma này. Vĩ hi ma ma này phô trương cực lớn Lâm Vĩ Hi cũng không lạ lắm gì, ma ma Bốc thị hồi môn của Thẩm vương phi năm đó. Có ai mà không nhận ra?

Lão Yến vương cùng lão Yến vương phi đều sớm đã qua đời. Những nha hoàn đã từng hầu hạ lão Yến vương phi người thì chết. Cho dù còn sống thì những lão bộc này cũng thỉnh cầu cáo lão trở về quê hương ngậm kẹo đùa cháu, rất ít người tiếp tục ở lại đây. một thế hệ người hầu của lão vương phi lui lại, những chức vụ quan trọng trong vương phủ đều do người của Thẩm vương phi tiếp nhận. Bốc ma ma là nhũ mẫu mà Thẩm vương phi mang tới từ nhà mẹ đẻ, là người mà Thẩm vương phi tin nhiệm nể trọng nhất, quản lý chung mọi việc lớn nhỏ trong vương phủ. không phải bà ta thì còn ai?

Sau khi lão Yến vương phi qua đời, không tới hai năm sau, Thẩm vương phi cũng hương tiêu ngọc vẫn. Khi đó thế tử mới tám tuổi, Yến vương hai mươi bốn tuổi. Mặc dù đang lúc tuổi trẻ, thế nhưng phương bắc chiến loạn không ngớt, Cổ Huy Ngạn vất vả đi các nơi bình loạn. hần nổi danh cũng nhờ những chiến dịch trăm trận trăm thắng này. Cổ Huy Ngạn bận rộn nhiều việc chiến sự, căn bản không có thời gian quan tâm chuyện ở vương phủ, mà Cổ Trình Diệu cũng vẫn chỉ là một tiểu hải tử. Bốc ma ma rất được Cổ Trình Diệu tin nhiệm, lại là nhũ mẫu của Thẩm vương phi, thời điểm này đương nhiên chịu trách nhiệm những việc quan trọng trong vương phủ. Thời gian dần trôi qua, trong vương phủ có chút chuyện gì, dù sao cũng phải được Bốc ma ma gật đầu mới được.

Quanh năm suốt tháng Yến vương không hỏi phủ, mà thế tử tuổi còn nhỏ lại không để ý tới chuyện bên ngoài, toàn bộ mọi việc trong phủ là nhờ những lão ma ma quản sự này. Lúc Lâm Vĩ Hi vừa gả tới nhìn thấy đông giầy tờ sổ sách những năm qua mà sợ đến ngây người, Yến vương nổi danh ở bên ngoài, Lâm Vĩ Hi làm sao cũng không nghĩ tới trong phủ Yến vương trong phủ thế mà lại rối ren nhiều loạn đến như này. Điền trang đất đai cửa hàng của Yến vương rất nhiều, quả thực là bực như nước chảy. Dựa vào tài lực phong phú, phủ Yến vương nhìn bề ngoài vẫn phồn hoa y nguyên như trước, nhưng sổ sách bên trong cũng đã mục rỗng hết cả rồi.

Sau khi Lâm Vĩ Hi vào cửa thì bị gây khó dễ suốt cả một thời gian dài. Loại tình huống này mặc kệ là thế nào, làm gì cũng sẽ phải đắc tội những lão bộc có mặt mũi này, đến lúc đó lại là nàng không phải. Cũng là Lâm Vĩ Hi xui xẻo, khoảng thời gian kia vừa lúc nàng với Cổ Trình Diệu tình cảm hòa hợp, Cao Nhiên còn chưa kịp nói chân tướng cho Cổ Trình Diệu, Lâm Vĩ Hi bị tình nồng ý mật của quan hệ vợ chồng làm choáng váng đầu óc, lúc thu thập cục diện rồi rảo thì tương đối không có ký gì. Lâm Vĩ Hi vô cùng tin tưởng hành động của chính mình là đúng đắn, kể cả lão bộc có thể diện làm sai thì vẫn phải phạt. Hạ nhân nói nàng không tốt nàng cũng không quan tâm. sự hưng thịnh của vương phủ mới là quan trọng nhất.

Nhưng mà phủ Yến vương vẫn không phải phủ công chúa, và Cổ Trình Diệu cũng không phải đại trưởng công chúa Thọ Khang. Những chuyện sau đó như mất tích hết vòng nợ đến vòng kia. Quan hệ vợ chồng rạn nứt, những điều nô xảo quyết từng bị nàng phạt lập tức mượn cơ hội cắn ngược. Lâm Vĩ Hi tức giận không ít, tất nhiên lại càng thêm nghiêm nghị quét sạch sai trái trong vương phủ, chứng minh với tất cả mọi người về những việc làm đúng làm tốt của mình, kết quả cứ như vậy quan hệ vợ chồng càng ngày càng kém. Tựa như một vòng tuần hoàn ác tính, quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, tận đến cuối cùng làm nàng thua triệt để. Chuyện cũ nhớ lại mà cứ ngổn ngang lắm rồi.

Bây giờ Lâm Vĩ Hi nhìn Bốc ma ma, trong lòng hơi có chút buồn cười cùng cảm khái. Nàng cũng không nghĩ tới, cổ nhân kiếp trước vậy mà lại lần nữa gặp nhau. Mà Lâm Vĩ Hi, cũng lại một lần nữa ngồi vào vị trí đương gia chủ mẫu của phủ Yến vương. Lâm Vĩ Hi khép danh sách lại, về mặt mang theo chút ý cười nhìn về phía Bốc ma ma: "Bốc ma ma, ta nhìn ngươi hình như có lời muốn nói. Nơi này lại không có người ngoài, có lời gì, ngươi cứ nói ra đi."

"Vương phi, người phân phó hạ nhân ý kiến cũng chỉ là một câu nói, thế nhưng là từ bây giờ đến giờ Mùi cũng chỉ có một canh giờ, phòng bếp, thu mua, vẩy nước quét nhà những nơi này có bao nhiêu chuyện phải làm. Nếu như để cho bọn họ bỏ việc trong tay xuống tới dập đầu thỉnh an vương phi, vương phi quả thật không sao cả, nhưng ở phía dưới sợ xảy ra lộn xộn. Dù sao nội trạch rộng lớn như vương phủ, không phải cứ mới suông là xong."

"Nếu chỉ là đến dập đầu với ta mà sinh loạn, vậy thì bọn họ cũng không cần làm việc ở vương phủ nữa. Phủ Yến vương cũng không cần đến hạ nhân tầm thường như vậy." Lâm Vĩ Hi nhàn nhạt nhìn Bốc ma ma một chút, không để ý bà ta trung ra cái bộ dáng lão ma ma của tiền vương phi. Nàng nói tiếp: "Cứ như vậy đi, vào giờ Mùi, để người trong phủ lần lượt đến thỉnh an, mỗi nơi đi một nửa người, một nửa ở lại, chờ cho nhóm trước trở về, nhóm sau lại tới. Phòng bếp còn phải chuẩn bị đồ ăn buổi tối, vậy trước tiên để người phòng bếp tới đi, chờ hai nhóm người ở phòng bếp trở về, tiếp theo là khó phòng..."

Lâm Vĩ Hi nói chuyện giống như ngọc châu rơi trên khay bạc, cứ như vậy đem việc ở vương phủ an bài xong xuôi, Triệu ma ma cùng Bốc ma ma ngay cả cơ hội chen vào cũng không có. Chờ sau khi nói xong, Lâm Vĩ Hi nâng chén trà nhấp một ngụm nhuận tiếng, sau đó nâng cách một tiếng đem chén trà đặt ở trên bàn, ánh mắt trong trẻo, thần thái tự nhiên: "đã nhớ chưa?"

Tư thế đương gia chủ mẫu của Lâm Vĩ Hi tự nhiên lại trôi chảy, người phía dưới vậy mà đầu cũng không dám ngẩng lên, một dạ hai vâng. Vốn hôm nay Bốc ma ma muốn diệt một chút uy phong của vị tiểu vương phi này, để cho nàng biết trong vương phủ ai mới làm chủ, mà ai mới thực sự là vương phi của phủ Yên vương. không nghĩ tới Lâm Vĩ Hi này đã nói là nói liên tục, Bốc ma ma sững sốt, một chút xú sơ hờ cũng không nắm được, ngược lại lộ ra là bà ta rơi xuống thế hạ phong. Bốc ma ma không quá cao hứng, nhiều năm rồi bà ta được người tôn kính, bà ta cũng không thích bé gái nhỏ côi sống nhờ này chiếm vị trí của tiểu thư nhà mình. Tiểu thư nhà mình tình cảm sâu nặng với Yên vương, còn sinh ra thế tử duy nhất của vương phủ, Yên vương nên cả một đời phải nhớ mãi tiểu thư, sao có thể để cho một người khác chiếm lấy vị trí của tiểu thư được đây?

Vốn ban đầu Bốc ma ma đã có thành kiến, bây giờ bị Lâm Vĩ Hi áp chế, trong lòng càng tức giận không thôi. Khóe miệng bà ta hạ xuống, rãnh sâu hai bên càng thấy cứng nhắc: "Vương phi an bài đương nhiên là hợp lý. không nghĩ tới vương phi tuy là kẻ thất, nhưng việc quản gia lại vô cùng rõ ràng, chỉ sợ so với tiểu thư khuê các cũng không kém hơn bao nhiêu đâu."

Lời này vừa nói ra thì cả tây phòng đều yên tĩnh. Đôi mắt Uyển Tĩnh mở lớn, lại bị Uyển Nguyệt dùng sức nín lại. Lâm Vĩ Hi cười đưa tay đặt trên đầu gối, cả người ngửa ra sau một chút, nâng nhìn Bốc ma ma cười nói: "Dù ta bất tài, nhưng thân đã ở phi vị, sao dám cô phụ sự tín nhiệm của vương gia đây? Ta là Yên vương phi, đây vốn là việc ta nên làm."

Lâm Vĩ Hi trực tiếp xưng "Yên vương phi", thậm chí đằng sau còn nhắc tới Yên vương. Bốc ma ma không dám nói gì Yên vương, đành phải tránh đi, cười đáp phải. Sau đó, giống như lơ đãng, Bốc ma ma nhắc đến chuyện của Thẩm vương phi, kể về tình huống lần đầu gặp nhau của Thẩm vương phi và Yên vương, lễ thành hôn tình nùng mật ý, rồi lúc thế tử vừa ra đời cả nhà vui sướng ra sao, rồi đến lễ tang trọng thể của Thẩm vương phi như thế nào.

Lâm Vĩ Hi một mực duy trì ý cười lắng nghe, nàng có thể phản kích nó đại khi chủ, có thể biểu hiện địa vị chủ mẫu của chính mình. Thế nhưng đối với một người đã chết, một vợ cả như ánh trăng sáng, thì không nên nói bất kỳ cái gì cả.

(Nó đại khi chủ: Nó tài cậy mình lớn tuổi mà ức hiếp chủ nhân)

Kỳ thật sự tích này kiếp trước Lâm Vĩ Hi đã được nghe qua một lần, mặc dù lần trước là để nàng hiểu kính với mẹ chồng, mà lần này mục đích là thị uy đối với kẻ ngoại lai là nàng. Lần trước lúc nghe thì Lâm Vĩ Hi thân là con dâu, đối với tình cảm của cha mẹ chồng cũng không để ý quan tâm lắm, nàng đơn thuần chỉ là nghe chuyện xưa. Nhưng lần này, Lâm Vĩ Hi lại nghe ra rất nhiều điều không giống nhau.

Thọ Khang là đại trưởng công chúa, Vệ thị là đích nữ công chúa, là phu nhân của thế tử phủ anh quốc công. Kiếp trước Lâm Vĩ Hi là đích nữ công phủ, được giáo dưỡng vô cùng nghiêm ngặt, Lâm Vĩ Hi đối với chuyện trong loạn quân vừa thấy đã yêu, từ đó ngàn dặm đuổi theo thật sự không nghe ra chút mỹ cảm nào.

Đây là không mai mối tăng tị với nhau, tự chạy đi tìm người à? Đối với thế hệ công khanh, trên người còn có một phần tư huyết mạch của hoàng thất như Lâm Vĩ Hi mà nói, thật sự nàng không hiểu loại hôn nhân kết hợp như thế này. Trong suy nghĩ của nàng, hôn nhân chính là chuyện tốt của hai họ, là địa vị chính thể quản lý mọi việc trong nội trạch. Tượng trưng cho mối quan hệ của hai bên chính là địa vị, chứ không phải tình yêu. Vừa ra đời đã bị trưởng bối nghiêm ngặt dạy dỗ bồi dưỡng thành một công khanh tiểu thư, không người nào dám đàm luận bên tai Lâm Vĩ Hi về tình yêu. Mà ngoại tổ mẫu, quan hệ vợ chồng của mẫu thân, cũng không thể để cho Lâm Vĩ Hi có cảm giác được giữa nam nữ có tình yêu là chuyện tốt.

Cho nên bây giờ Bốc ma ma nhắc đến Thẩm vương phi cùng với tình yêu phu thê ân ái của hai người, Lâm Vĩ Hi ngoại trừ yên lặng, cũng chỉ có thể yên lặng. Nàng chưa tiếp xúc với tình yêu bao giờ, cũng chưa từng có người để cho nàng biết yêu. Lâm Vĩ Hi tựa như quần chúng ngồi xem hí kịch, chỉ có thể âm thầm im lặng, đối với tình yêu của Yên vương với Thẩm vương phi cũng chỉ biết lặng im né tránh.

Đầu tiên là Cố Trình Diệu với Cao Nhiên, bây giờ lại là Yên vương với Thẩm vương phi. trên mặt Lâm Vĩ Hi vẫn duy trì ý cười, thế nhưng nàng vẫn cảm thấy cõi lòng lạnh buốt. Có lẽ Lâm Vĩ Hi nàng vốn là người chuyên chia rẽ tình yêu của người khác, ròng rã hai đời, vẫn không thể tránh khỏi. đáng buồn làm sao!

Bốc ma ma vẫn còn đang nói hăng say, thì ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân. Bốc ma ma nhìn thấy người tới, lập tức im bặt: "Vương gia."

Lâm Vĩ Hi cũng đứng lên, vạn phúc với Cố Huy Ngạn: "Vương gia, chàng trở về rồi. Có thể dùng cơm được rồi?"

Cố Huy Ngạn nhìn nha hoàn bà từ đứng đây trong phòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lâm Vĩ Hi: "Nàng vẫn chờ ta về để dùng cơm?"

"Vâng." Tâm trạng Lâm Vĩ Hi có chút nặng nề, nàng cố gắng bày ra dáng tươi cười, đi đến cạnh Cố Huy Ngạn: "Vương gia, cơm vẫn được để nóng, để ta bảo bọn họ bày cơm. Chàng chờ một lát nhé."

Cố Huy Ngạn gật đầu, mấy người Bốc ma ma thấy vậy thì lập tức cáo lui, Uyển Tĩnh Uyển Nguyệt cũng đi theo ra bày cơm. Cố Huy Ngạn vào cửa chỉ trong khoảnh khắc, vậy mà tây phòng lập tức không còn bóng người.

Cố Huy Ngạn ngồi vào chỗ ở cạnh cửa, hần nhìn về phía Lâm Vĩ Hi. Lúc hần mới đi vào, hình như nghe được các nàng đang nói tới Thẩm thị? Đối với vị vọng thế này, tình cảm của Cố Huy Ngạn hết sức phức tạp, thậm chí còn có chút không hiểu. Thế nhưng nói gì đi nữa thì nàng ta cũng là mẹ đẻ của Cố Trình Diệu, Cố Huy Ngạn sẽ không nói người chết không phải, từ trước đến nay hần vẫn luôn kính trọng với Thẩm thị. Chỉ là những hạ nhân này vậy mà dám ở trước mặt Lâm Vĩ Hi nói này nói nọ?

Cố Huy Ngạn tự nhiên cảm thấy bức bối đối với chuyện bất ngờ xảy ra này

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Vợ chồng

Cảm xúc bức bối này làm Cố Huy Ngạn vẫn không hiểu, hần chỉ kinh ngạc một chút, liền đem những tâm tình chấp chôn không cần thiết này đè xuống. Cố Huy Ngạn chưa hề nói đến vị vọng thế này, mà hần cũng không muốn ở trước mặt Lâm Vĩ Hi nhắc tới những việc này. Sắc mặt hần không thay đổi, bình tĩnh nói sang chuyện khác: "Nàng vẫn chưa dùng cơm sao?"

Lâm Vĩ Hi ngồi đối diện với Cố Huy Ngạn, nghe được câu hỏi này rất kỳ quái ngẩng đầu lên nhìn hần: "Đúng a, sao ta có thể bỏ mặc chàng mà dùng bữa một mình đây? Nào có loại chuyện này."

"Thân thể nàng vẫn không tốt, cần ăn uống đúng giờ. Nếu ta có việc bận rộn thì nàng cứ ăn trước đi, không cần phải chờ ta."

Lâm Vĩ Hi có chút không cao hứng, yếu ớt nói: "Vương gia, hay là chàng không muốn cùng ta ăn cơm, hay là chê ta phiền, nên mới đuổi ta đi?"

Cố Huy Ngạn nhún mày, quả thực không thể tưởng tượng: "Trong đầu nhỏ của nàng đang suy nghĩ gì vậy? Ta chỉ sợ nàng bị đói thôi."

"không phải thì tốt." Lâm Vĩ Hi khề hừ một tiếng, chu môi nói: "đã vậy thì ta càng phải chờ vương gia. Ta là thê tử của chàng, cùng ngủ cùng ăn, đây mới gọi là vợ."

Đầy trong đầu của Lâm Vĩ Hi đều là làm thế nào để thành một người thê tử đủ yêu cầu. Cố Huy Ngạn có chút bất đắc dĩ, trong lòng còn có một chút cảm giác khác thường. Mọi ngày hần chậm trễ việc ăn cơm cũng là chuyện bình thường, thậm chí có những lúc bận rộn tới mức không để ý tới bữa ăn. Thế nhưng giờ khác này hần cũng hiểu được, sau này sẽ không như thế nữa. Nếu như hần không trở lại, nha đầu này sẽ một mực chờ đợi. Thân thể nàng vẫn không tốt, nếu như ăn uống thất thường, chỉ sợ càng ngày càng không chịu nổi.

Cố Huy Ngạn đem sự rung động trong lòng che giấu rất tốt, mà đối với Lâm Vĩ Hi, hình như hần rất dễ dàng bình tĩnh lại. Cố Huy Ngạn nở nụ cười: "Làm sao đối với một chữ vợ này lại có chấp như thế?"

Còn không phải bị Cố Trình Diệu cùng Cao Nhiên làm hại. Ở trong quyển sách kia, Cao Hi dù có ôn nhu mềm mại, dòng dõi thế gia thế nào đi nữa nhưng ở các phương diện trị gia thì hoàn toàn là kẻ thất bại, so sánh với Cao Nhiên thì chẳng là gì. Bên ngoài thì Lâm Vĩ Hi vẫn tỏ vẻ là không quan tâm, nhưng trong nội tâm cũng hoài nghi đối với chính mình.

Cho nên bây giờ, Lâm Vĩ Hi vô cùng kiên trì làm thế nào để trở thành một thê tử "học cách".

Lâm Vĩ Hi nhớ tới trong quyển sách kia đánh giá mình như thế nào, chẳng biết tại sao lại nghĩ tới Bốc ma ma. Ý cười trên mặt nàng nhạt đi một chút: "không có gì, cũng chỉ là thực hiện lời hứa thôi. Vương gia chàng cũng hồ nháo theo ta, ta cảm kích còn chưa hết, nên dừng tuyên trương báo thôi. Như lời ta nói ngày đó, chỉ cần một ngày vương gia lấy lễ chính thể đối đãi với ta, ta cũng toàn lực báo đáp vương gia một ngày. Takhổng biết có thể làm cái gì, chỉ có thể thay vương gia quản gia, trò chuyện cùng chàng làm hồi báo mà thôi."

Cố Huy Ngạn bị nói mà bật cười. Vậy mà nha đầu nhỏ mọn này tưởng thật, thật đúng là muốn quản gia cho hần. Ánh mắt Cố Huy Ngạn mang theo ý cười, nói: "Vậy sau này mọi chuyện trong phủ đều phải dựa vào nàng rồi."

Cố Huy Ngạn biết mình rồi phủ đã nhiều năm rồi, trật tự trong vương phủ đã rối tinh rối mù, thế nhưng thật sự lực bất tòng tâm ngoài tầm tay của hần. Cố Huy Ngạn cũng không có sức lực và tâm trí để quản, thôi đành phải tùy theo những người này vậy. Cuối cùng bây giờ hần cũng có thể ở lại vương phủ. Trong vương phủ sâu một nhiều vô cùng, cũng đã đến lúc phải gỡ một vài cái rối. Lúc đầu hần cũng định nhắc nhở Lâm Vĩ Hi một đôi câu, nhưng sau đó nghĩ lại, trong khoảng thời gian này hần sẽ chú ý nhìn nàng, cũng không cần thiết phải nói ngay bây giờ mà dọa nàng sợ, đợi khi nàng thật sự gặp chuyện thì sẽ giúp nàng vậy.

Lâm Vĩ Hi thấy tinh thần Cố Huy Ngạn nhẹ nhõm, trong lòng cũng chán nản cười cười. Quá khứ của Yến vương nàng cũng không thể đi vào được. Vậy thì nàng cứ đứng ở xa thôi, làm tốt trách nhiệm của một người thê tử là được rồi. Nghĩ tới đây, Lâm Vĩ Hi thừa dịp vẫn còn đang bày cơm, thuận tiện hỏi thăm về thói quen sinh hoạt hàng ngày cùng những sở thích của Cố Huy Ngạn. Sau một đêm hôm qua, Lâm Vĩ Hi đã phát hiện được chênh lệch về thói quen sinh hoạt của hai người bọn họ không nhỏ đâu. Sau này hai người bọn họ muốn cùng sống lâu dài, vậy thì những thói quen sở thích cũng nên biết mới tốt.

yêu thích? Cố Huy Ngạn dừng một chút, nói: "Ta cũng không có yêu cầu gì. Nàng cứ tùy theo ý thích của mình mà sắp xếp là được rồi."

"Như vậy sao có thể được?" Lâm Vĩ Hi nghĩ là Cố Huy Ngạn đang khách khí, thế nhưng sau khi nàng hỏi kỹ càng, phát hiện Cố Huy Ngạn thật sự là không có dáng vẻ để ý chút nào. Lại có người không có sở thích gì? Lâm Vĩ Hi không tin lắm, hỏi: "Yến vương, chẳng lẽ chàng không có gì yêu thích thật sao? Dù sao thời gian của chàng cũng rất quý giá mà."

Cố Huy Ngạn cũng chỉ mỉm cười: "không cần."

không cần? Lâm Vĩ Hi nhìn Cố Huy Ngạn, trong mắt đều là vẻ không thể tin nổi. Ánh mắt Lâm Vĩ Hi cực kì chuyên chú, bị một đôi mắt to tròn ướt át xinh đẹp nhìn chăm chú như vậy, thật sự Cố Huy Ngạn có chút thất thần.

Trong ánh mắt của một tiểu cô nương đã được che chở nâng niu từ nhỏ này, có lẽ là không thể nào hiểu được cuộc sống khó khăn là như thế nào.

Bây giờ phủ Yến vương lừng lẫy như mặt trời ban trưa, thế nhưng lúc Cố Huy Ngạn sinh ra, cục diện của phủ Yến vương cũng không phải lạc quan như vậy.

Lão Yến vương là đệ đệ nhỏ nhất của Thế Tông, bởi vì tuổi nhỏ, ở trong cung khó tránh khỏi được sủng ái nhiều hơn một chút. Sau này Thế Tông đăng cơ, huynh trưởng bên trên được chết già đã ít lại càng thêm ít. Tình cảnh của lão Yến vương lúc đó cũng lúng túng vô cùng.

Sau khi Thế Tông lên ngôi thì lòng nghi ngờ dần dần nặng hơn, lão Yến vương là ấu đệ được sủng ái có thể sống đến trưởng thành đúng là không dễ dàng. Về sau lúc phân đất phong, lòng nghi ngờ của Thế Tông lại lập lại. Vào những lúc như thế này thì sự thân sơ giữa các công chúa cùng hoàng tử khác liền thể hiện ra. Cùng cha cùng một mẹ sinh ra, khi gặp đại trường công chúa Thọ Khang thì Thế Tông vui vẻ hơn nhiều so với lão Yến vương. Đại trưởng công chúa Thọ Khang dốc hết sức đảm bảo, mới dần dần bỏ đi sự nghi kỵ của Thế Tông, lão Yến vương cùng lão Yến vương phi mới có thể thuận lợi đến đất phong của Yến vương.

Đất phong của Yến vương là một cứ điểm quan trọng, thường xuyên bị kẻ thù phương bắc quấy nhiễu. Sau khi lão Yến vương đến đất phong thì nom nớp lo sợ. Ông vẫn biết lòng nghi ngờ của vị huynh trưởng đối với mình vẫn chưa tiêu tan, nếu như biên quan lại xảy ra vấn đề gì, ông phụ trách đóng quân ở phương bắc sẽ là người đầu tiên bị chỉ trích. Ngay trong hoàn cảnh khó khăn này thì Cổ Huy Ngạn được sinh ra. hần vừa ra đời đã được phong làm thế tử phủ Yến vương, sau này phải bảo vệ toàn bộ vương phủ, thậm chí là cả phương bắc đất phong của Yến vương.

Dưới loại hoàn cảnh này lớn lên, Cổ Huy Ngạn cũng không có thời gian nghĩ đến sở thích cá nhân lẫn mẫu người lý tưởng của mình là gì. hần từ nhỏ chính là vì sự tồn vong của phủ Yến vương mà trưởng thành. Vào năm Cổ Huy Ngạn mười lăm tuổi, biên quan báo nguy, lão Yến vương ốm yếu không cách nào xử lý được, Cổ Huy Ngạn chỉ có thể tự mình nhập ngũ. Khi hần tiếp xúc với quân sự thì lộ ra thiên phú kinh người, năm hai mươi tư tuổi, Cổ Huy Ngạn chỉ huy trận đầu tiên lấy ít thắng nhiều mà phản kích, lấy ba ngàn thắng hai vạn, một trận thắng trọn vẹn. Chiến báo đưa đến kinh thành, vua Thế Tông ngồi trên ngai vàng lớn tiếng hô tốt. Đến tận bây giờ, phủ Yến vương bởi vì công tích của Cổ Huy Ngạn mới thay đổi cục diện bị nghi kỵ năm nào, dần dần được hoàng gia coi trọng. Sau đó Cổ Huy Ngạn quanh năm chinh chiến không ngừng, không những trấn thủ biên quan, mà đôi khi còn đi tới đất phong của các phiên vương khác để bình loạn. Bởi vậy Cổ Huy Ngạn cũng trở thành chất tử được Thế Tông nể trọng nhất.

Sau này Mục Tông đăng cơ, trong kinh thành thay máu toàn bộ. một triều thiên tử một triều thần. Thế nhưng việc này cũng không ảnh hưởng lắm đến Cổ Huy Ngạn. Mà vua Mục Tông rất có hảo cảm đối với vị đường huynh đệ tuổi trẻ lại thiện chiến này, được trọng dụng dưới hai triều quân vương, quyền thế của Yến vương như tuyết càng lăn càng lớn mạnh. Chờ đến Kiến Chiêu những năm cuối, nội bộ triều chính rối ren, hậu cung lẫn hoạn đảng thì nhau làm loạn, Cổ Huy Ngạn đã thành con át chủ bài cần vương của vua Mục Tông.

Nửa đời của Cổ Huy Ngạn ở trên lưng ngựa, thời gian thuộc về mình cũng không có nhiều, mà người để cho hần ấn tượng thì càng ít. Những lúc trong quân đội nhàn rỗi, Cổ Huy Ngạn phải giải quyết những việc vặt vãnh. Khi có thời gian nhiều hơn thì lại trở về chăm lo cho mẹ già là lão Yến vương phi, không những thế còn phải chú ý hướng đi trong kinh thành, làm gì có thời gian nghĩ đến sở thích cá nhân với các loại chuyện phong hoa tuyết nguyệt chứ.

Dường như cuộc đời của hần từ lúc mới sinh ra đã đầy những mục đích tính toán, khi còn bé chịu đựng học hành khắc nghiệt là vì kế thừa vương phủ, thời niên thiếu tòng quân là vì bảo hộ đất phong của Yến vương, thời thanh niên nam chinh bắc chiến là vì ngai vàng của quân vương. Đến bây giờ, khi hần vừa mới bước vào tuổi trung niên, thậm chí còn phải phụ tá ấu chúa, chống đỡ toàn bộ vương triều.

Gần như cả cuộc đời đều là những chuỗi ngày lập đi lập lại đến cứng ngắc, cả thế giới quanh đi quẩn lại chỉ là hai màu trắng đen, một tiểu cô nương hoạt bát như Lâm Vĩ Hỉ không thể hiểu được cũng là điều dễ hiểu.

Chờ lấy lại tinh thần, Cổ Huy cười thầm chính mình. đã mấy chục tuổi rồi mà còn giống như mấy tiểu tử choai choai bị sắc đẹp mê hoặc. Dáng vẻ của Lâm Vĩ Hỉ bây giờ tựa như một con mèo Ba Tư đang thu lại móng vuốt, bộ lông trắng như tuyết, ngơ ngác lại hiểu kỳ. Lòng bàn tay Cổ Huy Ngạn ngứa ngáy, rất muốn sờ mái tóc dài mềm mượt như nhung kia. Sau đó hần lại nghĩ bây giờ mình đã cưới nàng, không cần thiết phải kiềm chế như trước để tránh hiềm nghi nữa. Nghĩ như vậy, Cổ Huy Ngạn liền đưa tay ra sờ tóc của Lâm Vĩ Hỉ.

Lâm Vĩ Hỉ đang rất chú tâm chờ nghe được đáp án của Cổ Huy Ngạn, cuối cùng phát hiện đối phương không có chút ý tứ trả lời nào, ngược lại còn cười vò tóc của nàng. Lâm Vĩ Hỉ không thể nhịn được nữa tránh đi, nghiêm mặt nói: "Yến vương, ta không phải tiểu hài tử đâu."

Cổ Huy Ngạn toại nguyện sờ đến khi cô mèo Ba Tư nhà mình cúi kính, vừa lòng thỏa ý, mỉm cười gật đầu với nàng: "Ta biết."

Lại là loại thái độ này, Lâm Vĩ Hỉ tức giận. Rốt cuộc nàng ở trong mắt Cổ Huy Ngạn là gì vậy? Thời gian trước Cổ Huy Ngạn sùng nàng đến nỗi muốn gì được nấy, duy nhất có một lần làm trái ý Lâm Vĩ Hỉ chính là lúc vào kinh thành đến ở phủ Yến vương. Sau này thậm chí Lâm Vĩ Hỉ đề xuất yêu cầu quá đáng hơn, ngoại trừ ngày đầu tiên Cổ Huy Ngạn tức giận, ngày thứ hai khi nàng bị bệnh nhắc lại, hần vẫn thuận theo ý của nàng, lấy lễ chính thể để cưới nàng.

Lâm Vĩ Hỉ không tin lắm danh chấn thiên hạ Yến vương dễ dàng bị người khác uy hiếp như vậy. Nàng đối với Yến vương mà nói, cuối cùng là cái gì đây?

Lâm Vĩ Hỉ chẳng biết tại sao lại nhớ lại lời Bốc ma ma vừa nói lúc nãy, Thẩm vương phi và Yến vương mới là phu thê ân ái thực sự. Lâm Vĩ Hỉ tranh thủ thời gian trở lại đề tài lúc nãy: "Vương gia, chàng có những thói quen gì trong sinh hoạt hàng ngày? Mỗi người đều có những sở thích đặc biệt, ta sợ ta tùy tiện sắp xếp, lại làm rối loạn cuộc sống hàng ngày của chàng."

"không sao." Cổ Huy Ngạn nói "Nàng cứ tùy theo ý thích của mình mà sắp xếp. Ta cũng không kén chọn cái gì cả."

Lâm Vĩ Hỉ bất đắc dĩ: "Vương gia, chàng không cần đề ý đến mặt mũi của ta. Giữa vợ chồng luôn có sự thỏa hiệp với nhau. Nếu như ta xâm phạm không gian riêng tư của chàng, chàng có thể nói với ta. Ta mặc dù nhỏ nhen, nhưng cũng không đến nỗi không thể nói đạo lý đến trình độ này."

Cổ Huy Ngạn nhìn Lâm Vĩ Hỉ cười khê: "Khó có khi nào nàng cũng tự nhận mình như vậy."

Lâm Vĩ Hỉ cong môi nũng nịu: "Vương gia."

Cổ Huy Ngạn chỉ có thể nhịn cười, nhưng nhìn thấy bên trong ánh mắt long lanh y nguyên ý cười dạt dào của Lâm Vĩ Hỉ, thì lại nói: "Ta nói là thật. Lúc chiến tranh điều kiện khó khăn, nào có thể bắt bề yêu cầu không gian riêng tư được. Nàng thích cái gì thì cứ chuẩn bị là được rồi, ta cũng không có ý kiến gì đâu."

Lâm Vĩ Hỉ có chút giật mình: "thật sự là không phải chàng khách khí với ta?"

Cổ Huy Ngạn đang muốn nói chuyện, bên ngoài truyền đến giọng của Uyển Nguyệt: "Vương gia, vương phi, cơm đã chuẩn bị xong rồi ạ."

Ý cười trong mắt Cổ Huy Ngạn lập tức giống thủy triều rút xuống, hần đứng lên, đưa tay kéo Lâm Vĩ Hỉ: "đi thôi, trước dùng bữa đã."

Bàn tay Cổ Huy Ngạn rất thành thạo mở ra trước mặt nàng, Lâm Vĩ Hỉ thụ sủng nhược kinh, lập tức nàng ngẩng đầu nhìn Cổ Huy Ngạn một chút, lúc này mới nửa tin nửa ngờ mà đưa tay ra đặt vào lòng bàn tay của hần. Cổ Huy Ngạn nắm chặt bàn tay mảnh khảnh của Lâm Vĩ Hỉ, hơi dùng lực một chút liền kéo đến gần bên mình.

Lâm Vĩ Hỉ nàng có chút choáng váng, đã lớn như vậy mà chỉ ở thời điểm xuống xe ngựa nàng được nha hoàn đỡ qua, tất nhiên hai cái này không thể so sánh với nhau được. Cho dù ở kiếp trước thành hôn được một tháng, lúc tình cảm già dỗi của nàng và Cổ Trình Diệu đang nồng đậm cũng chưa từng nhận qua loại đãi ngộ này. Kiếp trước Lâm Vĩ Hỉ luôn luôn gặp đường huynh đệ ân cần chăm sóc Cao Nhiên. Những đường huynh đệ này chính là họ hàng của phủ anh quốc công, lần thứ nhất

gặp mặt thì bị Cao Hi hấp dẫn, thế nhưng không bao lâu sau, bọn hắn sẽ càng thiên vị Cao Nhiên hơn, mà đối với Cao Hi lạnh lùng cao quý thì cung kính lại xa lánh.

Đều đã đã nhiều năm như vậy, lúc đầu Lâm Vĩ Hi cũng chấp nhận tính cách không thích thân cận người khác của chính mình, giờ phút này đột nhiên được một nam tử, lại là nam tử mà chính mình rất hâm mộ từ thuở thiếu thời lấy lễ tri kỷ mà đối đãi, Lâm Vĩ Hi không nói được cảm xúc thụ sủng nhược kinh của mình lúc này là gì. Nam nhân rất thích bày ra dáng vẻ quan gia trịch thượng, thậm chí ngay cả khi chỉ có thể từ bên cạnh cũng không hề thay đổi, làm sao có thể ngay trước mặt đồng đẳng thị nữ lại chủ động đi đỡ thê tử? Nam nhân bình thường còn như vậy, nữa là những thiên chi kiêu tử ở trong hoàng thất đây?

Lúc Lâm Vĩ Hi ăn cơm không nhìn được vụng trộm ngắm nhìn Cố Huy Ngạn, thật sự là người không thể xem bề ngoài, Cố Trình Diệu nhìn thì ôn hòa lễ độ, phong thái quân tử ngồi ngồi, nhưng thật ra lại là người vô cùng tuyệt tình. Mà Cố Huy Ngạn quyền cao chức trọng, lạnh lùng nghiêm nghị người lạ chớ gần, ngược lại lại vô cùng cẩn thận chăm sóc. Hôm qua đã dọn đồ phòng bếp chuẩn bị canh nóng cho nàng, hôm nay lại rất để ý quan tâm đến nàng nữa.

Lâm Vĩ Hi yên lặng xúc động ăn xong bữa cơm này. Cơm xong, Cố Minh Đạt từ bên ngoài đưa tới rất nhiều sách cùng văn kiện, đều đặt ở đông phòng bên cạnh. Đông phòng ở bên cạnh có một cửa hướng ra ngoài, có thể không cần qua nội thất cũng có thể trực tiếp ra vào, cho nên được chọn làm thư phòng. Dù sao nơi này là chủ viện của vương gia cùng vương phi, cho dù là hạ nhân của vương phủ, cũng không tiện đi qua đi lại phòng khách của vương phi.

Nhưng hôm qua lúc Lâm Vĩ Hi tới xem, thư phòng ở cạnh đông phòng mặc dù có bày biện giá sách bút mực văn phong tứ bảo, nhưng ở bên trong cũng không có những loại sách như thế này. Nghĩ một chút thì Cố Huy Ngạn có thể ở thư phòng riêng của mình để xử lý công văn, cũng không cần thiết phải chuyển về nội trạch làm gì, cho nên cái thư phòng nhỏ nhỏ này chắc cũng chỉ bày biện cho có mà thôi. Nhưng hôm nay không biết làm sao, Cố Huy Ngạn lại dọn đồ hạ nhân đem sách thường dùng của mình để chuyển về nội trạch. Lâm Vĩ Hi hiếu kỳ, nhìn không được hỏi: "Vương gia, chàng có chuyện quan trọng phải xử lý gấp sao?"

Nếu không phải thì vì sao đột nhiên lại chuyển đồ đạc làm gì?

"Do kết hôn nên ta có bảy ngày nghỉ, hết bảy ngày này thì lại sẽ không có thời gian rảnh rồi. Nàng vừa tới vương phủ, chỉ sợ có rất nhiều nơi vẫn chưa quen. Ta cũng không thể bỏ mặc một mình nàng được."

Bên ngoài Cố Huy Ngạn nói nhẹ nhàng như không, nhưng trong lòng hắn cũng rất ngập ngừng. Thực sự thì hắn cũng không có nhiều kinh nghiệm để sớm chiều sống cùng một người khác, mà nhất là người đó lại là một nữ tử. Lâm Vĩ Hi rất cố gắng làm một thê tử hợp cách, Cố Huy Ngạn cảm thấy hắn cũng nên làm chút gì đó. Ít nhất, hắn cũng muốn thực hiện trách nhiệm của một người chồng.

Làm bạn với thê tử của mình, có lẽ đây là điều cơ bản nhất đi.

Lâm Vĩ Hi nghe thế thì cũng hiểu, thật ra thì Yến vương cũng đang rất cố gắng chiều theo nàng rồi. không riêng gì việc nàng đang cố gắng học tập làm một người thê tử hợp cách, mà Yến vương cũng đang thích ứng với việc có thêm một người khác trong cuộc sống của mình.

Cuộc sống của phu thê với nhau, kỳ thật đã bắt đầu. Lâm Vĩ Hi đột nhiên tràn đầy ý chí, tâm trạng ừ ừ bởi vì những lời của Bốc ma ma cũng được quét sạch sành sanh. Cố Huy Ngạn phối hợp như vậy, Lâm Vĩ Hi cũng lập tức đề cho hạ nhân đem công văn sách vở những vật thường dùng của Cố Huy Ngạn mang đến phòng bên cạnh, buổi chiều nàng còn muốn gặp hạ nhân trong phủ, cũng không có thời gian đi ngủ trưa. đành vậy, không bằng phụng bồi Yến vương đọc sách.

Lời editor: Cuộc sống hôn nhân của Cố Huy Ngạn và Lâm Vĩ Hi đã bắt đầu, sự cố gắng của cả hai người thì mọi người cũng đã biết rồi, mình chỉ muốn nói thêm rằng trong bất kỳ mối quan hệ nam nữ nào, muốn đi lâu dài với nhau thì cả hai phải cùng nhau cố gắng, dung hòa những thói quen của đôi phương, một tay làm sao vỗ nên tiếng kêu?

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đọc sách

thật ra thì Lâm Vĩ Hi rõ như lòng bàn tay đối với danh sách hạ nhân này, nhưng nàng làm tân vương phi, tốt xấu gì cũng nên giả bộ một chút. Nàng giống như nghiêm túc lật xem danh sách, đôi mắt nhìn chăm chăm từng cái tên quen thuộc không khỏi thất thần. một lát sau, nàng nhàm chán thật sự, nhìn không được ngó đầu ra xem Cố Huy Ngạn.

"Vương gia, chàng đang xem cái gì vậy?"

Cố Huy Ngạn nghiêng gáy sách ra hiệu cho Lâm Vĩ Hi: "Thái Bạch âm phù."

"... Đây là cái gì?"

"Bình thư."

Lâm Vĩ Hi ngẩn người, kinh ngạc nhìn Cố Huy Ngạn: "không phải vừa nãy chàng nói mấy ngày nay không cần để ý chuyện triều chính sao? Sao chàng còn xem bình thư làm gì?"

"Bây giờ xem sách cũng không sao cả. Ở chiến trường, chỉ một chút sơ sẩy thôi cũng phải đổi bằng mạng người. không ai có thể gánh vác được."

Cố Huy Ngạn nói câu này nhẹ nhàng như không, nhưng Lâm Vĩ Hi nghe thấy thì lại có một loại cảm giác vô cùng tôn kính. Hành quân mười năm chưa từng thua trận, chiến tích này được báo lên triều đình bị thổi phồng lên, huy hoàng thịnh thế đến mức nào. Những người đứng nhìn như Lâm Vĩ Hi đương nhiên cảm thấy sợ hãi thần phục, thế nhưng với bản thân Yến vương mà nói thì sau cái thành tích lừng lẫy này, là bao nhiêu trách nhiệm cùng áp lực nặng nề.

Khi Lâm Vĩ Hi còn bé cũng được nghe đại trưởng công chúa Thọ Khang nói qua về chiến dịch Lang Sơn, Định Tương. Đây chính là trận chiến thành danh của Cố Huy Ngạn. Lâm Vĩ Hi vẫn nhớ rõ nàng đã từng quần lay ngoại tổ mẫu đòi bà giảng giải mấy lần liền. không nghĩ tới, nàng còn có cơ hội tiếp xúc gần gũi với nhân vật chính của những chiến dịch này.

Cố Huy Ngạn thấy ánh mắt của Lâm Vĩ Hi không nhìn về phía quyển sách, dứt khoát để sách xuống, nói với Lâm Vĩ Hi: "Nếu như nàng hiểu kì, ta nói một chút cho nàng nghe nhé?"

"Tốt!" Lâm Vĩ Hi lập tức ném tờ danh sách mình đang cầm trong tay xuống, sợ Cố Huy Ngạn thay đổi chủ ý. Cố Huy Ngạn nhìn thấy dáng vẻ của Lâm Vĩ Hi thì mỉm cười, hэндang muốn dặn dò thì nữ mang một cái ghế tới, Lâm Vĩ Hi nói "không cần" rồi nhanh nhẹn cởi giày, trực tiếp ngồi xuống cạnh Cố Huy Ngạn. Nàng vốn nhỏ nhắn tinh tế, lúc ngồi quý chân bên người Cố Huy Ngạn thì lại càng nhỏ nhắn xinh xắn, trang phục phức tạp của vương phi càng làm nổi bật lên vẻ non nớt xinh đẹp động lòng người của nàng. Sau khi Lâm Vĩ Hi ngồi xuống thì ngừng đầu, ánh mắt trong suốt, sáng rõ nhìn Cố Huy Ngạn: "Vương gia, ta chuẩn bị xong rồi."

Cố Huy Ngạn rũ mắt xuống nhìn thấy dáng vẻ háo hức của Lâm Vĩ Hi, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác hoang đường kể chuyện xưa cho nữ nhi. Dù sao không gian của phòng bên cạnh cũng có hạn, nếu như cứ bày ra cả bộ bàn ghế gỗ đàn hương giống như ở thư phòng của hắn thì không được, cho nên phòng bên cạnh này chỉ bày một cái bàn vuông cùng một bức bình phong Mã đáo thành công. Nếu như chỉ có một người Cố Huy Ngạn thì tạm đủ, nhưng Lâm Vĩ Hi cũng đem đồ của mình tới thì trên cái bàn vuông kia tuyệt đối không đủ. Dù sao Cố Huy Ngạn cũng chỉ đọc sách, mà việc đọc sách cũng phải ngay ngắn nghiêm chỉnh, lẽ ra Lâm Vĩ Hi nên ngồi trên giường La Hán cạnh cửa sổ, hai người cách một cái bàn ngồi đối diện nhau. Bây giờ Lâm Vĩ Hi lại bỏ việc đang làm dở, cởi giày ngồi cạnh Cố Huy Ngạn, khoảng cách của hai người lập tức rút ngắn.

Khoảng cách này đối với Cố Huy Ngạn mà nói thì cũng quá gần, hắn hơi có chút khó chịu. Nhưng sau đó hắn lại nghĩ đến sự tiếp xúc thân mật hơn tới hôm qua cũng đã làm rồi, bây giờ lại rồi rấm những chuyện này thì đúng là làm ra vẻ. Thế là Cố Huy Ngạn chấp nhận Lâm Vĩ Hi ngồi sát cạnh mình, đặt sách lên trên bàn, nhẹ giọng giải thích từng câu cho Lâm Vĩ Hi.

Ánh nắng từ cửa sổ thủy tinh chiếu vào phòng, sắc mặt Cố Huy Ngạn bình thản, giọng điệu từ tốn nhẹ nhàng giải thích những điều khoản trên binh thư, có đôi khi còn biết dùng những trận đánh điển hình mà chính mình đã trải qua làm chú giải. Ngồi bên cạnh hắn là một nữ tử tuyệt sắc điểm lệ, trang sức long lẫy, loá mắt nhưng lại sáng long lanh đang chăm chú lắng nghe Cố Huy Ngạn giải thích. Bởi vì chuyên tâm, thân thể của nàng vô tình dựa sát vào người Cố Huy Ngạn. một mùi hương thiếu nữ lập tức xộc thẳng vào người Cố Huy Ngạn, thậm chí hắn còn cảm giác được mấy sợi tóc rối của Lâm Vĩ Hi chọc vào cổ có chút ngứa.

Sau khi Cố Huy Ngạn nói xong, cúi đầu nhìn Lâm Vĩ Hi: "Nàng nghe có hiểu không?"

Lâm Vĩ Hi thành thật lắc đầu, Cố Huy Ngạn thở dài: "Ta cũng biết là thế mà."

Lâm Vĩ Hi thẹn thùng: "Có phải ta quá ngốc hay không? Thế nhưng ta nghe đám lính kia nói chuyện lúc chàng mới mười bảy tuổi rõ ràng có thể nghe hiểu mà."

Cố Huy Ngạn lắc đầu than nhẹ: "không thể trách nàng được." Bởi vì thậm chí ngay cảhắn khi giảng giải thì tâm tư cũng có chút mất tập trung. một khi thất thần, thứ tự logic tự nhiên lộn xộn, sao có thể trách Lâm Vĩ Hi được. (*Vĩ có ôn hương nhuyễn ngọc ở bên người đó à*)

Lâm Vĩ Hi cũng không biết Cố Huy Ngạn nghĩ gì. Bây giờ nàng chỉ cảm thấy Yến vươngđang không đành lòng trách nàng nên mới cho một bậc thang đi xuống thôi. Như thế thì Lâm Vĩ Hi càng không chịu từ bỏ, nàng chính loại tính cách này. Độ khó càng lớn thì càng không chịu cúi đầu nhận thua. Lâm Vĩ Hi không tự giác đứng thẳng người, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự nghiêm túc cổ chấp buông lời thề son sắt: "Vương gia chàng yên tâm, sau này ta có thời gian rảnh chắc chắn sẽ nghiên cứu thật kỹ, chàng cũng đừng thấy ta chưa hiểu mà đã chê ta ngốc."

"Sao lại phải như vậy?" Cố Huy Ngạn bật cười: "Vừa mới tiếp xúc thì nghe không hiểu là chuyện rất bình thường, làm sao ta lại ghét bỏ nàng được? Nàng từ đâu mà học được tính cách này, sao phải căng thẳng như vậy?"

Còn không phải bị Cao Nhiên làm cho thành như vậy. Lâm Vĩ Hi bĩu môi thầm nghĩ. Ở trên lớp học nàng không dám lơ la chút nào, một khi bị Cao Nhiên hạ thấp đi, phu tử sẽ thiên vị đối phương ngay. Dần dần, Lâm Vĩ Hi cũng đã dưỡng thành thói quen việc gì cũng phải cố gắng làm được tốt nhất, lúc nào nàng cũng sợ hãi người khác thất vọng về mình.

Thấy Lâm Vĩ Hi đột nhiên buồn chán như vậy, Cố Huy Ngạn nhìn ở trong lòng, trên mặt lại cười nhẹ an ủi: "Nàng sợ cái gì? Cho dù là phu tử, dạy dỗ không tốt cũng không thể trốn học sinh, càng đừng nói ta là phu quân của nàng. Nếu như một lần nàng vẫn không hiểu, ta sẽ giảng lần thứ hai lần thứ ba, chỉ cần nàng sẵn lòng nghe, ta lúc nào cũng có thể chỉ dạy cho nàng."

Lâm Vĩ Hi ngừng đầu nhìn Cố Huy Ngạn, cười phì một tiếng, đôi mắt óng ánh: "Tạ vương gia."

Đúng a, Cố Huy Ngạn không phải là phu tử, hắn là phu quân của nàng. Trong lòng Lâm Vĩ Hi sinh ra một cảm giác thống khoái. Lần này, cho dù Cao Nhiên có làm cái gì đi nữa, cũng sẽ không cướp được người vốn thuộc về Lâm Vĩ Hi. Bất kể có ra sao, Cố Huy Ngạn vẫn sẽ mãi đứng ở cạnh bên nàng.

Cố Huy Ngạn thấy Lâm Vĩ Hi cười rạng rỡ như vậy, sau khi lấy lại tinh thần thì trong lòng có chút phức tạp, từ sáng sớm đến bây giờ mới có bao lâu mà hắn đã thất thần đến ba lần rồi. sự tự chủ mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo, trước mỹ sắc cũng không yếu ớt đến mức này chứ?

Lâm Vĩ Hi bất giác Cố Huy Ngạn có chút thất thần, nàng bước về phía trước nhích lại gần, đôi mắt long lanh ngược nhìn chăm chăm Cố Huy Ngạn: "Vương gia, chàng đang nghĩ gì vậy?"

Cố Huy Ngạn vẫn biết Lâm Vĩ Hi có một đôi mắt cực đẹp. Đôi mắt ấy trắng đen rõ ràng, bây giờ trong đó đang phản chiếu hình ảnh của Cố Huy Ngạn. Trong lòng Cố Huy Ngạn vẫn cảm thấy Lâm Vĩ Hi đứng gần mình quá, khoảng cách này đã sớm phá vỡ giới hạn tối đa về an toàn của hắn rồi. Dường như cả người Lâm Vĩ Hi đều vui ở trong ngực của Cố Huy Ngạn, thậm chí hắn còn có thể cảm nhận hơi thở của Lâm Vĩ Hi lạimột lần phả lên trên ngực của mình. Cố Huy Ngạn cảm thấy rất rõ nhịp tim của mình đang dần trở nên không có quy luật.

Cố Huy Ngạn không có cách nào xem nhẹ cảm giác kỳ quái ở khắp người mình, thế làhắn vịn bả vai Lâm Vĩ Hi ngồi xuống, về mặt bình thường nói: "Lúc đọc sách, cả người cần phải đang hoảng, không được phép ngả nghiêng."

Trong lòng Lâm Vĩ Hi một lời khó nói hết, nàng tức giận lườm Cố Huy Ngạn một chút, nhấc lên váy vòng qua phía sau hắn, nhảy xuống giường La Hán: "Vậy"

ta không nhìn nữa, sắp đến giờ Mùi, cũng có người đến thỉnh an ta rồi."

Lâm Vĩ Hi từ bên cạnh hần nhảy xuống, nhẹ nhàng linh hoạt giống con nai con, chỉ thoáng qua một chút, mùi hương nhàn nhạt bên người liền không còn nữa. Cổ Huy Ngạn chưa kịp nói gì, đã thấy Lâm Vĩ Hi đổi lại giấy, bước nhanh đi ra ngoài: "Uyển Nguyệt."

Uyển Nguyệt đáp dạ đi tới, Lâm Vĩ Hi đến cạnh Uyển Nguyệt, thấp giọng nói gì đó, Uyển Nguyệt liên tục gật đầu đáp ứng. Lúc nói chuyện chủ tớ hai người đứng rất gần, Cổ Huy Ngạn lặng lẽ nhìn mấy lần, sau đó thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt tập trung nhìn lên trang sách.

Mọi thứ đã yên tĩnh trở về quỹ đạo, cuối cùng cũng không có người quấy rầy nữa, lẽ ra Cổ Huy Ngạn nên cảm thấy nhẹ nhõm. Thế nhưng hần nhìn một lúc lâu, quyển sách trong tay vẫn chưa hề lật sang một trang mới.....

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Yêu thích

Lâm Vĩ Hi định ra thời gian, để hạ nhân trong phủ đến Cảnh Trùng viện bái kiến nàng. Mặc dù chưa đến giờ, nhưng Lâm Vĩ Hi đã ngồi an vị trên ghế bành ở phòng chính rồi. Ở phía dưới cứ năm người thành một tổ, từng nhóm tiến lên dập đầu với Lâm Vĩ Hi, sau đó nói tên cùng công việc của mình. Toàn bộ vương phủ to lớn phức tạp vô cùng, Lâm Vĩ Hi một mực ngồi như vậy đến cuối giờ Thân, mới gấp xong tất cả mọi người.

(Giờ Thân: 15h – 17h)

Chủ mẫu cũng không phải là chức vị nhẹ nhàng, nhất là phải quản lý loại quái vật khổng lồ như phủ Yến vương. Mấy trăm người từ trên xuống dưới đồng loạt hoạt động lại không phải là điều dễ dàng, năng lực quản gia cùng tổ chức của chức vụ đương gia chủ mẫu phải yêu cầu rất cao. Lâm Vĩ Hi triệu kiến nô bộc trong phủ, việc làm này không chỉ để nàng nhận thức mọi người trên danh nghĩa, đồng thời cũng hướng toàn phủ khẳng định địa vị vương phi của chính mình. Chờ giấy vò nguyên một buổi chiều xong, sắc trời đã tối đen, cả lưng vào eo của Lâm Vĩ Hi đều mỏi nhừ. Nhất là đêm qua còn ngủ muộn, xương sống thắt lưng của nàng vẫn còn đau nhức. Hôm nay lại ngồi nguyên một buổi chiều, thật sự là mỏi mệt không chịu nổi.

Uyển Tinh Uyển Nguyệt vội vàng đỡ Lâm Vĩ Hi vào phòng trong để nghỉ ngơi, Lâm Vĩ Hi ngồi vào nhuyễn塌, lúc này mới cảm thấy tốt hơn một chút. Nàng xoa eo, tranh thủ thời gian hỏi: "Vương gia đâu? Vẫn ở bên trong sao?"

"Vâng."

Lâm Vĩ Hi nhìn về phía đông phòng bên cạnh, khóe miệng khẽ cong lên một ý cười. Hôm nay là ngày nàng nhất định phải trải qua, so với ý nghĩa to lớn của chuyện này thì đau nhức trên thân thể căn bản không đáng giá nhắc tới. Hôm nay thuận lợi như vậy, quả thật cũng là nhờ buổi sáng nàng một phen ân uy nói chuyện với Bốc ma ma, nhưng Lâm Vĩ Hi vẫn biết nguyên nhân chủ yếu là xuất phát từ Yến vương.

(Ân uy: Ban ân + uy hiếp)

Yến vương ngồi ở đông phòng bên cạnh, ai còn dám lơ đãng? Lâm Vĩ Hi ngồi ở phòng chính triệu kiến hạ nhân, dạy dỗ bọn họ, tiếng ồn cũng không nhỏ đâu. Thế nhưng Yến vương vẫn kiên nhẫn ở đó, tiếp tục ngồi đọc sách. Mặc dù hần không nói gì, thế nhưng là vô thanh thắng hữu thanh, thái độ của Cổ Huy Ngạn đã uy hiếp đám người này, cho Lâm Vĩ Hi thể diện rất lớn.

Trong lòng Lâm Vĩ Hi thoải mái, cũng không quản Uyển Tinh đang xoa bóp eo, lập tức hoan hỉ đi đến phòng bên cạnh, vừa vào cửa liền gọi ngọt lịm: "Vương gia."

Bên miệng Cổ Huy Ngạn không tự giác mang lên ý cười: "đã xong rồi?"

"Vâng." Lâm Vĩ Hi bước nhanh đến gần Cổ Huy Ngạn, nàng vốn định ngồi cạnh Cổ Huy Ngạn, thế nhưng nghĩ đến chuyện lúc chiều nay, cuối cùng vẫn quay một cái, quy củ ngồi đối diện với Cổ Huy Ngạn: "Chắc hẳn hôm nay đã làm phiền đến vương gia rồi, ta cảm ơn chàng."

Cổ Huy Ngạn nhìn thấy động tác của Lâm Vĩ Hi, chẳng biết tại sao trong lòng có chút tiếc nuối. hần đề xuống cái ý nghĩ kỳ quái này, nói với Lâm Vĩ Hi: "Từ trưa đến giờ nàng cũng chưa được nghỉ ngơi nhiều, chỉ sợ thân thể sớm không chịu nổi. Trước dùng bữa tối đi, sau đó nàng cũng nghỉ ngơi sớm đi."

Về tươi cười trên mặt Lâm Vĩ Hi có chút ngưng lại: "Buổi chiều ta nói chuyện với hạ nhân... Vương gia đều nghe được? Có phải đã làm ồn ào đến chàng không?"

"không có." Cổ Huy Ngạn mỉm cười nói. Lâm Vĩ Hi lại không tin lắm, nàng nhìn sắc mặt nhu hòa của Cổ Huy Ngạn thì trong lòng càng uể oải: "Khẳng định là chàng nghe được, bây giờ không chừng trong lòng còn đang cười ta."

"thật không có." Cổ Huy Ngạn nói xong cũng không nhịn được cười, ánh nến chiếu rọi trong đôi mắt hần, sáng đến kinh người: "Mặc dù nàng mắng người có chút hung hăng, nhưng cũng không phải là cố tình gây sự. Nàng nói có lý có chứng cứ, lại rõ ràng nguyên nhân kết quả, mà lại không phải nhắm vào mình, thật ra thì cũng rất dễ nghe."

Cho dù ai dạy dỗ người khác mà bị đánh giá thành "thật là dễ nghe" thì cũng không thể cao hứng nổi. Lâm Vĩ Hi tức giận không ít, hung hăng trừng Cổ Huy Ngạn một chút, quay lưng lại hờn dỗi. Tiếng cười của Cổ Huy Ngạn càng vui vẻ hơn, hần thấy bóng lưng của Lâm Vĩ Hi càng ngày càng cứng lại, cũng không dám đùa nữa, đứng dậy vịn bờ vai của nàng đi ra ngoài: "không tức giận nữa. đi ra ngoài ăn cơm đã."

Yến vương tự mình đỡ nàng, Lâm Vĩ Hi cũng không tiện phản đối. Chờ sau khi Cổ Huy Ngạn ôm cả bờ vai của nàng, dường như đem cả người nàng đều ôm trọn trong ngực, thì Lâm Vĩ Hi lại càng không tiện phát tác. Lâm Vĩ Hi giận dỗi ngồi trước bàn cơm, lúc gấp thức ăn thì đặc biệt hung hăng, dùng tưởng rằng đồ

dành một chút là nàng sẽ quên. Hừ! Cái gì gọi là thật dễ nghe? Nàng là vương phi, lúc răn dạy hạ nhân thì người người phải cảm thấy sợ hãi mới phải. Yên vương cũng dám nói nàng dạy dỗ người khác thật xuôi tai?

thật sự là kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục, hoàn toàn không thể nhận được.

Cố Huy Ngạn thấy Lâm Vĩ Hi dùng sức gấp thức ăn cho hả giận, hần nhẹ nhàng nhìn qua Lâm Vĩ Hi một chút, trong mắt là ý cười dạt dào. Mới hôm nay hần còn nói không thích ai cả, bây giờ xem ra vẫn phải sửa lại, hình như không phải là như thế rồi.

Quy củ trong vương phủ là vào buổi trưa mỗi ngày các phòng tự chuẩn bị cho mình, nhưng cơm tối thì phải cùng ăn một chỗ. Trước kia vương phủ cũng chỉ có ba người, buổi trưa Cố Huy Ngạn thường xuyên dùng cơm luôn ở trong triều, cũng không về phủ, cho dù buổi tối có về cũng không nhất định gặp đúng giờ cơm, cho nên phần lớn thời gian đều là vợ chồng Cố Trình Diệu với Cao Nhiên dùng bữa với nhau. Bây giờ tay của Cao Nhiên bị thương, cũng không thể yêu cầu thể tử phi đang bị thương chia thức ăn được, cho nên bữa tối liền giảm đi. Hai vợ chồng Cố Trình Diệu ở trong phòng ăn cơm là được. Nếu như ngày trước, Cố Huy Ngạn chắc chắn sẽ dùng cơm một mình. Nhưng bây giờ có Lâm Vĩ Hi, chỉ là thêm một người cùng mình ăn cơm, vậy mà thấy ấm áp hơn nhiều lắm.

Trách không được lúc trước thuộc hạ cùng đồng僚 một mực khuyên hần tục cưới tân vương phi, Cố Huy Ngạn luôn cảm thấy không cần thiết, thêm một vương phi thì cuộc sống cũng sẽ không có thay đổi gì, như vậy thì cần gì phải phiền phức? Nhưng bây giờ Cố Huy Ngạn mới biết, hóa ra có người lo lắng, có người làm bạn trò chuyện với mình, cảm giác lại ấm áp đến như vậy.

Mặc dù trong lòng Lâm Vĩ Hi vẫn còn đang hờn dỗi, thế nhưng thói quen quan sát nhiều năm đường thành cũng không dừng lại. Nàng phát hiện Cố Huy Ngạn cũng không kén ăn, nhưng đối với món cá đặt ở giữa bàn kia lại không hề động đũa. Lâm Vĩ Hi "A" một tiếng, bất kể là Bốc ma ma hay là Cố Trình Diệu, bọn họ đều nói qua Yên vương thích ăn nhất là tôm cá tươi. Thế nhưng sao nàng nhìn thì hình như cũng không phải là như thế?

Bốc ma ma là ma ma hồi môn của Thẩm vương phi, đã đi theo Thẩm vương phi nhiều năm rồi. Thẩm thị là vợ cả của Yên vương, không đến nỗi ngay cả trượng phu của mình thích ăn gì cũng không nhớ được chứ? Mà Cố Trình Diệu thì lại càng không nói, phụ thân thích ăn món gì cũng không thể không biết. Vậy thì hần ta cũng không cần cái chức thể tử làm gì.

Lâm Vĩ Hi lại lặng lẽ nhìn một lúc, để cho Uyển Nguyệt múc bát canh cá cho nàng, lại hỏi: "Vương gia, chàng uống canh cá nhé?"

Cố Huy Ngạn chỉ nhàn nhạt nhìn sang, nói: "không cần. Nàng thích thì tự mình dùng đi."

Lâm Vĩ Hi uống một ngụm nhỏ, nói: "Hồi tanh. Vương gia, ta không thích ăn loại cá này, không bằng bỏ xuống nhé?"

"Được." Sắc mặt Cố Huy Ngạn không thay đổi gì, rõ ràng là không để ý chút nào.

Rất tốt, Lâm Vĩ Hi xác định, Cố Huy Ngạn thật sự là không thích ăn cá. Vậy thì rất kỳ quái. Bốc ma ma có khả năng cố ý nói ngược sở thích của Yên vương để lừa dối Lâm Vĩ Hi. Nhưng kiếp trước nàng là thể tử phi, Cố Trình Diệu cũng không cần thiết phải lừa nàng làm gì? Lâm Vĩ Hi nhẹ nhàng ăn một miếng rau xanh. Cá nhà này bị sao vậy nhỉ? Cá nhừ từ lần hạ nhân trong phủ đều làm ngược lại sở thích của Yên vương. Mà bản thân Cố Huy Ngạn cũng không nói, tùy ý để loại này sai lầm tiếp diễn. rõ ràng loại chuyện này, chỉ cần dùng một chút điểm tâm là có thể phát hiện ra mà.

Lâm Vĩ Hi nghiêng đầu nghĩ, vẫn là không nghĩ ra loại sai lầm này Cố Trình Diệu biết được là từ nơi nào.

Cơm xong, Lâm Vĩ Hi nghỉ ngơi một hồi liền đi tắm rửa, sau khi ra ngoài lại thêm một trận giầy vò làm khô tóc, chăm chút làn da. Đợi nàng xong xuôi tất cả mọi thứ, thời gian cũng không còn sớm. Lâm Vĩ Hi có chút xấu hổ nghĩ, thật may nàng là mẹ chồng, ngày mai không cần dậy từ sáng sớm đi thỉnh an, nếu không với tính cách lười nhác của nàng, việc thỉnh an mẹ chồng chắc chắn mỗi ngày đều sẽ đến muộn mất.

Lâm Vĩ Hi đứng ở cửa, thấp giọng nói: "Vương gia, ta đã xong rồi."

Cố Huy Ngạn để sách xuống, nhìn thấy mái tóc đen nhánh của Lâm Vĩ Hi đang xõa ra, cả người trắng trắng mềm mềm, mơ hồ còn thấy hơi nước vẫn đang vẫn vút xung quanh, nàng đang đứng dưới ánh đèn mờ, quả thực thơm ngát như hoa sen mới nở, đẹp không cách nào tả xiết.

Càng là đồ sứ tinh xảo thì càng phải mất nhiều thời gian để bảo dưỡng. Rất rõ ràng Lâm Vĩ Hi chính là một trong những loại đồ sứ tinh xảo nhất này. Cơ mà, nàng mềm mại yếu đuối, thơm ngát ôn nhu đứng ở cửa gọi hần "Vương gia", thật sự làm người khác khó mà kiềm lòng được?

Cố Huy Ngạn tự nói với mình, nàng so với hần còn nhỏ hơn nhiều lắm. hần đã đáp ứng Lâm Dũng chăm sóc thật tốt cho con gái của hần ta, mà lúc trước hần đồng ý cưới Lâm Vĩ Hi vốn xuất phát từ suy nghĩ muốn chiếu cố nàng, hần cũng không thể an tâm một đời, mà về già thì khí tiết lại không giữ được.

Yết hầu của Cố Huy Ngạn giật giật, cuối cùng vẫn rất kiềm chế thu hồi ánh mắt, nói với Lâm Vĩ Hi: "Hôm nay nàng đã vất vả cả ngày rồi, đi nghỉ ngơi sớm đi."

"Ừm." Lâm Vĩ Hi cũng đang muốn đi ngủ, nhưng mà trượng phu còn đang ở bên ngoài, sao nàng có thể ung dung lên giường đi ngủ được. Cho nên đôi mắt ngập nước của Lâm Vĩ Hi nhìn Cố Huy Ngạn, nói: "Vương gia, cũng không còn sớm nữa rồi, chàng cũng nên nghỉ ngơi thôi."

Bàn tay Cố Huy Ngạn nắm thật chặt, mở ra rồi lại nắm thật chặt, cuối cùng cũng để sách xuống, đứng dậy đi đến giường ngủ. Lâm Vĩ Hi thấy Cố Huy Ngạn đi đến thì vô cùng cao hứng, nàng thổi tắt hết nến trong phòng ngủ, chỉ để lại một chân đèn, sau đó quay người thành khăn nhìn về phía Cố Huy Ngạn: "Vương gia, sao chàng còn đứng đấy?"

Cố Huy Ngạn trầm mặc nhìn Lâm Vĩ Hi, trong nháy mắt đó hần thật sự thấy bội phục chính mình: "Đưa đèn cho ta, nàng ngủ trước đi."

Lâm Vĩ Hi nghĩ là thật yên tâm đưa đèn cho Cố Huy Ngạn, tự mình đi vào giường, thoải mái nằm trong chăn gấm. Cố Huy Ngạn đứng một lúc trong không gian nửa sáng nửa tối ở nội thất, chờ cho chính mình tỉnh táo trở lại, mới quay người đi vào phía trong.

Nhưng mà Cố Huy Ngạn vừa mới đi vào, thì thấy Lâm Vĩ Hi mơ mơ màng màng đứng lên, giọng nói nhẹ nhàng: "Vương gia, chàng đã về rồi."

Bình thường giọng nói Lâm Vĩ Hi trong trẻo lại lạnh lùng, nhưng hết lần này tới lần khác có đôi lúc lại thấy nũng nịu yếu ớt, mọi ngày nghe đã rất dễ chịu rồi, bây giờ

nàng nửa mê nửa tỉnh, lời nói ra quả thực có thể thấm vào tận xương tủy.

Ánh mắt Cố Huy Ngạn bất tri bất giác thay đổi: "Sao nàng còn chưa ngủ?"

"Ta đang chờ chàng mà."

Cố Huy Ngạn im lặng thờ dài. Nàng tin nhiệm hẳn đến tận cỡ nào. Tục ngữ nói quá tam ba bận, Cố Huy Ngạn quyết định thuận theo tự nhiên, hẳn ngồi vào mép giường, vịn Lâm Vĩ Hi nằm xuống, giọng nói trở nên khàn khàn: "Nàng cứ ngủ tiếp đi."

Lâm Vĩ Hi trầm thấp "ừm" một tiếng, nhưng đôi mắt ngập tràn hơi nước vẫn nhìn chăm chăm Cố Huy Ngạn. Nàng thật là lợi hại mà, lúc đôi mắt ướt át này chăm chú nhìn một người quả thật đến thánh nhân cũng không cảm lòng được.

Huống chi Cố Huy Ngạn lại càng không phải thánh nhân. hần cúi người, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Lâm Vĩ Hi, giọng nói khàn khàn mang theo một chút mùi vị lửa người: "Hi nhi, buồn ngủ lắm sao?"

Lâm Vĩ Hi không rõ ràng lắm, dung giọng mũi nói: "Vẫn tốt."

"Vậy thì tốt rồi."

Lâm Vĩ Hi cũng không kịp nghĩ những lời này là có ý gì, lập tức chìm đắm trong một vùng biển mênh mông, thật ra thì nàng có chút sợ hãi đối với mấy chuyện cá nước này, kinh nghiệm kiếp trước cũng không nhiều, mà đêm qua lại rất đau. Lâm Vĩ Hi không thể hiểu nổi sao trong sách lại coi loại chuyện này là tận cùng của cực lạc. Nhưng hôm nay vẫn chưa kịp nói cái gì, sự phản kháng yếu ớt đều bị những cơn sóng lớn bao trùm lấy nàng. Lâm Vĩ Hi như chiếc lá nhỏ lênh đênh trên mặt biển, chênh vênh không biết bầu vuu vào đâu. Mọi thứ yên tĩnh trở lại, toàn thân Lâm Vĩ Hi đã nước mắt lưng tròng, đau nhức run rẩy.

Cố Huy Ngạn ôm Lâm Vĩ Hi tới phòng tắm rửa qua, sau đó lại ôm nàng vào giường. Lâm Vĩ Hi đau vô cùng, toàn bộ quá trình đôi mắt cũng không mở ra được, tự nhiên cũng tùy để Cố Huy Ngạn tắm rửa cho mình. Xong xuôi, Cố Huy Ngạn nằm ở ngoài, có chút áy náy vỗ vỗ Lâm Vĩ Hi: "Ngoan, ngủ đi."

Lâm Vĩ Hi trong lòng tức giận hừ một tiếng, nhưng đến động đầu ngón tay cũng không có sức. Lâm Vĩ Hi nghiêng người, hai chân hơi cong, hai tay ôm mặt, nhìn đáng thương cực kỳ. Tư thế ngủ của Lâm Vĩ Hi không tính là tiêu chuẩn, Cố Huy Ngạn nhìn một lúc, thật sự nhìn không được muốn uốn nắn.

Nhiều năm trong quân đội, không nói những cái khác, nhưng lại dường thành tính thích ép buộc người khác.

Cố Huy Ngạn hết sức không kinh động đến Lâm Vĩ Hi đem nàng chinh lại, muốn ngủ, chân cũng phải duỗi thẳng ra. Lâm Vĩ Hi đang ngủ đến mơ mơ màng màng, cảm giác được Cố Huy Ngạn ghét bỏ tư thế ngủ của nàng, thật sự là giận không chỗ phát tiết. Lúc này hẳn loay hoay nàng thành các loại tư thế kia, sao không thấy hẳn ghét bỏ không đứng đắn? (hihi) Trong lòng Lâm Vĩ Hi tức giận, nhưng cũng không làm gì được vì cả người không còn chút sức lực nào hết. Nàng dứt khoát đưa tay vòng lên cổ Cố Huy Ngạn, đầu tựa ở bờ vai của hắn, giọng nói giận dỗi thấp không thể nghe thấy: "Không muốn, ta muốn ngủ như thế này."

Bàn tay đang loay hoay của Cố Huy Ngạn cứng đờ, hắn dừng một hồi, kiểm chế đưa tay đỡ eo của Lâm Vĩ Hi. Được thôi, vậy thì cứ như thế đi.

Đúng là tiểu nhân và nữ nhân là khó nuôi mà.....

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Tiền nhị

Ngày thứ hai, nắng sớm mờ mờ, Cố Huy Ngạn đứng giờ tỉnh lại.

Khó có khi nào Cố Huy Ngạn lại ngủ ngon như đêm qua. Hắn hơi nghiêng mặt, nhìn thấy Lâm Vĩ Hi đang gối trên bả vai mình ngủ say, hơi thở nhẹ nhàng đều đều đập vào cổ của hắn, như chiếc lông vũ nhẹ nhàng vuốt ve làm cho người ta có chút ngứa ngáy khó nói lên lời.

Vào đông trời sáng muộn, bây giờ trong phòng chưa sáng rõ lắm, vẫn còn mờ mịt mông lung. Ánh sáng chiếu qua từng tầng màn trướng màu đỏ bên trong thì trông có vẻ lại càng âm đạm. Khắp nơi trong tầm mắt đều là màu đỏ, sắc trời mờ tối bị dát lên một tầng sắc đỏ, trông lại càng kiểu diêm hơn. Trong khung cảnh u ám ấy, chỉ có Lâm Vĩ Hi là trắng nõn như một món đồ sứ tinh xảo, dường như bóng tối càng làm cho món đồ sứ ấy phát ra ánh sáng lóa mắt hơn. Lâm Vĩ Hi vẫn còn đang ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn vui mừng trong chăn gấm mềm mại đỏ chót, chỉ có một nửa là lộ ở bên ngoài. Nàng nhu thuận nằm đó, tóc đen tuyền xung quanh gối, còn có mấy sợi lông xòa ở trên mặt càng làm nổi bật lên làn da tinh tế trắng nõn của Lâm Vĩ Hi. Ba nghìn sợi tóc đen nhánh, màu đỏ sậm của chăn gấm, làn da trắng như tuyết... Ba loại màu sắc này ở gần nhau, mang đến một cảm giác kinh diêm cùng với sự hấp dẫn trí mạng.

Chính Cố Huy Ngạn cũng không cảm thấy hắn đã nhìn chăm chú cảnh này một lúc lâu rồi. Bàn tay hắn khẽ cử động, làn da hờ ngoài chăn có chút lạnh lại mềm mại mang đến xúc cảm trơn láng, trong không khí còn thoảng thoảng mùi thơm non mềm của thiếu nữ. Ôn hương nhuyễn ngọc, danh phù kỳ thực.

(Mơ tác giả viết + mình thêm mà thấy bao phê với mỹ cảm thế này)

Nhắc tới cũng thấy lạ, lần trước sau khi xong việc, Cố Huy Ngạn mất rất nhiều thời gian mới có thể ngủ được, nhưng chỉ cần Lâm Vĩ Hi có chút động tĩnh là hắn đã tỉnh lại rồi. Ở bên người có thêm một người thì không ngủ được, nhưng nếu ôm vào lòng, vậy thì lại không có vấn đề gì rồi. Cố Huy Ngạn cũng không biết chính mình đây là bị bệnh gì. Nền đỏ bên ngoài màn tách một tiếng, chày suốt một đêm cuối cùng cũng đã hết, trong phòng lại yên tĩnh. Bức tranh mỹ nhân ngủ này thật sự là đẹp quá, nếu như không phải thời gian quá thực không còn sớm, Cố Huy Ngạn cũng không đành lòng phá hỏng nó. Thế nhưng hôm nay còn phải vào cung tạ ân, mà Lâm Vĩ Hi trang điểm còn mất thêm một chút thời gian. Bây giờ nếu như không dậy, chỉ sợ một lát nữa sẽ muộn giờ tiến cung mất.

Cố Huy Ngan chỉ có thể cúi người, một tay chống bên cạnh Lâm Vĩ Hi, nhẹ giọng gọi: "Hi nhi, dậy thôi."

Lâm Vĩ Hi đang ngủ say, dường như cảm thấy có người đang vuốt tóc mình, còn nhẹ giọng nói cái gì đó. Đêm qua Lâm Vĩ Hi ngủ muộn, lại còn bị mệt nhọc quá mức, bây giờ chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều đau ê ẩm, làm sao chịu nổi chấn găm âm áp để đứng dậy. Nàng xoay người, muốn gật tiếng nói đáng ghét ấy ra khỏi đầu. Cố Huy Ngan thấy vậy thì cười khê, chỉ có thể ôm nàng. Cả người Lâm Vĩ Hi vô cùng mềm mại, lúc này lại mất đà trực tiếp ngã về phía sau. Nếu là đêm qua Cố Huy Ngan sẽ tán thưởng tư thái mềm dẻo của Lâm Vĩ Hi, nhưng bây giờ hắn sợ Lâm Vĩ Hi bị gãy xương lưng, lập tức đưa tay đỡ đầu nàng, vịn nàng ngồi xuống: "Nhanh lên, không cho phép ngủ nữa."

Lâm Vĩ Hi thật là tui thân. Đôi mắt nàng không mở ra được, mà hết lần này tới lần khác đối với người đầu tiên làm cho nàng thiếu ngủ này còn không có cách nào tức giận. Nàng bị ép từ trong chấn âm áp ra ngoài, bộ áo ngủ mỏng manh gấp không khí lạnh sáng sớm, lập tức thấy rung mình. Hai tay Lâm Vĩ Hi ôm chân, đôi mắt mông lung, tóc cũng rối bời, thấp giọng lầm bầm: "Lạnh quá."

Cố Huy Ngan thấy Lâm Vĩ Hi như vậy thật sự là đáng thương vô cùng. Địa long đốt cảmột đêm, đến lúc rạng sáng khó tránh khỏi sẽ yếu đi, mà xưa nay thân thể hắn được rèn luyện tốt, cũng không cảm thấy lạnh, ngược lại sơ sót Lâm Vĩ Hi. Bây giờ để cho người đi đốt địa long cũng không kịp, Cố Huy Ngan chỉ có thể ôm Lâm Vĩ Hi, dùng nhiệt độ cơ thể mình ủ ấm cho nàng: "Là sơ sót của ta, lần sau sẽ không như vậy. Bây giờ đứng dậy đã. Từ ngày mai nàng cũng không cần phải dậy sớm nữa."

Lâm Vĩ Hi bị không khí lạnh sáng sớm mùa đông làm cho thanh tỉnh không ít, huống chi có thể được Yến vương gọi nàng dậy cũng đáng. Hôm nay còn vào cung yết kiến thái hậu, thật sự không thể chậm trễ được nữa. Đầu óc Lâm Vĩ Hi tỉnh táo hẳn, lúc này mới phát hiện chính mình vẫn còn ngồi trong ngực Cố Huy Ngan. Nàng thẹn thùng, tranh thủ thời gian lui lại, hai gò má ửng đỏ: "Vương gia, ta đã tỉnh rồi. Đáng ngủ của ta cũng không tốt lắm, đã để chàng chê cười rồi."

Cố Huy Ngan chỉ cười vuốt lại mái tóc rối của nàng, cuối cùng sờ lên đỉnh đầu của nàng, nói: "đã tỉnh rồi thì rời giường đi, chỉ cần qua hôm nay, ngày mai nàng cũng không cần dậy sớm."

Gọi kiều thê rời giường, Cố Huy Ngan cũng không cảm thấy đây là chuyện phiền toái gì. Nếu như đổi thành Cố Trình Diệu, hoặc là thuộc hạ của hắn, dám nằm ý trên giường há? không cần giải thích, trực tiếp lĩnh quân cõn đi. Thế nhưng là đổi thành Lâm Vĩ Hi, Cố Huy Ngan còn cảm thấy vô cùng hưởng thụ đây.

Cố Huy Ngan thấy hai tay Lâm Vĩ Hi níu lấy chấn găm, trong mắt mang theo chút dè phòng nhìn hắn. Trong lòng của hắn hiểu ra, tự mình đứng lên đi ra ngoài thay quần áo tắm rửa. Chờ Cố Huy Ngan rời đi, toàn bộ màn trướng cũng buông xuống, lúc này Lâm Vĩ Hi mới thờ phào nhẹ nhõm, từ giường hòm ở chân giường lấy tiểu y ra, ngón tay linh động như bay, mặc áo cực nhanh, đem áo ngực thắt lại. Chờ một lần nữa mặc xong quần áo, Lâm Vĩ Hi mới xuống giường, cất giọng gọi nha hoàn bên ngoài đi vào.

Lâm Vĩ Hi được nha hoàn búi tóc lên cao, trang điểm vô cùng tinh xảo, trên đầu cắm trâm phượng bảy cánh theo quy chế thuộc về vương phi, hai bên búi tóc điểm xuyết châu ngọc bảo thạch, trang phục cả người đẹp đẽ, rực sáng cả một phòng. Ngũ quan Lâm Vĩ Hi vốn tinh xảo đến cực điểm, sau khi ti mỉ trang điểm xong lại càng long lanh lóa mắt như hồng ngọc được rèn giữa, dưới ánh mặt trời dường như còn phát ra hào quang chói mắt người nhìn.

Hôm nay vào cung tạ ơn, ngoại trừ Cố Huy Ngan, Lâm Vĩ Hi, thế từ cùng thế từ phi cũng phải đi cùng. Vì tiết kiệm thời gian, sáng nay các phòng ở trong viện của mình tự dùng đồ ăn sáng, chờ sau khi chuẩn bị xong thì tập trung ở viện của Lâm Vĩ Hi, dù người rời thì sẽ xuất phát. Cố Trình Diệu cùng Cao Nhiên đã đến từ sớm, nha hoàn phục vụ nói vương phi còn đang trang điểm ở bên trong. Cố Trình Diệu thân đã thành niên lại là con riêng tất nhiên sẽ không vào nhà ở thời điểm này, cũng chỉ có thể đứng ở trong sân chờ, mà Cao Nhiên thì cũng chỉ có thể đứng ở bên cạnh. một lát sau, rèm cửa ở chính phòng được vén lên, Lâm Vĩ Hi sóng vai cùng Cố Huy Ngan đi tới. Trước đó không biết hai người bọn họ đang nói cái gì, Lâm Vĩ Hi ngẩng đầu liếc Cố Huy Ngan một chút, trong mắt Cố Huy Ngan còn mang theo ý cười. Chờ nhìn thấy hai người đang đứng trong viện, bất kể là Lâm Vĩ Hi hay Cố Huy Ngan, lập tức trong nháy mắt đều thu lại ý cười, trở nên đoan trang nghiêm túc.

Thay đổi rõ ràng như vậy tất nhiên sẽ không gạt được đôi mắt của hai người đang đứng trong sân này. Trong lòng Cố Trình Diệu không biết có cảm tưởng gì, từ bé đến giờ chưa bao giờ hắn ta thấy phụ thân cười nhu hòa như vậy, mà Lâm Vĩ Hi ở trước mặt hắn ta luôn luôn là vẻ lạnh lùng xa cách. Hóa ra, lúc không có hắn ta ở đó, phụ thân với Lâm Vĩ Hi cũng sẽ có lúc ôn nhu dịu dàng như vậy. Cao Nhiên nhìn thấy Lâm Vĩ Hi với Yến vương cùng nhau đi ra ngoài, cái gai ghen tị lại cắm rễ thật sâu trong lòng của nàng ta.

Nhưng bất kể có nghĩ gì đi nữa, bây giờ cả Cố Trình Diệu cùng Cao Nhiên đều thu lại cảm xúc, cung kính hành lễ với hai người: "Phụ thân, mẫu thân."

Lâm Vĩ Hi nhẹ nhàng gật đầu coi như trả lời. Hôm nay nàng tóc mai như mây, trang sức vô cùng đẹp đẽ rực rỡ, búi tóc phức tạp càng làm nổi bật lên cần cổ tinh tế thon dài của nàng. Theo động tác gật đầu của nàng, trâm cài tóc trên đầu nhẹ nhàng lung lay, vàng bạc bảo thạch ở giữa phát ra tiếng va chạm giòn dã. Nhưng hết lần này tới lần khác Lâm Vĩ Hi lại bày ra một khuôn mặt lạnh lùng cao quý, hai loại sắc thái hoàn toàn tương phản với nhau, mang tới một loại mỹ cảm không nói thành lời.

Trong sân viện đầy người bất tri bất giác đều yên tĩnh, nín thở nhìn Lâm Vĩ Hi. Cố Trình Diệu cũng không thể ngoại lệ. Cao Nhiên rất nhanh liếc qua Lâm Vĩ Hi một chút, cố gắng để cho mình vững vàng. Cuối cùng nàng ta cũng phải thừa nhận, bất kỳ một nữ tử nào đứng cùng một chỗ với Lâm Vĩ Hi, đều phải gánh chịu một áp lực cực lớn. Quả thật nàng ta có thể coi thường Lâm Vĩ Hi đẹp đến mức trống rỗng, chính mình tự tin có thể lấy khí chất để thắng cái túi da đẹp đẽ này. Thế nhưng một khi hai người đứng chung một chỗ, dung mạo của Lâm Vĩ Hi quả thực có thể nghiền nát đối phương đến không còn mảnh giáp. Dưới loại tình huống này mà muốn để cho người khác chú ý tới khí chất của mình, thật sự cũng quá khó khăn.

Cố Huy Ngan là người đầu tiên phá vỡ sự tĩnh lặng trong sân, nói: "Thời gian vừa đủ, xuất phát thôi."

Lúc này mọi người mới tỉnh táo lại, vội vàng cúi người đồng ý: "Vâng."

Đây không phải là lần đầu tiên Lâm Vĩ Hi tiến cung, nhưng lại là lần đầu tiên nàng đi vào với thân phận là Yến vương phi. Vương phi là đã được khắc tên lên ngọc điệp của hoàng gia rồi, cho nên sau khi đại hôn của Lâm Vĩ Hi với Yến vương, nàng cũng cần phải tiến cung tạ ơn thái hậu và hoàng hậu. Bây giờ hoàng đế còn nhỏ, hậu cung bỏ trống, ngược lại Lâm Vĩ Hi lại bớt đi một chuyện phiền phức, trực tiếp tới Từ Ninh cung bái kiến thái hậu là được.

Còn Cố Huy Ngan mang theo Cố Trình Diệu tới Dưỡng Tâm điện gặp hoàng đế, đi Từ Ninh cung chỉ có hai người Lâm Vĩ Hi với Cao Nhiên. Lâm Vĩ Hi được công công áo đỏ chỉ dẫn hành lễ cho Tiền thái hậu: "Thần thiếp Yến vương phi Lâm thị, thỉnh an thái hậu nương nương. Thái hậu nương nương vạn phúc kim an."

Tiền thái hậu đang ngồi ngay ngắn trên bảo tọa, bà ta đã ngoài ba mươi tuổi rồi, tuổi tác cũng không chênh lệch nhiều lắm so với Cố Huy Ngạn, nhưng nhìn thì đã thấy mệt mỏi già yếu không có sinh khí rồi. Dung mạo của Tiền thái hậu cũng không coi là xuất chúng, khí chất trên người lại có khuynh hướng tiêu cực nhạt nhẽo, không biết có phải vì thế mà bà ta không được Mục Tông sủng ái hay không.

Lâm Vĩ Hi chỉ vừa mới quý xuống, Tiền thái hậu đã cười nói: "Hóa ra đây chính là Yến vương phi, mau đứng lên đi."

Cung nữ bên người thái hậu đi đến đỡ Lâm Vĩ Hi, Lâm Vĩ Hi kiên quyết hành lễ, sau đó mới chịu đứng lên: "Thần thiếp sợ hãi, tạ thái hậu nương nương thương xót."

Lâm Vĩ Hi hành đại lễ rồi mới chịu đứng dậy, Tiền thái hậu đối với việc này cũng không nói gì, chỉ cười cười để cho cung nữ chuẩn bị chỗ ngồi cho Lâm Vĩ Hi. Chờ Lâm Vĩ Hi ngồi xuống, ánh mắt của Tiền thái hậu từ trên người nàng mới thu lại, hướng về Cao Nhiên đứng sau lưng cười nói: "Ai gia hoa tàn ít bướm, lúc nào trong điện cũng vắng vẻ u ám. Yến vương phi mới đến đây một lần ngược lại làm cho nơi này của ai gia lại có sinh khí trở lại. Nhìn hai mẹ con các người mỹ mạo như này, nếu như không nói, ai có thể đoán được các người là mẹ chồng nàng dâu không? Có khi nói là tỷ muội cũng sẽ có người tin ngay."

Cao Nhiên cùng với Lâm Vĩ Hi hành đại lễ. Bây giờ Lâm Vĩ Hi có thể ngồi xuống, mà nàng ta vẫn phải đứng hầu hạ sau lưng Lâm Vĩ Hi. Cao Nhiên vốn đã có chút không thoải mái rồi, bây giờ nghe lời thái hậu nói, khoe miệng của nàng ta càng cảm thấy cứng ngắt.

Tuổi tác chính là tử huyệt của nữ nhân, mẹ chồng nàng dâu bị người ta nói thành tỷ muội, làm mẹ chồng đương nhiên là đắc ý, nhưng đối với con dâu mà nói thì chỉ sợ cũng không phải chuyện vui về gì.

Nhất là tuổi tác của Lâm Vĩ Hi với Cao Nhiên cũng không chênh lệch bao nhiêu. Mà Lâm Vĩ Hi lại trợn vện cao hơn Cao Nhiên một bối phận. Trong tất cả các trường hợp đều là Lâm Vĩ Hi ngồi còn Cao Nhiên phải đứng. Lâm Vĩ Hi trò chuyện với thái hậu, Cao Nhiên cũng chỉ có thể như cái cọc gỗ đứng ở phía sau. Chỉ cần nơi nào có Lâm Vĩ Hi, nơi đó Cao Nhiên chỉ có thể làm nền cho nàng. Thậm chí khi mọi người gặp nhau chào hỏi, cái nhìn đầu tiên bao giờ cũng hướng về Lâm Vĩ Hi.

Với người đã quen hưởng thụ địa vị ưu việt của thế tử phi phủ Yến vương trong chúng nữ quyền như Cao Nhiên mà nói, không thể nghi ngờ đây chính là chênh lệch cực lớn. Cao Nhiên trầm mặc đứng sau lưng Lâm Vĩ Hi, chẳng biết tại sao lại sinh ra một loại cảm giác cực kỳ cực hoang đường. Hình như tình huống lại quay về lúc nàng ta vẫn chưa xuất các, vẫn còn là một thứ nữ hèn mọn ở phủ anh Quốc công, mà Cao Hi là đích nữ, lại có ngoại tổ mẫu là đại trưởng công chúa, quả thực địa vị cao không thể với. rõ ràng hai người đứng cùng một chỗ, thế nhưng chúng phu nhân cũng chỉ có thể nhìn thấy Cao Hi, và cũng chỉ sẽ thấy Cao Hi mà thôi. Cùng cha nhưng không cùng mệnh, câu nói này đặt ở nàng ta cùng với Cao Hi quả thực không sai một chút nào.

Sau này Cao Nhiên thật vất vả chờ đến khi Cao Hi chết đi, lại không những được thừa hưởng đồ cưới phong phú của Cao Hi, mà còn được thêm một nhà chồng vô cùng tôn quý. Cuối cùng Cao Nhiên có thể đem chính mình từ một người chỉ có thể ghen tị với những thứ của người khác, mà thay vào đó, trở thành "Thế tử phi" cao cao tại thượng trong miệng của người đời.

Cao Nhiên coi đây chính là khổ tận cam lai mây mờ trăng sáng. Thế nhưng ai có thể nghĩ tới thời gian thoải mái sung sướng mới chỉ được mấy tháng, Lâm Vĩ Hi xuất hiện. Càng hoang đường hơn là, năm tháng sau, Lâm Vĩ Hi trở thành mẹ chồng của Cao Nhiên. Địa vị cùng quyền thế mà Cao Nhiên vừa cướp đến tay, vẫn còn chưa kịp hưởng thụ, lập tức đã bị đoạt đi. Mà lại lần này lại càng chán nản hơn, Cao Hi với nàng ta tốt xấu là tỷ muội, tranh cũng là tranh chức Thế tử phi. Còn Lâm Vĩ Hi nhảy ra đã bước vọt lên cao thành mẹ chồng của nàng ta rồi. Địa vị này sẽ chèn ép nàng ta cả đời không còn ngóc lên được nữa.

thật vất vả và tính toán một phen, chưa kịp hưởng thụ mấy ngày đã bị đánh về nguyên hình, loại cảm giác này thật sự khó chịu như nuốt phải ruồi nặng.

Lâm Vĩ Hi liếc qua về phía sau, nàng không thêm quan tâm cảm xúc của Cao Nhiên, chỉ hé miệng cười: "thật sự là thái hậu đã ưu ái thần thiếp rồi. Thần thiếp liễu yếu đào tơ, sao dám tranh sáng với thái hậu có phúc khí bậc này? Thế tử phi được thái hậu coi trọng, chỉ là tư chất của nàng ta có chút kém cỏi, còn rất nhiều chuyện cần phải học, cũng không dám đương nổi sự tán thưởng của thái hậu nương nương đâu. Mà thần thiếp còn ít tuổi, vẫn còn phải trông cậy vào sự dạy bảo của thái hậu nương nương nhiều hơn."

Tâm tính của Tiền thái hậu những năm gần đây càng mềm yếu hơn trước, vô cùng tin tưởng thần phạt. Bà ta thích nghe nhất là có người nói mình có phúc khí. Nghe Lâm Vĩ Hi nói vậy, về nhạt nhẽo trên mặt Tiền cũng lóe lên một chút sắc khí đến, bà ta cười nói: "Yến vương phi thật sự là miệng lưỡi trơn tru, lại dễ ngọt lão bà ai gia này."

"Lời của thần thiếp sao có thể nói là dễ dàng được?" Kiếp trước Lâm Vĩ Hi cũng quen biết với Tiền thái hậu, nàng rất hiểu Tiền thái hậu thích cái gì. Nụ cười của Lâm Vĩ Hi càng chân thành: "Nếu nương nương vẫn không tin thần thiếp, không ngại hỏi cung nữ trong đại điện một chút, có phải thái hậu nương nương là người có hậu phúc kéo dài, ân trạch thâm sâu hay không?"

Cung nữ hầu hạ ở Từ Ninh cung làm sao dám nói không phải, đương nhiên cũng đều đồng thanh cười phụ họa. Tiền thái hậu cười đến không thấy mắt, bởi vì cộc hôn sự với Tiền nhị mà có một chút khúc mắc với Lâm Vĩ Hi cũng bắt tri bắt giác phai nhạt đi rất nhiều.

Tiền thái hậu nghĩ như vậy, cũng không nghĩ ngợi gì, mà trực tiếp nói ra: "Hai ngày trước đại tẩu tiến cung còn cùng ai gia nói đến chuyện của thế tử phi. Thế tử phi cũng thật sự là, Yến vương đã có lòng, sao lại đi nhận lời người khác?"

Trái tim Cao Nhiên bỗng nhiên thất lại, làm sao trong trường hợp này mà Tiền thái hậu lại nhắc đến chuyện kia vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Hứa gả

Trái tim của Cao Nhiên bị treo lơ lửng trên cao. Nhất thời nàng ta không phân biệt được, Tiền thái hậu đang mỉa mai chính mình hay là đang trào phúng Lâm Vĩ Hi.

Quả thật Cao Nhiên tự mình hứa gả là không đúng. Thế nhưng Yến vương với Tiền nhị công tử cùng coi trọng một nữ nhân, đối với nam tử mà nói thì giận dữ vì hồng nhan là phong lưu, thế nhưng đối với nữ tử, chỉ sợ cũng không phải là danh tiếng tốt đẹp gì.

Trong nháy mắt khi Cao Nhiên nghe được tên mình thì cảm thấy vô cùng sợ hãi, chờ sau khi bình tĩnh lại, thì nàng ta lại chậm rãi yên lòng. Trông mắt nàng ta liếc qua về phía Lâm Vĩ Hi, giả bộ như hoảng hốt mà cúi đầu: "Thái hậu nương nương thứ tội, khi đó thần thiếp nghe xong Tiền đại thái thái cầu hôn cho Tiền nhị công tử. Tiền nhị công tử tất nhiên là lương nhân, thần thiếp cũng không suy nghĩ nhiều liền đáp ứng, sau đó mới định nói chuyện với trưởng bối trong nhà. Thần thiếp thật sự quá tham lam, chỉ nghĩ Tiền nhị công tử là người trong sạch, nên mới vội vàng đáp ứng vì tí muội mình, ngược lại lại quá nóng vội mà gây ra sai lầm."

Cao Nhiên nói gần nói xa đều là đang ám chỉ, đầu tiên là nàng ta nghe Tiền đại thái thái đề nghị trước, sau đó mới đến Yến vương quyết định cưới Lâm Vĩ Hi. Về phần Yến vương vì sao lại làm như vậy, và trong khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì, vậy thì hãy hỏi một trong hai nhân vật chính đang ngồi kia đi.

Cao Nhiên muốn dụ Tiền thái hậu coi Lâm Vĩ Hi là hồng nhan họa thủy, tốt nhất gán cho Lâm Vĩ Hi cái tội danh ý sắc cầu dẫn người khác. Lúc Lâm Vĩ Hi nghe thấy nhắc đến Tiền nhị thiếu thì ý cười trên mặt liền phai nhạt, Tiền thái hậu là người cao quý, nói chuyện không suy nghĩ thì thôi, nhưng ngay cả Cao Nhiên mà cũng dám ở trước mặt bà ta bày ra chút mảnh khoé nhỏ nhỏ?

Xem ra Cao Nhiên còn chưa ngoan đâu, có lẽ hôm qua bị bỏng nước nóng vẫn còn nhe. Bây giờ Lâm Vĩ Hi đã là Yến vương phi, quyền hạn của mẹ chồng với nàng dâu, cũng không phải chỉ mỗi chuyện kính trà đon giần như vậy.

Sau khi Cao Nhiên nói xong vẫn nhìn chằm chằm Lâm Vĩ Hi, đáng tiếc nàng ta phải thất vọng rồi, Lâm Vĩ Hi cũng không có lộ ra ý xấu hổ hay vẻ mặt khó xử gì cả, chỉ đơn giản không nhanh không chậm cười cười, nói: "Là chuyện gì có liên quan đến Tiền nhị công tử vậy? Làm sao mà thần thiếp biết được?"

Câu hỏi của Lâm Vĩ Hi lại làm cho tất cả mọi người im lặng một chút. Quả thật Tiền thái hậu không biết nói chuyện, nhưng dù cho đầu óc bà ta có không tốt cũng không thể ở ngay trước mặt Yến vương phi nói ra chuyện này được. Cao Nhiên đã từng âm thầm hứa gả nàng cho người khác, chỉ là sau này Yến vương nhắc đến, việc này mới thôi.

Lâm Vĩ Hi vẫn y nguyên cười ngây thơ như cũ, trong đôi mắt tràn đầy sự hiếu kỳ: "Thế từ phi nói chuyện gì thế? Làm sao lại có quan hệ đến Tiền nhị công tử vậy? Thần thiếp cũng không biết mấy chuyện này, thái hậu nương nương ngài nhanh nói cho thần thiếp nghe một chút đi, thần thiếp rất hiếu kỳ đây ạ."

Tiền thái hậu miễn cưỡng nộ nộ cười, ngược lại thăm dò hỏi: "Yến vương phi không biết thật sao?"

"Thần thiếp phải biết cái gì ạ?" Lâm Vĩ Hi cười quay đầu lại, đôi mắt to rõ đang phản chiếu hình ảnh của Cao Nhiên: "Thế từ phi, con nói xem, ta phải biết cái gì?"

Cao Nhiên không nói thành lời, ngày đó nàng ta tranh chấp với Lâm Vĩ Hi ở viện của mình, loại trừ nhóm nha hoàn của hai người, làm gì còn có ai biết đâu? Lâm Vĩ Hi chỉ cần khẳng khái nàng hoàn toàn không biết gì, Cao Nhiên cần bản sẽ không có biện pháp chứng minh, ngược lại sẽ để cho mình lâm vào thế bất lợi.

Tiền thái hậu nhìn hai người mẹ chồng nàng dâu nhà này mất đi mây lại với nhau, Lâm Vĩ Hi thân nhiên hỏi thăm, mà thế từ phi nhìn thì lại có vẻ cứng ngắc. Tiền thái hậu suy nghĩ một chút, ngạc nhiên nói: "Yến vương phi, trước đó ngươi không biết chút gì về hôn sự của mình hay sao?"

"Lệnh của cha mẹ, lời của mối mai, mọi việc thần thiếp đều nghe theo đại trưởng công chúa." Lâm Vĩ Hi cười nói: "không mai mối tăng tị với nhau, chạy đi làm thiếp, nếu như vượt qua lệnh của phụ mẫu trưởng bối trong nhà, đây chính là muốn bị người người phi nhổ. Thiếp thân cho dù có chút nghịch ngợm nhưng cũng không dám làm loại chuyện này."

Con người mà, nói là một chuyện, còn làm lại là một chuyện khác. Lúc Lâm Vĩ Hi nói những lời này thì ánh mắt trong vắt, dáng tươi cười thân nhiên, nhìn không ra một chút chột dạ nào. Cao Nhiên đoán không sai, ban đầu là nàng tranh chấp với Cao Nhiên. Lâm Vĩ Hi bị chọc tức không ít, lúc này mới nóng giận đến trước mặt Cố Huy Ngạn tự tiến cử mình. Nhưng tất nhiên Cố Huy Ngạn cũng sẽ không nói ra chuyện này, mà Lâm Vĩ Hi thì lại càng không. Cao Nhiên dám có ý đồ mang chuyện này ra uy hiếp nàng, Lâm Vĩ Hi không chính nàng ta mới là lạ.

Lâm Vĩ Hi nhận trưởng công chúa Thọ Khang làm tổ mẫu là chuyện mọi người đều biết. Tiền thái hậu vừa nghĩ như thế thì tự cho là đã hiểu rõ rồi, lúc trước ngoại tôn nữ của trưởng công chúa Thọ Khang gả cho Cố Trình Diệu không phải cũng do bà làm mối hay sao? Xem ra chính vì con nối dòng của trưởng công chúa Thọ Khang không có, nên mới đặc biệt yêu quý phù Yến vương. Lần trước là ngoại tôn nữ của mình, lần này là đem tôn nữ mới nhận gả cho Yến vương, tâm tư của bà cũng quá rõ ràng rồi.

Sau khi Tiền thái hậu bổ sung một chút tiền căn hậu quả, liền tự cho là thấy được chân tướng. Như vậy xem ra Lâm Vĩ Hi hoàn toàn là tùy ý để trưởng công chúa Thọ Khang sắp đặt hôn sự, sợ rằng trước đó cũng không biết cái gì. Về phần Cao Nhiên vùng trộm nhận lời Tiền gia, nghĩ theo hướng tốt là do không biết Yến vương đã bàn bạc với trưởng công chúa Thọ Khang, còn ngược lại thì là nàng ta không nguyện ý có thêm một người mẹ chồng, cho nên mới lợi dụng Tiền gia.

Nghĩ vậy nên ánh mắt nhìn về phía Cao Nhiên của Tiền thái hậu lập tức thay đổi, nhưng Cao Nhiên vẫn không ý thức được đã xảy ra chuyện gì. Mới chỉ trong khoảnh khắc, thái hậu đây là thế nào, tại sao lại dùng loại ánh mắt bất thiện này nhìn nàng ta? Cảm giác của Cao Nhiên bị rối loạn, đang muốn nói chuyện phân trần thêm một hai câu, nhưng lại bị Lâm Vĩ Hi cướp lời: "Thái hậu nương nương, chiếc váy người đang mặc này thêu bức trăm hoa đua nở, thật sự là hi khí, thần thiếp vẫn chưa bao giờ được thấy đâu."

Những năm gần đây Tiền thái hậu lại càng mê tín, luôn luôn thích mình mặc trang phục cứng nhắc như một bà cụ non. thật là làm khó Lâm Vĩ Hi có thể thấy được vẻ kinh diêm mà nói ra lời ca ngợi. Được một cô nương trẻ tuổi đáng đẹp cực kì xinh đẹp tán thưởng trang phục, cho dù là ai thì trong lòng cũng sẽ đắc chí. Tiền thái hậu vui mừng, liền cùng Lâm Vĩ Hi nói liên miên đến Bồ Tát, rồi chuyện phúc khí như thế nào.

Miệng lưỡi Lâm Vĩ Hi trơn tru là điều không thể nghi ngờ. Nàng cố ý muốn chặn lời của Cao Nhiên, say sưa hầu chuyện Tiền thái hậu. Nhiều lần Cao Nhiên đều thử nhưng không thể ngắt lời Lâm Vĩ Hi, hướng Tiền thái hậu giải thích chuyện vừa rồi. Dù sao nàng ta cũng chỉ là một văn bối, sao có thể dám ngắt lời mẹ chồng với thái hậu đang nói chuyện đây? Nàng ta cũng không dám, chỉ có thể tận dụng mọi thứ chen vào nói, nhưng lại thật sự không nói được mấy câu.

Sau nhiều lần muốn giải thích mà không được, Cao Nhiên tức giận trong lòng, chỉ có thể cắn răng nhẫn nại. Nhưng mà nàng ta cũng không dám để cho người khác nhìn thấy vẻ mặt hậm hực của mình, đành phải lặng lẽ cúi đầu.

Lâm Vĩ Hi khéo léo dẫn dắt Tiền thái hậu hiểu nhằm trình tự trước sau của chuyện đính hôn. Nàng vẫn cố gắng duy trì ý cười, đầu óc tỉnh táo một nửa để phòng Cao Nhiên, nửa còn lại cố gắng nịnh nọt Tiền thái hậu, không bao lâu sau đã làm cho Tiền thái hậu mặt mày hớn hờ.

Cả đời này điều làm cho Tiền thái hậu tự hào nhất thật đúng là phúc trạch của bản thân. Tiền thái hậu từng là hoàng hậu của tiền đế Mục Tông, chỉ là bởi vì tư sắc bình thường, tính tình cũng rất cứng nhắc bảo thủ. Trong hoàn cảnh không được tiền đế Mục Tông sủng ái, lại để nảy ra một Bộ quý phi mỹ mạo thấu hiểu lòng người. Vì thế mà bà ta bị vắng vẻ rất nhiều. Kiến Chiêu những năm cuối cùng cung biến, cũng may Tiền thái hậu chịu đựng vượt qua cơn loạn lạc này, Yên vương vào kinh thành cần vương, trừ gian thần, tru sát Yêm đảng, Bộ quý phi thất thế treo cổ tự tử. Tiền thái hậu xem như vén mây thấy mặt trời, nở mày nở mặt, bước lên địa vị nữ nhân tôn quý nhất Đại Chu. Làm thái hậu, cũng không phải là có hậu phúc hay sao?

(Yêm đảng: Bè phái của hoạn quan)

Bây giờ hoàng đế cũng không phải là con ruột của Tiền thái hậu, bà ta tuy là trung cung nhưng không được sủng ái, cho nên nhiều năm rồi vẫn không có động tĩnh gì. Sau này, Kiến Chiêu năm thứ ba, Bộ quý phi tiến cung lập tức được sủng ái. Tiền thái hậu bị chen ép đến mức không còn mảnh đất cắm dùi. một người bằng quang khôngnang sự đời như Tiền hoàng hậu cũng luống cuống lo sợ không thôi. Kiến Chiêu năm thứ năm một cung nữ sinh hạ được hoàng trưởng tử, Tiền thái hậu cũng không quan tâm đích thứ khác biệt, lập tức ôm tới dưới gối tự mình nuôi dưỡng. Lúc ấy, Tiền thái hậu cũng không hy vọng chính mình sẽ sinh được con trai trưởng, đem hoàng trưởng tử nuôi dưỡng mới là sáng suốt. Hoàng trưởng tử được nuôi dưỡng dưới gối của bà ta cũng coi như là một nửa con trai trưởng, trên triều đình cũng sẽ chiếm được nhiều ưu thế, Tiền thái hậu cũng chỉ trông cậy vào đứa bé này ngày sau sẽ chăm lo phụng dưỡng cho mình. Đáng tiếc Tiền thái hậu tính toán rất tốt, nhưng mà sự đời trêu người, ngay tại cuối năm đấy, Bộ quý phi mang thai.

Đây thật sự là nảy ra một cái gây lớn, Tiền thái hậu mỗi ngày đều ngóng trông Bộ quý phi sinh non. Thế nhưng hết lần này tới lần khác mẹ con đối phương đều bình an, sau đó thuận lợi sinh hạ một đứa bé, cũng là hoàng tử. Bộ quý phi vốn được sủng ái, bây giờ còn sinh hạ hoàng tử, trong lòng có suy nghĩ không an phận gì thật khó mà biết được. Bộ quý phi càng ngày càng ương ngạnh, cả ngày quẩn lầy tiền đế Mục Tông đòi lập nhị hoàng tử làm thái tử. một bên là hoàng trưởng tử không có chút tình cảm nào, một bên là nhị hoàng tử do sủng phi sinh ra, Mục Tông thật sự có ý đem hoàng vị truyền cho nhị hoàng tử, thế nhưng triều thần kiên quyết không cho phép, có đích lập đích không đích lập trưởng. Hoàng trưởng tử cũng không bị tàn tật ốm yếu gì, còn được đích thân hoàng hậu nuôi dưỡng từ nhỏ, hiển nhiên hoàng trưởng tử mới là nhân tuyển hợp pháp cho vị trí thái tử.

Vì thế mà xuất hiện tình trạng giằng co giữa tiền đế Mục Tông với triều thần. Bởi vì tiền đế Mục Tông chậm chạp không quyết định, sự đấu tranh giữa các đảng phải trong triều vô cùng nghiêm trọng, minh tranh có mà ám đấu cũng có. Thậm chí sau này Bộ quý phi còn cấu kết với thái giám, trắng trợn bài trừ phe đối lập trong triều, giết hại quan viên chủ trương lập hoàng trưởng tử. Tiền thái hậu cùng hoàng trưởng tử trải qua những năm kia nguy hiểm khó khăn như nào nghĩ thôi cũng có thể biết được. Kiến Chiêu những năm cuối cùng này chướng khí mù mịt. Mà bước ngoặt của sự giằng co này, lại xuất từ một trận bệnh dịch.

Đầu mùa xuân là thời gian ngũ độc xuất hiện, bệnh dịch từ kinh thành truyền vào nội cung. Nhị hoàng tử bất hạnh nhiễm bệnh, vèn vèn một tháng mắc bệnh rồi chết.

(Ngũ độc gồm bọ cạp, rắn, rết, thạch thùng và cóc.)

Suýt nữa Tiền thái hậu mừng quá mà thấp hương ngay tại Khôn Ninh cung, thật sự đây là Bỏ Tắt mờ mắt mà. Sau nhiều năm giằng co, trận tranh đoạt ngôi vị thái tử đã có quyết định, Bộ quý phi đau đớn vì mất ái nhi, lúc này đã điên rồi, càng không thêm kiêng kỵ thắng bại bài trừ phe đối lập. Trong lúc nhất thời gian hoạn hoành hành, dần dần đến tiền đế Mục Tông cũng không thể khống chế được. Tiền đế Mục Tông không có cách nào, chỉ có thể viết mật chiếu triệu Yên vương vào kinh thành bình loạn, tru diệt kẻ phản bội, thanh lọc triều chính. Cuối cùng có phải Bộ quý phi treo cổ tự vẫn hay không, e rằng chỉ có tiền đế Mục Tông cùng Yên vương mới biết được.

Giải quyết dứt khoát, nhị hoàng tử chết bệnh, Bộ quý phi dền tội, hoàng tử trong cung chỉ còn lại đại hoàng tử. Kể cả bây giờ đại hoàng tử là cái đồ đàn, triều thần cũng phải phụ tá hắn ta thành minh quân. Tiền đế Mục Tông trải qua trận can qua này, sức khỏe lẫn tinh thần đều sa sút, không bao lâu đã băng hà. Trước lúc lâm chung, tiền đế Mục Tông lập đại hoàng tử làm thái tử, lập ba vị Cố Huy Ngạn, Trương Hiếu Liêm, Phùng công công làm đại thần phụ chính, cùng nhau phụ tá ấu đế trưởng thành đến khi tự mình chấp chính mới thôi.

Cho tới bây giờ đã là Nguyên Gia năm thứ năm, tiểu hoàng đế đăng cơ năm năm, đãmười hai tuổi rồi.

Kỳ thật Tiền thái hậu đã không còn quan tâm chuyện triều chính nữa rồi, hậu cungkhông được can chính, Tiền thái hậu cũng không có hứng thú để ý. Bà ta đã thành nữ nhân có địa vị tôn quý nhất thiên hạ. Dù cho trên triều đình có thay đổi thế nào đi nữa, còn có thể ảnh hưởng đến thái hậu hay sao? Tiền thái hậu càng ngày càng an tâm ở hậu cung dưỡng lão, cả ngày không phải ăn chay niệm Phật thì là triệu tấu từ nhà mẹ đẻ vào nói chuyện phiếm. Chuyện của Tiền nhị công tử với Lâm Vĩ Hi cũng là do Tiền gia đại thái thái nhắc đến.

Lúc đó bên ngoài đã truyền ra tin tức Yên vương cưới phi, đương nhiên Tiền gia không dám đoạt nữ nhân với Yên vương. Yên vương lại đặc biệt cho người tới nói, lúc ấy Tiền nhị công tử bị dọa đến nỗi không dám ra khỏi cửa. Qua một đoạn thời gian, đợt tiếng gió dần dần lắng lại, Tiền đại thái thái cũng có chút không dễ chịu, rõ ràng thế tử phi phủ Yên đã cho lời chắc chắn, mới qua vài ngày thôi đã bị Yên vương chặn lại. Phủ Yên vương cứ thân nhiên giảm lên mặt mũi của nhà mẹ đẻ thái hậu như vậy?

Tiền đại thái thái càng nghĩ càng không cam lòng, lập tức tiến cung nói chuyện với Tiền thái hậu. Tiền thái hậu chỉ biết là Yên vương muốn cưới tân vương phi. Bây giờ nghe tấu từ nói như vậy, mới biết được hóa ra tân Yên vương phi Lâm thị cùng cháu trai còn có một cộc dây dưa như thế. Đương nhiên Tiền thái hậu sẽ không có ý kiến gì với Yên vương. Lúc trước hoàng đế kế vị may mà có Yên vương đốc hết sức nâng đỡ, sau đó ở biên giới lại bị xâm phạm, cũng là nhờ Yên vương lãnh quân đi bình loạn. Nếu như không có binh lực của Yên vương uy hiếp, Tiền thái hậu cùng hoàng đế cũng chỉ là một đôi cô nhi quả nẫu, lấy cái gì để áp chế văn thần võ tướng trên triều đình đây? Trong thâm tâm của Tiền thái vẫn rất trông cậy vào Yên vương, làm sao lại dám khoa chân múa tay với việc Yên vương cưới vương phi.

Thế nhưng dù cho Tiền thái hậu không dám trách móc Yên vương, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc bà ta có chú ý kiến với vị tân vương phi này. Hôm nay Lâm thị tiến cung tạ ân, Tiền thái hậu vốn có tâm tư muốn soi xét một hai. Bà ta cũng muốn xem một chút, đến tột cùng là dạng nhân vật gì, mới có thể để cho cả cháu trai bà ta lẫn Yên vương tranh nhau cầu hôn.

Bây giờ xem ra, vị Yên vương phi này quả nhiên vô cùng mỹ mạo. một người quen nhìn hoàn phi yến gầy trong hậu cung mỹ nữ như mây như bà ta mà còn có chút sững sờ khi nhìn gương mặt của Lâm Vĩ Hi, cũng không thể trách được cả Yên vương lẫn cháu trai mình có chút nhớ mong. Mỹ mạo diễm lệ như vậy nhưng tính cách của vị vương phi này lại rất biết điều. Lúc tiền đế Mục Tông còn sống thì đại trưởng công chúa Thọ Khang rất được sủng ái, thậm chí so với hoàng hậu là Tiền thị đây còn có mặt mũi hơn. Bởi vậy mà Tiền thái hậu vẫn có chút khúc mắc. Bây giờ phong thủy luân chuyển, Tiền thái hậu cũng không còn kiêng dè mà phỏng đoán tâm tư của trưởng công chúa Thọ Khang. Theo Tiền thái hậu thì hơn phân nửa là trưởng công chúa Thọ Khang nhìn trúng mỹ mạo của Lâm thị nên mới nhận làm tôn nữ, về

sau lại muốn gả Lâm thị cho Yến vương. Dù sao biện pháp tốt nhất để thắt chặt quan hệ của trưởng công chúa Thọ Khanh với phủ Yến vương là liên hôn. Ngoại tôn nữ của trưởng công chúa Thọ Khang cũng chết rồi, bà sớt ruột cũng là chuyện hợp tình lý.

Tiền thái hậu nghĩ tới đây thì tâm tình thoải mái hẳn lên. Cũng không đến mức bà ta có thù oán với trưởng công chúa Thọ Khang, nhưng lúc còn sống vẫn có thể nhìn thấy cô công chúa đã từng phong quang vô hạn giờ đây lại không bằng mình, không thể không nói Tiền thái hậu trong lòng có chút cao hứng, nên bây giờ bà ta nhìn Lâm Vĩ Hi cũng rất thuận mắt. Tuy nhiên, Tiền thái hậu xem xét Cao Nhiên một chút, nghĩ thầm thật sự là người không thể xem bề ngoài, khuê tú ôn nhu uyển chuyển như này mà có thể làm được chuyện vì ngăn cản kế mẫu vào cửa mà có thể nhắm mắt khen ngợi người khác. Càng là ghê tởm hơn chính là nàng ta dám tính kế con cháu Tiền gia!

Bây giờ Tiền thái hậu đã quên hoàn toàn đầu tiên chính là Tiền đại thái thái hướng Cao Nhiên nhắc đến việc kết thân, dù sao Tiền gia cũng không dám đối kháng với Yến vương. Nhưng cũng bởi vì người khác mà mặt mũi của Tiền gia đều mất hết!

Cao Nhiên cũng không hiểu vì Tiền đại thái thái là người nói chuyện này cho thái hậu, hết lần này tới lần khác nàng ta còn không có cách nào giải thích cho mình. Từ Tiền thái hậu liền có thể nhìn ra Tiền gia cũng không phải là người biết mình biết ta. Quả thực Cao Nhiên có miệng mà không chỗ nói. Mà có Lâm Vĩ Hi ở đây, thậm chí Lâm Vĩ Hi cũng sẽ không cho Cao Nhiên có cơ hội mở miệng.

Suốt từ sáng cho đến trưa Cao Nhiên đều là có miệng mà không thể nói, thật sự vô cùng bức mình. Nàng ta đang rất nóng vội, bỗng bên ngoài truyền đến tiếng thái giám: "Hoàng thượng giá lâm. Yến vương đến."

Bên trong Từ Ninh cung một mảnh xôn xao. Lâm Vĩ Hi đứng dậy, khom người hướng phía cửa hành lễ.

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Hoàng đế giữa một đồng người chen chúc đi vào Từ Ninh cung, Cố Huy Ngạn đang đứng cạnh hắn ta. Hoàng đế tiến vào đảo mắt một vòng, bỗng nhiên đôi mắt dừng lại trên một người: "Yến vương thúc thúc, đây chính là thăm thăm phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Hoàng ân

Tiểu hoàng đế hơi nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Vĩ Hi, trong mắt là sự hiếu kỳ không che giấu chút nào.

Bị hoàng thượng để ý chưa chắc đã là chuyện tốt, Lâm Vĩ Hi cúi đầu rất thấp, chỉ lộ ramột căn cổ thon dài. Cố Huy Ngạn nhìn thoáng qua Lâm Vĩ Hi, tiếp lời: "Chính là thế tử."

Hoàng đế để lại hiếu kỳ nhìn thêm mấy lần, mới nói: "Miễn lễ."

Lâm Vĩ Hi theo đám người đứng người lên, hoàng đế tiến lên hành lễ với Tiền thái hậu. Hoàng đế cùng Yến vương đích thân đến, chỗ ngồi đương nhiên phải sắp xếp lại, Lâm Vĩ Hi mượn cơ hội này đi đến bên cạnh Cố Huy Ngạn, yên lặng biến mất dưới khí thế của Yến vương.

Cố Trình Diệu cũng đi theo Cố Huy Ngạn và hoàng đế tới thỉnh an thái hậu. Hắn ta nhìn thấy Lâm Vĩ Hi một thân trang phục tinh xảo đang đi về phía mình, cuối cùng lại dừng lại ở phía trước.

Hôm nay Cố Huy Ngạn mặc trang phục thân vương thêu mãng bào màu đen, còn Lâm Vĩ Hi một thân trang phục vương phi màu hồng điểm lệ, Cố Huy Ngạn cao lớn thon dài, Lâm Vĩ Hi mềm mại uyển chuyển, chỉ nhìn từ bóng lưng mà nói cũng không thấy sự cân đối khi hai người này đứng chung một chỗ.

Chẳng biết tại sao Cố Trình Diệu lại nổi lên chút tâm tư không nói rõ được. Cao Nhiên thấy Lâm Vĩ Hi tự nhiên đi đến đứng cạnh Yến vương, nàng ta cũng không chịu yếu thế bước về phía Cố Trình Diệu. Sau khi đứng lại thì thấy đáng về Cố Trình Diệu có chút thất thần, Cao Nhiên nhin không được thấp giọng gọi một câu: "Thế tử?"

Cố Trình Diệu bừng tỉnh, nhìn thấy Cao Nhiên đang lo lắng nhìn hắn ta. Cố Trình Diệu ôn hòa cười một tiếng, dễ dàng che giấu tâm tư lại, dùng ánh mắt trấn an Cao Nhiên: "Ta không sao. Hoàng thượng và thái hậu vẫn còn ở đây, có lời gì về nhà rồi hãy nói."

Đương nhiên Cao Nhiên hiểu được đạo lý này, thế nhưng bị Cố Trình Diệu nói như vậy, chẳng biết tại sao nàng ta có chút không thoải mái, có vẻ như tại vì điều nàng ta chờ mong không phải là loại biểu hiện này của Cố Trình Diệu. Cao Nhiên muốn để Cố Trình Diệu biết, mỗi lúc này Lâm Vĩ Hi là mẹ chồng chặt chẽ như thế nào, cô ý chặn lời nàng ta ra sao, lấy việc công làm việc tư chứ bởi nàng ta ngay trước mặt thái hậu như thế nào. Nhưng bây giờ Cao Nhiên chỉ có thể nhu thuận đáp ứng, sau đó cúi đầu nghe hoàng đế nói chuyện với Yến vương.

Hoàng đế đang cơ năm tám tuổi, thoáng một cái đã năm năm rồi, chớ sang năm hoàng đế cũng đã mười ba tuổi. Mười ba tuổi nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, thế nhưng ở hoàng gia, thì đã là một cái tuổi nhạy cảm.

Cung Từ Ninh đốt địa long rất nóng, trong cung điện huân hương thoang thoảng, ấm áp như xuân, theo lý là hoàn cảnh rất dễ chịu thoải mái, thế nhưng ở trong phòng cũng chỉ có hai người hoàng đế với Cố Huy Ngạn đang nói chuyện.

Những người khác thờ cũng không dám mà chỉ cúi đầu thấp xuống, ngay cả Tiền thái hậu cũng thu lại dáng vẻ nói chuyện dông dài, bày ra sự đoan trang tươi cười ngồi một bên, thỉnh thoảng gật đầu đáp lời một hai, nhưng vẫn không có cách nào tham gia vào cuộc nói chuyện này được. Lâm Vĩ Hi một mực ngồi cạnh Cố Huy Ngạn làm vật trang sức, nụ cười trên mặt từ đầu đến cuối đều duy trì vẻ xinh đẹp, nhưng trong lòng lại có chút thất thần.

Năm nay đã là tháng mười một năm Nguyên Gia thứ năm, hoàng đế cũng đã tròn mười hai tuổi. Nếu như bây giờ nàng vẫn là thế tử phi của kiếp trước, đương nhiên cũng sẽ cảm thấy bây giờ quốc thái dân an, triều đình ca múa mừng cảnh thái bình là chuyện rất bình thường. Thế nhưng Lâm Vĩ Hi đã xem qua quyển sách kia, nàng biết tình hình sau này cũng không phải là thuận buồm xuôi gió như bây giờ.

Từ lúc chấp chính cho đến nay, Trương thủ phụ ở bên ngoài quyết đoán cái cách, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ của triều chính đều ôm đồm, ở bên trong còn đảm nhiệm chức vụ lão sư của hoàng đế, phụ trách dạy bảo hoàng thượng nhân nghĩa lễ tín. một thần tử làm được đến mức này, có thể nói là một vị trung thần từ trước đến nay chưa hề có. Nhưng Lâm Vĩ Hi từ trong quyển sách kia biết được, lúc sinh thời địa vị của Trương Hiếu Liêm rất cao, nhưng sau khi chết, cũng khó tránh khỏi số phận đại thần được triều đình ưu ái không được chết tử tế, đến thi cốt cũng không được yên ổn. Sau đó thậm chí còn đẩy lên phong trào thảo phạt Trương Hiếu Liêm, phàm là chính sách mà Trương thủ phụ phổ biến toàn bộ đều bác bỏ. Những người phản đối Trương thủ phụ mục đích là tiến cử những thần tử trung liệt, cho dù những vị kia chỉ là hạng bao cò giá áo túi cơm chẳng biết gì.

Trong quyển sách kia chỉ mô tả ngắn gọn một vài câu, Lâm Vĩ Hi đã từ đó nhìn ra sau này triều đình sẽ có bao nhiêu là sóng gió nguy hiểm. Lâm Vĩ Hi không tham gia triều chính, nàng cũng không rõ đại danh鼎鼎 Trương thủ phụ là hạng người như thế nào. Nhưng không thể phủ nhận lúc Trương Hiếu Liêm còn tại vị quốc khó thu vào gấp mấy lần là thật, pháp lệnh của triều đình nghiêm minh là thật, nhưng mà Trương gia trắng trợn nhận hối lộ cũng là thật. Trương Hiếu Liêm mượn cơ hội bài trừ đối lập, xếp thân tín của mình vào cũng là thật. một nhân vật truyền kỳ như này cũng không tới lượt Lâm Vĩ Hi đánh giá, điều nàng quan tâm cũng chỉ là phủ Yên vương mà thôi.

Nàng đã từng là thế tử phi, bây giờ thành Yên vương phi, tất nhiên nàng sẽ đồng sinh cộng tử vinh nhục cùng hưởng với Yên vương. Tiền đề lưu lại ba vị đại thần phụ chính chính là kiêng ba chân để kiềm chế lẫn nhau. Yên vương là hoàng tộc, tay cầm trọng quân, uy hiếp tứ hải. Phùng công công là thái giám, trông chừng hoàng đế, kiềm chế nội các. Trước khi lâm chung tiền đề Mục Tông đề bạt Trương Hiếu Liêm chắc là nhìn trúng khả năng chính trị xuất chúng của ông ta, muốn dùng ông ta để phòng ngừa Yên vương. Chính Yên vương cũng họ Cố, mà cháu trai thì còn nhỏ tuổi, Tiền thái hậu cũng không phải người trí tuệ thâm sâu gì, vạn nhất xảy ra chuyện gì, chỉ sợ lòng ý sẽ phải thay người.

Thế nhưng không nghĩ tới, sự việc lại phát triển theo hướng ngược lại. Yên vương vẫn quy củ như cũ, ngược lại thủ phụ Trương Hiếu Liêm là người đã từng được tín nhiệm nhất lại một nhà độc quyền. Nếu như không có tể tướng, hoàng thượng đều phải tự mình xem tất cả các tấu chương. trên thực tế ngoại trừ hoàng đế khai quốc ra, thì không có một vị hoàng đế nào có thể chịu nổi ngày nào cũng phải làm việc quá sức như thế. Cho nên triều đình thiết lập nội các đại diện cho hoàng đế, về sau đề phòng nội các độc quyền, hoàng đế lại xếp đặt tư lễ giám. Nội các đưa ra phương án gì, cũng chính là những chính sách sơ bộ ban đầu, dù sao cũng phải được tư lễ giám đóng dấu đỏ mới có thể có hiệu lực. Mà tư lễ giám bây giờ chính là Phùng công công.

Phùng công công là người nhìn hoàng đế lớn lên, còn được hoàng đế gọi thân mật là "Phùng Đại Bảo", cũng không khác vù em là mấy. Phùng công công cũng không biết làm sao lại vừa mất với Trương thủ phụ. Hai người vốn nên là tương hỗ giám thị lẫn nhau, vậy mà lại hòa hợp vô cùng. Bất kể tấu sớ gì mà Trương thủ phụ đưa tới, Phùng công công nhìn cũng không nhìn, trực tiếp phê đỏ đáp ứng. Cứ như vậy, Trương thủ phụ một tay che trời nắm toàn bộ triều chính, cũng không phải là kỳ quái.

Ba người tạo thành thế chân vạc kiềm hãm lẫn nhau khác hoàn toàn so với hai chân vui vẻ hòa thuận, Yên vương là cái chân cuối cùng chiếm vị trí cực kỳ quan trọng. Lúc Yên vương hồi kinh thì cũng khá hòa hợp với Trương thủ phụ, chỉ ít ngoài mặt hai người cùng tôn trọng hỗ trợ lẫn nhau, chính là quân tử chi giao. Lâm Vĩ Hi cũng từng cảm thấy Cố Huy Ngạn cùng Trương thủ phụ có giao tình không tệ lắm, thế nhưng ngày đại hôn Cố Huy Ngạn từ tiệc rượu trở về, giữa lông mày mờ hồ lộ ra sự sốt ruột lo lắng. Có lẽ, quan hệ thật sự của ba vị phụ chính đại thần này cũng không hòa hợp như là người ngoài nhìn thấy.

Nếu như ngay cả Yên vương còn cảm thấy là chuyện khó giải quyết, thì Lâm Vĩ Hi cũng không nghĩ chính mình còn có thể nói ra cao kiến gì. Chỉ là nàng có chút lo lắng, nếu như trên quyển sách kia nói là sự thật, đợi sau này lúc thắng tay xử lý Trương Hiếu Liêm, vậy thì phủ Yên vương có quan hệ tốt với Trương thủ phụ thì sẽ như thế nào? Sau khi thủ phụ Thân Thời Hành kế nhiệm cầm quyền sẽ lại là cái dạng gì? Thậm chí phỏng đoán sâu xa một chút, rốt cuộc trong sự kiện này thì hoàng đế đóng vai trò gì?

Năm nay tiểu hoàng đế mới mười hai tuổi đang ôn hòa ngồi đó nói chuyện với Yên vương. Dung mạo hấn ta tuần tú, nhìn thì có vẻ hiền lành vô hại. Thế nhưng không hiểu sao từ trong đáy lòng Lâm Vĩ Hi chỉ cảm thấy rùng cả mình.

Bây giờ Lâm Vĩ Hi mới ý thức được, mặc dù quyển sách kia huyền hoặc, nhưng cũng đơn giản chỉ là chuyện trong nội trạch mà thôi. Nội dung quyển sách kia càng giống như đứng từ góc độ của Cao Nhiên, ghi chép lại tất cả mọi sinh hoạt hàng ngày của nàng ta. sự biến đổi liên tục trong triều đình, sự nguy hiểm của các đảng phái tranh đấu, chẳng lẽ một quyển sách nhỏ nhỏ có thể khái quát được sao?

Có lẽ, nàng cũng không cần thiết coi nội dung trong quyển sách kia là thật như thế....

Cố Huy Ngạn bồi tiếp hoàng đế đến hậu cung thỉnh an thái hậu, trên thực tế là thỏa mãn lòng hiếu kỳ của hấn ta muốn nhìn Lâm Vĩ Hi một chút. Dù sao cũng là hoàng đế, Cố Huy Ngạn không tiện nói gì, chờ nhìn thấy người, Cố Huy Ngạn thấy cũng thời gian vừa đủ, liền lập tức đứng dậy, mang theo Lâm Vĩ Hi rời đi.

Thấy Cố Huy Ngạn cáo từ, hoàng đế hơi có chút lưu luyến đứng lên, nói ra: "Yên vương thúc thúc, khó có khi nào người tiến cung, sao không ngồi thêm một chút nữa? Ta còn muốn vương thúc chỉ điểm cho ta thuật cưỡi ngựa đây."

"Hôm nay chủ yếu là phụng bồi thế tử tiến cung tạ ơn thái hậu, bây giờ thời điểm không còn sớm, thần ở lại hậu cung cũng không được hay lắm. Nếu hoàng thượng muốn luyện tập kỵ xạ, không ngại ngày mai thân lại tiến cung, theo hoàng thượng luyện cho tận hứng."

Sau khi nghe xong hoàng đế bất đắc dĩ thở dài: "Yên vương thúc thúc nói đúng lắm. Chỉ là ngày mai trẫm còn phải tới văn hoa các nghe giảng bài, chỉ sợ không có thời gian đi giáo trường."

Trong chớp mắt Cố Huy Ngạn dừng lại một chút, ngược lại vừa cười nói: "Trương thủ phụ thật sự rất tận tâm tận trách, tuân thủ nghiêm ngặt chức vụ lão sư của mình. Đây chính là may mắn của triều đình ta."

Lâm Vĩ Hi bỏ qua việc hoàng đế tự xưng "Ta" với Yên vương, cũng không để ý Yên vương chỉ nói Trương thủ phụ quản giáo hoàng đế nghiêm khắc lại là "chuyện may mắn" chứ không nói ý kiến của cá nhân mình. Trương thủ phụ chịu trách nhiệm dạy bảo hoàng đế, thật ra hấn ta cũng một lòng muốn bồi dưỡng một minh quân, cho nên quản giáo hoàng đế vô cùng nghiêm khắc nghiêm, thậm chí hoàng đế xem sách gì, luyện chữ gì, sau khi hạ triều thì sẽ làm gì cũng quản lý rất nghiêm ngặt. Đứng trên góc độ các đại thần mà nói, Trương thủ phụ làm thế cũng là vì muốn tốt cho hoàng đế, thế nhưng nếu hỏi một thiếu niên mười hai mười ba tuổi có cảm giác

gì, chỉ sợ cũng rất chán ghét khó chịu.

Hoàng đế lưu luyến không rời đưa Yến vương ra ngoài, hẳn ta lại nhìn thoáng qua Lâm Vĩ Hi, nói: "Tiệc tân hôn của Vương thúc, trăm thân là vẫn bối lại không thể có mặt để chúc mừng, thật sự là không phải. Trăm cũng không có gì lễ gặp mặt, chỉ có một đôi ngọc bích đưa cho Yến vương thăm, chúc vương thăm cùng vương thúc trăm năm hảo hợp, cảm sát hòa mình."

Lâm Vĩ Hi thỉnh lĩnh bị điểm tên, nàng còn chưa từng nói chuyện gì với hoàng đế. Lâm Vĩ Hi suyt nữa đứng không vững: "Hoàng thượng vạn tuế, thần phụ có tài đức gì..."

Hoàng đế cười hòa nhã với Lâm Vĩ Hi, thiếu niên ấy có làn da trắng nõn, khi cười lên trông thật tuấn tú lại nho nhã: "Vương thăm không cần đa lễ. Xưa nay trăm vẫn kính trọng Yến vương thúc thúc, đây là trăm cho quà mừng tân hôn của hai người, thăm thăm nhận lấy là được."

Lâm Vĩ Hi nhìn về phía Cố Huy Ngan, Cố Huy Ngan nhẹ gật đầu, Lâm Vĩ Hi thấy thế liền nói: "Tạ ơn bệ hạ, bệ hạ vạn tuế."

Lâm Vĩ Hi cùng Cố Huy Ngan đứng ở phía trước nói chuyện cùng hoàng đế, Cao Nhiên với Cố Trình Diệu chỉ có thể cung kính đứng ở phía sau nhìn xem, đến một câu cũng không thể nói. Nàng ta nhìn bóng lưng của hai người này đang đứng sừng sững, chẳng biết tại sao trong lòng lại nghĩ đến, Cố Trình Diệu chỉ là thế tử, người khác nhắc đến hẳn ta, kiểu gì cũng sẽ gọi hẳn ta là nhi tử của Yến vương. Cao Nhiên đã từng rất kiêu ngạo về thân phận thế tử phi của mình, nhưng bây giờ thì nàng ta lại có chút cảm giác khó nói rõ.

Cũng bởi vì là nhi tử của Yến vương, cho nên Cao Nhiên chỉ có thể đứng ở phía sau, nhìn Lâm Vĩ Hi ra mặt chào hỏi, chuyện trò vui vẻ cùng các đại nhân vật. Đó cũng không phải bởi vì Lâm Vĩ Hi khéo léo tình tứ đến cỡ nào, hoặc là do Cao Nhiên vụng về ra sao. Lâm Vĩ Hi có thể như thế, đơn giản cũng chỉ bởi vì nàng là Yến vương phi, thế tử mới cưới của Yến vương mà thôi.

Cao Nhiên đứng sau nhìn Lâm Vĩ Hi cười duyên đáng tựa, sau đó lại để cho nha hoàn thu lại ngọc khí mà để vương ban cho. Nàng ta với Cố Trình Diệu đứng ở chỗ này, rõ ràng khoảng cách cũng chỉ trong gang tấc, mà dường như lại là cách cả một rãnh sâu không thể nào vượt qua được.

Cái rãnh sâu này là quyền thế, là địa vị, là bối phận, cũng là chiến công hiển hách của Yến vương. Mà hoàng đế không thể không dựa vào mười vạn binh quyền của Yến vương được. Lần đầu tiên Cao Nhiên nhận thức rõ ràng, vinh quang của địa vị thế tử phi này, cũng không phải là bởi vì Cố Trình Diệu, mà chính là nhờ Yến vương.

Từ trong cung ra, Lâm Vĩ Hi với Cao Nhiên tự mình lên xe ngựa, trên đường đi đều lặng im. Lâm Vĩ Hi đang suy nghĩ nội dung trong quyển sách kia, mà Cao Nhiên thì có chút xuất thần nhìn chăm chăm hoa văn trên mặt trước của ống tay áo theo phẩm cấp thế tử phi, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

bởi vì việc này mà tận tới lúc ăn cơm tối Cao Nhiên vẫn còn có chút mất tập trung. Buổi tối hôm nay vương phủ ăn cơm cùng một chỗ, Cao Nhiên vẫn đứng hầu hạ sau lưng Lâm Vĩ Hi. Nha hoàn dâng trà đi lên, Cao Nhiên vén tay áo lên, châm trà cho Lâm Vĩ Hi.

Lâm Vĩ Hi nhìn tận mắt người đã từng là muội muội tốt của mình đang bưng trà đưa nước, nàng yên lặng thường thức nửa ngày, chờ Cao Nhiên đem trà dâng đến trước mặt mình, Lâm Vĩ Hi mới nói: "Ta vẫn chưa khát, không muốn uống trà. Trước để vào đó đi."

Ngón tay Cao Nhiên nắm thật chặt, nha hoàn Ngưng Phù cũng lộ ra vẻ mặt không cam lòng. Đương nhiên Lâm Vĩ Hi đã nhìn ra, đáng vẻ tươi cười không thay đổi, hồ hởi nói: "Tay thế tử phi mới vừa khỏi, lúc trước chưa bị làm sao đến dâng trà cũng không xong, nữa là bây giờ tay còn bị thương, chỉ sợ càng không làm được gì. Trước đặt vào đó đi, trà này mới nấu. Ta cũng không giống thế tử phi, không chịu được bỏng đâu."

thật sự không lúc nào là Lâm Vĩ Hi không gây sự, Cố Trình Diệu mới vừa vào cửa đã nghe được câu này, đuôi lông mày khẽ giật giật, vô ý thức nhìn về Cố Huy Ngan ở phía trước.

(Cao Nhiên định làm gì vị Cao Nhiên ơ?

Hi nhi chê Cao Nhiên da dầy thịt béo hả J)

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Thị uy

Công phu hàm dưỡng của Cố Huy Ngan vô cùng tốt, vẫn bình tĩnh nguyên như trước, giống như không nghe được gì. Chúng nha hoàn trong sảnh đường nhìn thấy Yến vương cùng thế tử tới, vội vàng hành lễ thỉnh an. Lâm Vĩ Hi nghe được tiếng nói cũng đứng lên, khẽ nhún gối: "Vương gia."

Cố Huy Ngan rất tự nhiên đỡ Lâm Vĩ Hi, lễ vạn phúc của Lâm Vĩ Hi mới làm một nửa, chỉ có thể theo cánh tay của Cố Huy Ngan đứng lên. Những người khác đang ở trong phòng nhìn thấy đều có chút kinh ngạc, Cao Nhiên nhìn chăm chăm cánh tay đang đỡ Lâm Vĩ Hi của Yến vương, không thể tin được vậy mà Yến vương có thể làm được như vậy. Lâm Vĩ Hi nàng có tài đức gì?

Tầm mắt của Cố Trình Diệu từ bàn tay đang chồng lên nhau của hai người thu lại, cup mắt vấn an Lâm Vĩ Hi: "Mẫu thân."

Lâm Vĩ Hi cũng không nghĩ tới Cố Huy Ngan sẽ ở trước mặt mọi người mà lại đỡ nàng đầu. Làm vợ người ta, việc cần làm chính là sinh con dưỡng cái nối dòng, quản lý hậu trạch. Còn người trọng phụ thi sẽ tôn kính, tương kính như tân với thế tử của mình, chứ không phải là ân ái. Từ rất lâu rồi Lâm Vĩ Hi vẫn luôn hiểu cuộc sống vợ chồng chính là mỗi ngày trôi qua đều như vậy. Chưa bao giờ nàng dám hi vọng xa vời sẽ có một người nam tử dụng tâm cư xử với nàng. Lâm Vĩ Hi vẫn chưa có cách nào phản ứng kịp, nàng có chút thụ động được Cố Huy Ngan ôn nhu dắt đến chỗ ngồi, sừng vai ngồi cùng với Cố Huy Ngan.

Lập tức Cố Trình Diệu cũng ngồi xuống. Cả nhà tổng cộng cũng chỉ có bốn chủ tử, duy chỉ có vị trí của Cao Nhiên là lúng túng. Ở đây chỉ có nàng ta là không thể ngồi, con dâu hầu hạ mẹ chồng dùng bữa là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cũng không thể ở trước mặt mẹ chồng mà ung dung ngồi xuống được.

Vừa khéo, hôm nay tay của Cao Nhiên vẫn chưa khỏi hẳn. Sau khi thức ăn được đưa lên bàn, Cao Nhiên cầm thìa lên, làm bộ muốn chia thức ăn cho Lâm Vĩ Hi. Lâm Vĩ Hi nhìn qua tay nàng ta một chút, nói: "Thế tử phi cũng không cần vội vàng tận hiếu, tay của người chưa khỏi hẳn, vẫn là ngồi đi, không lại thành ta khác nghiệt với người. Đến lúc đó lại là người kẻ mẩu là ta không đúng."

Lâm Vĩ Hi nói là có dụng ý riêng. Cố Trình Diệu không nghe nổi, chỉ có thể đứng lên, nói: "Hôm qua bắt kính với mẫu thân là nhi thân không đúng, mẫu thân hãy tha thứ cho nhi thân."

Có một hàng đơn vị quyền cao như phụ thân thật tốt, có thể đương nhiên để người khác phải nói tha thứ. Lâm Vĩ Hi cười khẽ, nói: "không dám nhận. Thế tử lại là người thừa kế duy nhất của vương phủ, ta cũng chỉ là một kẻ thất, nào có dám khoa tay múa chân với thế tử đây."

Lời này vừa nói ra thì sắc mặt rất nhiều người cũng thay đổi. không sai. Đúng là bọn họ có nghĩ như vậy. Thế nhưng là một khi nói ra miệng, ý tứ ở trong đó cũng quá nặng rồi. Cho dù bọn họ có chương mất thế nào đi nữa, nhưng cũng không thể thay đổi được Lâm Vĩ Hi chính là Yên vương phi, là kẻ mẩu của thế tử. Cố Trình Diệu nhàu mày, nói: "Nhi thân cũng không nghĩ như vậy đâu. Sao mẫu thân lại có ý nghĩ như thế?"

"Người không có loại ý nghĩ này, nhưng chưa chắc người phía dưới thì không như thế." Đôi mắt Lâm Vĩ Hi không chút lưu tình đảo qua cả người Bốc ma ma, lạnh lùng mà phiến chán. Trong phòng này, những người khác chưa hẳn có cảm giác gì, thế nhưng người trong cuộc là Bốc ma ma này thì nhất định sẽ thấy chột dạ. Sau khi Lâm Vĩ Hi mĩa mai xong, tùy ý nói nói: "Thế tử, thế tử phi, cùng ngồi đi."

Ánh mắt của Lâm Vĩ Hi mặc dù nhanh, nhưng ở đây người nào người nấy đều thông minh cả, sao lại sơ sẩy những chi tiết này. Cố Trình Diệu cảm giác được ánh mắt của Lâm Vĩ Hi dừng lại ở Bốc ma ma đứng ở phía sau hẳn ta. Trong lòng Cố Trình Diệu xấu hổ vô cùng, còn cảm thấy nghi hoặc, chẳng lẽ thật sự Bốc ma ma đã nói gì với Lâm Vĩ Hi? Bình thường Bốc ma ma cũng không phải là người như thế.

Cố Trình Diệu tiếp tục đứng đấy, không chịu ngồi xuống. Cao Nhiên cũng đứng bên cạnh Cố Trình Diệu, nhàn nhàn nói: "Mẫu thân, có lẽ là trong chuyện này có hiểu lầm gì đó. Nếu như con dâu phục vụ không tốt, mẫu thân hãy cứ đánh chửi, nhưng lại giận chó đánh mèo lên thế tử thì không hay chút nào đâu."

thật sự Cao Nhiên làm cho người ta chán ghét, một mực bày ra bộ mặt đáng thương để làm gì? Từng câu từng chữ của nàng ta ám chỉ là Lâm Vĩ Hi đang cố tình gây sự, hơn nữa còn muốn giẫm lên Lâm Vĩ Hi để bảo vệ Cố Trình Diệu, thể hiện cho mọi người thấy là nàng ta trung trinh như thế nào. Trong lòng Lâm Vĩ Hi phiến chán khi cứ nhìn mãi cái vẻ mặt vô ơn nhu dịu dàng của nàng ta, giọng điệu cũng lạnh hẳn đi: "Ta cũng không có gì liên quan đến hẳn ta, sao lại là giận chó đánh mèo? Ta biết tình cảm sâu đậm của thế tử phi với thế tử. Nhưng trước khi thế tử phi muốn bênh vực thế tử, tốt xấu hãy nghe một chút xem người khác đang nói đến chuyện gì mới phải."

Cố Trình Diệu không nghĩ tới một chuyện nhỏ vậy mà nào thành dạng này, hẳn ta đang muốn nói chuyện, lại bị Cố Huy Ngạn chặn lại: "Vốn hẳn ta phải nói xin lỗi, nàng nhận lỗi là được."

Cố Huy Ngạn mới mở miệng, lập tức tất cả đều dừng lại, Lâm Vĩ Hi cũng vậy.

Cố Huy Ngạn nhìn thoáng qua Lâm Vĩ Hi, giọng điệu nhàn nhạt: "Nàng là Yên vương phi, lời của nàng cũng chính là lời của ta. Nếu như các người dám chậm trễ mệnh lệnh của nàng, chính là chậm trễ mệnh lệnh của ta, sau này cũng không cần ở lại phủ Yên vương nữa."

Lời này vừa nói ra, chúng hạ nhân đứng ở trong phòng ăn đều biến sắc, bất kể là hầu hạ viện nào, lập tức tất cả đều tranh thủ thời gian quỳ xuống: "Vương gia..."

Khắp bốn phía nhiều người quỳ như vậy mà đôi mắt Cố Huy Ngạn vẫn dừng ở ngay phía trước, cũng không thèm nhìn tới. Thấy bầu không khí cứng ngắc như vậy, Lâm Vĩ Hi chỉ có thể lặng lẽ kéo ống tay áo Cố Huy Ngạn, nhẹ giọng: "Vương gia."

Đôi mắt ngập nước của Lâm Vĩ Hi nhìn Cố Huy Ngạn, ánh mắt cẩn thận từng li từng tí, phảng phất còn mang theo ý tứ lấy lòng. Hôm nay lúc Lâm Vĩ Hi tức giận quá thật là cố ý. Bốc ma ma không nhận người tân vương phi là nàng, còn mang nguyên phối ra để dọa nàng. Loại nỏ đại khi chủ này không cảnh cáo một lần, lần sau làm sao Lâm Vĩ Hi có thể lập uy tín cho mình đây? Nàng vốn có ý định cảnh báo cho Cố Trình Diệu, để cho Cố Trình Diệu nhìn xem những trung bộc trong suy nghĩ của mình đến cùng là hạng người như thế nào. Nhưng Lâm Vĩ Hi cũng không nghĩ tới, Cố Huy Ngạn nói chuyện, mà vừa mới mở miệng đã trách cứ Cố Trình Diệu, vô điều kiện hướng về nàng.

Trong lòng Lâm Vĩ Hi vừa cảm động vì Yên vương tỏ thái độ của hẳn, nhưng cũng áy náy vì mình có ý muốn lợi dụng. Hôm nay Yên vương giao thiệp ở trong cung cả một ngày, còn nàng thì lại sinh sự ngay trong bữa cơm tối, mượn cơ hội để cảnh tỉnh hạ nhân. Trong lòng Lâm Vĩ Hi vô cùng áy náy, bây giờ lúc nhìn Cố Huy Ngạn, ánh mắt không tự giác mang theo ý tứ lấy lòng.

Bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chú, bất tri bất giác con tức giận của Cố Huy Ngạn lắng lại rất nhiều. Cuối cùng hẳn vẫn không đành lòng cự tuyệt Lâm Vĩ Hi, bình thân nói: "Đứng lên đi."

Tất cả mọi người ở trong phòng đều nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu từ dưới đất bò dậy. Cố Huy Ngạn nhẹ nhàng liếc mắt Cố Trình Diệu, giọng điệu bình thường: "Nàng đã cầu tình cho các người, vậy thì việc này cứ như thế đi. Đều ngồi đi, hôm nay không cần chia thức ăn nữa."

Cao Nhiên tranh thủ thời gian ta ọ, ngồi xuống cạnh Cố Trình Diệu. Bữa cơm này diễn ra vô cùng tĩnh mịch im ắng, nha hoàn mang thức ăn lên ngay cả tiếng bước chân đều cố gắng không gây ra tiếng động. Chúng nha hoàn vú già đều đứng nghiêm chỉnh chờ ở phía dưới, suốt cả một bữa cơm, đôi mắt vẫn không nhìn được nhìn về phía Lâm Vĩ Hi.

Vị tân vương phi này, vậy mà được vương gia coi trọng đến như thế. Đầu tiên là vương gia tự mình đỡ nàng, sau đó vì nàng mà khiển trách thế tử, uy hiếp người dưới. Lâm vương phi nhỏ tuổi hơn Yên vương rất nhiều, bản thân lại mỵ mạo như thế, tiểu kiều thể lung linh như này, khó trách Yên vương cung chiêu dung túng nàng vô cùng.

Chúng hạ nhân mơ hồ cảm giác được, hướng gió trong vương phủ sắp đổi chiều rồi. Lúc trước bọn họ phỏng đoán vương gia vì thế tử nên sẽ phòng bị kẻ thất, chỉ sợ

là sai lầm rồi.

Sau khi dùng bữa xong, vợ chồng Cố Trình Diệu lặng lẽ thỉnh an lui ra, Lâm Vĩ Hi cũng theo Cố Huy Ngạn trở về phòng. Bước vào phòng, Lâm Vĩ Hi đưa mắt liếc qua một cái, Uyển Tinh Uyển Nguyệt hiểu ý, liền cho nha hoàn phục vụ đi ra ngoài, chỉ để lại hai người bọn họ trong phòng.

Chờ không còn ai, Lâm Vĩ Hi không cần để ý mặt mũi, lập tức ngồi cạnh Cố Huy Ngạn, dùng ngón út ôm tay áo của hắn, hơi nghiêng đầu, đôi mắt cũng cong lên: "Vương gia, hôm nay ta đã tạ chàng."

Kỳ thật thì Cố Huy Ngạn cũng cảm thấy nên như vậy, hắn đã đáp ứng cưới nàng, còn có thể mặc cho gia nô trong phủ ý gì nữa hay sao? Cuối cùng để cho những nô tài này lại đi đến trước mặt nàng nói những lời lập lờ nước đôi như thế. Là do hắn sơ sót, lẽ ra ngay từ đầu hắn nên cảnh cáo gia nô trong phủ, đem việc này nói ra. Trong lòng Cố Huy Ngạn vốn cũng không để ý lắm, nhưng bây giờ tiểu cô nương này lại chủ động ngồi cạnh hắn như này lại là thật. Chẳng biết tại sao trong lòng hắn hơi động, thuận thế hỏi tới: "Sao lại phải cảm tạ?"

"Tạ vương gia hôm nay trước mặt mọi người làm chỗ dựa cho ta." Ánh mắt Lâm Vĩ Hi nghiêm túc nhìn chăm chú Cố Huy Ngạn: "Ta biết lúc trước là ta không đúng, cố ý dùng kế để vương gia cưới ta, nếu bởi vậy mà vương gia coi thường ta, ta cũng không dám phản nản. Thế nhưng vương gia vẫn kính trọng ta như cũ, khắp nơi quan tâm, chăm sóc bảo vệ ta. Hôm nay trong cung vương gia theo hầu vua, vốn là chuyện hao tâm tổn trí. Sau khi trở lại vương phủ cũng không được yên tĩnh. Bữa tối vốn là toàn gia đoàn tụ, ta lại gây sự như thế, trong lòng ta thật sự là..."

Lúc mới bắt đầu Cố Huy Ngạn còn cố ý trêu đùa nàng, mím cười nghe, đợi đến về sau, nụ cười của hắn có chút thu lại, giọng điệu cũng thành nghiêm túc: "Sao nàng lại nghĩ như vậy? Chuyện ngày đó... Tuy thật sự có chút lớn mật, nhưng quyết định của ta cũng không phải do nàng thúc ép. Tất cả đều là do ta tự nguyện, làm sao ta có thể vì thế mà coi thường nàng được? Những lời như này về sau không nói đến nữa. Như lời ta đã nói trong ngày đại hôn, ta đã cưới nàng thì chắc chắn sẽ không để cho nàng phải khó xử. Nàng hãy cứ là chính mình, trước kia như nào thì sau này vẫn sẽ như vậy, cũng không cần phải gánh vác nhiều việc làm gì."

Lâm Vĩ Hi nghe được lời nói này, đáy mắt có chút ướt át. Những lời nói của Cố Huy Ngạn đánh thật sâu vào trong lòng của nàng. Thậm chí Lâm Vĩ Hi còn cảm thấy một sự không chân thực. Ngày đó nàng đến thư phòng của Yến vương nói những lời kia, nói dễ nghe là báo ân, nói khó nghe thì là thi ân cầu báo. Có khác gì là Lâm Vĩ Hi Nàng ép buộc Yến vương, loại tình huống nhà trai bị ép cưới này, ngày sau sẽ phát sinh chuyện gì quả thực liếc qua là thấy ngay. Thế nhưng cho dù ở trong tình huống này, Yến vương vẫn có thể nói là tự mình quyết định, hắn sẽ phụ trách tới cùng. Nếu như Cố Trình Diệu có một phần mười tình thần trách nhiệm của phụ thân mình, kiếp trước nàng cũng sẽ không nào thành như thế.

Thế nhưng cuộc đời nào có nhiều nếu như đâu, huống chi, bây giờ nàng đã gả cho Yến vương, chuyện của kiếp trước không thể nghĩ đến nữa. Lâm Vĩ Hi khẽ chớp mắt, kìm lại nước mắt, cố gắng cười với Cố Huy Ngạn: "Yến vương điện hạ, từ nhỏ ta đã ngưỡng mộ chàng. Đến hôm nay mới biết, sự ngưỡng mộ của ta vẫn còn là quá ít. Chàng thật sự là một người rất rất tốt."

Mấy hôm nay Lâm Vĩ Hi cố gắng xưng hô với Cố Huy Ngạn từ "Ngài" đổi thành "Chàng", bây giờ nàng không phải là con gái của thuộc hạ nữa, mà là thê tử của hắn. Lâm Vĩ Hi cũng không hi vọng Cố Huy Ngạn còn dùng ánh mắt nhìn tiểu hài tử để nhìn nàng. Thế nhưng là giờ khắc này, Lâm Vĩ Hi nói ra câu này, là thực lòng từ sự ngưỡng mộ hai đời của nàng đối với vị anh hùng trước mặt này. Có thể gả cho Yến vương, là sự may mắn vô cùng của nàng.

Cố Huy Ngạn đã được nghe nhiều lời ca tụng của người khác, nhưng trên thực tế, hắn cũng không để ý lắm tới những chiến công của mình. Hắn cũng không cao thượng như trong trí tưởng tượng của người ngoài. Từ năm mười lăm tuổi hắn quản lý quân đội là vì vương phủ cùng đất phong, năm hai mươi tuổi đi chinh chiến khắp nơi là vì quyền thế địa vị. Năm ba mươi tuổi vào kinh cần vương, cũng chưa hẳn là thật lòng vì thiên hạ. Hắn biết tâm tư của mình rất nặng, người ngoài hết lòng ca ngợi hắn đến mức mê muội. Về phần tông quân đại thắng liên tiếp không thua trận đến nay, Cố Huy Ngạn thân là chủ soái cũng không cảm thấy đây là chuyện cần phải khoe khoang.

Hành quân đánh trận không phải trò đùa, nhất cử nhất động đều là mạng người. Bày mưu tính kế, cân nhắc thiệt hơn là trách nhiệm của một người chủ soái.

Cho dù Cố Huy Ngạn không cảm thấy chuyện của hắn có gì đáng để khoe khoang, nhưng bây giờ được một tiểu cô nương dung mạo xinh đẹp, tuổi trẻ mỹ lệ ngửa đầu, dựa sát vào mình dùng ánh mắt sùng bái như vậy nhìn chăm chú, Cố Huy Ngạn cũng không ngoại lệ cảm thấy vui vẻ. Nhất là đây lại là kiều thê của hắn đang nghiêm túc nói, ta ngưỡng mộ chàng.

Dù tự nhận là năng lực tự chủ vô cùng tốt, nhìn quen sóng to gió lớn nhưng Cố Huy Ngạn cũng có chút khó mà tự nhiên được, cũng không biết vì cái gì lại ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài.

Lâm Vĩ Hi thấy Cố Huy Ngạn không nói lời nào, lại ngẩng đầu nhìn trời, nàng tưởng từ ngữ của mình quá mức cần rờ, làm cho Yến vương không kiên nhẫn được nữa. Trong lòng Lâm Vĩ Hi khẽ giật thót, vòng tay lại ôm chặt hơn, vội nói: "Vương gia, từng câu từng chữ của ta đều là thực tình, cũng không cố ý mạo phạm chàng, lại càng không phải cố ý hùa theo người khác."

Cố Huy Ngạn đưa tay che miệng ho nhẹ một chút, che lấp sự bối rối của mình: "Ta biết." So sánh ra, tâm tư của hắn lại càng bản thủ. Lúc trước Lâm Dũng phớt lờ cho hắn chiếu cố con gái duy nhất là tín nhiệm phẩm hạnh của hắn, nếu Lâm Dũng biết được hành vi gần đây của hắn, chẳng phải là cô phụ tâm lòng chân thành của cố nhân hay sao.

Lâm Vĩ Hi nhìn về mặt đăm chiêu của Cố Huy Ngạn, nhưng hình như không giống tức giận. Nàng thoáng yên tâm, trong lòng nghĩ nghĩ, thăm dò hỏi: "Vương gia, hôm nay ta nói năng lỗ mãng với thế tử, chàng đừng giận ta nhé?"

"Không có việc gì." Cố Huy Ngạn không để ý: "hắn ta da dày thịt béo, cũng chỉ nói hai câu thôi, có thể có cái gì. Ngược lại thân thể nàng yếu ớt, tính tình cũng nhẹ nhàng. Nàng nói hắn, hắn cũng chẳng sao cả, nhưng đừng để chọc tức chính mình."

Lâm Vĩ Hi hé miệng cười: "Tạ vương gia, vương gia không trách ta. Kỳ thật ta cũng không phải cố tình gây sự, lời ta nói đều là có lý do."

Cố Huy Ngạn nhìn nàng cười, thấp giọng: "Ta biết."

Đúng là già mà không kính, lúc đó Cố Huy Ngạn nghe còn rất hưởng thụ đấy. Về phần nhĩ tử của hắn, Cố Huy Ngạn cũng không quá để ý. Người lớn như vậy, làm sao đến hai câu giáo huấn cũng không chịu nổi. Mẹ kế còn nhỏ hơn so với Cố Trình Diệu, thân thể lại yếu ớt, Cố Trình Diệu nhường một chút cũng là điều nên làm.

Lâm Vĩ Hi được Yến vương đặc xá, đương nhiên trong lòng thoải mái vô cùng. Chức trưởng bối này nàng cảm chắc trong tay rồi. Ai có thể nghĩ tới, năm ngoái nàng còn bị Cố Trinh Diệu làm cho tức giận đến chết đi sống lại, không thể không nhẫn nhịn chịu đựng sự lạnh lùng thờ ơ của hắn ta. Mà hôm nay, nàng đã có thể danh chính ngôn thuận giáo huấn hắn ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Hầu hạ

Lâm Vĩ Hi đang vô cùng vui vẻ, chợt nghĩ đến những chuyện sẽ xảy ra trong quyển sách kia, sự vui sướng trong lòng lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ lo lắng. Nụ cười của nàng nhạt dần, Cố Huy Ngạn bên cạnh cảm giác được sự thay đổi của Lâm Vĩ Hi, ánh mắt khẽ động, trầm giọng hỏi: "Nàng sao vậy?"

"không có gì." Lâm Vĩ Hi lắc đầu, nàng cũng không có ý định nói với Yến vương những chuyện này, dù sao quyển sách kia thật sự là quá sức tưởng tượng của con người, mà có nói thì liệu Cố Huy Ngạn có tin tưởng nàng hay không? Bây giờ cũng chỉ là nàng sợ bóng sợ gió mà thôi, còn chưa xảy ra chuyện gì đã phỏng đoán này nọ. Lâm Vĩ Hi nghĩ đến Cố Huy Ngạn, không biết vì sao lại vô cùng tin tưởng hắn, dường như bất kể có xảy ra chuyện gì, người trước mặt này vẫn đáng giá để mình ý lại. Lâm Vĩ Hi đã bị người ta đầu độc rồi, nàng nhìn Cố Huy Ngạn, hơi ngập ngừng hỏi: "Vương gia, chàng cảm thấy Trương thủ phụ là người như thế nào?"

Ánh mắt Cố Huy Ngạn thay đổi, trên mặt đều là vẻ ngoài ý muốn. Lúc đầu hắn cho là tiểu thê tử của mình lại suy nghĩ lung tung cái gì. Dường như nàng rất hay chìm vào hồi ức, có đôi khi trên khuôn mặt sẽ còn lộ ra vẻ đau thương, có vẻ như đã từng xảy ra một vài chuyện không vui với nàng. Nhưng những cảm xúc này, so với sự trưởng thành của nàng thì vụn vặt không thể có. Cố Huy Ngạn chỉ có thể để chuyện này ở trong lòng, bình thường cũng không tỏ vẻ gì. Hắn vốn cho rằng hôm nay lại là tình trạng tương tự như vậy, thế nhưng hắn cũng không thể nghĩ tới, vậy mà từ trong miệng của Lâm Vĩ Hi nghe được vấn đề này.

Nàng có thể hỏi như vậy, chắc chắn điều muốn nghe không phải là Trương Hiểu Liêm thơ văn nhất đẳng, tâm tâm tận trách, lao tâm khổ tứ dạy dỗ hoàng đế các loại. Cố Huy Ngạn cảm thấy kỳ lạ, lấy tuổi tác cùng sự từng trải của Lâm Vĩ Hi, vốn không tiếp xúc đến cấp độ triều chính đại sự mới phải chứ. Cố Huy Ngạn nghĩ như vậy, lập tức hỏi: "Vì sao nàng lại hỏi như vậy?"

"không có gì, chỉ là hôm nay gặp hoàng thượng, mới giật mình hóa ra thánh thượng đã lớn nhanh như vậy, cũng không kém ta là bao nhiêu. Chắc hẳn đến sang năm, thánh thượng chắc sẽ cao hơn ta rồi, cho nên mới suy nghĩ một chút." Lâm Vĩ Hi thấp thỏm nói, ở trước mặt Yến vương nói những này, hơi có chút cảm giác mùa riu qua mặt thợ, nàng vụng trộm nhìn Yến vương, cẩn thận hỏi, "Vương gia, suy nghĩ của ta có chút thô thiển, lại còn nói với chàng, có phải là buồn cười lắm không?"

"không có." Cố Huy Ngạn bật cười, nhìn không được đưa tay ra vuốt vuốt đỉnh đầu của nàng. "Làm sao lại như vậy? Nàng có thể nghĩ như vậy, đã rất khá rồi."

Đế vương tuổi nhỏ đang lớn lên từng ngày, mà ba vị thần tử vẫn còn nắm giữ triều chính, tựa như những điệu ca mùa mừng cảnh thái bình đang chôn lòi hóa ngàn dặm, mà hết lần này tới lần khác chúng đại thần trong triều đình vô tri vô giác, vẫn đắm chìm trong rượu thịt nữ sắc. Chỉ sợ ngay cả Trương Hiểu Liêm cũng chưa từng nghĩ đến những nguy cơ này đi. một tiểu cô nương mười sáu tuổi như Lâm Vĩ Hi, chỉ tiến cung một chuyến mà có thể nhìn ra, đã là rất hiếm có rồi.

Về mặt của Cố Huy Ngạn trở nên thâm trầm, hắn nhìn thấy Lâm Vĩ Hi khẩn trương nhìn mình, đôi mắt ướt át, dường như chỉ một khắc sau trời đất sẽ sụp xuống. Cố Huy Ngạn nhẹ nhàng cười một tiếng, khí thế quanh người cũng thả lỏng, không còn vẻ nghiêm nghị nữa: "Từ bây giờ đến ngày đó còn xa, ít nhất cũng còn khoảng năm năm thái bình nữa, nàng lo lắng cái gì? Huống chi, dù cho thật sự có một ngày như vậy cũng còn có ta ở đây. Hi hi, không có việc gì đâu."

Bởi vì Lâm Vĩ Hi nhìn thấy nguyên nhân ở trong quyển sách kia, nàng biết sau này án của Trương thủ phụ có liên lụy rất lớn, cho dù bây giờ vẫn còn liêm chính ngay thẳng, nhưng ai biết được lòng người? Trong lòng nàng mây đen giăng đầy. Bây giờ nghe được Cố Huy Ngạn nói lời như vậy, nàng thầm thở phào một tiếng, lúc này cười nói: "nói đúng lắm, vẫn còn có vương gia chàng ở đây."

Tâm trạng của Lâm Vĩ Hi nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nhìn sắc mặt của Cố Huy Ngạn, có vẻ như hắn cũng luôn đề phòng chuyện này. Có lẽ ngay từ lúc hắn bước chân về kinh thành phụ chính hoàng đế thì đã tính đến những chuyện như vậy rồi. Yến vương là ai? Kể cả Lâm Vĩ Hi may mắn từ trong quyển sách nhìn thấy tương lai cũng không dám so sánh với Cố Huy Ngạn. Nếu như hắn đã có sự đề phòng, nàng lại lo lắng chẳng phải là buồn lo vô cớ hay sao?

Tàng ẩn trong lòng Lâm Vĩ Hi thả xuống, hai đầu lông mày cũng thả lỏng rất nhiều. Mặc dù Cố Huy Ngạn muốn an ủi Lâm Vĩ Hi, thế nhưng khi thấy phản ứng của nàng, hắn vẫn rất kinh ngạc: "Nàng cứ tin nhiệm ta như vậy? Ta cũng chỉ là nói suông mà thôi, chuyện tương lai, khó mà nói trước được."

"Ta đương nhiên tin." Lâm Vĩ Hi đổi lại vẻ ủ rũ trước đó, nàng cười duyên dáng với Cố Huy Ngạn một tiếng, trên gương mặt là kím đồng tiền ẩn hiện: "Bởi vì ngài là Yến vương a."

một tiểu cô nương tín nhiệm vô điều kiện thật sự làm cho hắn không thể cường lại được, bên môi Cố Huy Ngạn mang theo ý cười, ánh mắt cũng bắt đầu trở nên nhu hòa.

Cố Huy Ngạn nói là kết hôn có bảy ngày nghỉ, trên thực tế, từ ngày thứ ba sau khi vào cung diện thánh trở về, kỳ nghỉ của hắn đã kết thúc, bắt đầu xử lý triều chính rồi.

Lâm Vĩ Hi cố gắng dậy thật sớm, kiên trì tự tay mặc cho Cố Huy Ngạn triều phục nhất phẩm thân vương. Cố Huy Ngạn thấy khỏe mặt Lâm Vĩ Hi đỏ au, rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ. Nàng chỉ mặc quần áo ngủ, lúc đứng dậy thay y phục cho hắn, cả người còn đang khẽ run lên. Dù cho đã đốt địa long, trời sáng sớm mùa đông vẫn còn rất lạnh. Cố Huy Ngạn thương tiếc nàng còn chưa tỉnh ngủ, lại xót xa nàng đứng ở bên ngoài chịu lạnh, mấy lần bảo nàng trở về tiếp tục ngủ, Lâm Vĩ Hi đều lắc đầu từ chối. Đây là lần đầu tiên nàng thay trang phục cho nam tử, Cố Huy Ngạn bởi vì địa vị cao, triều phục khá rườm rà, Lâm Vĩ Hi đưa tay, cổ hết sức kéo dài lưng cho Cố Huy Ngạn.

Bà vai Cố Huy Ngạn rắn rỏi, eo nhỏ gầy, hai chân cân xứng lại thon dài, lúc đứng dậy thì uy nghiêm thẳng tắp, nhìn là biết người quanh năm ở trong quân ngũ. Lâm Vĩ Hi đứng ở trước mặt Cố Huy Ngạn thì hiện rõ sự bé nhỏ tinh tế của nàng. Bây giờ nàng chỉ mặc quần áo ngủ, toàn bộ mái tóc dài thả ở sau lưng, lúc đeo đai vòng

quanh eo Cổ Huy Ngạn, dường như đang chủ động ôm eo của Cổ Huy Ngạn. Mà Cổ Huy Ngạn áo mũ chỉnh tề, toàn thân là cả bộ nhất phẩm triều phục, Lâm Vĩ Hi lại tóc dài tới eo, quần áo đơn bạc mỏng manh, bức tranh đối lập này lại mang đến cảm giác uất át khó tả.

Lúc Lâm Vĩ Hi đeo đai lưng thì cảm thấy bối rối, mà nàng còn rõ ràng cảm giác được bây giờ Cổ Huy Ngạn đang cúi đầu nhìn mình, ánh mắt vô cùng chuyên chú. Lâm Vĩ Hi không biết làm sao, động tác trên tay có chút lúng túng, mãi mà vẫn chưa cài xong đai lưng. Lâm Vĩ Hi nôn nóng. Vào triều là đại sự, bất kể thất lễ hay đến muộn đều là chuyện rất nghiêm trọng. Lâm Vĩ Hi vội vàng rút dây đai lưng, Cổ Huy Ngạn đột nhiên vươn tay, cầm tay nàng buộc đai lưng lại. Bàn tay của Cổ Huy có vết chai mỏng, phủ lên tay nàng thì hơi thô ráp, thế nhưng lại mang theo sự an tâm ấm áp. Mặt Lâm Vĩ Hi ửng đỏ, nàng cố gắng bình tĩnh lại, cảm ngọc bội, túi thơm... những vật này, từng cái treo lên đai lưng.

Chờ mặc hoàn chỉnh bộ nhất phẩm triều phục xong, thời gian đã muộn hơn so với ngày trước. Lâm Vĩ Hi lui ra phía sau một bước, nhìn ngắm lại Cổ Huy Ngạn ung dung cao quý trong bộ triều phục này. Nàng mỉm cười với Cổ Huy Ngạn, hành lễ vạn phúc: "Hôm nay đã để vương gia phải đợi lâu, thiếp thân ở đây chờ chàng trở về."

Cổ Huy Ngạn không nói gì, hần nhìn chăm chú Lâm Vĩ Hi, một lát sau sau, đi lên đỡ cánh tay Lâm Vĩ Hi, hơi dùng lực liền đỡ cả người nàng dậy. hần thuận tay đưa lên gương mặt Lâm Vĩ Hi, dịu dàng vuốt ve cằm của nàng mấy lần, rồi xoay người đi.

Lúc Lâm Vĩ Hi mặc quần áo cho Cổ Huy Ngạn, rõ ràng xung quanh có rất nhiều thị nữ, nhưng không có một ai dám đi lên nhúng tay. Vương phi chuyên chú thay quần áo cho Yến vương. Yến vương cũng chăm chú nhìn Lâm Vĩ Hi, cho dù một câu Yến vương cũng không nói, nhưng nha hoàn xung quanh đều biết, Yến vương không cho phép bọn họ đi lên quấy rầy.

Chờ cho Cổ Huy Ngạn rời đi, tất cả mọi người trong phòng đều nhẹ nhàng thở ra. Lúc này Uyển Tĩnh Uyển Nguyệt mới dám đi lên, dịu Lâm Vĩ Hi hỏi: "Vương phi, sắc trời vẫn sớm, ngài có muốn về nằm thêm một lát không?"

Lâm Vĩ Hi nhìn ra bên ngoài, mặc dù trời vẫn đen, nhưng ở phương đông đã nổi lên một dải màu xanh rồi. Lúc này mới đứng dậy thì cảm thấy chỉ muốn ngủ tiếp, nhưng sau khi thay triều phục cho Cổ Huy Ngạn xong, cơn buồn ngủ của nàng cũng tiêu tan đi không ít. Lâm Vĩ Hi lắc đầu, nói: "Đã dậy rồi lại trở về nằm thì không ra thể thống gì. Thay quần áo đi."

Bởi vì trong vương phủ chỉ có Cổ Huy Ngạn cần vào triều, cho nên lúc Cao Nhiên đến đây thỉnh an, vị mẹ chồng Lâm Vĩ Hi này đã ngồi ngay ngắn từ lâu rồi. Trước đó lúc Cao Nhiên kính trà đã phải chờ Lâm Vĩ Hi khá lâu, lại thêm ngày hôm qua tiến cung cũng phải chờ, trong nội tâm nàng ta đã khẳng định Lâm Vĩ Hi là người ham ăn ham ngủ, cho nên hôm nay lúc ra cửa không khỏi có chút coi thường. Ai ngờ vậy mà hôm nay Lâm Vĩ Hi dậy thật sớm, Cao Nhiên thấy Lâm Vĩ Hi đã trang điểm chỉnh tề, ngồi một mình bên cửa sổ uống trà, nàng ta chợt giật mình, lập tức đi nhanh tới, cúi đầu nói: "Con dâu thỉnh an mẫu thân. Hôm nay con dâu đến chậm, vẫn mong mẫu thân thứ tội."

Lâm Vĩ Hi liếc qua, nói: "không phải nói trên tay ngươi vẫn còn bị thương, mấy ngày nay liền miễn thỉnh an? Tại sao ngươi lại tới?"

"Mẫu thân thương xót, con dâu cảm kích vô cùng, nên càng phải hiếu kính mẫu thân nhiều hơn, làm sao dám chậm trễ ạ."

Những lời sáo rỗng như này Lâm Vĩ Hi cũng không lạ gì. Nếu như nàng ở vị trí con dâu, được mẹ chồng thương tiếc bị thương mà miễn hầu hạ sớm chiều, tuy trên miệng nàng cảm kích, nhưng cũng không dám coi là thật mà không đi. Lúc Lâm Vĩ Hi còn ở phủ anh quốc công đã nhìn quen diễn xuất của tổ mẫu là phu nhân anh quốc công rồi. Mẫu thân nàng là con gái của trưởng công chúa mà cũng chưa từng dám sao nhãng việc thỉnh an mỗi ngày. Trong ấn tượng của Lâm Vĩ Hi, chỉ có mấy ngày mẫu thân Vệ thị sinh non, bởi vì thật sự không dậy nổi, mới được đặc xá miễn thỉnh an. Sau này thân thể của mẫu thân ngày càng sa sút, mới không thể đến hầu hạ mẹ chồng nữa.

Lâm Vĩ Hi nhớ tới mẫu thân Vệ thị, không khỏi lại nghĩ tới Hàn thị cùng đưa con trai kia đã từng là thứ đệ của nàng. Nghĩ tới những cố nhân không thoải mái này, Lâm Vĩ Hi mất hết hứng, thần thái trên mặt cũng càng lãnh đạm: "Thế tử phi có lòng, khó trách trước đó luôn luôn nghe người khác tán thưởng thế tử phi hiếu thuận. Nghe nói lúc chưa xuất các đã có hiền danh. Hôm nay xem ra, quả nhiên là danh bất hư truyền."

"Mẫu thân quá khen rồi, những lời này cũng chỉ là quý phu nhân cho con dâu mặt mũi, nên mới may mắn ở kinh thành có chút tài năng và hiền danh thôi. Con dâu làm sao dám coi là thật, mẫu thân chớ có nói như vậy, con dâu xấu hổ vô cùng."

Miệng nói lời khiêm tốn, nhưng lại cố ý nói cho nàng biết trước lúc Cao Nhiên xuất các vừa có tài danh lại có hiền tên. Lâm Vĩ Hi cười cười, đặt chén trà xuống, nhìn Cao Nhiên cười nói: "Danh tiếng của thế tử phi vậy mà lại lớn như vậy, phủ Yến vương ta có thể cưới được người, thật sự là may mắn. Nếu như trước khi xuất các thế tử phi dẫn danh, vậy thì việc phụng dưỡng trưởng bối, quản lý việc nhà, thừa thừa bếp núc, đều không có vấn đề gì rồi."

Sắc mặt Cao Nhiên có chút cứng ngắc, đang yên lành lại bị Lâm Vĩ Hi nói như vậy, có khác nào bảo nàng ta giống như nha hoàn hầu hạ trong phủ đâu. Thế nhưng dù cho không cam lòng cũng không có cách nào, yêu cầu của người đòi hỏi với con dâu chính là trước mặt mẹ chồng thì giống nha hoàn hầu hạ, trước mặt trưởng phu thì là một người hoàn mỹ, còn trước mặt hạ nhân thì lại phải giống Bò Tắt.

Nếu như Lâm Vĩ Hi thật sự coi Cao Nhiên là nha hoàn sai sử, ngoại trừ có thể truyền ra bên ngoài kiếm chút nước mắt đồng tình, còn đâu Cao Nhiên cũng phải cam chịu không còn cách nào khác.

Lâm Vĩ Hi dùng khăn lau khóe môi, vịn tay làm bộ đứng dậy, Cao Nhiên thấy thế cho dù trong lòng chán ghét, cũng chỉ có thể đi nhanh tới trước đỡ: "Mẫu thân cẩn thận."

Sau khi Lâm Vĩ Hi đứng vững, bất động thanh sắc hất tay Cao Nhiên ra. Nàng đi đến sảnh phía trước, hỏi: "Thế tử phi đã dùng đồ ăn sáng chưa? Nếu chưa kịp dùng, có thể ở chỗ này dùng một chút."

Cao Nhiên vội vàng nói "Con dâu không dám". Hôm nay nàng ta tới thỉnh an đã muộn, nếu còn ở viện của Lâm Vĩ Hi dùng đồ ăn sáng, chẳng phải là có cơ cho người ta nói chuyện hay sao. So ra, Cao Nhiên tình nguyện bị đói.

Lâm Vĩ Hi cũng chỉ làm ra vẻ hỏi một chút thôi, chứ trong nội tâm cũng không hề muốn ngồi cùng bàn với Cao Nhiên. Nàng ngồi vào trước bàn, nha hoàn đem trà bánh còn bốc hơi nóng bung lên, mỗi một đĩa đều tỉ mỉ tinh xảo, nhìn xem là biết có giá trị không nhỏ. Sau khi Lâm Vĩ Hi ngồi xuống, Cao Nhiên liền vội vàng tiến lên một bước, nói với nha hoàn chia thức ăn: "Ta đến hầu hạ mẫu thân dùng bữa, người đi xuống đi."

Nha hoàn thấy Lâm Vĩ Hi không tỏ vẻ gì, hai tay đem đĩa đưa cho Cao Nhiên, sau đó hành lễ, cúi đầu lui ra.

Lâm Vĩ Hi khách khí cười: "Tay của thế tử phi còn bị thương, loại chuyện của hạ nhân này sao lại đến tay thế tử phi làm, quá vất vả rồi."

"Hầu hạ mẹ chồng, sao có thể gọi là vất vả ạ?" Cao Nhiên vẫn dịu dàng cười như cũ, không nhìn ra một điểm khó chịu nào. Ánh mắt Lâm Vĩ Hi mới chỉ khẽ động, Cao Nhiên đã gấp món ăn mà Lâm Vĩ Hi hướng tới vào trong bát của nàng rồi, căn bản không cần Lâm Vĩ Hi phải nói thêm cái gì. Lúc Lâm Vĩ Hi còn ở phủ anh quốc công mới chỉ thấy Cao Nhiên nịnh bợ tổ mẫu. Khi đó cho dù nàng cảm thấy Cao Nhiên đang tận lực hiếu kính, nhưng không thể không thừa nhận, nhân lực hầu hạ người khác của Cao Nhiên cao hơn chính mình rất nhiều. Đổi lại thành Lâm Vĩ Hi, khẳng định nàng không làm được việc tự tay bưng trà, ăn cần hầu hạ dùng bữa như này, bất kể đối với trưởng bối hay là trượng phu của mình.

Nàng đã từng không để vào mắt chút diễn xuất này của Cao Nhiên, nhưng bây giờ đứng ở một góc độ khác, đột nhiên Lâm Vĩ Hi cảm thấy còn rất thoải mái. Khó trách phu nhân anh quốc công luôn luôn nói Cao Nhiên tốt. Được hầu hạ chu đáo như này, ai mà nói không tốt đây?

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Lừa bịp tiền

Lâm Vĩ Hi rất vui vẻ hưởng thụ đãi ngộ của người đã từng là tổ mẫu của mình. Nhưng không thể phủ nhận Cao Nhiên ở phương diện này thật sự hơn người. Cũng phải thôi, ở nơi mà đích thứ khác biệt này, nếu như nàng ta không bỏ công sức thì làm sao mà được tổ mẫu ưu ái chứ. Lâm Vĩ Hi mới chỉ nhìn đĩa thức ăn nào lâu hơn một chút, nháy mắt sau đó Cao Nhiên đã có thể dùng đĩa gấp cho nàng. Sau mấy lần, Cao Nhiên cũng đã biết Lâm Vĩ Hi ăn ít hay nhiều, lượng điểm tâm nàng ta bưng tới tất nhiên vừa vặn, không thiếu cũng chẳng thừa, đủ cho Lâm Vĩ Hi ăn no.

Bất tri bất giác, lượng cơm Lâm Vĩ Hi ăn còn nhiều hơn một chút so với mọi ngày. Tâm trạng tốt thật sự là món ăn khai vị, Lâm Vĩ Hi để đĩa xuống, vừa mới dùng trà súc miệng xong, Cao Nhiên đã đưa khăn lụa lau miệng tới rồi, toàn bộ quá trình vô cùng chu đáo.

Sau khi Lâm Vĩ Hi chỉnh trang mọi thứ xong, chậm rãi vịn nha hoàn đứng lên, nàng nhìn Cao Nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng: "Thế tử phi đã vất vả rồi. Thế tử phi đã đứng nửa ngày, bây giờ ta muốn gặp quân sự điển trang, nếu như người mệt mỏi, vậy thì đi về trước đi."

Sáng hôm nay Cao Nhiên mới chỉ lột dạ hai cái bánh ngọt đã ra ngoài rồi, đến đây lại tiêu hao vì một phen nhìn mặt mà nói chuyện, lại thêm hầu hạ một bữa ăn sáng, hai khối bánh ngọt hạt dẻ trong bụng Cao Nhiên đã chẳng còn gì. Thế nhưng Lâm Vĩ Hi vừa nói như vậy, Cao Nhiên sao có thể nghĩ là thật mà trở về, cái này chẳng phải nói hầu hạ mẹ chồng rất mệt mỏi hay sao? Cao Nhiên hít sâu một hơi để sự mệt mỏi xuống, cười nói: "Sao lại như vậy? Mẫu thân không chê con phiền, con ước gì có thể hầu hạ mẫu thân nhiều hơn, về sớm để làm gì đâu ạ?"

Cao Nhiên đã nói như vậy, Lâm Vĩ Hi cũng không khách khí, coi là thật mang theo nàng ta qua đình viện, đi qua tiền sảnh, ngồi tiền sảnh nhà chính ở phía đông. Trước cửa nhà chính có dựng một bức bình phong, che cả người Lâm Vĩ Hi, bọn nha hoàn nối đuôi nhau đi vào, nhẹ chân nhẹ tay mang lư hương, đĩa trái cây, đệm gấm ..., chờ sau khi sắp xếp xong, Uyển Nguyệt vịn Lâm Vĩ Hi ngồi trên giường, ở giữa năm phiến bình phong thêu hoa văn như ý.

Lâm Vĩ Hi chính là trung tâm của mọi tầm mắt của người trong phòng này. Chờ cho Lâm Vĩ Hi ngồi xuống Cao Nhiên mới đi đến thắp nến, đứng ở phía sau Lâm Vĩ Hi.

Nha hoàn ra ngoài tuyên người, một lát sau, quân sự điển trang Đại Hưng của phủ Yên vương được người dẫn đi vào.

đi đầu là một bà tử to khỏe tầm trên dưới bốn mươi tuổi, trên người mặc áo ngắn vải thô màu xanh lam. Bà ta cũng không phải chưa bao giờ tiến vào phủ Yên vương, hai vợ chồng bà ta là gia nô của vương phủ, trông giữ điển trang Đại Hưng, cuối mỗi năm đều đem gia cầm, rau củ tươi ngon dâng lên phủ. Những năm trước bà ta đều trực tiếp gặp Bốc ma ma, nhưng năm nay vào thành, bà ta biết được Yên vương mới cưới vương phi. Có chủ mẫu, Bốc ma ma không thể làm chủ việc dâng nộp sản ở điển trang lên được. Cho nên việc đầu tiên khi tới phủ Yên vương thì bà tử ở điển trang phải đến dập đầu với tân vương phi.

Ngoại trừ hoa viên trong vương phủ ra, những nơi khác đều dùng đá xanh trải đường. Bà tử điển trang đi theo nha hoàn xinh xắn, từ cửa hông đi thẳng đến Cảnh Trùng viện. Sau khi đi vào cửa sau, cái đầu tiên đập vào mắt bà ta chính là một hàng phù điêu làm bằng ngọc lưu ly tạo thành bình phong ở cổng, vàng son lộng lẫy, uy phong nghiêm nghị, bà tử điển trang bị bản long ở phía trên nhìn chăm chăm làm cho trái tim trực nhảy ra khỏi cổ họng. Bà ta không dám nhìn nữa, lập tức cúi đầu đi theo nha hoàn vòng qua bức phù điêu ở cổng, theo hành lang khúc khuỷu tiến vào trong.

Cho dù bà ta là nông dân cũng biết Cảnh Trùng viện là nơi sinh hoạt của vương gia và vương phi. Ngay sau bức phù điêu làm thành bình phong ở cổng là một viện tử rộng lớn, sương phòng ở hai bên cao lớn khí phái. Bà tử điển trang nhìn không được nhìn trộm một chút, chỉ là một gian sương phòng thôi mà còn rộng rãi sáng sủa hơn so với ba gian nhà chính ở Đại Hưng của các bà, nhưng mà nghe nha hoàn trong vương phủ nói, những sương phòng này không có người ở.

Bà tử điển trang có chút đau lòng, ngờ ngác đi theo nha hoàn dẫn đường phía trước, đến nơi rồi. Trước mặt bà tử là năm gian chính phòng mái cong vênh lên trời, ở giữa có một gian được làm thành phòng ngoài. Phòng này đặt ghế bành, bình hoa những đồ trang trí, có lẽ là dùng để gặp khách. Xuyên qua phòng ngoài lơ lơ có thể nhìn thấy một viện tử trắng lố, ở giữa hoa cỏ sum suê, chạm trổ tinh xảo. Bà tử ở điển trang thất thần đứng ngắm đến nỗi bị người khác va vào một phát. Bà ta ngẩng đầu, nhìn thấy nha hoàn dẫn đường đang không đồng ý nhìn bà ta: "Bên trong là viện sinh hoạt hàng ngày của vương phi, không được can rờ."

Bà tử ở điển trang thế mới biết, hóa ra viện tử ở trước mắt để bà ta ao ước cả ngày này, mới chỉ là vòng ngoài bảo vệ nơi vương phi sinh hoạt hàng ngày thôi. Còn nơi ở chân chính của vương phi vẫn là ở bên trong. Những người ngoài như bọn họ chỉ có thể bái kiến vương phi ở viện ngoài dành cho khách thôi. Nghĩ lại cũng có thể hiểu được, vương phi là hạng người gì, nơi nàng sinh hoạt hàng ngày, sao có thể tùy ý để người khác đi vào.

Sau khi bị nhắc nhở, bà tử ở điển trang lại càng cảm thấy căng thẳng. Bà ta theo nha hoàn đứng ở phòng ngoài, cách một tấm bình phong, lơ lơ có thể nhìn thấy rất

nhiều người, đều đứng xung quanh một người. Sau khi nha hoàn hành lễ truyền lời vào bên trong, một giọng nói truyền đến: "Đây chính là quân sự điền trang Đại Hưng ở phía nam ngoại ô?"

Bà tử ở điền trang sống nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên được nghe giọng nói dễ chịu như thế. Bà ta vẫn chưa hình dung ra được giọng nói êm tai ấy như thế nào, róc rách tựa như nước suối ngày xuân vừa tan ra, lại thánh thót giống như từng hạt mưa rơi trên lá sen mùa hè, vừa mềm mại lại trong veo. Đây không phải là kiểu cổ giọng ép tỏ ra ngọt ngào, mà là tươi mát tự nhiên thấm vào sâu trong tâm trí người khác. Bà tử ở điền trang nghe được giọng nói này thì thất thần, chờ phản ứng lại, lập tức đáp: "Lão lão nô."

Bên trong lại im lặng, bà tử điền trang thấp thỏm, lại nghe được giọng nói tựa như tiên nữ một lần nữa vang lên: "Đều là gia nô của vương phủ cũng không phải là người ngoài. Bên ngoài lạnh, có gì vào trong nói đi."

Bà tử điền trang lảng lảng như đang giẫm trên đám mây, nhất thời không kịp phản ứng. Vẫn là nha hoàn bên cạnh nhắc nhở một chút: "Còn không mau tạ ơn vương phi."

Bà tử ở điền trang như ở trong mộng mới tỉnh: "Ồi ôi, tạ ơn vương phi."

Bà tử coi giọng nói tuyệt vời kia chính là điểm mạnh của tân vương phi. Trong hoàng thất ai ai cũng có điểm mạnh của riêng mình, có người eo nhỏ, có người quyền rũ nị hoặc. Điểm mạnh của vị tân vương phi này chắc hẳn là một giọng nói tuyệt vời như chim hoàng anh. Bà tử vòng qua bình phong, quý xuống dập đầu, lúc đứng dậy mới vừa khẽ liếc mắt lên, cả người "Ai u" một tiếng, suýt nữa ngã ngửa về phía sau.

Uyển Tinh nhủ mày, lập tức quát: "Làm càn! Vương phi còn ở phía trước, sao dám ồn ào?"

Bà tử nhìn thấy nữ tử ngồi ở giữa giờ tay lên, nha hoàn mới đứng ra quát lớn kia dù cho đôi mắt vẫn còn trừng đến tròn căng, nhưng cũng lập tức cúi đầu lui xuống. Sau đó, vị vương phi làm cho bà tử thất thố đến nỗi ngừng thở kia quay đầu, nhẹ nhàng nhìn lướt qua: "Quân sự không đứng vững, còn không mau đỡ quân sự lên."

Bà tử điền trang được nha hoàn hai bên nửa nâng nửa nhấc đứng dậy, bà ta nhìn Lâm Vĩ Hi, nhất thời ngay cả lời cũng không nói ra được. Bà tử sừng sốt một hồi, ý thức được chính mình mới thất lễ, vội vàng cúi người thỉnh tội: "Vương phi thứ tội... Vừa rồi lão nô thật sự bị chấn kinh, nên mới không có cấp bậc lễ nghĩa. Lão nô sống nhiều năm như vậy, cả trong kinh thành lẫn nông thôn cũng được nhìn thấy không ít đại công nương tiểu tước phụ, nhưng vẫn chưa từng nhìn thấy ai xinh đẹp như vương phi... không đứng, ngay cả một đầu ngón tay của vương phi các nàng cũng không bằng. Nếu như các nàng có một phần mười vẻ đẹp của vương phi thôi, thì lão nô cũng không đến nỗi bị chấn kinh mà ngã như này."

Lâm Vĩ Hi sớm đã quen với đủ sự kinh ngạc của người ngoài khi nhìn thấy mình rồi, còn bà tử này thì khoa trương một chút, trực tiếp ngã xuống đất mà thôi. Lâm Vĩ Hi đối với những lời ca tụng như này vào tai trái ra tai phải, cũng không coi ra gì, đợi sau khi bà tử đứng ngay ngắn, nàng mở quyển sổ trong tay ra, hỏi: "Những thực phẩm cho cúng lễ mùa đông, lễ mừng năm mới năm nay đã chuẩn bị xong chưa?"

Sổ trên kia là tình hình chăn nuôi ở điền trang Đại Hưng, xung quanh điền trang tổng cộng có bao nhiêu ruộng, năm nay thuê bao nhiêu tá điền, đầu mùa xuân nuôi bao nhiêu gà vịt, cá bột, dê bò thậm chí hươu nai... trong danh sách đều viết rõ. Mùa xuân hàng năm các nông trang nộp danh sách lên, cuối năm đem thứ tốt nhất đưa vào vương phủ, thứ kém hơn một chút thì mang bán ngoài chợ, buôn bán được bao nhiêu bạc cuối năm sẽ đưa nộp vào vương phủ. Hàng năm nên bày đồ cúng bao nhiêu chính là khảo nghiệm năng lực của chủ mẫu. Qua nhiều năm rồi, điền trang của phủ Yến vương chính là hoạt động như vậy.

nói đến chủ đề chính, bà tử vẫn còn đang nhìn xung quanh lập tức an phận. Bà ta xoa đôi bàn tay, ngưng ngưng cười nói: "Bẩm vương phi, thật không dám giấu giếm, lão nô cũng nghĩ đưa càng nhiều thực phẩm vào vương phủ càng tốt. Chỉ là mùa màng thật sự không tốt, năm nay mùa đông trời lạnh, mỗi ngày các con nhà lão nô vẫn phải ra ngoài trông nom hồ cá, chỉ còn kém dựng lều ở luôn bên cạnh đó thôi. Thế nhưng cá trong hồ vẫn ừ rừ không nhanh nhẹn. Lão nô biết tiệc cuối năm trong vương phủ mà bỏ ngư yến là không được, thế nhưng cá trong hồ vẫn cứ ừ rừ như thế, mà cũng sắp cuối năm cuối năm rồi, lão nô cũng gấp..."

Điền trang Đại Hưng này quy mô không nhỏ, ngay cả thôn trang xung quanh cũng phải hơn trăm mẫu đất, cùng đất ở điền trang đều là sản nghiệp của vương phủ. Nhưng những điền trang tương tự với phủ Yến vương cũng có nhiều lắm. Đặc thù chân chính của điền trang Đại Hưng, vẫn là ở chỗ nó được trời ưu ái về vị trí địa lý.

Điền trang này một mặt dựa vào núi, cách đó không xa còn có sơn tuyến đi qua, đất dày lại phì nhiêu, thích hợp đào hồ nuôi cá. Mà yến tiệc hàng năm ở phủ Yến vương, một nửa đồ ăn đều là tôm cá tươi, cho nên điền trang này mới trở thành nơi không thể thay thế, mà quân sự ở đó cũng rất có thể diện. Bà tử này dám nói cả ở điền trang không nhanh nhẹn, còn không phải ý vào vương phủ không thể thiếu được tôm cá tươi hay sao? Bây giờ cũng sắp đến tháng mười hai, giữa mùa đông ở trên thị trường cũng không mua được nhiều tôm cá, cho nên, bọn hắn mới dám không sợ hãi như thế.

Lâm Vĩ Hi đã sớm được chứng kiến những quân sự ở vương phủ trong ngoài cấu kết, móc nối hỗ trợ lẫn nhau. Đối với việc này nàng cũng không vội, chỉ đem quyển sổ bỏ xuống, ánh mắt trong vắt nhìn xuống dưới: "Ý của quân sự là thế nào?"

Nụ cười của bà tử càng thêm vui vẻ: "Cũng sắp đến tháng chạp, tể tự một năm, lễ tết đều là đại sự. Lão nô cũng biết việc này không thể coi thường được, cho nên mấy ngày nay vẫn đốc thúc con cái trong nhà chăm sóc hồ cá thật tốt. Vương phi yên tâm, cả nhà lão nô ở điền trang đã lâu, có nhiều kinh nghiệm, nhất định trước hai mươi tháng chạp có thể đem cá tôm tươi đưa tới vương phủ. Chỉ là, vương phi ngài cũng biết, chuyện đột nhiên xảy ra, tôm cá cũng không giống với lúa mạ, rất khó chăm sóc. Bây giờ bạc ở điền trang cũng không còn nhiều, nếu như khẩn cấp sửa sang lại hồ cá, chỉ sợ không quay vòng được..."

nói tới nói lui, chung quy cũng là tới lừa bịp tiền. Lâm Vĩ Hi nhẹ nhàng cười nhẹ một tiếng, ánh mắt của nàng nhìn về những quân sự khác ở trong phòng, phát hiện tất cả mọi người cúi đầu, cũng không định mở miệng nói cái gì. Có thể chừng quân trăm mẫu ruộng đất, sản phẩm lại rất quan trọng, có thể nghĩ hai vợ chồng quân sự này cũng có phương pháp. Lần này bọn họ tới kinh thành đòi tiền gia chủ, tất nhiên cũng đã bàn bạc qua với những người khác rồi.

Những người hầu này có lẽ đã ở tại vương phủ đến hai ba mươi năm, đã sớm lấu cá tron trượt rồi. Có tiền mọi người cùng nhau cầm, giúp đỡ lẫn nhau, tất cả đều vui vẻ. Đây mới là đạo sinh tồn có phúc cùng hưởng. Về phần lừa bịp bạc của gia chủ... Dù sao vương phủ căn cơ thâm hậu, một hai ngàn lượng ném vào trong nước cũng chẳng là cái gì, sao lại quan tâm một hai trăm lượng nhỏ nhỏ làm gì đâu? Chỉ cần nông sản không bị thiếu, không gây ra lộn xộn rắc rối, thì cũng chẳng có việc gì cả.

Lâm Vĩ Hi nói: "Cuối năm, việc lễ bái cùng giao thừa đều là đại sự, không thể bị dờ dang được. Quân sự xem việc quay vòng cần khoảng bao nhiêu bạc?"

Quả nhiên, bà tử xoa tay cười. Vị tân vương phi đẹp như tiên nữ này, tuổi trẻ thì làm sao hiểu được chuyện ở điền trang. Đây lại là lần đầu tiên vương phi tiếp xúc với

lễ tết cuối năm, vừa nghe nói đồ ăn thiếu hụt, khẳng định bị dọa đến chấn kinh đi, chỉ cần có thể dùng tiền bạc giải quyết, còn không phải lập tức lấy bạc ra sao?

Nghĩ như vậy, nụ cười trên mặt bà từ càng sâu: "Bẩm vương phi, lần này thời gian cấp bách, để kịp đưa cá vào hai mươi tháng chạp, chỉ sợ cần phải tốn ít tiền mời người có tay nghề cao đến để chăm sóc. Lão nô tính, vương phi dự chi cho nó một trăm lượng là đủ rồi."

một trăm lượng... Trong lòng Lâm Vĩ Hi nhin không được cười, cũng thật sự là dám nói. một nhà năm người tiêu xài trong một năm cũng chỉ đến mười lượng, một trăm năm mươi lượng là có thể mua một cái điền trang rồi, hơn nữa lại còn gần kinh thành. Bà từ này há miệng ra là đòi một trăm lượng, có thể thấy được những điều nô xảo quyết này cầm bạc của gia chủ kiểm lời riêng quen rồi, giọng điệu sao mà phách lối.

Có lẽ bà từ ở điền trang thấy sắc mặt lạnh tanh của Lâm Vĩ Hi, lập tức nói bổ sung: "Mấy ngày nay trời giá rét, cá ở trong hồ không nhanh nhẹn, nếu như không chăm sóc kịp thời, chỉ sợ cũng sẽ chậm trễ yến tiệc cuối năm. Vương phi ngài cũng biết, tiệc cuối năm của phủ Yến vương một nửa đều là tôm cá tươi. Kinh thành là ở đất liền, muốn ăn tôm cá tươi mới cũng không dễ dàng, cả năm trời chúng lão nô ở điền trang tận tụy chăm sóc tôm cá trong hồ. một trăm lượng đối với vương phi thật sự không tính là gì, thế nhưng tôm cá trong hồ lại không đợi được. Mà năm nay mùa đông lạnh, chăm sóc hồ cá vào mùa đông thì vất vả vô cùng. Sau khi trở về sợ là cả nhà lão nô lại là nửa tháng không được chộp mất..."

Cao Nhiên cũng nghe ra bà từ này là mượn tiếng ngày tết để tham tiền, nhưng sau khi nàng ta nghe xong chỉ là một trăm lượng, lập tức cũng cảm thấy không tính là gì. Hàng năm vương phủ thất thoát đâu chỉ mấy vạn lượng, một trăm lượng bạc này có là gì, Cao Nhiên đã sớm nhìn không thuận mắt rồi. Những lão nô này mặc dù tham, nhưng một trăm lượng cũng không coi là nhiều, chỉ cần có thể làm tốt việc phải làm, những vụn vặt này cũng tùy bọn họ đi.

không riêng gì Cao Nhiên, nha hoàn phục vụ trong phòng cũng cảm thấy một trăm lượng không nhiều, riêng quần áo trang sức trên người Lâm Vĩ Hi cũng không chỉ một trăm lượng đâu. Yến vương thích tôm cá tươi, đồ ăn tiệc tất niên cũng không thể bị chậm trễ được. Nếu như một trăm lượng có thể giải quyết việc này, vậy thì cho chứ sao.

Lâm Vĩ Hi nâng chén trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau khi đặt tách trà sứ men xanh xuống, nàng thân nhiên nói một câu: "Nếu phiền toái như vậy thì cũng không cần nữa. Để nuôi qua mùa đông này, chờ mùa xuân sang năm vừa béo, mang lên chợ phiên bán đi. Các người cũng đỡ phải vất vả nửa tháng không được ngủ mà sửa sang lại hồ cá. đã vất vả như thế thì cũng không cần làm nữa."

Bà từ giật mình, trăm lần không ngờ tới Lâm Vĩ Hi lại nói như vậy. Nụ cười trên mặt bà ta có chút cứng ngắc: "Tạ vương phi thương cảm, lão nô là gia nô của vương phủ, làm việc vất vả một chút là chuyện bình thường. Chỉ là lễ bái cuối năm là đại sự của vương phủ, tiệc giao thừa lại càng không thể thiếu tôm cá tươi, nếu như chậm trễ thì sẽ không có chỗ mua..."

Còn dám lấy ra uy hiếp nàng, Lâm Vĩ Hi nhẹ nhàng nói: "Nếu như quân sự không thể đúng hạn đưa thực phẩm tới, vậy thì trên thực đơn bỏ đi mấy món tôm cá là được. Uyển Tĩnh, mang thực đơn tới."

Uyển Tĩnh sùng sốt một chút, vẫn là Uyển Nguyệt từ phía sau lưng thọc một chút, nàng ta mới nhanh đi ra ngoài lấy thực đơn hôm giao thừa. Bà từ có chút luống cuống, bà ta hướng ánh mắt xin giúp đỡ về phía Triệu bà từ. Triệu bà từ là phụ tá đắc lực của Bốc mã mã, bây giờ xem ra Lâm Vĩ Hi thật sự muốn bỏ cá tôm trên thực đơn, lập tức đi tới trước nói ra: "Vương phi, thực đơn ngày tết là do Thâm vương phi năm đó định ra, đã sử dụng nhiều năm rồi, nếu như tùy ý thay đổi chỉ sợ không ổn."

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Mẹ chồng

"không ổn ở chỗ nào?" Lâm Vĩ Hi thu lại ý cười, lạnh lùng nhìn Triệu bà từ: "Thực đơn là khuôn vàng thước ngọc hay sao? Luật pháp của Đại Lý còn có thể sửa chữa, chẳng lẽ thực đơn yến tiệc của phủ Yến vương thì lại không thể thay đổi?"

"Thế nhưng đây vẫn là do Thâm vương phi quyết định..."

Ánh mắt Lâm Vĩ Hi tối sầm lại, giọng nói rét lạnh: "Bây giờ bản phi thì không phải là vương phi?"

Triệu bà từ lập tức không còn lời nào để nói, bà ta nhìn về phía Cao Nhiên, xin giúp đỡ nói: "Thế tử phi, lão nô thấp cổ bé họng, ngài khuyên nhủ vương phi đi."

Bà từ ở điền trang nhìn theo ánh mắt Triệu bà từ, lúc này mới giật mình hóa ra thế tử phi cũng ở đây. Mồ hôi bà ta chảy ròng ròng, cảm thấy xấu hổ, lập tức quỳ xuống hành lễ: "Nô tỳ tham kiến thế tử phi, nô tỳ thỉnh an thế tử phi."

Bà từ ở điền trang vừa dập đầu vừa lau mồ hôi, thật ra cũng không thể trách bà ta được. Lâm Vĩ Hi ung dung ngồi ở giữa, toàn bộ đồ trang trí phú quý trong phòng cũng không thể làm cho bà ta lóa mắt bằng dung mạo rực rỡ của vị tân vương phi này. Bà từ bị nhân vật tựa thiên tiên này làm cho giật mình, sao còn có thể chú ý đến những người ở bên cạnh chứ? thật ra nhìn kỹ vẫn có thể nhận ra Cao Nhiên. Trang phục của Cao Nhiên rực rỡ, trăm vàng tinh xảo thế kia, rõ ràng khác biệt so với nha hoàn. Thế nhưng ai bảo dung mạo của Lâm Vĩ Hi chói mắt quá mức, bà từ ở điền trang vẫn còn đang kinh ngạc vì vẻ đẹp của tân vương phi, còn đang vụng trộm đánh giá, nên vô tình coi những người đứng xung quanh Lâm Vĩ Hi như nha hoàn của nàng. Thành ra như thế lại sơ sẩy, bỏ sót qua thế tử phi.

Nếu như bà từ ở điền trang nhanh mồm nhanh miệng trả lời, Cao Nhiên còn có thể nghĩ là bà từ này ngại Lâm Vĩ Hi ở đây, không có cách nào thỉnh an nàng ta. Thế nhưng hết lần này tới lần khác đầu tiên bà từ này lộ ra thần sắc kinh ngạc, sau đó mới cuống quýt quỳ xuống dập đầu. Bị bà từ làm như vậy, Cao Nhiên lúng túng vô cùng. Cao Nhiên vừa khó xử vừa tức giận. Bà từ này quả thực gan to bằng trời rồi. Chẳng lẽ bà ta coi nàng là nha hoàn của Lâm Vĩ Hi rồi?

Thế nhưng ngay trước nhiều người như vậy, Cao Nhiên cũng không tiện phát tác, chỉ có thể cười: "không sao, người khản trương quá, sơ sót lễ tiết cũng là chuyện bình thường."

Bà từ lau mồ hôi lạnh, đứng lên cười lạnh nói: "Lão nô thất lễ, thế từ phi chớ trách."

Triệu bà từ cũng cảm thấy tên nhà quê này không làm được chuyện gì cả. Bà ta không vui trừng bà từ một chút, nói sang chuyện khác: "Thế từ phi, vương phi còn đang nổi nóng, ngài khuyên nhủ vương phi một chút đi."

Đôi mắt Cao Nhiên nhẹ nhàng chuyển động, hẳn là Lâm Vĩ Hi không biết Yến vương thích tôm cá tươi? Nếu như vậy, Cao Nhiên càng phải để Lâm Vĩ Hi phạm vào sai lầm này. Trong lòng nàng ta suy nghĩ, trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười: "Mẫu thân, con biết ngài đang tức giận, nhưng mà thực đơn giao thừa vẫn là do mẹ chồng để lại, cái này không đổi được. Huống chi vẫn dùng nhiều năm như vậy, ngài tùy tiện sửa đổi cũng không tốt đâu."

Cao Nhiên biết Lâm Vĩ Hi vẫn để ý Thẩm vương phi, càng là như thế Cao Nhiên càng phải ở trước mặt mọi người nâng Thẩm thị lên, để cho mọi người biết, ai mới là mẹ chồng chân chính của nàng ta, ai mới đúng là vương phi. Cao Nhiên nghĩ kích thích Lâm Vĩ Hi phạm sai lầm trên thực đơn. Tốt nhất là để Lâm Vĩ Hi nổi giận, nhất quyết muốn sửa lại thực đơn của Thẩm thị đi. Cứ phạm phải mấy lỗi như vậy, truyền đến tai Yến vương với thế tử, Lâm Vĩ Hi gặp rắc rối là chắc rồi.

Ngay trước mặt vương phi mà thế tử phi nhắc đến "mẹ chồng", rõ ràng bầu không khí trong phòng ngưng trệ. Tất cả thị nữ hầu hạ đều cúi đầu thấp xuống, Triệu bà từ dặt dẹo hầu hạ Thẩm vương phi thì càng lộ ra vẻ đắc ý. Bây giờ Lâm thị vừa vào cửa, chỉ là mới mẻ một chút nên được vương gia sủng ái một hai ngày mà thôi, trên thực tế làm gì có cửa để so sánh với Thẩm vương phi? Dám động đến đồ mà Thẩm vương phi lưu lại, thật sự là cửa nhỏ nhà nghèo không phân biệt được tốt xấu.

Lâm Vĩ Hi nghe thấy Cao Nhiên nói cũng không hề tức giận, nàng dùng một chút, nói: "hỏi cũng phải, dù sao ta vẫn còn ít tuổi, chỉ sợ một vài chuyện vẫn chưa nắm rõ."

Lâm Vĩ Hi vừa nói xong, mọi người trong phòng vừa giật mình vừa vui mừng. Vui là vì cuối cùng Lâm Vĩ Hi cũng chịu làm theo thực đơn cũ, giật mình là vì Lâm Vĩ Hi cứ như thế là bỏ qua rồi? Lâm Vĩ Hi cũng không để ý đến sắc mặt khác nhau của mọi người ở trong phòng, tiếp tục nói: "Văn bối không hiểu chuyện, đương nhiên phải đi thỉnh giáo trưởng bối. Người đâu, đem thực đơn giao thừa của lão vương phi lúc còn sống lấy ra, ta muốn thỉnh giáo mẹ chồng một chút, nhìn xem yến tiệc ngày tết đến cùng là lo liệu như thế nào."

Cả Cao Nhiên lẫn Triệu bà từ lập tức an tĩnh. Lão vương phi đã mất chính là Yến vương phi đời thứ nhất, mẹ đẻ của Yến vương Cố Huy Ngạn. Các nàng có thể khi dễ Lâm Vĩ Hi là kẻ thất không có địa vị, nhưng là cho các nàng ba lá gan cũng không dám nói lão vương phi không phải. Lâm Vĩ Hi quét mắt xuống phía dưới, thấy tất cả mọi người đều an phận cúi đầu, lúc này mới cười khẽ một tiếng: "Làm sao lại không nói gì? Thế tử phi, người còn có cao kiến gì không?"

Cao Nhiên chỉ có thể cúi đầu nói: "Con dâu không dám, con dâu đi quá giới hạn."

Ánh mắt Lâm Vĩ Hi khẽ động, chỉ mình người có mẹ chồng hay sao? Còn dám mang Thẩm vương phi ra dọa nàng, Lâm Vĩ Hi cũng có thể mang lão vương phi mẹ chồng của mình ra, xem ai dễ được ai.

Vừa vặn lúc này Uyển Tĩnh mang thực đơn tới, Lâm Vĩ Hi đứng lên, ra hiệu Uyển Tĩnh cầm thực đơn đi theo nàng. Lâm Vĩ Hi đi xuống phía dưới, nha hoàn đứng xung quanh thấy thế đều cúi người phúc lễ, Triệu bà từ cũng không thể không khom lưng lui ra phía sau. Trong phòng, tất cả mọi người đều thấp hơn Lâm Vĩ Hi một đầu. Lâm Vĩ Hi đi đến trước mặt bà từ diện trang thì dừng lại, bà ta thấy váy áo tinh xảo dùng ở trước mặt mình, lại càng cảm thấy hải hùng khiếp vía, một mực cúi thấp đầu dưới chân Lâm Vĩ Hi.

"Điện trang Đại Hưng năm nay thu hoạch không tốt, trước mắt việc thu thuế sẽ hoãn lại. một trăm mẫu ruộng đất mà không thể chăm sóc tốt, một nhà các người đã không quản được điện trang, vậy thì cũng đừng làm nữa. Phủ Yến vương sẽ có người khác tới làm."

Bà từ hoảng hốt. Đây là Lâm Vĩ Hi đang thu lại chức vị quân sự của nhà bọn hắn? Bà từ nghĩ đứng lên giải thích nhưng lại không dám chạm vào váy áo phú quý tinh xảo của Lâm Vĩ Hi, chỉ có thể tro mắt nhìn nàng đi xa: "Vương phi, ngài nghe lão nô giải thích, cũng không phải là như thế...."

Lâm Vĩ Hi không thêm để ý, trực tiếp rời đi. Chờ sau khi Lâm Vĩ Hi đi rồi, bà từ ngã ngồi trên mặt đất, sắc mặt hoảng hốt nhìn về phía Triệu bà từ: "Triệu ma ma, ngài xem phải làm sao mới ổn đây?"

Cuối năm, nhà bọn hắn nghĩ kiếm ít bạc ăn tết, lúc này mới đem suy nghĩ đánh vào chủ nhà. Đương nhiên bọn họ biết như thế là không đúng, thế nhưng là những năm qua các hộ nông dân khác cũng từng làm như thế. Cả nhà bà từ ở điện trang động tâm, cảm thấy có lẽ cũng không có gì. Chủ mẫu phủ Yến vương làm sao lại để ý chimột trăm lượng bạc đây? Nếu là chỉ có một nhà bọn hắn, đánh chết bọn hắn cũng không dám tham nhiều như vậy, còn không phải bởi vì đã sớm nhét cho Triệu bà từ mười lượng bạc, mới làm cho họ to mồm cậy mạnh hay sao? Sau lưng Triệu bà từ là Bốc ma ma, đại tổng quản trong vương phủ, chỉ cần Bốc ma ma mở một con mắt nhắm một con mắt, vậy chuyện này bọn hắn tất nhiên là trót lọt rồi.

Thế nhưng ai có thể biết, thế mà vương phi nổi giận, còn buông lời sang năm muốn đổi người! Cả nhà bà từ đều ăn ở tại điện trang, hàng năm đều dựa vào đầu cơ trục lợi bên trong sản lượng nông sản, để dành được không ít tiền bạc. Nếu như bị đuổi đi, một nhà bọn họ sống sao đây?

Bà từ làm sao cũng không nghĩ tới, chính mình muốn thu một món lớn, kết quả tiền bạc cũng không thấy đâu, ngược lại gà bay trứng vỡ, rơi xuống kết quả như vậy. Sau khi Lâm Vĩ Hi đi khỏi, những người khác ở trong phòng cũng lục tục rời đi theo. Thừa dịp trong nhà ít người, bà từ nắm chặt Triệu bà từ, như thế nào không chịu để cho Triệu bà từ đi trước: "Triệu ma ma, lúc ấy người cũng nhận bạc rồi, người phải giúp ta."

Triệu bà từ lôi kéo nhiều lần cũng không cách nào thoát thân, chỉ có thể hỗn hển, thấp giọng tức giận nói: "Mau buông tay, nơi này còn nhiều người như vậy, người nói chuyện này để làm gì."

Bà từ diện trang cũng không ngốc, sống chết cũng không buông tay, một bộ người đã thu bạc rồi thì nhất định phải giúp ta. Triệu bà từ không có cách, chỉ có thể vụng trộm ra hiệu nói: "Ta còn có thể tham của người mười lượng bạc hay sao? Người ở chỗ này quán lấy ta cũng vô dụng, ta cũng không phải là người chủ quản ở vương phủ."

Điện trang bà từ nghe ra chút âm chi: "Ý của Triệu ma ma là..."

Triệu bà từ nháy mắt về bóng lưng của Cao Nhiên: "Tân vương phi muốn đầu cùng Thẩm vương phi, hạ nhân như chúng ta đương nhiên chỉ có thể tuân theo. Thế

nhưng Thẩm vương phi mới đúng là mẹ chồng của thế tử phi. Làm sao thế tử phi có thể ngồi yên không để ý đến? Huống chi, vẫn còn có Bốc ma ma...."

Bà tử bưng tỉnh đại ngộ, ngạc nhiên một lúc rồi lồm cồm bò dậy, lôi kéo tay Triệu ma ma nói: "Làm phiền Triệu ma ma nói tốt thay ta, ta là người thô bỉ, không thể đến gặp thế tử phi được, vất vả cho Triệu ma ma thay ta nói ngọt một hai với thế tử phi, Bốc ma ma."

Triệu bà tử lộ ra vẻ khó khăn. Bà tử hiểu ý, lập tức đưa qua một nén bạc từ ống tay áo. Triệu bà tử nắm tay ước lượng, lập tức vui vẻ ra mặt: "Nếu người đã nói như vậy, ta cũng vất vả đi thay người đi một chuyến, người đứng ở chỗ người gác cổng chờ, ta có tin tức sẽ báo cho người."

Bà tử cười làm lành gạt đầu. Bà ta nghĩ đến thời bạc vừa bị mất kia thì đau lòng không thôi, cũng phải đến ba lượng a! Nhưng ngay lập tức bà ta nghĩ đến việc làm của cả nhà mình ở điền trang, thăm nghĩ nếu có thể giữ được việc làm, một năm thu vào đâu chỉ ba cái lượng bạc này? Tiền này bỏ ra là đáng giá.

Điền trang bà tử nhìn phương hướng rồi đi của vị thiên tiên vương phi thì thờ dài.đang êm đẹp, làm sao đột nhiên lại phát sinh ra rắc rối đây? Trước kia vẫn tốt mà. Sao lại có một vương phi hẹp hòi như thế.

Cao Nhiên đi theo Lâm Vĩ Hi trở về phòng, Lâm Vĩ Hi cân nhắc thực đơn, quả nhiên một lát sau, liền lên tiếng đề Cao Nhiên trở về.

Sau khi Cao Nhiên về viện tử của mình, mấy nha hoàn Ngưng Phù đều đau lòng: "Thế tử phi, vết thương trên tay ngài vẫn chưa khỏi hẳn. Vương phi không những không miễn ngài thỉnh an, ngược lại còn bắt đứng cả một buổi sáng, thật sự là khinh người quá đáng."

"Được rồi, đừng nói nữa." Cao Nhiên nói: "Dù sao nàng trên danh nghĩa cũng là mẹ chồng của ta, thiên hạ này vẫn là lấy hiếu răn người. Lát nữa thế tử đọc sách trở về, không cho phép nói ra trước mặt thế tử."

Ngưng Phù chu miệng không phục, Cao Nhiên trừng nàng một chút, những nha hoàn này mới bắt đầu đi đáp ứng. Lúc gần đi, mọi người đều đau lòng thế tử phi vận mệnh nhiều thăng trầm. Ở nhà mẹ đẻ thì bị đích tỳ đoạt hôn, khó khăn lắm mới thành thân cùng thế tử, thì lại bị kẻ mẫu gây khó dễ.

Cao Nhiên nghe được bọn nha hoàn vọng trộm nói thầm sau lưng, nhưng nàng ta cũng không để ý, chỉ coi như không nghe thấy. Lúc Cố Trình Diệu từ thư phòng đọc sách trở về, quả nhiên cũng không có ai nói chuyện thỉnh an buổi sáng hôm nay với hắn ta. Cao Nhiên ôn nhu căn dặn hầu hạ Cố Trình Diệu ăn cơm, Cố Trình Diệu nhìn thấy nàng ta đến đùa còn cảm không vững tay, đau lòng nói: "Nhanh ngồi đi, nàng vốn bị thương, nên nghỉ ngơi mới phải, ta đâu cần nàng chia thức ăn."

Cao Nhiên nhẹ nhàng cười với Cố Trình Diệu một tiếng, trong lòng cảm động hết sức: "Đa tạ thế tử thương cảm."

Cố Trình Diệu nhìn Cao Nhiên, suy nghĩ chẳng biết tại sao lại bay tới một người khác. Cho tới lúc chết Cao Hi cũng sẽ không nói những lời mềm mỏng thế này, thậm chí phụng dưỡng phu quân, đức dung nữ công cũng không chịu làm. Nghĩ đến đây Cố Trình Diệu đột nhiên dừng lại, sau đó chính hắn ta cũng cảm thấy kinh ngạc, vì sao lại nghĩ đến Cao Hi? một nữ tử xấu xa ác độc, có gì một năm sau khi chết đi, lại nhớ tới giọng nói dung mạo của nàng ấy đây?

Cố Trình Diệu đề xuống sự kỳ quái trong lòng, cũng may có nha hoàn che ánh mắt của Cao Nhiên, Cao Nhiên cũng không phát hiện ra sự khác thường này. Cố Trình Diệu nhìn một chút, nhớ tới vị nữ chủ tử khác trong nhà, đột nhiên đầu cũng có chút đau nhức: "Hôm nay thỉnh an nàng ấy, mọi việc đều suôn sẻ chứ?"

Cao Nhiên đương nhiên biết "nàng ấy" là ai. Ngay trước mặt Cố Huy Ngạn thì thôi, nhưng trong lòng hai người bọn họ cũng không chịu gọi Lâm Vĩ Hi là mẫu thân. thật sự quá khó chịu. Ngưng Phù giật giật, dường như muốn nói cái gì, nhưng vẫn bị Cao Nhiên đề xuống. Cao Nhiên dịu dàng hào phóng cười: "Vương phi rất hòa thuận, cũng không gây khó dễ cho thiếp...."

Cao Nhiên chưa dứt lời, nàng ta vừa nói như vậy, ngược lại Cố Trình Diệu càng hoài nghi. Cố Trình Diệu bắt đầu nhíu mày, nhưng hắn ta nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Cao Nhiên, trong lòng thờ dài, cũng không nhắc lại nữa.

Buổi chiều, chờ cho Cố Trình Diệu đi, Ngưng Phù vô cùng không cam lòng: "Thế tử phi, lúc này thế tử có ý hỏi tới, vì sao ngài lại không nói? Vương phi nàng đang cố ý làm khó dễ ngài a."

Cao Nhiên xem thường cười cười: "Chính mình cáo trạng là hạ sách, người chân chính cao minh, xưa nay không tự mình ra trận."

Ngưng Phù không hiểu, Cao Nhiên cũng không nói tí mĩ. Các nàng đang ngồi, ngoài cửa vang lên động tĩnh, bên ngoài một tràng tiếng vang lên "Bốc ma ma" chờ vấn an. Cao Nhiên cười đứng lên, nhìn như ngốc nghếch nói một câu: "Người này không phải đã đến rồi sao."

Cần gì Cao Nhiên phải làm ác nhân làm gì. Thế tử từ miệng người ngoài nghe được ủy khuất của nàng ta, chẳng phải là tốt hơn sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Khởi binh

Bốc mụ mụ hành lễ với Cao Nhiên: "Thế tử phi."

"Ma ma ngài làm gì vậy." Cao Nhiên vội vàng tiến lên đỡ Bốc ma ma, vờ giận trách: "Ngài là ma ma hồi môn của mẹ chồng, lại còn nhìn thế tử từ nhỏ lớn lên, coi là nửa trưởng bối của ta cũng không quá đáng, sao ta có thể để ngài hành lễ đây?"

Bốc ma ma được đỡ dậy mà toàn thân thoải mái. Bà ta vẫn biết mình cho dù thế nào đi nữa thì cũng chỉ là phận nô tài. Thế tử cho bà ta thể diện là bởi vì nể mặt Thẩm vương phi, thế nhưng nếu như bà ta coi là thật mà lên mặt chính là không biết tốt xấu. Nhưng mà con người vốn là như vậy, trong lòng thì hiểu rõ, nhưng hành động thì luôn luôn không chịu nhún nhường mất mặt mũi. Cao Nhiên thân là tiểu thư quốc công phủ lại có thể hạ thấp tư thái như này, trong lòng Bốc ma ma vô cùng

đắc ý.

Bốc ma ma được Cao Nhiên nhiệt tình chu đáo đưa đến nội thất, ngồi đối diện với Cao Nhiên. Hạ nhân ở trước mặt chủ tử cũng không thể ngồi đằng hoàng được, cho dù được chủ tử ban thưởng ghế ngồi cũng chỉ dám ngồi nửa người mà thôi, chứ chẳng ai lại thẳng lưng an vị trên ghế cả. Thế nhưng Bốc ma ma không những thật sự đằng hoàng ngồi xuống, lại còn ngồi đối diện với Cao Nhiên. Mặc dù Cao Nhiên vẫn cười tươi nhưng trong lòng lại giấu cợt một tiếng.

Bốc ma ma thấy thái độ của Cao Nhiên khiêm nhường thì sinh lòng cảm khái. Nếu là tiền thế tử phi kia, loại đãi ngộ này nghĩ thôi cũng đủ mừng. Cũng chỉ mới ngày thứ hai Cao Hi vào cửa, bà ta đến nói một chút quy củ, dẫn Vân Tuệ tới cho thế tử phi nhận thức, vậy mà vị kia lập tức nóng giận. Vân Tuệ hầu hạ bên người thế tử nhiều năm như vậy, dường như đã là nửa người ở trong phòng rồi, Bốc ma ma dẫn Vân Tuệ tới, để cho tiền thế tử phi cùng Vân Tuệ tỷ muội giúp đỡ lẫn nhau. Điều này cũng xuất phát từ việc hầu hạ thế tử, Cao Hi có tư cách gì mà bày ra thái độ? Mặt mũi của Bốc ma ma bị mất hết, đương nhiên là không thoải mái, sau đó ở trước mặt thế tử, tự nhiên cũng không nói lời hay về Cao Hi.

Nhưng vị thế tử phi này thì lại không giống thế, có đôi lúc Bốc ma ma cảm thán, hai tỷ muội cùng một phủ cùng một cha, sao lại có sự khác nhau lớn đến thế này? Thế tử phi Cao Nhiên ôn nhu quan tâm, rất trọng đãi Vân Tuệ, còn đối với Bốc ma ma thì lại càng bày ra vẻ vãn bối. Nói không khách khí thì Cao Nhiên chỉ còn thiếu đem Bốc ma ma thành nửa mẹ chồng mình mà phụng dưỡng thôi.

Nếu như lúc trước đối với chuyện này thì Bốc ma ma sẽ chỉ cảm thấy là đương nhiên, nhưng giờ có vị ở Cảnh Trùng viện kia so sánh, Bốc ma ma cảm thấy quả thực Cao Nhiên quá uất ức quá ngoan ngoãn rồi. Bốc ma ma nghĩ đến vị Lâm vương phi kia thích cảm thấy đau đầu, vị này không những thay thế vị trí của tiểu thư nhà các bà, bây giờ còn muốn thay đổi lại thực đơn, danh mục quà tặng mà tiểu thư để lại. Bốc ma ma tức giận không ít đâu. Đáng giận nữa là lúc bà tử ở điện trang kia bẩm báo sự tình thì bà ta không có ở đó. Triệu bà tử lại miệng lưỡi không lưu loát, nói không lại vị kia, để cho vị kia đạt được mục đích.

Việc này sao có thể như thế được, Bốc ma ma tuyệt đối không cho phép. Có kẻ địch chung, lập tức Bốc ma ma nhìn Cao Nhiên thuận mắt hơn nhiều. Hôm nay bà ta đến đây, là do nghe được Triệu bà tử truyền lời, đến nói chuyện với Cao Nhiên: "Thế tử phi, hôm nay nghe nói vị kia giữ ngài lại để dựng lên quy củ, tay của ngài còn bị thương. Vương phi làm thế chẳng phải là cố ý gây vò con dâu hay sao?"

Cao Nhiên nghĩ đến chuyện xảy ra buổi sáng cũng rất sốt ruột, một tay nâng ta để lên chỗ bị thương trên tay còn lại của mình, cúi đầu cười cười: "thì cũng biết làm thế nào, ai bảo bấy giờ nâng là mẹ chồng của ta."

một câu thần nhiên kia làm cho Bốc ma ma á khẩu không trả lời được. Cũng đúng, ai bảo vị kia bấy giờ là vương phi. Cho dù các bà nhìn không thuận mắt thì cũng có thể làm được gì, ai bảo Yến vương hết sức dung túng nàng ấy, đến thế tử cũng không muốn chống đối với mẹ kế còn trẻ hơn mấy tuổi so với mình đâu.

không thuận mắt, nhưng không có nghĩa không làm gì được nàng ấy. Bốc ma ma sùng sốt nửa ngày, không thể tin nói: "Thế tử phi, ngài cứ nhìn như vậy? Chẳng lẽ không ai quản được vị kia hay sao?"

Cao Nhiên chán nản nói: "Ta thân là vãn bối, phụng dưỡng vương phi vốn là điều hiển nhiên, chớ nói vương phi chỉ cho ta chia thức ăn để lập quy củ. Kể cả có bắt ta làm đồ ăn hay là rửa chân, thậm chí nhét người vào trong phòng ta, ta cũng không thể phản kháng. Nói đúng hơn là ở bên ngoài, bao giờ người ta cũng thiên vị mẹ chồng. Huống chi bây giờ phụ thân còn đang ở trong phủ, vương phi tuổi trẻ lại xinh đẹp, còn đang được sủng ái, ta chịu một chút ủy khuất, cũng không là gì cả. Chi cần thế tử không có việc gì, là ta đã thỏa mãn rồi."

Bốc ma ma bị những lời hư tình này làm cho chua xót, bà ta cầm khăn lau nước mắt vì Cao Nhiên, cũng là vì thế tử. Bốc ma ma vừa khóc vừa nói: "Tiểu thư của lão nô thật đáng thương bạc mệnh phải đi trước, để lại thế tử tuổi còn nhỏ, lẻ loi bơ vơ một mình đến bây giờ, thật vất vả mới cưới được thế tử, mà còn bị kẻ thất mới vào cửa khắt khe. Lão nô vô cùng đau lòng... Người đi trả lạnh. Đáng tiếc tiểu thư của lão nô mất sớm, nếu như người vẫn còn, làm gì đến phiên nàng ta..."

Cao Nhiên thấy con cá mắc câu, trong lòng cười cười, nhưng vẻ mặt thì buồn rười rượi thành khăn nắm chặt tay Bốc ma ma: "Bốc ma ma, ngài không cần phải nói, đơn giản là vương phi đang nhắm vào ta mà thôi. Sao nàng dám khoa tay múa chân với thế tử đây? Huống hồ thế tử vẫn vô cùng hiếu thuận với mẹ chồng, Yến vương lại vô cùng yêu thương nguyên phi. Địa vị của mẹ chồng há lại để người khác thay thế dễ dàng thế hay sao? không phải ngài đã nói, năm đó trong loạn quân vương gia đã cứu được mẹ chồng, hai người vừa gặp đã thương, lúc này mới thành một mối lương duyên à? Có Yến vương lại có thế tử, địa vị của nguyên phi vô cùng vững chắc. Nếu người nào không có mắt, ngông cuồng coi thường mẹ chồng, Yến vương chính là người đầu tiên không tha thứ đâu."

"Thế tử phi nói đúng lắm." Bốc ma ma đi theo Thẩm vương phi nhiều năm, bà ta chưa bao giờ thấy bộ dáng ôn hòa như thế của Yến vương. Cho nên hôm đó ở nhà ăn Yến vương tự mình đỡ Lâm Vị Hi, đằng sau lại làm chỗ dựa vô điều kiện cho Lâm Vị Hi, Bốc ma ma bị sự thay đổi khác thường của Yến vương làm cho khiếp sợ, lúc này mới nhất thời không dám làm gì. Bây giờ được Cao Nhiên nhắc nhở, Bốc ma ma mới giật mình làm sao bà ta già nên hồ đồ rồi, vậy mà lại quên mất thế tử!

Về phần Cao Nhiên nói có Yến vương làm chủ, điều này Bốc ma ma cũng không dám hi vọng xa vời, Cao Nhiên vừa già đến nên không biết nông sâu, nhưng bà ta thì lại biết rõ tình huống năm đó là như thế nào. Yến vương không thể trêu chọc, nhưng thế tử thì thật sự là con ruột của Thẩm vương phi, các bà có thể đi tìm thế tử, để thế tử lấy lại công đạo thay Thẩm vương phi a!

Đôi mắt của Bốc ma ma khê đảo, trong lòng đã quyết định được chủ ý. Cao Nhiên nhìn thấy thần thái của Bốc ma ma, nhẹ nhàng cười cười, tự mình châm trà cho bà ta. Bốc ma ma suy nghĩ một lượt những lời định nói ra, bà ta nhìn Cao Nhiên, nhìn không được nắm chặt tay, thiết tha nói: "Thế tử phi, mặc dù ngài gọi vị kia một tiếng mẫu thân, nhưng vẫn nên nhớ kỹ, tiểu thư nhà lão nô mới là mẫu thân thân sinh của thế tử."

"Ta hiểu rõ." Tay của đối phương vừa nhăn lại khô khốc, Cao Nhiên nhìn không giắt tay ra, cố nén khó chịu nói: "Ta đương nhiên biết, Thẩm vương phi mới là mẹ chồng của ta. Ta luôn luôn hướng về thế tử cùng Thẩm vương phi. Nhưng đáng tiếc ta không thể tận hiếu với mẹ chồng được, các ngài những lão bộc này, chính là nửa trường bối của ta, sau này ta còn phải dựa vào các ngài rất nhiều."

Có câu nói này của Cao Nhiên, Bốc ma ma vô cùng an tâm. Bà ta cười nói: "Thế tử phi hiểu rõ trong viện này chân chính ai mới là người một nhà thì tốt rồi. Bên ngoài lão nô còn có việc, không quấy rầy thế tử phi dưỡng thương nữa."

Cao Nhiên rốt cục có thể rút tay mình về, cảm giác thô ráp trên tay nàng ta cực kì khó chịu, kém chút nữa là ngay lập tức chui vào váy lau sạch sẽ. Thế nhưng cuối cùng Cao Nhiên cũng cố nhịn, dịu dàng cười, tự mình đưa Bốc ma ma ra ngoài.

Chờ cho người đi xa, nụ cười trên mặt Cao Nhiên dần dần thu lại, cuối cùng chỉ còn lại vẻ lạnh lùng, nào còn có thể nhìn thấy sự hờn hờ từ lúc này. Cao Nhiên

nhìn một lát, vén rèm trở về phòng, gọi nha hoàn thay quần áo cho mình.

Nếu như đoán không sai, lát nữa ở chủ viện sẽ có náo nhiệt, tràng diện trọng đại thế này sao nàng ta có thể vắng mặt được đây. Lần này nàng ấy cũng dám động vào di vật của nguyên phi. Lâm Vĩ Hi xong đời rồi.

Lâm Vĩ Hi ngồi trên giường La Hán, hạ bút đặc biệt lưu loát, soạt soạt soạt mấy lần, ngay lập tức đã hủy bỏ mấy món đồ ăn tốn công phí sức lại không có ý nghĩa kia. Cố Huy Ngạn cũng không thích ăn cá, nhưng tiệc giao thừa đại đoàn viên đến một nửa là tôm cá tươi, cái này cũng không có ý nghĩa rồi. Lâm Vĩ Hi tham khảo thực đơn của lão Yến vương phi lúc còn sống, lại cố gắng nhớ lại lúc dùng bữa Cố Huy Ngạn ăn nhiều ở món nào, khó khăn lắm mới nghĩ ra một phần thực đơn mới.

Về phần điều nô cấy già lên mặt kia, còn quân sự ở điện trang muốn thừa dịp ngày tết lừa bịp chủ nhà một chút bạc, thật đúng là yêu ai thì hại người đó đi. Quà thật Lâm Vĩ Hi không để một trăm lượng bạc vào mất, nhưng điều đó cũng không có nghĩa người khác có thể coi nàng tiêu bạc như rác, từng người từng người đến đòi nàng được. Kiếp trước Lâm Vĩ Hi là thế tử phi bỏ rất nhiều công sức để chinh đón lại thói xấu này. Không nghĩ tới mới chỉ có một năm, lá gan của những người này lại bắt đầu to ra, mới mở miệng chính là một trăm lượng. Loại nô bộc này thật đúng là lợi hại, bây giờ Lâm Vĩ Hi là vương phi, ra tay thì lại càng không cần có kỵ nữa, chờ mùa xuân sang năm đem một nhà bọn họ đuổi đi, cũng là đòn cảnh cáo cho những điều vô pháp vô thiên ở trong phủ.

Lâm Vĩ Hi để cho nha hoàn trải giấy, tự mình kiểm tra thật kỹ thực đơn đã được sửa lại, sau đó đưa cho Uyển Nguyệt, nói: "Đem thực đơn này sao chép lại. Gia yến giao thừa năm nay dựa trên cái này chuẩn bị đi."

Uyển Nguyệt tiếp nhận tờ thực đơn nặng nề đỏ chót, nhìn một chút, vẫn uyển chuyển nói ra: "Vương phi, tờ thực đơn kia vẫn là do nguyên phi lưu lại. Ngài vừa mới vào cửa đã muốn thay đổi lại rồi, như thế có phải là quá gấp gáp không ạ?"

"Nếu không thế thì làm thế nào?" Lâm Vĩ Hi hỏi lại: "Ta cũng muốn tết nhất an ổn, thế nhưng những điều nô xảo quyết này cấy già, dùng cái gọi là thế thống để bắt chẹt người khác. Nếu như ta không cảnh cáo một phen, để cho bọn hắn được như ý, không truy cứu tội thất trách, ngược lại còn lấy một trăm lượng cho bọn hắn tiêu xài hay sao?"

Uyển Nguyệt im lặng, ai cũng biết cô đầu vào cửa không nên giống trống khua chiêng, không nên lộ ra sự sắc sảo của mình. Thế nhưng phủ Yến vương là loại tình huống này, không muốn bị tai tiếng thì phải để cho người khác bắt chẹt. Tính cách của Lâm tiểu thư đến vương gia cũng dám bày ra sắc mặt, làm sao lại có thể thuận theo bọn họ đây?

Uyển Nguyệt không nói gì. Nàng ta cúi người hành lễ với Lâm Vĩ Hi, cung kính đi xuống dưới an bài mọi chuyện. Cuối năm mọi nhà đều bận rộn, chỉ riêng chuyện chuẩn bị bàn tiệc lúc ăn tết, rồi lễ tế tự tổ tiên cũng đã đủ rắc rối rồi. Mà phủ Yến vương phủ lại là vương hầu quý tộc, việc lên danh sách tặng quà đáp lễ các vị đại thần quyền thế chính là đại sự liên quan đến mặt mũi nên cũng không thể qua loa được. Cho nên sau khi thực đơn lễ tết đã được xem xét kỹ rồi, một khi quyết định xuống thì cũng không có thời gian để thay đổi lại nữa.

Thế nhưng lúc Uyển Nguyệt vừa bước ra cửa, liền đụng vào một đám người. Uyển Nguyệt đành phải dừng lại, đứng qua một bên, nhún gối hành lễ với người đang tới: "Nô tỳ thỉnh an thế tử, thế tử phi."

Sắc mặt Cố Trình Diệu không tốt lắm, hắn ta trực tiếp đi vào nhà, Cao Nhiên liếc qua tờ thực đơn đỏ chót trong tay Uyển Nguyệt, hé miệng cười cười, đi vào theo Cố Trình Diệu.

Uyển Nguyệt im lặng thờ dài, cũng không vội đi tới phòng bếp với kho phòng đưa danh sách, mà đi theo cuối cùng, chậm rãi vào trong nhà.

Lâm Vĩ Hi nghe thấy tiếng ồn ào ở bên ngoài, nàng chép miệng, trong lòng hừ nhẹ. Chờ đầy đủ mọi người vào phòng, nàng cũng không cảm thấy bất ngờ: "Thế tử, ngọn gió nào thổi người tới đây?"

Lại là dáng vẻ thờ ơ không để ý, còn mang theo giọng điệu trào phúng, ban đầu Cố Trình Diệu cũng không có nhiều cảm xúc, thế nhưng khi nhìn sắc mặt của Lâm Vĩ Hi, dường như có chậu nước lạnh dội thẳng vào mặt hắn ta, giọng điệu cũng trầm xuống: "Nghe nói mẫu thân muốn thay quân sự ở điện trang Đại Hưng phía nam ngoại ô?"

Ồ! Hóa ra là việc này. Lâm Vĩ Hi còn tưởng Cố Trình Diệu là tới chất vấn nàng vì chuyện của Thẩm vương phi. Lâm Vĩ Hi nói: "Đúng, là ta muốn thay người. Loại chuyện lông gà vớ vịt này, mà cũng bay đến trước mặt thế tử rồi?" Lâm Vĩ Hi nhìn lướt qua người đang đứng phía sau Cố Trình Diệu. Cao Hi bị nhìn thấy lập tức cúi đầu, Lâm Vĩ Hi khẽ cười một tiếng, không che giấu chút mỉa mai nào trong lời nói: "Cũng quan nhiều chuyện thật."

Cố Trình Diệu nhủ mảy, bắt tri bắt giác giọng nói trở nên cứng rắn: "Mọi việc ở bên trong đương nhiên là tùy ý mẫu thân an bài, chỉ là quân sự ở điện trang cũng có chút bản lĩnh. Giờ bọn họ đang gặp thiên tai, thu hoạch không tốt, mẫu thân thư thả cho bọn hắn một hai tháng là được. Sao có thể vì một vài chỗ còn chưa chu đáo, đã muốn chặt đứt sinh kế của một nhà rồi? Việc này truyền ra bên ngoài, chẳng phải sẽ bị người khác nói phủ Yến vương chúng ta khắc nghiệt với nông dân ở điện trang hay sao?"

"Khắc nghiệt với nông dân ở điện trang?" Lâm Vĩ Hi ném bút lông cách một tiếng, đứng lên, ánh mắt sáng rực nhìn về phía Cố Trình Diệu, trên mặt là một mảnh băng giá: "Thế tử nghĩ ta chính là người như vậy? Người chỉ dựa vào lời nói một bên của bọn hắn, mà đã dám tới đây hưng sư vấn tội sao?"

Cố Trình Diệu muốn nói cũng không phải như vậy. Chỉ là hắn ta không đành lòng vì chuyện này mà Lâm Vĩ Hi bị mang tiếng là khắc nghiệt với người nông dân, cho nên mới đến đây nhắc nhở thôi. Thế nào lại thành hưng sư vấn tội rồi? Thế nhưng khi Cố Trình Diệu nhìn vào đôi mắt sáng rực của Lâm Vĩ Hi, một lời cũng không nói được. Bỗng nhiên hắn ta sinh ra một loại cảm giác vừa hoang đường vừa quen thuộc, dường như đã từng rất nhiều lần, hắn ta nói chuyện với Cao Hi, cũng là hiểu nhầm như thế này, dần dần trở nên không thể cứu vãn được nữa...

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47: Hỏi tội

Cố Trình Diệu muốn giải thích, nhưng lại không biết nói thế nào, Lâm Vĩ Hi nhìn thấy hắn im lặng thì trái tim càng băng giá. Nàng cười lạnh một tiếng, cũng không tiếp tục nhìn Cố Trình Diệu nữa, trực tiếp vòng qua hắn ta, nhìn về bà tử đang cúi đầu khom lưng ở bên ngoài tấm bình phong, hòng muốn giấu cả người mình đi: "Lúc này ta dạy dỗ người như thế nào, mà người thì có những suy nghĩ gì? không những không nhận sai, còn đem chuyện ở nội viện nháo đến trước mặt thế tử, xúi giục thế tử đến đây tranh chấp với ta. Các người thật đúng là vô pháp vô thiên!"

Bà tử ở điện trang đã không dám ngắt đầu từ lâu, bây giờ nghe được giọng nói rét lạnh của Lâm Vĩ Hi, bị dọa đến chân khẽ run rẩy, lập tức quỳ xuống: "Vương phi bớt giận, nô tỳ cũng không dám châm ngòi ly gián giữa thế tử với vương phi a! Nô tỳ chỉ là không còn cách nào cả, một nhà lớn bé của nô đều ở tại phủ Yến vương, cũng hầu hạ ở vương phủ đến mười năm rồi. Nếu vương phi đuổi cả nhà nô đi, nhà nô cũng không biết làm thế nào, cũng chỉ có con đường chết đói mà thôi!"

Lâm Vĩ Hi quả thực tức giận đến bật cười: "nói như vậy là vẫn còn oán ta hay sao?"

Bỗng nhiên Cố Trình Diệu không thích Lâm Vĩ Hi có vẻ mặt như vậy, hắn ta nói ra: "Là con ngẫu nhiên gặp được, cho nên mới dẫn bọn họ tới hỏi thăm rõ ràng, không liên quan đến bọn họ."

Cố Trình Diệu không nói ra còn tốt, vừa lên tiếng lập tức đem hỏa khí Lâm Vĩ Hi khó khăn lắm mới đè xuống bùng trở lại. Ở đây có nhiều người như vậy, nhưng Lâm Vĩ Hi muốn mắng nhất chính là Cố Trình Diệu.

"Ngẫu nhiên gặp được? Thế tử dám đem lời này nhắc lại lần nữa không? Người dám nói trước khi vào đây, những nô tài này không ở trước mặt người loay hoay miệng lưỡi?"

"Con..." Cố Trình Diệu nghẹn lời, sự thực là Bốc ma ma có nói một chút, mà quân sự kia cũng thừa cơ tố khổ. Cố Trình Diệu cũng biết có lẽ có ân tình khác, thế nhưng Lâm Vĩ Hi chỉ bởi vì trời giá rét cả bột bị chết, lợi dụng chuyện này mà thay đổi thực đơn, còn muốn bỏ chức vị quân sự, cũng quá cay nghiệt độc đoán rồi.

Thế tử mâu thuẫn với vương phi, thị nữ trong phòng đều cúi đầu nín thở, chỉ có Bốc ma ma nhìn quanh một lần, trong lòng đắc ý, đứng ra nói: "Vương phi, lão nô biết ngài trẻ tuổi nóng tính, muốn đạt được một chút thành tích cho mọi người nhìn thấy. Thế nhưng tuy có gấp cũng không nên khai đao với người trong nhà, chớ nói là mấy trung bộc này vẫn hầu hạ trong vương phủ hơn mười năm rồi, không có công lao cũng có khổ lao. Nếu vương phi đuổi bọn hắn, mới làm cho lòng người rét lạnh."

Lâm Vĩ Hi không thèm để ý đến Bốc ma ma, trực tiếp nhìn về phía Cố Trình Diệu: "Người cũng nghĩ như vậy?"

Cố Trình Diệu lúc đầu muốn đáp phải, thế nhưng khi hắn ta nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo thất vọng của Lâm Vĩ Hi, chẳng biết tại sao lại không nói ra lời. Bốc ma ma cũng coi như người mâu thuẫn thứ hai của hắn ta, nhiều năm rồi vẫn hết lòng hết dạ, đương nhiên sẽ không nói láo, mà Cao Nhiên cũng đồng ý với ý kiến của Bốc ma ma. Cho nên khi nghe được hai người này nói chuyện, phản ứng đầu tiên của Cố Trình Diệu chính là Lâm Vĩ Hi lại làm cái gì rồi. Nghe xong Bốc ma ma kể lại, Cố Trình Diệu không khỏi nhún mày. Lâm Vĩ Hi xử phạt quá nặng, rốt cuộc là lão bộc hầu hạ nhiều năm như vậy, sao có thể nói đuổi là đuổi đi đâu?

Đây chính là chỗ cao minh của Bốc ma ma, hoặc là của Cao Nhiên. Bọn họ không nói thẳng Lâm Vĩ Hi phá vỡ quy củ của Thẩm vương phi để lại, mà quanh co vòng vèo, dùng một chuyện ở trước để phản lại Lâm Vĩ Hi. Chỉ cần xử trí của Lâm Vĩ Hi bị bác bỏ, danh mục quà tặng rồi thực đơn ngày lễ sửa lại còn có người nghe hay không?

Lâm Vĩ Hi cười một tiếng, giọng mỉa mai rất nặng. Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, một người đứng ở ngoài cửa, khom người nói: "Tiểu thư."

Lâm Vĩ Hi thu liễm cơn giận, nói: "Vào đi."

Cố Trình Diệu vô ý thức nhíu mày, đây là người nào, vậy mà bỏ qua danh hào vương phi, lại trực tiếp xưng tiểu thư với Lâm Vĩ Hi? Sau khi người tới vào nhà, chỉ đập đầu với Lâm Vĩ Hi, Lâm Vĩ Hi dùng ngón tay chỉ vào Cố Trình Diệu, nói: "không được vô lễ, đây là thế tử phủ Yến vương."

Lúc này người tới mới hành lễ với Cố Trình Diệu. Tất cả mọi người đều ngạc nhiên không rõ ràng vị này có lai lịch gì mà dám lớn lối như thế. Lâm Vĩ Hi giải thích: "Đây là gia thân của phủ Trung Dũng hầu, quản lý điền sản ruộng đất ở ngoại ô kinh thành cho ta. Vừa khéo, cũng ở Đại Hưng phía nam ngoại ô."

Cố Trình Diệu lúc này mới nhớ tới, trước đó triều đình phong thưởng Lâm Dũng làm Trung Dũng hầu, ngoại trừ trăm ngàn mẫu ruộng tốt, còn ban thưởng một nhóm nô bộc, chắc hẳn đây chính là một trong số đó. không riêng gì Cố Trình Diệu, những người khác cũng cảm thấy hoảng hốt. Mặc dù Lâm Vĩ Hi mang mười dặm hồng trang gả vào vương phủ, thế nhưng trong lòng mọi người vẫn cảm thấy Lâm Vĩ Hi là bé gái mồ côi không nơi nương tựa, suýt nữa quên, trên danh nghĩa nàng cũng là công hầu chi nữ.

Lâm Vĩ Hi nói tiếp: "Sáng hôm nay ta tiếp quân sự điện trang vào vương phủ bẩm báo thì cảm thấy kỳ quái. Vị trí cũng tương đương nhau, vì sao điện trang của ta thì lại không bị sao cả. Ta liền phái người thông tri quân sự ở đó, để bọn họ tới điện trang ở vương phủ xem sao."

Bà tử ở điện trang sắc mặt đã có chút thay đổi, gia thân Lâm gia tiếp lời, nói: "Thuộc hạ vâng mệnh tiểu thư, đi một chuyến tới trang viên của quý phủ. Cá ở trong hồ không nhanh nhẹn là thật, nhưng cũng không phải bởi vì bị rét lạnh hay là bị bệnh, mà là bởi vì quân sự trông giữ không tận lực. Nước ở trong hồ đến bảy tám ngày không thay, trong nước tạp vật ô uế rất nhiều, khó trách cá lại không có tinh thần, nếu như chậm trễ thêm mấy ngày nữa, chỉ sợ là sẽ chết hết."

Sau khi đối phương nói xong, Lâm Vĩ Hi nhìn về phía Cố Trình Diệu, trong ánh mắt sáng ngời chính là sự mỉa mai: "Nghe rõ chưa, căn bản không phải là ta khắc nghiệt gia nô, mà là bọn hắn nô đại khi chủ, hòng tham ô bạc đút túi riêng. Bọn họ trông giữ trang viên thành như này, lại còn lấy cớ vì trời đông giá rét mà gặp tai ương, muốn ta cấp cho một trăm lượng bạc để bồi cứu. Thế tử, điều nô như này, cũng phải thương cảm, không thể phạt nặng hay sao?"

Cố Trình Diệu nhìn bà tử quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy, không dám đáp lời, còn có cái gì không hiểu nữa. Nếu như gia nô của Lâm Vĩ Hi nói dối, bà tử này đã sớm nhảy dựng lên náo loạn rồi, nhưng bà ta đến một cử động nhỏ cũng không dám. Vậy là đã rõ, đây chính là sự thực.

Đột nhiên Cố Trình Diệu sinh ra sự hoài nghi đối với chính mình. Mới chỉ trước đó thôi, hắn ta còn cảm thấy Lâm Vĩ Hi trẻ người non dạ mắc phải sai lầm, nên đến để sửa sai cho nàng. Thế nhưng ngăn ngừa trong khoảnh khắc đã chứng minh cho hắn ta thấy, cũng không phải là Lâm Vĩ Hi hà khắc, mà chính hắn ta mới là người ngu

mọi vô tri, lại bị mấy điều nô xảo quyết che giấu, bị lừa quay quanh!

Sắc mặt Cố Trình Diệu không tốt, Bốc ma ma nhìn thấy hoàn cảnh không đúng, không đi theo kế hoạch ban đầu, lập tức vội vàng tiến lên nói: "Là do bà tử này quá mức xảo trá, thế từ một lòng hướng thiện, nào có nghĩ được bà ta lại bịa đặt dựng chuyện như thế! Nhưng bà tử này cũng chỉ là một cái có, bởi vì vương phi giận giữ nên mới giận chó đánh mèo tất cả mọi người, còn muốn lật đổ quy củ mà Thẩm vương phi đã tỉ mỉ thiết lập thật tốt, cái này thì là đạo lý gì?"

Lâm Vĩ Hi không nhẹ không nặng hừ một tiếng, giương mắt cất giọng mỉa mai cười, nhìn về phía Cố Trình Diệu: "Thế từ cũng cảm thấy như vậy? Chỉ cần là đồ vật mà mẫu thân thân sinh của người lưu lại, ta không thể thay đổi được sao?"

Cổ họng Cố Trình Diệu dường như đang bị chặn lại. Quả thật hẳn ta rất kính trọng mẹ đẻ, thế nhưng sự kính trọng này khác hoàn toàn so với những nữ quyến như Bốc ma ma. Hẳn ta cũng không quá coi trọng những quy củ mà Thẩm vương phi lưu lại. Bây giờ Lâm Vĩ Hi mới là vương phi, nàng muốn thay đổi, đương nhiên là tùy theo ý nàng rồi. Cố Trình Diệu đại khái hiểu được, hôm nay Bốc ma ma cố ý tìm hẳn ta cuối cùng là vì cái gì. Cái gì đau lòng kể sinh nhai của người khác, cái gì một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, Bốc ma ma rõ ràng là vì quyền hành trong tay mình đang bị tước đoạt. Sự khiếp sợ trong lòng làm cho Cố Trình Diệu khó nói lên lời. Từ nhỏ hẳn ta đã tôn kính tin cậy Bốc ma ma, làm sao bà ta lại làm ra loại chuyện này? Vậy thì trước kia có những tình huống tương tự như thế hay không?

Bốc ma ma thấy Cố Trình Diệu vẫn không nói lời nào, trong lòng có chút luống cuống, Cao Nhiên vốn định không tham dự vào vở kịch này, nhìn thấy dáng vẻ Bốc ma ma thành sự không có bại sự có thừa, nàng ta tức giận không ít. Trong phòng chính rồi rồi, đột nhiên bên ngoài truyền đến một giọng nói oai nghiêm, không giận tự uy: "Các người đang làm gì?"

Yến vương?

Tất cả mọi người kinh ngạc giật thót một cái, Yến vương trở về lúc nào, vậy mà một tiếng thông báo cũng không có. Tất cả mọi người trong phòng đều lập tức thu lại vẻ mặt, cuống quýt hành lễ với Yến vương. Lâm Vĩ Hi cũng kinh ngạc, nàng vòng qua án thư, đứng cạnh cái bàn hành lễ vạn phúc. Đúng lúc Cố Trình Diệu cũng đứng dậy, cứ như vậy, dường như hai người bọn họ đang sống vai hành lễ.

Lúc Cố Huy Ngạn vào cửa thì nhìn thấy một màn này, trong lòng hẳn chẳng biết tại sao lại trầm xuống, khi lý trí không có ý thức được tình huống, trong tiềm thức đã cực đoan cự tuyệt loại khả năng này. Cố Huy Ngạn không hiểu sao sinh ra một loại nóng giận, trận nộ khí này tới quá nhanh, thậm chí hẳn còn chưa kịp áp chế, để cho chính mình bình tĩnh trở lại.

Mọi người trong phòng rõ ràng cảm giác được, sau khi Yến vương vào nhà thì khí thế phát ra càng đáng sợ, bọn hắn không dám nhìn đông nhìn tây, chỉ dám cúi đầu thật thấp. Tuy vậy nhưng trong lòng lại sinh ra rất nhiều phỏng đoán đối với việc Yến vương hiếm khi tức giận như này. Trong lòng Bốc ma ma sinh ra một tia hi vọng, Cao Nhiên thì lại càng mừng như điên. Nàng ta đoán không sai, Yến vương quả nhiên có tình cảm rất sâu nặng đối với vợ trước, Lâm Vĩ Hi tùy tiện động chạm vào đồ vật của Thẩm vương phi, chính là đụng phải vảy ngược của Yến vương rồi.

Đương nhiên Lâm Vĩ Hi cũng phát hiện sự thay đổi cảm xúc của Cố Huy Ngạn, càng không thể tưởng tượng chính là, Yến vương là nhìn thoáng qua về phía nàng, sau khi thấy cái gì thì mới phát ra uy thế khiếp người. Nơi này chỉ có hai người nàng cùng Cố Trình Diệu, Yến vương đang nhìn ai? Hẳn là Lâm Vĩ Hi vẫn quá coi thường rồi. Giữa nàng với thế tử, Yến vương vẫn y nguyên không chút do dự hướng về nhi tử của mình?

Lâm Vĩ Hi duy trì tư thế cúi người, trong lúc nhất thời nỗi lòng hỗn loạn. Cũng may chỉ trong giây lát, Cố Huy Ngạn đã thu hồi uy áp của mình, lại khôi phục thành Yến vương điện hạ đáng vẻ bình tĩnh dù cho trước mặt thái son có sập cũng không loạn. Hẳn nhìn thoáng qua về phía Lâm Vĩ Hi với Cố Trình Diệu, vẫn cảm thấy quá chói mắt, trầm giọng nói: "Đứng lên đi."

Lúc này Lâm Vĩ Hi mới dám đứng thẳng, sau khi nàng đứng vững mới phát hiện vậy mà Cố Trình Diệu đang đứng cạnh mình. Lâm Vĩ Hi lập tức làm bộ vô ý mà lui về sau hai bước.

Mặc dù Cố Huy Ngạn lạnh lùng đi về phía trước, nhưng tâm trí vẫn luôn một mực chú ý phương hướng này. Trong lòng của hắn cũng không hiểu sao tà hỏa lại khá hơn một chút. Cố Huy Ngạn đứng giữa nhà chính, nha hoàn thấy thế cả gan chuyển ghế dựa đến, bị hắn ta phát tay ngăn lại. Ánh mắt Cố Huy Ngạn đảo qua cả phòng yên tĩnh, lại một lần nữa hỏi: "Đây là thế nào?"

Đôi mắt Triệu bà tử quay tròn loạn chuyển, Bốc ma ma thì vững vàng hơn, cúi đầu không nói, mà Cao Nhiên thì lại lướt qua Bốc ma ma, trong ánh mắt tràn đầy suy tính. Động tác của mỗi người thì không ít, nhưng không có ai dám nói chuyện.

Lâm Vĩ Hi xoắn xuýt một ý nghĩ chợt lóe, liền bước lên một bước, nhẹ giọng gọi: "Vương gia..."

Cuối cùng Cố Huy Ngạn cũng có cơ hội nói ra câu nói này, hẳn đưa tay ra với Lâm Vĩ Hi, giọng điệu nặng nề: "Tới đây"

Tất nhiên Lâm Vĩ Hi cũng không bắt ngờ, nàng vòng qua mọi người bước nhanh về phía Cố Huy Ngạn. Cố Trình Diệu đứng ở tại chỗ, lúc Lâm Vĩ Hi đi qua người hẳn ta, dường như mang theo một cơn gió, đúng lúc lúc này để đèn trên bàn khẽ lay động, theo Lâm Vĩ Hi đi xa, tựa hồ mọi thứ xung quanh đều trở nên mờ tối.

Từ khi Cố Huy Ngạn bước vào đến bây giờ, Cố Trình Diệu chẳng hề nói một câu, hẳn ta cũng không kịp phản ứng, thì nhìn thấy Lâm Vĩ Hi mới còn đang đối chọi gay gắt với mình đang bước nhanh qua bên cạnh, đi về phía phụ thân. Lâm Vĩ Hi vừa mới đến gần, liền bị Cố Huy Ngạn nắm tay, nhẹ nhàng không cho cự tuyệt kéo đến bên cạnh.

Cố Huy Ngạn cúi đầu, rõ ràng vẫn là nghiêm nghị như cũ, nhưng giọng điệu đã hòa hoãn không ít: "Đây là thế nào?"

Lâm Vĩ Hi nhìn qua bà tử đang quỳ trên sàn một chút, lại nhìn về phía Bốc ma ma da mặt căng cứng, một bộ dáng đàng hoàng chính nghĩa, nàng tự nhận là bản thân đã cố gắng để cho giọng nói trở nên lạnh lùng cứng rắn, thế nhưng khi vào trong tai Cố Huy Ngạn, khá là giống ủy khuất cáo trạng: "Hôm nay bà tử ở điện trang huyện Đại Hưng phía nam ngoại ô đến bẩm báo về điện sản ruộng đất, chỉ là bà ta quản lý không tận tâm, vẫn còn muốn dùng bạc của vương phủ để che đậy bề ngoài hòng lừa dối bề trên. Ta hủy bỏ chức vụ quản sự của bà ta, chưa từng nghĩ mới qua một buổi chiều, các bà đã dẫn thế tử tới, còn bày ra dáng vẻ ta đây oan ức."

Lời nói của Lâm Vĩ Hi coi như công bằng, nhưng Cố Huy Ngạn cúi đầu nhìn thần thái của Lâm Vĩ Hi, cảm thấy Lâm Vĩ Hi chỉ còn thiếu nước đem mấy chữ "Vương

gia, bọn họ khi dễ ta." bầy lên mặt.

Mấy năm nay Cổ Huy Ngan thường xuyên không ở trong phủ là thật, nhưng nếu như vậy mà bảo hắn không biết tình hình ở vương phủ là như thế nào thì lại sai rồi. Chủ nhân vương phủ bây giờ dù sao cũng là Yến vương. Từ nhỏ hắn đã chìm đắm trong binh pháp với mưu quyền, còn có thể sợ đối với nội trạch nhà mình được không? Dù sao hắn cũng vô cùng hiểu rõ đám người Bốc ma ma là dạng người gì. Lúc trước hắn mặc kệ chẳng qua là cảm thấy cũng chỉ là chút chuyện vặt vãnh nội trạch của nữ nhân, so với chiến sự trong tay cùng sóng gió ở triều chính, thực sự không đáng để hắn phải phí tâm tư. Nhưng nếu bởi vậy mà lừa gạt hắn không biết gì, mưu toan lừa gạt giấu diếm tư lợi riêng, vậy thì quá ngu xuẩn và kiêu căng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Trùng phạt

Cổ Huy Ngan chỉ quét mắt một vòng liền hiểu đại khái là đã xảy ra chuyện gì, ngược lại hắn có chút ngoài ý muốn, tiểu nha đầu này cũng có đầu óc, vậy mà hiểu được rút củi dưới đáy nồi, đằng sau đã sớm chuẩn bị tốt cho mình rồi. Bây giờ trong đình viện vị gia thần Lâm gia kia đang đứng đấy, trong thời gian ngắn sao có thể vừa đi vừa về giữa Đại Hưng với kinh thành được. Cổ Huy Ngan hài lòng, nhẹ gật đầu với gia thần Lâm gia: "Hôm nay ngươi làm rất tốt, thời gian không còn sớm, tranh thủ thời gian ra khỏi thành đi."

Đối phương thụ sủng nhược kinh, mặc dù hắn ta phục vụ cho Trung Dũng hầu Lâm gia, nhưng trên thực tế là do Yến vương tìm đến, quản lý điền sản cho Lâm Vị Hi. Bởi vì có sự liên quan này, hắn ta đương nhiên biết có thể được Yến vương tán thưởng một câu là chuyện khó khăn cỡ nào. Hắn ta còn biết được câu "Làm tốt lắm" của Yến vương là có ý gì, không thể nào là chỉ việc hắn ta quản lý điền trang của Lâm gia, mà chính là tuân thủ nghiêm chỉnh mệnh lệnh của Lâm Vị Hi. Trong lòng gia thần Lâm gia sáng như gương, nhưng giờ khắc này hắn ta hiểu được ý tứ của Yến vương, hắn ta nên xuất phủ rồi. Gia thần quý xuống hành đại lễ với Cổ Huy Ngan, lúc mới vào cửa hắn ta dám hành lễ với một mình Lâm Vị Hi mà không nhìn những người khác ở trong phòng, nhưng hiện tại hắn ta quỳ lạy với Cổ Huy Ngan hoàn toàn từ sự tôn trọng nề phục của mình, đối với Lâm Vị Hi cũng không dám xưng tiểu thư: "Tạ Yến vương. Thuộc hạ mời Yến vương an, mời vương phi an. Vương gia, vương phi, thuộc hạ xin được cáo lui trước."

Sau khi gia thần đi khỏi, bên trong Cảnh Trùng viện cũng chỉ còn lại người trong nhà.

Mọi người bèn nhảy cảm giác được bầu không khí thay đổi, bọn hắn càng cúi thấp đầu xuống, không còn dám tùy ý phỏng đoán, mà là nhận mệnh chờ đợi Yến vương kết luận.

Cổ Huy Ngan cũng không che giấu nữa, phô ra uy thế của mình: "Ai cho các ngươi là gan, dám chất vấn quyết định của vương phi, còn tự thành một đoàn vây lại trước mặt nàng?"

Cao Nhiên vẫn y nguyên mềm mại cúi đầu thật thấp. Nàng ta tự nhận là trong lòng đã có chuẩn bị, thế nhưng khi thật sự nghe được thì vẫn không nén được sự kinh hãi. Có phải sự chú ý của Yến vương bị nhầm lẫn không? Đây mới là trọng điểm hay sao?

Hiển nhiên Bốc ma ma cũng bất ngờ, chờ phản ứng lại, nhin không được nói: "Vương gia, ngài vẫn chưa hỏi ngọn nguồn hôm nay là như thế nào, làm sao lại dựa vào lời nói một phía của vương phi, trực tiếp xử trí định tội đây?"

Ánh mắt Cổ Huy Ngan không vui tối sầm lại, hắn nhàn nhạt nhìn lướt qua, nhưng chỉ một cái nhìn này, suýt nữa làm cho Bốc ma ma kinh hãi mà ngã xuống đất: "Có phải trước đó ta đã nói qua, nàng là Yến vương phi, chủ nhân duy nhất trong nội trạch phủ Yến vương. Nàng nói xử trí thế nào thì chính là thế đó, người khác không cần biết lý do. Ta nói chuyện chưa bao giờ nói lần thứ hai, đây là lần ngoại lệ duy nhất. Các ngươi đã nghe rõ chưa?"

trên mặt đất, một đám người đang quỳ xuống, bọn họ cũng không quan tâm sàn nhà lạnh lẽo, trán tất cả đều chạm sát sàn, thờ mệnh cũng không dám. Bốc ma ma thì càng là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bà ta kinh hoàng quỳ rạp xuống đất, gương mặt áp sát mặt sàn lạnh lẽo, làm ra thái độ thần phục nhận tội. Cho dù như thế, sắc mặt Bốc ma ma trắng bệch, hiển nhiên là bị dọa cho phát sợ.

Mặc dù Bốc ma ma là nữ mẫu hồi môn của Thẩm gia, thế nhưng bà ta đã ở vương phủ rất nhiều năm rồi, trong nội tâm cũng sớm đem nơi này là nhà của mình. Thế nhưng từ khi Bốc ma ma vào phủ đến nay, chỉ có lúc lão Yến vương phi mất, bà ta mới chứng kiến Yến vương bày ra cảm xúc cá nhân đáng sợ như thế.

Cổ Trình Diệu đương nhiên tức giận vì Bốc ma ma ý vào sự tín nhiệm của hắn ta mà tự tung tự tác đối trắng thay đen. Nhưng mà nói cho cùng thì Bốc ma ma cũng là nữ mẫu hồi môn của Thẩm vương phi, nhìn Cổ Trình Diệu lớn lên từ nhỏ. Bây giờ bà ta đang run lấy bảy quỷ trên mặt đất, hoàn toàn mất hết mặt mũi, thật sự Cổ Trình Diệu không nhìn được. Hắn ta chỉ có thể chịu áp lực cực lớn tiến lên một bước, cúi đầu với Cổ Huy Ngan nói: "Phụ thân, quả thực hôm nay Bốc ma ma có sai lầm, là do con ngày thường lơ là, quản giáo bất lực. Cầu xin phụ thân hãy tha thứ cho bà ta."

Cổ Huy Ngan đầu cũng không ngẩng lên, chỉ lạnh nhạt nói: "Người người cần cầu tình không phải ta. Những chuyện trong nội trạch đều do vương phi quyết định."

Người trong viện ngơ ngác trở mắt, mà Cổ Trình Diệu chỉ sững sờ một chút, liền chấp nhận chấp tay hành lễ với Lâm Vị Hi: "Mẫu thân, hôm nay là nhi thần thiếu giám sát, không rõ chuyện gì xảy ra đã mạo phạm người. Mẫu thân có trách có đánh, con tuyệt không hai lời, chỉ mong mẫu thân nhìn Bốc ma ma vất vả nhiều năm rồi, tha thứ cho bà ta tội bất kính."

Lúc Lâm Vị Hi nhìn thấy Cổ Huy Ngan thì trừ giật mình ra, kỳ thật còn có chút thất thom. Có kinh nghiệm của kiếp trước, Lâm Vị Hi còn lo lắng trọng phụ hướng về người một nhà. Nhưng mà biểu hiện của Cổ Huy Ngan thì lại làm cho người khác vô cùng bất ngờ. Thậm chí hắn còn không hỏi nguyên do, lập tức răn dạy người dưới, bây giờ đến cả Cổ Trình Diệu cũng không nề mặt.

Nội trạch đương nhiên là thiên hạ của nữ nhân, nhưng nhà chồng cùng nhà mẹ đẻ khác biệt rất nhiều, người đều có thân sơ xa gần, trọng phụ thì càng thân cận với hạ nhân ở chung từ nhỏ đến lớn. Đây cũng là lẽ thường tình không có gì đáng trách. Lúc trước là do Lâm Vị Hi hy vọng quá nhiều nhà chồng sáng suốt, trọng phụ có

thể phân biệt đúng sai chính là may mắn vô cùng. Mà bây giờ nàng cũng không nghĩ đến, trọng phu sẽ không hỏi nguyên do, trực tiếp che chở cho nàng.

Cố Huy Ngan đang đứng bên cạnh mình, có Yến vương, sức mạnh của Lâm Vĩ Hi lập tức tràn đầy trong nháy mắt. Ngày trước Lâm Vĩ Hi nghĩ cũng không dám nghĩ, có một ngày Cố Trình Diệu còn cầu tình với mình. Giờ đây Lâm Vĩ Hi đã hiểu cảm giác cáo mượn oai hùm là như thế nào, nội tâm nàng vênh vào tự đắc hừ một tiếng, sắc mặt càng là vẻ cao quý cần trọng: "không dám nhận loại lời này của thể tử, dù sao ta cũng chỉ là kẻ mồi, đối với người trong vương phủ chỉ sợ vẫn là người ngoài. Ta tự biết còn kém mồi thân thân sinh của thể tử, đối với trung bộc mà Thẩm vương phi để lại, nào dám xử lý? một hai ngày nữa thể tử với thể tử phi lại muốn đi ra bên ngoài tổ khổ, nói kẻ phi này không biết nặng nhẹ tốt xấu, hãm hại trung bộc tiền nhân để lại. Dù sao, đến cả thực đơn mà Thẩm vương phi để lại ta cũng có đôi được đâu!"

Cố Trình Diệu có vẻ mặt gì thì không biết, nhưng Cố Huy Ngan thì rất rõ ràng nhủ mảy: "Vậy mà bọn họ dám nói với nàng những lời như này?"

nói chuyện với Cố Huy Ngan, giọng điệu châm chọc khiêu khích của Lâm Vĩ Hi lập tức dừng lại, rất nhu thuận vô hại, ngẩng đầu hé miệng cười nói: "Có vương gia ở đây, đương nhiên bọn họ không dám nói như vậy. Chỉ là..."

Lâm Vĩ Hi nói một nửa để lại một nửa, nghệ thuật nói chuyện dừng lại đặc biệt đúng chỗ. Cố Huy Ngan chỉ từ câu nói vừa rồi đã rất tức giận, bây giờ nghe Lâm Vĩ Hi lập lũng như vậy, sắc mặt trầm xuống hoàn toàn. hần nhìn Cố Trình Diệu một chút, con mắt tối sầm, áp lực vô hình cũng đập vào mặt: "Người thật đúng là có tiền đồ, chỉ bởi vì mấy điều nô, mà cũng dám đến ngộ nghịch mẫu thân, còn chất vấn quyết định của nàng, để cho nàng chịu oan ức tùy khuất như thế?"

Cảm xúc của Cố Huy Ngan từ trước đến nay đều không lộ ra ngoài, đây đã là lời phê bình rất nặng rồi, mà lời trách mắng này lại trên cả hai phương diện cả đức cùng trí. Ngộ nghịch mẫu thân, là vì không có đức, không phân biệt đúng sai, là vì mất trí. Câu nói này thật sự là chỉ trích rất nghiêm trọng, chứ đừng nói lời này là từ trong miệng của Cố Huy Ngan.

Sắc mặt Cố Trình Diệu hết xanh lại đỏ, cả người cứng ngắc, cuối cùng chỉ có thể cúi đầu thật thấp. Bản thân Cố Trình Diệu trầm mặc không nói một lời, mà những người còn lại thì sắp điên rồi.

Từ lúc Cố Trình Diệu còn nhỏ, Bốc ma ma đã vô cùng săn sóc hần ta vì ngày sau còn trông cậy vào, sớm coi Cố Trình Diệu là người của mình, nói là từ huyết cũng không đủ. Mà Cao Nhiên thì sao, gả làm thể tử phi là chuyện kiều ngạo nhất trong cuộc đời của nàng ta, bây giờ vinh quang của mình bị người khác trách cứ như này, làm sao nàng ta có thể chịu được.

Bốc ma ma nôn nóng đến đỏ cả mặt, quả thực hận không thể lấy thân thay thế, mà Cao Nhiên tức giận đến nổi hung hăng mắng thầm ở trong lòng, thật sự là có mẹ kế thì cũng có cha kế, đường đường Yến vương điện hạ vậy mà cũng hoa mắt ù tai như này?

Chút động tĩnh của Bốc ma ma với Cao Nhiên đương nhiên không thể gạt được ba người đang đứng trong phòng. Lâm Vĩ Hi nhìn sang, chỉ coi như không nhìn thấy, Cố Huy Ngan không nói gì, Cố Trình Diệu thì nhủ mảy, khẽ quát: "Bốc ma ma, thể tử phi, không được vô lễ."

Bốc ma ma rất sợ Yến vương, bị Cố Trình Diệu quát như vậy, bà ta càng sợ hãi, lại sốt ruột nhưng cũng chỉ dám cúi đầu. Còn Cao Nhiên thì vào phủ Yến vương phủ được một thời gian ngắn, cũng mới gặp Cố Huy Ngan được vài lần chứ đừng nói là tiếp xúc. Nàng ta tự nghĩ chính mình có lý có cứ, liền mượn cơ hội nói ra: "Phụ thân, ngài sùng ái mẫu thân cũng là chuyện đương nhiên, thể nhưng Thẩm thị cũng là nguyên phi của ngài, thể tử thì cũng là một tấm lòng hiếu thảo. Phụ thân trách nặng chàng như vậy, chẳng phải là rét lạnh lòng của mọi người hay sao?"

Cao Nhiên hùng hồn cứng rắn nói ra, chính là thể hiện một lòng hướng về Thẩm vương phi. Mặt mũi Bốc ma ma trắng bệch, Cố Trình Diệu càng là vừa sợ vừa giận, không lo được chính mình còn đang bị phụ thân răn dạy, lập tức tiến lên một bước, trong ánh mắt khó có được sự nghiêm khắc: "Làm càn! Còn không mau thỉnh tội với phụ thân cùng mẫu thân?"

Cao Nhiên cắn môi, hiển nhiên là trong lòng cũng không cảm thấy mình nói sai cái gì. Cố Huy Ngan có người mới quên người cũ thì thôi, vì cái gì Cố Trình Diệu lại nói như vậy? không phải Bốc ma ma cũng nói, tình cảm của Yến vương với Thẩm vương phi sâu nặng vô cùng hay sao, bây giờ còn có Cố Trình Diệu, cần gì phải sợ kẻ thất như Lâm Vĩ Hi?

Mục đích của Cao Nhiên cái lại là để cho Cố Trình Diệu nhìn thấy tâm ý của mình, nhưng ngược lại bị Cố Trình Diệu không chút lưu tình trách cứ. Trong lòng Cao Nhiên rất không thoải mái, nhưng đến cùng nàng ta cũng không dám trái lời Yến vương và Cố Trình Diệu, chỉ có thể bày ra vẻ ủy khuất, cần môi hành lễ với Cố Huy Ngan cùng Lâm Vĩ Hi: "Lúc này con đau nóng lòng, quá mức quan tâm thể tử mà lời nói việc làm không đúng. Thỉnh phụ thân, mẫu thân tha thứ con đau tội thất lễ."

Nghe kỹ một chút, cái này gọi là thái độ bồi lễ xin lỗi hay sao? Cố Trình Diệu quả thực đã tự phá hủy ấn tượng của chính mình trong lòng Cao Nhiên. Chỉ là Cố Huy Ngan vẫn không nói gì, hần ta cũng không quát lớn Cao Nhiên. Cố Huy Ngan vẫn còn bình tĩnh, hần chỉ nhân nhợt nhìn Cao Nhiên một chút, thần sắc trong mắt là ý chớ có biện bạch nữa. Nhưng rất nhanh hần liền thu lại cảm xúc, nghiêng mặt qua gạt đầu ra hiệu với Lâm Vĩ Hi.

Lâm Vĩ Hi hiểu rõ, đây là Cố Huy Ngan giao cho nàng toàn quyền quyết định. Muốn hay không tha thứ cho Cao Nhiên, xử lý đám người này như thế nào, tất cả đều do nàng quyết định. Lâm Vĩ Hi cười cười, nói với Cao Nhiên: "Hóa ra thể tử phi nói những lời này cũng là vì nghiêng về phía thể tử, vợ chồng các người phụ thể tình thâm, thật sự làm cho người khác cảm động. Bình thường nói với ta như vậy cũng không sao, nhưng mà lúc này lời nói của người còn bất kính với Yến vương. Điều này không thể dễ dàng tha thứ."

Cao Nhiên phát hiện lại là Lâm Vĩ Hi ra mặt giáo huấn. Lập tức nàng ta cảm thấy một ngụm ác khí哽 ở cổ họng, tức giận suýt nữa ngất đi. Cơ mà vẫn không đợi nàng ta điều chỉnh tốt cảm xúc, bày ra tư thế dụ dỗ hào phóng nhưng không thể không ủy khuất cầu toàn, Cố Trình Diệu đã thay nàng ta trả lời: "Mẫu thân dạy bảo rất đúng. Thể tử phi tuổi trẻ, mẫu thân nếu muốn trách phạt, nhi thần nguyện ý thay nàng chịu phạt."

(Ủy khúc cầu toàn: Tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục)

"Thể tử là người thừa kế vương phủ, sự giáo dục cùng trừng phạt của người đều là do vương gia định đoạt, thể nhưng là đức hạnh của thể tử phi, thậm chí là quy củ của nô bộc trong vương phủ đều là chuyện hậu trách thuộc bổn phận của ta. Ta là vương phi luôn luôn làm chủ được. Huống chi, đã làm sai chuyện thì phải bị phạt, mọi việc từ trước đến nay đều luận đúng sai. Lại bàn về thân phận thể diện, ta biết Bốc ma ma là lão bộc ở trong vương phủ hơn hai mươi năm rồi, những năm này vì vương phủ cũng có rất nhiều công lao khổ lao, được nhận hậu đãi hần là điều hiển nhiên, nhưng bà ta làm việc, đánh giá đúng sai cũng quá theo cảm tính rồi, phạm sai lầm cũng không hề nhận lỗi. Lão bộc làm sai chuyện cũng không thể nói chuyện nhẹ nhàng tình cảm được, nếu không thì quy củ của vương phủ là cái gì?"

Lời nói này của Lâm Vĩ Hi vừa lạnh lùng lại tàn khốc, Bốc ma ma đang quỳ trên mặt đất, ý lạnh đều từ đầu gối dần dần ngấm sâu vào trong lòng. Cố Trình Diệu cũng cảm thấy Lâm Vĩ Hi quá mức vô tình. Con người cũng không phải thánh hiền, ai có thể không phạm sai lầm chứ. Đối với lão bộc có công lao như Bốc ma ma, tha thứ một chút cũng không có gì. Nhưng bây giờ không có phần hân ta nói chuyện, chỉ có thể im lặng lắng nghe.

Sinh ra ở vương phủ, được người hầu tận tình chăm sóc lớn lên, nên Cố Trình Diệu cảm thấy Lâm Vĩ Hi quá mức tuyệt tình, nhưng Cố Huy Ngạn lại rất tán đồng. Mọi thứ trước giờ đều nói đúng sai, lại bàn về thân phận, lời nói này thật tốt. Cố Huy Ngạn lộ ra chút ý tử tán dương, hân nhìn về phía Lâm Vĩ Hi, sắc mặt có thể tính hòa hoãn chút ít: "Vậy thì theo nàng, chuyện hôm nay nên xử trí thế nào?"

Nhìn thấy vẻ mặt Cố Huy Ngạn là không có chuyện gì, trong lòng Lâm Vĩ Hi hơi an tâm, nói tiếp: "Bà từ ở điện trang chênh mảng công việc, lừa bạc chủ nhà, sau khi đến đây còn châm ngòi gây xích mích. Bây giờ đem một nhà bọn họ trực xuất vương phủ, đồng thời phái người tới nhà lục soát, đem bạc đã giấu nhiều năm qua ở điện trang thu hồi. Thế tử phi dưới tình thế cấp bách bắt kính với vương gia, nể tình vi phạm lần đầu, phạt chép Hiếu kinh một trăm lần, mấy ngày nay vào Phật đường hồi lỗi, khi nào chép xong Hiếu kinh thì đi ra."

Chép sách một trăm lần, còn muốn ở tại Phật đường trong thời tiết rét lạnh như thế này! Cho dù Cao Nhiên đã chuẩn bị xong tâm lý vẫn khiếp hãi vô cùng. Vậy mà Lâm Vĩ Hi lại không kiêng nể gì. Thêm nữa, chép Hiếu kinh với nữ giới hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. Còn vài ngày nữa là đến cuối năm rồi, nữ quyền các nhà cũng bắt đầu qua lại giao thiệp với nhau. Nàng ta thân là thế tử phi lại bị phạt ở Phật đường chép Hiếu kinh, loại trừng phạt này còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với phạt quỳ.

Cao Nhiên trở mặt, nhưng khi nàng ta ngẩng đầu nhìn về phía Cố Huy Ngạn, Lâm Vĩ Hi, thậm chí Cố Trình Diệu, đều không có một ai chú ý tới mình, hiển nhiên mấy người có quyền phát biểu này không có ý định nói cái gì. Cao Nhiên hiểu rõ, trong lòng nàng ta tức giận đến tê lương, chỉ có thể khó khăn nặn ra một chữ: "Vâng."

Xử lý xong Cao Nhiên cùng bà từ ở điện trang, còn lại mấy người cũng có chút phức tạp. Nhóm người Bốc ma ma này quan hệ rắc rối, liên lụy cực lớn, dường như người trong cả phủ đều nhìn chằm chằm vào đây, xử lý nặng người phía dưới sẽ kháng cự, xử lý nhẹ lại không thể phục chúng. Lâm Vĩ Hi nghĩ nghĩ, nói: "Triệu bà từ thu hồi lộ của bà từ ở điện trang, cùng nhau mưu hại lợi ích của chủ nhà, dù không đến mức đồng mưu, nhưng tội tham ô thì không tránh được. Dựa theo luật pháp, lẽ ra đưa Triệu bà từ vào quan phủ phạt trọng đánh chết, nhưng niệm tình hầu hạ vương phủ nhiều năm, cho nên xử nhẹ. Cách chức vụ quan sự ở vương phủ, chủ tử ban thưởng tiền bạc những năm gần đây cũng không truy hỏi, nhưng trong vòng ba ngày phải rời khỏi vương phủ, sau này sinh tử tự lo."

Triệu bà từ nghe xong mặt mũi biến sắc, bà ta là phụ tá đắc lực của Bốc ma ma, nhiều năm qua ý vào công lao mà ngược hống hách, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới chính mình lại bị vương phủ đuổi đi. Một nô bộc bị phủ Yến vương đuổi đi, sau này làm gì còn nhà nào muốn bà ta nữa? Mà bà ta thân là nô tì, không có chủ nhà che chở, ngày sau sống làm sao được?

Triệu bà từ kêu khóc thành tiếng, định bỏ qua chỗ Lâm Vĩ Hi để cầu tình, lại bị người kéo ra ngoài. Bốc mụ mụ nghe bên tai âm ỉ, trái tim càng ngày càng lạnh, cũng chỉ là thu mười lượng bạc của người ngoài hiếu kính, vậy mà Lâm thị lại đuổi người ra ngoài? Sao nàng lại dám!

Ánh mắt Lâm Vĩ Hi chuyển sang Bốc ma ma. Bốc ma ma giật thót một cái, vô ý thức quỳ thẳng lưng lên. Sau khi Lâm Vĩ Hi thấy chỉ cười cười, nói: "Bốc mụ mụ, ta cũng biết người hầu hạ Thẩm vương phi hơn mười năm rồi, sau đó lại chăm sóc thế tử mười tám năm, là lão công thần nhất đẳng trong vương phủ, có nói là nửa chủ tử cũng không đủ. Thế nhưng mọi thứ cũng nên nói đúng sai, ma ma chức cao, nhưng đã làm sai chuyện thì vẫn phải phạt theo quy củ, Bốc ma ma nói có đúng hay không?"

Quai hàm Bốc ma ma căng cứng, cắn răng nói ra: "Vâng."

"Bốc ma ma hiểu rõ là tốt rồi." Lâm Vĩ Hi chậm rãi nói: "một, Bốc ma ma không phân rõ phải trái, nghe theo ác nô châm ngòi, đem chuyện ở nội trạch nháo đến trước mặt thế tử. Đây là tội đi quá giới hạn. Hai, bà thân là đại chủ quản lại dung túng phụ tá đắc lực tham bạc lừa gạt, nhiều năm thiếu giám sát không nói, sau đó còn trưng kế của người khác, đây là tội thất trách."

Tất cả mọi người đều chú ý tới lời nói tiếp theo của Lâm Vĩ Hi, một bên là tân vương phi mới vào cửa, một bên là lão nhân nguyên phi mang tới – tổng quản nội vụ hơn mười năm trong vương phủ, đây là lần đầu tiên hai người xảy ra xung đột trực tiếp, kết quả cuối cùng quan trọng cỡ nào thì không cần phải nói. Ngay cả Cao Nhiên cũng không khỏi căng thẳng, một mặt thì coi thường Lâm Vĩ Hi, dù sao Lâm Vĩ Hi là cái thá gì, làm sao dám động tới Bốc mụ mụ thế lực không lồ như thế này chứ? Cao Nhiên qua cửa một năm, cũng chỉ dám nói lời nhẹ nhàng chu toàn. Thế nhưng một mặt khác, Cao Nhiên vẫn không khỏi bị bầu không khí căng thẳng này lây nhiễm, bắt đầu nơm nớp lo sợ.

Lâm Vĩ Hi cũng không để đám người này đợi lâu, nàng quét mắt về Bốc ma ma một chút, giọng nói thanh thúy lại yếu ớt: "Bản thân Bốc ma ma có lỗi, nếu như tiếp tục tổng quản vương phủ chỉ sợ khó phục chúng. Nhưng dù sao cũng là lão nhân phục vụ trong vương phủ hơn hai mươi năm, còn hầu hạ hai đời chủ tử. Nể mặt thế tử, chức vị của Bốc ma ma sẽ không giảm, điều đến Thanh Tùng viên của thế tử tiếp tục làm đại chủ quản đi."

Nghe đến đó thì Cố Trình Diệu nhẹ nhàng thở ra, thật sự đúng là hân ta sợ Lâm Vĩ Hi làm ra hành động quá khích, dù sao cũng là nhũ mẫu của hân ta. Ban đầu Bốc ma ma định nào không ngừng, nhưng khi nghe được Lâm Vĩ Hi điều bà ta đến Thanh Tùng viên, sự đối địch trong lòng lại thả lỏng. Mặc dù từ đại tổng quản vương phủ biến thành đại tổng quản Thanh Tùng viên, danh nghĩa đồng dạng thế nhưng trên thực tế lại là hàng vị, nhưng có tám gương Triệu bà từ trước đó, với kết quả này Bốc ma ma còn có thể tiếp nhận được. Quyền lực trong tay bà ta bị thu lại, nhưng lại có thể gần gũi chiếu cố thế tử, Bốc ma ma coi như nguyện ý.

Với kết quả này cả hai đều vui vẻ, chỉ có Cao Nhiên suýt nữa thất thố tại chỗ. Lâm Vĩ Hi nói cái gì? Nhét Bốc ma ma vào viện của nàng ta? Bốc ma ma vốn huênh hoang tự đắc, tự coi mình là nửa mẹ chồng, Cao Nhiên nhìn một chút là xong. Thế nhưng nếu để cho Bốc ma ma ở lâu dài trong Thanh Tùng viên, nàng ta có thể chịu nổi hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Khác nhau

Kết quả này đối với Bốc ma ma coi như là tốt đẹp, nhất là có Triệu bà tử bởi vì nhận hối lộ mà bị phạt nặng đuổi ra vương phủ ở phía trước. Lúc đầu Bốc ma ma đã chuẩn bị tốt tâm lý, nếu như Lâm Vĩ Hi dùng thủ đoạn tương tự để đối phó bà ta, bà ta sẽ kích động đông đảo hạ nhân ở vương phủ gây sự. Nhưng mà không nghĩ tới, thực tế Lâm Vĩ Hi xử lý so với thanh thế trước đó của nàng, thật sự là sấm thì to mà mưa lại nhỏ.

Mặc dù từ trong vương phủ xuống chức đến Thanh Tùng viên, nhưng Thanh Tùng viên là nơi thể tử sinh hoạt hàng ngày, tầm quan trọng không cần nói cũng biết. Sau khi Bốc ma ma nghe được thì không lên tiếng, đương nhiên cũng không cần thiết tổ chức người gây rối làm gì. Mà Cố Trình Diệu nghe đến đó cũng nhẹ nhàng thờ ra, thật sự là Bốc ma ma cũng có lỗi, nhưng nếu để cho Lâm Vĩ Hi phạt nặng, Cố Trình Diệu cũng không muốn, may mắn Lâm Vĩ Hi chỉ điều Bốc ma ma đến Thanh Tùng viên. Đối với Cố Trình Diệu mà nói thì điều động này cũng không ảnh hưởng gì, hẳn ta vốn là do Bốc ma ma chăm sóc lớn lên, nên sao cũng được.

Cố Trình Diệu cùng Bốc mụ mụ đều hài lòng, người duy nhất bất mãn với kết quả này ở đây là chỉ có Cao Nhiên. Làm sao Cao nhiên có thể nghĩ tới, Lâm Vĩ Hi lại cho nàng ta một kích như thế.

Lâm Vĩ Hi không chịu ra mặt đắc tội với người, liền đem Bốc mụ mụ nhét vào trong viện của Cao Nhiên. một khi nam chủ tử thành hôn, quyền quản sự nội viện đương nhiên là thuộc về thể tử. Lúc trước Bốc mụ mụ thích khoa tay múa chân đối với Thanh Tùng viên, thế nhưng đến cùng bọn họ vẫn không ở cùng nhau, Bốc ma ma lại còn bận bịu những chuyện khác của vương phủ, Cao Nhiên nhìn một chút cũng được. Ban đầu Cao Nhiên vốn định ủy khúc cầu toàn, chịu đựng sau một thời gian ngắn, lại từng bước xâm chiếm địa vị của Bốc ma ma trong lòng Cố Trình Diệu rồi phá hủy, từng bước tan rã quyền uy của Bốc thị. Thế nhưng điều này cũng không bao gồm việc để Bốc thị đến ở trong viện của vợ chồng bọn họ. Thanh Tùng viên đã có thể từ phi là nàng ta, lại nhảy ra một đại quản sự, vậy thì là ai nghe lời ai đây?

Đối với kết quả này Cao Nhiên bức bối không chịu được, nhưng ngay trước mặt Bốc ma ma, thậm chí là Cố Trình Diệu, nàng ta biết nói thế nào? Cao Nhiên có khổ khó nói, mà Bốc ma ma với Cố Trình Diệu thì lại vui vẻ ra mặt. Trong lòng Lâm Vĩ Hi cảm thấy buồn nôn, nàng không cho Cao Nhiên cơ hội phản ứng, liền đem chuyện này quyết định như thế.

Chỉ có Cố Huy Ngạn ý vị thâm trường lờm Lâm Vĩ Hi một chút.

Cố Trình Diệu không nhìn ra tranh đấu tinh vi ở trong chuyện này, nhưng Cố Huy Ngạn lại hiểu. một chiêu này của Lâm Vĩ Hi thật sự rất cao minh, so với họa thủy đông dẫn trên quan trường còn cao minh hơn. Chỉ là một quyết định đơn giản, không những có thể trấn an chúng tộc trong phủ, còn bày ra tư thái hào phóng rộng lượng chính mình hoàn toàn không nhúng tay vào nội vụ viện thể tử để tránh hiềm nghi, lại còn thu lại đại quyền chương quản nội vụ, còn thuận tiện ly gián đối phương. Bây giờ Cao Nhiên với Bốc ma ma nhìn qua thì xác thực là hòa hợp, bởi vì không có mâu thuẫn gì, hai người cùng nhau nhắm vào Lâm Vĩ Hi. Thế nhưng là, bây giờ không có mâu thuẫn, thế khi ở cùng một chỗ thì sao?

(Họa thủy đông dẫn: tương đương với câu gấp lừa bỏ tay người)

Tất nhiên sẽ có khe hở. Chờ đến thời điểm mâu thuẫn xung đột kịch liệt đến mức không thể che giấu được nữa, không cần Lâm Vĩ Hi hao tâm tổn trí, Cao Nhiên với Bốc ma ma tự mình lôi đuôi. không uổng phí một binh một tốt mà làm cho quân địch tự chia rẽ, quả thật là thượng kế nhà binh.

Xem ra vương phi của hắn khá là có tâm kế, Cố Huy Ngạn chỉ cười cười, cũng không nói gì. Lâm Vĩ Hi cũng không chú ý ánh nhìn của Cố Huy Ngạn nhìn về phía nàng, bây giờ trong lòng nàng tràn đầy đều là thống khoái. Kiếp trước nàng ăn không ít thua thiệt của Bốc ma ma. Bà già này ý vào chính mình lớn tuổi già đời, vậy mà chưa qua tân hôn đã nhúng tay vào chuyện trong nội viện của nàng. Bây giờ thì tốt rồi, hai người nàng quen biết đã lâu đến ở cùng một chỗ đi.

Cao Nhiên với Bốc ma ma không phải chủ tớ hòa thuận người bạn ta cùng a, không phải coi thường Cao Hi cương trực, bây giờ còn kích động xa lánh tân vương phi là nàng sao? Nếu như trong suy nghĩ của Cao Nhiên chỉ có Thẩm thị là mẹ chồng, vậy thì cần thận hầu hạ công thần Thẩm thị lưu lại đi. Lâm Vĩ Hi chân thành chúc phúc các nàng vui vẻ ở chung với nhau.

(Người bạn ta cùng: Bạn bè thì tôn trọng nhau)

Àm ỉ đến bây giờ thời gian đã không còn sớm, sắc trời đã tối đen. Giờ đây cũng không ai có tâm tư dùng bữa, Lâm Vĩ Hi liền thay Yến vương quyết định, hủy bỏ tiệc tối hôm nay, các phòng ăn cơm ở viện của mình. Ở Cảnh Trường viện đám người lần lượt rời đi, phòng bếp đem đồ ăn đưa đến phòng trên, thừa dịp nhà hoàn đang bày cơm, Lâm Vĩ Hi thấp giọng phân phó Uyển Nguyệt nhanh đi lấy chìa khóa cùng thẻ bài.

Tất cả chìa khóa của vương phủ đều ở trong tay Bốc ma ma, từ khóa phòng đến thẻ bài cũng bị bà ta giữ. Mỗi phạt dễ dàng tiền phạt khó đi, đồ vật đến tay ai chịu nhà ra, nếu như bình thường, muốn từ trong tay Bốc ma ma lấy chìa khóa về là quá khó khăn. Nhưng hôm nay Bốc ma ma lại chọc giận Yến vương, thừa dịp cơn giận đông này, Lâm Vĩ Hi đương nhiên rèn sắt khi còn nóng, cầm lại đồ vào tay mình.

Đương nhiên Bốc ma ma không chịu giao chìa khóa ra, nhưng bà ta cũng không dám gây rối, nếu như kinh động đến Yến vương, vậy thì không phải chỉ đơn giản là trừ lương tháng hay phạt trọng là xong. Dù cho Bốc ma ma tâm không cam lòng không nguyện đến đâu, cũng chỉ có thể lè mề lè lấy chìa khóa cùng hộp thẻ bài ra, tức giận ném cho Uyển Nguyệt.

Uyển Nguyệt cũng không quan tâm thái độ Bốc ma ma, nàng ta kiểm tra đồ vật, lập tức chạy về chủ viện. Lâm Vĩ Hi một mực chờ trong phòng, sau khi nhìn thấy thứ trong tay Uyển Nguyệt, lúc này mới buông lỏng thở ra một hơi.

Cho tới giờ khắc này, nàng mới trở thành nữ chủ nhân danh phù kỳ thực của phủ Yến vương. Chìa khóa của các viện cùng khóa phòng đều ở trong tay mình, nắm giữ mạch máu trong tay thì mới có lực để nói. Tâm tình của Lâm Vĩ Hi rất tốt, sau khi nhìn lại một lần, để cho Uyển Tinh Uyển Nguyệt thu lại, còn mình thì đứng dậy đi về phía chính phòng.

Nàng cũng không dám quên, Yến vương còn đang chờ nàng ăn cơm ở bên trong đâu.

Lúc Cố Huy Ngạn ngồi trước bàn thì thấy Lâm Vĩ Hi vui vẻ bước vào cửa, sau đó trong lúc ăn cơm, Lâm Vĩ Hi đều vui mừng hơn hờ, hiển nhiên tâm tình rất tốt. Hắn nhìn ở trong mắt, cũng không nói ra, đợi buổi tối trong phòng chỉ có hai người bọn họ, Cố Huy Ngạn mới tùy ý nói một câu: "Hôm nay nàng đã vất vả rồi."

Trong lòng Lâm Vĩ Hi cảnh giác, đáng tươi cười cũng thu vào: "không dám."

Cố Huy Ngạn nhìn thấy sắc mặt căng thẳng của Lâm Vĩ Hi, không khỏi bật cười: "Ta cũng không có ý chất vấn nàng, nàng không cần khẩn trương như thế."

Lâm Vĩ Hi thấy thế thì buồn lòng thân thể, nhưng trong lòng vẫn chăm chú lắng nghe.

Cố Huy Ngạn cũng nhìn ra bấy giờ Lâm Vĩ Hi đang đề phòng, hẳn thật sự cảm thấy bất đắc dĩ, hẳn cũng không phải hồ đồ, giữa phu thê, vì sao lại đề phòng như này? Giữa nàng với nô bộc, hẳn còn có thể hướng về người khác hay sao?

Cố Huy Ngạn cũng không hiểu do đâu mà nàng lại không tín nhiệm người bên gối đến như thế, hẳn chỉ có thể nhẹ nhàng nói: "Hôm nay nàng xử lý rất tốt, đã lâu ta không ngờ vương phủ, quy củ trong phủ cũng không tránh được bị lỏng lẻo, ta vốn định thay nàng xử trí những người này, nhưng lại nghĩ nàng mới bước vào cửa, làm như vậy sợ rằng sẽ hù dọa nàng, cho nên ta mới không nói. không nghĩ tới mới chỉ có mấy ngày, vậy mà bọn hán dám nháo đến tận trước mặt nàng."

Nghe được Cố Huy Ngạn nói, bất tri bất giác bả vai của Lâm Vĩ Hi dần buồn lòng. Đúng a, đây là Yến vương, cũng không phải là Cố Trình Diệu, nàng không cần phải lo lắng chính mình hao tâm tổn trí phí sức quân giáo hạ nhân, sau khi trở về còn bị trượng phu lạnh lùng chỉ trích. Lâm Vĩ Hi bật cười, trong giọng nói mang theo sự thăm dò mà chính nàng cũng không phát hiện ra: "Vương gia, chàng không cảm thấy quyết định của ta hôm nay quá mức lạnh lùng hay sao?"

"Làm sao lại như vậy?" Cố Huy Ngạn cười khẽ, ngoắc ra hiệu Lâm Vĩ Hi tới ngồi bên cạnh mình. Lòng bàn tay hắn lướt qua những sợi tóc đen nhánh của Lâm Vĩ Hi, khẽ vuốt: "Thường phạt rõ ràng, quyền lực và trách nhiệm đồng nhất, nàng làm rất đúng. Càng là trải qua nhiều năm, những lão bộc được tín nhiệm thì càng phải nghiêm khắc, nếu không chính là hại người hại mình."

Kiếp trước khi Lâm Vĩ Hi còn ở phủ anh quốc công đã bị người chỉ trích là lãnh khốc tuyệt tình, sau khi lấy chồng cũng bị trượng phu nói như vậy, thời gian dần trôi qua nàng cũng hoài nghi có phải bản thân thật sự là người lạnh lùng bất cận thân tình hay không? Bấy giờ lại từ trong miệng của người khác nghe được lời nói phủ định, mà Yến vương còn đánh giá nàng cao như thế, Lâm Vĩ Hi nhất thời thả lỏng, sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều, ánh mắt sáng long lanh: "Vương gia không trách ta là tốt rồi."

"Việc này vẫn là lỗi của ta." Cố Huy Ngạn tận mắt thấy tiểu cô nương của mình buồn lòng, sự thấp thòm đề phòng trên mặt vơi đi, sâu trong đáy mắt lăm lăm ý cười: "Ta hứa hẹn cưới nàng, nhưng lại không sớm xử lý tốt chuyện trong vương phủ, để nàng phải đối mặt với cục diện rồi rấm này, đây là ta không đúng."

"Làm sao ta trách chàng được." Lâm Vĩ Hi vừa nói vừa cười, nàng thử dựa vai vào người Cố Huy Ngạn, phát hiện Cố Huy Ngạn không có phản ứng, lập tức an tâm thoải mái dựa cả người vào hắn. Tuy hai người đều không nói gì, nhưng bầu không khí trong phòng lại rất ấm áp.

So sánh xưa và nay vậy mà lại khác nhau rõ ràng như thế, sau khi Lâm Vĩ Hi thay chính mình thốn thức, cũng nảy sinh rất nhiều cảm xúc đối với hai cha con phủ Yến vương này. Cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của Cố Trình Diệu từ nhỏ đến giờ vẫn luôn hoàn hảo chu đáo, mà lão Yến vương mất sớm, Yến vương lại bận bịu chiến sự, Cố Trình Diệu chưa tiếp xúc nhiều với nam trưởng bối, cứ như vậy bị nữ tử trong hậu trạch sủng ái, dung túng mà lớn lên. Bởi vì hồi nhỏ là trung tâm của thế giới, nên lúc trưởng thành, vẫn dùng cái nhìn phiến diện của mình để phán quyết người khác.

Thế nhưng Cố Huy Ngạn thì khác hoàn toàn, nổi tiếng ngay từ khi còn trẻ, năm ba mươi tuổi đã đứng đầu trong chúng quan triều đình rồi, có tư cách ngồi cùng bàn với hán đều là những lão già hơn sáu mươi tuổi. Trong ba vị đại thần phụ chính bấy giờ, tuổi tác của Cố Huy Ngạn cũng chỉ tầm con của Trương thủ phụ. Bởi vì còn trẻ đã phải làm chủ cả một gia tộc, chịu sự kỳ vọng của dân chúng ở đất phong, thậm chí là cả toàn quân, thế nên tinh thần trách nhiệm lẫn ý chí chiến đấu của Cố Huy Ngạn mạnh mẽ hơn người bình thường rất nhiều. Mà hắn nữa đòi trong quân đội, đương nhiên ủng hộ tác phong làm việc thiết diện vô tư thường phạt phân minh. Cố Trình Diệu với Cố Huy Ngạn tuy là cha con, nhưng khoảng cách của hai người thì xa không thể với.

Tính cách cố chấp ương ngạnh như Lâm Vĩ Hi mà ở cùng với Cố Trình Diệu, quả nhiên là tai nạn a.

Cố Huy Ngạn thấy Lâm Vĩ Hi hơi có chút xuất thần, đôi mắt híp lại, giọng nói vẫn giống như ngày thường: "Nàng đang nghĩ cái gì?"

Lâm Vĩ Hi hoàn hồn, nàng che miệng ho khan một tiếng, nói: "không có gì, ta đang nghĩ đến chuyện của Bốc ma ma, nên có chút thất thần."

Cố Huy Ngạn không hỏi tiếp. Nếu như nàng nói là chuyện của Bốc ma ma, thì đó chính là chuyện của lão bộc này. Nhưng bây giờ Lâm Vĩ Hi còn đang dựa vào người hắn, Cố Huy Ngạn cũng không cho phép nàng nghĩ đến cái khác. Hắn ngồi lui về sau một chút, thuận thế kéo bả vai Lâm Vĩ Hi vào trong ngực mình, nói: "thật ra nàng không cần phí công sức như thế, nếu như nàng muốn quyền chưởng quân vương phủ, cũng có thể nói với ta."

Lâm Vĩ Hi cảm thấy lực trên tay Cố Huy Ngạn có chút nặng, nhưng cũng chỉ cho là ngẫu nhiên, nàng cũng không suy nghĩ nhiều câu nói này của Cố Huy Ngạn, chỉ là theo suy nghĩ của mình, lắc đầu: "không muốn. Đây vốn là trách nhiệm của ta, ta có thể cầu vương gia giúp ta một lần, nhưng còn có thể cầu chàng giúp ta cả một đời sao?"

Cố Huy Ngạn cười hỏi lại: "Vì sao không thể?"

Lâm Vĩ Hi nhất thời thật đúng là không biết nói gì, nàng nhìn không được cười, ngửa đầu nhìn Cố Huy Ngạn, tự giễu nói: "Vương gia, bất kể là trong quân đội hay trong triều đình đều là người uy danh hiển hách. Nếu một người bất kể xảy ra chuyện gì đều phải tìm chàng ra tay, vậy thì chàng còn giữ loại người này dưới trướng làm gì?"

"Việc này không giống nhau." Cố Huy Ngạn nhìn khước miệng Lâm Vĩ Hi cong cong cười với mình, mây đen trong lòng tan đi một chút. Giọng nói của hắn rất nhẹ, dường như là đang nói một mình: "Nàng cũng không phải là binh lính dưới trướng của ta. Thủ hạ đi theo ta có thể có rất nhiều, nhưng nàng thì chỉ có một thôi."

trên mặt Lâm Vĩ Hi có chút nóng, cũng không biết vì sao lại bối rối, nàng buột miệng nói ra: "Cũng không hẳn như thế, thuộc hạ trung thành khó cầu, nhưng vương phi tốt thì thay đổi dễ vô cùng."

Cố Huy Ngạn nhìn nàng mà không nói gì, ánh mắt Lâm Vĩ Hi dần dần ảm đạm. Thôi xong, nàng lại nhanh mồm nhanh miệng. Nàng cẩn thận từng tí từng tí xoay người, nhẹ nhàng túm góc áo của Cố Huy Ngạn. Cố Huy Ngạn vẫn ngồi im bất động, Lâm Vĩ Hi chỉ có thể khẽ cắn môi, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, vòng tay qua cổ Cố Huy Ngạn, dịu dàng nói: "Vương gia, là ta tùy tiện nói, chàng không nên tức giận."

"Ta không có tức giận."

"Khẳng định chàng đang tức giận." Lâm Vĩ Hi dứt khoát quyết tâm treo trên người Cố Huy Ngạn, cánh tay nắm chặt, cả khuôn mặt vùi vào trong cổ Cố Huy Ngạn.

Bởi vì cảm của Lâm Vĩ Hi đang đặt trên vai Cố Huy Ngạn, giọng có chút ồm ồm: "Vương gia, chàng không hết giận, ta cũng không buông ta. Ngày mai chàng sẽ không vào triều được nữa."

Nghe đến đây Cố Huy Ngạn nhìn không được cười, hắn đưa tay vòng lấy eo của Lâm Vĩ Hi, hơi dùng sức bế người lên: "Chính là nàng có lý có cứ. đi, thời gian không còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chép phạt

Bước vào tháng mười hai, lễ tết cuối năm cũng tới gần, nhà nào cũng bắt đầu bận rộn. Mấy ngày nay có tuyết rơi, trời đất trắng xóa, hương vị tết niên cũng đậm hơn nhiều.

Bên trong Phật đường, một thị nữ cầm cặp lồng đỏ trong tay, vội vàng từ bên ngoài đi vào. Vừa mới vào cửa, nàng ta vừa dậm chân, vừa rũ tuyết đọng trên mũ trùm đầu xuống, hướng bên trong hô một tiếng: "Thế tử phi, nô tỳ đưa canh nóng tới cho ngài."

Cao Nhiên đang ôm lò sưởi tay ngồi ở bên cạnh cái bàn thấp, trên người là áo choàng lông sóc thật dày. Cho dù vậy, nha hoàn bên cạnh vẫn liên tục kêu than trong chầu, sợ Cao Nhiên bị đông lạnh.

Phật đường vốn thanh tịnh, lại quanh năm liên tục đèn nhang, mùa hè thì mát mẻ, vào đông thì cái lạnh càng thấm vào tận chân tơ kẽ tóc của người ta. Cao Nhiên bị Lâm Vĩ Hi phạt chép hiểu kinh trong Phật đường. Ban đầu Cao Nhiên cảm thấy chỉ cần hai ba ngày là có thể chép xong, thế nhưng khi nàng ta tới mới biết, tình hình cũng không lạc quan như vậy.

Cũng may mặc dù Lâm Vĩ Hi phái người đến xem Cao Nhiên chép sách, nhưng cũng không ngăn cản người phía dưới đem đồ tới cho Cao Nhiên. Cao Nhiên ngại nơi này âm u lạnh lẽo, đặc biệt sợ đến ở một thời gian sẽ ảnh hưởng tới sinh dục của chính mình, liền để cho người ta chuyển đến mấy chậu than, còn có đệm, ghế ngồi, gối dựa các loại, dường như đem Phật đường thanh phạm ụy nghiêm cải tiến thành nôan các của nàng ta.

Ngưng Phù vừa mới ra ngoài, chính là về Thanh Tùng viên lấy trà nóng cùng bánh ngọt mới ra lò. trên người Cao Nhiên mặc quần áo giữ ấm thật dày, lúc cầm bút vốn có chút bất tiện, chờ lúc Ngưng Phù đem trà bánh từng cái bày trên bàn, tay Cao Nhiên run một cái, dưới ngòi bút viết sai một chữ. Cả trang giấy sắp viết xong lại phải bỏ đi.

Trong lòng Cao Nhiên đột nhiên nổi lên một cỗ nóng giận vô danh, nàng ta quăng bút ném trên bàn, tiếng va chạm của cán bút với đồ sứ vang lạnh lạnh, bên trong Phật đường yên tĩnh hết sức rõ ràng. Động tác của Ngưng Phù dừng một chút, Đào ma ma nhìn thấy sắc mặt của Cao Nhiên không tốt, vội vàng từ phía sau đẩy Ngưng Phù: "Thế tử phi còn đang chép sách, người mang những đồ ăn uống này tới làm cái gì, chẳng phải là làm trễ nải việc chép sách của thế tử phi hay sao? Mau đi ra."

Miệng Ngưng Phù hơi há ra, không phải thế tử phi nói lạnh, để nàng ta trở về lấy chút đồ ăn nóng tới sao? Ngưng Phù không nói một lời đem đĩa cát vào trong hộp, khom người lui ra.

Cao Nhiên bức bối vô cùng. Bây giờ đã là cuối năm rồi, mấy ngày nay không biết trong phủ bận rộn đến đâu, thế nhưng nàng ta lại bị Lâm Vĩ Hi giam ở Phật đường, đến cả người ngoài cũng không thấy mặt. Cao Nhiên âm trầm ngồi một lúc, hỏi: "Mấy ngày nay quân sự đều tới Cảnh Trừng viện giao đối bài?"

"vâng." Đào ma ma cẩn thận nói, "Vương phi đem sân bên ngoài Cảnh Trừng viện tạo thành nơi gặp hạ nhân, bình thường mỗi ngày vào giờ Ty, bà tử quân sự đều đến đó bẩm báo công chuyện với vương phi, xin chỉ thị sắp xếp mỗi ngày, nếu như vẫn không nắm rõ, tới giữa trưa giờ Thân lại đi. Ngoại trừ hai giờ này, trừ phi có chuyện gấp đột nhiên phát sinh, nếu không vương phi không gặp bất luận kẻ nào. Vương phi nói, nếu là những bà tử quân sự bà này đến chuyện lông gà vò tới cũng đến hỏi nàng, thì một ngày vương phi cũng không làm được việc gì cả. Dứt khoát tập trung mọi người vào một canh giờ nhất định, vương phi có lời gì, cũng có thể một lần nói rõ."

(Giờ Ty: 9h – 11h. Giờ Thân: 15h - 17h.)

Bốc ma ma bị điều đến Thanh Tùng viên, mặc dù vẫn là đại quân sự, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra Bốc ma ma là bị đoạt quyền. Chỉ là không quản lý sự vụ trong vương phủ, nhưng Bốc ma ma còn có thể quân sự bên người thế tử, thế diện vẫn như cũ, lúc này mới không gây nên phản ứng thôi. Nước không thể một ngày không có vua, trong vương phủ cũng không thể không có người chủ quản. Bốc ma ma rời đi, người quân sự đương nhiên là vương phi rồi. Tác phong làm việc của Lâm Vĩ Hi khác biệt hoàn toàn so với Bốc ma ma, không những quy củ rõ ràng rất nhiều, cũng đã định ra được thời gian bẩm báo công việc, trong một ngày ngoại trừ hai canh giờ này, Lâm Vĩ Hi không cho phép quân sự muốn đến lúc nào thì đến. Cho dù người đã đứng ngoài viện của nàng, chỉ cần không phải hai canh giờ này, Lâm Vĩ Hi nói không gặp tức là không gặp.

Bà tử ma ma đã quen nhàn hạ lười biếng đương nhiên ngại Lâm Vĩ Hi phiền phức. Nhiều lần có việc, thế nhưng là sau khi ăn mấy lần canh bẻ môn, bây giờ trong vương phủ không còn có người dám chống đối, tất cả đều ngoan ngoãn nghe lời, làm theo yêu cầu của Lâm Vĩ Hi. Cứ như vậy, quân sự mỗi ngày đều được đến gặp Lâm Vĩ Hi, bà tử dùng mảnh lời trộm thời gian không còn dám ra ngoài đánh bạc uống rượu, còn có những người tùy an phận nhưng có chút ngu xuẩn đều có thể nhìn thấy chủ tử phát triển của mình, vẫn có thể biết mình nên làm gì, có lời gì cũng có thể kịp thời đưa lên. Quân sự bắt đầu vào nề nếp, không đến mức cả một ngày cũng không thấy người, nha hoàn vú già phía dưới có người có thể hỏi, làm việc cũng nhanh nhẹn rất nhiều. Mới chỉ qua mấy ngày, trong vương phủ trên dưới rõ ràng, trật tự rành mạch, mắt thường cũng có thể thấy hiệu suất làm việc dần thay đổi.

sự thay đổi trong phủ không thể gạt được ánh mắt của mọi người, cho dù ban ngày Cao Nhiên vẫn ở trong Phật đường, nhưng cũng biết được một hai. Trước khi vào đây Cao Nhiên vẫn còn rất tự tin, Lâm Vĩ Hi chỉ là một bé gái của nhà nghèo, làm sao có thể hơn được chính mình từ phủ anh quốc công kiến thức rộng rãi. Phủ Yến vương tương đương với một xí nghiệp hạng trung ở kiếp trước, tùy tiện tiếp đón chừng vài trăm người khẳng định xảy ra rối loạn. Chờ Lâm Vĩ Hi bị bầu

xấu, không có năng lực thay đổi vương phủ lớn như thế, quyền quản lý kia sớm muộn gì vẫn là phải rơi về tay Cao Nhiên. Đến lúc đó, Hiếu kinh này một trăm lần có không chép, cũng không ai dám nói gì.

Cho nên Cao Nhiên vẫn luôn ung dung không vội, thế nhưng mỗi ngày trôi qua, thời tiết càng ngày càng lạnh, cửa ải cuối năm cũng càng ngày càng tới gần, mà những lộn xộn nhiễu loạn như trong dự liệu của Cao Nhiên vẫn không xảy ra. Cao Nhiên đứng ngồi không yên, mấy ngày liền đều cho người ra ngoài hỏi thăm, phát hiện Lâm Vĩ Híhật sự đem vương phủ rộng lớn như vậy quản lý ngay ngắn rõ ràng, năng ta vừa chấn kinh vừa cảm thấy không thể tin được.

Làm sao có thể chứ, Lâm Vĩ Hí người vừa mới bước chân vào cửa, ngay cả hạ nhân trong phủ còn chưa nhận thức được hết, đối với quan hệ rắc rối của mấy gia nô này cũng hoàn toàn không biết gì cả. một tân vương phi mù dờ như nàng, làm sao có thể an bài người thỏa đáng?

Cao Nhiên không nghĩ ra, năng ta cố gắng coi nhẹ sự khủng hoảng đang không ngừng nổi dậy trong nội tâm mình. Cao Nhiên cau mày suy nghĩ nửa ngày, chỉ có thể đem hành động của Lâm Vĩ Hí giống như chó ngáp phải ruồi. Cao Nhiên ngồi bất động một thời, vẫn không cam lòng hỏi: "Cuối năm nhiều chuyện như vậy, chuẩn bị yến hội, chọn mua đồ tết, thăm tra sổ sách đối chiếu cửa hàng điền trang, còn có đưa lễ vật vào cung cùng các phủ, giải quyết người dưới hiếu kinh đưa lên, những chuyện này đều do một tay năng ấy an bài?"

"Vâng." Đào ma ma nói, "Nghe nói mấy ngày nay viện tử của vương phi đặc biệt bận bịu, trong viện Cảnh Trùng người đến người đi đều như thoi đưa, tất cả là do một tay vương phi an bài."

một tân nương mới vào cửa được một tháng đã dám xử lý những chuyện trọng đại như vậy, bản lĩnh chắc chắn không tầm thường. Trong lòng Cao Nhiên không rõ là từ vị gì, tháng hai năng ta vào cửa, đến bây giờ đã gần một năm rồi, nhưng cũng còn không dám giải quyết những chuyện phức tạp to lớn như vậy, nhất là trong đó liên quan đến các vị quý nhân trong cung, đáp lễ đám người quyền quý như thủ phụ, đây cũng không phải là chuyện đùa. Nhưng Lâm Vĩ Hí tháng mười một mới thành hôn, có thể nói là vừa mới vào cửa đã tiếp nhận đại sự rồi, đối mặt với một đám người hoàn toàn xa lạ, lại không có ma ma bên cạnh chỉ bảo, dù là đặt vào nhà ai, cũng không ai dám coi thường.

Đào ma ma thấy Cao Nhiên yên lặng, trong lòng bà ta cũng không chịu nổi. Ở nhà mẹ đẻ Cao Nhiên một đường đi lên, về sau lại cao gả, mặc dù Cao Nhiên chỉ là thứ nữ, nhưng những năm này vẫn một mực thuận lợi mà đi, lúc nào phải chịu áp chế lớn như thế. Đột nhiên bây giờ lại nhảy ra một người có địa vị cao hơn Cao Nhiên, tiếng nói cũng có trọng lượng hơn, đến năng lực cũng mạnh hơn, đừng nói Cao Nhiên, ngay cả Đào ma ma cũng không chịu được.

Thời gian dường như lại một lần nữa trở lại năm Cao Nhiên mười mấy tuổi, vẫn luôn bị ánh sáng của Cao Hí bao trùm. Lúc đó chính là như vậy, Cao Hí có thân phận đích trưởng tôn nữ, có ngoại tổ mẫu là đại trưởng công chúa, cảm kỳ thi họa thứ nào cũng xuất sắc đến mức để cho người ta phải ngưỡng vọng. Khi đám tiêu bồi ở phủ anh quốc công nhắc đến trưởng tử, đều là cảm giác sợ hãi thán phục lẫn cực kỳ hâm mộ, ngay cả một tia ghen ghét cũng không dám có. Cao Nhiên luôn luôn cảm thấy năng ta thua là thua ở thân phận thứ nữ. Cho nên những năm đó năng ta vẫn luôn nóng lòng kinh doanh, nghĩ hết tất cả biện pháp mua chuộc người ở bên cạnh Cao Hí, lấy được đồ của Cao Hí. Sau này còn trời xui đất khiến gả cho Cố Trình Diệu. Cao Nhiên vốn cho rằng đến đây là kết thúc rồi. Cuối cùng năng ta cũng chứng minh được với tất cả mọi người là mình tốt hơn rất nhiều so với Cao Hí, đích thứ khác biệt chỉ là thành kiến. Nực cười thay, năng ta phấn đấu lâu như vậy, dường như bây giờ lại trở về điểm xuất phát.

Bên ngoài có người tới, Đào ma ma đi ra một chút, lúc trở về thì sắc mặt có chút xấu hổ. Bà ta nhìn thấy sắc mặt Cao Nhiên không tốt, nhưng cũng không dám giấu, chỉ có thể ấp úng nói: "Thế tử phi, thế tử đang chuẩn bị cho kỳ thi mùa xuân, mấy ngày naysẽ không về. Bóc ma ma nói thế tử phi còn phải chép kinh Phật, chỉ sợ không có thời gian hầu hạ thế tử, liền để Vân Tuệ theo thế tử đi thư phòng."

Cao Nhiên bỗng nhiên hoàn hồn, bàn tay còn đang nắm chặt, móng tay đâm thật sâu vào da thịt. Hôm đó Cố Trình Diệu bị Yến vương trừng phạt thế nào thì nội viện không có quyền được biết. Cao Nhiên chỉ biết là lập tức Cố Trình Diệu phải làm rất nhiều bài học, ngày thường đến mặt cũng không thấy. Bây giờ Cố Trình Diệu càng là muốn làm tỏ trong thư phòng, Cao Nhiên có thể hiểu được nam tử có lòng cầu tiến, năng ta cũng nguyện ý ủng hộ. Nhưng sự ủng hộ của năng ta chỉ là Cố Trình Diệu kham khổ đọc sách, mà không phải là bỏ xuống người thế tử là năng ta, mang theo một nữ tử khác sớm chiều làm bạn, hồng tỵ thêm hương.

Bóc ma ma ngăn người của Cao Nhiên, còn đưa Vân Tuệ đến thư phòng, thật sự bỡ ngỡ cho rằng người khác không nhìn ra tâm tư xấu xa của mình hay sao? Cao Nhiên tức giận không ít, cuối cùng vẫn phải hít sâu nhịn xuống, nhỏ không nhẫn thì không thành đại sự được, nơi này là cô đại, tam thế tử tiếp là chuyện bình thường. Dù sao năng ta mới là chính thế, tạm thời nhịn một chút những tiện ty này, đừng để Cố Trình Diệu sinh ra ý kiến với mình mới là đại sự. Đợi sau này năng ta sinh ra nhi tử, địa vị vững chắc, cũng không phải có thể tùy ý xử trí những tiện ty này sao?

Cao Nhiên khó khăn bình phục cơn tức giận trong lòng, năng ta nhìn một mảnh Hiếu kinh trước mắt, thì lại bức bối. Ai mà kiên nhẫn chép những thứ cặn bã phong kiến này, ngoại trừ lãng phí thời gian còn có tác dụng gì? Nữ tử học tập cảm kỳ thư họa chính là vì lấy chồng, bây giờ năng ta đã là cao gả, còn cần những chuyện này để làm gì? Thời gian ấy, Cao Nhiên có thể ra ngoài tham gia yến hội, cùng quý thái thái các nhà giao thiệp, cũng có thể nhìn oanh oanh yến yến bên người Cố Trình Diệu.

Cao Nhiên dừng một chút, biết mình cũng không thể chậm trễ hơn được nữa. Năng ta gọi Đào ma ma tới, đưa lỗ tai nói nhỏ. Đào ma ma hiểu rõ, một lát sau, một người từ cửa hồng phủ Yến vương ra ngoài đi về hướng phủ anh quốc công.

Bên trong Cảnh Trùng viện, cuối cùng Lâm Vĩ Hí cũng đã giải quyết tốt những quân sự đây bẩm báo sự vụ trong phủ, năng trở về phòng mình, Uyển Tĩnh vội vàng chèn gối mềm sau lưng, Uyển Nguyệt cũng đưa trà nóng cho Lâm Vĩ Hí: "Vương phi, ngài bận rộn cho tới trưa, uống chén trà thơm giọng đi."

"Được." Lâm Vĩ Hí tiếp nhận trà, nhấp một ngụm, hỏi: "Phật đường bên kia, vị kia vẫn chưa chép xong?"

nói đến cái này, về mặt Uyển Nguyệt có chút quái: "Chỉ nhiều hơn một quyển so với hôm qua."

Lâm Vĩ Hí đặt tách trà xuống, năng cũng không thể tưởng tượng nổi. Lâm Vĩ Hí thừa nhận lúc trước năng phạt Cao Nhiên là có chút tư tâm, để năng ta chép phạt một trăm lần, thế nhưng Hiếu kinh không đến hai ngàn chữ, chỉ là nhiều lần một chút, hai mươi ngày còn không chép hết hay sao? Lâm Vĩ Hí dự tính thời gian là nửa tháng, nữ quyến phạm sai lầm, cảm tức chép sách nửa tháng là chuyện rất bình thường, trừng phạt này cũng không nặng không nhẹ, tránh thời điểm cuối năm đi lại Cao Nhiên lại không có mặt, người nhiều chuyện còn nói năng khắc nghiệt con cháu. Nhưng thật sự Lâm Vĩ Hí không nghĩ tới, Cao Nhiên ở trong đó hơn hai mươi ngày, từ đầu tháng đến gần cuối năm, vẫn còn chưa xong.

nói ra thì xấu hổ. Cuối năm các nhà các hộ bắt đầu qua lại, rất nhiều phu nhân đến vương phủ, chỉ gặp Lâm Vĩ Hí mà không thấy Cao Nhiên, khó tránh khỏi muốn hỏi một lần. Mấy ngày nay Lâm Vĩ Hí giải thích nhiều lần với người khác, sợ dĩ thế tử phi vắng mặt, bởi vì năng ta còn chép Hiếu kinh cho Yến vương.

Dù sao người mất mặt chính là Cao Nhiên, lại có Yến vương làm lá chắn, Lâm Vĩ Hi thân nhiên nói thật. Thư pháp của Cao Nhiên không xuất sắc, không chép hết một trăm lần Hiếu kinh, còn có thể trách Lâm Vĩ Hi sao?

Đường đường nữ nhi quốc công phủ, thế tử phi phủ Yến vương, chữ viết không dễ nhìn thì cũng thôi, ngay cả cẩn thận nắn nét cũng không làm được thì là kiểu gì. Kiến thức cơ bản qua loa sơ sài đến thế này, Lâm Vĩ Hi xấu mặt thay Cao Nhiên, tầm mười năm học hành, Cao Nhiên học được cái gì vậy?

Đuôi lông mày Lâm Vĩ Hi khẽ nhướn lên, cũng không che giấu sự mỉa mai trong mắt mình, Uyển Nguyệt cũng cảm thấy thế tử phi thật sự không có đáng vẻ, nhưng loại lời này không phải nàng ta có thể nói, Uyển Nguyệt chỉ có thể dỗi chủ đề, nói ra: "Vương phi, hôm nay đã hai mươi ba, từ hôm nay vương gia có thể hưu mộc, không cần phải vào triều."

(Chị em chăm đọc ngôn tình cổ đại cũng biết hưu mộc là gì rồi đúng không. Nó cũng tương đương với ngày nghỉ của công chức đi làm)

Bất tri bất giác, đã hai mươi ba rồi. Lâm Vĩ Hi nhìn sắc trời bên ngoài, đứng lên nói: "Hôm nay hưu mộc, vương gia không phải nghỉ sự trong cung, hiện tại e là đã trở về rồi. Ta ra bên ngoài nhìn xem sao."

Uyển Tĩnh ai một tiếng, sột ruột nói: "Vương phi, từ sáng cho tới trưa hôm nay ngài đều sắp xếp công việc cho hạ nhân, cả người đều nhức mỏi rồi, ngài cứ nghỉ một lát rồi lại đi ra."

Lâm Vĩ Hi đã nhanh chân bước ra ngoài, không thêm đề ý nói: "không cần."

Cửa chính phủ Yến vương, Cố Huy Ngạn mới từ trong cung trở về, mang người đi vào trong vương phủ. đi theo phía sau hẳn chính là Triệu Tiềm và Chu Mậu Thành.

Triệu Tiềm cũng là lão tướng đã theo Cố Huy Ngạn nhiều năm rồi, ông ta đã sớm nghe nói Yến vương đại hôn, nhưng ngặt nỗi thân ở biên quan, không thể tham gia, chỉ có thể sai người đưa hạ lễ đến kinh thành. Bây giờ cuối năm về kinh báo cáo công tác, Triệu Tiềm mượn cơ hội này mới có thể đến phủ Yến vương, chính miệng nói một tiếng "Chúc mừng" với Cố Huy Ngạn.

"Vương gia, thuộc hạ chúc mừng ngài tân hôn vạn phúc. Thời điểm tháng sáu nghe được tin thuộc hạ đã muốn đến chúc mừng ngài, chỉ là ở biên quan sự vụ phức tạp bề bộn, vẫn không thoát thân nổi, đến tận bây giờ mới tìm được cơ hội vào kinh thành."

"Cũng không sao cả. Người tận tâm trông coi biên quan mới là chuyện quan trọng."

"Thuộc hạ hiểu rõ. Thuộc hạ sợ cô phụ tấm lòng của vương gia, một khắc cũng không dám buông lỏng." Triệu Tiềm bắt đầu cảm thán nói: "Trước đó thuộc hạ vẫn luôn cảm thấy ngài một thân một mình, mặc dù rảnh rỗi mạnh mẽ như vậy nhưng vẫn khó tránh có chút cô tịch. Bây giờ ngài cưới tân vương phi, thật sự là giải quyết xong một mối bận tâm trong lòng chúng lão thần nhiều năm qua a."

Thường ngày bất kể là tướng sĩ thân thiết cỡ nào, chỉ cần nhắc đến chuyện tục cưới vương phi, sắc mặt Cố Huy Ngạn kiểu gì cũng sẽ lạnh lùng trầm xuống. Lúc đầu Triệu Tiềm đã chuẩn bị tốt, kết quả ông ta lại phát hiện Cố Huy Ngạn cũng không dừng bước, sắc mặt còn rất nhu hòa, Triệu Tiềm giật nảy cả mình, vô ý thức nhìn về phía Chu Mậu Thành.

Chu Mậu Thành hiểu rõ, nói tiếp: "Vương phi mỹ mạo thiện tâm, cũng chân thành đối với mọi người, tình cảm của vương gia với vương phi rất hòa hợp."

Chu Mậu Thành là người dính máu lẫn lộn mà đi đến tận bây giờ, có thể được ông ta đánh giá là "Chân thành với mọi người", có thể nghĩ đây là đánh giá cao cỡ nào. Triệu Tiềm càng cảm thấy kinh ngạc, ông ta nhìn thấy Cố Huy Ngạn đối với việc này cũng không có vẻ là không vui, hiển nhiên thật sự cảm thấy tân vương phi mười phần hoàn mỹ. Triệu Tiềm ngạc nhiên, liền đem lòng hiếu kỳ hỏi lên: "Vẫn chưa từng bái kiến vương phi, chỉ là không biết vương phi là người nơi nào?"

Dựa theo đánh giá cao với vị tân vương phi này, vấn đề vừa rồi của Triệu Tiềm thật sự là rất bình thường. Thế nhưng không nghĩ tới bầu không khí lập tức trở nên kỳ quái, Cố Huy Ngạn đi ở phía trước nên không nhìn rõ về mặt, chỉ có Chu Mậu Thành lại dùng sức ho khan.

Triệu Tiềm không hiểu: "Thế nào?"

Chu Mậu Thành đi nhanh về phía trước, lại nháy mắt với Triệu Tiềm: "Người còn nhớ kỹ Lâm Dững không? Vương phi chính là con gái của hắn ta."

Triệu Tiềm há hốc miệng, hơn nửa ngày vẫn không kịp phản ứng: "Lâm Dững... Công gái?"

(Chúng ta đã đi cùng nhau được gần 1/2 quãng đường rồi)

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Thần nữ

Triệu Tiềm hoài nghi mình nghe nhầm. Con gái của Lâm Dững? Lâm Dững chẳng lẽ không phải là đồng đội của bọn hắn hay sao, mặc dù đầu quân dưới trướng của Yến vương muộn hơn, nhưng Triệu Tiềm cũng gặp qua vị võ sĩ trời sinh này vài lần, là một thật giống tốt. Về sau Triệu Tiềm biết được Lâm Dững vì cứu Yến vương mà chết, càng cảm thấy thốn thức tức nuối. Nhưng vị trí của Lâm Dững còn thấp hơn Triệu Tiềm một chút, vì sao Yến vương lại cưới con gái của hắn ta vậy? Hai người này thế nào mà lại biết nhau?

Chu Mậu Thành cũng cảm thấy việc này của Yến vương làm cho vai vế của mọi người đều rất xấu hổ. Ông ta ho khan một tiếng, nói: "Sau này không phải Lâm Dững

cũng được vương gia thỉnh phong hầu hay sao. trên đường khai hoàn về kinh, vương gia đưa phủ Thuận Đức đưa hài cốt Lâm Dũng về quê hương, thuận tiện mang con gái duy nhất của Lâm Dũng về kinh chăm sóc."

Cho nên chăm sóc con gái người ta thành Yến vương phi rồi?

Triệu Tiềm trầm nghĩ may mắn Lâm Dũng không biết những chuyện này, sự việc phát triển đến mức này, cho dù là người này là vương gia tướng quân của mình thì cũng có chút buồn bực đi. Tuy nhiên Triệu Tiềm oán thầm thì oán thầm, nhưng đối với mối hôn sự này vẫn rất xem trọng. Lần thành hôn này tất nhiên là chính Yến vương nguyện ý, mà lo lắng duy nhất trước khi làm chung của Lâm Dũng cũng có thể hoàn thành tốt, thật sự là tất cả đều vui vẻ.

Vấn đề duy nhất, đại khái chính là Lâm Vị Hi vốn là văn bối của bọn hắn, bây giờ thành thê tử của Yến vương, bối phận có hơi phiền toái.

Lúc Chu Mậu Thành nói chuyện Cổ Huy Ngạn cũng không ngăn cản, hắn cũng không cảm thấy đây là chuyện khó mà gặp người. Về phần Chu Mậu Thành nháy mắt ra hiệu, Triệu Tiềm gật đầu cả mình... Tốt a, Cổ Huy Ngạn thừa nhận hắn có chút lúng túng. Lúc nhận lời chiếu cố con gái của thuộc hạ, ban đầu hắn còn nói muốn tìm một nhà chồng tốt cho nàng, cuối cùng người vào phủ Yến vương không ra ngoài nữa, có lẽ thật sự phải xin lỗi Lâm Dũng.

Yến vương tân hôn, bọn hắn những thuộc hạ kiêm chiến hữu cũ này không thiếu được trêu ghẹo hai câu, mà xưa nay Cổ Huy Ngạn xa cách lạnh lùng cũng tùy theo bọn họ nói đùa. Trong lòng Triệu Tiềm lại ò lên một tiếng, trầm nghĩ người đã thành hôn quả nhiên có khác. Lần này là Yến vương tự biết đuối lý, nếu như bình thường, làm sao Cổ Huy Ngạn có thể tùy ý bọn họ trêu chọc.

nói đùa thì vậy, trên thực tế Triệu Tiềm hết sức vui mừng, thậm chí khoe mát có chút cay cay. Từ biệt mấy năm, lúc gặp lại cổ nhân vẫn mạnh khỏe, lại có kiêu thế làm bạn bên người, Triệu Tiềm thực tình chúc phúc cho bọn họ. Nhiều năm qua Yến vương nam chinh bắc chiến, bách chiến bách thắng, trong quân đội hắn là chiến thần được đám người tín nhiệm sùng bái, trong vương phủ thì là trụ cột của gia trẻ lớn bé, trong triều lại là liều thuốc an thần cho quân và thần, Triệu Tiềm và Chu Mậu Thành đều xuất phát từ nội tâm tin phục Cổ Huy Ngạn, nhưng mà vị chiến thần được tất cả mọi người tôn sùng này, hết lần này tới lần khác trong tình cảm riêng tư lại không được như ý, nhiều năm qua lúc nào cũng là một thân một mình. Bây giờ hắn có người làm bạn bên cạnh, không riêng Triệu Tiềm, Chu Mậu Thành, còn có mười vạn đại quân ở Yến địa, đều xuất phát từ nội tâm mừng cho Yến vương, cũng xuất phát từ nội tâm chúc phúc Yến vương phi, nguyện vương phi hòa hảo làm bạn với Yến vương.

Bạn cũ gặp lại, sau khi trêu chọc một lúc, liền nhắc đến triều chính cùng chuyện trong quân đội. Triệu Tiềm đang nắm bắt tình hình ở biên quan, nhìn về bên cạnh, đột nhiên thấy một mỹ nhân đang đi tới. Triệu Tiềm còn chưa kịp phản ứng, thì thấy Cổ Huy Ngạn bỏ mấy người đang nói chuyện, lập tức bước nhanh về một hướng khác.

Triệu Tiềm đang nói đến một nửa, miệng còn chưa kịp khép lại, Yến vương đã đi rồi. Việc này trước giờ hơn mười năm nay chưa từng có, quả thực không thể tưởng tượng nổi. Triệu Tiềm trở mặt, Chu Mậu Thành hiểu rõ, nói với ông ta: "Đó chính là Yến vương phi." Sau khi nói xong, Chu Mậu Thành còn có ý riêng bỏ sung một câu: "Bây giờ không giống ngày xưa, người hắn là cũng thấy rõ đi?"

Triệu Tiềm cũng lộ ra ý hiểu rõ, cười cười, tân hôn a. Ông ta cũng là người có gia đình, tất nhiên là hiểu rõ. Xuất phát từ tôn trọng, Triệu Tiềm cũng không nhìn kỹ về hướng Yến vương phi, cho dù vai vế của Lâm thị cũng như con gái của ông ta. Nhưng bây giờ nàng đã là Yến vương phi, đó chính là nữ tử ông ta cần dùng tính mệnh để kính trọng, cho nên dù tò mò muốn chết, Triệu Tiềm cũng không dám nhìn kỹ về hướng kia.

Nhưng mà không nghĩ tới, một lát sau, Cổ Huy Ngạn lại trở về, lần này bên cạnh hắn còn có một vị nữ tử dung mạo cực kì tinh xảo. Nữ tử da trắng nõn nà, ngọc bội kêu đình đình, trăm cài tóc châu ngọc như sao trời điểm tuyết màn đêm. Nhưng những châu báu quý giá ấy đều không thể tranh sáng cùng với nàng, nàng mỉm cười, gật đầu đối với đám người Chu Mậu Thành, nhẹ nhàng chỉnh đốn trang phục hành lễ vạn phúc với bọn họ: "Chu thúc thúc, Triệu Tiềm tướng quân."

Chu Mậu Thành cùng Triệu Tiềm vội vàng ngăn lại, bây giờ nàng là Yến vương phi, bọn họ không dám đương nổi lễ này của Lâm Vị Hi. Mặt già của Chu Mậu Thành có chút đỏ, ông ta lườm cực nhanh Cổ Huy Ngạn một chút, nói: "Ti chúc không dám nhận xưng hô như vậy của vương phi."

Lâm Vị Hi gọi ông ta là "Chu thúc thúc", vậy ông ta với Yến vương thì tính thế nào? Chu Mậu Thành cũng không có mệnh dài chiếm tiện nghi như vậy của Yến vương đâu.

Đương nhiên Chu Mậu Thành với Triệu Tiềm không dám đụng vào đến Lâm Vị Hi, chờ cho bọn họ đưa tay ra, Lâm Vị Hi cũng thuận thế đứng lên, chỉ làm bán lễ. Nàng thân là văn bối hành lễ cho hai người này thì không có vấn đề gì, nhưng bây giờ đồng thời còn là Yến vương phi, lại hành lễ văn bối cũng có chút không ổn. Hôm nay Lâm Vị Hi cố ý ra ngoài viện đón Cổ Huy Ngạn, không nghĩ tới nửa đường gặp cấp trên kiêm chiến hữu của Lâm Dũng, đều là thuộc hạ đắc lực của Yến vương, về tình về lý, Lâm Vị Hi đều phải chào hỏi hai người này.

Triệu Tiềm tránh hiềm nghi, không dám quá chăm chú nhìn Yến vương phi, nhưng dù là như thế vẫn bị lóa mắt. Trong lúc nhất thời ông ta cũng không biết nên cảm thán Lâm Dũng làm sao sinh ra nữ nhi xinh đẹp như vậy, hay là nên cảm thán Yến vương quả là cáo già. Lâm Vị Hi theo lễ phép vấn an với hai người này xong, dù sao nàng cũng là nội quyến của Yến vương, hơi đứng lên chuẩn bị cáo từ. Lâm Vị Hi nhìn Cổ Huy Ngạn một chút, thăm dò hỏi: "Vương gia?"

Vừa lúc này, Cổ Huy Ngạn cùng hai vị này còn bàn bạc chuyện triều đình, Lâm Vị Hi hỏi thăm nhìn về Cổ Huy Ngạn. Chu Mậu Thành cùng Triệu Tiềm vẫn còn tình ý, nhìn đến đây đương nhiên rất có nhãn lực nói: "Thuộc hạ cùng lão Triệu Chính đã hẹn đi ra ngoài uống rượu, không để cho các huynh đệ đợi lâu, trước hết đi cáo từ. Mời vương gia, vương phi thứ tội."

Thế là Cổ Huy Ngạn thuận thế nói: "một mình nàng đi không an toàn, ta đi về cùng nàng."

Cổ Huy Ngạn mặt không đỏ tím không đập bỏ lại đám người Triệu Tiềm, đi cùng Lâm Vị Hi về nội trạch. Chờ cho người dần dần đi xa, Triệu Tiềm mới dám nói đùa với Chu Mậu Thành: "Ban đầu ta còn tưởng là bắt kẻ lúc nào có việc đều có thể đến bẩm báo với Yến vương. Bây giờ xem ra là ta không hiểu phong tình, vậy mà nói chuyện với Yến vương lâu như vậy, chậm trễ người ta tân hôn."

Chu Mậu Thành cười to: "Người ở phủ Yến vương chờ thêm mấy ngày, thì có thể quen thôi."

Bây giờ Cổ Huy Ngạn không có ở đây, hai người bọn họ lại không thiếu được nói rất nhiều sau lưng Yến vương. Chu Mậu Thành biết chuyện này rất rõ, dứt khoát nói cho Triệu Tiềm từ lúc đi phủ Thuận Đức đưa hài cốt cho Triệu Tiềm. Hai người bọn họ vụng trộm bắt quai rất nhiều, nói đến cuối cùng mới nhìn nhau cười một tiếng, vừa lòng thỏa ý.

Chuyện riêng của Yến vương, cái này khó mà có được.

Lâm Vĩ Hi cùng Cố Huy Ngạn đi trên hành lang, hôm nay trời lại tối tăm mù mịt, mới đi được nửa đường, trên trời lại bắt đầu đổ một trận tuyết.

"Vương gia, kể từ hôm nay chàng không cần phải tới phủ nha rồi đúng không? Ngày mai cũng không cần dậy sớm vào triều?"

"Đúng."

"thật sao?" Lâm Vĩ Hi rất hoài nghi, ngày bình thường Cố Huy Ngạn bận bịu vô cùng, ngay cả Lâm Vĩ Hi, cũng chỉ có thể khi trời tối mới nhìn thấy hắn. Đến ngày thứ hai nàng còn chưa tỉnh, Cố Huy Ngạn đã dậy sớm đi ra ngoài rồi. Bỗng nhiên biết được từ hôm nay đến ngày mười lăm, Cố Huy Ngạn đều có thể ở trong vương phủ. Lâm Vĩ Hi rất hoài nghi chỉ sau một khắc Yến vương sẽ bị người khác gọi đi.

Cố Huy Ngạn bật cười, nói: "Đương nhiên là thật. Bình thường ta vẫn bề bộn nhiều việc bên ngoài, bỏ bê chuyện nhà, mấy ngày nay thì có thể giúp nàng một tay rồi."

Mặc dù Lâm Vĩ Hi còn chưa nhận lời, nhưng trong ánh mắt đã dao động ý cười. Đêm qua tuyết vừa rơi, mặc dù đã quét hai bên đường, nhưng trong cánh rừng tuyết vẫn đọng một tầng thật dày. một trận gió thổi qua, một hạt tuyết vừa vụn rơi trên trán Lâm Vĩ Hi. Lâm Vĩ Hi đưa tay khẽ vuốt, ngửa đầu nhìn về bầu trời trắng xóa: "Tuyết rơi rồi."

Cố Huy Ngạn cũng nhìn ra bên ngoài một chút, nắm chặt cổ áo choàng của Lâm Vĩ Hi: "Bên ngoài gió lớn, cẩn thận nhiễm lạnh."

Lâm Vĩ Hi không phục trừng Cố Huy Ngạn một chút: "Ta cũng không phải tiểu hài tử, làm sao ngay cả chuyện này cũng không biết? không muốn chàng luôn luôn coi ta là tiểu hài tử."

Cố Huy Ngạn cười thắt chặt dây áo choàng cho nàng, nói ra: "Được."

Lâm Vĩ Hi nhìn ra ngoài đi, trước mắt đều là một mảnh trắng xóa, vừa vặn chỗ này là bậc thang đi xuống, có thể nói thẳng với mặt đất phủ đầy tuyết phía ngoài. Lâm Vĩ Hi dứt khoát bỏ lại nha hoàn cùng Cố Huy Ngạn, chính mình chạy ra, tận đến khi để lại rất nhiều dấu chân trên mặt tuyết đọng, mới cười về phía Cố Huy Ngạn: "Vương gia, chàng nhìn, tuyết rồi!"

Cố Huy Ngạn đứng trên hành lang, mỉm cười nhìn hành động của Lâm Vĩ Hi. Còn nói chính mình không phải tiểu hài tử, đã lớn đến đâu, vẫn còn chơi trò giẫm tuyết của trẻ con như này. Đột nhiên ánh mắt Cố Huy Ngạn khẽ động, hắn đang muốn nói cái gì, đáng tiếc đã muộn. Có lẽ là bởi vì không chịu nổi gánh nặng, cũng có lẽ bởi vì tiếng nói của Lâm Vĩ Hi làm kinh động, một nhánh tùng bị ép cong run lên, bỗng nhiên gãy trở về, làm một đám tuyết trắng trên cây tùng rơi xuống dưới, vừa vặn rơi trúng đầu Lâm Vĩ Hi.

Bất ngờ trên đầu rơi xuống một đồng tuyết lạnh, Lâm Vĩ Hi ngại phiền phức nên không mang mũ trùm, hiện tại tuyết đọng rơi đúng vào trong cổ của nàng. Tuyết rơi vào người rất lạnh, Lâm Vĩ Hi "A" một tiếng, lập tức phúi tuyết trên đầu xuống.

Hạ nhân ở trên hành lang không dám cười, thế nhưng Cố Huy Ngạn lại buồn cười, nhẹ nhàng bật cười một tiếng. hắn đi về phía Lâm Vĩ Hi, vừa cười khẽ vừa thay nàng phúi tuyết trên đỉnh đầu: "Còn nói chính mình không phải tiểu hài tử, bây giờ thì thế nào?"

Lâm Vĩ Hi bị kích thích toàn thân giật mình một cái, nàng phúi tuyết sau cổ áo, nghe được Cố Huy Ngạn nói như vậy, thật sự là vừa tức giận lại ủy khuất: "Làm sao ta biết lại trùng hợp như vậy, rơi một đồng tuyết, còn vừa vặn rơi trên đầu ta đâu."

Cố Huy Ngạn cũng nhin không được nữa cười to, hắn khó khi nào thoải mái như này, trong ánh mắt đều là ý cười không che giấu chút nào. hắn hơi cúi đầu, cẩn thận nhặt tuyết vụn trong tóc Lâm Vĩ Hi ra ngoài.

Uyển Tinh Uyển Nguyệt đều rất có nhãn lực, các nàng tiến lên đưa lò sưởi tay cho Lâm Vĩ Hi, sau đó lại lui về gần các tỷ nữ khác, không cho các nàng quấy rầy vương gia cùng vương phi. Cố Huy Ngạn cup mắt phúi tuyết trên người Lâm Vĩ Hi, còn có thể nhìn thấy trên mặt hắn là ý cười. Mà Lâm Vĩ Hi đang ôm lò sưởi tay, gương mặt hồng hồng, nhìn xem cũng không phải là đáng vẻ cao hứng.

Áo choàng lông ôm lấy cổ Lâm Vĩ Hi, nổi bật lên làn da óng ánh, ngũ quan tinh xảo, đằng sau là cả một mảng tuyết trắng xóa cùng những gốc cây cổ thụ trong vườn, càng phát ra ánh sáng long lanh, quả thực giống như thần nữ từ trên thiên cung. Mà Cố Huy Ngạn cao lớn tuấn mỹ, mặc dù mang theo ý cười, nhưng động tác phúi tuyết cho nữ tử lại cẩn thận nhu hòa. một bức tranh tương đối lập mà lại hài hòa đến kinh người, cho dù ai nhìn thấy đều phải thốt lên một câu thần tiên quyền lực.

Cố Trình Diệu đang đứng tại một chỗ ngoặt khác trên hành lang, lúc đi tới vừa vặn nhìn thấy một màn này. Đây là lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy Lâm Vĩ Hi hoạt bát như này, cũng là lần đầu tiên thấy ánh mắt phụ thân ôn nhu như thế. Hai người thật xứng đôi, bước chân của hắn ta không khỏi dừng lại, trong lúc nhất thời cũng không biết là nên coi như không có gì mà đi ra ngoài, hay là nên làm bộ không thấy mà lui trở về.

Cố Trình Diệu không đo dự bao lâu, Uyển Nguyệt mất tinh, đã thấy hắn ta: "Thế tử?"

Lâm Vĩ Hi cùng Cố Huy Ngạn đều ngẩng đầu, nhìn về hướng này. Cố Trình Diệu không có cách nào, chỉ có thể tiến lên hai bước, lộ diện hoàn toàn trong tầm mắt mọi người: "Phụ thân, mẫu thân."

Cố Huy Ngạn thấy là Cố Trình Diệu, chỉ lãnh đạm nhẹ gật đầu, sau đó tiếp tục cúi đầu nhặt tuyết trên cổ áo Lâm Vĩ Hi. Mà ý cười trên mặt Lâm Vĩ Hi rất nhanh thu lại, vẻ mặt kiêu ngạo xa cách, gật đầu ra hiệu với Cố Trình Diệu: "Thế tử."

Phảng phất chỉ trong nháy mắt, Lâm Vĩ Hi từ một mỹ nhân hoạt sắc sinh hương khôi phục thành kẻ mẫu cao cao tại thượng, đoạn trang lãnh đạm. Cố Trình Diệu không biết trong lòng là cảm xúc gì, cũng không biết vì cái gì, ánh mắt của hắn ta bắt được rất nhiều chi tiết, ví như một tay phụ thân đang nhặt tuyết trên đầu Lâm Vĩ Hi, một cái tay khác thì rơi vào eo của Lâm Vĩ Hi. Khoảng cách của hai người rất gần, mà Lâm Vĩ Hi đối với sự gần gũi này thì vô cùng thân nhiên, không cảm thấy khó chịu chút nào.

Đôi mắt Cố Trình Diệu không để lại dấu vết dạo qua một vòng, Lâm Vĩ Hi đang đáp lễ vắn an của Cố Trình Diệu, đột nhiên cảm giác đỉnh đầu đau xót. Nàng che

tóc, bị đau ngẩng đầu lên án: "Vương gia, vừa rồi chàng nắm chặt tóc làm đầu ta bị đau!"

"thật sao? Ta không chú ý." Cổ Huy Ngạn bình tĩnh tự nhiên thu tay lại, phảng phất thật sự là lỡ tay. Hắn nhìn Lâm Vĩ Hi bởi vì bị đau mà ánh mắt long lạnh như nước, lần đầu tiên cảm thấy thật xin lỗi, hắn vuốt vuốt tóc Lâm Vĩ Hi, thấp giọng hỏi: "Đau lắm hả?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Thứ đệ

Cổ Huy Ngạn cúi người thấp giọng hỏi thăm, Lâm Vĩ Hi cau mày một cái, khẽ nói: "Cũng được."

Túm cũng túm rồi, không phải thế còn có thể làm sao?

Cổ Trình Diệu mơ hồ cảm giác được cái gì, hắn ta lui ra sau một bước, cúi đầu nói: "Nhi thần còn có bài học chưa hoàn thành, sẽ không quấy rầy phụ thân, mẫu thân thương tuyệt. Nhi thần xin cáo lui."

Cổ Huy Ngạn nhẹ gật đầu, nói: "đi đi, kỳ thi xuân sắp tới, cần thận ôn luyện mới là chuyện quan trọng, không nên bị ồn ào mấy ngày nay làm phân tâm. Hiểu không?"

"Nhi thần hiểu rõ, cảm ơn phụ thân dạy bảo." Cổ Trình Diệu đáp ứng, lại ngẩng đầu nhìn Lâm Vĩ Hi một chút, xa xa chấp tay, liền xoay người đi.

Cổ Huy Ngạn dạy con, Lâm Vĩ Hi đứng ở một bên nghe, chờ Cổ Trình Diệu quay người trở về, Lâm Vĩ Hi mới nhớ tới cái gì, nghi hoặc hỏi: "Lúc đầu thế từ tới là định làm gì? Cứ như vậy trở về?"

"Có lẽ là ngồi trong thư phòng khó chịu, ra ngoài hít thở không khí đi." Cổ Huy Ngạn nhìn Lâm Vĩ Hi một chút, nói, "Mấy ngày nay trời lạnh, nàng mà tùy hứng chạy ra bên ngoài, coi chừng nhiễm lạnh."

"sẽ không, ta cũng không phải loại người thất thường như thế." Lâm Vĩ Hi lẩm bắmmột câu, cũng lười quản chuyện của Cổ Trình Diệu. Dù sao Cổ Trình Diệu như thế nào cũng không còn quan hệ gì với nàng, nàng đem quyền quản sự Thanh Tùng viên giao cho của hồi môn mà Thẩm vương phi lưu lại rồi, thể hiện không những tay vào chuyện của thế tử hết sức rõ ràng, bất kể trong viện của Cổ Trình Diệu phát sinh chuyện gì, đều là chuyện của chính bọn hắn, cùng với kẻ phi là nàng không có liên quan gì.

Về phần Cao Nhiên với Bốc ma ma là gió đông thổi bạt gió tây hay gió tây áp đảo gió đông, việc này thì phải nhìn thủ đoạn của hai vị này rồi, đại khái Lâm Vĩ Hi có thể không đếm xỉa đến, chỉ nhìn náo nhiệt là đủ.

Chờ sau khi trở lại Cảnh Trùng viện, Lâm Vĩ Hi trước phân phó phòng bếp bày cơm, sau đó mới đến nội thất thay quần áo bị tuyết thấm ướt. Đồng tuyết kia thật sự là khéo, vừa vụn rơi xuống người Lâm Vĩ Hi. Nước tuyết đọng trên tóc cũng thôi, còn rơi trong áo thì rất phiền phức. Tuyết vốn đã lạnh buốt, rơi vào trong cổ đầu tiên là đông lạnh, sau đó bị nhiệt độ cơ thể làm cho thành nước tuyết, bây giờ thấm ướt hết sau lưng Lâm Vĩ Hi, không những khó chịu còn dễ dàng bị nhiễm lạnh.

Lâm Vĩ Hi chỉ có thể xoa tóc ra, thay một bộ quần áo mới khô ráo ấm áp, sau đó tùy ý búi tóc, đi ra bên ngoài bởi Cổ Huy Ngạn ăn cơm. Cổ Huy Ngạn thấy Lâm Vĩ Hi ra, đầu tiên là đưa tay áp trên trán để kiểm tra nhiệt độ, phát hiện không bị sốt, lúc này mới yên tâm nói: "Vẫn tốt, không bị sốt, trước tiên uống tách trà gừng đã."

Lâm Vĩ Hi nhìn trà gừng, còn chưa lên tiếng, Cổ Huy Ngạn liền nhìn ra tâm tư của nàng, nói ra: "không cho phép giáo biện, nhất định phải uống. Thân thể nàng vốn yếu ớt, hôm nay nghịch tuyết lâu như vậy, còn rơi cả vào quần áo, bây giờ không cần thận, ngày mai bị sốt thì làm sao?"

Tốt a, Lâm Vĩ Hi cũng biết bây giờ thân thể của chính mình cũng không tốt, nàng chỉ có thể bưng chén trà, từng chút từng chút uống trà gừng nóng hổi. Lâm Vĩ Hi chăm chú nhìn cái ly trong tay, trà gừng bốc hơi nóng, gặp không khí lạnh ngưng kết thành hơi nước màu trắng, vừa vụn đọng trên lông mi của Lâm Vĩ Hi, ngưng tụ thành giọt nước.

Cổ Huy Ngạn nhìn một lúc lâu, thật sự nhìn không được, đưa tay chạm vào hàng mi dài của Lâm Vĩ Hi. Lông mi của Lâm Vĩ Hi rất dày, phần đuôi hơi nhếch lên, bây giờ đang đọng lại một giọt nước, nhìn trông nhỏ yếu đáng thương cực kỳ. Ngón tay Cổ Huy Ngạn chạm vào hàng mi, Lâm Vĩ Hi không hiểu, ngẩng đầu hỏi: "Sao vậy?"

Cổ Huy Ngạn lắc đầu cười, cũng không trả lời. Lâm Vĩ Hi khó khăn uống xong, nhận khăn lụa từ trong tay Uyển Tinh, lau sạch nước đọng bên khóe miệng. Cổ Huy Ngạn thấy nàng thu thập xong, lúc này mới truyền cơm.

Mặc dù từ hai mươi ba tháng chạp đến mười bảy tháng giêng đều là nghỉ đông, nhưng thân phận Cổ Huy Ngạn khác biệt, hắn đồng thời vừa chiếu cố mười vạn đại quân lại là đại thần phụ chính trong triều đình, cho dù không ra khỏi cửa, nhưng cũng có rất nhiều việc tìm đến cửa. Huống chi mấy ngày nay gần tới tết, chỉ riêng người đi cửa sau cũng có rất nhiều. Sau khi Cổ Huy Ngạn bởi Lâm Vĩ Hi dùng cơm trưa, cũng không ngồi lâu, liền đến phía trước giải quyết công việc.

Sau khi Cổ Huy Ngạn đi, Lâm Vĩ Hi cũng muốn giải quyết chuyện của mình. Mấy ngày nay không riêng Cổ Huy Ngạn bận bịu, Yến vương phi nàng cũng vội vàng chân không chạm đất. Dịp cuối năm người tới bãi phỏng rất nhiều, mỗi ngày người gác cổng thu lễ vật càng là xếp thành núi nhỏ. Cuối năm, quan viên tỉnh ngoài đều phải vào kinh thành báo cáo công tác, những lễ vật này đều là bọn họ đưa tới hiếu kính. Mặc dù hầu hết mọi người ngay cả cửa vương phủ cũng không vào được, nhưng những lễ vật này Lâm Vĩ Hi lại không thể tùy tiện nhận được. Nếu như không sở cầu, ai sẽ đến tặng lễ đâu? Nhất là bây giờ địa vị của Yến vương lại tế nhị. Vương thúc mang binh cần vương quá mức sắc sảo cũng không phải là chuyện tốt. Mà Lâm Vĩ Hi cũng không phải người kiển thức hạn hẹp, nàng không quan tâm tài vật bên ngoài đưa tới, nàng càng để ý sự yên ổn lâu dài của phủ Yến vương hơn.

Cho nên khi xử lý những lễ vật này thì phải rất cẩn thận chú ý, quá mức quý giá thì không thể nhận, mà người có chút giao tình đưa tới lễ vật tốt như thế cũng không thể ngang nhiên nhận lấy. Lâm Vĩ Hi muốn chuẩn bị một phần lễ vật phù hợp lại quý giá chút để đáp lễ, phải hạ nhân đưa đến phủ trách của đối phương. Cứ như vậy, chỉ riêng mỗi ngày xử lý danh mục quà tặng cũng là việc cực kì hao tâm tổn sức.

Lâm Vĩ Hi đang suy nghĩ quà đáp lễ cho Kinh triệu doãn, đột nhiên nghe phía bên ngoài truyền đến thông báo. Một nha hoàn chải đôi búi tóc đứng ngoài màn cửa vén áo thi lễ, nói: "Vương phi, lão phu nhân, lão thái thái phủ anh quốc công tới."

"Phù anh quốc công?" Lâm Vĩ Hi nghe được cái tên này thì giật mình, rất nhanh nằng hồi thần lại, hỏi: "Hôm qua ta cũng không thu được bái thiếp của phủ anh quốc công, là người gác cổng bỏ sót hay sao?"

"Không phải ạ." Nha hoàn tiến lên đưa lên danh thiếp, nói: "Đây là thiếp mời của phủ anh quốc công."

Lâm Vĩ Hi để Uyển Tĩnh đón danh thiếp, chờ lấy tới, Lâm Vĩ Hi cũng không cần mở ra, đã hiểu rõ đây là có chuyện gì.

Những người huân quý, bất kể thăm người thân hay là tới bái phỏng nhà bạn, cũng đều trước một hai ngày đưa bái thiếp cho người gác cổng nhà đối phương, thứ nhất thể hiện sự tôn trọng đối với chủ nhân, để chủ nhà có thời gian chuẩn bị, thứ hai cũng là biểu hiện lễ tiết giáo dưỡng của chính mình. Bái thiếp của mỗi gia tộc đều tỉ mỉ chuẩn bị, chủ mẫu nào có kinh nghiệm nhìn trang bìa một chút là có thể đoán được đây là danh thiếp của phủ đệ nào. Thế nhưng sớm không đưa danh thiếp, cũng ngày trực tiếp đến trước cửa, thật sự là rất ít. Cho dù các tiểu thư xuất các về nhà ngoại, cũng phải phái người trở về nói một tiếng, chứ không thể trực tiếp tới cửa.

Phù anh quốc công làm như vậy không thể nghi ngờ có chút thất lễ, nếu như bây giờ đương gia chính là Cao Nhiên thì cũng không nói làm gì, đều là người trong nhà, thoải mái một chút cũng không sao. Nhưng bây giờ chủ mẫu chính là Lâm Vĩ Hi, mẹ chồng của Cao Nhiên. Phù anh quốc công dám khinh thường thông gia như này, nếu không phải bị điên, thì chính là có chuyện đột nhiên xảy ra, quá mức sốt ruột mà không để ý được cái khác.

Phù anh quốc công tốt xấu là công phủ, phu nhân anh quốc công không đến nổi ngay cả điểm lễ nghi xã giao ấy cũng không hiểu, công phủ làm như vậy, chỉ sợ không thiếu được là công lao của con dâu nằng.

Trong lòng Lâm Vĩ Hi sáng như gương, nhưng vẫn giả bộ như không biết rõ tình hình, khếp danh thiếp lại, nói: "Mau mời phu nhân quốc công đến phòng khách. Uyển Nguyệt, dâng trà nóng cho phu nhân cùng thái thái."

Mà Lâm Vĩ Hi thì đứng lên, đến nội gian thay quần áo. Lúc này nằng ăn cơm với Cố Huy Ngạn, ăn mặc đều thoải mái dễ chịu, nhưng bây giờ gặp khách thì không quá thích hợp. Lâm Vĩ Hi cũng không để cho người chải tóc lại, chỉ là không nhanh không chậm đổi trang phục khác, sau đó chậm rãi đi về phòng khách.

Phù anh quốc công không hỏi mà tới, vậy là bọn hắn không tôn trọng người làm gia chủ là nằng, Lâm Vĩ Hi cũng không cần quá quan tâm đến*o đãi khách, để khách nhân chờ một lúc cũng không sao.

Chờ mấy người phù anh quốc công uống xong hai chén trà, mới có thể chờ được Lâm Vĩ Hi đang thông thả từng bước đi tới. Nghe được bên ngoài tám bình phong liên tục "Vương phi vạn an", phu nhân anh quốc công biết đây là Lâm Vĩ Hi tới, trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Lâm Vĩ Hi đến, tất cả mọi người trong phòng đều đứng lên nghênh đón, chỉ có phu nhân anh quốc công vẫn yên vị ngồi tại chỗ, cũng không có ý tứ đứng dậy. Nhìn thấy Lâm Vĩ Hi tiến đến, phu nhân anh quốc công nghiêm mặt để chén trà lên bàn, vẻ mặt đạm mạc thận trọng: "Yến vương phi đại giá, lão thân vốn nên đứng lên, nhưng lão thân đi đứng không tiện, chỉ sợ khó mà nghênh đón vương phi."

Phu nhân anh quốc công đã sáu mươi tuổi, bà ta tuổi tác lớn, ý vào bối phận không nể mặt Lâm Vĩ Hi, những người trẻ tuổi như bọn họ cũng thật sự không có cách nào nói cái gì. Lâm Vĩ Hi đương nhiên nghe được câu nói kia của phu nhân anh quốc công là châm chọc nằng thân là chủ nhân mà lại tới chậm, Lâm Vĩ Hi cũng không thèm để ý, mà chỉ cười ngồi vào vị trí bên trên đối diện với phu nhân anh quốc công, lập tức bày ra dáng vẻ ngang hàng phải lẽ: "Lão phu nhân quá khách khí. Ngài tự mình mang theo phu nhân thái thái quốc công phủ, hạ cố đến đây, vốn nên do ta là văn bối đến nhị môn nghênh tiếp. Nhưng mà quý phủ đến thật không khéo, đúng lúc ta đang trang điểm thay y phục, chỉ có thể tạm thời đi xuống, để ngài cùng Cao gia thái thái chờ lâu. Lão phu nhân cùng thái thái sẽ không trách ta tới tiếp đón không chu đáo chứ?"

Lão phu nhân anh quốc công bắt mắt Lâm Vĩ Hi để bọn họ đợi lâu, Lâm Vĩ Hi cũng đều có thể nói luôn việc quốc công phủ không báo trước mà tới. Ai bảo phù anh quốc công thất lễ trước đây, lão phu nhân anh quốc công càng nháo thì chỉ tổ mất hết mặt mũi, chỉ có thể nhìn con tức giận này xuống.

Chờ sau khi người ngồi xuống, Lâm Vĩ Hi nhìn về phía những người đã từng rất quen thuộc với mình, nhưng bây giờ nên là lần đầu tiên chính thức gặp nữ quyền của Cao gia. Ánh mắt của nằng nhìn mọi người một lượt, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, ánh mắt Lâm Vĩ Hi âm u, nhưng vẫn là dáng tươi cười không thay đổi hỏi: "Lão phu nhân, vị này là?"

Lão phu nhân nhìn sau lưng mình, lúc này mới ý thức được mình còn chưa giới thiệu với Lâm Vĩ Hi. Mặc dù trước đó ở thủy lâm hoàng gia gặp qua, nhưng khi đó Lâm Vĩ Hi vẫn chỉ là bé gái nhỏ cô. Lão phu nhân anh quốc công mắt cao hơn đầu sao có thể để ý loại người này, về sau Lâm Vĩ Hi đại hôn cùng Yến vương, phù anh quốc công phủ cũng tới tham gia tiệc cưới, nhưng mà xen lẫn trong một đồng khách, tân nương Lâm Vĩ Hi sao có thể nhớ được. Cho nên nghiêm chỉnh mà nói, Lâm Vĩ Hi còn không quá nhận biết người Cao gia.

Lão phu nhân anh quốc công chỉ có thể để nằng dắt cùng cháu trai tiến lên, nói: "Đây là con dâu thứ hai của ta, còn đây là cháu trai trưởng của ta. Các người còn không mau tới hành lễ với vương phi?"

Cao nhị thái thái tiến lên hành lễ vạn phúc với Lâm Vĩ Hi, Lâm Vĩ Hi nhìn người đã từng là nhị thẩm của mình, cười cười để Uyển Tĩnh Uyển Nguyệt nâng đỡ dậy, nằng nói: "Nhị thái thái khách khí, ta trẻ tuổi, không dám đương nổi lễ của người."

Cao nhị thái thái nói: "Yến vương phi khiêm tốn, mặc dù ngài tuổi trẻ, nhưng cũng là nhất phẩm vương phi bên trên ngọc điệp hoàng gia. Mặc dù thiếp thân dựa vào việc hôn nhân của nữ nhi mà ngang hàng với ngài, nhưng vẫn nên theo quy củ mà hành lễ."

Cao Nhiên là cháu gái Cao nhị thái thái, mà Lâm Vĩ Hi là mẹ chồng của Cao Nhiên, nói từ góc độ này, đúng là Lâm Vĩ Hi cùng vai vế với Cao nhị thái thái. Thế nhưng lão nhị Cao gia, cũng chính là người đã từng là nhị thúc thúc của Lâm Vĩ Hi đến nay vẫn không có công danh, bất quá là do gia tộc góp bạc mua chức tiểu quan ngũ phẩm kiếm sống, từ góc độ phẩm cấp, Cao nhị thái thái cũng không dám coi mình cùng vai vế với Lâm Vĩ Hi, vẫn phải hành lễ vẫn an như bình thường.

Lâm Vĩ Hi cười cười, cũng không nhiều lời, mà khách khí để nha hoàn chuyển ghế ngồi cho Cao nhị thái thái. Chờ Cao nhị thái thái ngồi xuống sau, một người khác mới lên trước đập đầu với Lâm Vĩ Hi: "Yến vương phi vạn an."

Dáng vẻ tươi cười của Lâm Vĩ Hi vẫn đoan trang như cũ, thế nhưng bàn tay dưới váy dài lại nắm thật chặt, tiết lộ tâm tình thực sự cũng không như vẻ bề ngoài. Cao nhị thái thái nghĩ Lâm Vĩ Hi không biết, vẫn ngồi ở một bên giới thiệu: "Đây chính là con trai độc nhất của thế tử phủ quốc công chúng ta, mặc dù là con thứ, nhưng lại chiếm chữ trưởng, cũng vô cùng thông minh lanh lợi. Thăm ca nhi, đi mau tới gần để vương phi nhìn xem."

Bỗng chốc ánh mắt Lâm Vĩ Hi trở nên sầm lại, làm sao nàng lại không biết người này? Cao Thâm, thứ đệ của nàng, em ruột của Cao Nhiên, cũng là người nắm đó gián tiếp hại chết đứa bé kia của mẫu thân Vệ thị.

không chừng sau này vẫn là anh quốc công.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Quản giáo

Cao Thâm nghe theo trưởng bối phân phó, tiến lên đập đầu với Lâm Vĩ Hi. Đập đầu xem như là lễ tiết chính thức, chỉ có trưởng bối cùng trưởng giả quyền cao chức trọng mới xứng đáng nhận lễ này. Nếu theo trước kia, mặc dù Lâm Vĩ Hi là trưởng tỷ, nhưng vẫn ngang hàng với Cao Thâm, nàng không nhận nổi lễ đập đầu này. Mà bây giờ, Lâm Vĩ Hi lại vững vàng đang hoàng ngồi, nhìn tận mắt Cao Thâm đập đầu ba cái rắn chắc với mình.

Đôi mắt nàng chăm chú nhìn động tác của Cao Thâm, sâu trong ánh mắt tựa hồ có vòng xoáy u ám. Cao Thâm đập đầu xong, hồi lâu không nghe được tiếng gọi hấn ta dậy ở phía trên, Cao Thâm không hiểu, vẫn duy trì tư thế đập đầu như cũ. Lúc đầu Cao nhị thái thái cười cười, nhìn đến đây cũng có chút nghi ngờ. Đây là lần đầu tiên Yến vương phi gặp Cao Thâm à? Cao Thâm có chỗ nào không thỏa đáng hay sao, mà vương phi nhìn hấn ta chăm chú như vậy?

Uyển Nguyệt từ phía sau nhẹ nhàng gọi Lâm Vĩ Hi một tiếng: "Vương phi?"

Lâm Vĩ Hi lấy lại tinh thần, lãnh đạm quét nam hài đang quỳ áp sát mặt sàn kia, thờ ơn: "Đứng lên đi."

Giọng nói của Lâm Vĩ Hi không tính là nhằm vào, nhưng cũng không có ý tứ yêu thích gì. Hôm nay trước khi đi Cao Thâm nghe di nương với nhũ mẫu nói, muốn hấn ta phải biểu hiện thật tốt, có thể làm cho Yến vương phi yêu thích là tốt nhất.

Con gái của Hàn thị là con dâu của Lâm Vĩ Hi, còn con trai sau này chỉ sợ vẫn phải dựa vào sự trợ giúp của Yến vương để thuận lợi kiếm một chức quan, thậm chí là tước vị, đương nhiên thị không dám đắc tội Lâm Vĩ Hi, thậm chí ước gì có thể lấy lòng vị vương phi trẻ tuổi này. Nghe nói Yến vương vô cùng sủng ái tân vương phi, ban đầu Hàn thị tính toán rất tốt, tiểu hài tử như Cao Thâm nuôi thật tốt, trắng trắng mềm mềm, môi hồng răng trắng, làm gì có phu nhân nào nhìn không thích? Mà Lâm Vĩ Hi còn chưa có con, thích nhất là đánh loại hi khí của nam hài này. Cho nên Hàn thị cảm thấy, chỉ cần Cao Thâm không làm ra hành động bất nhã nào làm cho người ta chán ghét, không có lý do gì mà Lâm Vĩ Hi không thích Cao Thâm.

Trước khi ra cửa Cao Thâm được di nương tận tâm chỉ bảo, trên đường đi lại bị tổ mẫu, thẩm mẫu dẫn dò một trận, hấn ta cũng biết hôm nay tới gặp phu nhân không hề tầm thường, cho nên khi đi tới thì vô cùng cẩn thận. Sau khi nhìn thấy Lâm Vĩ Hi, Cao Thâm cực kỳ kinh hãi, đây chính là vị phu nhân mà hấn ta phải cẩn thận lấy lòng? Thế mà còn trẻ như vậy, xem ra rõ ràng cùng tầm như tỷ tỷ của hấn ta a.

Nhưng bất kể trong lòng Cao Thâm nghĩ như thế nào, hấn ta cũng không dám thể hiện ra ngoài, mà là lấy ra vẻ vui vẻ hàng ngày khi gặp tổ mẫu cùng phụ thân, các động tác đập đầu vẫn an lành nước chảy mây trôi lại hồn nhiên đáng yêu, đảm bảo tất cả mọi người nhìn vào đều sẽ cười khen ngợi. Mọi ngày hấn ta đều như vậy được các phu nhân đến đến công phủ làm khách khen thưởng. Thế nhưng hôm nay, trán của hấn ta vẫn cúi trên sàn nhà thật lâu, cũng không thấy vương phi ngồi trên cao lên tiếng. Cao Thâm không dám ngẩng đầu, chỉ có thể duy trì động tác ban đầu, mặt và hai tay đều áp trên mặt sàn. Ở trong phòng thoang thoảng hương hoa mai, vương phi mỹ lệ trẻ tuổi cao quý ung dung, mà hấn ta thì còn quỳ trên mặt đất, đột nhiên Cao Thâm sinh ra một cảm giác hèn mọn.

không biết qua bao lâu, thời gian cũng không dài, nhưng đối với Cao Thâm mà nói, lại phảng phất như cả một đời. Giọng nói Lâm Vĩ Hi dễ nghe, tựa như châu ngọc vang lên, nhưng lại hồ hững: "Đứng lên đi."

Lúc này Cao Thâm mới dám cẩn thận từ dưới đất bò dậy, chỉ là trong khoảnh khắc, đối với vị vương phi trước mặt này, Cao Thâm vừa kính lại sợ, ngay cả nhìn thẳng cũng không dám. Một lần nữa hấn ta ý thức được, mình chỉ là con thứ, so với phu nhân cao quý như vậy chính là khác nhau một trời một vực, mà cũng thẹn không dám so sánh cùng.

Trước khi ra cửa Hàn thị đã cố ý dặn dò, bất kể tổ mẫu tổ thái độ như nào, Cao Thâm vẫn phải tôn kính vui vẻ với vương phi. Đạo lý này rất dễ hiểu, quốc công phủ bọn họ sao có thể so với Yến vương. Ngay cả Cao Hi thân phận cao quý như vậy gả cho Cố Trình Diệu còn là trào cao, mặc dù sau đó có Cao Nhiên thay thế, nhưng cũng như nhau đều là vẫn bối. Bây giờ quốc công phủ muốn đi gặp mẹ chồng Cao Nhiên, chính là Yến vương phi, Hàn thị cũng thế tử anh quốc công làm sao dám khinh thường. Nhưng mà lần này bọn họ tới đây chung quy là làm chỗ dựa cho Cao Nhiên, cho nên trước khi ra cửa đám người phủ anh quốc công liền thỏa thuận, phu nhân anh quốc công đóng vai mặt đen, Cao nhị thái thái đóng vai mặt trắng, lại có tiểu hài tử Cao Thâm ở giữa điều hòa. Yến vương phi xem tiểu hài tử từ ngày thơ vô ký, nên sẽ dễ nói chuyện hơn một chút.

Trước khi ra cửa phu nhân quốc công nghĩ rất vẹn toàn, nhưng không thể nghĩ đến khi tới phủ Yến vương, ngay cả Cao Thâm đứa bé này Lâm Vĩ Hi đều dầu muối không vào. Lão phu nhân anh quốc công cùng con dâu liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy ngỡ ngàng ngoài ý muốn cùng sự khó xử.

không cân bằng được không khí, vốn nên đóng vai mặt đen là lão phu nhân anh quốc công lúc nói chuyện cũng không cảm thấy chặc chấn lắm. Bà ta hết sức căng thẳng, xuất ra tư thái trường giả tiền bối: "Yến vương phi, văn bối quốc công phủ tình nghịch, để ngươi chê cười rồi."

Lâm Vĩ Hi nghe vậy cười cười, quả nhiên, cái này tới. Nàng hơi dựa vào ghế, khuỷu tay nghiêng nghiêng tỳ vào tay vịn, một tay khác cầm nắp trà, tiếng nói hừng hờ: "Phu nhân quốc công tăng long ngoạ hồ, lời này của lão phu nhân khiêm tốn rồi. Còn chưa hỏi thăm lão phu nhân mang theo con dâu cùng cháu trai, tự mình tới cửa phủ Yến vương, là có chuyện gì?"

Lâm Vĩ Hi một bộ điềm nhiên không để ý, mà bọn họ thì lại tư thế sẵn sàng đón quân địch. Còn chưa giao chiến, đối phương đã đánh xuống đòn phủ đầu rồi. Lão phu nhân anh quốc công nhủ mảy, không hài lòng lắm loại đáng về mặt kệ không thêm để ý này của Lâm Vĩ Hi, không khỏi cũng quá xem thường người rồi.

"Lão thân chống đỡ bộ xương già này tự mình tới cửa, tất nhiên là có mục đích. Chi là không biết, tam tiểu thư không nên thân nhà chúng ta đang ở đâu rồi? Tổ mẫu cùng thăm mẫu đến, nàng ta thân là văn bối, vậy mà cũng không ra thỉnh an?"

"A, đây là lão phu nhân đang hỏi thế tử phi." Lâm Vĩ Hi vẫn lười biếng dựa vào ghế bành bên trên, tùy ý nói: "Bây giờ thế tử phi còn đang chép sách trong Phật đường. Chuyện này từ cuối tháng trước đến giờ cũng hơn hai mươi ngày rồi, thế tử phi vẫn chưa chép xong, nên mới không thể đi ra gặp lão phu nhân. nói đến chuyện này thật sự người mẹ chồng là ta cũng không phải, không thể sớm dạy dỗ nàng ta cho tốt, để thậm chí ngay cả chép mấy quyển Hiếu kinh cũng không làm được. Lão phu nhân ngài nếu như nhớ thương thế tử phi, không ngại chờ một chút, đợi nàng ta chép xong, ta để nàng ta tranh thủ thời gian tới gặp ngài?"

Lão phu nhân anh quốc công bị chẹn họng phát nghẹn, nữ tử xuất giá tông phu, chức trách giáo dưỡng từ mẫu thân chuyển vào tay mẹ chồng. Người làm mẹ chồng đương nhiên có quyền quản giáo nàng dâu, nhiều trường hợp chính là mẹ đẻ cũng không thể lắm miệng. Lâm Vĩ Hi quản giáo Cao Nhiên là chuyện đương nhiên, mà Lâm Vĩ Hi nói Cao Nhiên quy củ không tốt, ngay cả Hiếu kinh cũng không chép xong, những người nhà mẹ đẻ phủ anh quốc công như lão phu nhân này thật sự không còn mặt mũi. Từ xưa đến nay chữ hiếu đề chết người, nữ tử xuất giá không được giáo dưỡng tốt, bị nhà chồng ghét bỏ không tài thậm chí bất hiếu, cho dù là nhà mẹ đẻ thì cũng vô cùng hổ thẹn.

Chính lão phu nhân anh quốc công cũng là mẹ chồng, có thể nói là cũng không hiền lành gì với con dâu, nhưng đối với cháu gái của mình, lão phu nhân cũng rất không vui.

Trước đây không lâu phủ anh quốc công nhận được lời nhắn của Cao Nhiên, Cao Nhiên sai hạ nhân truyền lời, nói mẹ chồng không thích mình, gần sang năm mới rồi mà còn bị giam tại Phật đường lạnh lẽo chép sách, còn lâu mới được ra ngoài. Người trong nội viện thấy thế tử phi không ở đây, có chút đã tâm đã có ý nghĩ muốn bỏ lên giường chủ tử rồi.

Chỗ dựa lớn nhất của phủ anh quốc công chính là thế tử phi Cao Nhiên được thế tử rất yêu thích. Tuy Cao Nhiên là thứ nữ, nhưng chỉ cần có thể mang lại lợi ích cho phủ quốc công, đích hay thứ cũng không sao cả. Cố Trình Diệu dụng tâm với Cao Nhiên là điều mà phủ quốc công đều nhìn thấy. Nhưng mọi thứ không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu như thừa dịp Cao Nhiên không ở đây, thật sự có nữ tử khác bỏ lên giường, mượn cơ hội cướp đi sự sủng ái của thế tử, vậy thì phải làm thế nào? một khi Cao Nhiên thất sủng, quan hệ thông gia lại trở lại thời điểm lúc Cao Hi ở đây, vô cùng nguy hiểm. Thân phận của Cao Nhiên còn không bằng Cao Hi, sau lưng không có đại trưởng công chúa Thọ Khang, quan hệ giữa phủ quốc công với phủ Yến vương sẽ càng mỏng manh mờ nhạt.

trên dưới cả nhà phủ anh quốc công đều mong mỏi Cao Nhiên sớm ngày sinh hạ nhi tử, bám thật chắc thật lâu vào chiếc thuyền lớn Cố Huy Ngạn này. Bây giờ lại nghe nói Cao Nhiên bị mẹ chồng khắt khe, còn có nguy cơ bị thất sủng, lão phu nhân phủ anh quốc công hoảng hốt, bất chấp mặt mũi cùng thân phận, lập tức muốn ra xe, bà ta tự mình mang người đến nói chuyện với Cao Nhiên.

Lão phu nhân anh quốc công hướng mặt ra hiệu một chút, Cao nhị thái thái hiểu ý, để cho nha hoàn ôm Cao Thâm đi ra. Chờ trong phòng không có tiểu hài tử, lão phu nhân cũng có thể nói càng thêm thẳng thắn: "Vương phi, lúc ở nhà mẹ đẻ tam tiểu thư nhà chúng ta mặc dù có chút ngang bướng, nhưng cũng không phải là người không biết nặng nhẹ, càng sẽ không làm ra chuyện đại nghịch bất hiếu. Vương phi nói tam tiểu thư bất hiếu, còn phạt chép Hiếu kinh ở Phật đường, không biết trong chuyện này có nguyên nhân gì không?"

Lâm Vĩ Hi cười khẽ một tiếng, từ trên ghế dựa đứng lên, ánh mắt tỏa ra ánh sáng lung linh, sóng mắt lưu chuyển: "Ta còn nói lão phu nhân làm sao ngay cả bái thiếp cũng không đưa, đột nhiên mang theo người tới cửa, hóa ra là ngài đến đây hưng sư vấn tội. Cũng được, mặc dù đây vốn là việc nhà của phủ Yến vương, nhưng nếu như tiểu thư của quý quốc công phủ không chịu được phạt, vậy ta đành phải mang việc xấu trong nhà nói ra rồi. Tam tiểu thư của quý phủ bị phạt, là bởi vì trước mặt mọi người nàng ta chống đối Yến vương, còn hừ hừ thực thực chỉ trích vương gia xử trí bất công. Ta biết ta là kẻ mẩu, tình ngay lý gian làm gì đều không có đạo lý. Nhưng ngay trước mặt mọi người thế tử phi chống đối Yến vương, lão phu nhân ngài nói có nên phạt hay không? Ta nề tình nàng là nữ quyến, mỏng manh yếu ớt, nên mới miễn gia pháp, chỉ phạt nàng ta chép sách trong Phật đường, bé mọn hồi lỗi, cũng có thể thuận tiện tinh tâm. Chưa từng nghĩ hai mươi ngày trôi qua, Hiếu kinh thế tử phi còn chưa chép được một nửa, đã làm cho nhà mẹ đẻ tới cửa giải oan ức rồi."

Lão phu nhân cùng Cao nhị thái thái nghe nói Cao Nhiên bị phạt là do đắc tội Yến vương, ngay lập tức kinh sợ đứng ngồi không yên, chờ sau khi nghe Lâm Vĩ Hi nói xong, càng cảm thấy hoảng sợ, còn dâng lên một cơn tức giận. Cao Nhiên cũng dám chống đối Yến vương? Còn dám chất vấn Yến vương xử trí bất công? Trời ạ, đây là Yến vương, ngay cả hoàng đế cũng không dám nói với Yến vương loại lời này, Cao Nhiên nàng làm sao dám nói!

Lâm Vĩ Hi nhìn người đã từng là tổ mẫu cùng nhị thẩm vừa hỏi hận vừa phẫn nộ, trong lòng cười lạnh một tiếng, làm bộ muốn đứng dậy: "Tiểu thư quốc công phủ là không phạt được, vậy ta gọi thế tử phi đi ra. Ta trẻ tuổi, vốn khó mà phục chúng, hôm nay mới biết hóa ra con dâu chống đối cha mẹ chồng, nhà mẹ đẻ sẽ mang người tới, khi thế tử hung hăng hỏi tội. Lão phu nhân cùng Cao thái thái đã không cho phép ta phạt thế tử phi thì nói sớm, sau này ta xuất phát từ hảo tâm quản giáo, đỡ bị lão phu nhân tới cửa chỉ vào mặt mà mắng, nói ta kẻ mẩu độc ác, khe khắt con dâu."

"Ai, vương phi!" Đám người lập tức tiến lên ngăn cản, lão phu nhân anh quốc công còn ngại bối phận không động đây, Cao nhị thái thái lại không có kỵ, bà ta đi nhanh tiến lên giữ chặt cánh tay Lâm Vĩ Hi, Lâm Vĩ Hi làm bộ muốn đi ra rồi, cũng bị Cao nhị thái thái ngăn lại: "Vương phi, là chúng thần thiếp không đúng, chỉ nghe được hạ nhân đôi câu vài lời đã vội vàng chạy tới, lại không nghĩ ngược lại là ái nữ gây ra sai lầm. Vương phi ngài là mẹ chồng của tam tiểu thư, lúc chưa xuất các là do mẫu thân quản giáo, sau khi qua cửa rồi, còn không phải trông chờ vào vương phi ngài dạy bảo nàng ta hay sao? Lão thái thái nhà thần thiếp vừa rồi là gấp quá nên mới vậy, nhưng cũng không phải có ý oán trách vương phi, ngài muốn quản giáo tam tiểu thư như thế nào, người nhà mẹ đẻ chúng thần tuyệt không dám nói này nọ."

Lâm Vĩ Hi cười cười, mặc dù cánh tay bị Cao nhị thái thái ôm, nhưng thần sắc trên mặt vẫn là một mảnh lạnh lùng: "Ta cũng không dám. Ta với thế tử phi tuổi tác tương đương nhau, trước đó lại không sống ở kinh thành, đột nhiên liền trở thành mẫu thân của thế tử phi. Nếu ta là người nhà mẹ đẻ thế tử phi, ta

cũng sẽ không phục. Ta có thể hiểu được suy nghĩ của lão phu nhân cùng nhị thái thái, thôi để ta cho người gọi thế tử phi đến, sau này thế tử phi có như thế nào, đại khái là do lão phu nhân cùng quốc công phủ dạy bảo, ta không quản việc này nữa."

"Ai u vương phi, ngài đây là nói gì vậy." Cao nhị thái thái không để ý xấu hổ, lập tức khom người, mặc kệ mặt mũi chính mình hơn ba mươi tuổi đầu, nói lời nhỏ nhẹ với một nữ tử tuổi tác cũng chỉ tương đương con gái mình: "Vương phi, là do chúng thần thiếp không đúng, trách lầm vương phi. Mặc dù vương phi còn trẻ, nhưng đến thái hậu cũng tán thưởng ngài. Lễ vật cuối năm từ phủ Yến vương, có cái nào không phải làm một tay ngài lo liệu đâu, trong kinh thành trên dưới già trẻ không có một nhà nào không khen ngợi. Chúng thần thiếp chưa từng coi thường vương phi ít tuổi, lại càng không dám bởi vì vương phi vừa mới vào cửa mà khinh thị ngài. Vương phi làm việc đương nhiên là có đạo lý, không phải tự nhiên mà ngài phạt tam tiểu thư, đem tam tiểu thư giao cho ngài dạy bảo, phủ quốc công đều vô cùng an tâm a."

Lâm Vĩ Hi bị một đồng người giữ tay, chỉ có thể đứng bước, không còn lộ ra vẻ muốn đi ra ngoài, nhưng sắc mặt của nàng vẫn lạnh lùng, hỏi: "Nếu đã như vậy, sau này ta lại giao cho thế tử phi việc gì..."

Cao nhị thái thái lời thế son sắt nói: "Ngài cứ việc phạt nàng, phủ quốc công chúng thần thiếp tuyệt sẽ không dị nghị. Lúc này cũng là do chúng thần bị ác nô lừa gạt, nên mới hiểu lầm vương phi. Loại chuyện như này, sau này sẽ không xảy ra nữa."

Ngay trước mặt mọi người Cao nhị thái thái nói những lời này, tất nhiên sau này không còn mặt mũi lại đến chỉ điểm chuyện mẹ chồng nàng dâu nữa. Về sau chỉ cần không phải Lâm Vĩ Hi làm ra chuyện như giữa mùa đông bắt Cao Nhiên dùng nước đá giặt quần áo, hay là làm những hành vi độc ác khác, chỉ sợ phủ anh quốc công không còn là chỗ dựa của Cao Nhiên nữa rồi.

Cao Nhiên chuyên mời nhà mẹ đẻ tới cửa thị uy, chỉ sợ cũng không có lường qua loại kết quả này đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Tránh hiềm nghi

Đối với kết quả này Lâm Vĩ Hi rất hài lòng, những người này cho mình là ai, vậy mà đến đây chỉ trích nàng? Cao nhị thái thái thấy vẻ mặt Lâm Vĩ Hi bình thường trở lại, vui mừng quá đổi, vội vàng đỡ Lâm Vĩ Hi trở lại chỗ ngồi. Lão phu nhân anh quốc công thấy màn kịch này cuối cùng cũng kết thúc, không đến nỗi không thể thu thập cục diện, trong lòng cũng nhẹ nhõng thở ra: "Yến vương phi, lúc này là do lão thân nói chuyện vội vàng, mới gây nên hiểu lầm."

Đây chính là quanh co lòng vòng xin lỗi, lão phu nhân anh quốc công dù sao cũng lớn hơn Lâm Vĩ Hi bốn mươi năm mươi tuổi, tại xã hội kinh lão làm trọng, một tổ mẫu trưởng bối có thể nói đến trình độ này, thật sự so với trên trời đổ mưa đổ còn khó hơn. Kiếp trước Lâm Vĩ Hi làm sao có thể nghĩ đến, một ngày kia, vậy mà có thể nghe được tổ mẫu ương ngạnh lòng quyền hướng mình xin lỗi.

Nhưng Lâm Vĩ Hi lại không phải một người có chừng có mực, nàng thích làm nhất chính là đuổi tận giết tuyệt. Lâm Vĩ Hi hé miệng cười với lão phu nhân, dung mạo nàng diễm lệ, cười một tiếng như này càng giống như cầu vồng sau cơn mưa, vạn vật này lộ, đáng tiếc lời nói ra lại như một chậu nước lạnh dội thẳng vào người ta: "Lão phu nhân, việc hôm nay đều là hiểu lầm, điều nô làm miệng gây nên trận hiểu lầm này là ở nơi nào? Có thể đem chuyện trong phủ Yến vương đến tai quốc công phủ, chắc hẳn đây là hạ nhân trong vương phủ đi. Do ta quản lý không nghiêm, lại có người dám làm loại chuyện này, còn lừa dối lão phu nhân cùng nhị thái thái, thật sự là tội đáng chết vạn lần. Lão phu nhân ngài cứ nói ra, bất kể là ai, chắc chắn ta sẽ hung hăng nghiêm trị, cho quốc công phủ một cái công đạo."

Lão phu nhân anh quốc công nghe nói như thế thì khiếp sợ. Bà ta kinh ngạc cùng Cao nhị thái thái liếc nhau, đều không nghĩ tới Lâm Vĩ Hi làm việc vậy mà tuyệt tình như thế này. Cao nhị thái thái cũng là mở rộng tầm mắt, thường ngày bà ta gặp nhiều quý phu nhân, da mặt ai chả mong hơn giấy, mặt mũi so với mệnh còn nặng hơn, cho dù trong lòng có tức giận thế nào đi nữa, người ngoài nhỏ nhẹ cầu tình, các nàng ngại mặt mũi, thường là cứ cho qua như thế. Thế nhưng Lâm Vĩ Hi lại không, các bà nói đến mức này, dường như đem mặt mũi quốc công phủ vứt hết xuống đất, khó khăn lắm mới khuyên Lâm Vĩ Hi trở về. Mà bây giờ Lâm Vĩ Hi còn muốn truy cứu hạ nhân nào truyền lời?

Đây là lần đầu tiên Cao nhị thái thái gặp phải kiểu đúng lý không tha người này, cũng quá không lo ngại điều gì đi?

Nhưng mà ai bảo người ta thật sự ngay thẳng không có gì phải sợ hãi. Lâm Vĩ Hi là Yến vương phi, tuổi tác lại chênh lệch như thế, hơn nữa đây vẫn là Yến vương tự mình rước về. Làm sao mà Yến vương không cung chiều được đây. Cho dù có quan hệ thông gia với phủ anh quốc công, trực tiếp cũng là thế tử Cố Trình Diệu, người thật sự cho bọn họ dựa vào vẫn là Yến vương, cho mười lá gan cũng không dám đắc tội với tiểu vương phi mà Yến vương vô cùng cung chiều này. Đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương chính là như vậy. Trong chuyện này người sai vẫn là Cao Nhiên.

Trong lòng Cao nhị thái thái đem Cao Nhiên mắng một trận, chính mình gây rắc rối bị phạt, liền về nhà đánh chủ ý lên trưởng bối, bây giờ ngược lại còn liên lụy trưởng bối phải lấy lòng thay nàng ta.

Cao nhị thái thái cẩn thận nhìn thái độ của lão phu nhân, sau khi nhận được chỉ thị, lúc này mới ra vẻ ngại ngần nói một cái tên. Lâm Vĩ Hi nghe xong cũng biết đây là một nhà nha hoàn hồi môn của Cao Nhiên, mặc dù cũng là từ phủ quốc công theo tới, nhưng cũng không thể so sánh với tâm phúc bên người như Ngưng Phù hay Đào ma ma được. Lâm Vĩ Hi cũng biết một lần mà chặt đứt hết phụ tá đắc lực của Cao Nhiên là việc không thể, nhưng có thể mượn cơ hội Cao Nhiên đưa tới cửa này để diệt trừ một nhà nha hoàn hồi môn của nàng ta, cũng coi như là có thu hoạch.

Lâm Vĩ Hi nghĩ như vậy, giống như ý của lão phu nhân anh quốc công, không tiếp tục truy hỏi nữa, chỉ đem cả nhà nha hoàn này đuổi đi. Đúng lúc chủ nhà cũng ở đây, Lâm Vĩ Hi nói luôn: "một nhà nha hoàn này là thế tử phi mang tới. Thế tử phi gả vào phủ Yến vương, vậy những nha hoàn này chính là người của vương phủ rồi. Chỉ là dù sao bọn chúng cũng từ phủ quốc công tới, ta cũng không chắc chắn, chỉ có thể thỉnh giáo lão phu nhân một ít. Ngài nói, loại nha hoàn làm miệng, xúi giục quan hệ thông gia thình xừ trí như thế nào?"

đã rất lâu rồi lão phu nhân anh quốc công không bức mình như hôm nay, bà ta nghiêng răng nói: "Điều nô phản chủ xảo quyết không thể giữ lại, chính là phủ quốc công

của ta cũng không dung được loại người này. Vương phi không cần cố kỵ, trực tiếp bán đĩ thôi."

"Tốt." Lâm Vĩ Hi cười híp mắt đáp ứng, nói với Uyển Nguyệt, "Truyền lệnh lão phu nhân xuống, đem toàn bộ một nhà nha hoàn họ Lý trong viện thể tử phi bán ra."

Lão phu nhân anh quốc công có miệng mà khó trả lời, làm sao lại trở thành lời của bà ta rồi? Cao nhĩ thái thái xem như được mở mang tầm mắt, trên đời này lại còn có người khó chơi đến cỡ này. Mà người này, hết lần này tới lần khác lại là mẹ chồng của Cao Nhiên, ngay cả phủ quốc công cũng không dám đắc tội - Yến vương phi.

Chuyến đi này của phủ anh quốc công thật sự là như ngâm phải hoàng liên, lúc đầu định mang người đến làm chỗ dựa cho tôn nữ, kết quả lại bị chính kẻ mẫu trẻ tuổi của tôn nữ ngâm trào phúng một trận, mặt mũi đều bị mất hết. không chỉ như vậy, còn phải bồi theo một nhà nha hoàn hồi môn. Lúc Cao Nhiên xuất giá tổng cộng cũng chỉ mang theo hai phòng nha hoàn, trong nháy mắt phải bỏ đi một phòng, tổn thất này thật sự nặng nề a.

đã không cần mặt mũi, lão phu nhân anh quốc công lão dứt khoát thông suốt, không để ý mặt mũi: "Vương phi, cũng sắp hết năm rồi, ngay cả triều đình cũng nghỉ đông, thể tử vẫn còn trắng đêm đọc sách?"

Nhất thời Lâm Vĩ Hi không đoán được vì sao lão phu nhân hỏi tới Cố Trình Diệu, nàng sợ lưu lại cớ để nói chuyện, cũng chỉ hàm hồ trả lời một câu: "Từ trước đến nay việc sinh hoạt hàng ngày của thể tử là chuyện ngoại viện, đại khái do vương gia an bài, ta cũng không hỏi đến."

Lão phu nhân anh quốc công cũng chỉ là mở đầu câu chuyện, bà ta cũng không có ý định chất vấn cách quản giáo nhi tử của Yến vương, mà chỉ hỏi tiếp: "Yến vương điện hạ quản giáo nghiêm khắc thể tử, thật sự là để cho chúng ta nhìn mà than thở. Chỉ là việc đọc sách đến cùng vẫn cần sự thanh tĩnh, lòng có tạp niệm thì không ổn, thể tử đã muốn dốc lòng đọc sách, bên người còn giữ lại đại nha hoàn, sợ có quấy thể tử học tập không?"

Bây giờ Lâm Vĩ Hi mới hiểu được, hóa ra lão phu nhân anh quốc công muốn nói chuyện của Vân Tuệ. Lâm Vĩ Hi nghiêng đầu ho một tiếng, trên mặt là một mảnh ửng hồng, lúng túng: "Chuyện liên quan đến Vân Tuệ... Đây là việc trong phòng thể tử, ta là mẹ kế nhúng tay vào chỉ sợ không ổn."

Lão phu nhân anh quốc công cũng cảm thấy xấu hổ, cùng một tiểu cô nương mười bảy tuổi nói những chuyện này, mặt già này của bà ta cũng không nhìn được. Thế nhưng đây mới là mục đích chính mà hôm nay bà ta đến đây. Lời đã nói đã nói đến thể này, còn tồn tại một phòng nha hoàn, nhất định phải xử lý con hồ ly tinh bên người thể tử kia. Các bà không gặp được Yến vương, cũng không dám nói với Yến vương loại chuyện này, oanh oanh yến yến chỗ thể tử kia, đương nhiên muốn để người mẹ chồng là Lâm Vĩ Hi ra mặt.

Lâm Vĩ Hi lại cảm thấy đây là chuyện gì vậy... Kiep trước nàng cũng biết Vân Tuệ, vị này hầu hạ Cố Trình Diệu tám mười năm, còn lớn hơn Cố Trình Diệu hai tuổi. Nữ tử sớm hiểu chuyện, Vân Tuệ tự mình hầu hạ Cố Trình Diệu từ nam hài đến nam tử, chỉ sợ trong nội tâm sớm đã đem mình thành người ở trong phòng rồi. Mà Vân Tuệ lại thân cận với Bốc ma ma, hình thức hai người ở chung cũng không khác mẹ chồng nàng dâu là bao nhiêu. Loại tình huống này, chính thể tử ngoài vào cửa muốn đặt vững gót chân, riêng hai vị "công thần" này đã là một phiền phức rồi.

Kiep trước Lâm Vĩ Hi rất khó chịu nhìn Vân Tuệ vờ vịt này nọ, càng buồn hơn khi Bốc ma ma tự coi mình là nửa mẹ chồng mà bày ra thái độ. Muốn để nàng cùng Vân Tuệ bắt chước Nga Hoàng Nữ anh hầu chung một chồng? Quá thực nằm mơ, Vân Tuệ nàng ta cũng xứng sao?

Kiep trước Lâm Vĩ Hi với Bốc ma ma và Vân Tuệ âm ỉ nhiều lần, mà hết lần này tới lần khác Cố Trình Diệu mất diếu tai ngơ, còn một lòng cảm thấy nhũ mẫu cùng thiếp thân nha hoàn của mình đều là người tốt. Giờ Lâm Vĩ Hi đã rời khỏi cái vũng bùn nhão này, một người độc quyền, nói là hô phong hoán vũ cũng không đủ, nàng sao phải chen chân vào cho nhiễm bẩn làm gì? Bình thường Cao Nhiên giống như phòng trộm mà để phòng nàng, bây giờ lại muốn để nàng ra mặt giải quyết chuyện Vân Tuệ. Ô! Mặt mũi ở đâu mà lớn thế?

Lâm Vĩ Hi kiên quyết lắc đầu: "Tuổi tác của ta cũng tương đương như thể tử, vốn nên tránh hiềm nghi, bây giờ nhúng tay vào chuyện trong phòng thể tử, truyền ra ngoài thì thành cái dạng gì? Thể tử phi lan tâm huệ chất, lại là người thể tử mặc kệ muốn vờ vịt cầu hôn, xử lý loại chuyện nhỏ nhặt này tất nhiên không đáng kể rồi. Chuyện thể thiếp vốn là việc của thể tử phi, những cái này vẫn nên giao cho nàng ta sắp xếp thôi."

Nếu như Cao Nhiên có thể đuổi được Vân Tuệ, thì đâu cần phải mượn Lâm Vĩ Hi làm gì? Chính là Cao Nhiên ngại mặt mũi, lão phu nhân anh quốc công mới đến bức Lâm Vĩ Hi: "Lời này của vương phi sai rồi, dù gì thể tử vẫn gọi ngài một tiếng mẫu thân, vờ vịt nhất thời không rõ, không phân biệt được tốt xấu, còn không phải dựa vào người mẫu thân là vương phi đến chỉ điểm hay sao. Dù sao sau này vương phi vẫn còn cần đến thể tử phụng dưỡng ngài, tình cảm mẫu tử vẫn còn dài mà, chuyện trong viện của thể tử, thật sự ngài không quản một chút nào hay sao?"

Đây là lão phu nhân anh quốc công mượn đường lão đến uy hiếp Lâm Vĩ Hi, cho dù sau này Lâm Vĩ Hi có con cái, cũng vẫn phải cần nhờ đến Cố Trình Diệu phụng dưỡng, mà thái độ của nàng dâu Cao Nhiên rất quan trọng. Dù sao thể tử cũng không phải con ruột của Lâm Vĩ Hi, sau này nàng già đi rồi thì như thế nào, còn không phải nhìn sắc mặt của chính phi Cao Nhiên hay sao?

Lâm Vĩ Hi nghe hiểu, mơ hồ tức giận, không cố kỵ thể diện nữa, lập tức tiếng nói cũng lạnh xuống: "Đã có một lần thì sẽ có lần thứ hai, nói như vậy, thể tử phi vẫn trông cậy vào ta thay nàng an trí thiếp thất rồi?"

Lão phu nhân anh quốc công lập tức nghẹn ngào, mẹ kế nhúng tay vào chuyện trong phòng con riêng vốn không phải thanh danh tốt đẹp gì. Thế nhưng thanh danh cùng quy củ vĩnh viễn chỉ có thể trói buộc người để ý, nếu như Lâm Vĩ Hi thật sự thông suốt không quan tâm, mượn lần này ban thưởng tỷ nữ cho Cố Trình Diệu. Nhúng tay vào chuyện thiếp thất của Cố Trình Diệu, người bên ngoài trừ khinh thị hai câu, trên thực tế thì còn có thể làm gì?

Trong phòng yên tĩnh lại, về mặt Lâm Vĩ Hi với lão phu nhân cũng không tốt. Đúng lúc này ngoài cửa sổ đột nhiên truyền ra một tiếng động, giống như là cái gì bị đánh rơi, mấy người trong phòng đều kinh hãi. Lâm Vĩ Hi đứng lên, nghe phía bên ngoài tiếng trầm thấp bồi tới, trong đó còn kèm theo tiếng vãn an.

Lâm Vĩ Hi trầm mặt, nàng đi nhanh ra ngoài, vừa khéo nhìn thấy Cao Thâm đứng ở một bên, dưới chân là bình hoa bị vỡ. Nhũ mẫu Cao Thâm đang ôm hân ta, sợ hãi đến nỗi không kịp thỉnh tội với một người khác.

Vậy mà Cao Thâm trốn ở bên ngoài nghe lén? Trong lòng Lâm Vĩ Hi kinh sợ, nhưng nàng vẫn nhún nhường, đi đầu vãn phúc: "Vương gia."

Cố Huy Ngạn nhẹ gật đầu ra hiệu với Lâm Vĩ Hi. Cao Thâm tiểu hài tử, lại nấp ở bên trong khe hở, nếu không phải Cố Huy Ngạn từ bên ngoài trở về, chỉ sợ không biết còn muốn nấp bao lâu. Cao Thâm vội trộm chạy về nghe lén đương nhiên là do trong nhà chỉ bảo. Di nương thường xuyên bảo hân ta làm như vậy,

lâu dần, chính Cao Thâm cũng thành thói quen làm việc này. Nhưng hôm nay lại không cẩn thận bị người phát hiện, còn đụng vỡ bình hoa, nhìn sắc mặt của nhũ mẫu, cho dù Cao Thâm vẫn không hiểu vì sao nhưng cũng có thể ý thức được, lần này chính là họa lớn rồi.

Nhũ mẫu cũng không ngờ tới tiêu thiếu gia đi nghe lên đúng lúc bị Yến vương phát hiện, kinh hãi lỡ tay đụng phải bình hoa trong vương phủ. Đây là đồ sứ triều Đường, bây giờ đã không sản xuất nữa, ngay cả tiền triều có tiền cũng không mua được loại cang sứ này, nhũ mẫu nghĩ cũng không dám nghĩ đến giá tiền của bình hoa này nữa. Bà ta bị dọa không nhẹ, không ngừng dập đầu bồi tội: "Vương gia thứ tội, không phải thiếu gia cố ý đụng vỡ bình hoa. Thiếu gia hân ta còn nhỏ..."

(Càng sứ: Theo mình gg dịch thì là Sứ Yue Trung Quốc nha)

Lão phu nhân anh quốc công được Cao nhị thái thái vịn đi tới, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, vẻ mặt cũng không tốt lắm. Cố Huy Ngạn nhàn nhạt nhìn lướt qua mặt đất, nói: "không sao, cũng chỉ là một cái bình hoa thôi. Người tới, quét dọn đi."

Thị nữ ở hai bên đáp lời tiến lên, từ nhũ mẫu đến phu nhân anh quốc công đều nhenhàng thờ ra: "Tạ vương gia. Thảm ca nhi còn nhỏ tuổi, vẫn chưa hiểu chuyện, có chỗ nào thất lễ còn xin vương gia không so đo."

Cố Huy Ngạn không có ý định nói chuyện, Lâm Vĩ Hi thấy thế nói tiếp: "một cái bình hoa mà thôi, vỡ thì thôi, không làm người bị thương là tốt rồi. Có cần ta gọi người kiểm tra tay của hân ta hay không?"

Người của phủ anh quốc công đều có chút xấu hổ, tự nhiên nói không cần. Lão phu nhân ở trong lòng cảm thán, Yến vương phủ quả thật gia đại nghiệp đại, bình hoa cang sứ, vậy mà có thể nói vỡ thì thôi, quét đi là được. Lão phu nhân anh quốc công ở trong lòng cảm khái một phen, ngược lại lo lắng một chuyện khác, Yến vương đến đây từ lúc nào? Lờn nói lúc này, hân nghe được bao nhiêu?

trên thực tế tâm trạng Cố Huy Ngạn bây giờ cũng không tốt, việc này không phải là bởi vì bắt được một đứa bé nghe lên. hân quyền cao chức trọng, đương nhiên sẽ không làm loại chuyện nghe lên mất thân phận như này. Nhưng nhiều năm hành quân rèn luyện cho Cố Huy Ngạn nghị lực tốt, mà lúc này lão phu nhân anh quốc công nói chuyện với Lâm Vĩ Hi, cũng không hề hạ giọng.

Lâm Vĩ Hi nói, nàng cùng thế tử tuổi tác không chênh lệch nhiều, đằng sau vị lão phu nhân Cao gia này càng được thế nói, sau này Lâm Vĩ Hi còn phải nhờ Cố Trình Diệu dưỡng lão, hai người bọn hân mới chân chính thật dài thật lâu chung đụng với nhau.

Bây giờ trong lòng Cố Huy Ngạn cả một bầu trời u ám.

Những năm gần đây hân thận trọng từng bước, từng bước một đi đến quyền thế đỉnh phong, nhưng dù cho có kín đáo trù tính cũng không thể thay đổi được thời gian. Bất kể có như thế nào cũng không thể xóa đi sự thật là hân lớn hơn rất nhiều so với Lâm Vĩ Hi.

Vốn Cố Huy Ngạn cũng không thêm để ý, nhưng mà bây giờ, hân nhìn thấy Lâm Vĩ Hi tuổi trẻ bồng bồng sức sống, lại nhìn thấy chính nhi tử của mình hào hoa phong nhã, kiểu gì cũng sẽ sinh ra một loại cảm giác hoang đường, không thể phủ nhận, cả về dung mạo lẫn tuổi tác Lâm Vĩ Hi cùng Cố Trình Diệu vô cùng tương xứng, bọn hân mới nên là người ở cùng một thế giới.

Mà không phải hân.

Nhất là câu nói kia của lão phu nhân anh quốc công, sau này Lâm Vĩ Hi vẫn phải do Cố Trình Diệu dưỡng lão. nói đến cũng buồn cười, chỉ sợ Lâm Vĩ Hi với Cố Trình Diệu mới làm bạn lâu nhất, người ràng buộc sâu nhất. Lễ pháp trong xã hội, huynh đệ tách ra riêng, cha con cũng sẽ thành thù, vợ chồng sẽ hòa ly. Chỉ có quan hệ mẹ con, bất kể như thế nào cũng không thể đoạn tuyệt.

Đột nhiên Cố Huy Ngạn rất muốn biết, Lâm Vĩ Hi nghĩ như thế nào đối với việc bởi vì hôn dối cùng ngoài ý muốn mà không thể không ký kết hôn nhân? Nàng không chịu an bài thiệp thất cho Cố Trình Diệu, là vì lý do gì?

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 55: Kiêu căng

Yến vương trở về, người phủ anh quốc công đều không dám ngồi xuống, Lâm Vĩ Hi xuất phát từ lễ nghi đưa mọi người đi ra ngoài, nàng thuận tiện khách khí một câu: "Lão phu nhân đã muốn đi rồi? Ngài đến vương phủ một chuyến không dễ dàng, không tới nhìn thế tử phi sao?"

Nhà mẹ đẻ đến, không có đạo lý không thấy khuê nữ nhà mình, nhưng mà tình hình hôm nay có chút đặc biệt, lão phu nhân anh quốc công chạm mặt với Yến vương, bây giờ chỉ muốn nhanh xuất phủ, nào còn dám tiếp tục ngồi đợi ở đây. Lão phu nhân nói: "không cần, quốc công phủ cùng vương phủ thân thiết, sau này vẫn còn có cơ hội gặp mặt, không cần vội vàng. Ngược lại hôm nay đã quấy rầy vương phi khá lâu, ngài còn phải an bài việc bếp núc, lão thân không làm phiền nữa."

"Lão phu nhân khách khí." Lâm Vĩ Hi cười cười, bất ngờ hỏi: "Vậy theo lão phu nhân, thế tử phi vẫn chưa chép xong Hiếu kinh nên xử trí như thế nào? Sắp đến tết rồi, nàng ta vẫn ở trong Phật đường cũng không ổn. Nếu không, thì cứ như vậy đi?"

Trong lòng lão phu nhân anh quốc công thật đúng là nghĩ như vậy, loại chuyện này chẳng lẽ không phải mọi người ngầm đồng ý, sau đó cứ như vậy cho qua là xong à. Thế nhưng là bị Lâm Vĩ Hi làm rõ như này, còn ngay trước mặt mọi người hỏi đến, mặt mũi phủ anh quốc công dù có lớn hơn nữa cũng không dám nói "Quên đi đi", bà ta chỉ có thể kiên trì, nói: "Sao có thể như thế được! Nàng ta phạm sai lầm, há có thể bỏ dỡ nửa chừng, chờ qua năm mới, lại để cho nàng ta trở về chép tiếp đi."

Lâm Vĩ Hi "A" một tiếng, thầm nghĩ quả nhiên người già thành tinh, đáng tiếc a, Lâm Vĩ Hi đã sớm hiểu rõ suy nghĩ của lão phu nhân, sẽ cùng bà ta chơi những thứ vô dụng này. Lâm Vĩ Hi cười ngọt ngào lại thẳng thắn hỏi: "Lúc nào mới tính là qua hết năm mới? Cái này cũng quá qua loa rồi. Ta sợ hiểu sai ý, không bằng lão phu

nhân chỉ rõ, ý của ngài là ngày nào?"

Miệng Cao nhị thái thái quả thực không thể khép lại được, sừng sốt ngẩng đầu nhìn Lâm Vĩ Hi một chút, quả thực giống như nhìn thấy quái nhân. Lão phu nhân anh quốc công có chút căn răng nghiêng lợi: "Qua mừng 7 âm lịch, ông Công ông Táo về trời."

"Tốt." Lâm Vĩ Hi cười híp mắt đáp ứng: "Vậy thì theo chỉ thị của lão phu nhân, từ mừng tám thế tử phi bắt đầu tiếp tục đi chép sách ở Phật đường. Ta cho người đi thông báo với thế tử phi, lão phu nhân cùng thái thái có muốn chờ nàng ta không?"

"không cần." Lão phu nhân anh quốc công cứng đờ giật giật khóe miệng, nói: "Chúng ta phải đi rồi, vương phi xin dừng bước thôi."

Quả nhiên Lâm Vĩ Hi đứng lại ở cửa sân, cười khách sáo hai câu, để nha hoàn dẫn người đi ra ngoài. Theo lý dù sao Lâm Vĩ Hi cũng nên tiến thêm mấy bước, nhưng bây giờ Yến vương đang ở bên trong, cho dù nàng bỏ Yến vương ra ngoài tiễn khách, người phù anh quốc công cũng không dám nhận.

Lâm Vĩ Hi đứng ở cửa ra vào, liền xoay người trở về phòng. Lúc này đi vào Cố Huy Ngạn sắc mặt không đứng lắm, đây là thế nào?

Lâm Vĩ Hi vào nhà cũng không nhìn thấy Yến vương, nàng hỏi tỳ nữ đang đứng hầu bên cạnh: "Vương gia đâu?"

Thị nữ cúi thân, nói khẽ: "Hồi vương phi, vương gia đang ở thư phòng."

Lâm Vĩ Hi đi về phía phòng bên cạnh, nàng đứng ở cửa, nhìn thấy Cố Huy Ngạn đang đứng trước kệ sách sắp xếp sách của mình. Bên cạnh đông phòng cũng có một thư phòng, thực tế là để đồ không dùng đến. Bây giờ vương gia đem sách thường dùng của mình chuyển về nội trạch, mà vương phi cũng bày thêm đồ trang trí vào đó, lúc đầu phòng bên cạnh cũng có chút không đáng chú ý, đương nhiên phải xây thêm thư phòng. Bây giờ phòng đó đã thông với hành lang phía sau, lại mở cửa sổ, lắp đặt cửa sổ thủy tinh trong vắt, tầm nhìn vừa rộng thoáng lại chính tề.

Rộng thoáng thì có lẽ Lâm Vĩ Hi có ít công lao, dù sao lúc trước là nàng ra ý kiến mở cửa sổ hướng nào, nhưng gọn gàng thì tất cả đều là do Cố Huy Ngạn. thật ra thì thói quen sinh hoạt của Lâm Vĩ Hi tuyệt đối không thể nói là lộn xộn, dù sao gia thế cùng giáo dục vẫn còn đó, nàng không phải người để đồ đạc bừa bộn, thế nhưng là Cố Huy Ngạn thì lại tuyệt đối tỉ mỉ gọn gàng. Sách của hắn cùng một kích cỡ, từng quyển đều được xếp thẳng hàng, mà mỗi một thể loại còn được tách rời phân biệt rõ ràng, bất kể từ hướng nào nhìn sang, đều chính tề ngăn nắp.

Lúc Lâm Vĩ Hi đi tới cửa thì bước chân dừng lại một chút, Yến vương sắp xếp nơi này chính tề gọn gàng như vậy, ngược lại làm cho nàng đi vào có chút không tiện. Quả thực Lâm Vĩ Hi cảm thấy mình chính là người gây lộn xộn.

Cố Huy Ngạn đã sớm nghe được tiếng bước chân của Lâm Vĩ Hi, hắn đã chờ một lúc, phát hiện tiếng động lại ngừng lại. Cố Huy Ngạn quay đầu nhìn thấy Lâm Vĩ Hi dựa vào cạnh cửa, biểu cảm trên mặt rất kỳ quái. Cố Huy Ngạn bị vẻ mặt này chọc cười, cảm xúc nặng nề đã lâu cuối cùng cũng lộ ra chút tức giận: "Làm sao không đi vào? Đứng ở cửa làm gì."

"Vương gia đem nơi này bày biện trật tự rõ ràng, ta đi vào, chẳng phải là làm loạn hay sao?"

"Cùng lắm thì lại xếp một lần thì thôi, cũng không phải chuyện to tát gì." Cố Huy Ngạn nhìn nàng cười cười, vươn tay về phía Lâm Vĩ Hi: "Tới đây."

Lâm Vĩ Hi quả thật tới gần, nàng nhận sách từ trong tay Cố Huy Ngạn, ngẩng đầu nhìn hắn, hàng mày cong cong cười: "Mặc dù vương gia nói không có gì đáng ngại, nhưng ta vẫn là sợ trong lòng chàng trách ta. Ta giúp chàng một tay, chắc chàng sẽ không nói gì được ta nữa a."

Cố Huy Ngạn cười cười, không phản đối, nói: "Vậy làm phiền vương phi."

Lâm Vĩ Hi sóng vai cùng Cố Huy Ngạn đứng trước kệ sách cao lớn kiên cố, còn thoang thoang mùi gỗ từ đàn. Cố Huy Ngạn một tay cầm sách, yên tĩnh nhẹ nhàng để chính xác về vị trí vốn có. Năng chiều xuyên qua cửa sổ thủy tinh hắt vào người Cố Huy Ngạn, làm cho mặt hắn dát lên một tầng kim quang, càng giống như thiên thần hạ phàm, tuấn mỹ thoát tục. Ánh nắng màu vô quýt chiếu rọi trên tay Cố Huy Ngạn, làm nổi bật lên ngón tay thon dài cân xứng, trong lòng bàn tay có vết chai mỏng, thể hiện rõ ràng sức mạnh của chủ nhân.

Lâm Vĩ Hi nhìn mà có chút xuất thần, Cố Huy Ngạn thấy nàng không có phản ứng, chỉ có thể lặp lại một lần: "Chuyện kể của Lý vệ công."

Lâm Vĩ Hi như ở trong mộng mới tỉnh, lập tức tìm từ trong ngực quyển sách này, đưa cho Cố Huy Ngạn.

Hai người một người đưa một người sắp xếp, vô cùng hài hòa. Mặc dù Lâm Vĩ Hi cảm thấy mình không có tác dụng gì, còn hư hư thực thực làm chậm quá trình của Cố Huy Ngạn. Thôi, coi như nàng cho mặt mình dày thêm một tầng, cùng Cố Huy Ngạn sắp xếp lại tầng thư. Bầu không khí trong thư phòng hòa hợp, Lâm Vĩ Hi đang tìm sách, thừa dịp nhàn rỗi hỏi: "Vương gia, có phải lúc này là chàng tức giận không?"

Bàn tay Cố Huy Ngạn ngừng lại một chút, rồi lại tiếp tục sắp xếp gáy sách: "Cũng không phải. Sao nàng lại hỏi vậy?"

"không có gì, chẳng qua là cảm thấy tâm trạng của chàng không đứng lắm."

Cố Huy Ngạn cúi đầu lờm nàng một chút, giọng điệu nhàn nhạt: "Nàng mới bao nhiêu tuổi mà cũng học xong cách nhìn mặt mà nói chuyện rồi?"

"Ít tuổi thì có làm sao, chẳng lẽ không có những người trời sinh thông minh kỳ tài ngút trời hay sao?" Lâm Vĩ Hi bất mãn Cố Huy Ngạn luôn luôn nói nàng còn nhỏ tuổi, nhin không được lắm bả: "Còn không phải bởi vì thường xuyên gặp chàng, ta mới không thể không hỏi, nếu không thì ai muốn để ý chàng làm gì."

Cố Huy Ngạn lại lờm Lâm Vĩ Hi một chút, một lát sau, vẫn là nhin không được mà phi cười.

thật ra thì cảm xúc của Cố Huy Ngạn rất ít khi lộ ra ngoài, nhất là những lúc tức giận hay không vui. Lúc đầu những lời này hắn cũng không định nói ra, nhưng mà ai nghĩ lại bị vị tiểu kiều thế người thì mềm mại mà tính tình lại lớn ở trong nhà nhìn thấu như này. Cố Huy Ngạn cũng không cảm thấy là đức hạnh hàm dưỡng nhiều năm của chính mình bị thật lù. Có lẽ thật như Lâm Vĩ Hi nói, hai người bọn họ sớm chiều ở chung, cho nên ngay cả kẻ thù chính trị cũng không phát hiện được biến hóa nho nhỏ, nhưng lại không giấu giếm được người bên gối mình.

Lâm Vĩ Hi thấy Cổ Huy Ngạn cười, áp lực quanh người khá hơn rất nhiều, nàng được cổ vũ, thử thăm dò hỏi: "Là bởi vì Cao Thâm sao?"

không biết từ đâu mà Cao Thâm học được "thói quen tốt", ở nhà người khác làm khách cũng có thể làm ra loại chuyện như nghe lén này, mà thiếu chút còn thành công. Nếu không phải đột nhiên Cổ Huy Ngạn trở về, sự cảnh giác lớn hơn rất nhiều so với người bình thường, chỉ sợ Lâm Vĩ Hi thật đúng là không biết lời mình nói bị nghe đến một chữ cũng không sót, quay đầu là có thể truyền đến tai Hàn thị thậm chí là cả Cao Nhiên.

Lâm Vĩ Hi nghĩ là Cổ Huy Ngạn ngay trong phủ đệ của mình bắt được nghe lén, nên mới không vui. Mà Cổ Huy Ngạn nghe thì lại bật cười, lắc đầu nói: "Đi nhiên không phải. Làm sao lại do một tiểu hài tử được?"

Cho dù loại chuyện như nghe lén này không hay ho gì, nhưng đối với Cổ Huy Ngạn thì Cao Thâm tiểu hài tử này không đáng để nhắc tới. Làm sao có thể để ý đến loại hạng người vô danh như này? Khắp thiên hạ, có thể khiến Cổ Huy Ngạn quan tâm chú ý tính ra chỉ vài người, mà bây giờ, lại thêm một vị.

Cổ Huy Ngạn cúi đầu nhìn Lâm Vĩ Hi một chút, nàng còn vô tri vô giác trên Cổ Huy Ngạn. Lâm Vĩ Hi nhắc đến Cao Thâm, không khỏi lại nghĩ tới quyền sách kia, nghĩ đến sau này Cao Thâm kế thừa tước vị quốc công phủ. Lâm Vĩ Hi trong lòng khẽ động, không khỏi hỏi: "Vương gia, chàng nhìn Cao Thâm thấy thế nào?"

"Nó?" Cổ Huy Ngạn không nghĩ tới Lâm Vĩ Hi đột nhiên hỏi tới đứa bé này, cũng chỉ làm một thứ tôn phù quốc công thôi, cũng mới bảy tám tuổi, Cổ Huy Ngạn cũng không đem đứa bé này để ở trong mắt. Nghe được Lâm Vĩ Hi hỏi như vậy, Cổ Huy Ngạn mới nghĩ nghĩ, nói: "A dua xu nịnh, khó thành việc lớn."

Cái kết luận này hoàn toàn tương phản so với kết quả Lâm Vĩ Hi nhìn thấy trong sách, nhưng Yến vương nhìn người không sai bao giờ, vậy tại sao sẽ có sai lầm lớn như thế? Lâm Vĩ Hi hiểu kì, liền hỏi tiếp: "Vì sao chàng đưa ra kết luận này? Là bởi vì hần ta nghe lén sao?"

"không phải. Người làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết, đối trên gạt dưới, nghe lén người khác nói chuyện không tính là gì. Là quân tử cũng tốt, mà gian hùng cũng được. không người nào thành đại sự mà tâm trí không cường đại, có mục tiêu rõ ràng. Nhưng hần ta lại quá nông cạn, tất cả suy nghĩ đều vì xu nịnh hòa theo để được người khác yêu thích. Ta cũng không biết tình hình của đứa bé này như thế nào, nhưng cũng đoán là lớn lên ở nội trạch nơi phụ nữ làm chủ, trong mắt cũng chỉ nhìn thấy nhà mình. Sau này tranh quyền đoạt lợi thì giỏi, chứ bảo làm việc lớn thì không có khả năng."

Những lời nói này làm Lâm Vĩ Hi bưng tỉnh đại ngộ, trách không được, sau này thật sự là Cao Thâm sẽ dựa vào tỷ tỷ cùng tỷ phụ giúp đỡ mà từ con thứ trở thành quốc công. Nhưng khi đó anh quốc công phủ cũng bình thường không có gì nổi bật cả, toàn bộ là nhờ dính ánh sáng quan hệ thông gia mà thôi. Cao Thâm trở thành quốc công so với sự vô năng của bản thân cũng không mâu thuẫn gì cả. Kẻ thắng cuộc trong tranh đấu bên trong gia tộc, cũng không đại biểu cho việc hần ta có thể dẫn dắt gia tộc ngày một thịnh hơn. Đánh giá này của Cổ Huy Ngạn không phải tự nhiên mà có, hần mới chỉ là vừa đối mặt, đã có nhận xét như vậy liền giải quyết hoang mang bấy lâu nay của Lâm Vĩ Hi rồi.

Lâm Vĩ Hi đối với việc Cao Thâm sẽ thừa kế phủ quốc công vô cùng không thoải mái, bây giờ nghe Cổ Huy Ngạn nói vậy, nàng càng cảm thấy không muốn để cho mọi việc phát triển theo như quyền sách kia nữa.

Nếu như Cao Thâm thật sự là người có tài, bởi vì ân oán cá nhân mà Lâm Vĩ Hi phản cảm với Cao Thâm, thật sự là rất cực đoan. Nhưng nếu như Cao Thâm cũng không thể dẫn dắt phủ anh quốc công đi lên, còn có thể sẽ làm cho gia tộc xuống dốc, giẫm chân tại chỗ, thì thật sự Lâm Vĩ Hi không có lý do gì mà ngồi nhìn một người không tài vô năng, còn có thù với mình trở thành tộc trưởng công phủ.

Lâm Vĩ Hi khẽ cup mắt, không khỏi nghĩ đến các huynh đệ phẩm chất tốt có chí hướng trong tộc. Đối với Lâm Vĩ Hi mà nói, đều là người không cùng huyết thống, nhận làm con thừa tự so với thứ đệ kế thừa tước vị thế tử của phụ thân cũng không có gì khác nhau. Lâm Vĩ Hi sau khi sống lại sớm đã quyết ý phân rõ giới hạn với quá khứ kiếp trước của mình, thân phận địa vị, vinh quang quá khứ thậm chí đồ cưới toàn bộ theo Cao Hi chết mà chôn cùng. Người ở phủ anh quốc công không còn là nhà mẹ đẻ của nàng nữa. Cho dù Lâm Vĩ Hi xuất phát từ lòng riêng mà tiếp cận đại trưởng công chúa Thọ Khang, cũng là lấy một thân phận khác, nàng cũng không định lộ ra bí mật mình là Cao Hi này.

Cho nên, Lâm Vĩ Hi cùng kiếp trước thật sự không có quan hệ gì, phủ anh quốc công tốt xấu sống chết cũng không có quan hệ gì với nàng, nhưng dù sao phủ anh quốc công cũng đã nuôi nàng lớn lên. Hậu đãi trong sinh hoạt lẫn giáo dưỡng mà từ nhỏ Lâm Vĩ Hi được nhận, chi phí đều là gia tộc mang tới cho nàng. Nếu như hưởng thụ sạch sẽ của gia tộc, chờ lúc cần thống gia lại mang to gia tộc hút máu ăn người, cái này rất thấp kém vô ơn rồi. Mặc dù bây giờ Lâm Vĩ Hi chết lại trùng sinh không đếm xỉa đến, nhưng trong thâm tâm vẫn muốn vì gia tộc đã từng sinh nàng nuôi nàng góp một phần sức lực, chỉ ít có thể nhìn phủ anh quốc công đi lên.

Lâm Vĩ Hi nhanh chóng tra qua huynh đệ trong tộc một lần, nghĩ chọn một hài tử mọi mặt đều thích hợp. Nhưng loại chuyện này không thể vội vàng được. Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy Cổ Huy Ngạn đang chăm chú nhìn mình, ánh mắt thật sâu: "Nàng đang nghĩ gì?"

Lâm Vĩ Hi trừng mắt nhìn, ôm cánh tay Cổ Huy Ngạn, cười chơi xấu, không chịu nói. Cổ Huy Ngạn không bắt ép được nàng, cũng đành cho qua như thế.

Nếu như Cổ Huy Ngạn thật sự muốn biết, căn bản cũng không cần hỏi Lâm Vĩ Hi, hần tùy ý Lâm Vĩ Hi chơi xấu nũng nịu, cũng không muốn hỏi đến cùng thôi.

Lúc đầu Lâm Vĩ Hi còn đưa sách, sau đó không muốn trả lời, dứt khoát cả người đều dán vào Cổ Huy Ngạn. Quấy rối đến mức này, cũng không thể tiếp tục sắp xếp lại giá sách được nữa, nhưng mà cũng may thư tịch đã sửa sang được bảy tám phần, chỗ còn lại làm một tay cũng đủ. Cổ Huy Ngạn không nhanh không chậm sắp xếp chỗ sách chép tay, một tay khác vòng qua eo Lâm Vĩ Hi, vô ý hỏi một câu: "Bên ngoài nào nhiệt, nàng lại muốn ở cùng ta xếp sách trong phòng, có phải rất nhàm chán hay không?"

"không biết a." Lâm Vĩ Hi bị hỏi mà không hiểu thấu: "Làm sao ta lại cảm thấy buồn chán được? Khó có khi nào Vương gia có thời gian rảnh rỗi như vậy, có thể cùng nhau làm một việc gì đó... Mặc dù phần lớn đều là chàng làm, dù sao ta cũng cảm thấy rất tốt."

Cổ Huy Ngạn cúi đầu, vừa hay nhìn thấy Lâm Vĩ Hi ngoẹo đầu tựa ở trên vai hần, chiếc cảm thon gọn khẽ gợn lên, kiều căng lại thẳng thắn. Cổ Huy Ngạn mỉm cười, trong lòng cũng dần dần bình tĩnh lại. Kỳ thật cũng không phải Cổ Huy Ngạn muốn nghe đáp án, Lâm Vĩ Hi cũng không hiểu ý của hần. Có đôi khi, nàng không ý thức được hần đang thử thăm dò nàng. Thế nhưng cái này có quan hệ gì đâu, nàng đã là thê tử của hần, nếu như nói đến vấn đề đường lão này, thì vẫn còn một quãng thời gian rất dài trải qua cùng hần, cho nên lý do mà Lâm Vĩ Hi lựa chọn thành hôn cùng hần, cũng không cần thiết tìm hiểu nữa.

Cổ Huy Ngạn có thể hiểu suy nghĩ ban đầu của Lâm Vĩ Hi, bởi vì Cao Nhiên làm chủ hứa gả Lâm Vĩ Hi cho người khác, còn nói một vài lời kích thích nàng. Lâm Vĩ

Hi không chịu bị người trấn áp, giống như tiểu cô nương nơi khuất các không chịu bị tỷ muội mang ra để so bì nhan sắc, Cao Nhiên khoe khoang chính mình là thể từ phi, Lâm Vĩ Hi liền hờn dỗi đi gả cao hơn người. Ngay từ lúc bắt đầu Cố Huy Ngạn đã biết Lâm Vĩ Hi đang giận, mà hắn cũng chỉ là công cụ, là con đường tắt để nàng hờn dỗi thôi. Nhưng cũng không sao cả, hắn có thể trở thành người đứng đầu trên con đường vượt qua giai cấp, bởi vì hắn chính là giai cấp, vinh quang quyền quý của Yến vương, cũng chính là một phần của bản thân hắn.

Quá khứ đã qua, người cũng cưới, cưới cũng xong, mà bây giờ tiểu cô nương này thật sự thích thú với địa vị Yến vương phi. Cố Huy Ngạn sẽ để nàng kiêu ngạo vì về vô lo thất đãi rất lâu, cũng chưa hẳn là không thể.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Thông suốt

Lâm Vĩ Hi nhìn thấy rất nhiều sách dưới bàn tay của Cố Huy Ngạn lại một lần nữa khôi phục chính tề trật tự, đột nhiên trong lòng nàng hơi động, nói: "Vương gia, lần trước chàng dạy ta Thái Bạch âm phù, mới nói một nửa, vẫn còn chưa xong đâu."

Việc này là lúc vừa mới thành hôn. Cố Huy Ngạn có ba ngày nghỉ kết hôn, đột nhiên hai người ở cùng một chỗ, cuộc sống khó tránh khỏi có lúc gượng ép, Cố Huy Ngạn liền dạy nàng đọc sách, chính là binh thư cổ Thái Bạch âm phù. Chỉ là ngày đó Lâm Vĩ Hi mới nghe được một nửa, thì phải rời đi tiếp kiến quân sự, nhận lễ quý lạ của hạ nhân, hôm sau thì tiến cung, lại hôm sau nữa, ba ngày nghỉ kết hôn của Cố Huy Ngạn kết thúc trước thời hạn. Sách này mới giảng được một nửa, cũng không thể tiếp tục nữa.

Đột nhiên Lâm Vĩ Hi nhắc đến, Cố Huy Ngạn có chút ngoài ý muốn: "Nàng vẫn còn nhớ kỹ?"

"Ta cũng không phải đầu gỗ, làm sao ngay cả chuyện này cũng không nhớ được?" Lâm Vĩ Hi bắt mắt trừng Cố Huy Ngạn một chút, khoe mắt lúc cụp xuống không khỏi mang theo chút ý tứ sâu xa: "thật sự hiếm khi nào vương gia có thời gian dạy ta cái gì, bây giờ lại dạy đọc sách, làm sao có thể quên đây? Chỉ đáng tiếc ta không nên thân, không thể theo kịp tốc độ của chàng, quyển sách này mới xem được một nửa."

Hiện tại có rất ít người dám kẹp thương đeo gậy như này nói chuyện với Cố Huy Ngạn, nhưng Lâm Vĩ Hi ngang nhiên ép buộc, Cố Huy Ngạn cũng không phải không vui. Hắn buồn cười, nhìn nàng một chút: "Hồ nháo."

Thấy Cố Huy Ngạn không tức giận, là gan của Lâm Vĩ Hi càng lớn, thuận thực cái gì gọi là được một tác lại muốn tiến một thước, không hề sợ hãi: "Ta hồ nháo cái gì? Là tự chàng nói, chàng xem một tháng qua thời gian chàng ở vương phủ là bao nhiêu, thời gian dành cho ta còn lại bao nhiêu? Tiếng là vợ chồng, nhưng ngay cả một quyển sách mà cả tháng cũng không xem xong."

Mặc dù Cố Huy Ngạn nhìn Lâm Vĩ Hi cười khê, nhưng đáy lòng lại dâng lên một trận áy náy. Lập tức hắn nghiêm túc, nói: "Đấy đúng là ta sơ sẩy, rõ ràng nói dạy cho nàng, sau đó lại bỏ dở, là ta không đúng."

Vốn Lâm Vĩ Hi chỉ thuận tiện trêu đùa đem việc cũ nhắc lại, nhưng thấy Cố Huy Ngạn nghiêm túc tạ lỗi như này, ngược lại Lâm Vĩ Hi lại thấy ngại ngùng. Nàng lập tức nói: "không có không có, vương gia chàng không cần áy náy, chàng bận rộn nhiều việc, chuyện trong nội trạch vốn không nên để cho chàng phải bận lòng. Chàng thân là trượng phu vẫn còn để ý giúp đỡ ta như vậy, đã rất khá rồi. Ngược lại là ta, vốn nên phân ưu với chàng, thực tế lại luôn cho chàng thêm phiền phức. Chàng chịu hạ mình dạy ta hiểu binh thư, đây là xuất phát từ đạo đức của chàng. Làm sao ta lại không biết đủ, coi là thật mà huênh hoang được đây."

"đã đáp ứng thì phải làm cho tốt, bất kể nguyên do gì đều là mọn có." Cách nhìn của Cố Huy Ngạn lại hoàn toàn khác, hắn nói: "Nàng không cần nói hay về ta, ta làm cái gì trong lòng vẫn hiểu rõ, thân là trượng phu, mà thời gian dành cho nàng lại quá ít, đây vẫn là ta thất trách."

Lâm Vĩ Hi không ngờ vậy mà Cố Huy Ngạn lại nghiêm túc như này. thật sự hắn là một người có yêu cầu vô cùng nghiêm khắc với chính mình. Tinh thần trách nhiệm cực cao, yêu cầu đối với mình đến cực hạn, nhưng đối với người khác thì luôn là mức độ thấp nhất. Với Lâm Vĩ Hi chính là như vậy, Cố Huy Ngạn luôn luôn khắt khe với chính mình để trở thành một trượng phu hợp cách, nhưng đối với Lâm Vĩ Hi thì sẽ không yêu cầu tiêu chuẩn tương tự, có thể nói là rất chính trực kiểm chế bản thân, riêng rài đối đãi với người khác. Lâm Vĩ Hi trong lòng cảm thán, Cố Huy Ngạn thông suốt phân rõ phải trái lại có trách nhiệm, ngược lại chính là nàng, quả thực luôn có tình gây sự.

Sau khi Cố Huy Ngạn nói xong, phát hiện về mặt Lâm Vĩ Hi lại càng ủ rũ. Hắn kinh ngạc, vừa vận lúc này xếp xong quyển sách cuối cùng, Cố Huy Ngạn ngồi vào một bên ghế bành, hai người đứng gần, Cố Huy Ngạn thuận thế kéo nàng về hướng mình: "Thế nào?"

Lâm Vĩ Hi không phản kháng, thuận lực ngồi trên đùi Cố Huy Ngạn. Bởi vì ghế bành hơi chật hẹp, Lâm Vĩ Hi trọng tâm bất ổn, nàng liền duỗi cánh tay ôm chặt bả vai Cố Huy Ngạn, trán dựa vào vai hắn, giọng nói buồn buồn: "Vương gia, có phải ta lại tự đại tùy hứng, đặt ra tiêu chuẩn vượt quá khả năng của chàng hay không?"

Cố Huy Ngạn cảm thấy rất buồn cười, một tay vòng ra sau lưng Lâm Vĩ Hi, vững vàng đỡ nàng, một cái tay khác vuốt vuốt tua rua vòng quanh búi tóc của Lâm Vĩ Hi, cũng không nói gì.

Lâm Vĩ Hi nhẹ nhàng hừ một tiếng, giọng điệu không vui: "Vương gia, chàng không nói lời nào, chính là thật sự nghĩ như vậy rồi?"

Cố Huy Ngạn cười khê một tiếng, đầu ngón tay hắn sờ vào tua cờ sau tai Lâm Vĩ Hi, nói ra: "Nàng nhìn xem, chính mình luôn thích suy nghĩ nhiều, làm cho tâm tình không vui. Thế nhưng đến lúc người khác nói tới, lại không cho phép phản đối. Nàng đọc đoán như vậy cũng không khỏi quá khó tính rồi, còn muốn người khác nói chuyện thuận theo ý mình nữa."

"Ai nói ta là độc đoán?" Lâm Vĩ Hi ngẩng đầu, Cố Huy Ngạn đang nhìn nàng chăm chú, vừa vận bị nàng bắt gặp. Ánh mắt Cố Huy Ngạn toát ra ý cười: "Nàng xem, còn nói không phải?"

"Ta..." Lâm Vĩ Hi nghẹn lời, nàng nhìn không được giải thích: "Vương gia không thể bởi vì ta mấy lần ở trước mặt chàng bỏ qua thể thống, liền cảm giác ta làm việc gì cũng vội vàng hấp tấp. Lúc làm chính sự ta rất công bằng đúng quy củ."

"Ta biết." Cố Huy Ngạn bật cười, hần mới nói một câu, mà đã vội vàng muốn giải thích. Cố Huy Ngạn cười đủ rồi, mới nói: "Ta đương nhiên biết nàng có bản lĩnh lớn, sự thay đổi của vương phủ trong khoảng thời gian này rõ như ban ngày, ta vô cùng cảm tạ vương phi không quản vất vả, vì vương phủ giải quyết cục diện hỗn loạn này."

Mặc dù Lâm Vĩ Hi đang nghiêm mặt, nhưng khóe miệng rõ ràng khẽ cong lên rồi. Có thể khinh rẻ nàng, nhưng tuyệt không thể coi thường năng lực quản sự của nàng được. Lâm Vĩ Hi được Yên vương tán thưởng thì khá đắc ý vênh vảo, nhưng đang ở trước mặt, nàng tốt xấu vẫn che giấu một hai, ra vẻ vô tình nói: "Cũng chỉ là tốn thêm chút thời gian thôi, nếu như ta làm không tốt thì Yên vương chàng bị chê cười."

Rốt cục Cố Huy Ngạn không nhìn được cười lên, hần xoa tóc Lâm Vĩ Hi, búi tóc chính tề của nàng lập tức bù xù. Cố Huy Ngạn hơi dùng sức đặt nàng xuống đất, chính mình cũng thuận thế đứng lên: "Nàng làm đã rất khá rồi, không nên nghỉ nhiều, đừng để người khác quấy rối ảnh hưởng đến tâm trạng của mình."

Lực tay của Cố Huy Ngạn rất ổn, dù cho ôm một người, cũng vẫn vững vàng đặt nàng xuống. Lâm Vĩ Hi đứng ở trên mặt đất, lúc này mới kịp phản ứng, những lời này của Cố Huy Ngạn là đang trả lời vấn đề lúc trước của nàng.

Nàng không mù quáng tự đại, cũng không đặt ra tiêu chuẩn vượt quá khả năng của mình. Tâm trạng Lâm Vĩ Hi rất tốt, nàng bước nhanh đuổi kịp bóng lưng của Cố Huy Ngạn, giọng nói cũng trở nên hoạt: "Vương gia, vậy lần trước sách còn chưa kể xong..."

"Bây giờ dùng cơm tối đã, chờ sau đó, nếu nàng không có việc phải làm, ta sẽ tiếp tục kể cho nàng."

"Tốt. Vậy liền quyết định như thế nhé?"

Cố Huy Ngạn cười dừng lại, dứt khoát đưa tay kéo nàng lên cạnh mình, đỡ cho nàng đuổi theo ở phía sau: "Đương nhiên, nàng nói cái gì chính là cái đó. Yên tâm, mấy ngày nay khó có được thời gian rảnh rỗi lâu như vậy, ta sẽ từ chối những xã giao không cần thiết bên ngoài, đương nhiên là có thể bồi nàng đọc xong tất cả những quyển sách mà nàng muốn."

thật sự là ngại ngùng, Lâm Vĩ Hi vẫn rất được lợi, hăm hở đáp ứng: "Đa tạ vương gia."

Lâm Vĩ Hi với Cố Huy Ngạn từ thư phòng đi ra, lúc này Uyển Nguyệt mới dám đi tới sau lưng Lâm Vĩ Hi, thấp giọng nói: "Vương phi, phòng bếp truyền lời, đồ ăn đều đã chuẩn bị xong, phòng ăn cũng bày biện sẵn sàng, chỉ còn chờ vương gia cùng vương phi."

Lâm Vĩ Hi nói: "Vậy thì để bọn họ bày cơm đi, ta cùng vương gia đến bây giờ. Đúng rồi, thế tử với thế tử phi đâu?"

Uyển Nguyệt khẽ cụp mắt, không dám nhìn Yên vương cùng vương phi hình như đang nắm tay nhau: "Giờ Dậu thế tử phi giờ mới từ Phật đường đi ra, sau đó trở về Thanh Tùng viên, bây giờ đã cùng thế tử chờ ở sảnh đường rồi."

(Giờ Dậu: 17h - 19h)

Lâm Vĩ Hi gật đầu, không nói nữa. Uyển Tinh đã chuẩn bị xong áo choàng cùng lò sưởi tay, thấy Lâm Vĩ Hi đi ra, lập tức đi tới hầu hạ Lâm Vĩ Hi mặc quần áo. Cố Huy Ngạn đưa ngoài thì đơn giản hơn so với Lâm Vĩ Hi, rất nhanh đã mặc xong áo choàng bên ngoài, mà Lâm Vĩ Hi vẫn còn đang sửa sang lại, Cố Huy Ngạn không giống những người khác ra bên ngoài chờ, mà là đứng tại cửa, lẳng lặng nhìn Lâm Vĩ Hi mặc áo choàng rộng rãi. Lốp lông trên cổ áo đang bao quanh mặt nàng. Lâm Vĩ Hi hững hờ đứng đấy, tùy ý để thị nữ cài từng khuy áo, cuối cùng, nàng mới cầm lò sưởi tay, đi về phía Cố Huy Ngạn: "Vương gia."

Cố Huy Ngạn đưa tay vuốt lốp lông trắng bên cổ Lâm Vĩ Hi, khuôn mặt Lâm Vĩ Hi chỉ bằng bàn tay bị lông tơ bao trùm, không nói ra được sự tinh xảo thanh điểm.

"đi thôi."

Hai người cùng nhau đi vào sảnh đường dùng bữa. Lúc Lâm Vĩ Hi vào cửa vốn định lui lại nửa bước, đi đằng sau Cố Huy Ngạn, nhưng Cố Huy Ngạn lại có ý chậm lại, cùng Lâm Vĩ Hi đi vào trong tầm mắt mọi người.

Người trong nhà nhìn thấy Cố Huy Ngạn cùng Lâm Vĩ Hi đi tới, vội vàng cúi thấp người vãn an, Cố Trình Diệu cùng Cao Nhiên cũng một trước một sau hành lễ với hai người hành lễ: "Phụ thân. Mẫu thân."

Cố Huy Ngạn đạm mạc lại hiền hoà gật đầu, nói: "Miễn, đều ngồi đi."

Cao Nhiên đứng lên, đi theo sau lưng Lâm Vĩ Hi, hơi cúi đầu. Từ khóe mắt Lâm Vĩ Hi liếc thấy, trong lòng cười khẽ một tiếng. Lúc ăn cơm Cao Nhiên theo thường lệ tiếp nhận đĩa thức ăn cho Lâm Vĩ Hi. Lâm Vĩ Hi nói: "Mấy ngày nay thế tử phi vẫn liên tục chép sách, vốn đã vất vả rồi, vẫn nên nghỉ tay một chút đi."

"Làm sao con dâu dám." Cao Nhiên còn muốn chối từ, Lâm Vĩ Hi lại cười, nói: "Người không cần phải nói, tết đến, cả nhà chúng ta khó có dịp ăn một bữa cơm đoàn viên, người cứ ngồi đi. Ngày mai tạm thời dừng việc chép sách lại, thế tử phi bổ trí Thanh Tùng viên ăn tết đi. Hiếu tâm bày tỏ lúc nào cũng không muộn, nhưng lúc thế tử ăn tết mà qua quýt thì không được đâu."

Cao Nhiên nghĩ đến nha hoàn chuyển lời cho mình, trong lòng uất ức, nhưng ngoài mặt vẫn còn phải mang ơn tạ ơn Lâm Vĩ Hi. Nội trách là trách nhiệm của Lâm Vĩ Hi. Lâm Vĩ Hi dạy dỗ con dâu, ngay cả Cố Huy Ngạn cũng không tùy tiện ngắt lời. Chỉ có chờ Lâm Vĩ Hi nói xong, Cao Nhiên theo lời ngồi xuống, người bên cạnh mới dám mang bát đĩa, nhẹ giọng hầu hạ nàng ta dùng bữa.

Bên tai truyền đến tiếng bát đĩa va chạm rất nhỏ, mang theo tiếng vang thanh thúy đặc trưng của đồ sứ, Cố Trình Diệu ngồi trước chờ Cao Nhiên, hần ta hơi có chút nhàm chán nhìn chằm chằm đồ ăn bên trên tiệc tối, đột nhiên ý thức được một chuyện: "Hình như đã vài ngày rồi cũng không thấy trên bữa tối có tôm cá tươi? Sao lại thế?"

Nha hoàn phục vụ bên bàn cơm đều dừng một chút, lập tức động tác càng nhẹ nhàng hơn. Cao Nhiên liếc cực nhanh về Lâm Vĩ Hi một chút, đôi mắt chớp chớp xem kịch.

Trong vương phủ mọi người đều biết, Yến vương thích tôm cá tươi. Thế nhưng Lâm Vĩ Hi lại vì cùng nguyên phi Thẩm thị tranh hơn thua, tự tiện bỏ đi tôm cá tươi trong các bữa tiệc hàng năm, ngay cả tiệc thường ngày cũng sửa lại. hiện tại, có người hỏi tới, mà người này là Cố Trình Diệu, không thể nghĩ ngờ hiệu quả càng tốt hơn.

Lâm Vĩ Hi nghe được lời nói đột nhiên cũng có chút hiếu kỳ, nàng để đĩa xuống, nghiêng đầu nhìn về phía Cố Trình Diệu: "Mùa đông tôm cá vốn có ít, có khi khó tránh khỏi không còn tươi, có bỏ đi cũng không phải chuyện hiếm lạ gì. Vì sao thế từ cô ý hỏi tới?"

Ánh mắt Cố Trình Diệu với Lâm Vĩ Hi đụng vào nhau. Từ khi Lâm Vĩ Hi gả vào vương phủ đến nay, nàng ít khi nào dùng ánh mắt nghiêm túc như này nhìn hần ta. Hàng ngày nếu nàng không là đáng về mẹ kế tránh ánh mắt của hần ta, hoặc là dùng cái giọng mỉa mai trào phúng, loại ánh mắt nghiêm túc đường đường chính chính này chân thực hiếm thấy. Cố Trình Diệu nhìn thấy mình trong đôi mắt đen bóng sáng rờ của Lâm Vĩ Hi thì thất thần một lát, rất nhanh hần ta thu hồi tinh thần, nghiêm mặt nói: "Mùa đông tôm cá tuy hiếm thấy, nhưng là phụ thân lại thích, tất nhiên là không thể thiếu. Ngay từ khi mẫu thân còn sống, trong phủ luôn có tôm cá cua."

Chuyện cho tới bây giờ, Cố Trình Diệu vẫn kiên định cho rằng Cố Huy Ngạn thích tôm cá tươi, Lâm Vĩ Hi cũng không biết nên nói cái gì. Nếu như nàng nhớ không lầm, kiếp trước lúc ngẫu nhiên Cố Trình Diệu nhắc đến sở thích của Yến vương, cô ý có nói đây là Thẩm vương phi nói cho hần ta biết. Nếu như là ẩn tượng từ hồi nhỏ có được do mẹ đẻ nói ra, thật không dễ dàng thay đổi. Nhưng chuyện như ăn cơm này, chỉ cần Cố Trình Diệu hơi dụng tâm chút, không tới ba bữa cơm là có thể nhìn ra ngay, tin đồn Yến vương thích ăn tôm cá cua, kỳ thật căn bản không động đưa vào những món này.

Mà khôi hài chính là, từ đầu đến cuối Cố Trình Diệu vẫn không phát hiện không đúng, mà những người khác nhận chỉ thị từ chủ tử, cũng vẫn kiên định như cũ truyền bá điều sai lầm này. Thậm chí bây giờ ngay trước mặt Yến vương, bị Cố Trình Diệu nói ra như thế.

Về mặt Cố Huy Ngạn bình tĩnh, cũng không tỏ thái độ gì, ngay cả khi nghe được con trai ở trước mặt cưỡng ép vì hần an bày "sở thích", đáng về của Cố Huy Ngạn cũng không có bất kỳ thay đổi gì. hần cũng không phải là người thích tuyên dương bản thân, mà hiểu lầm này đã thực hiện được tầm mười năm rồi. Bây giờ lại nói ra, mặt mũi của Cố Trình Diệu cũng không xuống được, mà toàn bộ vương phủ cũng phải chịu giày vò theo. Việc này thực sự không phải chuyện quan trọng gì, cũng không cần thiết phải huy động nhân lực.

trên bàn cơm yên lặng một lát, sau đó Lâm Vĩ Hi để đĩa xuống, rất ung dung nhận khăn từ trong tay Uyển Tĩnh, nhẹ nhàng chấm chấm khóe môi, giọng nói cũng nhẹ nhàng: "Thân thể ta không tốt, thái y nói không thể ăn quá nhiều hải sản, miễn cho dẫn phát bệnh cũ, cho nên ta liền làm chủ rút lui."

Lập tức Cố Trình Diệu ghen lại, hần ta ngừng một lát, cuối cùng nghiêm nghị nói: "Nhi thần thất lễ."

Lâm Vĩ Hi không để ý, chỉ có Cố Huy Ngạn nhẹ nhàng lườm Lâm Vĩ Hi một chút. Tiểu cô nương này có đôi khi chuyên môn làm cho người khác tức giận, mà có lúc, lại thông thấu không thể tưởng tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Hồng tự

Yến vương không nói lời nào, thế tử cũng cúi đầu nhượng bộ, chuyện Lâm Vĩ Hi sửa lại lệ cũ nhiều năm trong vương phủ này, cứ bình ổn trôi qua như vậy. Thế là đại khái cũng tỏ rõ, chủ mẫu mới của phủ Yến vương đến rồi, những quy củ ngày trước, cũng chỉ có thể bỏ đi thôi.

Lúc đầu Cao Nhiên vẫn chờ mong, đợi nàng ta nhìn thấy kết cục, tà hỏa nhiều ngày động lại lập tức xông thẳng lên đầu.

Thân thể không tốt thật sự là một cái cớ hay, chỗ nào cần phải thay đổi đây? Lâm Vĩ Hi nàng sao lại lớn mặt như vậy, dựa vào cái gì nàng muốn thay đổi là phải đổi?

thật sự Cao Nhiên thấy đau đầu trước vị kế mẫu ý vào thân thể yếu đuối mà hung hăng can quấy này. Đột nhiên nàng ta cảm thấy mờ mịt, Lâm Vĩ Hi cùng nàng ta tuổi tác tương đương, đối với nàng ta mà nói con đường nhịn mẹ chồng một chút này không thể đi được rồi. Hôm nay phủ anh quốc công đến đây làm chỗ dựa, cuối cùng cũng không thể giải quyết chuyện của nàng ta. không trông cậy được vào nhà mẹ đẻ, cha chồng lại trái ngược với sự khôn khéo trên triều đình, hoàn toàn dung túng cho Lâm Vĩ Hi. Chẳng lẽ quãng đời còn lại của Cao Nhiên cũng chỉ có thể như thế này, bị Lâm Vĩ Hi khoa tay múa chân, không thể không nhẫn nhịn hành vi ngang ngược độc ác của nàng hay sao?

Hôm nay Yến vương được nghỉ, cho nên tiệc tối làm vô cùng xa hoa tinh xảo, nhưng mà vào trong miệng Cao Nhiên lại như nhai sáp chẳng có hương vị gì.

một bữa cơm này Cao Nhiên ăn vô cùng ỉu oải. Sau khi đưa tiễn Yến vương cùng Lâm Vĩ Hi, Cao Nhiên với Cố Trình Diệu mới về viện của mình. Tâm trạng nàng ta sa sút, không còn hào hứng gì, mà Cố Trình Diệu lại không biết làm sao, cũng một đường chẳng nói năng câu nào.

Chờ trở lại Thanh Tùng viên, Cố Trình Diệu dừng lại trước cửa hậu viện, nói: "Nàng mệt mỏi một ngày rồi, đi về nghỉ ngơi trước đi, ta còn phải tới thư phòng ôn bài, không cùng nàng đi vào nữa."

Cố Trình Diệu nói xong cũng quay người đi, Cao Nhiên nhìn không được "Ai ư" một tiếng, nhưng hình như Cố Trình Diệu không nghe thấy, rất nhanh liền đi xa. Cao Nhiên nhìn bóng lưng của Cố Trình Diệu, tâm trạng đã phiền não lại càng tồi tệ hơn.

Mặc dù Thanh Tùng viên chỉ là một viện trong nhiều viện ở phủ Yến vương, nhưng ngoại viện, thư phòng, chính phòng, dãy nhà sau cái gì cần có đều có, tương đương với một phủ đệ thu nhỏ, chỉ cần đóng cửa lại, chính là một viện hoàn toàn độc lập. Cao Nhiên ở tại gian thứ hai, cũng là nơi lớn nhất trong viện dùng để sinh hoạt hàng ngày. Vừa rồi Cố Trình Diệu chính là đi đến cửa sân này, sau đó lại rẽ về hướng thư phòng ở trước mặt.

Chuyện xảy ra trước cửa sân đương nhiên không thể gạt được tai mắt của mọi người, Cao Nhiên một mình trở về, ngồi chưa được bao lâu, Bốc ma ma lại tới: "Thế tử phi, thế tử đi tiền viện rồi?"

Loại chuyện rõ ràng này Cao Nhiên không có tâm tình trả lời, mà Bốc ma ma nói câu nói này, cũng không phải là thật sự hỏi thăm. Bà ta dùng một chút, lại nói tiếp: "Cũng sắp đến tết rồi, thế tử còn chăm chỉ như này, thật sự là phúc đức, nếu như vương phi nhìn thấy, không biết còn vui mừng đến thế nào nữa."

Bốc ma ma nói vương phi là chỉ Thẩm thị, từ khi bà ta bị Lâm Vĩ Hi chiếm quyền, trong lòng vẫn một mực không chịu phục, cho nên cũng tức giận, chưa từng gọi Lâm Vĩ Hi là vương phi, chỉ âm thầm gọi là vị kia, còn động một chút lại nhắc đến chuyện năm đó của Thẩm thị, cũng không biết là đang khoe khoang với ai. Lúc mới đầu Cao Nhiên còn chung một mối thù với Bốc ma ma, nhưng nàng ta cũng không chịu nổi Bốc ma ma nhắc đi nhắc lại chuyện cũ. Bây giờ Cao Nhiên nhìn không được mà chán ghét. Cho dù là một người chết, mỗi ngày nói đi nói lại như vậy cũng đủ phiền chán. Huống chi người này đã chết tầm mười năm, còn mỗi ngày nói Thẩm thị hiền lành ra sao, thâm tình như thế nào thì làm được cái gì, không thấy được hiện tại bầu trời đã đổi thành vị kia rồi sao?

Nhưng cho dù trong lòng không thoải mái, Bốc ma ma nhắc tới mẹ đẻ thế tử, Cao Nhiên không thiếu được lộ ra dáng vẻ tươi cười, tỏ thái độ một phen: "Ma ma nói đúng lắm, thế tử xuất thân tôn quý vẫn còn cần cù chăm chỉ như này, nếu như mẹ chồng trên trời có linh thiêng biết được, nhất định có thể yên tâm."

"không phải sao, tiểu thư nhà chúng ta chính là cả một đời tốt số, lúc còn ở nhà thì được phụ huynh coi như châu như ngọc mà cưng á, mười ngón tay không dính nước. một lần xuất phủ không may gặp phải loạn quân, rất nhanh liền gặp được Yến vương, khi đó Yến vương vẫn là thế tử. Ài u, đó thật sự là một người thiếu niên mỹ ngọc giữa thiên quân vạn mã, lưu dân đang chạy loạn, một mình diện hạ ở phía trước, chỉ huy người từ trái phải giữa ba hướng xông lên, rất nhanh liền bình định xong bạo loạn. Các người không chứng kiến tràng cảnh khi đó, trời nổi gió đen, một thiếu niên mới mười lăm mười sáu tuổi chỉ huy hơn trăm kỵ binh, loại khí độ chỉ huy thuần thực này cách cuồng phong cùng bức tường người đều đập thẳng vào mắt người khác. Lúc ấy tất cả mọi người đều đang nhìn diện hạ, nhưng sau khi Yến vương thu thập xong cục diện, ngay cả tên cũng không để lại, lập tức dẫn người đi. Sau khi ngài ấy đi, chúng ta nghe người bên cạnh bàn tán, mới biết được vị này chính là trưởng tử của Yến vương gia, Cố Huy Ngạn."

Những lời này lúc đầu Cao Nhiên còn rất chăm chú nghe, nhưng đến bây giờ sẽ chỉ cảm thấy phiền. Ban đầu Cao Nhiên nghe nói Yến vương ở cùng một chỗ với Thẩm vương phi là bởi vì ân cứu mạng, nàng ta còn tưởng rằng là truyền kỳ tình yêu long lạnh đến mức nào, không nghĩ tới trên thực tế Yến vương không chỉ cứu được Thẩm vương phi, mà đồng thời còn cứu được rất nhiều người. Mà sau đó Bốc ma ma không ngại người khác nói đến phiền, toàn bộ kiện nhân của Cao Nhiên đã bị hao mòn, chỉ cảm thấy phản cảm.

Bốc ma ma vẫn còn nhớ kỹ thiếu niên tuấn mỹ dừng ngựa Yến vương khi đó, loại chuyện này nếu không phải tự mình trải qua, cho dù lưỡi nở hoa sen cũng không thể nói được một phần vạn rung động lúc ấy. Bây giờ Bốc ma ma chính là như thế. Bà ta cũng nhìn ra hứng thú của Cao Nhiên giảm dần, Bốc ma ma liền ngắt lại hồi ức, nhưng vẫn chưa thỏa mãn lấy một câu làm lời kết thúc: "Các người những người tuổi trẻ này đều chưa thấy qua chiến loạn, sao có thể biết được Yến vương trên chiến trường nghiêm nghị dừng ngựa thế nào. Những năm nay quyền thế của ngài ấy càng thêm cao, nhiều việc triều chính đều qua tay, cho nên mới dần dần nội liễm. Kỳ thật lúc tuổi trẻ diện hạ rất sắc sảo thiện chiến, chẳng những đánh trận vừa nhanh vừa độc, đáng đáp lại cực kỳ oai hùng tuấn mỹ, khi đó bách tính ở biên quan không bài quý thần, chỉ bài Yến vương."

Bốc ma ma cực kỳ tôn sùng Cố Huy Ngạn. Chẳng biết tại sao trong lòng Cao Nhiên lại không quá dễ chịu, liền không nhẹ không nặng đâm một câu: "Cho dù khi đó Yến vương oai hùng, nhưng Bắc Cương bảo cát lớn, cả ngày cùng binh khí gió cát làm bạn, sao có phong thái quân tử như thế tử cầm y ngọc thực, thư hương văn nhã đâu?"

Ngày bình thường Bốc ma ma mà nhắc tới chuyện của Cố Trình Diệu căn bản không có lý trí, nhưng bây giờ nghe được lời của Cao Nhiên, bà ta lại khác thường không hướng về Cố Trình Diệu, về mặt nghiêm túc lắc đầu: "không thể nói như vậy, Yến vương bây giờ quyền cao chức trọng, thâm trầm nội liễm, nhưng tuổi trẻ mười lăm mười sáu sảng khoái, sự sắc bén tất lộ, dù bất cứ có thể thì phong thái vẫn cực kỳ xuất chúng. Huống chi, chỉ nói riêng đến tướng mạo, so với thế tử thì lúc vương gia mười chín tuổi vẫn dễ nhìn hơn một chút."

Lời này Cao Nhiên nghe đương nhiên rất không cao hứng, thế nhưng đối phương là phụ thân của Cố Trình Diệu, nàng ta cũng không thể nói xấu cha chồng, chỉ có thể nhìn xuống. Nhưng ngay cả như vậy, về mặt Cao Nhiên vẫn còn có chút xem thường.

Bốc ma ma nhớ tới chuyện năm đó, không khỏi cũng ngơ ngẩn, chờ phản ứng lại, bà ta lại tiếp tục nói tiểu thư nhà mình tốt số: "Tiểu thư của chúng ta quả nhiên sinh ra chính là mệnh được cưng á, lúc ở nhà mẹ đẻ được phụ huynh cưng sủng, sau đó còn gả cho Yến vương thiếu niên anh hùng. Khi đó không biết bao nhiêu tiểu cô nương vọng trộm ái mộ vương gia đâu, thế nhưng cuối cùng còn không phải tiểu thư của chúng ta làm chính phi, có thể thấy được đây chính là số phận. Ngay sau khi thành hôn, tiểu thư mang thai sinh nhi tử, nhìn qua là biết không chịu thua kém cỡ nào, chỉ đáng tiếc tiểu thư thân thể không tốt, không đợi được thế tử lớn lên đã đi rồi."

Bốc ma ma thổn thức, đương nhiên là đang suy nghĩ nếu như Thẩm thị vẫn còn, nơi nào còn nhảy ra vị ở Cảnh Trường viên giường oai diệu vô. Cao Nhiên sợ Bốc ma ma lại muốn kể chuyện xưa, tranh thủ thời gian chặn lại: "không phải sao, nhưng mà bây giờ thế tử hiểu thuận lại có chí, mẹ chồng ở dưới cữu tuyền cũng sẽ mỉm cười nhắm mắt."

Bốc ma ma nhẹ nhàng lau đôi mắt, thật ra bà ta cũng không có nước mắt, nhưng cũng nên làm như vậy để ra vẻ, bà ta nói: "Nếu như tiểu thư nhà chúng ta vẫn còn, bây giờ thấy thế tử trưởng thành, buổi tối còn chăm chỉ đi thư phòng kê đèn khổ đọc, khẳng định sẽ đau lòng thân thể của ngài ấy a."

Bỗng nhiên Cao Nhiên có một loại dự cảm không tốt, trong lòng nàng ta đề phòng, tùy ý ứng hòa một câu: "Đương nhiên, thân thể của thế tử là quan trọng nhất."

"Đúng vậy a, đàn bà con gái chúng ta không thể chia sẻ với thế tử chuyện triều chính, cũng chỉ có thể quan tâm nhiều hơn đến ăn ở của ngài ấy thôi. Mấy ngày nay thế tử phi phải xã giao ngày tết, chỉ sợ bận rộn tới mức khó mà phân thân được, mà thế tử cả ngày vất vả đọc sách vẫn cần đến người chăm sóc. Lão nô tới là muốn nói cho thế tử phi, Văn Tuệ đã đi theo hầu hạ thế tử từ lâu, buổi tối hôm nay không trở về hậu viện. Thế tử phi không cần phải lo lắng thư phòng ấm lạnh, tự có Văn Tuệ ở bên kia lo liệu, ngài chuyên tâm tĩnh dưỡng mới là việc quan trọng."

Cao Nhiên nghe được lập tức hỏa khí bốc lên đầu, Văn Tuệ nàng ta là thứ gì, dám can đảm buông lời thay thế Cao Nhiên tới chăm sóc áo cơm ấm lạnh cho Cố Trình Diệu? Hơn nữa, thời gian này Cố Trình Diệu tới thư phòng, buổi tối chắc hẳn không trở lại ngủ, mà Văn Tuệ cũng ở lại thư phòng...

Cao Nhiên cơ hồ đứng ngồi không yên, chắc hẳn không có một nữ tử nào có thể ngồi nhìn một cô nương trẻ tuổi khác ở cùng trượng phu của mình cả một đêm. Có lẽ Bốc ma ma cũng nhìn ra là Cao Nhiên không vui, về mặt bà ta trầm xuống, nói: "Thế tử phi, lão nô là người Thẩm vương phi lưu lại, lúc vương phi lâm chung

nhờ và chăm sóc cho thể tứ thật tốt. Mà Vân Tuệ lại là tri kỷ theo hầu thể tứ đến mười năm nay rồi. Có nàng ta tới chăm lo cho thể tứ, lão thân vô cùng yên tâm. Huống chi đến bây giờ thể tứ phi vẫn chưa thể sinh hạ nhất nam bán nữ cho thể tứ, mấy ngày trước đây lại ở trong Phật đường hồi lâu, chỉ sợ lại càng bất lợi đối với việc mang thai. Thể tứ phi nên điều dưỡng thân thể, sớm ngày kéo dài dòng dõi mới là điều quan trọng, chứ không phải hung hăng ghen ghét."

Ghen ghét đối với nữ tử mà nói cũng không phải là điều hay ho gì, Bốc ma ma ngay cả Thẩm vương phi với thất xuất ghen tị đều nhắc đến. Cao Nhiên chỉ có thể nén giận hít sâu một hơi, nói: "Ta lại là người không hiểu chuyện như thế sao, ma ma làm như vậy là vì tốt cho ta, ta hiểu rõ."

Bốc ma ma lộ ra ý cười, thỏa mãn nói: "Thể tứ phi hiểu cho nỗi khổ tâm của lão nô là tốt rồi. Lão nô làm như vậy cũng là vì để thể tứ phi có thời gian điều dưỡng thân thể, không chậm trễ việc dòng dõi, thể tứ phi không được hiểu lầm tâm ý của lão nô."

Tâm ý? Nếu tâm ý thật sự sẽ có ý nhìn cửa chăm chăm, phát hiện sau khi thể tứ rời khỏi đây thì lập tức đuổi theo, còn phải một người khác vào bên trong chặn lại nàng ta hay sao? Cao Nhiên vô cùng khinh thường, dường như không thể không chế nổi muốn nằng người, nhưng nàng ta nhớ tới kết cục của Cao Hi, cuối cùng vẫn cố nhịn được, đối với ác nô trước mắt xếp một người thứ ba vào giữa cuộc sống phu thê của mình, vẫn dịu dàng ngoan ngoãn nở một nụ cười.

Bốc ma ma hết sức hài lòng đối với biểu hiện của Cao Nhiên, bà ta chờ đợi một lúc, thấy Cao Nhiên thật sự không có dấu hiệu tức giận hay đuổi theo, lúc này mới hài lòng rời đi. Chờ cho Bốc ma ma đi khỏi, Đào ma ma cùng Ngưng Phù lập tức vây tới, mồm năm miệng mười hỏi: "Thể tứ phi, mấy ngày trước chỉ ban ngày Vân Tuệ mới tới thư phòng hầu hạ, bây giờ lại không cần mặt mũi, định hầu hạ thể tứ cả đêm. Mà Bốc ma ma còn ở nội viện nhìn chăm chăm, vậy thì phải làm sao đây?"

Chiêu này của Bốc ma ma thật sự là kế Tư Mã Chiêu người người đều biết, Cao Nhiên hít sâu một hơi, suy nghĩ kỹ một lúc, mới nói: "Bốc ma ma vội vã như vậy, có lẽ là Vân Tuệ còn chưa bị thể tứ thu vào. Nếu như trước đó thể tứ đã không có ý này, trong lòng tất nhiên là có dự định. Chúng ta không cần gấp, trước án binh bất động, nhìn một chút xem thể nào đã."

Đám người Ngưng Phù đáp ứng, một ngày hôm nay Cao Nhiên trải qua rất nhiều chuyện, tinh thần đã mệt mỏi vô cùng. Loại mệt mỏi này không phải là bởi vì thân thể, mà là từ đáy lòng lan tràn ra, dần dần bao phủ khắp cả người. Nàng ta hi vọng vô cùng gọi nhà mẹ đẻ tới để chính Lâm Vĩ Hi, kết quả cuối cùng lại là tồn thất một nhà thị tì. Buổi tối cả người mệt mỏi trở về phòng, lại bị Cố Trình Diệu nói tới nay không về, có Vân Tuệ đi theo hầu hạ trong thư phòng.

Đám người Ngưng Phù thấy sắc mặt Cao Nhiên không tốt, đều thức thời lui ra. Trước khi ra cửa, giọng nói Cao Nhiên đột nhiên từ bên trong truyền đến: "Đào ma ma, thông báo cho phòng bếp nhỏ, buổi tối nấu một bát canh tránh thai."

Bước chân Đào ma ma dừng lại, chính thất chưa sinh hạ dòng dõi, mà lại có thứ trường tử chính là chuyện cực kỳ thất lễ. Nếu như không thể ngăn cản trọng phu sung hạnh thiếp thất, chỉ có thể cho thiếp thất thông phòng uống canh tránh thai, là bảo đảm tốt nhất cho chính thất cùng con trai trưởng. Trước đó Cao Nhiên phân tích có trật tự, nhưng mà trên thực tế, nàng ta cũng rất luống cuống.

Trong thư phòng của Thanh Tùng viên, ánh nến nhảy một cái, Cố Trình Diệu đang muốn bỏ cái chụp đèn thì đã bị người khác một bước cầm lên. Vân Tuệ cầm cái kéo cắt đoạn bấc đèn bị đốt cháy khét, một lần nữa trong phòng lại sáng tỏ, chờ làm xong tất cả, nàng ta mới cái chụp đèn lên, cúi đầu mỉm cười với Cố Trình Diệu: "Thể tứ."

Cố Trình Diệu có chút ngoài ý muốn: "Tại sao là ngươi?"

Vân Tuệ nói: "Đại Mạo sơ ý, lại hay ngủ gật, buổi tối nếu như hấn ta đã ngủ, thể tứ muốn uống nước nóng thì sẽ không hầu hạ được. Nô tỳ chế hấn ta vụng về, nên đã đuổi về rồi."

Vân Tuệ thay thế Đại Mạo, lo lắng hấn ta không hầu hạ thể tứ chu đáo là một phần, nhưng nguyên nhân lớn hơn vẫn là xuất phát từ tư tâm. Yến vương quản lý vô cùng nghiêm ngặt với Cố Trình Diệu vẫn còn đang đèn sách, phục vụ ở thư phòng vẫn luôn là gã sai vặt. Nhưng mấy hôm nay ban ngày Cao Nhiên không có ở đây, Vân Tuệ gan lớn, ban ngày cũng chạy đến thư phòng, mà Cố Trình Diệu cũng không đuổi nàng ta đi. HHHHHôm nay nàng ta nhìn thấy Cố Trình Diệu đi ra khỏi viện, xem ra là buổi tối cũng sẽ không trở về. Vân Tuệ cảm thấy đây quả thực là cơ hội trời cho, tranh thủ thời gian Bốc ma ma coi chừng thể tứ phi, mà nàng ta lại cho Đại Mạo một thời bạc, đuổi hấn ta ra ngoài uống rượu, chính mình thì tới hầu hạ Cố Trình Diệu đọc sách. Nơi này mặc dù là thư phòng, nhưng giường chiếu mọi thứ đều đầy đủ, tâm tư của Vân Tuệ, không chỉ là hồng tỵ thêm hương.

Cố Trình Diệu nghe đến đó kỳ thật cảm thấy có một chút không ổn, dù sao hấn ta cũng đã cưới hai lần, không còn là tiểu tử chưa từng trải sự đời, đương nhiên hấn ta biết nhà hoàn hầu hạ thiếu gia trong đêm là có hàm ý gì. Mặc dù phụ thân quản giáo hấn ta nghiêm khắc, nhưng những năm gần đây Cố Trình Diệu càng lúc càng lớn, phụ thân dần dần nói lỏng quản thúc, nhất là chuyện nam nữ.

Nếu như đặt ở Cố Trình Diệu mười lăm tuổi, Vân Tuệ theo tới thư phòng đến hầu hạ, bất kể Cố Trình Diệu đồng ý hay không, riêng cửa ai của Yến vương nàng ta chắc chắn không qua được. Nhưng bây giờ nhi tử đã lớn, có một số việc Cố Huy Ngạn quản giáo cũng không tốt. hấn thấy Cố Trình Diệu không nói gì, liền cho rằng đây là ý của Cố Trình Diệu, Cố Huy Ngạn cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, coi như không biết.

Cố Trình Diệu nhìn nữ tử trước mắt, nàng ta cố ý cuộn tóc lại, lộ ra một cằm cổ trắng nõn, bên tai còn đeo trâm châu đang đung đưa. Dưới ánh đèn làn da nữ tử tinh tế nhẵn nhụi hơn rất nhiều, mang theo một loại cảm giác trơn mát như gốm sứ. Vân Tuệ không tính là tuyệt sắc, nhưng mà nàng ta cũng hầu hạ Cố Trình Diệu hơn mười năm rồi, từ nhỏ chính là tỷ tỷ ở bên cạnh. Bây giờ nàng ta ăn mặc như này, trông càng mềm mại nữ tính hơn nhiều.

Hồng tỵ thêm hương, giai nhân cố ý, lại là đại tỷ tỷ từ nhỏ chung đụng, trên đời này chỉ sợ không có mấy nam tử sẽ cự tuyệt. Nhưng giờ khác này Cố Trình Diệu nhìn Vân Tuệ, bỗng nhiên lại nhớ tới chuyện cũ.

Đó là khi Cao Hi còn sống.

(Có thật không nhỉ mọi người ơi)

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Vong thê

Cổ Trình Diệu không biết làm sao, đột nhiên ngay tại đêm đông yên tĩnh, lại nhớ tới Cao Hi người vợ quá cố của mình.

Cao Hi qua đời vào tháng mười hai năm ngoai. Hôm ấy cũng là một ngày đông tuyết rơi dày đặc, Cổ Trình Diệu mới từ bên ngoài trở về, liền được hạ nhân cho biết, thể tử phi đã đi rồi.

(Thương quá mọi người ơi, rét lạnh tuyết rơi như thế...)

Lúc ấy Cổ Trình Diệu có tâm trạng gì? hần ta cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ đến là rất khiếp sợ. Bởi vì chuyện ngọc bội mà hần ta mới có thành kiến với Cao Hi, sau đó lại không thích tính cách vênh vào hung hăng của nàng ấy, liền càng ngày càng không muốn trở về gặp mặt. Tận đến cái ngày tuyết rơi dày ấy Cao Hi chết bệnh, Cổ Trình Diệu mới biết được, hóa ra bệnh của Cao Hi lại nghiêm trọng đến tình trạng này.

Trước đó, hần ta vẫn nghĩ đây chỉ là một loại thủ đoạn áp chế của nữ tử nơi nội trạch mà thôi.

Cổ Trình Diệu biết được tin tức của Cao Hi đều thông qua Bốc ma ma với Vân Tuệ. Điều hần ta suốt ngày nghe được, đại khái chính là thể tử phi lại ý thể hiếp người, lại ý vào gia thế khi dễ lão bộc trong phủ. một người quân tử đương nhiên là nên thương bản tiếc yếu, bởi vậy, Cổ Trình Diệu rất khó có hảo cảm gì đối với thể tử của mình. Về sau tin tức của Cao Hi ít dần, hần ta bắt đầu tưởng rằng Cao Hi ý thức được trò xiếc của chính mình đã vô dụng, tự biết chán liền thu liễm. Mà rất lâu sau đó hần ta mới biết được là do Cao Hi cần tin tức lại, không cho người khác truyền lời. Nhưng bất kể có thể nào thì Cổ Trình Diệu cũng không nghĩ tới, khi một lần nữa hần ta nghe được tin của Cao Hi, lại chính là tin Cao Hi chết.

(Ed đến đây mà thấy uất ức trong lòng)

Lúc ấy Cổ Trình Diệu đứng ở dưới đường, bông tuyết trắng noãn không ngừng từ trên trời bay đến bả vai hần ta. Cổ Trình Diệu đứng trong gió một hồi, mới chậm rãi nhớ lại, hôm nay trước khi ra cửa, hình như có một nha hoàn tới, mời hần ta tới xem thể tử phỉ một chút. Lúc ấy Cổ Trình Diệu vội vã đi ra ngoài, lại ghét bỏ Cao Hi dùng loại mảnh khỏe này dẫn hần ta trở về, cho nên liền không có coi ra gì, trực tiếp cho người đuổi đi. Hóa ra khi đó, cũng chính là lần cuối cùng hần ta gặp mặt Cao Hi, nhưng hần ta vẫn không trở về.

Cuối cùng Cổ Trình Diệu đến hậu viện nhìn xem thể tử phi của mình. Phòng của Cao Hi vẫn yên tĩnh ngay gần như trước đây, hoàn toàn nhìn không ra nữ chủ nhân đã không có ở đây. Đối với hạ nhân Cao Hi vẫn quản lý cực nghiêm, Cổ Trình Diệu luôn cảm thấy Cao Hi động một tí là đánh phạt như này là không tốt. Nhưng một khắc này hần ta đứng trước phòng Cao Hi lúc còn sống, nhìn thấy hạ nhân cho dù mất đồ hồng cũng không ai dám âm ỉ, mặc dù rất đông nha hoàn nhưng cũng không hỗn loạn. Cổ Trình Diệu mới cảm thấy kinh ngạc, uy tín của Cao Hi trước mặt hạ nhân, lại lớn đến mức này, cho dù chết rồi, cũng không ai dám chống lại quy củ của nàng khi còn sống.

Đây là Cao Hi không được sủng, bệnh nặng nằm trên giường một năm đấy.

Nha hoàn nhìn thấy Cổ Trình Diệu, đều cúi đầu tránh đi, dường như trong phòng không có thêm một người là hần ta. Có mấy nha hoàn, đại khái là cận kề bên người Cao Hi, nhìn thấy Cổ Trình Diệu, không cam lòng, lập tức bị người bên cạnh giữ chặt.

Cổ Trình Diệu cảm thấy dù sao cũng nên đi gặp Cao Hi một lần cuối, mấy nha hoàn kia rất không tình nguyện, một nha hoàn thậm chí nói: "Lúc thể tử phi bệnh nặng cũng không thấy thể tử tới, bây giờ tâm ý của ngài ấy đã xong, gút mắc đã đứt, thể tử lại đến đây, hà tất phải như vậy? Thể tử đi một mình yên tĩnh lặng lẽ, thể tử cần gì phải quấy rầy ngài ấy?"

Nha hoàn mặc áo lụa kia còn chưa nói hết thì bị người bên cạnh bấm một cái, nàng ta chỉ có thể bắt đầu dĩ ngâm chặt miệng, cắn giận cúi đầu. Cổ Trình Diệu từ nhỏ được sủng ái mà lớn lên, đã lúc nào bị người chống đối như thế này? Tin Cao Hi chết vẫn một mực lơ lửng ở trong lòng hần ta, cảm giác ngạt thở như có như không bị hòa tan rất nhiều, Cổ Trình Diệu vốn định trực tiếp quay người rời đi, những nha hoàn này tính là gì, dám khích tướng hần ta? Thế nhưng đến cùng Cổ Trình Diệu vẫn không làm được, hần ta để cho tùy tùng mở lợp vải trắng ra, cách sinh tử, gặp Cao Hi một lần cuối cùng.

Cao Hi vốn mạnh mẽ, cho dù loại thời điểm này, nàng đều sửa soạn chính mình thật sạch sẽ, cũng không có thần sắc suy yếu bệnh tật, ngược lại dung mạo rất tinh xảo, sinh động như thật, dường như chỉ là đang ngủ thiếp đi một lát thôi. Cổ Trình Diệu chỉ nhìn một chút, rồi cho buông vải trắng xuống, quay người đi ra.

Lần gặp mặt cuối cùng này đánh thẳng một kích vào trong lòng hần ta, khác xa so với chính Cổ Trình Diệu tưởng tượng, thậm chí so với suy nghĩ của Cao Hi, còn lớn hơn rất nhiều.

Về sau Cổ Trình Diệu vẫn luôn cố gắng lẩn tránh cái chết của Cao Hi. trên linh đường của Cao Hi, nhạc phụ của hần ta, cũng chính là phụ thân của Cao Hi – thể tử phủ an quốc công cần thận từng li từng tí đề xuất tục gả, Cổ Trình Diệu không chút nghĩ ngợi đồng ý ngay. hần ta nghĩ mình phải có một người thể tử, chỉ cần vị trí này có người, rất nhanh thôi hình ảnh của Cao Hi sẽ phai nhạt. Kỳ thật ngày hôm ấy hần ta không biết ai là muội muội của Cao Hi. Về sau mới biết, hóa ra là thân muội muội của Cao Hi, Cao Nhiên.

Mọi chuyện sau đó, thì mọi người cũng biết rồi, Cao Hi qua đời, Cao Nhiên tục gả, Cổ Trình Diệu tự nói với mình như này là rất tốt, sai lầm được sửa lại, tất cả mọi người rất vui vẻ, như vậy là đủ. Sau khi Cao Nhiên vào cửa, Cổ Trình Diệu xuất phát từ tâm lý đền bù mà chính hần ta cũng không biết, vô cùng ân cần chu đáo với Cao Nhiên. Mọi người đều cảm thấy đây là bởi vì Cao Nhiên chính là nốt ruồi chu sa trong lòng của thể tử, mà thậm chí ngay cả Cổ Trình Diệu cũng cảm thấy như vậy. Thế nhưng ngay tại cái đêm tuyết lạnh cắt da cắt thịt này, Cổ Trình Diệu thấy trời đổ tuyết cũng giống như ngày hôm ấy, mới biết được có lẽ là không phải.

Áy náy của hần ta, sự đền bù của hần ta, nàng có biết được chăng?

Lúc còn rất nhỏ, Cổ Trình Diệu vẫn thường xuyên nghe mẫu thân nói bà cùng phụ thân gặp nhau trong hoàn cảnh nào. Dường như là mỗi một ngày, chỉ cần Thẩm thị có thời gian, liền muốn nhắc đến hồi ức Yên vương có ân cứu mạng đối với bà như thế nào. Hai mẹ con ở gần nhau, kỷ thật lời nói của Thẩm thị thường xuyên thay đổi, Cổ Trình Diệu cũng không biết câu nào là thật, câu nào là phán đoán của Thẩm thị. Mẫu thân rất thích xem thoại bản, đối với những tài tử giai nhân, anh hùng cứu mỹ nhân dường như là không thể tự kềm chế, luôn không phân biệt rõ đâu là thực đâu là ảo. Mặc dù Cổ Trình Diệu cảm thấy mẫu thân như này thì không tốt

lắm, nhưng dù sao bà cũng là mẫu thân của mình, Cố Trình Diệu thấy mình nghĩ như vậy thật sự là đại bất hiếu.

Khi đó trong phủ đệ chỉ có tổ mẫu, mẫu thân cùng hần ta là ba chủ tử. Có đôi khi tổ mẫu sẽ trực tiếp đón hần ta đi để dạy bảo. Nhưng mà còn chưa ngồi được bao lâu, Thảm thị đã đi theo tới rồi, nước mắt đã chảy xuống ở một bên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào hần ta, dường như là Cố Trình Diệu đang bị người khác ngược đãi. Đường nhiên tổ mẫu rất không vui, mới đọc sách được vài câu, cũng chỉ có thể để Thảm thị mang nhi tử về. Tình huống này lặp đi lặp lại mấy lần, về sau tổ mẫu cũng rất ít khi gọi Cố Trình Diệu qua chỗ bà nữa.

Những ảnh hưởng từ hồi còn nhỏ luôn luôn âm thầm lặng lẽ, mọi ấn tượng có mặt ở khắp mọi góc ngách. Sau khi Cố Trình Diệu lớn lên nhớ lại chuyện cũ, cũng cảm thấy ngày đó mẫu thân làm như vậy thì không tốt lắm. Tổ mẫu lão Yến vương phi là đích nữ con nhà thi thư, đứng đầu trong bài danh quý nữ ở kinh thành, tự mình dạy Cố Trình Diệu đọc sách sử kinh truyện tuyệt đối là muốn tốt cho hần ta. Nhưng Cố Trình Diệu vẫn bất tri bất giác chịu ảnh hưởng từ Thảm thị. Trong tiềm thức của hần ta vẫn cảm thấy tình yêu của phụ mẫu mạnh mẽ kiên cố không gì có thể lay chuyển được. Tài tử và giai nhân có thể vượt qua khoảng cách của giai cấp, mà Yến vương ở cùng một chỗ với Thảm thị lại bởi vì ân cứu mạng. Cho nên khi chuyện giống vậy phát sinh trên người Cố Trình Diệu, bất tri bất giác hần ta lâm vào một loại ám chỉ từ bên trong. Cố Trình Diệu tự nói với mình đây mới là chân ái của mình, cho nên hần ta muốn cưới một nữ tử vốn không quen, cũng không biết gì về thân phận tướng mạo phẩm hạnh cả. Sau đó lại phát hiện vị này là đích trưởng tôn nữ phù anh quốc công, cũng tương đối phù hợp với phụ Yến vương. Cố Trình Diệu mừng rỡ, càng thấy tin tưởng vững chắc vào lựa chọn của bản thân mình là đúng.

Giống như những thoại bản mang theo chút sắc thái thần bí mà nói, đây cũng là nhân duyên trời định.

Cố Trình Diệu cùng thế tử của mình vượt qua tháng tân hôn đầu tiên, mới đột nhiên biết được, hần ta nhận nhầm người. Hoặc là nói, người trong chủ định nhân duyên của hần ta bị người khác cố ý thay thế.

Tình huống này là một chút trầm bổng trong thoại bản, nếu như theo tính cách của Thảm thị, nhìn thấy loại tình tiết này, tất nhiên sẽ rơi lệ vì nhân vật nữ chính đáng thương, đồng thời phần hận không thôi đối với tỷ tỷ độc ác thay thế nữ chính. Ấn tượng của Cố Trình Diệu với Cao Hi rơi xuống ngàn trượng. Sau này Cao Hi chết rồi, một lần nữa hần ta cưới Cao Nhiên. Nếu như cuộc đời là một quyển sách thì đây mới là đại kết cục đoàn viên nên có.

Tháng đầu tiên sau khi Cao Hi chết đi, Cố Trình Diệu vẫn luôn cảm thấy có tiếng ong ong ở bên tai. hần ta sắp xếp hôn lễ cực nhanh, cho dù biết sẽ chọc cho phụ thân tức giận cũng bất chấp. Tháng thứ hai Cao Nhiên vào cửa, hình ảnh của Cao Hi được xóa đi nhanh chóng. Cố Trình Diệu mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Tất cả mọi thứ trở về quỹ đạo, đây mới là phương hướng phát triển nên có, chỉ là đáng tiếc ngày quan trọng trong cuộc đời của hần ta, phụ thân cũng không về tham gia. một ngày nào đó đầu mùa xuân, tuyết tan, trong không khí mang theo cảm giác ẩm ướt khó chịu, phụ thân rời nhà nhiều năm rốt cục về phủ, Cố Trình Diệu tự mình đứng đón phụ thân, lúc vào cửa, đột nhiên hần ta nhìn thấy bên dưới hành lang màu son, một nữ tử tinh tế an tĩnh đang đứng quay lưng về phía mình. Ngay tại lúc đó, hần ta nghe được có người gọi: "Hi nhi."

Dòng máu nóng trong người Cố Trình Diệu bỗng nhiên đông cứng lại, sau đó, hần ta nhìn thấy nữ tử kia chậm rãi quay lại, băng thanh ngọc tuyết, dung mạo tính xảo hiếm thấy, ánh mắt mang theo một cổ lạnh lùng đậm đặc. Trong lòng Cố Trình Diệu không biết là nhẹ nhàng thở ra hay là thất vọng, hóa ra là Lâm Vĩ Hi, một nữ tử hần ta chưa từng gặp mặt.

Từ đó về sau, Lâm Vĩ Hi này phảng phất đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của hần ta, cuối cùng dường như có ở khắp mọi nơi. Lúc Cố Trình Diệu vào cửa luôn luôn không tự giác tìm bóng dáng của nàng đầu tiên, sau đó, hần ta trở mắt nhìn nàng từ từ y như tuyết biến thành bụi tóc phụ nhân, trang phục rực rỡ. Nàng thành kế mẫu của hần ta, vương phi của phụ thân.

Cố Trình Diệu biết mình làm như vậy quả thực là đại nghịch bất đạo, thế nhưng hần ta không cách nào khống chế nổi cảm giác hoang đường trong lòng mình. Lời nói hành động, nhất cử nhất động của nàng, thậm chí cả cái nhíu mày nhẹ nhàng hay cái liếc mắt nhìn đều mang đến cảm giác quen thuộc không gì sánh kịp.

"Thế tử? Thế tử!"

Cố Trình Diệu chợt hồi thần, hần ta nhìn thấy Vân Tuệ đang nhìn mình, trong mắt là sự lo lắng không che giấu chút nào cả.

Đột nhiên Cố Trình Diệu nghĩ đến, lúc Lâm Vĩ Hi cùng phụ thân ở chung, có thể cũng có ôn nhu thấu hiểu như vậy hay không? Trong ấn tượng của hần ta, cho tới bây giờ Cao Hi đều là nghiêm nghị giữ gìn thể diện, còn dịu dàng quan tâm, hỏi han ân cần đối với trượng phu của mình dường như là không bao giờ.

Vân Tuệ cũng phát hiện hình như thế tử đang suy nghĩ cái gì khác, nàng ta tỉ mỉ ăn mặc, còn cố ý mặc váy mỏng lộ ngực, trên người còn bôi sáp thơm, nhưng mà thế tử ở cùng với nàng ta, lại còn thất thần như này? Vân Tuệ nhợt nhạt chỉ còn cảm thấy xấu hổ, đến tốt cùng là ai, có thể làm cho thế tử lo lắng như thế?

thật sự Cố Trình Diệu không có ý nghĩ khinh mạn Vân Tuệ, bỗng nhiên hần ta nhớ tới hôm tân hôn với Cao Hi, đêm hôm khuya khoắt Vân Tuệ vào tân phòng của hai người. Lúc ấy Cao Hi chỉ nhẹ nhàng quăng một ánh mắt, nói mấy câu làm cho Vân Tuệ xấu hổ vô cùng, không敢 đứng đầu được lên. Ngày thứ hai Vân Tuệ tới khóc lóc kể lể với Cố Trình Diệu, Cố Trình Diệu cũng cảm thấy Cao Hi quá mức cường ngạnh, không phải người thế tử dự định lý tưởng. Bây giờ Cao Nhiên ngược lại là người đều phù hợp với các phương diện mà sĩ phu đề xướng thế tử chỉ đức, ngay cả Vân Tuệ khiêu khích như này, Cao Nhiên cũng nhịn. Thế tử thông tình đạt lý, rộng lượng vô cùng, việc này vốn nên là chuyện tốt. Nhưng bây giờ Cố Trình Diệu lại chợt nghĩ, nếu như là Cao Hi, nàng sẽ làm thế nào?

Nàng nhất định sẽ chặn cửa thư phòng, không những làm cho Vân Tuệ mất hết mặt mũi, mà hần ta cũng không có cách nào may mắn thoát khỏi. Nghĩ tới đây Cố Trình Diệu cười cười, cười xong thì trong lòng của hần ta đột nhiên nổi lên một sự đau đớn như bị kim đâm.

Lại một năm nữa tuyết lớn rơi xuống. Cao Hi đã đi một năm rồi.

Vân Tuệ nhìn thấy ánh mắt thế tử nhìn chăm chăm một chỗ, rõ ràng là đang nghĩ gì đó, cuối cùng còn nhẹ nhẹ cười. Mặc dù là cười, nhưng lại để cho người ta cảm thấy đau thương. Vân Tuệ sững sốt, đây là thế nào? Nàng ta nghi ngờ không thôi, chợt nghe thế tử nói: "Chỗ này của ta không cần đến người, người ra ngoài đi."

Tâm trí Vân Tuệ đang trôi dạt lập tức bị lôi trở lại, rõ ràng là nàng ta hết sức kinh ngạc: "Thế tử?" Vân Tuệ nhìn thấy Cố Trình Diệu cũng không thả lỏng, lập tức trở nên ủy khuất: "Thế tử, trời đã tối như vậy, nếu như nô tỳ trở về, sợ rằng sẽ quấy rầy không ít người. Huống chi, bên người ngài cũng không thể không có người hầu hạ. Nếu như thế tử không thích, nô tỳ sẽ đứng ngoài cửa chờ. Thế tử có gì phân phó nô tỳ lại đi vào, sẽ không quấy rầy đến ngài nữa.";

Nghĩ đến trời cũng không còn sớm, Vân Tuệ lại là người lớn lên cùng hần ta, Cố Trình Diệu cũng không đành lòng để Vân Tuệ đứng một đêm gió lạnh ở bên ngoài,

cũng chỉ có thể nói: "Vậy người đến gian phòng bên ngoài chờ đi, ta cần gì sẽ tự mình làm, không cần đến người."

Mặc dù bị đuổi ra khỏi phòng đọc sách, nhưng cũng may không cản trở về. Mặc dù Vân Tuệ không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể thấp giọng đáp vâng. Lúc này nội viện đã khóa cửa, nếu như Vân Tuệ đi về bây giờ, sẽ quấy rầy đến người giữ cửa, nhà hoàn bà từ giữ chìa khoá. Đến lúc đó nhiều người la hét ầm ĩ như vậy, chuyện Vân Tuệ tới hầu hạ thế từ lại bị đuổi về sẽ truyền khắp phủ. Cũng may thế tử không cương quyết, mặc dù không thể trở thành người trong phòng thế tử, nhưng vẫn còn thể diện, Vân Tuệ nhẹ nhàng thở ra.

Chờ cho Vân Tuệ đi khỏi, trong phòng chỉ còn lại một mình hần ta. Cố Trình Diệu ngồi thất thần trước bàn, quyển sách trên tay một tờ cũng không lật sang trang khác. Cuối cùng hần ta không thể nhịn được nữa, để sách xuống đi tới trước cửa sổ, dùng sức mở ra.

Gió lạnh gào thét lập tức phả vào mặt, mang theo bọt tuyết làm cho ngọn nến bên trong chập đèn nhảy lên không thôi. Cố Trình Diệu đứng ở đầu gió, nhìn khung cảnh yên tĩnh ngoài cửa sổ, hiện ra một lớp tuyết phủ dày trên mặt đất, đứng im bất động, thất thần rất lâu.

Thư phòng Cố Trình Diệu sáng đèn, từ nơi này nhìn về hướng bắc, thì có thể thấy trong viện nơi lớn nhất sang trọng nhất phủ Yến vương, cũng đèn đuốc không thôi.

"*Thái thúc cư đối vì thái thúc cửa, âm đức cư càn vì âm đức cửa. Phải một tướng, đi đến nước, cò đen xí kỳ, là vì cảnh cửa.*" Sau khi Cố Huy Ngạn giải thích xong, hỏi Lâm Vĩ Hi, "nói như vậy nàng có hiểu không?"

(*Mình không hiểu mấy câu kia là gì á*)

Lâm Vĩ Hi nhếch môi nhìn chằm chằm một lúc, cuối cùng tuyệt vọng lắc đầu: "khônga."

"Những cuốn sách này đều liên quan đến mưu kế, trận đồ, tế văn phải đến mười quyển, nếu không có cơ sở là kỳ môn độn giáp, nghe những cái này quả thật là hơi khó khăn."

Lâm Vĩ Hi nghĩ thầm, nào chỉ là khó khăn, nàng hoàn toàn là nghe không hiểu.

Lâm Vĩ Hi đã hối hận, có ngần đó thời gian, nàng cùng Yến vương nói chuyện gì không tốt, tại sao phải tự ngược mình làm gì?

Nhưng Yến vương lại là một người làm việc nghiêm túc, có kế hoạch tỉ mỉ. Hần cảm thấy mặc dù nền tảng của học trò có chút kém, nhưng nếu như hần thay đổi mấy cách giảng, nhất định có thể làm cho Lâm Vĩ Hi hiểu được. Cho nên Cố Trình Diệu tới giá sách lấy một quyển sách khác, dự định bắt đầu nói từ kỳ môn độn giáp cho Lâm Vĩ Hi.

Lâm Vĩ Hi vừa nhìn thấy xấp cổ thư dày tích kia thì bắt đầu đau đầu, mắt thấy Cố Huy Ngạn đem sách để lên bàn, đang định quay người cầm bút tới, nhất định gắng không thông không bỏ qua. Lâm Vĩ Hi luống cuống, nàng không lo được mặt mũi, lập tức ngồi dậy vượt qua cái bàn, ôm chặt eo Cố Huy Ngạn: "Vương gia, trời bên ngoài tối lắm rồi, chúng ta nghỉ ngơi một chút, làm việc khác có được hay không?"

Tác giả có lời muốn nói:

Thái thúc cư đối vì thái thúc cửa, âm đức cư càn vì âm đức cửa. Phải một tướng, đi đến nước, cò đen xí kỳ,... —— « Thái Bạch âm phủ » quyển 6 Thái Bạch doanh đồ thiên

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Nững nịu

Chỉ ở hàng ngày của Cố Huy Ngạn với Lâm Vĩ Hi xây thêm thư phòng, đương nhiên bài trí bên trong cũng phải đặt mua mới. Lúc trước phòng bên cạnh hơi nhỏ, bàn đọc sách chỉ là một cái bàn hẹp. Bây giờ mở rộng thư phòng, cũng đổi thành bàn vuông gỗ từ đàn điều khắc tinh xảo. Cố Huy Ngạn ngồi ở chủ vị, bên tay trái là một chiếc ghế bành khắc hoa văn tường vân, Lâm Vĩ Hi ngồi ở chỗ này. Cố Huy Ngạn mới vừa từ trên giá lấy sách về, đặt ở góc bàn, đang định xoay người lấy bút mực, bất ngờ bị Lâm Vĩ Hi ôm lấy.

"Vương gia, bên ngoài đã rất tối, chúng ta nghỉ ngơi một chút, làm việc khác có được hay không?"

Lâm Vĩ Hi khẽ rướn người lên, vừa vặn ôm eo Cố Huy Ngạn. Eo của nam nhân không thể tùy tiện sờ loạn, thân thể Cố Huy Ngạn cứng ngắc một chút, theo phản xạ giật giật, mà Lâm Vĩ Hi cảm giác được động tác nhỏ của Cố Huy Ngạn, càng sát ruột ôm chặt hơn.

Cố Huy Ngạn cúi đầu, liền thấy hai cánh tay Lâm Vĩ Hi vòng ở trên người hần, ống tay áo to rộng hoa lệ bị vén lên một nửa, lộ ra một đoạn cánh tay tinh tế mảnh khảnh. Hai tay Lâm Vĩ Hi kiên quyết không thả lỏng, ngẩng đầu đáng thương nhìn hần.

Cố Huy Ngạn cùng Lâm Vĩ Hi đối mặt mấy giây, cuối cùng là Cố Huy Ngạn lui một bước: "Cũng được, tạm thời nghỉ ngơi một lát."

Lâm Vĩ Hi nhẹ nhàng thở ra, vẻ mặt của nàng biến hóa quá rõ ràng, Cố Huy Ngạn vừa vặn nhìn thấy. Cố Huy Ngạn nghiêm mặt, nói: "Buông tay, ngồi xuống."

Lâm Vĩ Hi "A" một tiếng, quy củ ngồi xuống. Ống tay áo của nàng lớp nọ chồng lên lớp kia quá mức phức tạp, nhất vén ở khuỷu tay, không bị trượt xuống, nàng cũng không chú ý tới cái này, chỉ tò mò lật quyển sách mà Cố Huy Ngạn mới lấy xuống. Mới lật hai trang, nàng liền bĩu môi, cuối cùng cũng không có hứng thú.

Lâm Vĩ Hi tóc đen da trắng, ngay cả cánh tay cũng như sương như tuyết, thon dài cân xứng, đường cong rất đẹp. Cánh tay trơn bóng tinh tế đang tùy ý đặt lên bàn

gỗ từ đèn đen nhánh, mang lại mỹ cảm khó tả, rất dễ dàng làm cho người ta nảy sinh ý nghĩ kỳ quái. Cổ Huy Ngạn từ trên cao nhìn xuống, trầm ổn mở miệng: "Buông tay áo xuống, ngồi lại cho đàng hoàng nào."

Bây giờ Lâm Vĩ Hi mới phát hiện ống tay áo của mình đang vén lên tận khuỷu tay, trong nội tâm nàng thờ dãi, Yến vương quả thật vô cùng nghiêm túc, trong mắt không thể nhìn một chút lộn xộn. hần là người ngăn nắp trật tự như này, chỉ sợ mỗi một khắc ở cùng nàng trong thư phòng, đều là đang nhân nại đi. Chỉ là Yến vương đã hứa hẹn, nên mới không thể không nhịn nàng thôi.

Đột nhiên Lâm Vĩ Hi cảm thấy rất ừ ừ, Cổ Huy Ngạn thấy nàng càng ngày càng trầm lặng, trong lòng không khỏi tỉnh lại, hần là hần giằng sách không hấp dẫn rồi? Vì sao Lâm Vĩ Hi lại chán nản như này?

Bầu không khí trong thư phòng có chút xấu hổ, Cổ Huy Ngạn đứng bên cạnh bàn đọc sách một lúc lâu, trong lòng tự giễu, quả nhiên, cho dù nam nhân đang ở thời đỉnh cao của trí tuệ và thể lực, hần cùng tiểu cô nương tuổi trẻ hoạt bát này vẫn không có chủ đề chung để nói. Đến cùng vẫn là hần trâu già gặm cỏ non.

Lâm Vĩ Hi thấy bầu không khí không đúng, không để ý mặt mũi nữa, lập tức một tay tóm tay áo Cổ Huy Ngạn, một tay chống cằm, ngẩng đầu lên nói với Cổ Huy Ngạn: "Vương gia, những binh thư lý luận này đối với ta mà nói thì quá khó khăn, chẳng có muốn nói với ta nói một chút về chiến dịch Lang sơn không?"

Lang sơn, Định Tương là hai nơi ở gần nhau, chính là trận chiến làm cho Cổ Huy Ngạn thành danh, cũng là bước đầu cho con đường chiến thần của Cổ Huy Ngạn. Sau đó cầm quân gần hai mươi năm, chưa lần nào thua trận. Cũng bởi vậy mà trong thế chiến lần thứ hai, Lang sơn cùng Định Tương trở nên nổi tiếng, thành sa bàn cho mỗi tướng quân trẻ tuổi khắp thiên hạ tập trận trước mỗi trận đánh.

Trận chiến Lang sơn bị lật qua lật lại đến nỗi ép thành mảnh vỡ để nghiên cứu, ngay cả khuê nữ như Lâm Vĩ Hi cũng được nghe nói qua chứ đừng nói đến mỗi quân lính đều có thể nói một hai câu. Nhưng riêng với Cổ Huy Ngạn mà nói thì việc này cũng không phải vấn đề to lớn gì. Cổ Huy Ngạn cũng không nghĩ tới vậy mà Lâm Vĩ Hi lại hiểu kì chiến dịch lúc hần mười sáu tuổi. nói cái này so với binh thư còn đơn giản hơn, Cổ Huy Ngạn ngồi xuống, tiện tay cầm một trang giấy, vẽ lại đại khái địa hình Lang sơn, bắt đầu giải thích cho nàng trận chiến này.

Lập tức Lâm Vĩ Hi trở nên tràn đầy phấn khởi, so với binh pháp lý luận khô khan khó hiểu, rõ ràng Lâm Vĩ Hi càng cảm thấy hứng thú hơn với Yến vương. Ngày đó nàng nói đến binh thư cũng là vì muốn có chuyện nói với Cổ Huy Ngạn. Chân chính Lâm Vĩ Hi muốn biết chính là quá khứ của Yến vương.

nói về chiến dịch thì sinh động hình tượng hơn rất nhiều, cũng không giống kỳ môn độn giáp khó có thể lý giải được, mà Cổ Huy Ngạn lại là một lão sư rất tốt, giọng nói trong trẻo, trật tự rõ ràng, hướng hồ giải thích trận chiến này là từ những kinh nghiệm mà bản thân trực tiếp tham gia. hần mới là người có tư cách nhất phân tích chiến dịch Lang sơn này, mọi khía cạnh chi tiết hơn xa đám người chỉ lý luận suông trên giấy kia. Lâm Vĩ Hi nghe đến mê mẩn, bất tri bất giác, dường như thời gian đang đảo ngược, nàng đang đứng ở sa mạc cát vàng, chính mắt thấy một trận đại chiến đang xảy ra.

Cổ Huy Ngạn rất quan tâm nàng, lá gan Lâm Vĩ Hi cũng lớn hơn, thỉnh thoảng hỏi thăm một vài vấn đề. Cùng văn phú vũ, từ xưa đến nay binh pháp đều là nguồn tài nguyên độc quyền. trên đời này không biết bao nhiêu người có một bản binh thư đấ vui vô cùng rồi, nhưng lại khổ vì không cách nào nhập môn. Nếu như bị bọn hần biết được Lâm Vĩ Hi lại được người chỉ huy trận chiến tự mình dạy bảo, còn có thể trực tiếp hỏi những điều chưa hiểu như vậy, chỉ sợ một nửa người đều đổ kỵ đến mức nhảy sông.

(Cùng văn phú vũ: Đại khái có thể hiểu là nghèo là thư sinh còn giàu có là người có tài nguyên quân sự đó.)

Sau khi Lâm Vĩ Hi hỏi, dứt khoát chống đầu, quần lấy Cổ Huy Ngạn hỏi những điều hần đã trải qua trong quân đội. Cổ Huy Ngạn cảm thấy những chuyện này không có gì đáng nói, nhưng đôi mắt Lâm Vĩ Hi lóe sáng chăm chú nhìn hần. Cổ Huy Ngạn đành phải chọn lấy mấy chuyện còn ấn tượng, nói cho nàng nghe. Sau khi nói xong, Cổ Huy Ngạn sợ nàng thất vọng, liền không lăm xác định hỏi: "Cho tới bây giờ, những kinh nghiệm này cũng không có cái gì thú vị, nàng có thấy rất nhàm chán không?"

"không biết a, làm sao có thể nhàm chán?" Lâm Vĩ Hi nâng mặt, cười nói: "Có thể biết những chuyện hỏi vương gia còn niên thiếu, ta rất thích."

Ánh mắt Cổ Huy Ngạn cũng mềm nhũn, những năm này hần nghe không ít lời ca tụng trên triều đình, từ đồng liêu, thuộc hạ... thời gian lâu dần, hần đều cảm thấy rất bình thường. Thế nhưng là giờ khắc này, chữ "Thích" từ trong miệng Lâm Vĩ Hi nói ra, vậy mà trong lòng Cổ Huy Ngạn mềm mại không thể tưởng tượng nổi.

Dưới đèn nhìn mỹ nhân, hướng chi vẫn là giai nhân đẹp đến mức kinh tâm động phách. Cổ Huy Ngạn nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng trước mắt, chỉ sợ cả thể gian cũng ít thấy, trong lòng đột nhiên cảm động.

Qua năm Lâm Vĩ Hi tròn mười bảy tuổi, cho dù đối với hần thì vẫn còn nhỏ, nhưng đặt ở những gia đình bình thường khác, cũng có thể làm mẫu thân rồi.

Cổ Huy Ngạn nghĩ nghĩ, bất động thanh sắc thu hồi suy nghĩ lại, để mình chuyên chú chính sự: "nói nhiều như vậy cũng vô dụng, chắc hần nàng cũng nghi ngại đủ rồi. Thái Bạch doanh đồ còn lại một nửa, hôm nay nói xong bản này coi như là xong đi."

Lâm Vĩ Hi thấy Cổ Huy Ngạn lại còn muốn tiếp tục, thật sự là đau cả đầu. Nàng luôn cảm thấy Yến vương là một người cao quý và nghiêm túc, ngay cả tay áo của nàng bị lộn xộn cũng không được, nên chắc chắn sẽ không thích nàng vô cớ gây rối. Nhưng thật sự Lâm Vĩ Hi nhìn thấy những khám môn chán môn, cửa sinh cửa tử thì đau hết đầu. Nàng can can môi, nhỏ giọng nói: "Chiến dịch thành danh của vương gia sao có thể nói là chuyện vô dụng được? Chúng ta lại nói nói chuyện ngày trước của chàng đi?"

"không được."

Yến vương diện hạ thật sự là một người rất có nguyên tắc, Lâm Vĩ Hi xì hơi, ừ ừ cụp đầu trở lại trận pháp đồ. Nàng cố gắng hiểu được trong một chén trà, sau đó dần dần đầu óc thật sự không chịu nổi, Lâm Vĩ Hi cắn răng, quyết tâm coi như chọc cho Yến vương không thích cũng muốn giải cứu đầu của mình. Nàng đứng dậy, cách một cái ghế bành, hai cánh tay ôm chặt cổ Cổ Huy Ngạn, đôi mắt ngông trông nhìn hần: "Vương gia, ta nghe không vào nữa. Ngày mai chúng ta lại nói tiếp nhé."

"không được, đây là kế hoạch."

Lâm Vĩ Hi ôm sát cổ Cổ Huy Ngạn, cả người rướn lên qua chỗ ngồi, dường như là dính ở trên người Cổ Huy Ngạn: "Vương gia..."

"thật sự là không muốn nghe?"

"Phải."

"Ngồi xuống trước đi."

"không."

Cố Huy Ngạn cố gắng bày ra tư thế nghiêm nghị răn đe lục quân, nói: "Ngồi xuống, đây là mệnh lệnh."

"Chàng dám nói mệnh lệnh với ta? Ta lại càng không!"

... Cố Huy Ngạn cũng không có biện pháp, hần đành bỏ sách vở trong tay xuống, khoác lên eo Lâm Vĩ Hi cùng đầu gối, cách ghé ngồi trực tiếp bẻ lên.

Lâm Vĩ Hi mơ hồ cảm thấy mình đạt được mục đích, nàng vui mừng nhướn mày, lập tức liền muốn đứng xuống để tự do hoạt động. Nhưng chân của nàng mới chừa khe động, đã bị ngón tay Cố Huy Ngạn vững vàng chế trụ: "Nghe lời, không được lộn xộn."

Lâm Vĩ Hi lại thử một cái, phát hiện lần này Cố Huy Ngạn cương quyết với nàng, quả thật không cho phép nàng náo loạn. Lâm Vĩ Hi thành thật vòng tay qua vai Cố Huy Ngạn. một lát sau, nàng cảm thấy không đúng lắm: "Vương gia, bên ngoài còn có rất nhiều nha hoàn hạ nhân, chàng cũng không thể để cho ta cứ như vậy ra ngoài được?"

Đám người Uyển Nguyệt đứng chờ ở bên ngoài thư phòng, khước mắt nhìn thấy hình như là Yến vương đang ôm vương phi đi ra, các nàng lập tức cúi đầu, Uyển Nguyệt dẫn người lui ra. Sau khi mọi người lùi đến ngoài cửa, Uyển Tinh còn chu đáo đóng cửa lại.

... Lâm Vĩ Hi giận không chỗ phát tiết, nàng hung hăng trừng hai nha đầu kia một chút, Lâm Vĩ Hi dám cam đoan tuyệt đối các nàng nhìn thấy. Cố Huy Ngạn cười khẽ một tiếng, cúi người đặt nàng ở trước bàn trang điểm: "Nàng đứng là ý mạnh lần yếu."

Lâm Vĩ Hi ngồi trước gương đồng, cũng cười, không chút nào yếu thế đối mặt với Cố Huy Ngạn qua gương: "Ta chính là ý mạnh lần yếu, mà ta cũng có vốn để có thể cựa mạnh đấy."

Cuối cùng Cố Huy Ngạn cũng cười. hần đưa tay nhẹ nhàng捏o chớp mũi Lâm Vĩ Hi, nói: "Cường từ đoạt lý."

Lâm Vĩ Hi chỉ "ừ" một tiếng đáp lại. Nàng hơi cở hướng về sau nhìn một chút, quay đầu cảm tức với Cố Huy Ngạn: "Chàng đuổi hết nha hoàn đi, làm thế nào để ta tháo trang sức đây?"

Ngày bình thường Lâm Vĩ Hi ở nhà cũng không tỉ mỉ trang điểm, chỉ thoa son nhạt màu, vẽ lông mày một chút, chính nàng cũng có thể tháo trang sức, nhưng dù thế cũng không đến tay nàng tháo đồ trang sức. Cố Huy Ngạn nhìn búi tóc tinh xảo của Lâm Vĩ Hi, từng lọn tóc đen được điểm xuyết bảo thạch trầm vàng, đột nhiên Cố Huy Ngạn sinh ra một loại xúc động, nói: "Để ta tháo trầm cho nàng."

Lâm Vĩ Hi khẽ giật mình, Cố Huy Ngạn nghĩ là nàng không nguyện ý, đang định nói mình chỉ là nói đùa thôi, lại nghe được Lâm Vĩ Hi cách tắm gương, nở nụ cười rục rờ với hần: "Tốt."

Trong lòng Cố Huy Ngạn thả lỏng, chậm rãi rút ra trầm vàng châu ngọc cài trên mái tóc đen nhánh của nàng. Động tác của Cố Huy Ngạn rất cẩn thận, cũng không làm đứt sợi tóc nào của Lâm Vĩ Hi, so với nha hoàn chải tóc cho nàng dường như còn chú tâm tỉ mỉ hơn. Rất nhanh tháo trang điểm trên bàn đựng đầy trầm vòng bảo thạch, Cố Huy Ngạn nhìn tận mắt búi tóc tinh xảo hoa mỹ của nàng ở trong tay mình thành mái tóc dài mềm mại nhu thuận, trong lòng tràn đầy ấm áp.

Về mi là thú vui được ca tụng của phu thê trong khuê phòng, cho đến triều đại này lễ giáo nghiêm ngặt, nữ tử càng ngày bị hạn chế. Những nam tử nguyện ý vì thê tử làm những chuyện tình thú khuê phòng này thì lại càng ít. Lâm Vĩ Hi cũng không nghĩ tới, Yến vương rong ruổi sa trường, quyền thế một phương vậy mà nguyện ý vì nàng làm những chuyện này.

Ngón tay Cố Huy Ngạn lưu luyến trên mái tóc dài mềm mại của Lâm Vĩ Hi, cuối cùng vuốt ve gương mặt của nàng. Đầu ngón tay Cố Huy Ngạn có chút thô ráp khẽ xoa làn da non mịn, chẳng biết lúc nào giọng nói trở nên khàn khàn: "đi tắm rửa trước đi."

Đêm hôm khuya khoắt Cố Huy Ngạn bế nàng ra, còn đuổi hết người hầu hạ ra ngoài, làm sao Lâm Vĩ Hi không biết hần muốn làm gì. Gương mặt nàng ửng đỏ, còn chưa kịp nói cái gì, Cố Huy Ngạn đã phối hợp nói tiếp câu nói kia: "Được rồi, để ta dẫn nàng đi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Giao thừa

Thời gian bận rộn lặng lẽ trôi qua, dường như chỉ trong nháy mắt, giao thừa đã đến.

một buổi sáng sớm Lâm Vĩ Hi bị Cố Huy Ngạn ôm, không cho phép nàng ngủ tiếp: "Bình thường nàng lười một chút thì thôi, hôm nay có tiểu bối tới chúc tết, đừng để bị bọn họ chế giễu."

Bước xuống giường, trên bàn vẫn đốt nến đỏ, Lâm Vĩ Hi nhìn không ra bây giờ là lúc nào rồi, nhưng nhìn tia sáng lờ mờ bên ngoài, nghĩ là quá sớm. Lâm Vĩ Hi phờ

phạc đi đến chân giường, ôm đầu gối, cố gắng ôm chầm: "Đám tiêu bối dám lúc này tới chúc tết, khẳng định không lấy được tiền thưởng rồi."

Cố Huy Ngan bắt đầu nhìn Lâm Vĩ Hi ý lại không chịu rời giường, ngón tay hẩn giữ một góc chăn, Lâm Vĩ Hi dùng sức kéo cũng không di chuyển. Sơn không thấy ta ta đống son, Lâm Vĩ Hi xê dịch, vùi mình vào trong chăn.

Cố Huy Ngan khẽ cười một tiếng, ôm cả người nàng từ trong chăn đi ra: "Cũng đã là trưởng bối rồi, nếu là bị người khác biết Yến vương phi còn nằm ý, để xem nàng mất mặt như thế nào."

"không mất mặt." Trán Lâm Vĩ Hi tì vào cánh tay Cố Huy Ngan, che miệng ngáp một cái, đáy mắt còn ngáp hơi nước: "Trừ chàng ra, còn có ai sẽ biết."

Đột nhiên Cố Huy Ngan bị câu nói này lấy lòng. Đúng a, khắp thiên hạ ngoại trừ hẩn, không còn nam nhân nào có thể nhìn thấy Lâm Vĩ Hi lúc rời giường đáng yêu như thế nào. Mắt thấy Lâm Vĩ Hi tựa ở vai Cố Huy Ngan lại không có động tĩnh, Cố Huy Ngan nhẹ nhàng thở dài, đem nàng lay tỉnh: "Nữ nhi cũng vô dụng, dậy thôi."

Sau khi trải qua chật vật đấu tranh, cuối cùng Lâm Vĩ Hi cũng gọi nha hoàn tiến đến trang điểm. Nàng hôm nay mặc áo màu đỏ tươi, cổ áo thêu hoa mẫu đơn bằng chỉ vàng, phía dưới là váy lục la thêu hoa màu đỏ, bộ trang phục được thêu tỉ mỉ này đang lấp lánh tỏa sáng. Hôm nay giao thừa, nha hoàn trang điểm quả thực xuất ra tất cả vốn liếng, thể phải làm cho vương phi trở nên tinh xảo tuyệt luân tựa Thiên Tiên. Chờ cho trang điểm xong, Lâm Vĩ Hi đứng dậy đi ra ngoài gặp Cố Huy Ngan: "Vương gia."

Cố Huy Ngan ngẩng đầu, chỉ cảm thấy hai mắt đều tỏa sáng, quả nhiên là toàn bộ căn phòng đều lu mờ vì nàng. Lâm Vĩ Hi cũng cảm thấy chính mình tỉ mỉ ăn mặc như này rất đẹp, nàng nửa mở ra tay, trước mặt Cố Huy Ngan nhẹ nhàng linh hoạt xoay một vòng, chiếc váy giống như bông hoa đang từng tầng nở rộ, vòng kết thêu Lâm Vĩ Hi vừa vận chuyển tới bên cạnh Cố Huy Ngan. Cố Huy Ngan cười đỡ nàng, cảm Lâm Vĩ Hi khẽ nhếch lên, đôi mắt óng ánh: "Vương gia, chàng thấy thế nào?"

"Rất rực rỡ." Cố Huy Ngan rất ít tán dương nữ tử, nhưng câu nói này lại nói đến thật lòng khen ngợi. Lâm Vĩ Hi đắc ý cười cười, xe nhẹ đường quen kéo cánh tay Cố Huy Ngan: "Vương gia hài lòng là ta vui rồi."

Toàn bộ vương phủ hôm nay đều rực rỡ hẳn lên, chúng hạ nhân mặc quần áo mới tinh, người người trên đường đều vui vẻ hân hoan, loại không khí này, tuyệt không cho phép hạ nhân lộ ra vẻ mặt ủ rũ. Lâm Vĩ Hi cùng Cố Huy Ngan xuất hiện một cái, bọn hạ nhân liền tụ tập đến nói lời cát tường với hai người.

Cao Nhiên cùng Cố Trình Diệu cũng đổi trang phục chính thức, sớm tới thính an phụ mẫu hai người rồi. Nghe được ngoài phòng truyền đến tiếng vãn an, Cao Nhiên vội vàng chuẩn bị sẵn sàng. Thế nhưng cho dù như thế, chờ màn cửa xóc lên, lúc nàng ta nhìn thấy Lâm Vĩ Hi, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm.

Dung mạo Lâm Vĩ Hi vốn xinh đẹp đến vô cùng, ngày bình thường thêm chút ăn mặc cũng đủ để cho người khác không chuyển được tầm mắt, trang điểm lộng lẫy như bây giờ, quả thực là kinh diễm toàn bộ. Hôm nay Cố Huy Ngan mặc phục sức thân vương màu đen, dáng người hẩn thẳng tắp, nhiều năm tông quân càng làm cho hẩn trở thành mốc treo quần áo. Chú trọng màu đen vẫn là lễ nghi từ nhà Tần, có khác là thêm một đồ đẳng mạng long màu vàng giương nhanh múa vuốt cuộn ở trước ngực, hai màu vàng đen ở cạnh nhau, vừa quý lại khí. Cố Huy Ngan mặc vào màu sắc đối chọi như này cũng không thấy u ám, ngược lại càng lộ vẻ tuấn tú thẳng tắp, đậm mực uy nghiêm.

Lâm Vĩ Hi một thân sắc đỏ rực rỡ, mà Cố Huy Ngan lại lạnh lùng tôn quý, dường như làm cho người ta không dám nhìn gần. Hai người đứng sòng vai cạnh nhau, nói là chói lọi vạn tượng cũng không đủ, cùng nhau đi tới làm cho người người sợ hãi thần phục. Thậm chí hai người đi xa rồi, vẫn còn có người nhin không được ngoái cổ nhìn theo.

Rất nhanh Cao Nhiên thu hồi vẻ kinh ngạc, tiến lên vãn an Lâm Vĩ Hi cùng Cố Huy Ngan. Cố Trình Diệu cũng quy củ hành lễ thỉnh hai người: "Phụ thân, mẫu thân vãn an."

Cao Nhiên cũng nói lời may mắn chúc tết, hôm nay nàng ta cũng là một thân màu đỏ, chỉ là phục sức phẩm cấp không thể vượt qua vương phi, mà trong số quý tộc tiểu thư đại khái Cao Nhiên cũng chỉ có sáu phần tướng mạo, bất kể từ phục sức hay là thần thái, đều rất khó địch lại Lâm Vĩ Hi. Vừa rồi Lâm Vĩ Hi cùng Cố Huy Ngan tiến đến thì cũng không cảm giác được, bây giờ bị Lâm Vĩ Hi chói lọi sáng rực như này, sắc đỏ trên người Cao Nhiên lập tức trở nên tầm thường, còn có vẻ hơi xốc nổi.

Hôm nay phủ Yến vương bận bịu, sau khi Cao Nhiên cùng Cố Trình Diệu chúc tết hai vợ chồng Lâm Vĩ Hi xong, rất nhanh Cố Huy Ngan liền đi đến tiền viện. Hôm nay người tới chúc tết hẩn nổi lên không dứt, ngay từ sáng sớm đã có người chờ rồi. Cố Huy Ngan vừa đi, Lâm Vĩ Hi cũng bắt đầu chính sự của mình. Quan viên lớn nhỏ tới chúc tết Yến vương, mà phủ nhân thái thái đến chúc tết Yến vương phi Lâm Vĩ Hi cũng không phải số ít.

Lúc Cố Huy Ngan ra ngoài, Cố Trình Diệu đương nhiên cùng đi theo, bây giờ trong phòng chỉ còn lại hai người Lâm Vĩ Hi cùng Cao Nhiên mẹ chồng nàng dâu. Lâm Vĩ Hi cũng lười cùng Cao Nhiên giả cô từ phụ hiếu, nàng gọi hạ nhân đã chờ từ sớm đem lễ của các nhà vào, lập tức bắt đầu công việc kiểm kê, đáp lễ.

Lâm Vĩ Hi ngồi trên giường ấm, nhanh chóng xử lý sự vụ ngày tết. Uyển Nguyệt đứng ở một bên so danh mục quà tặng cùng Lâm Vĩ Hi. Nàng ta đọc đến một cái tên, bèn hỏi: "Vương phi, phủ Thân hàn lâm cũng đưa tới mâm đựng trái cây, ngài có muốn hỏi lễ không?"

"Thân hàn lâm?" Lâm Vĩ Hi lặp lại một lần, "Là Thân Minh Đạt vợ là Liễu Tổ nương Liễu nương từ đưa tới sao?"

"Là Liễu nương từ."

Mặc dù Hàn lâm viện là nơi đầu tiên cần phải tới khi nhập các, nhưng dù sao cũng chỉ là hữu danh vô thực. Hôm nay phủ Yến vương thu không biết bao nhiêu lễ của quan viên lớn nhỏ, lễ tết của Thân Minh Đạt xen lẫn trong nhóm cấp trên của hẩn ta, thật sự là đơn giản không gây chú ý.

Thế nhưng Lâm Vĩ Hi lại tỏ thái độ khác thường, nói: "Đem mâm đựng trái cây của Liễu nương từ đưa tới lấy ra."

Nha hoàn hầu hạ đều ngẩn người, Uyển Nguyệt từ phía sau đẩy một cái, Uyển Tinh mới bừng tỉnh đại ngộ, lập tức đi ra ngoài lấy đồ. một lát sau, nàng ta ôm một cái hộp màu đỏ son trở về: "Vương phi, đây chính là lễ Thân phủ đưa tới."

Lâm Vĩ Hi nhìn một chút, thấy bên trong đều là một chút hoa quả khô đúng quy củ ngụ ý đoàn viên. thật ra cũng rất dễ lý giải, mặc dù lúc Đoan Ngọ Liễu Tổ nương từng có một chút giao tình với Lâm Vĩ Hi, nhưng xưa đâu bằng nay, Lâm Vĩ Hi đã là vương phi. Dù cho Liễu Tổ nương cảm kích Lâm Vĩ Hi, chỉ sợ cũng không dám quá mức thân cận. Mặc dù Liễu Tổ nương phái người đưa lễ tết đến phủ Yến vương, nhưng bất kể năng ta hay là Thân Minh Đạt, chỉ sợ đều không hi vọng xa vời Lâm Vĩ Hi sẽ đáp lễ. Cứ như vậy, tặng lễ cho cấp trên cao nhất là phủ Yến vương, đương nhiên ôn hòa nhất vẫn là mâm đựng trái cây ngụ ý đoàn viên. không cầu có công, chỉ cần không phạm quy đã là tốt nhất rồi.

Lâm Vĩ Hi nhìn thấy mâm đựng trái cây trong lòng đã có tính toán, nàng nói với Uyển Nguyệt: "Đưa cho nhà Thân đại nhân một phần đáp lễ. Uhm, không cần quá cầu kỳ chuẩn bị, lễ vật như bình thường là được."

Dù cho Thân Minh Đạt sẽ trở thành thủ phụ, nhưng cũng là chuyện nhiều năm sau nữa. Bây giờ nàng đáp lễ như bình thường cũng là tỏ thái độ tốt nhất, nếu như quá mức vội vàng, ngược lại dễ dàng biến khéo thành vụng.

Tất cả mọi người đều rất kinh ngạc, Cao Nhiên cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Lâm Vĩ Hi sợ người khác nghi ngờ, liền giả bộ như rất tùy ý giải thích một câu: "Liễu Tổ nương cùng ta có chút giao tình, đến mà không đáp lễ thì không hay. Nàng ấy đã đưa lễ tết tới, phủ Yến vương chúng ta tất nhiên không có đạo lý bỏ mặc. Uyển Nguyệt, em sắp xếp một gã sai vặt đưa lễ đến nhà Thân đại nhân đi."

Lâm Vĩ Hi vừa nói như vậy Uyển Tĩnh Uyển Nguyệt đã hiểu. Lúc Đoan Ngọ các nàng cũng đi theo Lâm Vĩ Hi tiến cung, Uyển Nguyệt nhớ kỹ Lâm Vĩ Hi còn cứu Liễu Tổ nương một lần. Mặc dù là vương phi có ân với Thân gia, nhưng Thân phủ đã nghĩ tới ân đức của vương phi, đặc biệt đưa hộp quả tới, như vậy phủ Yến vương cũng không có đạo lý tránh đi. Đối xử như nhau, tự nhiên hào phóng, đây mới là khí độ đại gia.

Cao Nhiên nghe đến đó cũng nhớ tới tới Liễu Tổ nương là ai, vừa rồi nàng ta còn cảm thấy Lâm Vĩ Hi hành động khác thường, nhưng nhìn đến chỉ là một thê tử của tiểu quan bình thường, Cao Nhiên cũng bỏ qua, không tiếp tục chú ý nữa.

Lễ tết giữa các phủ coi như là một mục ngoại giao chính thức, ngày lễ ngày tết, các phủ chuẩn bị kỹ càng đồ ăn uống, sau đó đưa tặng cho những nhà quan hệ thân thiết, như vậy là bày ra đủ lễ tiết. đã đành đến ăn uống, tất nhiên từng nhà đều là khác biệt, cái này chính là khảo nghiệm năng lực của đương gia chủ mẫu mỗi phủ, làm như thế nào đem những món ăn ngày tết chuẩn bị ôn hòa lại tinh xảo khác biệt, thật sự là một môn học vấn.

Cao Nhiên đứng đấy, nhìn Lâm Vĩ Hi xử lý trôi chảy những giao tiếp nội trách, trong lòng khó tránh khỏi chua xót. Tuổi tác nàng ta rõ ràng cũng tương đương với Lâm Vĩ Hi, mà bây giờ Lâm Vĩ Hi ngồi ở chủ vị, Cao Nhiên lại chỉ có thể đứng ở một bên nhìn. Biết đến bao giờ, mới có thể đến phiên nàng ta bước vào vòng tròn chủ mẫu đây?

Lâm Vĩ Hi xử lý sự vụ, ở giữa còn tiếp kiến phu nhân mấy nhà đến chúc tết, thời gian rất nhanh trôi qua. Bất tri bất giác, trời đã tối rồi.

Com tất niên đêm nay cũng rất quan trọng, Lâm Vĩ Hi đang ngồi trên noãn các hồi nha hoàn bà tử, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, lập tức vang lên tiếng vãn an: "Vương gia vạn phúc, thê tử kim an."

Lâm Vĩ Hi cùng Cao Nhiên đều ngẩng đầu nhìn về phía cửa, thấy là Cố Huy Ngạn cùng Cố Trình Diệu trở về. Mẹ chồng nàng dâu hai người đều đứng dậy đi về phía cửa nghênh đón, mới đi được mấy bước, màn cửa gian trong đã xốc lên.

"Vương gia." Lâm Vĩ Hi đến bên người Cố Huy Ngạn, Cố Huy Ngạn rất trôi chảy tiếp được Lâm Vĩ Hi. Cùng là thê tử nhưng Cao Nhiên lại không thể giống Lâm Vĩ Hi không có kỳ như này được. Nàng ta chỉ có thể cách người vạn phúc với Cố Trình Diệu, sau đó tiếp tục đứng sau lưng Lâm Vĩ Hi.

Cố Trình Diệu cũng chỉ là nhìn thoáng qua về phía Cao Nhiên, rất nhanh liền thu tầm mắt lại. Thần sắc hắn ta trầm ổn, quân tử đoan chính, thế nhưng trong lòng lại không không chế nổi hình ảnh Lâm Vĩ Hi tươi cười chào đón lúc mới vào cửa. Hôm nay trang phục của nàng cực kỳ đẹp đẽ, sắc đỏ tươi chói mắt nổi bật lên làn da trắng như tuyết, kiều diễm không ai bì nổi. Khi nàng đứng lên từ trong lớp vải lụa đỏ thêu tỉ mỉ kia để nghênh đón trọng phu của mình trở về, chỉ sợ thiên hạ không có nam nhân nào có thể cự tuyệt loại quyến rũ này được. Nhưng thật đáng tiếc trong ánh mắt của nàng cũng chỉ có hình bóng của phụ thân, mà nụ cười của nàng cũng là vì người.

Giao thừa là lễ lớn của cả nước, com tất niên đoàn viên càng là chuyện quan trọng. nói đến lễ nghi, Lâm Vĩ Hi cùng vợ chồng Cố Trình Diệu và Cao Nhiên đều là người một nhà, cho nên những lúc như giao thừa này, Lâm Vĩ Hi phải bồi Cố Huy Ngạn, còn có Cố Trình Diệu với Cao Nhiên cùng nhau ăn com, đón giao thừa, nghênh đón năm mới.

Đêm giao thừa là lễ lớn, lúc tiền đề còn sống thì tổ chức rất náo nhiệt, thường xuyên tại ngày giao thừa này thiết yến, triệu đại thần tiến cung bồi thánh thượng cùng chung vui. Nhưng bây giờ hoàng thượng còn nhỏ, hoàng hậu, bốn phi vị ở hậu cung đều trống không, chỉ có một vị mê tín thần phật, mà cũng không phải thân sinh của bệ hạ là thái hậu, thật sự không có gì có thể náo nhiệt. Mà lại nếu như hoàng đế thiết yến, không thiếu được muốn mời thủ phụ kiêm đề sư Trương Hiếu Liêm Trương đại nhân. Thiếu niên mười hai mười ba tuổi như hoàng đế, chắc là không nguyện ý ngay cả mấy ngày tết rảnh rỗi thoải mái, còn phải nhìn gương mặt già nua nghiêm khắc của Trương phu tử kia.

Cho nên cung yến cứ như vậy bỏ đi, Cố Huy Ngạn không cần tiến cung, khó được có thể có một bữa com đoàn viên giao thừa ở vương phủ. Những hộ dân chúng bình thường lúc ăn tết mấy thế hệ đều tụ hội ở một phòng, cười cười nói nói có lẽ rất náo nhiệt, cho dù là những nhà neo người, cùng ngồi nói những lời thân mật cũng không thấy gò bó cứng nhắc. Thế nhưng ở phủ Yến vương, lúc bốn vị chủ tử ngồi xuống, ai cũng không mở miệng trước.

Ngày thường bốn người đều bận rộn, ngồi cùng một chỗ cũng không có gì có thể nói. Nha hoàn đôi trà nóng cùng bánh ngọt, Lâm Vĩ Hi chậm rãi mở nắp gạt lá trà, đột nhiên nghe được ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, lập tức Cố Minh Đạt bước nhanh đi tới, tại bình phong chạm rỗng ngăn cách ngoài cửa quý xuống hành lễ với Cố Huy Ngạn: "Vương gia, vạn tuế tới."

Lâm Vĩ Hi bị cả kinh đứng lên, ba mươi tết, chính là thời điểm đang ăn com tất niên, vậy mà tiểu hoàng đế tới phủ Yến vương của bọn họ?

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Năm mới

Thời điểm giao thừa Hoàng đế đích thân tới phủ Yến vương, việc này không phải chuyện đùa. Hoàng đế cũng không thể tùy tiện rời khỏi nội cung, nhất là lễ lớn như tết nhất thế này, nếu như có chút sai lầm, trách nhiệm này ai cũng không gánh nổi.

Thế nhưng hoàng đế vẫn vô thanh vô tức xuất cung, nơi dừng chân đầu tiên chính là phủ Yến vương. Lâm Vĩ Hi nghe được tin này thì vô ý đi xem Cố Huy Ngạn. Quả nhiên, khác với tâm trạng vui mừng khôn xiết lần vô cùng vinh hạnh của bọn hạ nhân, Cố Huy Ngạn vẫn bình tĩnh như thường, nhưng trong ánh mắt lại mang theo sự nghiêm nghị nhỏ nhoi đến mức không thể nhìn thấy.

Cố Huy Ngạn đứng lên, theo động tác của hắn, toàn bộ căn phòng đều an tĩnh lại. Mục đích của chuyến đi này của Hoàng đế hiển nhiên là Cố Huy Ngạn, hắn đi được hai bước, hình như nhớ tới cái gì, bước chân dừng lại, quay người nói với Lâm Vĩ Hi: "Ta ra ngoài nghênh đón thánh thượng, tạm thời nàng ở chỗ này chờ một lát."

Rất nhiều người bên ngoài đang chờ Yến vương, mà Yến vương vẫn bình tĩnh dừng bước, nhẹ giọng giải thích với vương phi một câu. Cả trong lẫn ngoài phòng không ai dám nói chuyện, chỉ có giọng nói trong trẻo của Lâm Vĩ Hi vang lên: "Vương gia, ta hiểu."

Có lẽ là nhìn thấy tâm trạng khẩn trương của Lâm Vĩ Hi, Cố Huy Ngạn phủ lên bàn tay nàng, bàn tay của hắn ấm áp hữu lực, mang theo cảm giác an tâm khó nói lên lời: "Ta ở ngay bên ngoài, nàng không phải sợ."

Quả nhiên trong lòng Lâm Vĩ Hi bình tĩnh lại rất nhiều, nàng nở một nụ cười với Cố Huy Ngạn, gật đầu nói: "Uhm, ta chờ chàng."

Rất nhanh Cố Huy Ngạn đi khỏi. Đám người khác đang đứng ở cửa ra vào, thấy Cố Huy Ngạn đi ra, im lặng theo phía sau hắn, trong chớp mắt một đoàn người liền biến mất trong trường đồ mềm mại ở nội viện.

Ngay tại thời điểm giao thừa đoàn viên Hoàng đế tự mình đến phủ Yến vương, có thể thấy được trong lòng bệ hạ, Yến vương quan trọng vô cùng. Bọn hạ nhân từng người đều vinh dự hân hoan đắm chìm trong bầu không khí tiếp đãi thánh thượng. Uyển Tĩnh xuất thân chợ búa, trước khi gặp Lâm Vĩ Hi chưa từng nghĩ tới một ngày kia chính mình vậy mà có thể diện thánh. Trên mặt nàng ấy không kìm nén được hân hoan, thấy sắc mặt Lâm Vĩ Hi vẫn nhàn nhạt như thường, nhin không được nói: "Vương phi, thánh thượng tới, nói không chừng còn dùng cơm đây ạ."

"Ta biết." Lâm Vĩ Hi trầm thấp trả lời một câu, hoàng đế đến, cho dù nàng giả vờ cũng phải giả vờ mừng rỡ cảm kích. Trên mặt Lâm Vĩ Hi mang lên ý cười, thế nhưng trong lòng lại ngăn không được sự trầm trọng. Hoàng đế bỏ lại thái hậu cùng đám người trong cung, trắc trở đến phủ Yến vương phủ làm cái gì? Loại chuyện này tất nhiên là không gat được người khác, hoàng đế muốn làm cái gì?

Cố Huy Ngạn ra ngoài nghênh đón hoàng đế, nhưng Cố Trình Diệu lại ở lại bên trong. không phải ai cũng có tư cách diện thánh, hoàng đế cải trang đi tuần, nếu như bệ hạ chủ động lên tiếng muốn gặp thân quyến của Yến vương, cái này đương nhiên không có vấn đề. Nhưng nếu như hoàng đế không mở miệng, vậy thì tốt nhất đừng tự tiện chủ trương.

Bây giờ người trong nhà đều mang theo ý cười, nhưng Cố Trình Diệu lại liếc mắt liến nhìn ra nụ cười của Lâm Vĩ Hi cũng không phải là thực tình. Cố Trình Diệu nhìn hai lần, cuối cùng không nhịn được nói với Lâm Vĩ Hi: "Hoàng thượng đã cải trang vi hành, cũng không cho người báo trước, vậy sẽ không bắt bẻ lễ nghi tiếp đón. Nàng... Mẫu thân không cần quá khẩn trương."

Cao Nhiên kinh ngạc nhìn Cố Trình Diệu một chút, Cố Trình Diệu cố ý nói những lời này với Lâm Vĩ Hi làm cái gì? Đây là an ủi sao? Sau khi Lâm Vĩ Hi nghe được ngay cả mắt cũng không động, chỉ như có như không gật đầu "Uhm" một tiếng.

Cũng không lâu lắm, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân cuống quýt, nha hoàn còn có nội sử đi vội vàng tiến vào nội viện. Lâm Vĩ Hi nghe được tiếng bước chân liền đứng lên, sau khi nghe được nội thị truyền lời, lập tức nàng mang theo đám người, nghiêm túc xin tội tại cửa ra vào. Dựa theo bồi phận thì Cố Trình Diệu với Cao Nhiên xem như nhi tử và con dâu của Lâm Vĩ Hi, cho nên Lâm Vĩ Hi đứng ở đầu tiên đón gió, Cố Trình Diệu ngược lại đứng sau Lâm Vĩ Hi một bước. Hắn ta nhìn bóng lưng màu đỏ rực mảnh mai đứng trước kia, trong lòng không khỏi nhủ mảy.

Rất nhanh, hoàng đế liền xuất hiện trong đám người đang chen chúc. Hoàng đế vẫn là bộ dáng thiếu niên choai choai đi đầu tiên ở giữa, bên cạnh hắn ta chính là Cố Huy Ngạn. Sau lưng hai người bọn họ là đông đảo công công thái giám mặc quần áo nội thị.

Trong nháy mắt Lâm Vĩ Hi nhìn thấy hoàng đế lập tức liền cúi xuống hành lễ, giai nhân váy áo từng tầng, đầu cụp xuống, cái cổ thon dài ưu mỹ đặc biệt rõ ràng. Cố Huy Ngạn ngay trong đám người nhận ra Lâm Vĩ Hi, chờ đến gần, hoàng đế mới cười khẽ đưa tay: "Vương phi xin đứng lên. Hôm nay trẫm không mời mà tới, quấy rầy Yến vương thúc thúc không nói, lại còn làm phiền vương thất hành lễ, đó chính là tội của trẫm."

Lâm Vĩ Hi cúi đầu nói không dám, mặc dù hoàng đế để nàng đứng dậy, nhưng nàng vẫn quy củ hành đại lễ vấn an hoàng đế, sau đó mới chậm rãi được thị nữ đỡ đứng lên.

Cố Huy Ngạn nói: "Buổi chiều gió lớn, không dám để cho bệ hạ đứng lâu ở bên ngoài, có lời gì vẫn là vào trong nói đi."

Tiểu hoàng đế đáp ứng, một đoàn người rầm rộ đi vào trong phòng. Trước khi Hoàng đế đến, Lâm Vĩ Hi cùng Cố Huy Ngạn ngồi thẳng trên chủ vị, bây giờ đột nhiên hoàng đế tới, đương nhiên Lâm Vĩ Hi không dám để cho hoàng thượng ngồi ở phía sau. Nàng nhường chỗ ngồi của mình, một nha hoàn nhanh nhẹn đã chuyển một chiếc ghế bành tới cho Lâm Vĩ Hi, nàng ngồi xuống ngay cạnh Cố Huy Ngạn.

Trong căn phòng nhỏ này là bốn người tôn quý, trong đó lại có một vị là đương kim hoàng đế, bốn phía kim vàng ngọc khí, dư hương lượn lờ, nha hoàn nội sử cúi đầu đứng trang nghiêm, nô bộc như mây, tất cả đều lộ ra sự cao quý long lanh lấy lại đẳng cấp. Thiếu niên hoàng đế mặc thường phục màu đỏ thắm đang ngồi đối diện với Cố Huy Ngạn, mặc dù Lâm Vĩ Hi cũng ngồi trên ghế, nhưng vẫn chăm chú đưa vào Cố Huy Ngạn, thân phận cũng rõ ràng. Còn đám người Cố Trình Diệu, Cao Nhiên cũng chỉ có thể đứng. Sau lưng bọn họ, lại có rất nhiều thị nữ đứng thẳng lưng.

Sau khi chủ khách theo thứ tự ngồi xuống, bọn nha hoàn nối đuôi nhau vào, dâng bánh ngọt trà nóng lên, sau đó lại cúi đầu nín thở lui ra, vô cùng im ắng. Sau khi nha hoàn hầu hạ lui ra, hoàng đế dẫn đầu cười nói: "Vương thúc cùng thẩm mẫu, thế tử một nhà đoàn tụ, trầm làm phiên toàn gia Yến vương thúc đoàn viên, thật sự là áy náy."

"Lời áy của bệ hạ sai rồi, bệ hạ giả làm, quả thật làm cho phủ Yến vương vô cùng vẻ vang." Cố Huy Ngạn nói.

Bây giờ Hoàng đế đã mười ba tuổi, chính là độ tuổi ở giữa thiếu niên cùng hài đồng, cái cổ thon dài, làn da trắng nõn, lộ ra vẻ non nớt lại mạnh mẽ. Hắn ta nghe được lời đáp của Cố Huy Ngạn thì cười nói: "Lời này của Yến vương thúc thật sự là không tha người. Nói đến thứ tự thì thẩm cùng thế tử vẫn là huynh đệ, đều là người một nhà, vương thúc không chê thẩm không mời mà tới, quấy rầy các người đoàn tụ, làm sao thẩm có thể dùng lễ quân thân làm cho vương thúc cùng vương phi thêm phiền phức đây?"

Hoàng đế cười một tiếng tỏ ra thân thiện, đây chính là đặc quyền của hài đồng cùng thiếu niên, dù cho như thế nào cũng rất khó để cho người ta sinh ra cảm giác chán ghét. Cố Huy Ngạn nghe đến mấy câu này cũng gật đầu cười: "Đây là đương nhiên, Cố Trình Diệu may mắn hơn bệ hạ mấy tuổi, nhận được sự yêu thương của bệ hạ, lấy lễ huynh đệ tương xứng. Các người đều là người cùng thế hệ, chủ đề chung để nói cũng nhiều. Hàng ngày bắt kẻ đọc sách hay là tập võ, nếu bệ hạ có thể cùng thẩm thường xuyên luận bàn, quả thật là việc tốt."

Hoàng đế nghe được lời này quả nhiên vẻ tươi cười càng rõ ràng. Mặc dù Lâm Vĩ Hi ngồi rất gần hoàng đế, nhưng nàng vẫn được Cố Huy Ngạn che chắn bên dưới, cảm giác an toàn tăng gấp bội. Hoàng thượng như có như không ám chỉ cũng không cần tới mình hòa theo. Lâm Vĩ Hi từ từ suy nghĩ chuyện hoàng đế đang nói với Cố Huy Ngạn, hai người này nhìn thì là đang nói chuyện phiếm, thế nhưng hàm ý vi diệu tinh tế trong đó, nếu như không lắng nghe thật kỹ thì không thể phát hiện ra được. Tại thời điểm như giao thừa này Hoàng đế đích thân tới phủ Yến vương cũng đã rất có ý tứ rồi, mới vừa rồi còn có ý nói tất cả mọi người đều họ Cố, chính là người một nhà. Mà sau đó Cố Huy Ngạn cũng đáp ứng hoàng đế, đồng thời đẩy Cố Trình Diệu ra ngoài. Cố Trình Diệu là tiểu bối, để tiểu bối nói chuyện, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với lời hứa hẹn của chính mình.

Hoàng đế từ trong cung chạy ra không có khả năng thật sự là muốn cùng Cố Trình Diệu luận bàn học vấn, điều hắn ta muốn chính là thái độ của Yến vương. Bây giờ trong triều vây cánh san sát, môn sinh của Trương thủ phụ khắp nơi, Yến vương là phiên vương, đồng thời trong tay còn cầm mười vạn đại quân, đến cùng là hắn đứng ở bên nào? Hoàng đế nói "Người một nhà", hàm nghĩa chính là ở chỗ này.

Chờ Lâm Vĩ Hi nghĩ đến hàm nghĩa tinh vi của hai câu nói này, cuộc trò chuyện của Cố Huy Ngạn với hoàng đế đã qua mấy hiệp rồi. Trong lòng Lâm Vĩ Hi không khỏi hít một tiếng, trách không được nói cận thân của thiên tử không dễ làm, đây là quyền lực lớn nhất, đồng thời cũng là chỗ nguy hiểm nhất. Nếu như đòi lại là nàng, chỉ sợ nàng còn đang lý giải thâm ý của hoàng đế, cuộc trò chuyện đã kết thúc rồi, sao có thể giống Cố Huy Ngạn đối đáp trôi chảy, ứng phó tự nhiên như này, mà tất cả đều là ân ý.

Hoàng đế đạt được đáp án hài lòng, thần thái rõ ràng bay bổng hơn. Lâm Vĩ Hi nhìn tình hình, mượn cơ hội hỏi: "Bệ hạ, tiệc tất niên của vương phủ đã chuẩn bị tốt, thần phụ cả gan, xin hỏi bệ hạ có thể nguyên ý ngồi vào chỗ không ạ?"

"Đây là tự nhiên. Thẩm nghe qua Yến vương phi lan tâm huệ chất, thái hậu trong thâm cung mà cũng có thể nghe thấy, không nghĩ tới hôm nay cũng có thể thấy một lần." Hoàng đế nói xong thì đứng lên, người bên ngoài cũng theo hắn ta đứng lên, nhưng hoàng đế không vội đi, mà nói với Lâm Vĩ Hi: "Mẫu hậu trong cung mặc dù thanh thân, nhưng không có người trò chuyện, khó tránh khỏi cô tịch. Yến vương phi nếu có thời gian, không ngại vào trong cung một chút."

Lâm Vĩ Hi cười đáp ứng: "Vâng."

Thánh thượng cũng muốn ngồi vào vị trí, bữa cơm tất niên của vương phủ lập tức phải thêm nhiều công đoạn. Cũng may Lâm Vĩ Hi quản lý nội trạch vô cùng quy củ, bây giờ nàng đủ tư cách, ra tay không cần cố kỵ, cũng không có người như Bốc ma ma khoa tay múa chân, sắp xếp của Lâm Vĩ Hi càng rõ ràng nghiêm minh, thống nhất từ trên xuống dưới. Bọn hạ nhân mỗi người có chức vụ riêng, mệnh lệnh của Lâm Vĩ Hi lại đầy đủ minh bạch, cho nên ngay cả khi thánh thượng giá lâm không báo trước như này, cũng không có xảy ra một chút sai lầm.

Hoàng đế đột nhiên đến, rất nhiều dự tính ban đầu của phòng bếp phải làm lại, cứ như vậy thời gian gấp rút, áp lực lại lớn, rất dễ dàng xảy ra sai lầm. Lúc đầu Cao Nhiên âm thầm để ý, nhưng khi nhìn thấy từng món ăn cẩn thận được bung lên, ngay cả một chút xíu không hợp ý đều không có, đáy lòng Cao Nhiên lại càng phức tạp hơn.

Cao Nhiên nhìn trộm về phía Cố Trình Diệu, phát hiện hắn ta rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, hai đầu lông mày nổi lên một tia tán thưởng. Cao Nhiên mím môi thu hồi ánh mắt, trải qua chuyện này, chỉ sợ địa vị Lâm Vĩ Hi ở nội trạch càng ngày càng vững chắc rồi. Hoàng đế dùng đại yến mà có thể chỉ trong một lát đã an bài tốt, còn có ai dám không phục. Chỉ sợ chủ mẫu quân gia hai ba mươi năm cũng không dám tự tin như thế.

Hoàng đế nói là muốn cùng cả nhà Yến vương dùng cơm tất niên, thế nhưng trên thực tế hắn ta cũng chỉ ngồi cùng Cố Huy Ngạn qua mấy tuần rượu, liền đứng dậy xuất phủ. Bây giờ tin tức hoàng đế xuất cung chắc hẳn nhà nào cũng biết rồi, cho dù hắn ta không vui, cũng phải tới nhà Trương thủ phụ một chuyến.

Sau khi Hoàng đế đi, tất cả mọi người đều lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra.

Về mặt Cố Huy Ngạn vẫn bình tĩnh như thường, nhưng Lâm Vĩ Hi cùng hắn sớm chiều ở chung lâu như vậy, lập tức liền nhìn ra mặc dù hắn nhìn thì có vẻ bình tĩnh, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể thấy là đang có tâm sự. Có thể làm cho Cố Huy Ngạn che giấu tâm tư của mình, chỉ có thể là tiểu hoàng đế vừa mới rời đi thôi.

"Vương gia." Lâm Vĩ Hi nhẹ nhàng gọi một tiếng, Cố Huy Ngạn lấy lại tinh thần, nhìn Lâm Vĩ Hi một chút, từ dưới bàn nắm bàn tay nàng: "không có việc gì. Bệ hạ hẳn là tới phủ Trương thủ phụ, chúng ta cũng không cần quan tâm chuyện sau đó nữa, tiếp tục dùng bữa thôi."

Lâm Vĩ Hi gật đầu đáp ứng. Cố Trình Diệu, Cao Nhiên cũng lần lượt ngồi xuống. Nhưng mà trải qua màn vừa rồi, bữa cơm này cũng không còn cảm giác, cơ bản không còn ai có thể yên tâm nghĩ đến việc thưởng thức đồ ăn nữa.

Lâm Vĩ Hi thấy mấy người lần lượt buông đũa, xem ra không còn tiếp tục tiệc tất niên được nữa, liền phát tay để nha hoàn đi vào dọn dẹp. Bọn nha hoàn rón rén thu thập chén đĩa, mà các chủ tử đã đi giá đến phòng bên rồi.

Lâm Vĩ Hi tính hai đời đến nay, là lần đầu tiên qua năm mới ở nhà chồng. Từ khuê nữ đến nàng dâu có sự chênh lệch to lớn, hàng ngày nàng cũng có thể cùng tỷ muội nha hoàn tìm một nơi thanh tĩnh để nói chuyện, nhưng bây giờ thì vạn lần không thể như thế. May mắn Lâm Vĩ Hi không có mẹ chồng, lớn hơn nàng ở trong phủ chỉ

có Yến vương, nhưng mà bồi trượng phu đón giao thừa so với mẹ chồng, bà nội (*Ở đây tác giả gọi là thái bà bà*) đón giao thừa rõ ràng là hai phạm trù khác nhau. Lâm Vĩ Hi hầu ở bên người Cố Huy Ngạn, không chút nào cảm thấy khó chịu vất vả.

Nhưng mà cũng như vậy, chỉ sợ tình hình của Cao Nhiên lại hoàn toàn khác biệt. Cao Nhiên vẫn như cũ một tác cũng không rời ở bên người Lâm Vĩ Hi. Lâm Vĩ Hi ngồi vào ghế thì con buồn ngủ ập tới, ánh mắt của nàng mông lung, nhưng nàng tự nghĩ bản thân là trưởng bối, nhất định phải đoan trang ở trước mặt tiểu bối, cho nên cố gắng ép mở mắt. Một lát sau, trong mắt của nàng đều là hơi nước, ánh mắt cũng trở nên mơ màng.

Khi mệt rồi phản ứng của Lâm Vĩ Hi chậm hơn rất nhiều so với lúc bình thường nhanh nhẹn nhanh miệng. Đôi mắt nàng bây giờ ướt sũng, lộ ra vẻ vô hại lại vô tội. Đối với người thường xuyên bị lời nói của nàng làm cho nội thương mà nói, không thể nghi ngờ nàng bây giờ đáng yêu rất nhiều.

Cố Trình Diệu cũng có suy nghĩ như thế. Đương nhiên hẳn ta biết như vậy là không hề thích hợp, kia là kế mấu của hẳn ta, về tình về lý đều phải tránh hiềm nghi. Điều này không chỉ bất kính với mẹ kế trẻ tuổi, mà càng bất kính đối với phụ thân. Thế nhưng là dù cho thu hồi tầm mắt, trong đầu vẫn như cũ không thể không chế nổi nghĩ lại cảnh tượng mới nhìn thấy. Hóa ra lúc Lâm Vĩ Hi mệt rồi là như vậy, phản ứng chậm nửa nhịp, cả người cũng nũng nịu tức giận.

Cố Huy Ngạn ngồi nghiêm chỉnh một lúc, thật sự nhìn không được. Hắn thở dài, vừa đi vừa đưa tay đỡ Lâm Vĩ Hi đang lắc lư, nói: "Đã buồn ngủ, vậy thì về nghỉ ngơi một hồi đi."

Bây giờ đầu óc Lâm Vĩ Hi cũng không rõ ràng, người mệt rồi cũng không khác người uống say là bao, kiêng kỵ nhất người khác nói nàng buồn ngủ. Lâm Vĩ Hi ba một tiếng đẩy tay Cố Huy Ngạn ra: "Ta không buồn ngủ."

Tất cả mọi người trong phòng đều yên tĩnh, vậy mà vương phi đẩy tay của Yến vương? Quả thực Uyển Tĩnh muốn ngừng thở, nàng ấy đang muốn đi tới trước lay tỉnh Lâm Vĩ Hi, nhắc nhở nàng một hai, lại phát hiện Yến vương chỉ khẽ thở dài một tiếng, vịn bả vai Lâm Vĩ Hi, đặt nàng trên đùi của mình.

Lâm Vĩ Hi thuận lực nằm xuống, một lát sau liền ngủ không biết trời đất nữa rồi. Cố Huy Ngạn chỉnh lại cổ của Lâm Vĩ Hi cho nàng nằm thoải mái, sau đó tiếp tục làm chuyện của mình, cũng không có chút nào không vui vì bị mạo phạm. Uyển Tĩnh tròn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, tận đến bị người tóm tay áo, nàng ấy mới yên lặng lui về, cùng đông đảo người ở trong phòng nhẹ nhàng thở ra, coi như không thấy gì cả.

Lâm Vĩ Hi cũng không biết chuyện gì xảy ra, nàng chỉ cảm thấy giấc ngủ này ấm áp lại dễ chịu. Không biết qua bao lâu, nàng mới bị người nhẹ nhàng lay tỉnh: "Nàng tỉnh dậy đã, năm mới đến rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Năm mới

Giấc ngủ này của Lâm Vĩ Hi rất sâu, đang ngủ thoải mái thì bị người nào lay tỉnh, Lâm Vĩ Hi tưởng là Uyển Tĩnh đang đùa, liền dùng sức gạt tay của đối phương, làm bầm một câu "Đừng nghịch!", rồi quay đầu ngủ tiếp.

Hình như đối phương thở dài, nói: "Là ta. Bên ngoài đang đón năm mới, trước chống đỡ cái này một lát, trở về là có thể ngủ tiếp."

Lâm Vĩ Hi nghe được giọng nói mới cảm giác chỗ nào không đúng, nàng mở mí mắt, phát hiện chính mình đang ghé vào một bộ gối màu đen, mà bởi vì tư thế ngủ của nàng xưa nay không ổn, nàng hoàn toàn chen vào trong ngực của đối phương.

Nàng có chút mơ màng ngốc đầu dậy, vừa vận đối diện với đôi mắt thâm thúy của Cố Huy Ngạn. Lâm Vĩ Hi kinh ngạc cùng Cố Huy Ngạn nhìn nhau một lát, đầu óc mơ màng rốt cục thanh tỉnh chút ít, tranh thủ thời gian quay đầu nhìn những người khác ở trong phòng.

Cũng may trong phòng vô cùng yên tĩnh, tiếng pháo nổ liên tục bên ngoài như tự thành thanh âm của biển cả. Có vẻ như bọn hạ nhân cũng bị náo nhiệt hấp dẫn, tất cả đều tụ tập ở bên ngoài nhìn pháo hoa, trong phòng trừ nàng cùng Cố Huy Ngạn, cũng không còn ai khác.

Thế nhưng bên người Cố Huy Ngạn làm sao lại không có người, Lâm Vĩ Hi có chút xấu hổ, rõ ràng là bởi vì nàng, Cố Huy Ngạn mới đuổi người ra ngoài. Cứ như vậy, chẳng phải là tất cả mọi người đều biết trong lúc đón giao thừa nàng lại ngủ thiếp đi, còn trực tiếp làm ổ trong ngực Cố Huy Ngạn?

Trời ạ, quả thực Lâm Vĩ Hi không còn dám nghĩ tiếp, như vậy sau này sao nàng có thể ra lệnh ở trước mặt hạ nhân đây, thậm chí không cần phải nói xa như vậy, một lát nữa đi ra ngoài, làm thế nào để đối mặt đông đảo nha hoàn bà tử, thậm chí còn cả con trai con dâu cũng thấy nhếch nhếch.

Lâm Vĩ Hi nghẹn ngào một tiếng, ừ ừ cúi đầu: "Vương gia, tại sao chàng lại không gọi ta dậy?"

Nói xong câu đó thì chính Lâm Vĩ Hi cũng biết đáp án, gọi nàng tỉnh lại thì rất phiền phức, mà lại có mọi người ở đây, Cố Huy Ngạn biết nói thế nào? Trong lòng Lâm Vĩ Hi có chút bồn chồn, đây là nàng sợ ý lại đi chất vấn Cố Huy Ngạn. Thế nhưng Cố Huy Ngạn không có một chút không kiên nhẫn nào, hẳn cũng không hề để ý Lâm Vĩ Hi oán trách, ngược lại vô cùng nghiêm túc nói: "Cũng không cần thiết. Mọi ngày giờ này nàng đã ngủ rồi, nếu như mệt thì cứ ngủ một lát, cũng không phải cố chịu đựng làm gì."

Cố Huy Ngạn vẫn luôn đặt mình vào hoàn cảnh người khác, ân cần chu đáo quan tâm để ý. Trong lòng Lâm Vĩ Hi rất cảm động, liền ý vào chính mình vừa tỉnh ngủ, khẽ cúi lưng một cái, thuận thế ôm Cố Huy Ngạn, một lần nữa dựa vào vị trí chính mình vừa nằm. Nàng ngủ ở chỗ này khá lâu, lớp vải lạnh lẽo bị làm cho nóng lên, Lâm Vĩ Hi nhìn không được khẽ xoa một lát, bên trên truyền đến tiếng cười của Cố Huy Ngạn.

"Đã tỉnh ngủ, lại còn những nhẽo. Bên ngoài có người đấy."

Lúc đầu Lâm Vĩ Hi định bày ra vẻ nghiêm túc đứng đắn, nhưng Cố Huy Ngạn nói như vậy, Lâm Vĩ Hi ngược lại ôm lấy hân không buông tay. Nàng ngẩng mặt từ trong ngực Cố Huy Ngạn, cố ý trừng mắt nhìn hân: "không phải chàng đuổi hết người hầu ra ngoài rồi sao, còn sợ gì nữa?"

Nhiều năm dưới quyền hành của Cố Huy Ngạn, ở trước mặt mọi người mà y phục không chỉnh tề, tư thế ngồi không ngay ngắn quả thực chính là tối kỵ. Bây giờ cả hai điều Lâm Vĩ Hi đều phạm vào, Cố Huy Ngạn vốn nên nghiêm túc uốn nắn nàng, đồng thời khuyên răn nàng ngồi ngay ngắn đoan chính. Nhưng bây giờ Cố Huy Ngạn nhìn tiểu kiều thể nũng nịu dựa vào trong ngực mình, vậy mà nhất thời không nổi chỉnh sửa nàng.

Cố Huy Ngạn dừng lại một lát liền cho Lâm Vĩ Hi có cơ hội được một tác lại muốn tiến một bước. Nàng thấy Cố Huy Ngạn không nói gì, liền biết mặc dù hân nhìn xem thanh quý nghiêm cẩn, thế nhưng đối với một chút động tác nhỏ của nàng lại vô cùng hướng thụ, chỉ là không chịu nói ra thôi. Dù sao ở đây cũng không có ai, Lâm Vĩ Hi dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, trực tiếp đưa tay vòng qua cổ Cố Huy Ngạn. Cứ như vậy cả tấm lưng và vòng eo lộ ra một đường cong đẹp đến mê người. Nhưng mà cảnh tượng này từ góc độ của Lâm Vĩ Hi thì không thấy được, Cố Huy Ngạn đưa tay đặt trên lưng Lâm Vĩ Hi, vừa vận lúc này Lâm Vĩ Hi dựa gần bên tai Cố Huy Ngạn, nũng nịu dịu dàng nói: "Vương gia, vậy là chúng ta đã thành hôn được hai năm rồi, chúc mừng năm mới."

Cố Huy Ngạn rũ mắt nhìn Lâm Vĩ Hi, khoảng cách của hai người rất gần, nghe được cả tiếng hít thở của đối phương. Cơ bản Lâm Vĩ Hi là cố ý khiêu khích, nhưng bây giờ nàng nhìn ánh mắt Cố Huy Ngạn, không khỏi có chút sợ hãi, thậm chí còn có chút hối hận vì sự liều lĩnh lúc này.

Bên ngoài truyền đến một trận âm thanh của pháo hoa, nghĩ đến là già sai vật mới mang đến một ít pháo hoa, cùng nhau châm đốt. Ánh mắt thâm trầm của Cố Huy Ngạn biến mất, hân ôm Lâm Vĩ Hi đặt ở chân của mình, như thể nàng không đến mức dựa vào eo chống đỡ trọng lượng của cả người. Cố Huy Ngạn chỉnh lại cây trâm bị lệch trên tóc Lâm Vĩ Hi, sau đó nói: "Cả năm khó có được một ngày náo nhiệt như hôm nay, đi ra xem pháo hoa đi."

Lâm Vĩ Hi cũng nghĩ như vậy, nàng sớm qua tuổi háo hức nhìn pháo hoa rồi, nhưng thân là vương phi, vào thời khắc giao thừa đón năm mới lại không xuất hiện trước mặt mọi người trong vương phủ, như vậy thì rất không thích hợp. Lâm Vĩ Hi vốn định gọi Uyển Tĩnh Uyển Nguyệt, nhưng có lẽ là bởi vì tiếng pháo nổ bên ngoài quá vang dội, nha hoàn đứng ở cửa không nghe được. Lâm Vĩ Hi xấu hổ, đang định nói về viện, Cố Huy Ngạn đã cảm áo choàng của nàng, cẩn thận cài khuy, còn chỉnh lại lông tơ trên mũ áo của nàng.

Lâm Vĩ Hi lập tức trầm mặt, nàng yên lặng nhìn động tác của Cố Huy Ngạn, lúc hân cài khuy áo, Lâm Vĩ Hi đưa tay muốn tiếp nhận, lại bị Cố Huy Ngạn ngăn cản. Chờ hân rút cục thu thập đến mức hài lòng, mới đưa tay sờ đỉnh đầu của nàng, trong mắt là ý mỉm cười: "đi thôi."

Bàn tay Lâm Vĩ Hi bị nắm chặt, nàng cứ như vậy bị dẫn ra bên ngoài. Nhắc tới cũng kỳ quái, mới lúc này gọi trong phòng mà không ai nghe được, thế nhưng vừa mở cửa phòng, không biết làm gì mà hạ nhân lập tức nhìn qua, từng người hành lễ vãn an với Lâm Vĩ Hi. Phía ngoài gió có chút lớn, lông tơ trên mũ trùm bay loạn trong gió đêm, một nửa gương mặt của Lâm Vĩ Hi đều bị lông trắng che khuất, nàng ngại lạnh không muốn đưa tay ra, liền gật đầu đối với người hành lễ, ra hiệu nàng đã nghe được.

Chùa viện lớn như thế trong vương phủ, lại thêm gió đêm dày đặc, pháo nổ điếc tai, một chút biến hóa ở viện từ thật sự rất khó bị người khác chú ý. Thế nhưng là Lâm Vĩ Hi cùng Cố Huy Ngạn vừa ra ngoài, mọi người trong viện đều thấy được. Cố Trình Diệu cùng Cao Nhiên mặc dù đứng ở xa, thế nhưng cửa phòng vừa mở ra, ánh mắt của hai người bọn hân đều nhìn theo. Sau đó, Lâm Vĩ Hi cùng Cố Huy Ngạn xuất hiện, quả nhiên hai người bọn họ là đi ra cùng nhau.

Cố Trình Diệu cùng Cao Nhiên đã đổi phòng đón giao thừa từ sớm, lúc Lâm Vĩ Hi nằm trên đùi Yến vương chìm vào giấc ngủ, loại tình huống này hai người bọn hân cũng không thích hợp nhìn. Nhưng mà con người chính là như vậy, có đôi khi càng là không nhìn thấy, càng dễ dàng tưởng tượng miên man. Chờ đến khoảnh khắc đón năm mới đến, toàn thành nã pháo trúc, Cao Nhiên chờ ở bên ngoài một khắc đông hồ, mới nhìn thấy hai người lộ diện.

Mặc dù Cao Nhiên tươi cười đứng ở bên ngoài, tiếp nhận mọi người chúc mừng, nhưng chỉ cần nghĩ đến hình ảnh bên trong nhà chính, vẫn y nguyên như cũ cảm thấy toàn thân vô cùng khó chịu. Nhìn cha chồng cùng mẹ chồng ân ái là cảm giác như thế nào? Vấn đề này, chỉ sợ ngoại trừ Cao Nhiên, chỉ còn lại Cố Trình Diệu mới có thể hiểu được một hai.

Suốt mười tám năm nay ấn tượng của Cố Trình Diệu đối với phụ thân vẫn luôn là đoan chính nghiêm túc, uy nghiêm không thể xâm phạm. Cố Huy Ngạn cũng dựng lên hình tượng phụ thân hoàn mỹ trong tưởng tượng của Cố Trình Diệu. Cố Trình Diệu xuất phát từ nội tâm kính trọng, khâm phục phụ thân. Thế nhưng vô luận như thế nào Cố Trình Diệu cũng không nghĩ tới, phụ thân cũng sẽ chú ý động tĩnh của một nữ tử. Lúc ấy hân ta cũng ở đó, đương nhiên có thể nhìn ra Yến vương một mực chú ý Lâm Vĩ Hi, dù là một động tác nhỏ của nàng cũng không thể gạt được ánh mắt của phụ thân. Mà phụ thân xưa nay đậm nhạt lạnh lùng của hân ta cũng sẽ cẩn thận nâng niu như là đối đãi tuyệt thế trân bảo, nhẹ nhàng đặt Lâm Vĩ Hi ở trên đùi của mình.

một năm trước, nếu có người nói với Cố Trình Diệu là Yến vương sẽ quan tâm đến ý người khác, nhất định Cố Trình Diệu sẽ khịt mũi coi thường. Nhưng bây giờ, hân ta lại nói không ra lời.

Nhất là chờ Cố Trình Diệu ý thức được, loại cảm giác khó tả phức tạp cũng không phải là đối với Lâm Vĩ Hi, mà là hướng về phía phụ thân của hân ta. Khi đó mặc dù Cố Huy Ngạn không nói rõ, thế nhưng căn bản không ai dám tiếp tục đợi. Cố Huy Ngạn không cho phép bất luận kẻ nào nhìn thấy dáng vẻ Lâm Vĩ Hi khi ngủ, thế nhưng chính hân lại ở trong phòng đến một canh giờ. Đột nhiên Cố Trình Diệu ý thức được chính mình đang suy nghĩ gì, hân ta nắm chặt tay, vừa vận lúc này một trận gió rét thổi tới, Cố Trình Diệu che giấu hít một hơi không khí rét lạnh thật dài, để cho đầu óc u ám của mình có lẽ là bởi vì thức đêm mà tỉnh táo trở lại.

đã thấy được, Cố Trình Diệu cùng Cao Nhiên khẳng định phải lên trước hành lễ chúc tết với cha mẹ. Mặc dù hai người bọn hân đứng cùng một chỗ, nhưng trong lòng đều có tâm tư, cùng nhau đi tới hơi có chút cảm giác đồng sàng dị mộng.

Lâm Vĩ Hi mặc áo choàng đỏ chói, duy chỉ có mũ trùm là một vòng lông tơ màu trắng. Nàng đứng dưới hành lang màu son, dáng người yếu đuối, thần sắc trong trẻo tĩnh lặng mang theo cảm giác nghiêm nghị không thể mạo phạm, quả thực như chiêu quân tại thế, nữ thần hạ phàm. Nhìn thấy Cao Nhiên cùng Cố Trình Diệu tới thỉnh an, nàng cũng chỉ nhàn nhạt gật đầu, sau đó lại đem ánh mắt nhìn về phía bầu trời đen sẫm.

Lúc này đã vào đêm rồi, không khí thanh lãnh mang theo hương vị khói lửa nồng đậm, đây chính là hương vị đặc biệt của năm mới. Pháo hoa của phủ Yến vương chuẩn bị đương nhiên vừa nhiều lại đủ các loại hình dạng. Bọn sai vật mệt mỏi không ngừng đem ống pháo đến trung đình, sau đó ngồi xỏm đốt kíp nổ. Còn bọn nha hoàn thì bịt lỗ tai đứng dưới hành lang, thấy già sai vật châm pháo, lại nhảy lên mấy cái, cũng không biết các nàng đang sợ hãi hay là vui vẻ.

Lâm Vĩ Hi nhìn khung cảnh náo nhiệt như vậy, bất tri bất giác có chút nhập thần, tâm trạng bối rối đã không thấy đâu. Uyển Tĩnh hoạt bát, nàng ta đã sớm không kìm nén được, chỉ muốn chính mình cầm một nén hương, ào ào chạy vào trong trong đình viện đốt pháo hoa. Lâm Vĩ Hi nhìn đến đây thì không nhịn được cười. Nàng đứng trên hành lang, không nhìn bất luận kẻ nào, thế nhưng vẫn có rất nhiều người đều đang len lén chú ý nàng. Bây giờ vương phi xinh đẹp tựa thiên tiên hình như

cười một tiếng, rất nhiều người đốt pháo hoa được cổ vũ, càng thể hiện ra nhiều cách đốt khác nhau mong chiếm được sự chú ý của vương phi.

Uyển Tinh chơi thật sự rất không có quy củ, Uyển Nguyệt mặc dù vui vẻ thay nàng ta, nhưng nàng vốn trầm ổn, nghĩ cũng nhiều hơn một chút. Uyển Nguyệt gọi Uyển Tinh trở về, nói: "Trong viện nhiều gã sai vặt quân sự như vậy, người cùng bọn hắn lẫn lộn cùng nhau đốt lửa, cái này còn ra thể thống gì. Người tạm thời dừng lại một chút đi, hầu hạ vương phi mới là chuyện quan trọng."

Uyển Tinh đang hào hứng chơi, đột nhiên bị gọi trở về rất không đành lòng. Thế nhưng nàng ta cũng biết đây là Uyển Nguyệt muốn tốt cho mình. Uyển Tinh đành phải lăm bầm đem hương giao cho tiểu nha hoàn bên cạnh, nhưng mà nàng ta còn không có suy sụp hai giây, nhìn thấy Lâm Vĩ Hi lại hưng phấn lên: "Vương phi, ngài tỉnh rồi?"

Lâm Vĩ Hi lạnh lùng hé miệng cười cười, coi như là trả lời, che giấu bối rối của mình. Uyển Tinh không chú ý tới những thứ này, nàng ta vẫn vô cùng hưng phấn: "Vương phi, đáng tiếc vương phủ không có trẻ con, cho nên việc đốt pháo hoa chỉ có thể giao cho gã sai vặt quân sự. Chờ thêm mấy năm nữa tiểu chủ tử chạy đầy sân, khi đó đốt pháo hoa ăn tết mới thật sự là náo nhiệt đấy!"

Sau khi Lâm Vĩ Hi ra ngoài vẫn đứng một chỗ cùng Cố Huy Ngạn, chỉ là bên ngoài quá ồn ào, căn bản không nghe được tiếng nói chuyện. Loáng thoáng có tiếng pháo nổ, Lâm Vĩ Hi cùng nha hoàn của mình nói chuyện cũng không lộ vẻ đột ngột. Nhưng bây giờ Uyển Tinh nói loại lời thiếu suy nghĩ này, Lâm Vĩ Hi tranh thủ thời gian nhìn thoáng qua về phía Cố Huy Ngạn, phát hiện hắn vẫn nhìn về phía trước như cũ, không có vẻ giống như là nghe được, lúc này mới yên tâm, quay đầu lập tức trừng Uyển Tinh một chút.

Đối với hài tử Lâm Vĩ Hi vẫn một mực thuận theo tự nhiên, dù sao đây là xã hội tông tộc, nữ tử muốn sống sót, căn bản không thể tránh được con nôi dòng. Nhưng Lâm Vĩ Hi vẫn biết thân phận của mình miễn cưỡng, Yến vương có nguyện ý để nàng sinh con cái hay không? Là nữ nhi còn tốt, vạn nhất là nhi tử thì làm sao bây giờ?

Vấn đề này Lâm Vĩ Hi không nguyện ý nghĩ sâu, cho nên cũng chưa từng cho phép thị nữ ở trước mặt Yến vương nhắc đến chuyện này, cho dù là lo lắng cũng không được. Nàng không muốn để cho Cố Huy Ngạn nghĩ là nàng là ám chỉ cái gì.

Việc này vốn nàng đã sớm nghĩ rõ ràng rồi, thế nhưng vào giờ khắc này, tâm trạng của nàng đang vui sướng vì sang năm mới mà đột nhiên sa sút xuống, tầng tầng lớp lớp pháo hoa đang nở rộ trước mắt cũng mất đi lực hấp dẫn. Lâm Vĩ Hi không khỏi thất thần, con mắt nhìn chằm chằm một chỗ sọc run, bất thành linh sau lưng vang lên một trận pháo nổ kịch liệt, Lâm Vĩ Hi bị giật nảy mình, cả người đều kinh hoàng lui một bước.

Cũng may người bị hù dọa không phải số ít, khắp sân đều là tiếng kêu sợ hãi, Lâm Vĩ Hi thất thố liền cũng không coi vào đâu. Nàng ngã một bước về sau, tâm trí còn chưa khôi phục vì kinh hãi, liền cảm giác được cánh tay của mình được chống đỡ, sau đó bên tai âm áp, tiếng pháo nổ đình tại nhức óc cũng lập tức cách xa nàng.

Tâm trạng lo sợ của Lâm Vĩ Hi liền chậm rãi an ổn lại, lỗ tai được che lại, tiếng tim đập càng rõ ràng hơn, thỉnh thoảng từng nhịp ở trong lồng ngực. Cố Huy Ngạn cao hơn Lâm Vĩ Hi rất nhiều, bây giờ hắn hơi cúi người che lỗ tai cho Lâm Vĩ Hi, không chỉ có lỗ tai mà phía sau lưng cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Cố Huy Ngạn. Dường như cả người nàng được che chở trong lồng ngực của Cố Huy Ngạn, phảng phất khói lửa, tiếng pháo nổ đình tại bên ngoài cũng không thấy sợ hãi nữa. Nàng chỉ cần thưởng thức pháo hoa mỹ lệ là được, mà không cần quan tâm mỹ lệ ấy mang đến tiếng ồn.

Lâm Vĩ Hi nấp máy môi, cuối cùng cũng không giẫy dụa, mà tùy ý Cố Huy Ngạn ngay trước mặt mọi người nửa ôm chính mình. Pháo hoa lộng lẫy lại âm ỉ rất nhanh liền nở hết, Lâm Vĩ Hi thừa dịp trời tối che giấu khóe miệng lặng lẽ vênh lên của mình.

Đúng vậy a, một năm mới đã đến. Năm này năm ngoài không thể nói vui sướng, vào tháng mười hai nàng bị cuộc hôn nhân vô vọng mài cho đến chết, lúc đó mới có gần mười bảy tuổi. Thành hôn không đến một năm, chờ tình lại lần nữa, mặc dù có thể may mắn tiếp tục sống sót, nhưng đối mặt với cục diện khó khăn của gia đình Lâm Vĩ Hi, nàng cũng rất khó an tâm chúc mừng chính mình năm mới đầu tiên sau khi trọng sinh. Nhưng năm năm Nguyên Gia trôi qua, một năm này ở kiếp trước nàng chưa từng gặp mặt Yến vương, từ bỏ toàn bộ người thân cùng vẻ vang của kiếp trước, cũng không thể không một lần nữa trở lại phủ đệ mang cho nàng cả vinh quang lẫn thống khổ. Vậy mà vào năm Nguyên Gia thứ sáu, nàng lại ở trong lồng ngực còn mang chút lạnh lùng của Cố Huy Ngạn, nghênh đón ngày đầu tiên của năm mới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Châu mừng

Với triều đình mà nói, giao thừa cũng không phải là ngày lễ trọng yếu nhất, mong một tết mới thực sự quan trọng.

Sáng sớm mừng một tết, toàn bộ kinh thành đều tràn ngập một loại không khí không giống bình thường, phía đông trời vẫn còn tối, mà từng phủ đệ đèn đuốc đều sáng trưng. Trước cổng Thừa Thiên môn có rất nhiều quan viên đang đứng chờ. Mong một tết châu mừng là sự kiện quan trọng nhất trong một năm, ngày hôm đó, bách quan châu mừng, cả nước triều bái, đây mới là uy quyền của một đại quốc.

Mong một tết châu mừng rất nhiều lễ tiết. Theo lý thì mệnh phụ cũng cần tiến cung châu mừng hoàng hậu, thái hậu. Chỉ là trung cung trống không, hoàng đế chưa lập hậu, lễ nghi châu mừng của mệnh phụ đơn giản hóa rất nhiều. Nhưng cho dù như thế, từ hai canh mặt trời còn chưa mọc cũng phải có mặt, như thế cũng đủ chịu tội.

Hôm nay tờ mờ sáng Lâm Vĩ Hi đã phải dậy chịu giày vò của y quan phục sức triều hội, nàng đổi lại lễ phục vương phi, đầu đội chín dịch quan, lớp lót bên trong bằng lưới, cúc áo màu xanh đậm, trên ngực thêu rất nhiều tường vân và phượng hoàng bằng chỉ kim tuyến. Sau khi treo ngọc bội lên áo, cả những phục sức còn lại cũng cài lên, ngoài cùng nàng mặc áo choàng bằng lụa màu đỏ tía sang trọng, cuối cùng khoác một chiếc khăn quàng thật dài, đuôi khăn đính chuông vàng nhỏ rủ xuống đất. Trong ngoài cả bộ lễ phục này, khoảng chừng năm sáu tầng, ở giữa còn có rất nhiều ngọc bội, lụa là, áo dài tay màu đỏ gần như có thể chạm đất, ở giữa là cúc áo màu xanh đậm, ngọc khuê ngọc bội như ẩn như hiện, càng không nói đến trên đầu chín dịch quan, bên trên đều là vàng bạc, ngọc thạch với bảo thạch. Lâm Vĩ Hi mặc vào bộ lễ phục này càng là diễm quang bốn phía, cao quý nghiêm nghị làm người khác không dám nhìn gần, nhưng đằng sau sự cao quý này thực sự vô cùng nặng nề.

Mặc dù nặng nề, nhưng lễ tiết nghiêm ngặt của Trung Nguyên, những thứ rườm rà này là minh chứng tốt nhất cho quyền thế cùng địa vị, mỗi một chi tiết trên lễ phục, dù chỉ là một đóa hoa thêu nhỏ nhỏ cũng tượng trưng cho địa vị cùng trật tự. Mỗi một thứ nhỏ nhặt này gộp lại, chính là lúc Lâm Vĩ Hi đứng trong đại điện châu mừng trong đại điện, đập vào mặt là sự uy nghi hoa mỹ.

Lâm Vĩ Hi thuộc về mệnh phụ bên ngoài, nhưng bây giờ trong cung không có hậu phi, nàng lại là Yến vương phi, cho dù là trẻ tuổi nhất, chúng vương phi cũng không dám để nàng đứng ở phía sau. Lâm Vĩ Hi từ chối không có kết quả, đành đứng đầu tiên trong chúng mệnh phụ, đoan trang nghiêm cẩn dẫn đám người cử hành đại lễ châu mừng, rất có tư thái của người đứng đầu trong chúng mệnh phụ.

Kỳ thật lễ tiết châu mừng đã giản hóa rất nhiều, dù sao thái hậu, hoàng hậu mới thật sự là trọng tâm của lễ nghi. Theo lý hoàng đế nhỏ tuổi, vẫn chưa lập hậu, nên hủy bỏ nữ quyền châu mừng. Thế nhưng Trương thủ phụ vô cùng chấp nhất đối với mấy cái lễ nghi phiền phức này, không những soi mói từng cử chỉ hành vi của chúng thần mà ngay cả hoàng đế cũng không may mắn thoát khỏi, chỉ cần một điểm sai lầm cũng muốn vạch tội. Tập tục của nam tử là như thế, những nữ quyền như Lâm Vĩ Hi đương nhiên cũng bị liên lụy.

Đêm qua đón giao thừa, mọi người vốn ngủ muộn, hôm nay lại từ hai canh đã bắt đầu mặc lễ phục, sau đó lại mang bộ lễ phục nặng tầm mười cân tham gia lễ châu mừng dài dòng rườm rà, hết quý lạy lại đứng dậy không biết gầy vò bao nhiêu lần. Trọn vẹn cả một lễ châu mừng, những người trẻ như Lâm Vĩ Hi còn tốt, nhóm cáo mệnh phu nhân đã có tuổi thật sự không chịu nổi. Chờ cho lễ tiết kết thúc, Tiền thái hậu cũng nhẹ nhàng thở ra, lập tức cho người vịn đến đằng sau để nghỉ ngơi.

Tiền thái hậu rời khỏi, các nữ quyền cũng có thể thả lỏng một hồi. Cho dù diễn lễ châu mừng đã kết thúc cũng không thể xuất cung, các nàng còn phải ở lại trong cung tham gia yến, chờ yến hội kết thúc mới có thể trở về. Thế nhưng phiền toái nhất là triều hội đã kết thúc, thời gian còn lại cũng không tính vào đâu. Trương thủ phụ vô cùng nghiêm túc đối với mấy lễ nghi phiền phức này, nếu chẳng may làm sai điều gì, chỉ sợ cũng gây phiền toái cho cả nhà.

Cũng may lễ châu mừng thuận lợi kết thúc, các nữ quyền không thể xuất cung, còn lại chính là thời gian giao thiệp. Lễ châu mừng ngày mừng một có ý nghĩa tượng trưng rất lớn, lại thêm hôm nay tất cả mọi người đều là phục sức phẩm cấp vô cùng long trọng, ngày bình thường có thể nào đi nữa, quy củ cứng rắn ai cao ai thấp, hôm nay nhìn một chút là có thể biết. Cho nên nhóm con cháu không chịu thua kém phu nhân thích nhất là bữa tiệc giao thiệp khi kết thúc triều mừng ngày mừng một tốt.

Hàng ngũ châu mừng tản ra, tuy nhiên Lâm Vĩ Hi vẫn đứng nguyên tại chỗ, cũng không kịp đi bên cạnh nghỉ ngơi một chút, liền được các phu nhân tiến lên vấn an vây quanh.

Những người có tư cách tham gia châu mừng đều là cáo mệnh phu nhân có mặt mũi. Việc đầu tiên sau khi nam tử đạt được vinh hiển chính là thỉnh phong cáo mệnh cho mẫu thân, tiếp theo mới là thỉnh phong cho thế tử của mình. Cứ như vậy, tuổi tác các phu nhân đến đây tham gia lễ châu mừng có sự chênh lệch, hơn bốn mươi tuổi vẫn coi là trẻ, già bảy tám mươi tuổi, tóc trắng xóa cũng không hiếm thấy. Năm nay Lâm Vĩ Hi mới mười bảy, nàng xen lẫn trong đó thì càng nổi bật. Mà dung mạo của nàng lại cực kỳ diễm lệ, triều phục hoa lệ càng có thể làm nổi bật lên ngũ quan tinh xảo ấy, mà toàn bộ quá trình nàng còn đứng ở đầu tiên, cái này không phải là chói mắt bình thường đâu.

Đêm hôm qua khắp cả kinh thành đều truyền tin, hoàng thượng xuất cung, điểm đến đầu tiên chính là phủ Yến vương, còn ở lại dùng bữa cơm, còn một nửa bỗng nhiên tới nhà Trương thủ phụ. Hoàng đế làm như vậy, có thể thấy được Yến vương ở trong lòng đế vương có địa vị rất cao. Yến vương có binh có quyền, bây giờ xem ra còn được tân đế vô cùng tín nhiệm, có thể để cho hoàng đế chủ động cùng tham gia tiệc tất niên, địa vị như nào cũng có thể thấy được chút ít. Liên tiếp ba đời đế vương đều vô cùng nể trọng Yến vương, phân lượng ở trong đó cũng quá đáng sợ.

Hôm nay Yến vương phi Lâm Vĩ Hi lộ diện một cái liền được mọi người để ý. Nếu như lúc trước ánh mắt của mọi người nhìn nàng chính là hiếu kỳ kính trọng, còn hôm nay lại là cẩn thận từng li từng tí, thậm chí ít nhiều kiêng kỵ. Trong lòng Lâm Vĩ Hi trầm thấp thờ dài, tiền đề lưu lại ba vị phụ chính đại thần vốn không có phân chia cao thấp, thế nhưng hoàng đế làm ra hành động này, cũng chính là cưỡng ép để ba người có thứ tự. Nhưng mà ấu ố lớn lên, dã tâm cũng dần dần bành trướng, chuyện này thật sự là muốn tránh cũng không cách nào làm được.

Nữ tử chưa xuất các trước do mẫu thân, thăm mẫu (*thăm – Editor*) mang theo đi giao tiếp, chờ sau khi cưới toàn bộ là đi theo mẹ chồng. Các phu nhân lúc trò chuyện đều mang theo con dâu thậm chí cháu dâu của mình. Con dâu đỡ mẹ chồng, dáng vẻ tươi cười dịu dàng ngoan ngoãn, bất kể ở trong nhà mẹ chồng như thế nào, bây giờ cũng là một dáng vẻ cô tử phụ hiếu, mà Lâm Vĩ Hi cùng Cao Nhiên ở cùng một chỗ, liền lộ ra sự quái dị.

Vị mẹ chồng Lâm Vĩ Hi này đứng ở phía trước, quả thực còn trẻ lại xinh đẹp hơn nhiều so với cô con dâu, người ngoài nếu không phải thấy được phục sức thân vương phi trên người Lâm Vĩ Hi, căn bản không dám nhận vị mẹ chồng này đâu.

Sau khi Lâm Vĩ Hi tiễn phu nhân mấy nhà đến đây chúc tết vấn an, tranh thủ thời gian đi về phía tiểu các vắng người. Chính địch quan trên đầu nàng quả thực không nhẹ chút nào, lại suốt mấy canh giờ không được nghỉ ngơi, cổ của nàng sắp gãy rồi.

Trong trường hợp này Cao Nhiên không được phép tự do đi lại, nàng ta chỉ có thể đi theo mẹ chồng, Lâm Vĩ Hi đi chỗ nào, nói chuyện với người nào, nàng ta phải theo tới đó. Cho dù gặp người nhà mẹ đẻ, không được sự đồng ý của mẹ chồng, cũng không thể tự tiện hành động.

Nhiều năm nàng dâu cũng thành mẹ chồng, câu nói này không phải chỉ là nói suông.

Hôm nay đại trưởng công chúa Thọ Khang cũng tiến cung triều bái, bà đang ngồi ở trong phòng nhỏ nghỉ ngơi, nhìn thấy Lâm Vĩ Hi, lập tức mừng rỡ. Lâm Vĩ Hi đang nghĩ tìm ngoại tổ mẫu, thật sự không ngờ lại trùng hợp như vậy, hai người gặp nhau ở phòng nghỉ ngơi. Lâm Vĩ Hi vội vàng nghiêng đón, đi đầu hành lễ với đại trưởng công chúa Thọ Khang: "Đại trưởng công chúa vạn phúc, vẫn bồi chúc tết ngài."

Lâm Vĩ Hi mới cúi người một nửa, lập tức được nữ quan bên người trưởng công chúa đỡ lấy. Cho dù đích thật Lâm Vĩ Hi là văn bối, bởi vì địa vị bây giờ của Yến vương, đại trưởng công chúa Thọ Khang cũng không dám nhận lễ của nàng. Đại trưởng công chúa cho người đỡ Lâm Vĩ Hi, mỉm cười nắm chặt tay nàng, hung hăng nhìn kỹ: "Lâu rồi ta không thấy con, con cũng thật sự không có lương tâm, vừa có trọng phụ, liền không đến thăm lão bà này."

Lâm Vĩ Hi cười khúc khích, ngồi cạnh đại trưởng công chúa Thọ Khang, thân mật dựa vào bà: "Làm sao con dám quên ngài đâu, con hận không thể mỗi ngày chạy đến phủ công chúa. May mà cuối năm vương phủ nhiều việc, nếu không khẳng định bây giờ ngài trông thấy con liền phiền."

Đại trưởng công chúa Thọ Khang bị chọc cho cười to, thật ra hai người cũng mới có một tháng không gặp nhau mà thôi. Nữ quyền đi ra ngoài không dễ, một hai

tháng thấy mặt một lần coi như là nhiều rồi. Lâm Vĩ Hi là cô dâu, lại vừa tiếp nhận vương phủ lớn như vậy, cuối năm không thể thoát thân là chuyện rất bình thường. Thế nhưng ở trong lòng đại trưởng công chúa Thọ Khang, một tháng không thấy, dường như đã là qua rất lâu rồi. Đại trưởng công chúa đã lớn tuổi rồi, một bộ lễ phục châu mùng rườm rà này giày vò bà làm cho ăn không tiêu, nhưng nhìn thấy Lâm Vĩ Hi, lập tức mọi mệt trên người quét sạch không còn một mảnh, dường như lại khỏe thêm ra. Đại trưởng công chúa lôi kéo tay Lâm Vĩ Hi hỏi lung tung này kia, cực kì thân mật, thế nhưng đối với Cao Nhiên đi theo Lâm Vĩ Hi đến đây, nàng ta trên danh nghĩa là ngoại tôn nữ, một cái liếc mắt cũng không thêm.

Cao Nhiên đứng ở một bên không khỏi khó xử, trên mặt mùi phần không dễ nhìn. Cao Nhiên ở trong lòng tự an ủi mình, những người làm nên việc lớn đều như vậy, trước phải chịu khổ nhục để rèn luyện tâm chí. Bây giờ bất quá là tiểu nhân đắc chí thôi, tạm thời nhường hai ác nhân này ngang ngược một hồi, ngày sau tất nhiên sẽ để cho các nàng hoàn trả gấp mười.

Đại trưởng công chúa Thọ Khang cẩn thận hỏi tình hình gần đây của Lâm Vĩ Hi, biết được trong phủ cũng không có người dám khinh thường, tiếp nhận việc bếp núc cũng vô cùng thuận lợi, lúc này bà mới yên tâm. Trước đó nghe trong kinh thành có người nói, vị vương phi trẻ tuổi của phủ Yến vương kia vô cùng tài giỏi, mới vào cửa một tháng, đã hoàn toàn tiếp nhận sự vụ trong ngoài của vương phủ, ngay cả quả tét xã giao cũng xuất phát từ bàn tay của tân vương phi. Thế nhưng là quan tâm quá sẽ bị loạn, đại trưởng công chúa Thọ Khang phải tự mình nghe được Lâm Vĩ Hi nói mới có thể an tâm.

Mới vào cửa ngay cả người đều không biết mặt hết, mà dám tiếp nhận đại quyền của vương phủ, có thể thấy được Lâm Vĩ Hi là người tài cao gan cũng lớn. Mà sự thật chứng minh Lâm Vĩ Hi cũng có vốn liếng. Trong lòng Thọ Khang cảm khái, mới chỉ một lần gặp Lâm Vĩ Hi đã cảm thấy gần gũi thân cận, tận mắt thấy nàng vui vẻ lại tài giỏi, cũng rất giống với Cao Hi. Có lẽ, đây chính là trong cõi u minh tự có chủ định đi.

Thọ Khang thấy Lâm Vĩ Hi ở phủ Yến vương không chịu khổ sở, trong lòng an ổn, không khỏi lại quan tâm đến một chuyện khác. Cố Huy Ngạn cũng là cháu của bà, bắt kể từ góc độ của Lâm Vĩ Hi hay là Yến vương, đại trưởng công chúa Thọ Khang đều rất chú ý đôi phu thê do chính mình mai mối này. Bà giữ chặt tay Lâm Vĩ Hi tay, xích lại gần hỏi khẽ: "Con cùng Yến vương thế nào?"

Bất ngờ bị hỏi loại chuyện riêng tư vợ chồng này, Lâm Vĩ Hi tạm ngừng một chút, còn không đợi nàng nói cái gì, đại trưởng công chúa Thọ Khang nhìn thấy sắc mặt Lâm Vĩ Hi, đã vội nói ra: "Nhìn thần sắc của con, nghĩ đến hẳn là không sai."

Gương mặt Lâm Vĩ Hi lập tức ửng đỏ, đều là nữ tử đã kết hôn, đương nhiên nàng hiểu rõ câu nói này của ngoại tổ mẫu là ám chỉ cái gì. Lâm Vĩ Hi xấu hổ không biết nói cái gì cho phải, đại trưởng công chúa Thọ Khang thấy Lâm Vĩ Hi nhanh nhẹn miệng cũng có bộ dáng thẹn thùng của tiểu nữ nhi, trong lòng càng an ủi. Bà vỗ vỗ tay Lâm Vĩ Hi tay, hết sức vui mừng nói: "Như vậy là tốt rồi, hai người các con xem như là một trong số ít người quan tâm đến ta, ai có thể biết vậy mà cùng về một nhà. Bây giờ thấy cuộc sống của các con rất tốt, ta cũng có thể an tâm."

Dáng vẻ tươi cười của Lâm Vĩ Hi ngưng lại: "Đại trưởng công chúa..."

"không có việc gì, ta cũng lớn tuổi rồi, không cần kiêng kỵ những thứ này." Đại trưởng công chúa Thọ Khang cẩn thận nhìn mặt Lâm Vĩ Hi, trong ánh mắt không khỏi lóe ra hơi nước: "Biết được con cùng Yến vương đồng tâm, vợ chồng hòa thuận, tâm nguyện ta đã xong, thật sự không còn gì không yên tâm. Hai người các con nhất định phải sống thật tốt, sớm ngày sinh hạ hài tử mập mạp. Nếu là nhi tử khẳng định giống Yến vương, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, nếu là nữ tử vậy thì sẽ giống con, ai u, đây chính là tiểu cô nương oan gia khó lường, chỉ sợ không hề dễ chọc."

Lâm Vĩ Hi cũng bị nói cho mỉm cười, nàng bồi tiếp trưởng bối thì không cần phải nói, thế nhưng trong lòng nghĩ đến chuyện đêm qua, vẫn không khỏi sa sút.

Bây giờ Yến vương cung sủng nàng là bởi vì những chuyện giữa nam nữ kia. Cái này đều là hư ảo, chỉ có liên quan đến dòng dõi, mới có thể nhìn thấy thái độ thật sự của nam tử. Yến vương đối với nàng, là dạng tình cảm gì đây? Đến tột cùng hẳn đặt nàng ở vị trí nào?

Lâm Vĩ Hi chưa kịp suy nghĩ đến vấn đề này thì bị người cắt đứt. Nội thị mặc áo đỏ đứng ở cửa nôan các, về mặt tươi cười vái chào Lâm Vĩ Hi cùng đại trưởng công chúa Thọ Khang: "Yến vương phi, đại trưởng công chúa, thái hậu nương nương cho mời."

Tác giả có lời muốn nói:

không quan tâm thì sẽ không xoắn xuýt, chỉ có để ý, mới có thể nghĩ đồng nghĩ tây.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Ngoại thích

Nội thị mặc áo đỏ nói câu này chính là khách khí. Kỳ thật đại trưởng công chúa Thọ Khang cũng biết, Tiền thái hậu mời chính là Lâm Vĩ Hi, chỉ bất quá nhìn thấy Lâm Vĩ Hi ngồi cùng trưởng công chúa ở chỗ này, thái hậu cũng không thể chỉ gọi Yến vương phi mà bỏ một người khác, cho nên mới mời hai người vào bên trong nói chuyện.

Bản thân trưởng công chúa Thọ Khang có thể thuận thế cự tuyệt cần nghỉ ngơi nhiều hơn. Thế nhưng bà không yên lòng một mình Lâm Vĩ Hi đi vào, liền không để ý mệt nhọc đứng lên, bồi tiếp Lâm Vĩ Hi đến nơi nghỉ ngơi của Tiền thái hậu. Lúc nội thị bên người thái hậu đi ra thì rất nhiều người đều thấy được, chờ một lát nhìn thấy công công bồi tiếp Yến vương phi đi qua, mọi người đều kinh ngạc há to miệng. Đêm giao thừa hoàng đế tự mình xuất cung đi tiếp Yến vương, hôm nay đại triều, người đầu tiên thái hậu gọi chính là Yến vương phi đi vào nói chuyện. Quyền thế của phủ Yến vương quả thực làm cho người ta kinh hãi.

Bên trong Từ Ninh cung, người Tiền gia đang bồi thái hậu ngồi. Nhưng sau diễn lễ kết thúc người Tiền gia mới có thể tiến đến bái kiến thái hậu, đây là thể diện của nhà mẹ đẻ, so với mệnh phụ như Lâm Vĩ Hi bị thái hậu gọi vào nói chuyện đương nhiên là không giống nhau.

Lâm Vĩ Hi vịn đại trưởng công chúa Thọ Khang chậm rãi đi về phía Từ Ninh cung. Hai người xuất hiện một cái, mấy người đã ngồi an vị đều ngẩng đầu nhìn về ngoài

cửa: "Yến vương phi cùng đại trưởng công chúa tới."

Ngoại trừ Tiền thái hậu, còn lại phu nhân thái thái đều đứng lên, trăm miệng đều nói lời chúc tốt cát tường với Lâm Vĩ Hi. Lâm Vĩ Hi vừa vào cửa liền mang theo ý cười, nàng đang muốn hành lễ, Tiền thái hậu đã cho cung nữ bên cạnh đỡ lấy: "Yến vương phi cùng đại trưởng công chúa không cần phải khách khí, nơi này đều là người nhà, những nghi thức xã giao đều bỏ đi thôi. Luôn quý đến quý đi, quá là giãy vò người."

"Tạ ơn thái hậu." Lâm Vĩ Hi cười đáp ứng, mặc dù nói như vậy, nhưng nàng vẫn hành lễ vạn phúc sau đó mới đứng dậy. Sau khi nàng đứng vững lập tức lại đỡ lấy đại trưởng công chúa Thụ Khang, hai người đi về phía trên, tất cả mọi người Tiền gia đều cảm thấy thận trọng. Hai vị này một người là Yến vương phi – thê tử của người nắm trọng quyền trong kinh thành, một vị khác là đại trưởng công chúa Thụ Khang, so với Tiền thái hậu còn cao một bối phận, hai người bọn họ vào phòng, còn ai dám ngồi trước hai người đó nữa.

Đại thái thái Tiền gia lui lại một bước, nhường lại vị trí vừa rồi của chính mình. Sau khi Lâm Vĩ Hi thấy thì cười nói: "Tiền đại thái thái khách khí, sao có thể quấy rầy ngài đây?"

Tiền đại thái thái cười ngượng ngùng: "Lời này của Yến vương phi thật làm cho người ta không đất dung thân, thiếp thân có tài đức gì, làm sao dám để Yến vương phi bồi ngồi. Ngài cùng đại trưởng công chúa nên ngồi thượng vị mới phải."

Lâm Vĩ Hi cười còn chưa lên tiếng, thái hậu ngồi ở giữa nhân nhạ mở miệng: "Vương phi cùng đại trưởng công chúa không cần phải khách khí, ngồi xuống là được."

Về mặt đại trưởng công chúa Thụ Khang bình thân, nhẹ gật đầu đáp ứng: "Vậy thì đa tạ Tiền đại thái thái."

Đại trưởng công chúa lo lắng Lâm Vĩ Hi không tiện nhận lời, liền tự mình ra mặt đáp ứng. Người Tiền gia ở trước mặt người ngoài phong quang thì cũng thôi, còn ở trước mặt hai người các nàng cũng không có tư cách ngồi ở phía trước. Nhưng dù sao Lâm Vĩ Hi tuổi còn nhỏ, thân phận của nàng đủ cao, có mấy lời cũng không tiện nói. Nếu như Lâm Vĩ Hi trực tiếp đáp ứng, sợ sẽ bị người khác nói ngông cuồng can rờ. Nhưng nếu như là Thụ Khang nhận lời, vậy thì không có vấn đề gì, dù sao bối phận của đại trưởng công chúa Thụ Khang bày ở nơi này, ngồi trên hẳn là đương nhiên.

Đại trưởng công chúa Thụ Khang ngồi bên tay phải Tiền thái hậu, Lâm Vĩ Hi đỡ bà ngồi xuống, mới đi sang phía đối diện, ngồi xuống bên tay trái của thái hậu. Tiền thái hậu là Thánh Mẫu hoàng thái hậu, đương nhiên ngồi ở chính giữa, chỗ ngồi đầu tiên bên tay phải của thái hậu là tôn quý nhất, tiếp theo là vị trí đầu tiên bên trái, sau đó là ghế thứ hai bên phải, cứ thế mà suy ra. Vừa rồi đám người Tiền gia đang nói hay, Lâm Vĩ Hi cùng đại trưởng công chúa Thụ Khang vừa vào cửa, tất cả bọn họ đều đứng lên nhường chỗ ngồi. Việc này giãy vò một vòng, vốn Tiền gia có chút không công bằng lại càng ngượng ngùng.

Sau khi mọi người đều an vị ngồi xuống, Tiền thái hậu hỏi mọi người phủ Yến vương tình hình cơ thể gần đây. Đây là tiêu chuẩn hàn huyền, Lâm Vĩ Hi trả lời từng câu xong, cuối cùng thuận thế hỏi thăm thái hậu cùng hoàng thượng. Lâm Vĩ Hi cùng Tiền thái hậu hỏi một câu trả lời một câu. Lúc hai người các nàng còn đang khách sáo, những người còn lại trong Từ Ninh cung cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn, không ai dám chen vào nói.

Tiền thái hậu cùng Lâm Vĩ Hi trò chuyện một lúc lâu, chờ nhìn đến Cao Nhiên ở sau lưng Lâm Vĩ Hi, mới nhớ tới phủ Yến vương còn có thể từ phi Cao Nhiên. Tiền thái hậu liền thuận thế hỏi một câu: "Thê tử phi cũng tới, hôm nay giãy vò hỏi lâu, chỉ sợ là mệt mỏi."

Cao Nhiên cúi đầu xuống, ôn nhu nhẹ nhàng nói: "Được hầu hạ mẹ chồng cùng thái hậu, đây là phúc phận của thiếp thân, cũng không mệt mỏi gì đâu ạ."

Sau khi Tiền thái hậu nghe xong chỉ nhân nhạ nhẹ gật đầu, bà ta cũng chỉ tùy ý hỏi một chút, cũng không thêm đề ý câu trả lời của Cao Nhiên. Một vị thái thái của Tiền gia nhìn thấy, liền tiếp lời: "Thê tử phi thật sự là hiếu thuận, có con dâu dịu dàng hiếu thuận như này theo bên người, Yến vương phi thật là có phúc lớn."

Vị thái thái Tiền gia này có ý lấy lòng Lâm Vĩ Hi, câu nói kia tương đương đồng thời khen cả hai người. Đáng tiếc thái thái Tiền gia vốn móng ngựa bị lệch, bất kể là Lâm Vĩ Hi hay Cao Nhiên, nghe được câu này đều khách sáo cười cười, nhưng trong nội tâm cũng không cảm thấy cao hứng.

Sau khi Tiền thái hậu nói chuyện khách sáo với Lâm Vĩ Hi, cũng không biết còn có thể nói cái gì. Đêm qua rất lâu sau bà ta mới biết hoàng đế xuất cung, đầu tiên là tới phủ Yến vương, sau đó là phủ của Trương thủ phụ, liền bị Trương thủ phụ phái người đưa về cung. Lúc Tiền thái hậu biết được chuyện này thì rất oán trách. Hoàng đế tự mình xuất cung đã là không thích hợp rồi, thế nhưng là hoàng đế cũng đã đi, sao lại có thể không tới Tiền gia? Nếu như hoàng đế không tới nhà nào, Tiền thái hậu cũng không thể nói cái gì, thế nhưng hẳn ta đi bái phỏng thúc thúc của mình, bái phỏng lão sư của mình, duy chỉ có không tới ngoại tổ Tiền gia. Việc này làm Tiền thái hậu rất không cao hứng.

Nhưng nói cho cùng hoàng đế cũng không phải thân sinh của bà ta, cho dù chiếm danh đích mẫu, cũng có rất nhiều lời Tiền thái hậu cũng khó mà nói. Hôm nay Tiền gia tiền cung cũng đã nói chuyện này, thế nhưng mặc dù Tiền thái hậu không thoải mái, vẫn phải gọi Lâm Vĩ Hi tiến đến lấy lòng lung lạc. Hôm qua hoàng đế cũng có ý nói với bà ta về việc này.

Tiền gia nhìn Lâm Vĩ Hi, đều cảm thấy phức tạp khó tả. Nhường chỗ cho đại trưởng công chúa Thụ Khang thì thôi, dù sao đại trưởng công chúa bối phận cao, vì mặt mũi hoàng gia đều phải cấp cho bà. Thế nhưng phải đứng lên nhường chỗ ngồi cho một người tuổi tác chỉ tương đương nữ nhi của mình thì rất khó chịu. Ban đầu Tiền gia trở thành ngoại thích thì mừng rỡ như điên, nhưng mà thời gian lâu dài, người Tiền gia quen nghe lời nịnh nọt, con mắt dần dần không vừa lòng với những gì đang có. Đồng dạng là thân thích, Yến vương là thúc thúc của hoàng đế, thế nhưng Tiền gia bọn họ cũng là nhà ngoại của hoàng đế a, vì cái gì Yến vương đại quyền trong tay, mà Tiền gia cũng chỉ có thể làm mấy chức quan nhân tản, vô thưởng vô phạt.

Cuộc nói chuyện này từ đầu đến cuối đều là khách khách khí khí, chờ cho Lâm Vĩ Hi đi khỏi, một cô cháu dâu rất được Tiền thái hậu yêu thích cháu nói: "Thái hậu nương nương, rõ ràng có người nhà chúng ta, vì cái gì hoàng thượng luôn luôn thiên vị người ngoài?"

Mặc dù hoàng đế xung thúc thúc với Yến vương, nhưng kỳ thật chi của Yến vương cũng không gần với hoàng đế lắm. Theo Tiền thái hậu, cho dù muốn nể trọng Yến vương, nhưng làm sao có thể vượt qua người nhà mẹ đẻ mình được, sao có thể vượt qua Tiền gia mà thiên vị Yến vương đây? cô cháu dâu Tiền gia này nói có thể nói chính là giải đúng chỗ ngựa của Tiền thái hậu, đám người Tiền gia thấy sau khi cháu dâu nói xong thái hậu cũng không nổi giận, trong lòng mừng rỡ, nhao nhao người một lời ta một câu kể lể nhà mình bất bình như thế nào.

Cung ma ma hầu hạ bên cạnh thái hậu âm thầm nhủ mảy, trong cung tai vách mạch rừng, có ai nói chuyện đều không phải cực kỳ thận trọng, thế nhưng là đường đường hậu bối cháu dâu ngoại thích lại ngay trước cung nữ thái giám cả phòng nói Yến vương là người ngoài, còn ẩn ý từ chỉ trích hoàng đế. Cung ma ma nghe đến đó đã cảm thấy không ổn, thế nhưng thái hậu cũng không quát lớn, có người Tiền gia ý vào, câu sau càng ngày càng quá phận. Chủ tử nói chuyện quả thực không tới

phiên một nô tỳ như bà ta khoa tay múa chân, lão ma ma vẫn không nhìn được thờ dài. Khó trách hoàng thượng cùng Yến vương cũng không nguyên ý ủy thác trách nhiệm cho Tiền gia, nhìn một nhà lớn nhỏ bọn họ làm việc, thật sự không phải là người có thể làm việc lớn.

Lâm Vĩ Hi đi ra từ phòng của Tiền thái hậu, lộ diện một cái lập tức lại bị mọi người vây quanh xã giao. Lâm Vĩ Hi thờ dài, xem ra cả ngày hôm nay, nàng cũng đừng nghĩ được thoải mái.

Vất vả chịu đựng đến buổi tối xuất cung, lúc Lâm Vĩ Hi đi ra ngoài thì vừa vặn gặp phủ anh quốc công. Mọi người phủ anh quốc công nhìn thấy Lâm Vĩ Hi thì lập tức sắc mặt cứng đờ, rõ ràng bọn họ vẫn còn nhớ rõ chuyện năm trước làm chỗ dựa cho Cao Nhiên. Phủ Yến vương cùng phủ anh quốc công có quan hệ thông gia, lúc này ở trong cung không thể không đến chào hỏi, nhưng sau đó thì tản ra ngay, nào giống bây giờ hai nhà gặp mặt, mà xuất cung chỉ có một con đường, việc này rất lúng túng.

Mặc dù về mặt lão phu nhân anh quốc công nhân nhậ, nhưng đến cùng vẫn là trước vẫn an với Lâm Vĩ Hi: "Yến vương phi an."

"Lão phu nhân an." Lâm Vĩ Hi trông thấy người quen không khỏi cảm thấy buồn cười. Nàng bắt động đứng đó, đã từng là văn bối, nhưng bây giờ hẳn là phủ anh quốc công tới hành lễ với nàng. Hiên nhiên phủ quốc công cũng minh bạch chuyện này, chờ từng phu nhân nàng dâu phủ quốc công hành lễ cho Lâm Vĩ Hi, Cao Nhiên mới từ sau lưng Lâm Vĩ Hi bước ra bên cạnh một bước, cup mắt nói: "Con thỉnh an tổ mẫu, thăm thăm cùng mấy vị tẩu tử. Tổ mẫu vạn phúc."

Lão phu nhân anh quốc công nhìn thấy Cao Nhiên cũng cảm thấy xấu hổ. Lần đó lão phu nhân khí thế hùng hăng mang người tới phủ Yến vương làm chỗ dựa cho Cao Nhiên, thế nhưng sau đó lại là Cao Nhiên không có đạo lý, phủ anh quốc công náo loạn thật lớn mất hết mặt mũi, trong lòng lão phu nhân tức giận, cũng không đi xem Cao Nhiên, trực tiếp mang người về phủ. Từ lần đó đến nay, đây là lần thứ nhất mọi người phủ anh quốc công nhìn thấy nàng ta.

Cùng là gặp nhau trong cung, lúc Đoan Ngộ năm ngoái phủ anh quốc công gặp được tam cô nãi nãi nhà mình, phải nói là không hết xuân phong đắc ý, ngay trước mặt mọi người tỏ tôn nhận nhau, cỡ nào là hành diện. Nhưng mà mới chỉ có qua nửa năm, phủ anh quốc công gặp lại tam cô nương gả cao, cùng với mẹ chồng của nàng ta, tâm cảnh hoàn toàn khác biệt.

Cao Nhiên ghét bỏ phủ anh quốc công vô dụng, coi nữ nhi nhà mình như hàng hóa. Lúc về vang thì đối xử với người ngàn tốt vạn tốt, thế nhưng lúc có việc cần chỗ dựa nhà mẹ đẻ, thì một người so với một người còn chạy nhanh hơn, bán nữ cầu vinh ôn thỏa là xong. Mà mọi người phủ anh quốc công cũng cảm thấy Cao Nhiên không trung thực, chính nàng ta đã làm sai chuyện, không những giấu diếm không nói, lại còn khuyến khích người nhà mẹ đẻ tới náo loạn cùng mẹ chồng, hoàn toàn đem nhà mẹ đẻ làm vũ khí để sử dụng. Lão phu nhân anh quốc công ở trước mặt Lâm Vĩ Hi ném đi mặt mũi như vậy, chính bà ta cũng tức giận, bây giờ thấy Cao Nhiên lãnh đạm, về mặt bà ta càng trầm xuống.

Đôi mắt Lâm Vĩ Hi khẽ nhúc nhích, hướng về sau nhìn Cao Nhiên, lại chuyển phía trước nhìn phủ anh quốc công, cuối cùng xoay chuyển một cái, ý cười từ trong ánh mắt lan ra: "thật lâu Lão phu nhân không gặp thế tử phi rồi. Hôm nay đúng lúc gặp được, ta cũng không phải loại mẹ chồng không hiểu đạo lý, dù sao từ nơi này xuất cung còn có một đoạn đường thật dài, thế tử phi không ngại đi qua cùng nhà mẹ đẻ trò chuyện, cũng không cần đi theo bên cạnh ta."

"Cái này sao có thể được." Còn không đợi Cao Nhiên nói chuyện, lão phu nhân anh quốc công cũng rắn mồm miệng, "Nàng dâu hầu hạ mẹ chồng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nàng ta là văn bối, sao có thể bỏ lại mẹ chồng được? Mặc dù thế tử phi cũng mang họ Cao, nhưng mà đã gả vào vương phủ, vậy thì chính là người của phủ Yến vương, sao có thể động một chút lại về nhà ngoại được." Sau khi lão phu nhân anh quốc công nói xong thì nhìn về phía Lâm Vĩ Hi: "Nàng ta thân là con dâu, nếu như có cái gì không đúng, còn xin vương phi chỉ ra chỗ sai. Văn bối không hiểu chuyện, đích mẫu cũng đi sớm, tất cả còn phải nhờ mẹ chồng là ngài dạy bảo nàng ta cho đúng."

Lúc đầu Cao Nhiên cũng không muốn cùng mọi người phủ anh quốc công nói chuyện, nhưng đây là nàng ta chối từ, chứ không phải là bị nhà mẹ đẻ cự tuyệt ngay ở trước mặt. Lừa giận trong lòng Cao Nhiên càng phát ra, vốn nàng ta còn có chút hảo cảm đối với phủ anh quốc công, dù sao phụ thân cũng tìm một cửa hôn sự tốt cho nàng ta. Nhưng bây giờ nghe lão phu nhân nói ra những lời nịnh nọt bán nữ cầu vinh như này, một chút hảo cảm còn sót lại trong lòng Cao Nhiên đối với phủ anh quốc công cũng hết sạch.

Trong lòng Cao Nhiên không thoải mái, giọng nói không khỏi mang theo mấy phần châm chọc: "Tổ mẫu nói đúng lắm, hiện tại con là người Cổ gia, không nên cả ngày ở cùng với phủ quốc công."

Lời này vừa ra, bầu không khí lại lạnh lẽo hơn vài phần. Mất thường Lâm Vĩ Hi cũng thấy hai người này đang đối chọi nhau, lập tức nói: "Phủ quốc công hiểu rõ đại nghĩa, thế tử phi cũng hiểu chuyện, đây thật sự là phúc khí của phủ Yến vương. Hôm nay trời lạnh, lão phu nhân chú ý dưới chân."

Sau khi nói xong chính Lâm Vĩ Hi cũng cảm thấy rất quý dị, Cao Nhiên cùng phủ anh quốc công đều là họ Cao, mà Lâm Vĩ Hi lại là kẻ mẫu, theo lý nàng mới là thế yếu, bị hai người nhắm vào, làm sao bây giờ lại biến thành nàng điều hòa không khí cứu vãn rồi?

Lâm Vĩ Hi nhắc nhở lão phu nhân anh quốc công câu nói kia cũng không phải là ăn không mà nói, năm trước tuyết lớn, bây giờ sắc trời lơ mơ, gió tây dần dần thổi mạnh. Con đường xuất cung xác thực không được tốt, trong khe gạch vuông còn đọng lại băng tuyết, rất dễ trơn trượt, lúc đi lại phải vô cùng cẩn thận. Sau khi Lâm Vĩ Hi giảng hòa, lão phu nhân anh quốc công cảm ơn nàng, liền trầm mặc tùy theo nha hoàn con dâu vịn đi. Lâm Vĩ Hi cũng không có ý tứ đáp lời, các nàng lặng im đi từng bước, đột nhiên từ phía sau một tiểu thái giám đuổi theo, cách thật xa liền hô lên: "Yến vương phi xin dừng bước."

Lâm Vĩ Hi nghe được tiếng gọi, kỳ quái xoay người nhìn lại. Trong thâm cung cảm chỉ ồn ào, nếu không phải bởi vì sốt ruột, thái giám cũng không dám la to như này. Tiểu thái giám kia đi chậm chậm đến trước mặt Lâm Vĩ Hi, chờ hành lễ cho nàng xong, lúc này mới nói tiếp: "Vương phi dừng bước, đường xuất cung còn xa, hoàng thượng có ý phân phó kiệu liền tới, đưa ngài xuất cung."

Những người khác nghe được hít vào một ngụm khí lạnh, Lâm Vĩ Hi đầu lông mày khẽ nhíu, nói: "Cái này không hợp lễ nghi. Hoàng thượng một ngày trăm công ngàn việc, ta làm sao dám làm phiền thánh thượng trước mặt công công? Thần phụ tạ ơn, nhưng kiệu liền vẫn là quên đi."

"Vương phi chớ có từ chối, vạn tuế nghe Yến vương gia nói, lúc này mới phái kiệu liền tới đón ngài. Nếu là ngài cự tuyệt, Yến vương sẽ tự mình tới, chắc chắn vạn tuế giáng tội nô tài."

Hóa ra là bởi vì Cố Huy Ngan, Lâm Vĩ Hi đang nói làm sao hoàng đế lại nhớ kỹ một nữ quyến là nàng. Trước mặt nhiều người như vậy, mặt Lâm Vĩ Hi có chút đỏ, nàng còn cố gắng tìm một lý do nghiêm chỉnh cho hành vi của Yến vương. Lão phu nhân anh quốc công vô cùng thức thời nói tiếp: "đã có công công muốn đưa vương phi xuất cung, lão thân liền không làm phiền ngài nữa. Yến vương phi, lão thân đi trước một bước."

Lâm Vĩ Hi cảm thấy xấu hổ, gương mặt càng đỏ lên. Hoàng đế bởi vì Cố Huy Ngạn nên mới đưa kiệu cho Yến vương phi, nhưng thế từ phi là Cao Nhiên thì không để ý tới. Cao Nhiên chỉ có thể hành lễ với mọi người phủ anh quốc công, đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, lại tự mình đưa Lâm Vĩ Hi lên kiệu, sau đó mới đi ra ngoài.

Trong ánh chiều tà le lói tịch mịch trên đường xuất cung, Cao Nhiên đi một mình, thỉnh thoảng dưới chân còn có băng tuyết màu đen, ý lạnh từ lòng bàn chân dần dần truyền lên não. Người so với người phải chết, hàng so với hàng càng là bỏ đi, cuộc đời rất nhiều lúc phải chịu ảm ức. Nếu như không biết còn tốt, một khi có sự so sánh, chênh lệch lẫn nhau cũng rất dễ dàng làm cho người ta tức chết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Sinh nhật

Lâm Vĩ Hi đứng nguyên tại chỗ chờ giây lát, liền có tiểu thái giám giờ kiệu liền lên. Sau khi đến cửa cung, Cố Huy Ngạn cùng Cố Trình Diệu đã đứng đợi ở đó, chỉ là Cao Nhiên phải tự đi, không theo kịp bước chân của thái giám nâng kiệu, cho nên vẫn chưa tới. Sau khi Cố Huy Ngạn nhìn thấy Lâm Vĩ Hi, đưa tay thử một chút nhiệt độ trên ngón tay nàng, bình thường tự nhiên thuận miệng hỏi một chút: "Hôm nay nàng có mệt không?"

"Cũng không sao." Lâm Vĩ Hi nói như vậy, nhưng kỳ thật mặt nàng cười đến cứng ngắt.

Cố Huy Ngạn cũng không muốn ở những nơi như này nói kỹ càng, hần kéo mũ trùm của Lâm Vĩ Hi, nói ra: "Bên ngoài lạnh lẽo, nàng vào trong xe ngựa chờ đi."

Cao Nhiên vẫn chưa trở lại, nàng lại lên xe ngựa trước, cái này có chút bất cận nhân tình đi. Lâm Vĩ Hi ngẩng đầu nhìn, ánh mắt Cố Huy Ngạn bình tĩnh. Từ khi Cố Huy Ngạn nói chuyện với Lâm Vĩ Hi thì Cố Trình Diệu lập tức dời mắt, cố gắng nhìn sang bên cạnh. Bây giờ hần ta nghe thấy câu này, cũng quay lại, khẽ cúi đầu nói với Lâm Vĩ Hi: "Phụ thân nói đúng lắm, mẫu thân đi vào trước đi, nhi thân cùng thế tử phi cũng không dám liên lụy đến mẫu thân."

đã như vậy, Lâm Vĩ Hi từ chối thì thành bất kính. Nàng ngồi vào xe ngựa ấm áp thoải mái dễ chịu, tay cầm lò sưởi, nha hoàn ngồi dưới sàn nhẹ nhàng gõ chân cho nàng. không biết đợi bao lâu, bên ngoài mới truyền đến tiếng vãn an "Thế tử phi".

Rất nhanh, cách toa xe ngựa truyền đến tiếng nói của Cao Nhiên: "Con dâu thỉnh an mẫu thân, đoạn đường này mẫu thân vẫn an ổn chứ ạ?"

Đây chính là uy thế tuyệt đối của bồi phận, nếu như Cao Nhiên xuất cung trước, bất luận như thế nào nàng ta cũng phải đứng trong gió rét xin đợi Lâm Vĩ Hi. Thế nhưng là tương phản, Lâm Vĩ Hi cũng không cần chờ Cao Nhiên, thậm chí việc đầu tiên sau khi Cao Nhiên ra ngoài là phải tới vãn an Lâm Vĩ Hi, ân cần hỏi thăm mẹ chồng xong, mới có thể lên xe ngựa nghỉ ngơi sưởi ấm.

Nghe giọng nói Cao Nhiên có chút khàn khàn, hôm nay thời tiết thật sự rất lạnh. Lâm Vĩ Hi vẫn ôm lò sưởi tay như cũ, miễn cưỡng trả lời một câu: "Uhm. Đoạn đường này thế tử phi đi cũng mệt mỏi, lên xe trước đi."

"Tạ ơn mẫu thân."

Cao Nhiên lên một chiếc xe ngựa khác, một lát sau, xe ngựa chuyển động, đội ngũ xe ngựa của phủ Yến vương chậm rãi chạy về hướng phủ đệ. Lúc hoàng hôn ngày hôm nay, rất nhiều xe ngựa ở cửa hoàng thành, thế nhưng bất kể là người nào, ở thật xa nhìn thấy xe ngựa của phủ Yến vương, lập tức để cho xa phu quay đầu nhường đường.

Rốt cục trở lại vương phủ, cả một ngày hôm nay ai cũng mệt mỏi, Cố Huy Ngạn miễn vợ chồng hai người Cố Trình Diệu hầu hạ, để bọn họ trực tiếp về viện từ của mình nghỉ ngơi.

Sau bữa ăn buổi tối, Lâm Vĩ Hi tắm rửa đi ra, lấy khăn lụa trắng sạch sẽ lau tóc dài. Cố Huy Ngạn đi theo sau vào tắm rửa, chờ lúc hần đi ra, quả nhiên nhìn thấy Lâm Vĩ Hi cũng không có chút khác biệt nào so với lúc hần đi vào. Mỗi lần Lâm Vĩ Hi tắm rửa, trước trước sau sau bình bình lọ lọ đặc biệt nhiều, chỉ riêng mỗi lần chăm sóc tóc, cũng phải tốn rất nhiều thời gian.

Việc này trong quân đội hoàn toàn là ngược lại, nhưng càng là bông hoa yêu kiều dễ hỏng lại càng cần tốn thời gian chăm sóc, mà Lâm Vĩ Hi đương nhiên không phải thuộc hạ trong quân đội của hần. Cố Huy Ngạn đi qua nắm lấy một lọn tóc của Lâm Vĩ Hi, hần rất thích cảm giác khi sờ tóc của nàng. Mái tóc của Lâm Vĩ Hi đen nhánh bóng loáng, nắm trong tay mềm mại như một dòng nước, bởi vì bây giờ còn chưa khô hẳn, lại càng mang theo hơi nước, sờ vào cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Cố Huy Ngạn có chút yêu thích không muốn buông tay, hần đột nhiên hiểu rõ cảm giác mê muội mất hết cả ý chí là như thế nào, có lẽ chính là không thể buông tay đi. hần dứt khoát ngồi đối diện với Lâm Vĩ Hi, nhìn xem nàng chăm một chút cao, sau khi tan ra trong tay, cẩn thận bôi lên trên tóc, sau khi một lọn bôi xong, lại đến một lọn khác.

Đây thật là một thế giới hoàn toàn khác biệt, Cố Huy Ngạn xưa nay không biết, vậy mà thế giới của nữ tử lại ôn nhu tình tế tí m, khắp nơi tràn đầy ôn nhu nhuần hương như vậy. Lâm Vĩ Hi cũng không biết đột nhiên Cố Huy Ngạn ngồi đối diện với nàng là muốn làm gì, động tác trên tay của nàng không ngừng, cúi đầu nhẹ nói: "Vương gia, ta ở chỗ này còn phải thêm một lúc nữa, nếu như chàng ngại lãng phí thời gian, trước đi tìm một quyển sách xem đi."

"không cần." Cố Huy Ngạn chỉ lắc đầu, đôi mắt vẫn như cũ lẳng lặng nhìn Lâm Vĩ Hi. Đột nhiên có một người ngồi trước mặt, lại còn là Yến vương tác phong mạnh mẽ, quang pháp nghiêm ngặt, Lâm Vĩ Hi vô cùng áp lực đối với loại hành vi vừa lãng phí thời gian lại lãng phí tiền bạc này của mình, nàng chỉ có thể tăng nhanh động tác, trong đầu tranh thủ thời gian nghĩ một đề tài chuyển đi sự chú ý của Yến vương: "Vương gia, hôm nay làm sao hoàng thượng đột nhiên nhớ tới ta? Còn phải kiệu liền đưa ta xuất cung nữa."

Cố Huy Ngan á một tiếng, nói: "Là ta thấy sắc trời không còn sớm, dự định ra phía sau đón nàng, có lẽ hoàng thượng còn có ít lời chưa nói xong, liền ngăn ta lại, để cho thái giám bên cạnh đi."

Lâm Vĩ Hi hít vào một ngụm khí lạnh. Cái gì? Cố Huy Ngan thế mà đang cùng thánh thượng nói chuyện, định bỏ mặc hoàng thượng để đi tìm nàng? Trách không được thái giám áo đỏ kia nói như vậy. Lâm Vĩ Hi có chút thẹn thùng, đồng thời khó mà nén được sự mừng rỡ, nàng thả lộn tóc trong tay xuống, về mặt đứng đắn trang nghiêm giải quyết việc chung, giả bộ như không có bị ảnh hưởng, nói: "Ta vương gia, nhưng ngày sau vương gia cũng không thể như thế, làm hư thánh thượng."

Cố Huy Ngan ý cười dạt dào nhìn nàng, gật đầu nói: "Tốt"

Bầu không khí lại trở nên giống như là Cố Huy Ngan đang dỗ nàng, Lâm Vĩ Hi có ý sửa đổi khuyết điểm của mình, lại đột nhiên thấp giọng, hỏi: "Vương gia, hôm nay thánh thượng có ý lưu chàng ở lại, là nói cái gì?"

nói đến chuyện trong cung, về mặt Cố Huy Ngan cũng trở nên lãnh đạm: "không có gì, vẫn là chuyện xưa nhắc lại thôi."

Lâm Vĩ Hi nhớ tới lúc giao thừa hoàng đế nói, đại khái cũng đoán được hần ta nói cái gì với Cố Huy Ngan. Nàng không khỏi có chút bận tâm: "Vương gia, hôm nay thái hậu cũng đặc biệt gọi ta đi vào nói chuyện, còn có ý hỏi thăm vương gia thân thể an khang. Hoàng thượng làm như thế, vậy chúng ta..."

"không cần, lúc trước như thế nào, bây giờ vẫn bình thường như thế, không cần cố gắng thay đổi thái độ." Cố Huy Ngan lắc đầu, hần nhìn thấy Lâm Vĩ Hi bày ra khuôn mặt nhỏ, buồn cười, nhìn không được liền muốn đi bóp gương mặt vừa mềm mại lại non nớt kia. "Cũng không phải đại sự gì, nàng nhieu mặt làm cái gì?"

Lâm Vĩ Hi tức giận đẩy tay hần ra. Hoàng đế liền tiếp lấy lòng phù Yến vương, có lòng muốn để cho Yến vương đối lập với Trương thủ phụ, cái này còn không phải chuyện đại sự gì? Nhưng dù cho Cố Huy Ngan vẫn là đáng về khí định thần nhàn, nhìn thì cũng không phải là không có sự chuẩn bị, tâm trạng lo lắng của Lâm Vĩ Hi cũng liền chậm rãi ổn định lại. Nàng khẽ hỏi: "Vương gia, ta cần làm những gì?"

Cố Huy Ngan nghe được câu này đầu tiên là ngây ra một lúc, lập tức mới lắc đầu cười: "không cần. Đây là chuyện giữa ta với hoàng thượng, Trương Giang Lăng, ảnh hưởng của nữ quyền vô cùng không đáng kể, nàng vẫn như thường lệ lui tới cùng Trương thủ phụ thôi."

Lâm Vĩ Hi nghe được Cố Huy Ngan nói như vậy trong lòng liền nắm chắc. Quan hệ giữa Yến vương, Trương thủ phụ, hoàng đế ngày càng phức tạp, Lâm Vĩ Hi sợ mình không cẩn thận làm gì sai, ảnh hưởng tới đại cục của Yến vương. Thế nhưngغمغم lại cũng thế, loại cân bằng vì điều lại phức tạp này, sản phẩm tất nhiên là Cố Huy Ngan. Đây là một quá trình giằng co dài dằng dặc lại nguy hiểm, nàng cùng nữ quyền Trương thủ phụ thật sự không cần thiết bởi vậy mà trở nên căng thẳng, như thế quá mất mặt.

Cố Huy Ngan nhìn thấy bộ dáng Lâm Vĩ Hi như trút được gánh nặng, đột nhiên trong lòng liền giật giật. hần không thể không thừa nhận, lúc Lâm Vĩ Hi nói "Ta cần làm cái gì", trong lòng của hần vô cùng giật mình.

Cuộc hôn nhân này lúc bắt đầu thì vô cùng hoang đường lại hồ nháo. Cố Huy Ngan nhớ kỹ ngày đó đang đổ mưa, Lâm Vĩ Hi bị sốt rất cao, Cố Huy Ngan đi xem nàng, lúc đầu định rời đi, ai ngờ Lâm Vĩ Hi đột nhiên tỉnh lại. Nàng bệnh đến nổi mất cả tiếng, nhưng vẫn cố chống người đứng lên, cách một tầng vài độ, không buông tha hỏi hần: "Điện hạ, chuyện hôm qua cũng không phải là ta thuận miệng nói bậy."

Nàng đại khái không rõ, ý vị như vậy là thế nào. Cố Huy Ngan biết Lâm Vĩ Hi chỉ là giận Cao Nhiên mạo phạm, cho nên khẳng khẳng muốn trả thù nàng ta. Loại xúc động nhất thời đánh nhau vì thể diện này, cũng không cần tiếp tục gây thêm sai lầm.

Thế nhưng cũng không biết có phải là do Lâm Vĩ Hi thật sự quá bướng bỉnh, còn hần là tâm trí bị thứ gì mê hoặc, vậy mà Cố Huy Ngan lại đáp ứng. Ngay từ đầu hần cũng biết, chỉ là Lâm Vĩ Hi hờn dỗi, mà cũng không phải là thật sự muốn gả cho người, cho nên vốn Cố Huy Ngan cũng không định mạo phạm nàng, chỉ coi giống như trước, có thêm một người trong vương phủ, danh tiếng vương phi bất quá cũng là bảo hộ cũng để cho nàng ý vào. hần vẫn như cũ một người, yên tĩnh, sinh hoạt theo quy luật.

Thế nhưng bây giờ Lâm Vĩ Hi lại ngồi đối diện với hần, quần áo lỏng lẻo, tóc dài xõa vai, chuyên chú lại nghiêm túc hỏi hần "Ta có thể làm cái gì". Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên kế hoạch của Cố Huy Ngan xuất hiện sai lầm, mà hần cũng không đoán trước được loại tình huống này, và cũng không hề nghĩ qua, một ngày kia hần sẽ cùng một nữ tử sớm chiều chung sống, thân mật vô cùng, thậm chí có thể ngồi xuống an tĩnh nhìn nàng lau khô mái tóc.

Ý nghĩ này trước nay chưa từng mãnh liệt như vậy, Lâm Vĩ Hi là thật sự cố gắng làm tròn trách nhiệm của Yến vương phi, cố gắng chia sẻ vận mệnh của hần. Từ nay về sau cho đến lúc chết, bọn hần cũng sẽ không bao giờ tách ra.

"Vương gia." Lâm Vĩ Hi không vui hô một câu, con mắt tròn căng nhìn hần chằm chằm, "Ta còn đang ngồi ở đây, chàng nghĩ đến ai đấy?"

Cố Huy Ngan nhìn không được cười khúc khích, hần cười nói: "Là ta sai rồi, vương phi chớ trách."

Mà trong lòng của hần vẫn đang suy nghĩ, lỗi rẽ của kế hoạch đã định ra từ sớm là bắt đầu từ lúc nào đây? Có lẽ là từ buổi tối ngày thứ hai sau khi thành hôn, đêm tân hôn là chức trách, hần không thể để cho Lâm Vĩ Hi khó xử, thế nhưng là ngày thứ hai, ngày thứ ba, thậm chí rất nhiều buổi tối sau đó, rõ ràng là hần không kiềm chế nổi, mới khiến cho khí tiết tuổi già của chính mình khó giữ được, coi Lâm Vĩ Hi thật sự thành thể tử của hần.

Tóc của Lâm Vĩ Hi đã bôi được tương đối, Cố Huy Ngan thử một chút độ ẩm trên tóc nàng, nói: "Nàng mệt rồi thì ngồi trên giường một lát đi, đợi thêm một lát nữa tóc khô thì có thể ngủ."

Nhưng mà Lâm Vĩ Hi bởi vì Cố Huy Ngan thất thần nên vô cùng không cao hứng, nàng hừ lạnh một tiếng với Cố Huy Ngan, sắc mặt lạnh lùng, cũng không cần đến Cố Huy Ngan ôm, vòng qua hần chính mình đi về phía giường. Cố Huy Ngan rất nhẹ nhàng khẽ vươn tay liền đem nàng ngăn lại, ngồi tại chỗ ôm Lâm Vĩ Hi: "Đừng nghịch ngợm nữa, coi chừng bị lạnh đấy."

Sắc mặt Lâm Vĩ Hi vẫn không tốt: "không cần, ta gọi Uyển Tĩnh Uyển Nguyệt mang quần áo tới đây, làm sao lại cảm lạnh được?"

Cố Huy Ngan thật sự không có biện pháp, hẳn chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí đem người đặt ở bên trong giường, sau đó chính mình ngồi ở mép giường, ôn tồn hỏi: "Mấy ngày nữa là sinh nhật của nàng, nàng muốn tổ chức thế nào?"

Lâm Vĩ Hi sùng sốt một chút: "Chàng vẫn nhớ sinh nhật của ta?"

"Đương nhiên, ngày mười lăm tết Nguyên Tiêu."

Lâm Vĩ Hi có chút giật mình, sinh nhật của nàng đồng thời cũng là một ngày lễ lớn, nên rất nhiều người đều sẽ sợ hãi, thường xuyên vào tết Nguyên Tiêu người trong nhà tận lực nhắc nhở, bọn hắn mới hơi giật mình nhớ tới: "Đúng rồi, sinh nhật của người vào ngày mười lăm tháng giêng."

Cho nên Yến vương đột nhiên nhắc đến chuyện này, Lâm Vĩ Hi vô cùng kinh ngạc. Hình như nàng cũng không ở trước mặt Cố Huy Ngan nói đến sinh nhật của mình, chỉ có một lần duy nhất, vẫn là vào tháng ba năm ngoái đi báii phòng đại trưởng công chúa Thọ Khang, lúc nói chuyện thuận miệng nhắc đến việc này.

không nghĩ tới Yến vương cứ như vậy nhớ kỹ.

Lâm Vĩ Hi lập tức tươi cười rạng rỡ, chuyện vừa rồi cũng không so đo, nàng ngồi xích lại gần Cố Huy Ngan, nói: "Tạ vương gia. Ta muốn cái gì đều được?"

Cố Huy Ngan dừng lại một chút: "Nàng nói trước là cái gì đi."

Lâm Vĩ Hi lập tức không vui: "Chàng vừa mới đều đáp ứng ta."

Vậy liền coi là đáp ứng? Cố Huy Ngan nhìn đôi mắt sáng ngời của Lâm Vĩ Hi, vậy mà phát hiện chính mình không có sức chống cự chút nào đối với mỹ nhân kế. Cố Huy Ngan chỉ có thể lại một lần nữa vì phạm nguyên tắc của mình, nhượng bộ nói: "Tốt, nàng nói cái gì thì chính là cái đó."

Đây quả thực là được kim bài miễn tử, dáng tươi cười của Lâm Vĩ Hi càng phát ra rạng rỡ, cũng không nói chính mình muốn làm gì, chỉ là ngừng cầm lên ngồi trở lại vị trí cũ của mình: "Yến vương nhất ngôn cửu đỉnh, không cho dối ý. Ta phải suy nghĩ thật kỹ một chút."

Mái tóc dài từ bả vai của Lâm Vĩ Hi uể oải rơi trên chăn gấm đỏ chót, Cố Huy Ngan cầm lên một sợi vuốt ve trên đầu ngón tay, nhìn nàng cười nói: "đã dùng mỹ nhân kế, còn muốn trước sau vẹn toàn. Nàng được chỗ tốt liền rút lui như này là không hợp lý."

Về phần làm sao để cho hợp lý, vậy thì phải hỏi người đọc thuộc lòng binh pháp là Yến vương.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Nguyên Tiêu

Mười lăm tháng giêng, tết Nguyên Tiêu.

Lúc Cố Trình Diệu từ bên ngoài đi tới, vừa hay nhìn thấy nha hoàn ở Cảnh Trùng viện đang vui mừng hớn hở, các nàng nhìn thấy là thế tử, giọng điệu càng cười thành an Cố Trình Diệu: "Thế tử, thế tử phi an."

Cao Nhiên cũng chú ý tới những nha đầu này hưng phấn không giống bình thường, mặc dù ngày tết không cho phép hạ nhân lộ ra vẻ mặt ủ rũ, nhưng vô vui vẻ hay thật sự vui vẻ thì vẫn phân biệt được. Những nha hoàn này cười rạng rỡ như thế, rõ ràng là có chuyện tốt gì rồi.

không riêng gì hai nha hoàn mở cửa, bọn nha hoàn phục vụ bên trong nhà chính đều vui mừng. Lâm Vĩ Hi ngồi trên giường La Hán, mặt mày hớn hở, mà ngồi ở một bên khác Cố Huy Ngan nhìn lại có chút không thể làm gì.

Cái này rất kỳ quái, Cố Trình Diệu thỉnh an cho song thân xong, thuận miệng hỏi một câu: "Nhi thần bỏ lỡ việc vui gì sao, hôm nay mẫu thân nhìn vô cùng hân hoan."

Lâm Vĩ Hi nghe được câu này quả nhiên lại cười, Cố Huy Ngan lại có vẻ rất bất đắc dĩ. Uyển Tĩnh thấy vương gia không hề ngăn cản, liền cả gan nói: "Hôm nay là sinh nhật của vương phi, lúc này là vương gia đang nói chuyện này đấy ạ."

rõ ràng Cố Trình Diệu sùng sốt một chút: "Hôm nay là sinh nhật của mẫu thân?"

Hoặc là nói, sinh nhật của Lâm Vĩ Hi cũng vào hôm nay?

Lâm Vĩ Hi cũng quen với việc người khác kinh ngạc như này, thế là quen cửa quen nẻo giải thích: "Đúng, ta sinh vào ngày mười lăm tháng giêng, chính là tết Nguyên Tiêu."

Cố Trình Diệu cũng kịp phản ứng lời nói vừa rồi của chính mình rất thất lễ. Thế nhưng hẳn ta mới hỏi như vậy, cũng không phải bởi vì không nhớ được ngày sinh nhật. Ngược lại, chính là bởi vì biết ngày này là sinh nhật của ai, nên mới có thể thất thố như vậy.

Cao Hi cũng sinh nhật vào ngày mười lăm tháng giêng, thậm chí chữ "Hi" trong tên Cao Hi, chính bởi vì nàng sinh ra là vào tết Nguyên Tiêu lúc nhà nhà đốt đèn, người người rộn ràng, cho nên tổ phụ chọn cho nàng chữ "Hi" làm tên. Đây là lúc trước chính miệng Cao Hi nói với hắn ta. Cố Trình Diệu còn nhớ rõ ngay sau đó Cao Hi phàn nàn, nàng sinh vào tết Nguyên Tiêu, cho nên hàng năm đều phải giải thích với người ta ngày sinh nhật, cùng nguồn gốc tên chữ của mình, thật sự là phiền chết.

Ai biết, ngay sau đó Lâm Vĩ Hi liền nói: "Lúc ta sinh ra sắc trời tăng sáng, cho nên cha cho ta chữ "Hi" làm tên."

Quả thực Cổ Trình Diệu hoảng hốt, phát âm giống nhau như đúc, tên chữ cũng giống nhau, ngoại trừ thời gian lúc sinh ra không trùng nhau. Đường như người đang đứng trước mặt Cổ Trình Diệu là Cao Hi, nàng lại không thể không giải thích tên của mình với người khác.

Sau khi thế tử nghe được lời nói này thì một lúc lâu đều không nói tiếp, Uyển Tĩnh Uyển Nguyệt kỳ quái nhìn thoáng qua Cổ Trình Diệu. Cao Nhiên cũng không biết Cổ Trình Diệu đây là thế nào, sao có thể ngây người vào ngay lúc này, dù sao Lâm Vĩ Hi cũng chiếm danh mẫu thân, biết được sinh nhật của kẻ mẫu thân mà lại không đáp lời, cái này quá thất lễ. Cao Nhiên tranh thủ thời gian bổ cứu, cực nhanh tiếp lời nói: "Vậy mà mẫu thân sinh vào tết Nguyên Tiêu, lại vào lúc tờ mờ sáng, ngày sinh tháng đẻ quả thực rất đẹp."

Lâm Vĩ Hi tùy ý gật đầu, lời tương tự này hàng năm nàng đều nghe một lần, cho dù trùng sinh rồi thì điều này cũng không thay đổi. Bây giờ nàng nghe loại lời lấy lòng này thật sự lại không có cảm giác gì. Cổ Trình Diệu tỉnh táo lại, phản ứng đầu tiên của hần ta chính là lặng lẽ nhìn thoáng qua Cổ Huy Ngạn, thấy phụ thân không có phản ứng gì, không biết hần ta nhẹ nhõm hay là may mắn nhẹ nhàng thờ ra.

Cổ Trình Diệu cũng biết chính mình vừa mới ngây người quá là thiếu lễ nghi, nhưng nguyên nhân của hần ta cũng không thể nói với người khác, hần ta chỉ có thể bỏ cứu nói: "Nhi thần cũng không biết hôm nay là sinh nhật của mẫu thân, thật sự là bất hiếu. Nếu là sinh nhật mẫu thân, vậy cũng không thể coi như không có gì, không biết mẫu thân định tổ chức như thế nào?"

Lâm Vĩ Hi nghe thấy thế lại cười, sóng mắt lưu chuyển, đẹp đến mức chói mắt không tả nổi: "Cũng không phải sinh nhật chốn tuổi, không cần phải bày vẽ làm gì, huống chi hôm nay vốn chính là tết Nguyên Tiêu, tổ chức Nguyên Tiêu coi như là thuận tiện chúc mừng."

"Việc này sao có thể được." Cổ Trình Diệu nhú mày, xuất phát từ tâm tư của chính mình mà cũng không biết, nói, "Sinh nhật của ngài là đại sự, sao có thể bởi vì tết Nguyên Tiêu mà nhân tiện coi như chúc mừng là xong được." Sau khi nói xong Cổ Trình Diệu ý thức được lời nói này của chính mình không ổn, lập tức che giấu tính nhìn về phía Cổ Huy Ngạn: "Phụ thân, ngài nói đúng không?"

Chẳng biết tại sao, Lâm Vĩ Hi đột nhiên phì cười một tiếng, nàng cũng nghiêng người sang, cười nhẹ nhàng nhìn về phía Cổ Huy Ngạn: "Vương gia, chàng cứ nói đi?"

Cổ Huy Ngạn không thể thờ dài, bắt đắ dĩ nói: "không sai, cho dù không phải tuổi chốn, sinh nhật của nàng cũng không phải là trò đùa. Bất kể có phải là tết Nguyên Tiêu hay không, đều nên ăn mừng."

Lâm Vĩ Hi mặc kệ mọi người ở trong phòng, đưa tay qua giường La Hán, nắm cánh tay Cổ Huy Ngạn: "Vương gia, nói như vậy là chàng đồng ý rồi?"

Cổ Huy Ngạn quay đầu nhìn về phía nàng: "Nàng rất muốn đi?"

"Uhm."

Cổ Huy Ngạn không nói gì, Lâm Vĩ Hi cũng không chịu buông tay hần ra. Thậm chí Cổ Huy Ngạn cảm thấy nếu không phải bởi vì hiện tại trong nhà nhiều người, mà vợ chồng hai người Cổ Trình Diệu cũng ở đây, nhất định Lâm Vĩ Hi sẽ chạy đến nũng nịu ăn vạ. Cuối cùng Cổ Huy Ngạn cũng hiểu rõ vì sao mà cô nhân nói sắc đẹp hại người, mà vì sao mỹ nhân kẻ lại có thể trở thành một trong ba mươi sáu kế. Buổi tối ngày hôm đó hần thật không nên nhất thời đáp ứng nàng, còn hứa hẹn nàng muốn làm cái gì đều có thể.

Cổ Trình Diệu cùng Cao Nhiên đều cảm thấy kỳ quái, đây là đang nói cái gì? Yến vương đáp ứng Lâm Vĩ Hi chuyện gì? Hai người bọn hần đang chờ, không biết có nên hỏi hay không, thì thấy Cổ Huy Ngạn thờ dài, vừa bắt đắ dĩ lại dung túng nhìn Lâm Vĩ Hi một chút: "Tốt thôi, cứ theo như ý của nàng đi."

Lập tức Lâm Vĩ Hi bật cười, đôi mắt cong cong đều đọng đầy ý cười. Sau lưng Uyển Tĩnh Uyển Nguyệt cũng kinh hi, Uyển Tĩnh liễu mạng nháy mắt ra hiệu với Lâm Vĩ Hi, Lâm Vĩ Hi rất không muốn để ý đến nàng ta, nhưng nữ quyền muốn xuất phủ thật sự không dễ dàng, cuối cùng Lâm Vĩ Hi cũng không muốn những tiểu nha hoàn này khó xử: "Vương gia, nha hoàn trong phòng cũng có thể cùng theo đi ngắm đèn trên phố chứ?"

"Ngắm đèn?" Cao Nhiên cũng không để ý chính mình là đoạt lời của Yến vương, đều cực kỳ kinh ngạc. Lúc này là Lâm Vĩ Hi muốn Yến vương mang nàng xuất phủ đi ngắm đèn trên phố? Hôm nay không cấm đi lại ban đêm, trên phố người qua lại tấp nập, mà phần lớn lại là binh dân ngư long hỗn tạp, nữ quyền trong hoàng thất sao có thể đi tới loại địa phương này?

Cổ Trình Diệu cũng cảm thấy vô cùng giật mình, trách không được lúc này sắc mặt phụ thân rất bất đắ dĩ. hần ta thầm nghĩ, nếu là chuyện bình thường, sao phụ thân có thể để Lâm Vĩ Hi quấy rầy đôi hỏi như này, hóa ra Lâm Vĩ Hi muốn đi ngắm đèn trên phố.

Ngắm đèn Tết Nguyên Tiêu là chuyện trọng đại của cả nước, nhưng đối với những nhà như phủ Yến vương vừa có tiền lại có quyền mà nói, từ xưa đến nay bọn họ ngắm đèn không cần phải xuất phủ ra ngoài, đều là gọi đèn vào phủ để nhìn. Thậm chí trong phủ Yến vương còn có một phòng triển lãm đèn vô cùng tinh xảo, tất nhiên có thợ khéo tay chuyên phục vụ niềm vui của nội quyền hoàng gia, muốn cái gì chỉ cần nói một câu là được, cần bản không cần xuất phủ ra ngoài.

Cái này chính là đảm bảo an toàn, cũng là xuất phát từ sự kiêu ngạo tự phụ của hoàng thất. Nữ quyền hoàng gia, sao có thể để cho người ngoài nhìn thấy thân hình dung mạo. Lâm Vĩ Hi nghĩ xuất phủ ra ngoài ngắm đèn, thật sự là ý nghĩ hảo huyền.

Cổ Huy Ngạn không yên lòng để Lâm Vĩ Hi ra ngoài, cũng không phải bởi vì danh tiết khuê dự, hần lo lắng chính là sự an toàn của nàng. Đầu tiên hần là chương quân, về sau lại chấp chính, khó tránh khỏi sẽ gây thù hằn cho người khác, tùy tiện đi tới những nơi nhiều người này, nếu như chỉ có hần một người cũng chẳng sao, thế nhưng mang theo Lâm Vĩ Hi, Cổ Huy Ngạn không có cách nào yên tâm.

Nhưng ai bảo hần thấy sắc mờ mắt, sớm đáp ứng Lâm Vĩ Hi yêu cầu gì đều có thể được. Lại nói Lâm Vĩ Hi thật sự rất muốn đi, trong lòng Cổ Huy Ngạn mềm nhũn, lại một lần nữa nhượng bộ.

Về phần Lâm Vĩ Hi lo lắng nha hoàn của nàng.. Cổ Huy Ngạn cảm thấy rất bất đắ dĩ, ngay cả Lâm Vĩ Hi hần cũng có thể cho nàng xuất phủ, còn có thể rầu rĩ mấy nha hoàn hay sao? Cổ Huy Ngạn nói: "Chỉ cần nàng thích thì cùng nhau đi xem."

Lâm Vĩ Hi cười đến híp mắt lại, Uyển Tĩnh Uyển Nguyệt cũng vô cùng hưng phấn. Những nha hoàn như các nàng quanh năm suốt tháng cũng không được mấy lần ra

cửa, mà mỗi lần đi ra ngoài cũng là theo chủ tử đi làm khách, làm gì có tâm tình thoải mái vui đùa. Bây giờ có thể cùng ra phố ngắm hội đèn lồng, Uyển Tinh cùng Uyển Nguyệt sao có thể không cao hứng, đây cũng chính là nguyên nhân mà lúc vợ chồng Cố Trình Diệu đi vào, nét mặt nha hoàn cả phòng đều rạng rỡ.

Cao Nhiên thấy Yến vương vậy mà thật sự đáp ứng, nàng ta nhìn không được nhủ mày: "Bên ngoài đều là dân thường, người đông lại chen loạn lộn xộn, nữ quyến trong vương phủ sao có thể xuất đầu lộ diện ra ngoài được."

Cao Nhiên lộ vẻ ghét bỏ, sắc mặt bọn nha hoàn đều từ bình dân bách tính mà ra cũng có chút vi diệu. Lâm Vĩ Hi lờm Cao Nhiên, nghĩ thầm Cao Nhiên đúng là thích ứng được nhanh, bây giờ mới có mấy năm, mà coi như thật đem mình làm quý tộc cao cao tại thượng hơn người một bậc.

Lâm Vĩ Hi cũng không coi chuyện này là to tát, chỉ là đầu thai vào chỗ tốt thôi, phong thủy luân chuyển, ai cũng không có tư cách kỳ thị người khác. Mặc dù kiếp trước Lâm Vĩ Hi sinh nhật ngay vào tết Nguyên Tiêu, nhưng nàng cũng không xuất phủ ra ngoài ngắm hội đèn lồng. Cơ bản nàng không được phép xuất đầu lộ diện đi trên phố, coi như lão tổ tông đau lòng tiểu bối, tối đa cũng chỉ bao một gian phòng từ lâu bên đường, các nàng cách bình phong hoặc màn lụa, xa xa nhìn đèn một cái. Nhưng như thế cũng không có ý nghĩa gì, cách xa như vậy, cơ bản cái gì cũng không thể nhìn thấy.

Ai có thể biết, lúc là thiên kim tiểu thư vô cùng tôn quý thì không có cơ hội, ngược lại sau khi kết hôn thành vợ của người khác, lại thực hiện được nguyện vọng của nhiều năm. Lâm Vĩ Hi có thể được lợi vì trên nàng không có trường bối, trong phủ nàng là nữ tử lớn nhất, chỉ có người khác nghe nàng nói chuyện. Mà nàng lại nài nỉ Yến vương, để Yến vương bồi tiếp nàng đi, như thế là không hề có vấn đề gì rồi

Lâm Vĩ Hi vô cùng phấn khởi, mặt mày đều rạng rỡ ngâm ý cười, Cố Huy Ngạn nhìn nàng, vừa bất đắc dĩ lại bao dung. Cố Trình Diệu nhìn hai người này nói chuyện, trong lòng nhìn không được cảm khái, phụ thân thật sự rất dung túng Lâm Vĩ Hi, quả thực là không có nguyên tắc cùng ranh giới nữa rồi. Đối thành hấn ta hoặc là người khác, ai dám?

đã quyết định buổi tối xuất phủ ngắm đèn, như vậy thì bây giờ có nhiều việc cần chuẩn bị. Tất cả nha hoàn bên người Lâm Vĩ Hi đều hoan hoan hi hi đi chuẩn bị đồ đạc cho buổi tối xuất phủ, toàn bộ chính phòng đều tràn đầy một loại không khí hân hoan vui sướng. Cố Huy Ngạn nhìn Cố Trình Diệu cùng Cao Nhiên, nói: "đã xuất phủ, vậy thì cùng đi đi. Hai vợ chồng các người nếu có cái gì muốn chuẩn bị, bây giờ có thể trở về, không cần ở chỗ này nữa."

Từ hai mươi ba tháng chạp cho đến mười sáu tháng giêng, ngừng lên triều, nha môn đóng cửa, tất cả quan viên lớn nhỏ đều có thể nghỉ đông thật tốt, cho nên Cố Huy Ngạn cũng khó có thể được ở nhà thời gian dài như vậy. Mà từ sau khi thành hôn, thái độ của Cố Huy Ngạn khác thường, không còn ngày ngày ở tại tiền viện nữa, ngược lại phần lớn thời gian đều lưu tại chính phòng nội trạch. Cố Huy Ngạn nói như vậy với vợ chồng Cố Trình Diệu, người ngoài nghe thì cảm thấy đây là Yến vương đang quan tâm nhi tử, thương cảm tiểu phụ thể, thế nhưng Cố Trình Diệu lại mơ hồ cảm giác được, chỉ sợ phụ thân đang chê bọn họ vương bận, mới không muốn để cho bọn hấn đứng ở chính phòng đi.

Cao Nhiên không cảm giác được, nhưng Cố Trình Diệu thì lại hiểu rõ, hấn ta nghe vậy thì rất thức thời lui xuống.

Đến buổi tối, kinh thành đèn đuốc sáng trưng, trên hoàng thành dựng thẳng lên một chiếc đèn lồng rất to. Lâm Vĩ Hi đặc biệt chú ý cách ăn mặc, áo ngoài đối thành áo lụa trắng, cổ áo nhỏ thẳng đứng, hai vạt áo cân đối, trên vạt áo chính tề một loạt cúc áo mạ vàng, phía dưới là thêu chỉ vàng lông lân. Bởi vì đi ngắm đèn, để phối hợp với trang phục, nàng cố ý chọn khuyên tai hình giọt nước, ngoài cùng là áo choàng lông bạch hổ. Cả người đều là màu trắng, màu vàng kim thì hơi nhạt, thế nhưng bởi vì chất lụa vô cùng tốt, vải áo bên trong dùng chỉ vàng thêu hoa văn, lúc ánh đèn chiếu rọi thì tỏa ra ánh sáng lung linh, thanh điểm cực điểm, xinh đẹp không gì sánh được.

Cho dù là ai cũng có thể nhìn ra, Lâm Vĩ Hi đang rất vui vẻ. Cố Huy Ngạn thấy nàng tràn đầy phấn khởi, càng không đành lòng cự tuyệt nàng, trên đường đi để tùy nàng chỉ huy.

Lúc đầu Lâm Vĩ Hi ngồi ở trong xe ngựa nhìn, thế nhưng là thời gian trôi qua Lâm Vĩ Hi ngứa tay, nhìn không được xuống xe, tự mình đi đến sạp tiểu thương bày ở bên đường để ngắm đèn. Nhìn thấy vương phi xuống xe, thị vệ phụ trách cảnh vệ bất kể chỗ sáng hay tối, tất cả đều một trận tê cả da đầu. Bọn hấn chờ đợi thật lâu, cũng không nghe được chỉ lệnh của Yến vương, thậm chí Yến vương còn tự thân bồi tiếp vương phi, đi đến quán bên đường khêu đèn.

Bất luận trong lòng thị vệ sụp đổ như thế nào, bây giờ tiểu thương của quán nhỏ lại vô cùng vui vẻ. Mấy vị này nhìn là biết khách hàng lớn, mà hiển nhiên vị nương tử xinh đẹp kia là người quyết định, tất cả mọi người bảo vệ xung quanh nàng không nói, vị nam tử khí thế kinh người kia cách ba bước đi theo nàng, từ đầu đến cuối ánh mắt cũng không rời. Cạnh đó là một vị công tử trẻ tuổi khác, cũng thỉnh thoảng nhìn về nơi này một cái.

Tiểu thương nhất thời không nghĩ thông gia đình này gồm những thành phần như thế nào, vị nương tử xinh đẹp không tưởng nổi kia tóc vấn cao, rõ ràng là đã gả làm vợ người, thế nhưng vị nào là trọng phu của nàng đây? Nhìn tuổi tác thì hình như là vị công tử trẻ tuổi, thế nhưng là không khí áp bức vô hình nói cho tiểu thương biết, tốt nhất hấn ta đừng nghĩ như vậy.

Nhưng bất kể trong lòng bất quá thế nào, cũng không ảnh hưởng tiểu thương ân cần mời chào. Lâm Vĩ Hi mang theo hai nha hoàn Uyển Tinh Uyển Nguyệt, nhìn thật lâu, rốt cục khó khăn quyết định mua cái đèn nào. Uyển Nguyệt chọn đèn hình mặt trăng, có thể Uyển Tinh đói bụng, chọn đèn hình quả đào, Lâm Vĩ Hi trầm ngâm trong chốc lát, để tiểu thương lấy đèn lồng hình con thỏ xuống.

Cố Huy Ngạn đứng cách đó không xa nhìn, trong lòng đột nhiên khẽ động. Đèn lồng xung quanh đều là con giáp, vậy mà nàng lại chọn con thỏ?

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 67: Song ngư

Xa xa Cố Trình Diệu nhìn thấy Lâm Vĩ Hi chọn đèn lồng hình con thỏ, lập tức con người của hấn ta co rụt lại.

Là trùng hợp sao? Là Lâm Vĩ Hi đơn thuần thích cái đèn hình con thỏ này, hay là bởi vì nàng cảm tình con thỏ đây?

Năm nay Lâm Vĩ Hi mười bảy tuổi, hình như là con rồng. Người tuổi thỏ, là Cao Hi.

Cổ Trình Diệu gần như không thể không chế ý nghĩ kinh hãi thế tục ở trong đầu của mình. Lần đầu tiên hắn ta cảm thấy may mắn vì xung quanh nhiều người, để cho mình có cơ hội che giấu thần sắc trên mặt.

Lâm Vĩ Hi hài lòng chọn đèn lồng, quay người lại thì thấy Cổ Huy Ngạn mỉm cười nhìn về phía mình, dưới ánh đèn đôi mắt đen kịt của hắn cực sáng. Bởi vì trời lạnh, Lâm Vĩ Hi đỏ mặt, nàng nhìn không được chạy tới khoe với Cổ Huy Ngạn chiến lợi phẩm của mình: "Vương gia, chàng nhìn!"

Dáng vẻ tươi cười của Cổ Huy Ngạn cũng không khác mấy so với bình thường, hắn đề tay của Lâm Vĩ Hi lại, một bên đưa nàng lò sưởi tay, một bên nói: "Ồ bên ngoài nàng nên gọi ta là gì?"

Lâm Vĩ Hi búng tỉnh, Cổ Huy Ngạn thật vất vả đáp ứng nàng xuất phủ ngắm đèn, vì an toàn, Lâm Vĩ Hi cũng không thể gọi hắn là vương gia được. Gương mặt Lâm Vĩ Hi đỏ hồng, nhưng Cổ Huy Ngạn cầm tay nàng không buông, nàng chỉ có thể xích lại gần, trầm thấp, cực nhanh gọi một câu: "Phu quân."

Cổ Huy Ngạn cười cười hài lòng mới chịu buông tay ra, không còn khó xử nàng nữa. Trước mặt nhiều người như vậy, Lâm Vĩ Hi ngại ngùng đứng ở đây, tranh thủ thời gian mạng theo bọn nha hoàn đi về một gian hàng khác.

Lâm Vĩ Hi đi ở phía trước, đám người chung quanh nàng nhìn thì có vẻ thường thường không có gì đặc biệt, nhưng kỳ thật sớm đã trà trộn ám vệ rồi. Nhưng đối với việc này Lâm Vĩ Hi lại hoàn toàn không biết gì cả, nàng toàn tâm dạo phố, cũng không chú ý bên cạnh có cái gì khác biệt.

So với Lâm Vĩ Hi, Cổ Trình Diệu cùng Cao Nhiên rất bình thản. Mặc dù lúc mới đầu Cao Nhiên rất không nguyện ý đến, thế nhưng là cùng hậu thế khác biệt, tết Nguyên Tiêu mới là lễ tình nhân chân chính của cổ đại. Theo một ý nghĩa nào đó lần này đi ra ngoài xem như là vợ chồng hên hò, dù cho Cao Nhiên ngại ồn ào, nhưng khi chân chính đứng ở trên phố cũng không khỏi tràn đầy ước mơ. Lâm Vĩ Hi cùng Cổ Huy Ngạn đi ở phía trước, hai người một người nào một người cười, bên cạnh không biết bao nhiêu người nhìn không được nhìn về phía hai bọn họ. Cao Nhiên sau khi thấy cũng có chút cực kỳ hâm mộ, nàng ta vụng trộm nhìn thoáng qua về phía Cổ Trình Diệu, phát hiện sắc mặt hắn ta lạnh lùng, không biết đang suy nghĩ gì. Cao Nhiên có chút thất vọng, nàng ta cố gắng tự an ủi mình, chỉ là Cổ Trình Diệu không quen loại trường hợp ồn ào huyền ảo như này thôi. Hắn ta tôn quý như vậy, cầm y ngọc thực thế gia công tử, đã khi nào đi đến những nơi chen chúc như thế này?

Dọc đường đi Lâm Vĩ Hi chơi vô cùng tận hứng, tận đến khi hồi phủ đôi mắt vẫn sáng lấp lánh. Cả một đêm này nàng mua rất nhiều đồ, bên trong viện Cảnh Trùng, những nha hoàn không thể đi ngắm đèn trông thấy Lâm Vĩ Hi trở về, tất cả đều hâm hờ sang đây xem.

Những món đồ chơi dân gian này được đặt trong vương phủ lộng lẫy tinh xảo thì có vẻ không hợp, nhưng lại có một nét hào hứng khác. Uyển Tinh Uyển Nguyệt hôm nay cũng được tận hứng, bây giờ đám người vây tới, Uyển Tinh quả thực giống cá bơi về biển, lập tức bộc lộ tài năng, nói sinh động như thật phổ biến kiến thức cho đám tiểu ty muội về con đường ngắm đèn lồng.

Đối với việc này thì Uyển Nguyệt chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ, nàng ta đi đến bên cạnh Lâm Vĩ Hi, thấp giọng hỏi: "Vương phi, tối nay ngài đi ngoài đường khá lâu, bây giờ có muốn tắm rửa không ạ?"

"Uhm." Lâm Vĩ Hi gật đầu, Uyển Nguyệt được lệnh, lập tức ra ngoài phân phó người chuẩn bị nước nóng. Nha hoàn ở trong phòng ra ngoài hơn phân nửa, Cổ Huy Ngạn nhìn thấy Lâm Vĩ Hi hào hứng không giảm, cười hỏi: "Hôm nay nàng rất vui?"

Lâm Vĩ Hi ngồi trước gương bàn trang điểm, một bên gỡ hoa tai một bên nói: "Đúng a, mặc dù ở trong vương phủ cũng có thể nhìn thấy đèn, thế nhưng là vẫn không bằng tết Nguyên Tiêu ở bên ngoài. Có phải hôm nay làm cho vương gia thêm nhiều phiền phức hay không?"

"không có."

Lâm Vĩ Hi khẽ cười một tiếng, để hoa tai vào trong hộp gấm, quay người nhào vào trong ngực Cổ Huy Ngạn: "Tạ ơn vương gia! Cho tới bây giờ ta chưa từng chân chính được đi hội đèn lồng tết Nguyên Tiêu đâu."

Lâm Vĩ Hi bỏ nhào về phía trước đơn giản là bởi vì cao hứng, nàng biểu đạt sự hưng phấn của mình xong, liền buông tay ra, quay người đến tịnh phòng tắm rửa. Cái bỏ nhào về phía trước của Lâm Vĩ Hi tới cũng nhanh đi cũng nhanh, còn không đợi người kịp phản ứng, nàng đã giống như con cá trơn trượt chạy trốn.

Cổ Huy Ngạn đứng tại chỗ, cười đưa mắt nhìn nàng vừa nhẹ nhàng linh hoạt lại cực nhanh chui vào tịnh phòng. Đợi không thấy bóng dáng của nàng nữa, nét cười trên mặt Cổ Huy Ngạn từng chút từng chút thu lại. Lâm Vĩ Hi mang về rất nhiều đồ chơi, phần lớn đều bị Uyển Tinh để ở bên ngoài, chỉ có chiếc đèn lồng hình con thỏ, Lâm Vĩ Hi rất thích mới để nó ở trong phòng, treo ở cạnh giường.

Cổ Huy Ngạn chậm rãi bước đi, đến cạnh chiếc đèn lồng tinh xảo đáng yêu hình con thỏ, ánh sáng trong mắt chợt tắt, vẻ mặt thâm trầm khó lường.

Chưa từng được đi dạo hội đèn lồng tết Nguyên Tiêu? Với tính cách yêu thương nữ nhi của Lâm Dũng như thế, cho dù từ nhỏ nữ nhi luôn yếu ớt bệnh tật, chuyện như này cũng không nên có mới phải.

Hạng người gì, mới có thể là lần đầu tiên tham gia hội đèn lồng tết Nguyên Tiêu của dân gian đây?

Qua Tết Nguyên Tiêu, việc thượng triều rất nhanh liền khôi phục, Cổ Huy Ngạn cũng quay về những ngày làm việc đi sớm về trễ. Thời gian không để ý liền trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt, mùa xuân đã đến.

Mấy ngày trước trời đổ mưa phùn, về sau thời tiết càng ngày càng ấm, trang phục mỏng manh của mùa xuân rốt cục cũng không cần để ở đáy hòm nữa. Lâm Vĩ Hi đổi sang áo mùa xuân sáng màu, mấy ngày nay vẫn bận sai nha hoàn thu thập trang phục của mùa xuân. Còn muốn thừa dịp thời tiết tốt, đem trang phục dày cộp của mùa đông giặt sạch phơi khô, sau đó đem đồ gỗ, sách vở bút mực ra ngoài phơi nắng.

Trong trong ngoài ngoài ở chính phòng lật đi lật lại mấy lần, không khí ngày xuân cũng từ ngọn liễu ngoài đường tràn ngập vào trong phòng. Hôm nay hưu mộc, lúc

Lâm Vĩ Hi thu dọn đồ đạc, ngẫu nhiên lật đến một hộp gấm tinh xảo.

Nàng hết sức tò mò, Cổ Huy Ngạn không hề giống người có thời gian tâm tình cất giữ đồ đạc. Nàng cùng Cổ Huy Ngạn không có gì phải giấu diếm, cho nên cũng không để ý đây là đồ đạc của hắn, ngón tay ngọc nhẹ nhàng mở ra.

Nhưng mà khi nhìn thấy đồ ở trong hộp, vẻ mặt của Lâm Vĩ Hi vừa nhẹ nhõm lại trì trệ.

Cổ Huy Ngạn vừa vịn từ bên ngoài trở về, nhìn thấy Lâm Vĩ Hi đứng một chỗ bất động, đi tới hỏi: "Nàng sao vậy?"

Lâm Vĩ Hi còn chưa kịp phản ứng, Cổ Huy Ngạn đã đứng ở sau nàng. Lâm Vĩ Hi nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm tình, làm như vô sự quay đầu, cười nói: "Ta nhìn thấy cái hộp này, đang kỳ quái lắm sao vương gia lại cất giữ ngọc bội, vừa khéo chàng trở lại."

Cổ Huy Ngạn nhìn lướt qua vật trong tay Lâm Vĩ Hi, cười nhẹ nhìn về phía nàng, chẳng biết tại sao ánh mắt lại trở nên rất chuyên chú: "Đó cũng không phải ngọc bội của ta, mà là được người nhờ vả, sau đó liền để ở chỗ này."

Đương nhiên Lâm Vĩ Hi biết lai lịch của đôi ngọc bội này, một đôi bạch ngọc hòa điền nằm lặng yên trong hộp gấm, đường vân lúc đầu của khối ngọc, được điêu khắc tinh xảo thành hình con cá, sinh động như thật, phảng phất một giây sau liền muốn bơi lội.

Cổ Huy Ngạn còn đang giải thích vì sao đôi ngọc bội này xuất hiện ở đây: "Đây là chuyện của mấy năm trước. Đại khái là năm Nguyên Gia thứ hai, Cổ Trình Diệu gửi cho ta một khối ngọc bội, nhờ ta tìm người. Lúc ấy ta đang ở tây bắc, nhân thủ không tiện, liền nhờ đại trưởng công chúa Thập Khang là cô mẫu trên danh nghĩa. Nhắc tới cũng thật khéo, Cổ Trình Diệu muốn tìm nữ tử kia, vừa vặn chính là ngoại tôn nữ của cô mẫu, cũng chính là đại tiểu thư của phủ anh quốc công, thê tử nguyên phối của Cổ Trình Diệu. Rất nhanh cô mẫu đại trưởng công chúa Thập Khang cùng đại tiểu thư phủ anh quốc công mang một nửa khối ngọc bội còn lại tới, cùng nhau gửi ở chỗ ta. Nàng nói, chuyện như vậy có khéo hay không?"

Lâm Vĩ Hi cực kì cười nhạt: "Đúng a, thật là khéo."

"Về sau Cổ Trình Diệu cùng Cao đại tiểu thư chim kết liền cành, mà đôi ngọc bội cũng bởi vậy mà lưu lại chỗ này của ta." Cổ Huy Ngạn vừa nói vừa lấy ra một nửa khối ngọc bội hình con cá từ trong hộp gấm, giơ lên dưới ánh mặt trời: "Mặc dù chất ngọc bình thường, nhưng chạm trổ cũng không tệ lắm. không phải từ trước đến nay nàng vẫn thích loại đồ chơi tinh xảo như này hay sao? Nếu như nàng thích, vậy thì để lại cho nàng nhé."

Vậy mà châu về hợp phở, vật cũ lại về trong tay của nàng? Lâm Vĩ Hi ngăn người, Cổ Huy Ngạn thấy nàng không trả lời, tò mò nhìn nàng: "Làm sao vậy, nàng không vui hay sao?"

Rất nhanh Lâm Vĩ Hi liền lấy lại tinh thần, nàng che giấu tâm trạng của mình nên khẽ cup mắt xuống, lúc ngẩng đầu đã không còn bất kỳ khác thường gì: "không có, ta cũng cảm thấy đôi ngọc bội này rất xinh đẹp. Xem ra là nó cùng ta hữu duyên, vậy ta liền cung kính không bằng tuân mệnh."

Cổ Huy Ngạn đem nửa viên ngọc bội còn lại để vào trong lòng bàn tay Lâm Vĩ Hi, nàng tro mắt nhìn đôi ngọc bội ở trong tay mình, lại một lần nữa kín kẽ, hộp thành một thể.

Lúc trước Lâm Vĩ Hi cũng là bởi vì sự tinh xảo mà rất thích đôi ngọc bội song ngư này, nàng tiện tay đưa một nửa cho Cao Nhiên. Nhưng mà chỉ một cái tiện tay này, lại dẫn đến nàng nửa đời lưu lạc, tuổi trẻ mất sớm. Lâm Vĩ Hi cũng không nghĩ tới, đã nhiều năm rồi, vậy mà nàng dùng cách như vậy, lại lần nữa thu lại một đôi ngọc bội.

Đôi ngọc bội song ngư này, trải qua tay Cao Nhiên, Cổ Trình Diệu, đại trưởng công chúa Thập Khang, thậm chí cả Cổ Huy Ngạn và rất nhiều người khác, chứng kiến thiếu nữ nơi khuê các không buồn không lo kia từ năm Nguyên Gia thứ hai, đến năm Nguyên Gia thứ sáu cảnh còn người mất, thậm chí ở trong đó còn cách hai đời trọng sinh. Thế nhưng cuối cùng, tựa như lúc trước bà tử ở phủ anh quốc công hiến vật quý đưa đến trước mặt nàng, đôi ngọc bội này chỉ thay bằng một hộp gấm khác, lại một lần nữa nằm trong lòng bàn tay của nàng.

Lâm Vĩ Hi cảm thấy thổn thức khó tả. Có lẽ, đây chính là duyên phận trong cõi u minh đi.

Cổ Huy Ngạn chờ đợi một hồi lại bị người mời ra, lúc Cổ Trình Diệu tiến đến thỉnh an, vừa hay nhìn thấy Lâm Vĩ Hi mặc áo xuân màu vàng nhạt, tựa như dưới ánh mặt trời thường thức đôi ngọc bội kia của hắn ta.

Trái tim của Cổ Trình Diệu bất thành linh đập lờ lờ hai nhịp, hắn ta không thể không đứng nguyên tại chỗ ổn định lại, ngăn không cho chính mình lộ ra sự khác thường. Uyển Nguyệt đứng cách cửa sổ nhìn thấy Cổ Trình Diệu, vội vàng đi tới vén rèm lên cho Cổ Trình Diệu: "Thế tử an."

Cổ Trình Diệu nghiêm mặt, hắn ta sợ chính mình hơi buông lỏng thôi là sẽ lộ ra sự khác thường, cho nên chỉ có thể cố gắng để cho vẻ mặt của mình như bình thường. Đường như là hắn ta vô tri vô giác đi vào nhà, lễ nghi quân tử nhiều năm qua tựa hồ không còn nữa, hắn ta hoàn toàn quên phải thỉnh an Lâm Vĩ Hi, mà việc đầu tiên sau khi vào phòng, đôi mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm ngọc bội trong tay nàng, hỏi: "Tại sao vật này lại ở chỗ của mẫu thân vậy?"

"Hôm nay thu dọn đồ đạc, trong lúc vô tình lật đến." Lâm Vĩ Hi chỉ đại khái trả lời một câu, liền đem đôi ngọc bội thả lại trong hộp, ngay trước mặt Cổ Trình Diệu khép lại hộp gấm, "Thế tử lại còn nhận ra vật nhỏ này sao?"

"Đương nhiên." Cổ Trình Diệu nhin không được ở trong lòng bổ sung một câu, làm sao hắn ta có thể quên được?

Lâm Vĩ Hi cười cười, khuôn mặt của nàng nổi bật lên làn da trong suốt tinh tế tỉ mỉ, tinh xảo sạch sẽ, dường như muốn hòa tan vào ánh nắng vàng nhạt này. Nàng dựa lưng vào ánh nắng ấm áp, trong giọng nói mang ý cười nhẹ: "Ta nghe nói thế tử cùng thế tử phi bởi vì ngẫu nhiên gặp gỡ mà thấy một lần đã định tình, đáng tiếc ở giữa lại bị chủ nhân của đôi ngọc bội này cản trở một chút. Ta cho là thế tử cũng không thích đôi ngọc bội này, dù sao nếu không có nàng, các người đã sớm tu thành chính quả."

Cổ Trình Diệu phát hiện chính mình nói không ra lời. Hắn ta có thể nói cái gì đây. Chuyện của hắn ta với Cao Hi, Cao Nhiên quá mức phức tạp, người ngoài căn bản là không có cách nào tường tượng được, tất nhiên cũng không thể lý giải. Rất nhiều chuyện người trong cuộc đau nhức khó tả, thế nhưng nếu như nói cho người ngoài, nàng sẽ chỉ cảm thấy hắn ta đang chối bỏ trách nhiệm

Hôm nay Lâm Vĩ Hi mặc áo mỏng màu vàng nhạt, tóc đen như mây, da trắng hơn tuyết, cả người lung linh không tưởng nổi. Nàng biếng nhác dựa vào cửa sổ, ngoài cửa sổ mùi bùn đất thơm ngát chậm rãi thấm thấu vào phòng, dần dần bao trùm toàn bộ thế giới. Tất cả những thứ này, đều tươi đẹp như trong mộng cảnh.

Trong khoảnh khắc này Cố Trình Diệu nhìn chăm chú Lâm Vĩ Hi, suy nghĩ trong những ngày này bị hấn ta tận lực kiềm chế, tận lực lẩn tránh trở nên vô cùng rõ ràng. Lâm Vĩ Hi quá giống Cao Hi. Giống đến mức thậm chí dễ cho người ta không nhận được mà hoài nghi, hai người bọn họ thật ra là một người.

Uyển Nguyệt một mực hầu hạ bên người Lâm Vĩ Hi, Lâm Vĩ Hi nói dứt lời thì đem ngọc bội thả vào hộp gấm, cúi đầu tiếp tục xem sổ sách. Cũng chính bởi vậy, Uyển Nguyệt mới chú ý tới một số chuyện không giống bình thường.

Trong lòng Uyển Nguyệt đột nhiên hưng phấn nhảy lên một cái, Lâm Vĩ Hi một mực cúi đầu, không chú ý chuyện bên người, thế nhưng Uyển Nguyệt lại nhìn vừa vặn. Uyển Nguyệt bị ý nghĩ này dọa đến nổi trái tim thỉnh thoảng nhảy vọt ra ngoài, nàng ta không lo được đi quá giới hạn, đột ngột mở miệng nói: "Thế tử."

Cố Trình Diệu bị một tiếng gọi này bỗng nhiên bừng tỉnh, hấn ta quay đầu, nhìn thấy nha hoàn bên người Lâm Vĩ Hi đang khấn trương nhìn hấn ta.

Cảm xúc trong lòng Cố Trình Diệu dần dần lạnh xuống, hấn ta qua loa nói cáo lui, cũng lập tức quay người bước nhanh ra ngoài.

Đối với việc này Lâm Vĩ Hi vẫn là bộ dáng không để ý lắm, ngay cả đầu cũng chẳng muốn ngẩng lên.

Cố Trình Diệu một đường cực nhanh đi về thư phòng, hấn ta đang làm cái gì vậy? Thi thư lễ nghi hấn ta học tập mười tám năm, đây chính là kết quả của việc tu thân hay sao?

Cố Trình Diệu trở lại thư phòng, lập tức lấy ra tứ thư đã thuộc nằm lòng, thế nhưng lần này, đã qua một lúc lâu, đều không cách nào trở lại trạng thái bình thản đọc sách của mình.

Vân Tuệ rón rén đi tới, nhìn thấy thế tử cầm quyển sách trong tay, nhưng thật lâu vẫn bất động. Vân Tuệ không suy nghĩ nhiều, nàng ta rót trà cho thế tử, lộ ra ý cười dịu dàng: "Thế tử, ngài đọc sách vất vả, uống chén trà nghỉ ngơi một chút đi."

Cố Trình Diệu chậm rãi quay đầu nhìn về phía Vân Tuệ, trong tay Vân Tuệ bưng trà, càng phát ra nụ cười ôn nhu hào phóng. Thế nhưng nàng bày ra dáng vẻ này một lúc, nụ cười trên mặt trở nên chân chờ.

Thế tử đây là thế nào? Vì sao lại dùng ánh mắt này nhìn nàng ta?

Cố Trình Diệu không khỏi ở trong lòng nghĩ, có phải hay không bởi vì hấn ta quá nhàn rồi, mới có thể nhớ mãi không quên một nữ tử không? Nếu như bên người thêm một nữ nhân, có phải hay không liền có thể dễ dàng chấm dứt những chuyện như này?

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Nạp thiếp

Vân Tuệ bị ánh mắt chăm chú của Cố Trình Diệu mà sợ hãi, hai tay bưng trà của nàng ta dần dần bắt đầu run rẩy, ngay tại lúc nàng ta phải quỳ xuống thỉnh tội, đột nhiên Cố Trình Diệu tiếp nhận chén trà trong tay của nàng ta. hấn cũng không uống, mà cầm chén trà trong tay, chậm rãi xoay một vòng: "Vân Tuệ, người đi theo bên cạnh ta mấy năm rồi?"

Vân Tuệ không biết Cố Trình Diệu hỏi cái này làm gì, nàng ta đành phải cẩn thận trả lời: "Từ lúc chín tuổi nô tỳ tới hầu hạ thế tử, cho tới bây giờ đã mười một năm."

"Mười một năm." Cố Trình Diệu chậm rãi lặp lại con số này, trong giọng nói không nghe ra tâm tình gì, "nói cách khác, người năm nay đã hai mươi rồi."

Vân Tuệ cẩn thận xác nhận, trong lòng bắt đầu thấp thỏm không yên, đột nhiên thế tử hỏi cái này làm gì? Chẳng lẽ chê nàng ta lớn tuổi, muốn đuổi ra ngoài hay sao?

Cố Trình Diệu phải nghĩ rất cẩn thận mới có thể nhớ đến chuyện khi đó, Vân Tuệ đến hầu hạ lúc hấn ta mới bảy tuổi. Khi đó mẫu thân Thẩm thị còn khỏe mạnh, bởi vì đầu năm tổ mẫu chết bệnh, mẫu thân không quen quản lý sự vụ, hạ nhân trong phủ Yến vương loạn thành một đoàn. Thẩm thị lại không có thời gian suốt ngày để ý Cố Trình Diệu, cho nên chỉ có thể cho hấn ta mấy tên nha hoàn. Khi đó lúc đầu chỉ là kẻ sách tạm thời, Thẩm thị không yên lòng bất kỳ kẻ nào tiếp cận con của bà ta, thế nhưng cứ hầu hạ như vậy, đã thành mười một năm. Luatinh-Cungquanghang.

Vào năm thứ hai sau khi quản lý nội trạch, Thẩm thị bị bệnh mà qua đời. Phủ Yến vương to như vậy lập tức không còn ai, tổ mẫu, Thẩm thị lần lượt qua đời, Yến vương lại quanh năm chinh chiến ở bên ngoài, Cố Trình Diệu được đám người Vân Tuệ chiều cố lớn lên. Vân Tuệ cùng Bốc ma ma với hấn ta mà nói cũng không phải chỉ là hạ nhân, ở góc độ khác, các nàng còn tiếp nhận ký thác một phần thân tình.

Cho nên Cố Trình Diệu đối với Vân Tuệ cũng không có tình yêu nam nữ, trong lòng hấn ta, cái này căn bản chính là hai chuyện khác nhau. Thế nhưng Vân Tuệ ở bên cạnh hấn ta từ chín tuổi đến hai mươi, những năm tháng tươi đẹp nhất của một nữ tử đều để lại cho hấn ta. Mà lại bởi vì Vân Tuệ là thiếp thân tỳ nữ, ở trong đại gia tộc, loại thị nữ này ngầm thừa nhận là thông phòng. Ngay cả phụ thân, bây giờ tựa hồ cũng chấp nhận chuyện này rồi.

Cố Trình Diệu nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định thử một lần. Nhất định là bởi vì bên người hấn ta không có người, cho nên mới không có cách nào tiêu tan cảm giác với Lâm Vĩ Hi, chỉ cần bên cạnh hấn ta xuất hiện một nữ nhân mới, loại ý nghĩ này, chắc chắn sẽ không xảy ra.

Cố Trình Diệu buông chén trà xuống, ánh mắt nhìn vào sách vở trước mặt, cũng không nhìn Vân Tuệ: "Bên ngoài ngoài có người thân không?"

Vì sao đột nhiên thế tử lại hỏi tới thân nhân bên ngoài của nàng ta... Vân Tuệ nghĩ đến một khả năng trong đó, trái tim thịnh thích nhảy lên: "không có. Cha mẹ nô tỳ rất sớm, lúc nô tỳ sáu tuổi thì huynh tẩu bán đi, về sau cũng chưa từng gặp lại."

Cổ Trình Diệu không nói gì, Vân Tuệ cắn cắn môi, bịch một tiếng quỹ trên mặt sàn, cả người dính sát mặt đất: "Mong thế tử thương tiếc, nô tỳ nguyện ý cả một đời lưu bên người thế tử, vĩnh viễn hầu hạ ngài."

Cổ Trình Diệu phát hiện nói câu nói này so với trong tưởng tượng của hắn ta còn khó khăn hơn, hắn ta đột nhiên nghĩ đến Cao Hi. Lúc Cao Hi còn sống rất không hợp với Vân Tuệ, nếu bị nàng ấy biết chuyện này, nhất định sẽ tức giận a.

Thế nhưng là Cao Hi đã không biết, mà cho dù có biết được, nàng ấy cũng không còn là thế tử của hắn ta nữa.

Cổ Trình Diệu cũng kỳ quái vì cái gì mà vào thời điểm này, điều đầu tiên hắn ta nghĩ tới lại là một người đã mất, mà không phải Cao Nhiên thế tử của hắn ta bây giờ. Nhưng nấp thiếp là chuyện thiên kinh địa nghĩa, so với Cao Hi thì Cao Nhiên ôn nhu hiểu lý lẽ hơn nhiều, nàng ấy sẽ hiểu thôi.

Cuối cùng Cổ Trình Diệu vẫn nói ra câu này: "Tốt. Nhưng cuối cùng chuyện này vẫn cần thế tử phi gật đầu, người đi tìm thế tử phi đi."

Vân Tuệ mừng rỡ, dập đầu ba cái cho Cổ Trình Diệu, ngạc nhiên bỏ người lên: "Thế tử, vậy thì nô tỳ xin cáo lui trước."

"Uhm."

Cao Nhiên đang ngồi ở trong phòng chậm rãi uống trà gừng, mấy ngày nay quỹ thủy của nàng ta tới, nên đã xin nghỉ ở chỗ Lâm Vĩ Hi, không cần sáng sớm đi thỉnh an. Nhưng hôm nay không biết làm sao vậy, trà gừng vừa chát vừa đắng, Cao Nhiên uống hai ngụm, vốn tâm trạng đã khó chịu lại càng thấy bức bối. Nàng ta đang định gọi người phụ trách phòng bếp nhỏ vào hỏi tội, bỗng nhiên Đào ma ma từ ngoài đi vào, sắc mặt âm trầm nặng nề.

Cao Nhiên thấy thế hiểu kì, cũng không đoái hoài tới việc chát vắn phòng bếp nhỏ, nàng ta bỏ thìa vào trong cốc, hỏi: "Đào ma ma, đây là có chuyện gì?"

Về mặt Đào ma ma phức tạp, nhìn kỹ còn có chút nghiêng răng nghiêng lợi: "Thế tử phi, vừa rồi tiện nhân Vân Tuệ kia trở về, yêu mị tùy tiện, nói là muốn làm đi nãi nãi."

Cao Nhiên giật mình: "Di nãi nãi? Ai cho nàng ta lá gan này, dám thả những lời như thế, ngại chính mình mệnh quá dài hay sao?" Trong vương phủ chỉ có một vị thiếu chủ tử là Cổ Trình Diệu, đi nãi nãi cũng chỉ có thể là thiếp thất của Cổ Trình Diệu, Vân Tuệ bị điên à.

Đào ma ma vỗ nhẹ tay, xích lại gần nói tỉ mỉ cho Cao Nhiên. Cao Nhiên nghe, đôi mắt dần dần trừng lớn, biểu hiện trên mặt cũng bắt đầu biến thành không thể tin nổi.

"Là là... Thế tử nói?"

"không phải sao, nếu không sao có thể để mặc cho tiện nhân này can rờ." Đào ma ma bóp cổ tay: "Cái đồ lăng lợ này lần trước cố ý mặc như thế đi câu dẫn thế tử, thế tử cũng không thu dùng, hiển nhiên là ngài ấy chứng mất nàng ta. Thế nhưng lần này không biết nàng ta dùng phương pháp hạ lưu gì, lại dám gạt thế tử đồng ý. Cái này nhất định là bởi vì Vân Tuệ thấp hèn, nói không chừng còn cố ý lộ da thịt, loại lăng lợ này sao có thể so sánh với thế tử phi được? Cho dù nàng ta trở thành thiếp thất, cũng kém hơn thế tử phi một cái đầu ngón tay."

Cao Nhiên cũng không rõ chính mình có suy nghĩ gì. Kịp trước nàng ta gặp rất nhiều người, đối với loại hành vi cờ trong nhà không phát mà bên ngoài thì pháp phối kia thật sự không cảm thấy kinh ngạc, thậm chí chính nàng ta cũng đã từng làm một ngọn cỏ trong số đó. Cho nên Cao Nhiên vẫn cảm thấy, chỉ cần ở trong lòng nam nhân chính mình là quan trọng nhất, nếu như hắn ta có ngẫu nhiên ra ngoài ăn vụng, kỳ thật cũng không có gì cả.

Nhưng cho đến giờ phút này, Cao Nhiên mới biết được, hành động như vậy đã đá kích rất lớn đến chính phòng. Cao Nhiên ngồi lặng thinh tại chỗ rất lâu, mới chậm rãi lấy lại tinh thần: "Bây giờ nàng ta đang ở đâu?" Luatinh – Cungquanghang.com

không cần nghĩ cũng biết nàng ta là chỉ Vân Tuệ, Đào ma ma cũng thờ dài, nói: "Thế tử cho nàng ta trở về chính là đến dập đầu với thế tử phi, thế nhưng tiện nhân này ý vào chính mình có chút tư lịch, bây giờ đã cùng Bốc ma ma đi tới viện của vương phi tạ ơn rồi."

Dù cho trượng phu đồng ý, nạp thiếp cũng phải được chính thế gật đầu. Nếu như chính thế đến mặt mũi cũng không cho phép, nam tử kia lại sủng ái nữ tử này, thì cũng không thể thành thiếp, chỉ có thể làm thông phòng hoặc là ngoại thất. Vân Tuệ đều không trải qua cửa Cao Nhiên này, liền dương dương tự đắc đi tới chỗ của Lâm Vĩ Hi tạ ơn, thật sự là quá can rờ.

Cao Nhiên trải qua kích động ban đầu, bây giờ đã tỉnh táo lại. Ở hiện đại pháp luật không cho phép, càng không nói đến nạp thiếp là điều hợp pháp ở cổ đại, nàng ta cũng không muốn vì việc này mà cãi lộn với trượng phu, mà từ đầu đến cuối nên lung lạc tâm của Cổ Trình Diệu, cho dù nội viện nhiều thêm những nữ nhân khác, Cao Nhiên cũng phải trở thành nữ tử quan trọng nhất, được sủng ái nhất trong lòng của hắn ta.

Chỉ cần có trái tim của nam nhân, những nữ nhân này còn không phải để mặc nàng ta tùy ý xử trí hay sao. Luatinh – Cungquanghang.com

Lập tức trong mắt Cao Nhiên lóe lên tinh quang, cũng không lo được thời gian, vịn nha hoàn tay muốn đứng lên: "Người đâu, theo ta tới Cảnh Trùng viện."

Bên trong Cảnh Trùng viện, Vân Tuệ đang dập đầu với Lâm Vĩ Hi. Lúc Cao Nhiên đi vào vừa vận đối mặt với Bốc ma ma. Ánh mắt hai người vừa giao nhau liền tách ra, một người ý lại tuổi già công cao, một người mặt ngoài hiền lương nội tâm nhẫn nại, bầu không khí thật sự không phải là tốt.

Lâm Vĩ Hi ở bên trong nghe được tiếng nói, hỏi: "Thế tử phi tới?"

Cao Nhiên nghe được lập tức đi nhanh lên, vén rèm châu bên trong, hành lễ vạn phúc với Lâm Vĩ Hi: "Mẫu thân kim an."

Lâm Vĩ Hi phát phát tay ra hiệu cho nàng ta, chuyện trong phòng Cao Nhiên, đến dập đầu với nàng là sao? Lâm Vĩ Hi nói: "Nghe nói thế tử muốn nạp Vân Tuệ làm

thiếp?"

Câu này từ trong miệng Lâm Vĩ Hi nói ra, trái tim Cao Nhiên lại nhói lên một cái. Dù cho Cao Nhiên không ngại, nhưng cũng không nguyên ý bị một nữ tử khác biết được, còn nói ra ở trước mặt nàng ta. Cao Nhiên rũ mắt xuống, trả lời: "Con cũng không thấy thế tử truyền lời, nên việc này con cũng không biết."

Vân Tuệ đang quỳ trên mặt đất lập tức nôn nóng, mà Lâm Vĩ Hi ở trong lòng a một tiếng. Ai u, đây là muốn mở võ đài ở nơi này của nàng hay sao? Lâm Vĩ Hi cũng không muốn nhận cái vũng nước đục này đâu.

Vân Tuệ vội vội vàng vàng quỳ gối lê lên hai bước, vờ nín lại mép vẩy tỉnh xảo của Lâm Vĩ Hi: "Vương phi, việc này chính là lời thế tử nói, thiên chân vạn xác. Nô tỳ hầu hạ thế tử hơn mười năm, lòng trung thành có nhật nguyệt chứng giám, mời vương phi nhất định phải tin nô, làm chủ cho nô tỳ a."

Vân Tuệ sợ hãi Cao Nhiên chen ép không chịu cho phần vị, bây giờ lại bị Cao Nhiên ghi hận mới đi cầu Lâm Vĩ Hi. Chỉ cần Lâm Vĩ Hi mở miệng, việc này Cao Nhiên không nhận cũng phải nhận. Cao Nhiên cũng sợ Lâm Vĩ Hi bị Vân Tuệ lung lay, tranh thủ thời gian mở miệng nói: "Đây chỉ là lời nói của một mình ngươi, không ăn rằng trắng, ai biết đến cùng là tình huống như thế nào. Bây giờ ngươi ý vào mẫu thân cái gì cũng không biết, liền muốn lừa gạt để mẫu thân cho ngươi phần vị, thật sự là lòng dạ đáng chém."

"Đủ rồi." Đầu lông mày Lâm Vĩ Hi hơi nhíu lại, ánh mắt lạnh lùng đảo qua phía dưới, lập tức cả phòng đều an tĩnh lại. Cao Nhiên cùng Vân Tuệ đều không phục lẫn nhau, nhưng vẫn nhẫn nại ngậm miệng. Lâm Vĩ Hi thấy cuối cùng mấy người này chịu yên lặng, nói: "Bất kể nạp thiếp có phải là lời nói của thế tử hay không, đây đều là chuyện của Thanh Tùng viên, cũng không có đạo lý một người kẻ mẫu như ta nhúng tay vào. Vân Tuệ là đi nương cũng tốt mà thông phòng cũng được, thế tử phi trở về thương lượng cùng thế tử đi, ta không quản chuyện này đâu."

Lập tức Vân Tuệ sụm ngã xuống đất, Cao Nhiên thì hoàn toàn ngược lại, vui mừng như điên. Bất kể như thế nào, vào giờ khắc này, Cao Nhiên vẫn rất cảm kích Lâm Vĩ Hi.

Chờ cho hai nhóm người này lờ lờ kéo kéo đi ra khỏi phòng, cuối cùng bên tai Lâm Vĩ Hi cũng được thanh tĩnh. Uyển Nguyệt đỡ nàng, hỏi: "Vương phi, thế tử thật sự muốn nạp Vân Tuệ làm thiếp?"

"Ai biết." Lâm Vĩ Hi hờ hững trả lời một câu, ngay cả lông mày cũng chẳng muốn động: "Đây là chuyện của bọn hắn, muốn làm gì thì làm, ta cũng lười nghe bọn hắn nói dốt." Luatinh - Cungquanghang.com

Đây là Lâm Vĩ Hi một câu liền có thể quyết định chuyện này. Vân Tuệ mạo hiểm chạy đến là vì tranh thủ sự ủng hộ của Lâm Vĩ Hi, mà Cao Nhiên vừa nghe được tin tức liền vội vàng vàng đi tới, cũng là vì muốn Lâm Vĩ Hi tỏ thái độ. Đối với các nàng thì việc này vô cùng quan trọng, nhưng trong lòng Lâm Vĩ Hi, đến một câu cũng chẳng muốn nghe.

Uyển Nguyệt không khỏi thôn thức, nàng ta nghĩ đến thế tử nhanh như vậy muốn nạp thiếp, xem ra suy nghĩ ban ngày của nàng ta tất cả đều là cả nghĩ. Nhưng chẳng biết tại sao, việc nạp thiếp này của Cố Trình Diệu gần như có chút vội vàng, làm cho Uyển Nguyệt mơ hồ cảm giác được chuyện gì đó.

Sau khi Cao Nhiên trở lại phòng, Vân Tuệ muốn tới kính trà cho nàng ta, lại bị Cao Nhiên lấy lý do chính mình đến tháng ngày, thân thể không thoải mái làm lý do cự tuyệt. Chủ mẫu không nhận chén trà của thiếp thất, vậy thì Vân Tuệ vĩnh viễn danh bất chính, ngôn bất thuận, không có danh phận. Vân Tuệ tức giận vô cùng, hai bọn họ một người là chính thê, một người là đại nha hoàn đứng đầu, cứ như vậy đều ra kỳ chiêu của mình.

Tình trạng này kéo nửa tháng, Vân Tuệ tóc búi cao, nhưng đến cùng là thông phòng hay thiếp thất vẫn không định ra được. Cao Nhiên nhìn hoa lan trước cửa sổ, răng rắc một cây kéo, mặt không thay đổi cắt đi nhánh hoa đẹp nhất kia.

Qua nhiều năm như vậy Cao Nhiên đấu cùng nữ nhân, chưa lần nào chịu thua. Cho dù Cố Trình Diệu có những nữ nhân khác, nhưng chính thê vẫn là lớn nhất, không ai có thể tranh cùng nàng ta được.

Trong ánh mắt Cao Nhiên lóe lên một tia hung ác, nếu như Vân Tuệ đã không thức thời như thế, vậy thì cũng không thể trách nàng ta không để ý tới thể diện.

Muốn làm thiếp thất của Cố Trình Diệu, trước tiên có mệnh sống sót đi đã.

Bạn đang đọc truyện *Ta Làm Kế Mẫu Của Chồng Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.